

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Divine Fate

MORGAN B. LEE

CURSED LEGACIES BOOK 4

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İLÂHÎ KADER
PARANORMAL TERS HAREM ROMANTİZMİ

LANETLİ MİRASLAR
KİTAP 4

MORGAN B LEE

Copyright © 2025 by Morgan B Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka

kullanılmamıştır. YAPAY ZEKA EĞİTİMİ

YOK

İÇİNDEKİLER

[Okuma Grubuma Katılın](#)

[Tanrıları : Bir](#)

[TazelemeOkumadan](#)

[Önce Okuyun](#)

[Everett'in Kehaneti \(Kısmen Çevrildi\)](#)

[Önsöz](#)

ı [Kırık](#)

1. [Maven](#)

2. [Maven](#)

3. [Everett](#)

4. [Everett](#)

5. [Maven](#)

6. [Maven](#)

7. [Everett](#)

8. [Maven](#)

9. [Maven](#)

10. [Crypt](#)

11. [Maven](#)

12. [Maven](#)

13. [Silas](#)

14. [Maven](#)

15. [Crypt](#)

16. [Maven](#)

17. [Silas](#)

18. [Silas](#)

19. [Maven](#)

20. [Crypt](#)

21. [Crypt](#)

22. [Maven](#)

23. [Maven](#)

24. [Maven](#)

25. [Maven](#)

26. [Baelfire-](#)
27. [Everett](#)
28. [Silas](#)
29. [Silas](#)
30. [Silas](#)
31. [Baelfire](#)
32. [Maven](#)
33. [Everett](#)
34. [Baelfire](#)

II. [Bağlı](#)

35. [Maven](#)
36. [Maven](#)
37. [Silas](#)
38. [Maven](#)
39. [Crypt](#)
40. [Baelfire](#)
41. [Maven](#)
42. [Maven](#)
43. [Baelfire](#)
44. [Everett](#)
45. [Everett](#)
46. [Maven](#)
47. [Silas](#)
48. [Maven](#)
49. [Crypt](#)
50. [Maven](#)
51. [Maven](#)
52. [Maven](#)
53. [Baelfire](#)

[Sonsöz](#)

[Morgan'dan Bir NotYazar](#)

[Hakkında](#)

OKUMA GRUBUMA KATILIN

Hey, sen.

Evet, sen. Muhteşem yüzlü olan.

Bir kez daha, bu seriden hoşlanan Seçmelisiniz hayranlarıyla [Morgan B Lee'nin Neden Seçmelisiniz Fiends'inin](#) bağlantısı burada.[diğer](#) [Neden bir Facebook grubuna katılmak istiyorsanız,](#)

[İyi eğlenceler <3](#)

OKUMADAN ÖNCE OKUYUN

Buraya kadar geldiyseniz, ne yapacağınızı biliyorsunuzdur. İşte güncellenmiş dizi ~~menüsü~~-tetikleyici uyarı listesi:

- Çocuk istismarı (sayfa içi kısa bilgi)
- Ölüm (sayfada)
- Bir ana karakterin ölümü (endişelenmeyin, yapışmaz)
- İlaçlar
- Kadın baskın/anahtar
- Grup seks sahneleri (M/M yok)
- Grafik şiddet
- Sevilen birinin kaybı
- Mazoşizm (hafif)
- Ruh sağlığı mücadeleleri
- Çocukluk istismarından bahsedilmesi
- İma edilen geçmiş yamyamlıktan bahsedilmesi
- Zımnî intihar düşüncesinden bahsedilmesi
- TSSB
- Somnofili (önceden izin verilmiş)
- Stalking (MMC tarafından FMC'nin)
- Sert dil
- İşkence (sayfada)
- Şiddet

Uyarı: Bu son kitap, serinin finali olduğu için serinin geri kalanından farklı bir tempoya sahip. Olay örgüsü açısından hızlı ilerliyor ama aynı zamanda daha yüksek bir ısıya geçmeden önce (ilk başta) baharat için biraz yavaş yanıyor. Çırpılmış yumurta pişirirken hayatın dikkatinizi dağıtması gibi, bu yüzden uzun süre kaynamaya devam ediyor ve sonra BAM-siz

aniden yanmış yumurta var.

Evet, doğru okudunuz. Bu kitap yanmış yumurta gibi.
Uyarıldınız.

TANRILAR: BİR TAZELEME

Arati - Kraliçe

Tutku, aşk, öfke, savaş, intikam, ateş ve daha fazlasının tanrıçası. Göksel Üçüzlerin kardeş olan üçüncüsü. Okunuşu "Are-uh-tee"

Galene - Bilen

Yaşam, şifa, kehanet, sanat ve tarih tanrıçası. Pantheon'un en yaşlısı. "Gaylene" olarak telaffuz edilir

Koa - Bilge

Toprak, zenginlik, büyü, gerçekler ve yalanlar, bilgi, bitkiler ve bereket tanrısı. Arati'nin sevgilisi. "Ko-uh" olarak telaffuz edilir

Raan - The Serene

Su, ay ışığı, huzur, fırtına, icat, keşif ve okyanusların tanrısı. "Ran" olarak telaffuz edilir

Syntyche - Azrail

Ruhların, hasadın, kaderin, ruhun, zamanın, rüyaların, karanlığın, ölümün ve daha fazlasının tanrıçası. Göksel Üçüzlerin en büyüğü ve Sachar'ın tek yumurta ikizi. "Sin-tick" olarak telaffuz edilir

Pheli - Sevinçli

Havanın, gökyüzünün, neşenin, umudun, rüzgarın, ışığın, kahkahanın, değişimin ve ikinci şansların tanrısı. "Fee-lee" olarak telaffuz edilir

Sachar - Yargıç

Göksel Üçüzlerden biri, ancak artık panteonun bir parçası olarak görülmüyor. Tek yumurta üçüzü kız kardeşi Syntyche tarafından Öteki Dünya'ya gönderilen ruhların ebedi yargıcı. "Suh-car" olarak telaffuz edilir

EVERETT'İN KEHANETİ (KISMEN ÇEVİRİLMİŞTİR)

Favored __ __, you walk alone
__ __ __ __ kader __
__ telum __ lanetli, __ __
Vice of __ __ __ keeper öldü,
__ ölümün __ __ __ __
__ __ ila __ beş __ __.

PROLOGUE

SILAS

ŞİMDİ DEĞİL, Maven'in telaşlı sesi aramızdaki bağda yankılanıyor.

Duman ve kül havayı dolduruyor, o kadar çok ölümle birlikte ki neredeyse tadını alabiliyorum. Savaşın içinde koşuyorum, kalan kan büyüğü rezervlerimi bir grup Hortlağı yolumdan savurmak için kullanırken uğursuz bir çaresizlik beni bu yöne doğru çekiyor.

Sırtım hâlâ bir wendigonun hafifçe pençelediği yerden kanıyor ama bunun pek önemi yok. Kan çiçeğimin bana ihtiyacı var. Çok uzun süre sessiz kalmadan önce Everett'i iyileştirmemi istiyordu ve şimdi tüm içgüdülerim olabildiğince hızlı bir şekilde bakıcıma dönmem için bağıyor.

Lanet olsun, tüm bu şiddet ve katliamın ortasında o nerede?

Tam adını koyamadığım, akrep benzeri, korkunç bir Nether yaratığını alt ettiğimde, içimi derin, tarifsiz bir korku kaplıyor.

Bir şeyler ters gitti. Bunu kanımda hissettim.

Ne oldu? Neredesin, sangfluir? Diye soruyorum, koruyucumdan bir iz bulmak için savaş alanını tararken neredeyse ölü bir müttefik şekil değiştirene takılıp düşünüyordum.

Bu çılgılık ve kargaşa senfonisinin üzerinde, Baelfire da Maven'ı ararken altın ejderha bir daire çiziyor, arkasında fırtınalı gökyüzünde gök gürültüsü çıtırdıyor.

Mayflower? Bize hemen cevap ver, diye telepatik olarak homurdanıyor, yükselen öfkesi korkuyla yoğrulmuş.

Crypt de ona doğru uzanıyor ama sesi kesilmeden önce boğuklaştığında kalbimin çarpıntısı acı verici bir hal alıyor. Sanki telepatik olarak konuşmamızı sağlayan bağ aksıyor.

Hayır, tamamen başarısız.

Bu da demek oluyor ki.

Kör panik beni ele geçirdi. Her yüzleşmeden kaçınırken, kalın buzdan büyük bir kabarcık gördüğüm yere doğru koşarken sonraki anlar birbirine karışıyor. Everett onunla birlikte orada olmalı. Eğer onlara zamanında ulaşabilirsem ve şu anda sahip olduğum nekromantik yetenekleri bakıcıma yardım etmek için kullanabilirsem-

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, o lanet olası korkunç figürün belirmediğini görüyorum, karanlığın içinde gizlenmiş ve şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen ilkel bir korku yayıyor. Buz kalkanının yakınında savaşan rakiplerden hiçbiri onun varlığını fark etmiyor ama biçme tanrıçası parıldayan tırpanını kaldırdığında dehşet içinde donup kalıyorum.

Hayır. Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Buna tanık olamam. Bu gerçekleşemez.

Gölgeli pelerin hâlâ tanrıçanın yüzünü tamamen gizliyor. Her zamanki gibi beni tanımıyor ama kırık bir nefes sonra bunu hissediyorum.

Kopuşu. Kaybı.

Maven'la aramızdaki bağın yok olduğu yerde kalan boşlukta acı patlıyor. Boğuluyorum ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Tepemde, Baelfire'ın ejderhası varlığımın her zerresinin çıkardığı kulak tırmalayıcı acı kükremesini çıkarıyor.

Maven.

Kulaklarımda devam eden çınlamanın üstünden sadece içi boş bir ıslık sesi duyabiliyorum. Syntyche'nin, aşık olduğum o güzel ruhu biçerken çıkardığı ses.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır-

Kendimi ayağa sürüklüyorum, kararmış parmak uçlarımı uyuşturan ölümcül güçle buzdan muhafazaya doğru tökezliyorum. Dokunduğumda buz parçalanıyor, kanlar içindeki elementalin etrafına düşüyor ve gözyaşları dağınık bir şekilde sarılmış yüzünde donuyor.

Maven kollarında cansız

yatıyor. Gitti.

Kalıcı olarak.

Onu bir daha asla göremeyeceksin, diye titriyor zihnimin bir köşesinden belli belirsiz bir ses.

Bunun nasıl olduğunu sormak istiyorum. Onu nasıl hayal kırıklığına uğratmış olabiliriz? Cevaplara ihtiyacım var, *ona* ihtiyacım var, ama ölü bakıcımın görüntüsü o kadar ürkütücü derecede gerçeküstü ki, etrafımdaki *her* şey uçup gidiyor. Belli belirsiz, etrafımızdaki sıcaklığın keskin bir şekilde düştüğünün farkındayım. Yerde buz çatırdıyor, Everett'in diz çöktüğü noktadan dışarıya doğru çiçek açarken şok dondurucu çalılar, cesetler ve saldırıya geçen bir gulyabani. Kalın kar etrafımızda dalgalanmaya başlıyor.

Baelfire'in ejderhası hem dosta hem düşmana cehennem ateşi saldıkça, bu yaşayan kâbusun gri uzaklığında parlak kraliyet mavisi alevler tutuşuyor, öfke ve kayıp o kadar ileri gitmiş ki artık kendisi değil.

Ve hâlâ kıpırdayamıyorum.

Onu tam da söylediğimiz gibi kaybettin, diye kıs kıs gülüyor bir ses.

Babamın sesi alay ediyor: *"O değersiz orospudan kurtulduk."* "Dur," diye fısıldıyorum çaresizce.

Sesler benimle alay ediyor. Dünyam parçalanırken birbirleriyle kıkırdıyorlar. Uzak çığlıklar bu yeni keşfedilen cehennemde yankılanmaya devam ederken, sinsî delilik midemi bulandırıyor.

Onu geri getirmek için ruhumu verirdim.

Her şeyi yaparım.

Crypt yanımızda cisimleşiyor, tepeden tırnağa kana bulanmış. Everett ve Maven'in yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce bir Lich'in kesik kafatasını düşürüyor ve gözle görülür bir şekilde titriyor. Bir an için yüz ifadesi hissettiğim her şeyi yansıtıyor; bağıın yokluğunun yarattığı dehşet ve yalın, umutsuz ıstırap. Saçlarımız ve giysilerimiz sanki topluca suyun altına dalmışız gibi dalgalanmaya başlıyor ve havayı ozon gibi yakıcı bir koku sarıyor.

DeLune'un tamamen koptuğu anı görüyorum. Kaybolmadan önce yüzü ürkütücü bir şekilde donuklaşıyor.

Bir an sonra, insanlık dışı feryatlar ve farklı nitelikteki çığlıklar bir dehşet korusu gibi yükseliyor. Delilik bu cehennemi savaş alanında bize katıldı ve Limbo ölümlüler alemini yırtarken yerçekimi etrafımızda bozulmaya devam ediyor.

Dünyanın sonu başlasın, diye sesler kafamın içinde ötüyor. *Bela olmadan, hepiniz kırılmışsınızdır, lanetli miraslar.*

Bir kez olsun, sesler haklı.

Umurumda değil.

Delilik kol gezerken hâlâ umursamayı başarabildiğim tek şey, Everett'in kollarında buz kesen Maven'in cansız bedeni. Ölmüş olmasının gerçek dışılığı hâlâ tam olarak aklıma gelmedi ama bildiğim bir şey var. Hiçbir şey yapılmazsa, çürüyecek. Tüm canlıların yaptığı gibi toza dönüşecek.

Ama hayır. Buna izin vermeyeceğim. Toz, bakıcımdan geriye kalanları alamaz. Benim olduğunu söyledi ve ruhu bensiz nereye giderse gitsin benim olacak.

Nekromantik güç damarlarımda nabız gibi atıyor, etrafımızı saran yoğun ölüm atmosferiyle daha da artıyor. Kafamın içindeki sesler çığlık atıyor ve

Ben delilikle mücadele edip güçlü bir koruma büyüü hazırlarken birbirimize bağıyoruz.

Ama bakıcımın bu dünyada kalan tek izine bir adım daha yaklaştığım anda, bedeni gün ışığındaki bir gölge gibi kayboluyor.

Öylece... gitti.

Kulaklarım çınıyor ama bu çılgın dünya bir anda donmaya ve yanmaya başlarken Everett'in göklere yönelttiği öfke ığılığını hala duyabiliyorum.

Çünkü o gitti.

Evet, gitti! Gitti! Kaltak gitti! Kafamın içindeki sesler zihnimi paramparça ederek tezahürat yapıyor.

Bakıcım, hortlak amacı sayesinde bu dünyadan tamamen silindi ve akıl sağlığım için savaşma isteğimi de beraberinde götürdü. Etrafımdaki her şey daha da kaosa sürüklenirken, kan çiçeğimle birlikte ölmeyen ne kaldıysa deliliğe bırakıyorum.

BÖLÜM I

KIRIK

MAVEN

Bayat ölümün tanıdık ambiyansı beni uyandırana kadar göğsüm yanıyor.

Etrafımı saran katedral benzeri tapınağa göz kırparken hiç olmadığım kadar şaşırmış bir halde ayağa fırlıyorum. Soğuk, süslü ve sanki bir darbe almış gibi çatlamış oniks sunağın üzerinde gelişi güzel oturuyorum. Önümde, solmuş, parçalanmış iskelet kabuklarıyla dolu birkaç sıra sıra var.

Yüksekte, kısmen parçalanmış vitraylı bir kubbe, yoğun bulutlu bir gün ortasının soğuk ışığını içeri alıyor. Bu devasa odanın büyük bir kısmı kalın buzla kaplanmış, ama yine de bir duvardaki Azrail tanrıçasının yüzünü bir başlıkla gizleyen duvar resmini seçebiliyorum. Etrafında şiddetli ölümlerin, dehşete düşmüş ölümlülerin ve huzurlu mezarlıkların grafik resimleri çizilmiş.

Burası Syntyche'nin tapınaklarından biri.

Ya da *öyleydi*. Dehşet verici bir şey olmuş olmalı çünkü artık terk edilmiş bir mezar.

Bir an buzlu duvar resmine bakıyorum, beynimin arkasını gıdıklayan garip bir his.

Sonra sunağın yanında yerde yatan mor giysili iki rahibin iskeletlerini fark ediyorum. Birbirlerine dolanmış yatıyorlar, sanki birbirlerini boğarak ölmüşler gibi görünüyorlar. Diğer parçalanmış, pörsümüş cesetler odayı dolduruyor, ölümlerin yasını tutarak Syntyche'ye tapınmaya geldikleri için siyah giyinmişler. Kısmen korunmuş görünüyorlar, sanki bu kemik derinliğindeki soğuk, düzgün bir şekilde çürümelerini engelleyecek kadar uzun süredir varmış gibi.

Uyanmak için ne kadar rahatsız edici bir sahne.

Keşke daha iyi anlayabilseydim ama kendimi çok *tuhaf* hissediyorum. Gövdem yanmaya devam ederken geri kalan her yerim daha zayıf hissediyor. Elimi göğsümdeki yara izinin üzerine bastırdığımda, hâlâ bir kalp atışım eksik... ve beşli amblemim. Sadece yırtık, kolsuz siyah bir slip giymiş olmamdan bahsetmiyorum bile.

Bu koluma gömülü vitray mı?

Başımdaki zonklamadan dolayı yüzümü buruşturarak birkaç parça seçiyorum. Buraya nasıl geldim ben? Yaşamadığım hayatın anıları kafa karıştırıcı bir lağım çukuru gibi

ama Everett'in kollarında ölürken tanrıları lanetlediğim anda her şey çılgılık atarak durdu.

Oh, lanet olsun. Hortlak amacım yerine gelmişti. Bu da *öldüğüm*, öldüğüm anlamına geliyor.

Ama burası Öteki Dünya değil. Öyle olsaydı, Sachar başımda dikilir, ruhumdan arta kalanları yargılar ve beni Öteki Dünya'da hayatta kalmak için yaptığım her şey yüzünden sonsuz bir sefaletle mahkum ederdi.

Peki neler oluyor?

Ve daha da önemlisi, adamlarım nerede?

Tanrım, bu tapınak *buz* gibi. Dışarıda ılık çalan rüzgâr ne zaman yavaşlasa, parçalanmış tavandan kar tozları iniyor ve beni titretiyor. Buzlu taş zemine saçılan cam kırıklarından kaçınarak sunaktan kayıyorum ama yakınlarda yerde parıldayan bir tırpan fark edince duraklıyorum.

Bu ürkütücü alanın geri kalanı toz, don, örümcek ağları ve taze ya da eski, ölümün etrafında her zaman hissettiğim o soluk, büyüleyici duyguyla kaplanmış. Ama bu tırpan tozsuz, yani yakın zamanda buraya yerleştirilmiş. Ve bıçak-

Etherium.

Biliyorum çünkü yıllar önce Amadeus'un tacına çekildiğim gibi ben de o keskin, cam gibi kıvrıma çekiliyorum.

Zayıflamış bedenimdeki ezici acıdan tıslayarak tırpanı almak için eğiliyorum. Ama silahtan yayılan bir büyü dalgası hissettiğimde parmaklarım duraksıyor. Derin yeşil rünler yavaşça tırpanın ucundan aşağıya doğru belirliyor ve belli belirsiz parlıyor. Silaha bu kadar yakın olmak bile tüylerimi diken diken ediyor, sanki canlı bir kabloya dokunmak üzereymişim gibi.

Bu yüzden, elbette, ona kesinlikle dokunmalıyım.

Parmaklarım silahın etrafını sardığı anda nefes kesici bir güç damarlarımda dolaşüyor. Kafamın içinde bir kadın sesi yankılanıyor.

"Anıların belirli varoluş düzlemlerini aşmasının ruhlardan yıllar daha uzun sürdüğünü öğrendiğinizde, Cennet anılarınızı size daha çabuk geri dönmesi için bu silahın içine yerleştirmemi istediniz. Bunu bir iyilik olarak kabul et. Kader planınızı kutsasın ya da ikinci ölümünüz de aynı derecede onurlu olsun."

Bu ciddi sesi tanıyorum: Syntyche, bu tapınağın tanrıçası. Annem.

Bu ani hatırlama sarsıcı ama üzerinde düşündükçe, geçmişimin üzerinde hiç durmadığım parçaları anlam kazanmaya başlıyor. Anneme bu kadar yakın olmak

Karanlık ve ölümü hissetmek. Çocukken hayaletler görmek. Felix'in imkansız olduğunu söylemesine rağmen, bir rahip ya da rahibenin kutsal büyüü olmadan kan yemini edebilmem...

Farkında olmadan uyuyan doğama girmiş olmalıyım.

Ona çekeceğini bilmeliydim.

İlk Yerleştirme'den sonra Pia bana böyle demişti; ancak şimdi, ben orada uyandığımda sözde "peygamberin" Cennet'te olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

O ölümlü bir kahin değil, kılık değiştirmiş Bilici Galene'ydi. O kaltağın bu kadar çok sinir bozucu şifreli söz bırakmasına şaşmamalı.

Tırpandan elime garip bir akım geçtiğinde irkiliyorum, hemen ardından bir dizi görüntü ve kelime içime doluyor. Dans eden takımyıldızlar, parmak uçlarımdan damlayan sıvı altın, parlak siyah tüyler ve boncuk gözler, sonsuz bir bulut denizi ve sonra başka bir kadının güçlü, öfkeli sesi.

"Dökülen ambrosia için ağlamanın bir faydası yok. Sen artık bir tanrıçasın, Maven. Sen Cennet'e aitsin - buradaki yerini hak ettin. Geleceğin kesin, bu yüzden onunla savaşmayı bırak ve mutlu olmayı öğren. Birkaç bin yıl sonra ölümlü hayatını ve orada tanıdığın herkesi unuttuğunda bana teşekkür edeceksin."

Belirsiz anıların daha fazla titreşimi ve ardından Pia'nın, hayır, Galene'nin nazik sesi.

"Bir hortlağa dönüşmek yerine gerçek doğanda olgunlaşmış olsaydın, kalıtsal yeteneklerin yetiştikliğe yaklaştığında ortaya çıkacaktı. Ancak, eğer bu yolu takip edersen-"

"Geleceği görüyorsun. Bana ne olacağını söyle," diye yankılanıyor kendi sesim.

"Söyleyemem, çünkü gelecek gerçekleşene kadar sürekli değişir. Eğer apotheosis'i tersine çevirmeye kararlıysan, birçok olasılık görüyorum... ama en önde gelen olasılık senin nihai ölümün. Cennet, Ötesi'yle yüzleşmekten daha iyi değil mi benim korkusuz insanım?"

Sesi üzgün, neredeyse yalvarır gibi çıkıyor ama benim sesim kararlı.

"Şaka bir yana, diyelim ki hayatta kaldım. Hâlâ bir hortlak mı olacağım?"

"Hayır. Seni bozan o kara büyü Cennet'e asla dayanamaz, bu yüzden yok olmalı. Eğer bu acımasız takipten sağ çıkabilirsen, doğduğun gibi yarı ölümlü o l a r a k geri döneceksin. Bir tanrıçanın kanı akacak

ve onunla birlikte gerçek yetenekleriniz ve kutsal büyüünüz. Ama bir kalbin olmadan, şu insanların acılarına son veremezsiniz..."

Aniden serbest düşüşe geçtiğimi, bayılmadan hemen önce damarlarıma acı pompalanırken kontrolden çıktığımı hatırlamadan önce sesi kayboluyor.

Sarsılarak kendime geliyorum, nefesimi tutmaya çalışırken kırık sunağa dayanıyorum, nabzım damarlarımda atıyor. Daha fazlasını hatırlamak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, yapamıyorum. Beynimdeki bu göz kamaştırıcı boşluk sinir bozucu. Belli ki gökten düşüp buraya çakılmışım ama buranın neresi olduğunu bile bilmiyorum.

Yine de nereye gittiğimi biliyorum. Adamlarımı bulmam gerek. Kolay olmayacak, bağlarımız kopmuşken-

Oh, lanet olsun.

Siktir.

Bağlarımız koptu. Bu da demek oluyor ki lanetleri eskisinden daha kötü bir şekilde geri dönecekti.

Kahretsin, ne kadar zamandır yoktum?

Doğrulurken tapınağa bir kez daha bakıyorum, nihayet korkunç soğuğu ve birbirlerine düşman olmuş gibi görünen ibadet edenlerin parçalanmış kabuklarını fark ediyorum. Yukarı uzanıp boynumun sol tarafını hissediyorum. Amblemlerim bağla birlikte gitmiş olsa da, Baelfire'ın üzerimde bıraktığı çiftleşme izinin hafif çukurlarını hâlâ hissedebiliyorum.

Bu rahatlatıcı bir şey ama sadece beşlimi bir an önce bulma ihtiyacımı pekiştiriyor.

Her şeyin bir sırası var. El ve ayak parmaklarım kopmadan önce gerçek kıyafetler bulmalıyım. Yaygın soğuğu ve uzuvlarımdaki ıstırap verici acıyı görmezden gelmeye çalışarak tırpanı tekrar kavıyorum; tırpan hemen bir hançere dönüşüyor.

Pierce'ın neredeyse ikizi ama bıçağı adamantine yerine eteryum.

Sırıtiyorum, yeni oyuncağımı daha iyi görebilmek için bir o yana bir bu yana eğiyorum. "Fena değil anne."

En azından bu boyutta, Crypt'in büyüleri çakmak kılıcı gibi saklaması daha kolay olacak. Kuluçkamı düşününce gülümsemem kayboluyor ve sıraların arasında, donmuş kabukların üzerinden geçerek yürümeye başlıyorum. Kalın, kabarık siyah bir şala sarılı olarak ölen birinin üzerinden geçerken duraksıyorum.

Sanki onu kullanıyorlarmış gibi.

Ya da neredeyse benim ölçülerimde görünen ayakkabılarını.

Birkaç dakika sonra, biraz daha sıcak giyinmiş olarak, buzu kırmayı başarıyorum ve Syntyche'nin terk edilmiş tapınağının uzun çift kapılarından birini zorla açarak dışarı çıkıyorum. Tüm bu puslu kar ve şalımı ısırarak rüzgârın arasından manzarayı seçmek zor, ama alçak, gırtlaktan gelen bir ciyaklama dikkatimi çekiyor.

Yakındaki kırık bir Syntyche heykelinin üzerine bir kuzgun tünemiş ve yalnız değil. Diğer büyük siyah kuzgunlar dondurucu sıcaklığa rağmen tapınağın dışında toplanmış ve hepsi de bana bakıyor.

Yine de bir şekilde, kötü niyetli hissettirmiyor.

Aksine, en iyi türden tedirgin edici. Sanki bu parlak tüylü, boncuk gözlü yaratıklar... bekliyorlarmış gibi geliyor.

Beni bekliyorlar.

Tanrım, umarım bunu denediğim için kendimi aptal gibi hissetmem. Şalı etrafıma daha sıkı sarıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Yakınlarda yaşayan birileri var mı, biliyor musun?"

Kuzgunların hepsi bana yaklaşımadan önce bir sürü halinde çırpınıyor. Eşzamanlı olarak başlarındaki ve boyunlarındaki tüyler kabarıyor, sonra içlerinden biri başını eğerek bana doğru ciyaklıyor.

Tekrar denemeden önce ona bakıyorum. "Beni en yakın sıcak yere götür."

Birkaç karga havalanıyor ve daha önce gözden kaçırdığım uzaktaki telefon hatlarına konmak için kanat çırpıyor. Bakımsızlar ama beni er ya da geç bir yere götürecekler.

Hareket etmek *acıttıyor*, göğsüm yanmaya devam ediyor ve yakınlarda çırpınan kuşları görmezden gelerek hatları takip etmek için derin karda ilerlerken kendimi çok zayıf hissediyorum. Sadece birkaç dakika sonra, soğuk ellerimi ve ayaklarımı yakacak kadar üşütüyor, bu yüzden basit bir ateş büyüsü yapmayı denemek için duraklıyorum. Ateş büyülerinde berbatım ama bu noktada her şeyi kabul edebilirim.

Yine de okuduğum büyü hiçbir işe yaramıyor. Ölüm büyümü besleyecek hiçbir şeyim olmadığında aldığım gergin büyü titreşimini bile hissetmiyorum.

Fae dilinde tekrar deniyorum. Hâlâ bir şey yok.

Belki de bir şey öldürmem gerekiyordur. Duraksayarak, hâlâ bana sabitlenmiş kuzgunları inceliyorum. Sanki ne düşündüğümü anlamışlar gibi, hepsi vıraklayıp çığlık atıyor ve hızla uçup gidiyorlar.

Her neyse. Sıcaklığın ve haritanın izini sürdükten sonra öldürecek bir şeyler bulabilirim. Zaten bıçağımı kullanamayacak kadar çok titriyorum.

Gökyüzüne bakıyorum. "Kıçım donmadan önce biraz ilahi takdire ne dersin?"

Yanıt yok.

İlahi kayırmacılığın masada olmadığını bilmek güzel.

MAVEN

Neredeyse on beş dakika boyunca telefon hatlarıyla aynı yönde, iliklerime kadar işleyen bir soğukla tökezleyerek ilerledikten sonra, hafif ormanlık ufukta bir ev görüyorum. Yaklaşırken içerideki ışıkların yanmadığını fark ediyorum. Belki de terk edilmiştir.

Ama sonra ön bahçeye gelişigüzel park edilmiş bir araba görüyorum. Üstünde çok az kar birikmiş, yani yakın zamanda sürülmüş olmalı. Bunun da ötesinde, evin ön kapısı açık bırakılmış.

Bir çift kuzgun yakındaki bir ağaca doğru kanat çırpıyor ve sanki buranın güvenli olmadığını söylemek istercesine uğursuzca vıraklıyorlar.

Haklılar. Sessizce yaklaştığımda bunu hissediyorum: taze ölüm havada ağır ağır duruyor. Ön kapıya varmadan hemen önce, tüylerim diken diken oluyor. Her bir duyum yüksek alarma geçerken sinirlerim geriliyor.

Bu evde bir yerlerde, Nether türünden bir tehlike pusuya yatmış bekliyor. Ne kadar da uygun.

Ne de olsa öldürecek başka bir şey bulmak istiyordum. Umarım Hortlak ya da ölüm perisi gibi bir şey yerine sihrimi besleyecek canlı bir şeydir. Uzuvarlarımdaki çılgılık atan acıya rağmen hazır duruşa geçerek ön kapıdan sessizce içeri süzülüyorum.

Kan lekeleri girişteki beyaz halıyı kaplamış, duvarlara ve merdiven korkuluklarına daha fazla kırmızı bulaşmıştır. Merdivenlerin dibinde yaşlı bir adamın cesedi iki büklüm yatıyor. Sağımdaki ahşap kapının hafif gıcırtısını fark etmeden yarım saniye önce dikkatim adamın kırık boynundaki delik izlerine odaklanıyor.

Hemen kenara sıçıyorum ve bir Nether vampirinden kıl payı kurtuluyorum. Dışlerini az önce boynumun olduğu yere geçiriyor, sonra tekrar üzerime dönüyor, siyah gözleri insanlık dışı, yırtıcı bir susuzlukla parlıyor. Başka bir saldırıyı savuştururken eteryum bıçağım hemen elimde.

Neredeyse benim kadar hızlı, bu da merdivenlerin tepesinde başka bir vampir belirene kadar bunu cazip bir dövüş fırsatı haline getiriyor. O da

İkincisi, bıçağımı ilk vampirin boynuna sapladığım anda dövüşe katılmak için aşağı iniyor.

İlk vampirin boğazı kanla dolup taşarken çığlık atıyor ve aynı anda ikinci vampirin dişleri sağ omzuma saplanınca acı içinde bağıyorum. Canavarı uzaklaştırmak için dirseğimi sertçe geriye atıyorum ama Bir Numaralı Vampir hâlâ tamamen ölmemiş ve sağ ayak bileğimi sertçe ısırduğında tekrar tıslıyorum.

Orada patlayan acı, omzumdaki ısırık yarısından çok daha kötü.

Lanet olası vampirler.

Yine de acıyla birlikte içime adrenalin pompalanıyor ve beni bir dövüşün her zamanki karanlık heyecanıyla dolduruyor.

Elimi göğsüne daldırıp kalbini sökmeden önce ikinci vampirin başka bir girişimini savuşturuyorum. Vampir yere düşüp öldü. İlk vampir şimdi yerde seğiriyor, kafasının etrafında kan birikiyor. Normalde bir canavarı sırf eğlence olsun diye çabucak öldürürdüm ama ayak bileğindeki ısırıkla uğraşmak can sıkıcı olacak, bu yüzden acı çekmesine izin verdim.

Kalbi bir kenara atıp ısırılan omzumu kontrol ediyorum ve bileğimi döndürmeye çalışıyorum.

Tanrım, çok acıyor.

İlk vampir sonunda hareketsiz kalıyor. Bıçağımı elime alıyorum, bu evde başka ne varsa öldürmeye hazırım, ama sonra duruyorum.

İki vampir de artık ölü. Ölümleri benim elimde. Peki... vızıltı nerede?

Bir kez daha, omzumu iyileştirmek için büyümü deniyorum. Bir kez daha, hiçbir şey olmuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanarak göremediğim gökyüzüne bakıyorum.

Galene haklıydı. Artık bir hortlak değilim, bu da kutsal büyüyü nasıl kullanacağını bilmeyen bir yarı tanrıça olduğum anlamına geliyor.

Ölümlle beslenen büyüyü nasıl kullanacağımı öğrenmek için yıllarca süren işkenceli eğitim boşa gitti.

"Hepiniz sadistsiniz," diye mırıldanıyorum tanrılara.

İronik bir şekilde, bu benim onlarla akraba olmamı biraz anlamlı kılıyor.

Bükme, I yank benim Bıçak gelen ve ölü
Vampirin Boyun.

Utanç verici bir şekilde, onu çıkarmak için birkaç deneme y a p m a m gerekiyor - Tanrım, şu anda rahat edemeyecek kadar güçsüzüm.

Sonunda başka bir koridora dönüyorum. Burada ölü bir kadın yüzüstü yatıyor, sırtında ve bacaklarında derin yaralar var, omurgasına bir balta saplanmış.

Bir vampir neden bir insan üzerinde balta kullansın ki? Tabii...

Tabii başka bir insan bunu ona karşı kullanmak için etkilenmediyse. Bu da demek oluyor ki-

"*Amadeus'un kızı hâlâ yaşıyor mu?*" diye tıslıyor çiğ, rüzgâra benzer bir ses.

Vücudumun tepkisi içgüdüsel. Damarlarımda kan dolaşıyor, tüylerim diken diken oluyor, sistemimdeki adrenalinin yerini korku alıyor.

Bu Gideon değil. Başka bir hayalet. Yine de, gözümün ucuyla gölgelerde bir hareket gördüğüm anda, bıçağım tırpana dönüşüyor ve ben onun kutsanmış kemikten yapılmadığını düşünmeye fırsat bulamadan sallanmaya başlıyor.

Eteryum bıçak gölgeli wraith'in göğsünün ortasını yırtmadan önce keskin, unutulmaz bir ısıklık havayı dolduruyor. Çığlık atan fırtına rüzgârları gibi bir ses odayı doldurur ve soyut yaratık, kanla birlikte haliya batan koyu renkli sıvıya dönüşene kadar kulakları sağır eder.

Yine damarlarımda öldürmenin verdiği bir vızıltı yok ama tırpanımın berrak eteriumu bir anlığına usulca parlıyor. Göğsümdeki yanma çok az da olsa hafifliyor.

Yarı tanrıça bir sürtüğün elindeki eteryum oldukça etkili olmalı. Bildiğim iyi oldu.

Mutfağın eşiğinden beni izleyen bir kadını fark ederek donup kalıyorum. Kırmızıya boyanmış kışlık giysiler giymiş ama yüzündeki kan lekesi bana kanın ona ait olmadığını söylüyor. En azından tamamı değil. Ama bir Wraith'in bir insanı sevdiklerini öldürecek kadar çıldırtması mümkün. Vampirleri buraya çeken kan dökülmesine o sinsi wraith sebep olmuş olmalı.

Kadının ağzı açık kaldı. *Maven Oakley mi?*

Evet. Ruhum Cennet'e unutulmaz bir yolculuk yapmadan önce tüm haberlerde ben vardım. Beni açıkça tanıdı.

"Merhaba," diyorum beceriksizce. Benden korkuyorsa bile bunu göstermiyor. "Kötü bir zamanlama olabilir ama bir haritanız ya da-"

Bana doğru süzülüyor ve işte o zaman bu kadının koridorda yatarken gördüğüm baltalı cinayet kurbanı olduğunu anlıyorum.

Anlaşılan yine hayaletleri görebiliyorum.

Tıpkı çocukken fark ettiğim gibi, yeni hayaletler çok az şeffaflar ve sadece anlaşılmaz fısıltılar ve yumuşak f e r y a t l a r l a konuşabiliyorlar.

Bunun dışında, sanki yaşıyormuş gibi görünüyorlar. Ancak ruhlar bir süre toplanmadan bırakıldıklarında renklerini kaybederler ve tanımlanması zor, sisli, insansı bulanıklıklara dönüşürler.

O yaklaştıkça ben yerimde duruyorum. "Bak, bunu daha önce de yaşadım. Sana yardım edemem."

Kadın duraksıyor ve kafası karışmış gibi tırpanımı işaret ediyor. Gerçek Azrail'in onun ruhunu daha sonra almak zorunda kalacağını açıklamak üzereydim ki durup yeni silahımı tekrar inceledim. Galene kalıtsal yetenekler hakkında bir şeyler söyledi.

Belki de...

Tırpanı ölü kadına doğru sallıyorum.

Eteryum bıçak parlarken yumuşak bir ısıklık evi dolduruyor. Hayalet, içimi bir vızıltı doldurmadan hemen önce buharlaşıyor. Bir zamanlar öldürmekten aldığım hastalıklı ve doyumsuz hissin aynısı değil, aksine bu vızıltı yumuşak. Yumuşak. Neredeyse...huzurlu.

Ugh.

Merakla bir elimi kaldırıp ateş büyüsu yapmaya çalışıyorum, çünkü bu ev de dışarıdaki kadar soğuk değil. Hiçbir şey olmayınca, tekrar fae dilinde deniyorum. Yine, avucumun içinde gıdıklanan bir parça sıcaklık dışında bir şey olmuyor.

İlginç.

Mümkün olduğunca temkinli bir şekilde evin geri kalanını araştırıyorum. Kadının kocası olduğunu tahmin ettiğim kişiyi mutfakta balta yaraları ve vampir ısırıkları içinde ölü yatarken buluyorum. Hayaleti yakınlarda, pencereden dışarı bakıyor. Beni görünce bir şeyler söylemeye çalışıyor ama kalın sakallarının arasından dudaklarını okuyamıyorum.

Daha da yaklaşıyor. Tırpanımı tekrar kaldırıyorum ama duraksıyorum. "Arabani ödünç almam lazım."

Mutfak masasının üzerinde, dağınık gazete yığınları, kapsamlı notlar ve yer imleriyle dolu kitapların yanında duran anahtarları işaret ediyor.

"Haritan var mı?" Kontrol ediyorum.

Hayalet yine masayı işaret ediyor, ben de o karmaşanın altında bir harita olduğunu varsayıyorum.

"Harika. Öbür dünyada iyi eğlenceler."

Ya da onları nereye gönderiyorsam. Kim bilir?

Tırpanımı tekrar sallıyorum, yeni silahımın uğursuz melodisine hayranlıkla bakarken bir başka sessiz vızıltı beni sarıyor.

Evin hayaletsiz olduğundan emin olduktan sonra, ihtiyacım olan şeyleri bulmak için evi yağmalamaya başlıyorum. Üst katta, ilk yardım çantasını ve çoğunlukla bana uyan bazı kadın kıyafetlerini arıyorum - büyük boy açık gri bir kazak, koyu mavi bir palto, sevdiğimden daha fazla vücudu saran pantolonlar, kalın bir atkı ve ayağıma biraz büyük gelen çok daha iyi kışlık botlar.

Topallayarak mutfığa geri dönüyorum, anahtarları cebime sokuyorum ve masanın üzerindeki her şeyi karıştırıp bir harita arıyorum. Gazeteleri yolumdan çekerken, bir başlık dikkatimi çekince duraksıyorum... çünkü benimle ilgili.

Son Dakika Haberleri: Ölümsüz Beşli'nin Suikastçısı Maven Oakley, Nether Savaşı'nda Öldü

Altında, Del Mar'ın hafifçe sansürlenmiş cesedinin önünde, Pierce elimde hazır beklerken çekilmiş tanıdık, grenli bir fotoğrafım var.

Tarihi kontrol ettim. Ocak ayına ait ama bu bana yeterince şey anlatmıyor. Ne kadar zamandır yoktum? Gazeteleri karıştırırken, gözlerim yakınlarda duran çizgili defter kağıdına basılmış ev yapımı bir takvime takılana kadar tarih tarih geziniyorum. Masadan alıp, son karesine bakıyorum.

Yıl aynı, ama dışarıdaki kutup soğuğuna rağmen, bu buruşuk, sık kullanılan kağıt parçası Temmuz ayının başında olduğumuzu gösteriyor.

Temmuz.

Aman Tanrım. *Altı ay mı?*

Endişeden boğazım düğümleniyor. Hızla birkaç gazeteye daha göz atıp kaçırdığım başka neler olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Şiddetli Soğuk Cephenin Ortasında Yaşanan Kitlesel Panikte Milyonlarca Kişi Kalelere Tahliye Edildi

Maven Oakley: Bela mı Kurtarıcı mı? Serbest Bırakılan Nether Sakinleri Ölen Enigma'nın Yasını Tutuyor

Büyük Beyaz Kuzey Mavi Cehennem Ateşiyle Yıkandı

İnsan Şehirleri Daha Önce Hiç Görülmemiş Zebaniler Tarafından İstila Edilirken Miras Konseyi Gemiyi Terk Etti

Araf Bölgeleri Uluslararası Çapta Ortaya Çıkıyor: Nasıl Belirlenir ve Kaçınılır?

Canavarlar Avrupa'ya Geliyor, Buzul Çağı Başlıyor ve Ölüm Artıyor

Everett Frost: Sevilen Süper Modelden Reformist Savaş Lorduna

Sonuncusunda donup kalıyorum, adını tekrar tekrar okuyorum. Asıl makaleye ulaşmadan, çevresel görüşümde bir şey hareket ediyor.

Tırpanımı kavrayarak, Nether vampirlerinin iki hayaletini görmek için dönüyorum. Bana doğru sürükleniyorlar, canavarların sahip olduğu öbür dünyaya ulaşmak için benden yardım isterken yüzleri duygusuz.

Bu yetenek şimdiden can sıkıcı olmaya başladı.

"Olmaz. Siz iki pislik, Sevgili Anne'yi bekleyebilirsiniz," diye mırıldanıyorum, buradan çıkıp beşlimin izini sürmeye hazırım.

Batı Virginia'da bir yerlerde olduğumu gösteren büyük bir yıldızla işaretlenmiş haritayı kaptığım gibi ödünç aldığım ceketimin cebine sokuyorum ve evden çıkıyorum. Daha fazla karda ilerlerken bir kuzgun komplosu beni gırtlaktan gelen vıraklamalarla selamlıyor, yorgunluk garip bir şekilde zayıf bedenime ağır geliyor.

Arabanın motorunu çalıştırarak, lanet şeyi nasıl yedekleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Birkaç beyhude dakikadan sonra kaşlarımı çatıyorum, arabayı vitese takıyorum ve ayak bileğimdeki ağrıya rağmen gaza basıyorum. Bir çitin bir kısmına çarparak, gelişigüzel bir şekilde yol olduğunu umduğum yere doğru savruluyorum.

Eğer Batı Virginia'daysam, en azından şimdi nereye gideceğim konusunda bir fikrim var. Umarım Halfon hâlâ ayaktadır.

EVERETT

Kar fırtınasının beyaz, zihin uyuşturan hiçliğinde yürümek rahatlatıcı. Düşünmeyi bırakmayı neredeyse kolaylaştırıyor. Hatırlamayı bırakmayı.

Neredeyse.

Seni seviyorum.

Hayatımın en kötü anının yankısı burada, yaz olması gereken bir Salı gününde, hiçbir yerin ortasında bile peşimi bırakmıyor. Arkamda, Asher Douglas neredeyse yükselen kara gömülmüş bir şeye takılıyor ve on dakika önce bu yürüyüşe başladığımızdan beri dokuzuncu kez bana küfrediyor.

"Şu bitmek bilmeyen kışa bir son verirsen harika olur," diye homurdanarak bana tekrar yetiştiriyor.

Kızıl saçlı, iri yarı eski ödül avcısı benden daha uzun ve o kadar çok kışlık mont giymiş ki, onu bulduğumuz hafif yokuştan aşağı itsem muhtemelen yuvarlanır.

Bana cazip geldi. Bu paralı asker de en az Baelfire kadar boşboğaz.

Etrafımızı taramak için dönmeden önce o ejderhayı düşünmek beni irkiltiyor. Büyük bir tepedeyiz ve bir ağaçlığa doğru ilerliyoruz, gittiğimiz yer burası olmalı. Ağaç dallarında küçük siyah şekiller var ki bu çok sinir bozucu.

Onların ne olduğunu zaten biliyorum.

"Bir dahaki sefere bizi daha yakına götür," diye mırıldanıyorum, ileriden derin bir vırak sesi duyunca sinirleniyorum.

Douglas boynundaki ödül avcısı dövmesini kaşımak için atkısını düzeltiyor ve bana pis bir bakış fırlatıyor. "Sana söyledim, taşıma büyüsü sıradan büyünün tam bir biçimi. Ben sadece iyileştirme ve vahşi büyülerde iyiyim. Taşımacılıkta berbat olduğumu kanıtladım ama yine de sürekli seni taşımamı istiyorsun. Bu, yürümeye başlayan bir çocuktan senin portreni yapmasını istemek gibi bir şey. Bir dahaki sefere, uzmanlıkları ihtiyaçlarınıza uygun bir büyücü tutun."

Anlamı yok. Bu işe yarar paralı asker güvenimi kazandı, ki bugünlerde bu nadir görülen bir şey.

Ayrıca, bir keresinde ondan açıklanamaz bir şekilde hoşlanmıştı. Bu da onu tutmaya değer bir hatırlatma yapıyor.

Karın daha az olduğu ağaçlara yaklaşırken onun sürekli sızlanmalarını ve üzerime çöken yorgunluğu görmezden geliyorum. Yeterince eminim, tüm siyah lekeler kuzgunlara dönüşüyor. Burada yarım düzine kadar var ve beni izliyorlar.

Hep izliyorlar.

Bana bakılmasından çok *sıkıldım*.

Douglas giderek artan sinirliliğimi ya da rüzgârın daha fazla karla birlikte nasıl uğuldadığını fark etmiyor. Kendini toparlıyor ve beni hızla en büyük ağacın dibindeki buruşuk iskelete götürüyor.

Lanet kuşları görmezden gelmeye çalışarak çömeliyor ve kalıntıları incelemek için ölü yaprakları ve karı bir kenara fırçalıyorum. Yeterince eminim, kemiklerden geriye kalanların üzerindeki karanlık rünler bana bunun bir büyücüye ait olduğunu söylüyor. Bu, bulduğumuz diğerleriyle aynı işaretlere sahip.

Aylar önce onu benzer bir alana sürüklediğimde neredeyse altına sıçan adli tabibe göre, tüm işaretler bu büyücülerin ölüm nedeninin kendi bağırsakları tarafından boğulma olduğunu gösteriyor.

Bu da demek oluyor ki Crypt kesinlikle buradaydı.

Varlık'ın sürekli genişleyen bölgesinin dışına çıkan büyücüleri öldürmek için tercih ettiği yöntem bu. Başka bir deyişle, daha çocukken *onun* üzerinde sihirli deneyler yapılmasına katkıda bulunmuş olabilecek herkesi.

Göğsüm ağrıyor. Yüzümün sağ tarafını ovuyorum ve esnemek için ayağa kalkıyorum. Başka bir kuzgun ciyaklıyor.

Ne yazık ki bu şey soğuktan korunsu bile bir süredir çürümüş. Yani, o lanet olası karabasan yakın zamanda buraya hiç gelmemiş.

Hangi cehennemde o? Onu gönderdiğim son "görev" neredeyse üç ay önceydi. O duygusuz sik kendini bilerek çok zorluyor, tükenmeye çalışıyordu. Crypt'in laneti sonunda onu alt ettiyse.

Lanet olsun. O pislikleri özleyeceğimizi söylesem, geçmişteki ben buna asla inanmazdı.

Onu kaybettiğim an, her şeyi kaybettim. Onlar da dahil.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bizi de. Kendimi.

Bu arafta kalan tek kişi benim. Çünkü en büyük korkum gerçek oldu ve ben hayatta kalacak kadar şanssızdım. Görünüşe göre, ayakta kalan son adam olmak, kehanetimin ima ettiğinden çok daha farklı, çok daha kötü bir yalnızlık markası.

Squawk. Ciyakla.

Kuzgunlar hâlâ bakıyor.

Onlardan nefret ediyorum. O boncuk gibi gözler beni hiç bırakmıyor. "Hey, Frost. *Frost*. İyi misin?"

Douglas'ın adımı birkaç kez tekrarladığını fark edince, soğuk ve boş bakışlarımı ona bırakıyorum. Hissetmeden duramadığım her şeyi gizlemek için bugünlerde bu benim varsayılan ifadem haline geldi. Neyse ki bu paralı asker benim dalgınlığıma alıştı.

"Ben iyiyim," diyorum düz bir şekilde.

"Uh-huh. Elbette." Ölüm büyücüsünün kemiklerinden birini tekmeliyor, bizi izleyen kuşlara bir göz atıyor ve konuyu değiştirmeden önce iblis tavuklar hakkında bir şeyler homurdanıyor. "Adamlarımdan üçü bu sabah Pennsylvania'dan döndü. Orası artık tamamen renksiz. Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Nether ölümlüler diyarına doğru ilerledikçe ve tüm dehşetini serbest bıraktıkça, Varlığın gücü altına giren yerlerin rengi yavaş yavaş kayboldu. Ve bu sadece bir zamanlar Divide'ın bulunduğu doğu sınırları boyunca değil. Şimdi, onun kaçan güçlerinin yaşadığı her yer gölgeli, alacakaranlık bir diyara dönüşüyor.

Nether canavarları, şeytanlar, likler, büyücüler, Hortlaklar ve adını hiç duymadıklarım da dahil olmak üzere sayısız yaratık, suya damlayan mürekkep gibi dünyaya sızmış durumda. Artık pek çok yer insanların yaşaması için güvenli değil. Wraithler, iblisler, wendigolar, bansheeler ve daha fazlası serbestçe dolaşıyor.

Bir de Araf Bölgeleri var. Yerçekiminin olmadığı, sabit olmayan, çarpık alanlar; sisler, gölgeler ve deliliğe neden olan sisler tarafından rahatsız ediliyor. Kabus Prensi'nin altı ay önce her şeyimizi kaybettiğimizde o varoluş düzleminin bu düzlemle çarpışmasına izin vermesi sayesinde varlar.

"Diğer Reformistleri güncelle," diye boğazımdaki ağrıyı bastırmaya çalışıyorum. Onaylarcasına homurdanıyor ve gözlerini tekrar ürkütücü kuşlara diyor.

Kuzgunlardan biri kanat çırparak yaklaşıyor. Don kollarımdan omuzlarıma tırmanırken gözle görülür bir şekilde irkilmemeye çalışıyorum. Bir başkası daha yaklaştığında

Bana daha iyi bakabilmek için ağacın dalına konuyor, göğsümde buz kilitleniyor.

Ailem bir keresinde bana kuzgunların tanrılar tarafından gönderilen haberciler olduğunu söylemişti. Onlar kötü şans, karanlık dönüşüm ve berbat kehanet sembolleridir. Tanrılar son altı aydır bana eziyet etmeleri için onları bir tür hastalıklı şaka olarak gönderiyorlar.

Bir kuzgun daha bana ciyakladığında, daha fazla dayanamıyorum. Kolumu açarak tüm aptal kuşları donduruyorum ve yere düşmelerini memnuniyetle izliyorum, birkaçı hemen parçalanıp uçmak için çabalıyor. Onlara izin vermiyorum. Onları yerden şiddetle yükselen buz çivilerine saplıyorum ve *sonunda* boncuk gibi küçük gözlerinin hiçbirini üzerimde hissetmiyorum.

Uzun sürmeyecek. Hiç sürmez. Bir şekilde, lanet kuşlardan daha fazlası her zaman beni bulur.

Yine de, sürdüğü sürece katartiktir.

Douglas şaşırmadı çünkü bunun olduğunu birkaç kez görmüştü. Donmuş kuzgunlardan birini kenara itiyor ve homurdanıyor, "Geri dönmeye hazırım. Dev bütün gün beni göremediği için mızımızlanıp duracak."

Dev, Şeytan gibi. Douglas, acayip derecede sadık, büyük boy evcil cehennem köpeğine böyle diyor. Bu paralı asker isim konusunda Baelfire kadar yaratıcı.

Yine, bir zamanların güler yüzlü, iri cüsseli köpeğini düşününce şakağımı ovuşturup baş ağrımı dindirmeye çalışıyorum.

"Peki. Bizi geri gönder."

Büyücü boynunu kırıyor ve taşıma büyüsunü yapmaya başlıyor. Parlak yeşil bir ışık parıltısından sonra, trençkotumun omuzlarındaki karı fırçalıyorum ve daha fazla karın içinden Everbound Üniversitesi'ne doğru yürüyorum.

Bu devasa gotik binayı, her şeyi kaybettiğimiz savaşın hemen ardından, şimdi herkesin Ayaklanma olarak adlandırdığı zaman diliminin başlangıcında devraldım. Dünya boka batmaya başladığında, tüm bu kaleyi, çevredeki bölgenin çoğunu ve hatta Halfton'u devasa erimeyen duvarlarla güçlendirdim.

Birçok Reformist bunun için beni övüyor. Elemental güçlerimin derinliğini bir sır olarak saklamakla çok zekice davrandığımı söylüyorlar. Anlayışlı olduğumu ve burayı Varlık'ın güçlerine karşı koyan ana kalelerden biri olması için hazırladığımı düşünüyorlar.

Gerçek şu ki? Ben sadece acıya aç biriyim.

Burası onunla tanıştığım yer. Birlikte eğitim aldığımız yer. Onun bakmadığını düşündüğümde, bakıcımı tehlikeye attığım için kendimden nefret ederek, haklı çıkarabildiğim kadar uzun bakışlar çaldığım yer - ya da ben öyle sanıyordum. O kısacık anıların her biri, tıpkı ayaz, gölgeler ve boşluk gibi bu çorak, lanetlenmiş kalenin her köşesine yapışmış durumda.

Onu hatırlatan şeyler acı verici.

Ama buna ihtiyacım var. Elimde kalan tek şey bu.

Başka bir şeyi kaybetmeye dayanamıyorum, bu yüzden her türlü izi korudum. kayboldu.

EVERETT

DOUGLAS, Everbound Şatosu'nun son derece sıkı korunan çift giriş kapısını itiyor. Lillian Oakley'nin bizi beklediğini görünce duraklıyoruz, burası sürekli soğuk olduğu için birkaç renkli palto giymiş.

Bakıcımın uzun zamandır bakıcısı ve arkadaşı Kenzie Baird'e çok benziyor ama daha kısa boylu ve ellili yaşlarında. Onu savaştan hemen sonra buraya getirdim çünkü kardelenimin arkadaşı olan herkes artık benim korumam altında. Onunla ilgilenenin ben olacağımı sanıyordum ama dünyam paramparça olduktan sonra yemek yemeyi, uyumayı ya da nefes almayı hatırlayamayacak kadar dünyadan koptuğumda benimle ilgilenen Lillian oldu.

En kötü günlerimde bile nazikti.

Çok nazik. Özellikle de insanların kaleme girmesine izin verdiğinde -ki bunu yaptığını küçük, özür dileyen gülümsemesinden anlayabiliyorum.

Tekrar.

Yorgun bir şekilde yüzümü ovuyorum. "Lanet olsun, Lillian."

"Şansın yaver gitti mi?" diye umutla soruyor, suçlayıcı ses tonumdan kaçınarak.

Crypt'in ortadan kayboluşunu bilen birkaç kişiden biri. Hatta o canavar yarattığı umursayan birkaç kişiden biri.

Başımı sallıyorum. Umudu azalıyor ama Douglas'la birlikte kalenin içine, Lillian'ın içeri aldığı misafiri beklettiğinden emin olduğum kütüphaneye doğru ilerlerken hemen yanımıza geliyor. İki koridordan geçiyoruz ve sonra daha süslü avlularımdan birine çıkıyoruz.

Güneş gökyüzündeki beyaz pusun arasından parlıyor ve buradaki tüm buzdan heykellere yumuşak bir altın ışıltısı veriyor. *Aslında* onlar heykel değil.

Onlar insan.

Bazıları aylar önce, düşmüş konseyin geri kalanı ortadan kaybolmadan önce beni manipüle etmek için buraya gelen başıboş Eski Konsey üyeleri. Diğerleri, donmuş bedenlerini buraya, diğerlerinin yanına sürüklemekten önce yakaladığım gölge şeytanlar ya da kiralık katiller. Bir

buraya Garnet Büyücüsü Mabedi'nden bir mesaj iletmek için geldiğini iddia eden muhalif bir yardımcı ulaktı. Bana sahte bir mektup uzatırken elimi fırçalamak gibi bir hata yaptı.

Bir de kuzgunlar var.

Sayırsız donmuş kuzgun. Şu anda bile, o lanet kuşların alçak vıraklamalarını yükseklerde bir yerden duyuyorum, sanki kalenin tepesine tünemiş gargoylelerin yanından beni izliyorlarmış gibi.

Douglas, Lillian ve benim arkamdan yürürken homurdanıyor. "Donmuş cesetlerden oluşan koleksiyonun çok ürkütücü. Yemin ederim gözlerini üzerimde hissedebiliyorum."

"Hissediyorsun. Donmuşlar, ölü değiller."

"İnsanlar genellikle donmuş halde hayatta kalamazlar," diye karşı çıkıyor, omzunun üzerinden buzla kaplı figürlere kaşlarını çatarak bakıyor.

"Erimediği zaman erir."

Bu da yanlışlıkla keşfettiğim bir şey. Lanetim on katına çıktığında, bunun yeteneklerime ne kadar güç aktarılacağına kontrolünü kaybedeceğim anlamına geldiğini bilmiyordum. Şimdi yanlışlıkla normal buz yerine kırılmaz bir madde yaratma ihtimalim yaklaşık yarı yarıya.

Hiç kontrolüm yok.

Lillian omzunun üzerinden donmuş süslemelere sempatik bir bakış fırlatıyor. Sonunda Everbound'un küçük kütüphanesinin önünde durmadan önce bir kapı daha açıyorum, Reformist üniformalı bir mirasçı dışarıda nöbet tutuyor.

Onu Everbound'daki ikinci öğrencilik yılımda tanıştığım bir büyücü olarak tanıyorum. Yaklaştığımızı görünce beni selamlıyor ama dikkati yüzümün sol tarafında kalıyor.

Birkaç saniye geçtikten sonra Douglas bıkkın bir ifadeyle, "Dostum," diyor.

Mirasçı nereye baktığını fark ediyor ve rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Bağışlayın beni Komutan, sizi ilk defa görüyorum... bilirsiniz."

Evet. Biliyorum.

İnsanlar yine onun gibi bakmaya devam edince unutmak zor.

"Çekil," diyorum soğukça. Hızla kenara çekiliyor, ama içeri girmeden önce Douglas'a bakmak için duraklıyorum. "Tekrar yola çıkmadan önce yemek yemek ve evcil pire topunla gezmek için bir saatin var."

"Elbette, sert çocuk." Dönüyor ve ıslık çalarak uzaklaşıyor.

Kapıları iterek geçiyorum ve Lillian da hızla peşimden geliyor. Mor giysili iki peygamber ve bir rahibenin yan odada durduğunu gördüğümde

Lillian'ın sürekli yaktığı büyük ocağı görünce şaşırdım.

Aynı zamanda kızgınım.

"Oh, bak. Kalemde yalancılar var." Onlara ölü gözüyle bakıyorum.

"Everett, lütfen," diyor Lillian nazikçe, şarlatanları işaret ederek. "Bunlar Rahibe Anna, Kahin Julius ve Galene'nin İkinci Yüce Kahini Vincent. Halfton'daki derme çatma tapınaklardan geldiler."

Geriye sadece derme çatma tapınaklar kaldı. Bildiğim kadarıyla diğerlerinin hepsi gölge iblisler, Limbo Bölgeleri, isyancı insanlar ve Crypt tarafından yok edildi. Artık çok fazla peygamber, rahip ya da diğer kutsal hizmetkârlar kalmadı. Hayatta kalanlar da kalelere kaçıp altı tanrı için salaş tapınaklar inşa etmeye başladı.

"Ve?" Açıkça soruyorum.

Küstah ses tonumun Julius'un gözlerini nasıl seğirttiğini kaçırmıyorum. "Şey-" Lillian diplomatik bir şekilde başlıyor.

Peygamber Julius çenesini kaldırarak, "Bizler de tanrıların hizmetkârlarıyız," diye beni uyarıyor. "Son aylarda hakkınızda çok şey duydum Komutan Frost. Geldim çünkü tanrılardan büyük bir kehanet aldım ve bana ruhunuzun çaresizce kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu söylediler. Eğer maddi desteğinizi tapınağın inşasına yönlendirirseniz-"

Sesini kesmek için onu dondurdum.

Yine açgözlü bir salak. Hiç şaşırmadım.

Diğer iki tapınak çalışanı şok içinde irkildi. Lillian'ın tanrılara mırıldandığı duaya kulak misafiri oluyorum; seçtikleri azizlerden birini incittikleri için merhamet dilediğine dair bir şeyler.

Ne büyük bir zaman kaybı.

Sanki lanet bir dua bu dolandırıcıları benden kurtaracakmış gibi. En son altı ay önce, ilk ve tek aşkım kollarımda öldüğünde ve benim daha iyi halimi de yanında götürdüğünde dua etmişim. Kalecimin sayısız masum uğruna hayatta kalmak için verdiği onca mücadele ve çektiği onca acı, sadece onun bir sonraki nefeste gitmesi için miydi?

Evet, hayır. Birlikte sahip olmamız gereken her şeyle birlikte tanrılar da çürüyebilir, umurumda değil.

Diğer ikisine bir bakış attım. "Koleksiyonuma katılmak isteyen başka biri var mı?"

Rahibe akıllıca bir hareketle tek kelime etmeden kütüphaneden çıkıyor ve giderken başını saygıyla eğiyor. Ama benim kızgınlığım

Galene'nin İkinci Yüce Kahini yerinde duruyor, törensel mor cübbesinin iç i n d e sakince beni izliyor.

"Everett Frost," diye sessizce selamlıyor. "Bilme yetisi beni büyük bir basiret duygusuyla kutsadı. Son birkaç saat içinde yaşadıklarımı bildiğim için, *telum* hakkında hissettiklerimi paylaşmak zorundayım."

Kızgınlık hızla sessiz bir öfkeye dönüşüyor ve kanımda kristalleşiyor.

Tabii ki. *Tabii ki* bunu tekrar yaşamak zorundayım.

Başka bir rüşvetçi ahmağın, bakıcımın ölümünden sonra ortaya çıkan kötü şöhretini ilgi çekmek için kullanmasına şaşırmadım. Onun adı herkesin dilinde; bir fısıltı, bir söylenti, bir atasözü, ilham verici bir hikaye. Sanki lanet olası bir *şakaymış* gibi onun adını kullanıyorlar. Bazılarının onu suçladığı kargaşanın ortasında, herkes onu tanıyormuş gibi davranmak istiyor.

Ona tapın ya da ondan nefret edin, hiç kimse bakıcımın ya da onun adının huzur içinde yatmasına izin vermeyecek.

Bu en saf türden bir işkence. Burada oturup daha fazla dinlemeyeceğim.

"Çık dışarı," diye uyarıyorum onu.

Peygamber ısrar ediyor. "Her şey değişmek üzere. Maven Oakley'i hissettim."

"Ötesi'nden mi?" Tersliyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, bakıcım *öldü*, o yüzden arkadaşına katılmadan önce onun değerli adını o kahrolası ağzından uzak tut."

Ağzını tekrar açma cüretini gösterdiğinde onu da donduruyorum.

Lillian itiraz etmeye başladı ama ben dönüp odadan çıktım. Şu anda çok sinirli ve dengesizim. Hak etmedikleri sürece herhangi birinin etrafında olmak kötü bir fikir, ki o hak etmiyor.

Geniş avluya doğru fırlarken Lillian bana yetişiyor. "Everett-"

"Kendine sakla."

"Az önce yaptığın şeyle ilgili değil. Lütfen yavaşla."

Yavaşlamak istemiyorum. Altı aydır olmak istediğim tek yere, tanrıların yasını tutmam için cesedini bile bırakmadığı bakıcımın fahri mezarına gitmek istiyorum.

Lillian huffs. "Bekle. Everett-"

"Ne?" Etrafımıza kar yağarken dönüp ona bakarak talep ediyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı!"

Lillian irkildi, tökezledi ve buzun ayaklarından birini kapladığını fark ettim.

Aya

klar. Kahretsin.

Şimdi utanç, kin ve öfkeyle karışıyor. Buza bakıyorum.

kazara çağırdı. Eridikten sonra bile Lillian sabırla sakinleşmemi bekliyor, bu da beni sinirlendiğime daha çok pişman ediyor.

Mahvolmuş yüzümü kapatıyorum ve nefesimi dengelemeye çalışıyorum. "Denemiyordum-"

"Biliyorum. Her şey yolunda."

Her şey yolunda değil. *Ben iyi değilim*. Bir daha asla iyi olamayacağım, çünkü kardelenimin o güzel sesinin hatırası kafama saplanmış bir hançer gibi.

Seni seviyorum.

Kuzgunlar yakınlarda ciyaklıyor, beni daha iyi görebilecekleri yerlere doğru kanat çırpıyorlar.

Lillian iç çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Pazar gününden beri bir şey yemedin. Çorba ve ekmek yaptım. Benimle oturup düzgün bir yemek yersen, belki kendini daha iyi hissedersin-"

"Aç değilim," diye idare ediyorum ama sesimin çok yorgun çıktığının farkındayım.

Lillian açıkça endişesinden itiraz etmek istiyor ama ben burada kaldıkça kar yağışı daha da şiddetlendiği için titriyor. Beni takip etmemi işaret ediyor ve biraz ısınmak için aceleyle şatoya geri dönüyor. İçeri giriyorum ve kalenin izole edilmiş batı kanadına doğru ilerliyorum çünkü bugün henüz demir hapishaneyi kontrol etmedim.

Yanımdan ayrılmıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ellerine sıcak hava üflüyor. "Bence o yüce peygamberin söylediklerine daha fazla kulak vermeliydin."

"Gerek yok. O bir yalandı. Onun anısını sömürmeye devam ediyorlar ve bu iğrenç bir şey."

"Bu sefer farklı olabilir," diye ısrar ediyor Lillian nazikçe. "Hayatım boyunca pek çok kehanet duydum ve pek çok kutsal insanı dinledim Everett. Gerçekten kâhin olduğunu biliyorum. Belki-"

Çılgınlıkları duyduğumuzda ikimiz de yavaşlayarak duruyoruz.

"Foirnach ahr stad! Oculi ima mo'ceblath uraiseth!" Silas hapishaneye dönüştürdüğü eski sınıfın içinden çılgılık atıyor.

Çoğu zaman ne dediğini hiçbirimiz anlamıyoruz. Akıcı bir şekilde Fae dilini konuşan Lillian bile. O lanet demir muhafazayı inşa eden oydu ama

Onu orada tuttum, bir büyücüğü gördüğü yerde öldürecek herkesten sakladım.

Ki bugünlerde çoğu insan bunu yapıyor.

Silas'ın çılgın sesi, histerik hıçkırıklara boğulmadan önce kesiliyor. "Bugün yemek yedi mi?" "Bugün yemek yedi mi?" diye soruyorum, sesim zar zor duyuluyor.

Ziyaret için iyi bir zaman.

Başını sallıyor.

Douglas'a onu tekrar zorla beslemesini söylemem gerekecek. Bu dengesiz fae'yi hayatta tutmak çok yorucu oldu ama pes etmeyi reddediyorum. Ve bunun tek sebebi bakıcımın ona bakacağıma dair bana söz verdirmesi değil. Dürüst olmak gerekirse, çocukken tanıdığım acımasız, sinir bozucu derecede zeki dahinin bu duruma düştüğünü görmek sadece... üzücü.

Taştan, çıplak kemikli demir demirbaşlardan, zincirlerden ve çoğu zaman içinde kaldığı demir kozadan oluşan demir cehennemden uzaklaşıyorum. Eski beşlimden geriye kalanları düşünmemeye çalışırken göğsümde bir ağırlık hissediyorum.

"Decimus'lardan ne haber? Onlardan haber var mı?"

Lillian ellerini tekrar ısıtmaya çalışıyor. "Geçen hafta Purcell sıradağlarına takviye olarak gönderdiğiniz su elementalleri hakkında bir mesaj getiren bir büyücü buraya geldi. En kötü yangınları kontrol altına almaya yardım ediyorlarmış ama..."

Tereddütü bana bunun kötü bir haber olduğunu söylüyor, ben de bir tahminde bulunuyorum. "Ama ejderha onları yine öldürüyor."

"Evet," diye üzülerek itiraf ediyor. "Ve ona ulaşmaya çalışan her zamankinden daha fazla avcı var."

Otomatik pilotta, donmuş ganimetlerle dolu olmayan tek avluya doğru ilerlemeye başladım. Şu anda kardelenlerle dolu büyük bir seranın ve geride bıraktığı birkaç şeyle birlikte basit, onursal bir mezar taşının bulunduğu avluya. Douglas sadece ben ve Lillian'ın girebilmesi için büyü yaptı ama şu anda tamamen yalnız kalmak istiyorum.

Yalnız acı çekmek her zaman daha iyidir.

Lillian'a "Benim yüzümden çorbanın soğumasına izin verme," diyorum.

Bu açıkça bir kovma, ama o kalıyor. "Everett. Hissedemiyor musun? Konuşurken bile bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Belki de dualarım sonunda kabul oluyor. Umudunu biraz daha koruyabilirsen-"

Acı, sözlerimi çok keskinleştiriyor. "Umut faydasızdır ve dua etmek aptallar içindir. Bakıcımı daha önce dinlemeliydim çünkü tanrılar konusunda haklıydı. Onlarla işim bitti."

Lillian üzgün bir şekilde iç geçirmeden önce bir süre beni inceliyor. "Belki de yas tutmak için Syntyche'nin derme çatma tapınağını ziyaret etmek geceleri daha iyi dinlenmene yardımcı olur."

Lanet olsun. Yine uyuyamadığım o kadar belli oluyor mu?

"Bunun olma ihtimali yok," diye mırıldanarak beni seraya götürecek çıkışa doğru dönüyorum. Kırık beşlimin bir parçasını daha kaybedip kaybetmediğimi görmek için dışarı çıkmadan önce, sevdiğim tek kadının yasını tutmanın tatlı unutkanlığına geri dönüyorum. "Çorbanın tadını çıkarın."

MAVEN

Arabamın yakıtı bitmeden önce Halfton'a iki buçuk saat kadar yaklaşmıştım. Geçtiğim tüm benzin istasyonları servis dışı ve terk edilmiş olduğundan, yolun geri kalanını yürümek için indim.

Bu on dakika önceydi ve şimdiden kığım donmaya başladı. Her yerimin *ağrısından* bahsetmiyorum bile. Özellikle de yaralı bileğim.

Karda mümkün olduğunca sessiz bir şekilde topallayarak ilerliyorum, ciğerlerim keskin soğuktan yanıyor ve makul bir zaman kazanmaya çalışıyorum. Gece çökmeden Halfton'a varamazsam ya da nispeten güvenli bir yer bulamazsam, yarı tanrıça buzlu şeker olacağım.

İlk yardım çantası çoğunlukla boştu, sadece omzuma yetecek kadar bandaj vardı. Vampirin beni ısırıldığı yer hâlâ çok acıyor ve her adımda bükülmeye çalışmadan önce ısırılan bileğime bir saniyeden fazla ağırlık veremiyorum.

Takip ettiğim ince yol, kırıç dalları milyonlarca iskelet parmağı gibi puslu beyaz öğleden sonra gökyüzüne uzanan kışlık, donmuş ağaçlarla çevrili. Rüzgâr ara sıra hızlanıyor ve ağır, önsezili bir sessizliğe gömülmeden önce hafifçe ılık çalıyor. Arabadan indiğimden beri sınırlarımdaki artan gerginlik, bu güzel unutulmaz beyaz vahşi doğada hiçbir bana yaklaştırmaya cesaret edememiş olsa bile, gölge şeytanlarının ve diğer tehlikelerin burada pusuda beklediğini söylüyor.

Kuzgunlar yakınlarda çırpınıyor, gırtlaktan gelen sesleri bir anlığına sessizliği bozuyor. Arada sırada göğsüm endişe verici derecede ısınıyor, sonra tekrar kayboluyor.

Yürümek bana düşünmek için zaman veriyor.

Cennet hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum ama görünüşe göre geri dönmek için ciddi bir şey yapmışım. Galene'in beni öldüreceğini düşündüğüm bir şey. Her ne yaptıysam, artık bir hortlak değilim ama hâlâ kalbim atmıyor.

Elim, son altı aydaki anılarımla birlikte yeni silahımın saklandığı cebime kayıyor. Şu anda nasıl döndüğümü bulmak önemli değil. Önceliğim beşlimi bulmak. Onlar

Dünyanın geri kalanı benim sayemde boka batarken, onların intikamcı lanetlerinden acı çekiyorum.

Artık döndüğüme göre, ilk işim geride bıraktığım herkesi kontrol etmek olacak.

Nether insanları. Kenzie. Lillian.

Adamlarım.

Altı ayın onlara ne yapmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Şimdiye kadar belki de akılları başlarına gelmiş ve onlarla daha sıkı mücadele edip tüm bunları engellemediğim için benden nefret etmeye karar vermişlerdir. Onlara karşı bencil olmayı seçtim ve şimdi çok daha kötü durumdalar.

Ama hâlâ hayatta oldukları sürece benden istedikleri kadar nefret edebilirler.

Hepiniz hayatta olsanız iyi olur, yoksa bu lanet olası dünyadan geriye kalanları yok edeceğim.

Duraklıyorum, en hafif ses dikkatimi çektiğinde başımı eğiyorum. Neredeyse belli belirsiz bir ses, fısıltıyla birinin adını söylüyor gibiydi. Yoldan olabildiğince sessizce uzaklaşıyorum, korunmak için donmuş ağaçların daha kalın bir bölümüne doğru topallayarak ilerliyorum - ta ki tıslayan sesi daha da yakından duyana kadar.

"Randy!"

Aman

Tanrım.

Kenzie mi?

Şok ve rahatlama beni sardı. Kıpırdamadan duruyorum, karda yürüyen birinin hafif çıtırtılarını duyana kadar dinliyorum. Hâlâ bana doğru geldiğini anladığım anda, onu karşılamaya hazır bir şekilde ağaç kümesinden dışarı çıkıyorum.

Ama Kenzie'nin parlak mavi bakışları bir saniyeliğine bana döndükten sonra hırlamaya başlıyor. Ben tepki veremedim, havada yer değiştirerek bana doğru fırladı.

Kışlık giysileri yırtılıyor, her yerinde altın rengi kürkler filizleniyor, kemikleri göz açıp kapayıncaya kadar kırılıp yeniden şekilleniyor. Bir anda hava ciğerlerime doluyor ve kıvrak, heybetli bir dişi aslan beni karlı zemine yapıştırıyor, keskin dişlerini yüzüme doğru açıyor ve hayvansı, kedimsi bakışlarını üzerime dikeyiyor.

Vay anasını.

Yer değiştirebiliyor, bu da artık tamamen bağlanmış olduğu anlamına geliyor olmalı. Laneti bozuldu. Onunla tanıştığım andan beri istediği sonsuza dek mutlu son bu.

Hemen sorularım var ama dişleri doğrudan şahdamarıma yöneldiğinde doğuştan gelen reflekslerim devreye giriyor. Büyü benden dışarıya doğru patlıyor, ama bu alışık olduğum bir şey değil. Ölümle beslenmiyor.

Onun yerine, Alaska'da Gideon'la dövüştüğümde hissettiğim aynı yakıcı, güçlü his.

Kutsal büyü. Nasıl besleyeceğimi ya da kontrol edeceğimi bilmediğim türden.

Dişi aslan acı içinde inliyor ve karda kıvranarak benden uzaklaşıyor. Hayvani çığlığı Kenzie'nin sesine dönüştüğünde alarma geçerek doğruluyorum. Geriye kayması belli ki zor ve acı verici, ama sonunda çıplak ve karda titreyerek bana ölümcül bir şekilde bakıyor.

Yeniden bir araya gelişimizi böyle hayal etmemiştim. "Ben-" demek istememiştim. Ben başlıyorum.

"Kapa çeneni!" diye tersliyor etkileyici bir kinle.

Ayağa kalkıp alındaki teri silerken ve bir şekil değiştiren uyarısı olarak dişlerini gösterirken onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Dikkatim çıplak kollarından birine kayıyor; kolunun üç bacağından aşağıya doğru inen dört beşli amblemi var. Boynunun bir tarafında da belli belirsiz bir ısırık izi var.

Onu tebrik etmek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Ona benziyor olman yeterince kötü, ama tanrılar üzerine yemin ederim ki onun sesini kullanmaya cüret edersen-"

Kenzie'nin sesi tekrar üzerime gelmeden önce kesiliyor, kollarımı kara sabitliyor, vahşi sarı bukleleri başımın etrafında perde olurken yüzünde saf bir nefret var. Eğer bakışlar öldürebilseydi, yine ölmüş olurdum.

"Siz canavarlar benden yeterince şey almadınız mı zaten?" Kenzie homurdanıyor. "Onu taklit etmeyi bırak yoksa ben-"

Taklit mi?

Oh. Bu onun öfkesini açıklıyor.

"Değişkenlerin gözbebekleri kare şeklindedir," diye hatırlatıyorum ona.

Tehdidin ortasında donup kalıyor, gözlerime bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Soğuk pembe yüzünü şaşkınlık kaplarken rüzgârın yelkenlerini terk ettiğini görebiliyorum.

"Sen... sen kimsin o zaman?" diye soruyor. "Çünkü en iyi arkadaşım olmadığımı biliyorum. O öldü."

"Sık sık," diye başımı sallıyorum. "Hipotermi başladığında muhtemelen yine ölecek." Kenzie'nin nefesi kesiliyor ve kollarımı sıkıca tutmayı bırakıyor. Beni dehşete düşüren bir şekilde gözleri nemle doluyor.

"M...May?"

Eyvah. "Eğer ağlayacaksan, hipotermiye bir iyilik yap ve beni hemen öldür."

Kenzie'nin sulu gözleri büyüyor. "Aman Tanrım. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım*, gerçekten sensin!"

Birdenbire sıkı bir sarılmayla sarmalandım. Kenzie aynı anda hem ciyaklıyor hem de ağlıyor; daha önce hiç şahit olmadığım ama kısa sürede dehşet verici olduğuna karar verdiğim bir başarı.

Kabarcıklı aslan değiştirenimi canlı ve iyi gördüğüm için sevinçliyim ama boynuma doğru hıçkırdığında, dokunuşunun *her yerimde* olduğunu fark ettiğimde vücudumu soğuk bir panik kaplıyor. Safra boğazımdan yukarı yükselirken sinirlerim sıkışıyor, tüm eski tiksinti nefes alamayana kadar sistemime doluyor.

Kelimeleri toparlayamayınca Kenzie'yi nazikçe üzerimden itiyorum ve uzaklaşıyorum. Kenzie yarı gülerек, yarı hıçkırarak gözlerindeki yaşları siliyor. "Doğru.

Dokunaklı değil. Kahretsin, sen gerçekten benim huysuz keşişimsin, değil mi? Aman Tanrım! Nasıl oldu da dünyanın neresinde-"

Tek bir soru bile sormakta zorlanıyor, ben de damarlarımın hâlâ panik içinde pompalandığını görmezden gelerek konuşuyorum.

"Artık pençelerin var. Tebrikler."

"Evet, beşli takımım senden sonra Hastings'teki bir tapınakta bağlandı..." Kenzie burnunu çekip başını sallıyor ve ciddi bir bakışla beni tutuklamak için bu dikkat çekici konu değişikliğini elinin tersiyle itiyor. "May, bu nasıl mümkün olabilir? Bu sefer kesinlikle *gitmişsin*. Adamlarının lanetleri geri geldi ve herkes senin yasını tutuyor, peki nasıl oldu da-"

Uzaklarda bir yerde, sessizliğe gömülmeden önce insanlık dışı bir çığlık yükseliyor. Kaslarıma yapışan gerginlik omurgama doğru yayılmaya başlıyor, bu da tehlikenin her an gelebileceğine dair ince bir uyarı.

Ağırlığımı sol ayağıma vererek ayağa kalkıyorum, üzerimdeki kırı temizliyorum, en dıştaki paltomu çıkarıyorum ve Kenzie'ye uzatıyorum. "Gölge şeytanları için atıştırmalık olmayacağımız bir yerde konuşalım."

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve sarı tirbuşonunu yüzünden uzaklaştırıyor. "Evet. Evet. Kusura bakma, burada böyle durduğuna inanamıyorum. Kaç kez seninle tekrar konuşmayı dilediğimi anlatamam, sadece sohbet etmeyi, seni kızdırmayı ya da olan biten tüm o çılgınca şeyleri anlatmayı..." Sesi kesiliyor ve gözlerini yelpazelemeden önce sesini temizliyor. "Oof, cidden ağlamadan duramıyorum. Üzgünüm, gerçekten çok bunaldım."

Kenzie'yi tekrar gördüğüm için ne kadar mutlu olsam da, onu özleyerek geçirdiğim zamanı hatırlamıyor olmam çok garip. Özlediğimi biliyorum ama Cennet'te onu düşündüğümü hatırlamaya çalıştığımda büyük bir boşluk oluyor.

Sahte empati kurma konusunda berbatım, bu yüzden gülümsemeyi öneriyorum. "Dişi aslanınız tam bir baş belası."

"Değil mi? Vites değiştirmeyi *seviyorum*," diye yarı hıçkırıyor, yarı ağlıyor, sonra yüzünü silip derin bir nefes alıyor. "Tamam. Ben iyiyim. Ateşli bir karmaşa yerine sadece ateşli olmaya geri döndüm."

Etrafımızı tekrar gözden geçirirken aklımdan bir düşünce geçiyor. "Randy kim?"

"Ah, doğru ya! Neredeyse buraya ne için geldiğimizi unutuyordum. Randy, Jackie'nin kocası. Daha önce bir izci grubuyla dışarı çıktı ama geri dönmeyen tek kişi o. Ya kayboldu ya da... şey, bir şey tarafından yenildi," diye yüzünü buruşturuyor.

"Witch's Brew'den Jackie mi?" Kaşlarımı çatıyorum, Halfon'da tanıştığım o ağır hamile kadını düşünüyorum.

Kenzie başını sallıyor, diğer kıyafetlerine kıyasla bir nebze kurtarılabildiği durumda olan kışlık botlarını bulmak için karları karıştırıyor. "Halfon bazı tehlikeli bölgelere yakın sayılır ama Randy en iyi gözcülerimizden biri. Duvarların dışına her çıktığında Jackie'yi öldürüyor ama bu sefer her zamankinden çok daha kötü çünkü - insanların altı aylık bebeklerini Koa'nın tapınağına kehanet için getirmelerinin yaygın bir uygulama olduğunu biliyor muydun, belki aziz seçilirler ya da tanrılar onları kutsamak ister falan diye? Hiçbir fikrim yoktu ama her neyse, Jackie üçüzlerini yakında Koa'nın derme çatma tapınağına götürecekti ve Randy henüz dönmediği için çıldırıyor."

"Derme çatma," diye tekrarlıyorum, birkaç kuzgun kanat çırpıp yakındaki ağaçlara konup beni izleyince dikkatim dağılıyor.

"Evet, bütün tapınaklar derme çatmadır çünkü-oh, kahretsın." Gözlerimin içine bakmak için doğruldu, iki elinde birer çizme vardı. "Yeesh, bunu bilmiyorsun, değil mi? Tamam, bunu mümkün olan en az şirret şekilde nasıl ifade edebilirim? May, maçların çok kötü geçti. Yani, beni yanlış anlama, hepsi için çok üzülüyorum çünkü seni kaybetmek onları mahvetti ve beşlimi kaybetmeyi ya da lanetlerimizin geri gelmesini hayal bile edemiyorum, ama... adamlarınız iyi bir altı ay geçirmedir. Onlar hakkında duyduğum her şey ölümcül ve korkunç. Aslında çok fazla tapınak kalmamasının nedeni de onlar, çünkü..."

"Mahzen," diye tahmin ettim, Syntyche'nin tapınağındaki parçalanmış kabukları hatırlayarak.

Kâbus Prensimin el işi gibi göründüğünü düşünmeme şaşmamalı. "Açıkçası kimin daha kötü olduğundan emin değilim: O mu Everett mi?" Kenzie gözle görülür bir şekilde

Titriyor. Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum çünkü benim dik duran, tatlı elementalimin ürpermeye değer bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. "Ayrıca Baelfire, Kanada'yı yakıp yıktığı için. Bu üçü tamamen dengesiz, acımasız, vahşi psikopatlarla dönüştü. Canavar seviyesinde bir delilikten bahsediyoruz."

Ben de daha önce onları görmek için sabırsızlandığımı sanıyordum.

"Gerçi Crypt'in ardında bıraktığı dehşeti duymayalı epey oldu," diye homurdanıyor ve Halfon'un olması gereken doğu yönüne doğru yola çıkmadan önce botlarını giyiyor. "Hadi ama. Tanrım, umarım Randy hâlâ hayattadır."

"Yaşıyor."

"Bekle, gerçekten mi? Nereden biliyorsun?"

Eğer yakın zamanda bu ormanda ölmüş olsaydı, hayaleti muhtemelen şimdiye kadar bana yönelmiş olurdu.

Ama bunu söyleyemeden, çevresel görüşümde parlak bir ışık yanıp söndü -Bir taşıma büyü. Eski eğitimim sert bir şekilde devreye giriyor ve Kenzie'yi yolumdan çekip sağ bacağımdaki acıya rağmen ayağa kalkıyorum.

Bir mikrosaniye sonra yeni bıçağım elimde, eteryum bıçağı az önce yanımızda beliren büyücünün boğazında.

"Bekle!" Kenzie çılgık atarak kardan yukarı tırmanıyor. "Ona zarar vermeyin!" Adamın tek kolunu teslim olmak için kaldırdığını fark ettiğimde gözlerimi kırıştıyorum,

Kıpırdamadan dururken gözlerini kocaman açıyor. Onu neredeyse tanıyamayacağım kadar farklı görünüyor, ama çok fazla tepki göstermekten dikkatle kaçınması beni uyarıyor.

"Felix?" Kaşlarımı çatıyorum.

Kenzie'nin alarmı birden anlam kazandı ve ben de gözlerimi büyücüye diktim.

Yani onun
büyücüsüne.
Biliyordum amına
koyayım.

Bıçağı çekiyorum ama o hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde beni izliyor. Felix'i Cehennem'de tanıdığım yıllar boyunca, oradaki diğer her şey gibi o da her zaman yetersiz beslenmiş, acı verecek kadar zayıf ve neredeyse renksizdi. Şimdi, cildinde hala hafif bir gri olmasına rağmen, saçları daha koyu ve

Gözleri canlı bir ela. Yüzü artık zayıf değil, bu da onu şaşırtıcı derecede iyi görünümü yapıyor. Dolgunlaşmış, hâlâ zayıf ama çok daha sağlıklı.

Ölümlüler âlemindeki yaşam ona çok yakışıyor.

Felix fazla bir ifade vermeden bakmaya devam ediyor. "Sen öldün." Omuz silkiyorum, çünkü teknik detaylardan emin değilim.

"Ama geri döndün," diyor yavaşça, işleyerek.

"Şimdiye kadar."

"Nasıl?"

Yine omuz silkiyorum.

Felix alay ediyor, neredeyse boynunu kestiğim yeri ovmak için uzanıyor. "Konuşma konusunda hâlâ berbat olduğunu bilmek güzel." Dikkatini Kenzie'ye çeviriyor, yırtık kıyafetlerini fark ediyor ve hemen onun yanına gidiyor. "Dirk Randy'yi buldu ve kaleye geri dönüyorlar. Ağlıyor gibi görünüyorsun, iyi misin? Maven seni korkuttu mu? Bu yüzden mi yer değiştirdin?"

Dikkatli soğukkanlılığı kayboldu ve şimdi neredeyse endişe ve saf hayranlık sızıyor, gözlerinde yıldızlarla bakıcısının yanağını okşuyor.

O kadar duygusal ki öğürüyorum ve bu da atipik büyücünün bana ters ters bakmasına neden oluyor.

Kenzie ona sevgiyle bakıyor. "Onun başka bir şekil değiştiren olduğunu sanıyordum ama meğer yapması gereken bir *sürü* açıklama varmış - ama geri döndü ve onun kontrolü ele alıp kafaları uçurduğunu göreceğim için çok heyecanlıyım! Bunu mecazi anlamda söylüyorum ama onu tanıyorsam muhtemelen gerçek anlamda da söylüyordumdur."

Bana dönüyor, şekil değiştiren duyguları sert ve hızlı bir şekilde salınırken aniden tekrar ekstra duygusal. "Bunun için kesinlikle vahşi, akıldışı bir açıklama ne olursa olsun, geri döndüğün için çok mutluyum. Tanrım, seni gerçekten çok özledim keşiş."

Duygular boğazıma yapışmaya çalışıyor, ben de göz temasından kaçınmak için boğazımı temizliyor ve daha fazla kar fırçalıyorum. "Ben de seni özledim, sürtük."

Hatırladığımdan değil tabii. Ama yine de. Onsuz altı ay mı? Bu korkunç olurdu.

"Bakıcıma sürtük deme," diye homurdanıyor Felix, atkısını Kenzie'ye takarken. "Aww," Kenzie burnunu tıkarken, Felix yanımıza gelip gideceğimiz yere kadar. "Merak etme, bu bizim olayımız. Tamam, May. Ben hazırım. Vur bana. Plan nedir?"

"Mümkün olduğunca çabuk ısınmak."

Gülüyor. "Ondan sonrasını kastetmiştim. Belalı kankam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman bir planı olduğudur," diye düzeltiyor, sesi hâlâ bana geri dönme fikrine alışmaya çalışıyormuş gibi titriyor.

Sözlerini düşündüm. Cennet'e götürülmeden önce yapmam gereken çok şey vardı. Kan yeminimi yerine getirmek için Nether insanlarını serbest bırakmak, hortlak amacım için Ölümsüz Beşli'yi ortadan kaldırmak, beşlimi tehlikeden uzak tutmak, kalıcı olarak ölmemeye çalışmak... bunun gibi temel şeyler.

Peki ya şimdi? Beşlinin izini sürmek dışında, hiçbir doğaüstü vaat ya da amaç beni yönlendirmiyor. Her şey ne yapmak istediğime bağlı ve aklımda birkaç şey olduğu doğru.

İntikam. Seks. Biraz işkence, eğer zamanım olursa.

Ama önce.

"Senin ve benim beşlimiz dışında kimse döndüğümü bilmemeli," diye yüksek sesle karar veriyorum.

"Muhtemelen akıllıca," diyor Felix, tehditleri tararken yanımızdaki karda yürürken.

Bu ormanda bize katılmaya başlayan kuzgunları temkinli bir şekilde izlerken, boynunun yan tarafını kaşımak için uzanıyor. Orada bir ısırtık izi fark ediyorum -Kenzie'nin çiftleşme izi.

"Kötü şöhretin tam olarak seninle birlikte ölmedi," diye devam ediyor. "Aksine, değişimin simgesi haline geldin - ama aynı zamanda ölüm ve katliamın da. Şimdiden ölümünün bir aldatmaca olduğuna dair tuhaf iddialar var. Eğer *Telum* birdenbire ortaya çıkarsa... yukarıdaki tanrılar, bu çok fazla olur. İnsanlar bu cehennem kışında hayatta kalmaya çalışırken yeterince sıkıntı çekiyorlar, senin maçın sayesinde değil. Araf Bölgeleri, yangınlar, büyüyen Nether ve Divide tarih olduğundan beri ortalıkta kol gezen şeytanlardan bahsetmiyorum bile."

Kenzie ona bir bakış atarak "Hey," diye çıkışıyor. "Sakın kankamı suçlu hissettirmeye cüret etme. Onun binlerce çaresiz insanla birlikte senin de seksi kıcını kurtardığını unutmayalım."

"Açık konuşuyorum," diye açıklıyor. "İnsanların lafı dolandırmasından her zaman nefret etmiştir."

Doğru.

"Beşlime gitmem gerek," diye ekliyorum, topallamamı gizlemeye çalışarak.

"Senin elementalin geri döneceğimiz kaleyi yönetiyor, o yüzden oradan başlamayı deneyebilirsin. Genel olarak onun etrafında olmayı tavsiye ettiğimden değil," diye homurdanıyor Felix. Görünüşe göre acımı sandığım kadar iyi saklayamıyorum,

Çünkü karda yürüyüşümüze ara verdiğinde dikkati ayak bileğime kayıyor. "Hey, eğer yaralıysan kendini iyileştirmelisin."

"Burada mesele sağduyudan yoksun olmak değil," diye iç geçiriyorum, hortlak yeteneklerim olmadan ne kadar çaresiz hissettiğime hâlâ kızgınım.

"Ne demek istiyorsun? Senin ahlaken iğrenç büyünde bir sorun mu var?"

"Bu biraz karışık."

Felix iç geçiriyor. "Seninle her zaman öyle. Kıpırdama."

Ellerini hasarlı bacağımin yanında tutmak için çömeldiğinde itiraz etmiyorum, bir fae iyileştirme büyü okurken konsantre oluyorum. Artık bir hortlak değilim, bu yüzden sıradan büyü bende işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum.

Ama hayır. Sonunda kaşlarını çatana kadar acımaya devam ediyor.

"Unutmuşum. Bunun için bir büyücüye ihtiyacın olacak, değil mi?" diye kontrol ediyor, sesinde hoşnutsuzluk var.

Dürüst olmak gerekirse emin değilim ama büyü karanlık biçimlerinden her zaman o kadar komik bir şekilde tiksiniştir ki sırtıyırım. "Gönüllü mü oluyorsun?"

"Gönüllü olarak bir büyücüye dönüşen herkes kesin olarak delidir," diye karşılık veriyor ve çevredeki ağaçlara daha fazla kuzgun üşüşürken yürüyüşümüze yeniden başlamak için dönüyor.

Az önce benim muhteşem kan fae'mi ne kadar yerinde tanımladığını bilmiyor ama bu göğsümün yeniden ağırmasına neden oluyor. Tanrım, gerçekten de adamlarımın izini bulmam gerekiyor.

Kenzie kanlı ayak bileğime dokunuyor ve daha az topallamama yardımcı olmak için bir kolunu sağ omzumun altından geçiriyor, bana sadece kıyafetlerimin arasından dokunmaya dikkat ediyor. "Hadi May, seni Everbound kalesine gizlice sokalım, çözülmeni sağlayalım ve sonra kimse görmeden seni kaleye nasıl sokacağımızı bulalım."

MAVEN

Kenzie'nin beşlisine ait dev çadıra topallayarak girdiğim anda, Luka masanın üzerindeki haritayı incelemekten başını kaldırıyor. Vampirin dikkati hemen kanlı bandajımın sızmaya başladığı omzuma kayıyor ve göz bebeklerimi kontrol etmek için gözlerini kısıyor.

Kendi gözleri de komik bir şekilde büyüyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Dalga geçmiyorum," diye cevap veriyorum, dikkatim dağılmış bir şekilde göğsümün ağrıyan, aşırı ısınmış merkezini ovarken bu alanı inceliyorum.

Beş kişilik bir yatağı, Luka'nın oturduğu masayı, küçük bir yemek pişirme alanını, bir gardırobu ve Kenzie'nin erotik sanat eserlerinden birkaç parçayı rahatça barındıracak kadar büyük. Büyücü ışıkları burayı iyi aydınlatıyor ve sıcak tutuyor.

Lanet olası evrene şükürler olsun ki burası da sıcak.

Ormandan sık olmayan bir patikadan çıktıktan sonra, hem eski hem de insan Reformist muhafızlar tarafından devriye gezilen devasa bir erimeyen duvara yaklaştık. Ben fark edilmeden önce, Felix beni Halfton'un eteklerindeki bu çadır kente görünmeden sokmak için etkileyici bir gizlenme büyüsü kullandı. Felix daha sonra Everbound kalesinin "kalkan önlemleri" dediği şeyi kontrol etmeye gitti ve beni gizlemek ve kaleye götürmek için yakında bize tekrar katılacağına söz verdi.

Kenzie yanımdaki çadıra girdi ve dramatik bir yetenekle her şeyi işaret etti.

"İşte, *benim evim!* En azından şimdilik. *Binlerce* mirasçı ve insan bu bölgeyi inşa etmek ve aylarca güvenli bir sığınak haline getirmek için buraya akın etse de işler yavaş ilerliyor. Kaynaklar sınırlı, kış sert geçiyor ve büyücüler çok az sayıda olduğu için büyülerini sağa sola ev yapmak için kullanamıyorlar. Her neyse, Everett bu çadırları birçok insan için sağladı ve bu arada aslında oldukça güzeller. Felix herkesi mümkün olduğunca sıcak tutmak için ısıtma büyülerini mükemmelleştiriyor - ses geçirmezlik büyülerinden bahsetmiyorum bile, çünkü *merhaba*, geceleri ekstra gürültülü oluyoruz. Ve sabahları. Ve gerçekçi olalım, gün içinde de."

Dirk kafasını çadıra soktuğunda Luka hâlâ mutlu bir şekilde aşırı paylaşım yapıyor ve bana korkunç bir hayaletmişim gibi bakıyor. Kenzie'yi görünce kocaman bir gülümsemeye boğuldu.

"Vay canına, monttan başka bir şey giymiyor musun? Mesaj alındı. İzin ver içeri gireyim ve..." Beni fark ediyor ve öyle bir irkiliyor ki sesi bir oktav yükseliyor. "Aman Tanrım, içimizde bir Dönüşen var-"

Kenzie hemen onun ağzını kapatarak, "Şşşt! O kadar yüksek sesle konuşma!" diye tıslıyor.

Onu içeri sokup çadırın fermuarını çektikten sonra boyunlarında çiftleşme işareti olan vampir ve şekil değiştirene dönüyor.

"İşte oldu. Artık kimse bizi duymayacak. Çocuklar, bu bir şekil değiştiren değil. Devam edin ve Maven'a hoş geldin deyin."

Ben sağ bacağım zonklamıyormuş gibi yaparken birkaç uzun süre sessiz kaldılar.

"Tekrar hoş geldin," diye yankılanıyor Luka sonunda temkinli bir şekilde.

Dirk inanılmaz derecede rahatsız görünüyor. "Evet, merhaba. Peki o... Ölümsüz falan mı?"

Kenzie hayır demeye başladı ama sonra duraksadı ve emin olmak için bana baktı. "Bu noktada, kim bilebilir ki?" Şaka yapıyorum.

Dirk'ün aceleyle çadırdan çıkmadan önce çıkardığı gergin sese neredeyse gülecektim. Kenzie iç çekerek bana döndü.

"Birkaç ay önce Undead'lerle çirkin bir karşılaşma yaşadık ve şu anda onlar hakkında biraz paranoyak. Zaten hepimiz gergin durumdayız çünkü dünya, bilirsiniz işte..."

"Ben," diyorum.

Luka beni şaşırtarak homurdanıyor. "Sanki tüm övgüyü sen alabilirmişsin gibi. Senin hatan değildi."

"Aslında öyleydi."

Elindeki kalemi yere atarak masadan kalktı. "Başka her ne olduysa, sen sadece Felix'i ve bir sürü insanı o bok çukurundan kurtarmaya çalışıyordun. Kendine biraz zaman tanı Muriel."

Kenzie elini kalçasına koydu. "Hey. Hadi ama. Onun adının Maven olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Adımı karıştırtmasının bir şaka olduğunu düşünüyor olmalı ama ben daha çok bana karşı nazik olmaya çalışmasına odaklanmış durumdayım. Ne oluyor lan?

Onu analiz ettiğimde rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek burada neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyor.

"Ah, evet. Artık bir lanetim yok. Benimki beni normalden daha fazla sik gibi yaptı. Bir tür kendini sabote etme, kalıtsal bir şey. Biyolojik annem buna Kötü Çizgi Laneti derdi ve aptalca şeyler söylememek ya da yapmamak imkansızdı ve... her neyse. O zamanlar söylediğim her şey için özür dilerim."

Hah. Luka'nın lanetinin ne olduğunu merak etmek için hiç durmamıştım.

Ama madem havayı temizliyoruz.

"Bana daha fazla yardım etmeden önce bilmen gereken bir şey var," diye itiraf ediyorum.

İşler garipleşmek üzere ama boğazımı temizleyip Kenzie'den ona bakıyorum. Umarım bunun için beni affeder.

"Kardeşini ben öldürdüm."

Kenzie ağzını kapatıyor, o günü hatırlamaya çalışırken gözleri büyüyor ama Luka sadece bana bakıyor. Sonunda tekrar konuşana kadar kızgın mı, şüpheli mi yoksa tiksiniş mi olduğunu anlayamıyorum.

"Nefsi müdafaa. Değil

mi?" "Biliyor muydun?"

Vampir başını sallıyor, omuzları çöküyor ve başka tarafa bakıyor. "Sen olduğunu bilmiyordum. Levi ve ben birlikte çok şey atlattık ama yaşlandıkça yapmaya başladığı bazı şeyler hakkında söylentiler duydum. Yapmayı seçtiği şeylere asla göz yumamazdım, beni hasta ediyordu. Kendi mezarını kazıyordu. Sonunda onu buna iten sen oldun."

Peki o zaman. Böyle olmasını beklemiyordum ama şikayet etmiyorum.

Kenzie'nin maçının ailesine zarar verdiğim için kırılacağından ve kızacağından endişeleniyordum ama ona baktığımda melankolik bir anlayışla başını sallıyor. Luka'nın dikkati lekeli omzuma geri dönene kadar bir an sessizlik oluyor.

Burnunu kırııştırıyor. "Kanın tuhaf kokuyor. Tam olarak insan değil, canavar değil, şeytan değil, miras değil ya da... tamam, bu koku da ne *böyle*? Çok güçlü. Diğer vampirler kapmadan önce bunu kapatmalısın."

Kanlı omzumu merakla kokluyorum ama tuhaf bir koku almıyorum.

Yüksek koku alma duyusunun yarı tanrıçalara özgü bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Kenzie uzanıp Luka'nın çenesine dokunuyor ve nazikçe gülümsüyor. "Vivienne'i benim için kontrol eder misin? Hâlâ en yeni mültecilerden bazılarında yemek götürmeye yardım ediyor. Ve unutma, beşlimiz dışında kimseye Maven hakkında tek kelime etmeyeceğiz."

Luka başını sallıyor, bakıcısının alnına bir öpücük konduruyor ve oradan ayrılıyor. Kenzie ve beşlisinin benimkiler gibi telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip olmadıklarını fark etmek garip. Bunun yaygın olmadığını ve genellikle bir süredir bağlı olan güçlü miraslarda gerçekleştiğini biliyorum ama yine de göğsümü ağrıtıyor.

Onlarla kafamın içinde konuşmayı özlüyorum. Eğer bağımız hala sağlamsa... Öyle olacak. Onu geri alacağım. Ne pahasına olursa olsun.

Kenzie küçük mutfak lavabosunda bir bardak su dolduruyor, çantasından sarılı bir paket çıkarıyor ve ikisini de bana uzatıyor.

Gözlerimi kısarak paketli yiyeceğe baktığımda, "Bu bir protein bar," diye açıklıyor. "İçinde et yok."

Ona teşekkür ediyorum, suyu yudumluyorum ve bir ısırık almak için protein barı açıyorum. O normal kıyafetlerini giyip ona ödünç verdiğim montu önümdeki masanın üzerine koyarken el ve ayak parmaklarım yavaşça ısınıyor.

Ve sonra dişi aslan şekil değiştirici beklentiyle bana bakıyor.

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacağın kısım May." "Ben-"

Bir elini kaldırıyor. "Bu gerçekten çok zor oldu ve sadece Ayaklanma yüzünden değil. Sen öldüğünde, tam bir *enkazdım*. Aylarca senin yasını tuttum."

"Teşekkürler, ama ben-"

"Gerektiğinden fazla konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama cevapları hak ediyorum ve sırlarını mezara götüreceğimi zaten biliyorsun. O yüzden lütfen, lütfen, *lütfen* konuş benimle. Nereye gittin? Nasıl döndün? Neler oluyor?"

Tekrar denemeden önce bu sefer bitirdiğinden emin olmak için bir an bekliyorum. "Hatırlamıyorum."

"Oh. Kahretsın."

Elimdeki fincana bakıyorum, geçmişe döndüğümde parmak uçlarımdan damlayan sıvı altını hatırlıyorum. Zihnimin arkasında bir şey kıpırdanıyor, katran çukurunun derinliklerinden çıkmaya çalışan bir anı gibi. Kenzie'nin sırlarını mezara götürme konusunda ciddi olduğunu biliyorum, bu yüzden ona bildiğim az şeyi anlatmaya karar veriyorum.

"Cennette uyandım."

Gözlerini kırptırdı.

"Cennet mi?" Başımı salladım.

"Tanrıların olduğu yer gibi mi? Ölümlülerin göremediği ya da gidemediği, melekler, doğa ruhları ve *tanrılar* gibi bir grup ilahi varlıkla dolu göklerde süzülen varoluş düzlemi *mi? O Cennet mi?*"

Tekrar başımı sallıyorum. "Bundan sonraki kısmı beşlinize anlatamazsınız."

Kenzie pandomim yapıyor... Emin değilim. Ruj sürüyordur belki? Şaşkınlığımı görünce hareketi tekrarlıyor.

"Dudaklarımı kilitleyip anahtarı fırlatıyorum," diye açıklıyor, ölümlüler dünyası hakkındaki bilgilerimdeki göze batan boşluklara karşı her zamanki gibi sabırlı.

Kendimi desteklemek için derin bir nefes alıyorum. "Babamın Pietro Amato adında bir adam olduğunu öğrendim."

Ağzı açık kaldı. "Vay be. Dur bakalım, sen Pietro Amato'nun kızı mısın? Ailem bana ondan bahsetmişti! Onu çok eskiden tanıyorlarmış. Pek çok Reformist hala o adamı çok seviyor ve Reformist hareket çok büyük olduğu için ona daha da saygı duyuluyor ve bir dakika, eğer o senin babansa annen kimdi?"

"Syntyche."

Bir an için onu kırdığımı düşündüm. Sonra Kenzie öksürdü. "Yine mi geldin?"

"Syntyche. Bilirsin, hasat tanrıçası, anılar, korku, rüyalar, ölüm, karanlık, ruhlar..."

Altı tanrının her biri pek çok şeye hükmettiği için devam edebilirim ama Kenzie elini kaldırırken son derece solgun. Bana boş boş bakarken alışılmadık bir şekilde o kadar uzun süre sessiz kaldı ki endişelenmeye başladım.

"Kenzie?"

Sonunda nefes verdi. "Aman Tanrım. Kahretsin-özür dilerim, muhtemelen senin yanında böyle şeyler söylememeliyim-"

Homurdanıyorum. "İstedığın kadar küfret."

"Ama sen de artık onlardan biri değil misin?" Sesi ince ve geniş mavi gözleri neredeyse korkmuş.

Gergin. Artık gerçeği bildiği için benden emin değil. Lanet olsun.

"Bana öyle bakma," diye ısrar ediyorum şiddetle. "Her neyse, hâlâ kendimim."

Ona her şeyi anlatıyorum. Savaş sırasında amacımın beklenmedik bir şekilde nasıl gerçekleştiğini, kendimi nasıl Cennet'te bulduğumu ve sonra Syntyche'nin kutsallığı bozulmuş tapınağında, şu anda kullandığım tırpan aracılığıyla geri dönen anıların sadece kırpıntılarıyla uyandığımı.

"Ölümlüler âlemine dönmek için bir şey yaptım," diye bitiriyorum. "Sadece ne yaptığımı ya da dönmemin neden altı ay sürdüğünü hatırlamıyorum. Anılarımın olmaması kesinlikle sinir bozucu."

Kenzie ellerine bakıyor, yontulmuş ojesini karıştırıyor. "Evet, öyle."

Doğru ya. Bu benim duyarsızlığımdı - o herkesten daha iyi bilirdi.

Onu inceliyorum. "Geçmişle ilgili pek çok şeyi yeniden keşfedebildin mi?" Başını sallıyor. "Görünüşe göre eskiden karanlık bir kaltakmışım. Ama her ne kadar bazı şeyleri bir araya getirebilsem ve beşli grubum kendimi yeniden keşfetmemde bana inanılmaz destek olsa da, o anıları asla geri getiremeyecek olmak yine de berbat bir şey, anlıyor musun? Tanrım, keşke sihirli bir hafıza geri getirme tırpanım olsaydı," diye iç geçiriyor Kenzie. Sonra burnunu kırıştırır. "Ya da, bir tırpan. Gerçekten kullanabileceğim bir şey, sert bir boya fırçası ya da onun gibi bir şey."

Dişi aslan şekil değiştiren bana tekrar bakıyor, sanki daha önce hiç görmediği yeni bir şeymişim gibi. İlk başta, soyağacımı bildiği için bana farklı davranacağından endişeleniyorum ama sonra sırtıyor.

"Yani... Syntyche'ye neredeyse tıpatıp benziyorsun, ha? Her zaman çok güzel olduğunu düşünmeme şaşmamalı, kelimenin tam anlamıyla bir tanrıça gibi görünüyorsun!"

"Duyarlılığın için teşekkürler ama böyle düşünen tek kişi sensin."

"Ah, kızım, hayır, *emin* ol tüm erkek arkadaşların benimle aynı fikirde olacaktır, artı gerçek güzelliği takdir etme kapasitesine sahip olan herkes."

Adamlarımdan bahsetmesi, amblemsiz göğsümdeki yanmayı tekrar fark etmemi sağladı. Onları görmeden bu kadar uzun süre dönmüş olmak bile boş hissettiriyor. Eğer Felix yakında dönmezse, Everbound Kalesi'ne gizlice girmenin bir yolunu bulacağım.

Bir konu değişikliğine ihtiyaç duyarak yüzümü buruşturuyorum.

"Erkeklerden bahsetmişken... Felix.

Bu çok garip."

Kenzie sırtıyor, beni gereğinden fazla süzmeye devam etse de normale dönüyor. Beni bir metre daha uzun ve daha güzel hayal etmeye çalıştığından eminim.

Pelerinli ve tırpanlı, ölümcül derecede solgun. Ama annem yüzünden bana farklı davranmadığı sürece, beni çıplak hayal edebilir, umurumda değil.

"Garip değil," diye karşı çıkıyor. "Felix benim için çok mükemmel, tıpkı beşlimin geri kalanı gibi. Yani, Felix bir keresinde bana seni küçük kız kardeşi olarak gördüğünü söylediği için senin için biraz garip olabilir, bu yüzden ağabeyini beceriyormuşum gibi görünebilir-"

"Hayır. Dediğim gibi, o sadece bir suç ortağıydı."

Kenzie kıs kıs gülüyor. "*Suç ortağın* benimle tanışmadan önce bırakın bir kızı çıplak görmeyi, bir kızı öpmemişti bile. Bu kadar kolay tahrik olan birini baştan çıkarmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? O muhteşem büyücüyü ilk seferimizde yatağa atmak-"

"Dur."

"- gerçekten utangaç, gerçekten sert bir cevizi kırmaya çalışmak gibi, ama sonunda *onu* ceviz haline getirdiğimde, bu adam süper hızlı bir şekilde süper sapıklaştı. Cidden, Felix yatak odasında ilk kez büyü yaptığında, o-"

Aman Tanrım.

"Seni cezalandırmanın bir yolunu bulmadan önce kapa çeneni," diye uyarıyorum.

Bir kahkaha patlatıyor. İnatla gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum. Sonunda kıkırdamayı kesiyor ve beni sürpriz bir şekilde kucaklıyor, yine de tenime dokunmamaya dikkat ediyor.

"Tanrım, döndüğün *için çok* mutluyum. Tahmin bile edemezsin."

Yanağımı gıdıklamasın diye vahşi buklelerinden birine üflüyorum. "Tanrılar bile en sevdiğin yasak aşk dizisinin yeni sezonunu seninle birlikte izlemek için geri gelmemi engelleyemedi."

"Aslında o dizi çoktan iptal edildi," diye iç geçiriyor. "Sanırım bütün diziler öyle. Artık sadece haberler ve olup bitenlerin canlı yayınları var. Zaten artık pek çok yerde elektrik ya da wifi yok. İnternette geriye kalanlar o kadar dehşet verici ve kasvetli ki şu anda cep telefonumla yaptığım tek şey beşlimin iğrenç fotoğraflarını çekmek. Çıplak poz vermeyi öğrendiler, böylece resim yapmak için ilham kaynağı olarak kullanabileceğim tüm bu ateşli resimlere sahip olacağım. Özellikle Felix-"

"Kenzie," diye uyarıyorum.

Gülüyor ve sonra hızla ciddileşiyor. "Cidden, dünya çok şey yaşadı."

Garnet Büyücüsü'nün eski yardımcılarının bazılarının, bir peygamberin ve Felix'in, Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçlerini, onlara verdiğim eteryum parçalarını kullanarak nasıl kullanacaklarını bulmaları gibi bazı şeyleri özetliyor

içinde. Düzenli büyü bakımı gerektiren, ancak bunun dışında çoğu gölge şeytanı dışarıda tutan görünmez bir kubbe gibi işlev gören üç kalkan büyü yarattılar. Biri burada Everbound kalesinde konuşlandırıldı, biri Avrupa'da çocukların ve yaşlıların korunmak üzere gönderildiği güvenli bir sığınak için kullanılıyor ve üçüncüsü de aylar önce kayboldu.

İnsanlar ve mirasçılar genişleyen Nether'in ön saflarında savaşıyor ve Amadeus'un en kötü güçlerini engellemeye çalışıyorlar. Miras Konseyi Bölünme düşer düşmez korkaklar gibi kaçtığından ve miras karşıtı Remitter'lar neredeyse tamamen söndüğünden, şu anda çoğunlukla Reformistler tarafından yönetiliyorlar. Bazı zengin insanlar ve mirasçılar kendi güvenli yerlerini oluşturdular ve kendilerini serbest dolaşan şeytanlardan korumaları için başkalarını tuttular.

Kenzie yüzünü buruşturarak, "İşler pek iyi değil ama hava sürekli bu kadar soğuk olmasaydı daha az vahim olurdu," diye ekliyor. "Büyüyle bile bitki yetiştirmek ya da yiyecek için hayvan beslemek hiç bitmeyen bir kışta çok daha zor. Everett'in insanlara bilerek acı çektirdiğini sanmıyorum, ama yine de... Tanrılar, May. Ne kadar değiştiğinden emin değilim. Artık Reformist bir komutan ama çok acımasız."

Şimdiye kadar Everett, Baelfire ve Crypt'ten bahsetti. Ama...

"Silas nerede?" Midemden çıkmaya çalışan ani paniğin içinden sormayı başarıyorum.

Sanki tam da sormamı istemediği soru buymuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Onu en son altı ay önce savaş alanında görmüştüm, o zaman biraz... şey, *süper* delirmişti. Bir grup insanı diriltmeye çalışacak kadar delirmişti. Everett'in onu dondurduğunu gördüm, böylece bunu yapamadı, ama o zamandan beri onu görmedim ya da hakkında bir şey duymadım. Üzgünüm, May."

O iyi. İyi olmak zorunda.

Kendimi tekrar tekrar rahatlatmak işe yaramayınca, uzanıp parmaklarımı Baelfire'in çiftleşme izinin üzerinde gezdiriyorum ve eşarbı kenara itiyorum. Onun izini üzerimde hissetmek küçük bir rahatlama şekli.

Kenzie fark etti. "Aman Tanrım, zavallı ejderha. Her şey yeni olmuş olmalı, değil mi? Vahşileşmesine şaşmamalı."

Baelfire'in parlak gülümsemesini ve boynunda bıraktığım izden duyduğu yoğun gururu hatırlayınca boğazım düğümleniyor. Birbirimize bağlandığımız için çok mutluydu ama bağ koparıldığında hâlâ taze, yeni bağlanma aşamasındaydık.

Eğer laneti intikamla geri dönerse ve ejderhası kontrolü ele geçirirse... O garip yanma göğsüme geri dönerken midem bulanıyor.

Yakında vahşı ejderhamın peşinden gideceğim. Sahip olduğum her şeyle hepsinin peşinden gideceğim. Lanetli olsunlar ya da olmasınlar, her zaman *benim* olacaklar.

"Haklıydın," diye mırıldandım, Kenzie'ye bakarak. "Beşlime onlar hakkında ne hissettiğimi söylemekten çekinmemeliydim. Her şey ters gitmeden önce benden en azından bu kadarını duymayı hak ediyorlardı."

Kenzie yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Şey... şimdi ikinci bir şansın var."

Biri çadırın fermuarını açtı. Geriliyorum, ama bu sadece Felix, ciddi bir ifadeyle içeri giriyor.

"Sorun nedir?" Kenzie kaşlarını çatarak soruyor.

Bana bakıyor. "Everett Frost'u görmek istiyordun, değil mi?"

Kenzie'nin ödünç aldığı paltoyu alıp lekeli kazağımı örtmek için tekrar giyiyorum. "Er ya da geç değil."

"İşler Everbound Kalesi'ne doğru yürümekten biraz daha karmaşık bir hal aldı." Kalın paltosu arkaya kayarak bir kehanet damgasını gösterene kadar kolunu kaldırıyor. "Çünkü az önce Komutan Frost'un nerede olduğuna dair bir haber aldım. Yaklaşık yetmiş mil doğudaki ön hatlarda bir katliamın ortasında. İstihbarat bir saat önce onu hâlâ hayatta olarak işaretledi ama orası Wraith'lerin musallat olduğu bilinen zorlu bir bölge. Mübarek kemiğin izini bulduğumuzda gideceğiz."

"Hayır," diye sözünü kestim, korku ve adrenalin beni hâlâ yaralarımın arasından iterken kapıya doğru hışım ile ilerledim. "Şimdi gidiyoruz."

Ve oraya vardığımda, güzel elementim zarar görmemiş olsa iyi olur.

EVERETT

Attığım her adımda buz ^{çiçekleri} açıyor, yanlarından geçerken düşmüş Reformistlerin ve canavar cesetlerinin üzerine yayılıyor. Rüzgâr uğulduyor, kar o kadar yoğun ki bir metre önümü bile göremiyorum.

Yırtık trençkotumun altından, daha önce müttefik bir ayı değiştiricinin beni pençelediği yerden tuttuğum yaranın üzerinde vücudum donmaya çalışmasına rağmen yoğun bir şekilde kan damlıyor. Yorgunluk, bu terk edilmiş kasabanın ana caddesinde dolaşırken fiziksel acı kıvılcımlarını görmezden gelmeme yardımcı oluyor.

Brigid Decimus beni bu istasyona atadığından beri her gün yaptığım gibi Reformistlere emirler yağdırarak ve şeytanlarla savaşıp onları öldürerek üç günden fazla bir süredir ayaktayım. İnsanların örnek alacağı biri olmam konusunda ısrar etti. Böyle karanlık bir zamanda başkalarına umut verecek etkili bir figür.

Ne lanet bir şaka olduğum ortaya çıktı.

Seni seviyorum.

Öksürüyorum, ağrı gövdemde sekiyor. Altı ay boyunca hareketleri sürdürmek beni psikolojik, fiziksel ve zihinsel olarak tüketti. Şimdi, sadece... boşum. Yaralıyım. Bağlantısız.

Umutsuzum.

Daha ne kadar bu şekilde *var* olmam gerekiyor? Ölümsüzlerden biri de olabilirim. Ayrıca, onları güvende tutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beşlimden geriye kalanlar her şekilde yok oldu.

Viyakla.

Yakınlarda bir yerde bir kuzgun gaklaması duyduğumda neredeyse bir günlük cesede takılıyordum. Yön değiştirerek, camları kırılmış terk edilmiş bir arabanın etrafından dolaşıyorum. Arada sırada çığlıklar ve şeytanların diğer insanlık dışı sesleri rüzgârla bana taşıyor. Bu kar fırtınasının ötesinde, ironik bir şekilde eskiden adı Snowy Ridge olan bu yerle bir olmuş kasabadan geriye kalanların üzerine alacakaranlık çöküyor. Şimdi ise aktif bir savaş bölgesi. Kontrolümüzü sürdürmek için her hafta Reformistleri buraya gönderiyorum.

En son birlik gözlerimin önünde katledildi, çoğunlukla birbirleri tarafından. Onları ele geçiren Wraith hala burada, kafamın içine girip korkumdan beslenmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Ama hayaletin hiç şansı yok, çünkü en büyük korkularımın hepsi çoktan gerçekleşti, yine de buradayım işte. Amaçsızca yürürken tamamen yalnızım, elimdeki erimeyen kılıç donmuş yolda gürültüyle sürükleniyor.

Tanrım, bundan çok yoruldum. Her şeyden.

Kan kaybından kaynaklanan ani bir baş dönmesi dalgası beni tökezletiyor, asfalta çarptığımda elimdeki kılıç takırdıyor. Tekrar öksürüyorum, yuvarlanırken yüzümü buruşturuyorum. Vücudum yan tarafımdaki acıyı daha fazla uyuşturamıyor.

Wraith delisi bir ayı değiştirici tarafından öldürüldü. Ne kadar kötü bir son. Git.

Ama eğer Ötesi'nden anlarsam.

"Bırak da onu orada bulayım," diye fısıldıyorum göremediğim gökyüzüne. Sanki biri beni etrafımı saran kıyametten uzaklaştırmak için dinliyormuş gibi.

Ve eğer Crypt benden önce davranırsa, Sachar o pisliğe birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra beni bu şekilde yalnız bıraktığı için bir tür ceza verse iyi olur.

Sanki zalim tanrılar gerçekten gitme zamanımın geldiğine karar vermiş gibi, homurtular ve ağır ayak sesleri duyuyorum, ardından tepemde devasa bir figür beliriyor. Bir ghou. Taze ölülerle ziyafet çekmek için böyle bölgelerde oyalanırlar. Bu seferki de tam olarak bunu yapıyormuş gibi kanla kaplıydı.

Gölge zebaninin dikkati bana kayınca ve iğrenç bir ses çıkarınca, buraya kadarmış diyorum. Kendimi savunamayacak kadar yorgun ve bitkinim ve bir gulyabani beni öldürse ne olur ki? Bu noktada hepsi aynı.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimin altından konuşuyorum, bu kelimelerin beni ona daha çabuk götürmesini diliyorum.

"Ben de seni seviyorum."

O kadar çok ki bu beni öldürüyor.

O kollarımdayken söylemem gereken şey buydu. Onu mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattığım için af dilerken, Öteki Dünya'da ona tekrar tekrar söyleyeceğim şey bu.

Canavar beni ezmek için ayağını kaldırdığında, havada parıldayan *bir şey* yay çiziyor.

Gulyabaninin kafası omuzlarından yuvarlanıyor ve bedeni hemen yanındaki buzlu yola ağır bir şekilde düşüyor. Karartıdan daha küçük bir figür çıkarken seğiriyor ve hareketsiz kalıyor. Siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Mükemmel bir boy. Kar fırtınasında daha net görebilseydim muhtemelen güzel olurdu.

Şuna bir bakın. Tanrılar son anlarımda onu hayal etmeme izin veriyor.

Figür düşmüş gulyabaninin etrafından dolanıp yanıma çömeliyor ve ben yüzüne daha iyi bakar bakmaz-

Hayır. Bu gerçek değil.

Bu gerçek değil.

O gerçek değil.

Ama bu yüz hafızam tarafından canlandırılmayacak kadar mükemmel.

Cehennemin öfkesiyle dolu karanlık, güzel gözler. Zeytin rengi ten. Alt dudağındaki o mükemmel kıvrım. Soğuktan dolayı burnunda ve yanaklarında hafif bir kızarıklık. Elindeki tırpandan damlayan gulyabani kanı. Rüzgâr saçlarını yeniden savurduğunda Baelfire'ın boynunun kenarındaki ısırık izi bile.

"Kendini savunacak mıydın?" diye soruyor halüsinasyonum.

Ve onun bir halüsinasyon olması gerektiğini *biliyorum*. Başka bir açıklaması yok ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Aylardır peşimi bırakmayan sesin tınısı beni çok şaşırtıyor. Sanki vazgeçmeye hazır olduğum için öfkelenmiş gibi koruyucu bir uyarı damlıyor.

"Everett," dediğini belli belirsiz duyuyorum.

Bakışlarımla her özelliğini izliyorum. Onun güçlü varlığıyla tezat oluşturan bu narin, abartısız güzellik, vazgeçemeyeceğim bir uyuşturucu.

Halüsinasyonumun dikkati yüzümün sol tarafına yerleşiyor ve parmak uçlarıyla yara izini okşamak için uzanıyor.

Onun çok gerçek, çok *sıcak* parmak uçları.

Kalbim birkaç atış atlıyor, tüm vücudum az önce yıldırım çarpmış gibi tepki veriyor. Bana dokunmuştu. Bu dokunuşu biliyorum. O kadar uzun zamandır bunun acısını çekiyorum ki, ani bir kafa karışıklığı ve keskin bir korku dalgası yüzünden nefes alamıyorum.

Bu gerçek olamaz. Olamaz. Çünkü eğer gerçekse ve bana dokunuyorsa-

"Maven?" Fısıldıyorum, halüsinasyonların sıcak parmakları olmadığını fark ettiğimde gerçekliğim kendi içinde dönüyor.

Donma yüzünden hızla pembeleşen ve moraran parmaklar. Oh,

Tanrım.

Lanet olsun. O gerçek. O gerçek ve bana dokundu ve şimdi bedelini ödeyecek.

Saf korku sistemimi dolduruyor, beni boğuyor. Karanlık etrafımızda kümелendi, bakıcımın donmaya başlamasını izlerken uğuldayan rüzgârda dans eden ürpertici fısıltılar ve kahkahalar, kolunda ve boynunda buzlar çatırdıyor. Gözleri açılıyor, donmuş boğazına bir çığlık yerleşiyor ve-

İnsanlık dışı bir çığlık yanıımızdaki havayı o kadar şiddetli bir şekilde kesiyor ki beni ürkütüyor. Ses kesilir kesilmez önümdeki sahne dalgalanıyor ve değişiyor. Maven aynen eskiden olduğu gibi yanıma çömelmiş, sadece şimdi dikkati yanıımızdaki wraith'te... tırpanıyla ikiye bölünmüş. Gölge şeytanın her iki parçası da buharlaşmadan önce çığlık atarak ve tıslayarak yere düşüyor.

Wraith'in harekete geçtiğini, yeni keşfettiğim korkumu bana karşı kullandığını ve onu öldürdüğünü fark ettiğimde titriyorum, lanet olası çekirdeğime kadar sarsılıyorum.

Çünkü o burada. Gerçek.

Maven bana bakıyor. Elindeki tırpan anında küçülüyor, şimdi bir açıklama yapmadan bir kenara koyduğu açık bir bıçak. O sadece burada çömelmiş, *canlı*.

Nefes alışım hızlanıp zorlaştığında bakışları kanlı yanıma kayıyor. Yırtık trençkotu kenara çekip hemen yaraya baskı uygulamak için hamle yapıyor ama panikliyorum.

"Yapma," diye kısık sesle uyarıyorum, başım dönerken tek kolumu kaldırıp uzaklaşıyorum.

Bana tekrar dokunamaz. Bu onun için güvenli değil.

Maven'ın karanlık gözleri benimkilere kilitleniyor. "Benden nefret edersen anlarım." Bekle... *Ne?*

Ondan nefret etmek mi? Neden bahsediyor bu?

"Bu benim olduğun gerçeğini değiştirmez," diye kararlı bir şekilde açıklıyor bakıcım, ben itiraz edemedim saçımdaki kar tanelerini temizlemek için uzanıyor.

Paltosunu çıkarıp bir şeridini yırtıyor ve kanayan göbeğimi sarmaya başlamak için desteklendiğim gerçeğinden yararlanıyor.

"Bunu engellemeye çalıştım," diye devam ediyor, benden yayılan soğuk karşısında irkilmiyor bile. "Siz dördünüz en başta reddetmemi kabul etseydiniz, farklı bir bakıcınız olurdu ve bunların hiçbirisi olmazdı. Ne yazık ki bu sizin tek şansınızdı. Şimdi gitmenize izin vermektense kendimi diriltirim daha iyi."

Hâlâ hareket edemiyorum ama parmak uçları tekrar yüzümdeki yara izinin üzerinde nazikçe kayarken tesadüfen acı ve rahatlama arasında bir ses çıkarıyorum.

Dokunduğu her yerde dayanılmaz bir hassasiyet hissediyorum. Sanki saf huzurla aşılarmış gibiyim.

Ve tanrılar, bu *sıcaklık*. Kollarımda nefes almayı bıraktığından beri böyle bir şey hissetmemiştim.

Her şeyin paramparça olduğu o anı hatırlatması bile gerçekliğimi yeniden düzenliyor. Yorgunluk, acı ve şok arasında kendimi tutamıyorum.

"Bunun gerçek olduğunu kanıtla," diyorum hışımla, parmakları boynumdaki yara izini kıyafetlerimin altına kadar takip ettiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Tekrar söyle."

Eğer gerçekse, beni tekrar mahvetmesine ihtiyacım var.

Maven neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Boştaki eli saçlarıma kaymadan önce bir an düşünüyor. Ona tekrar bakmamı sağlamak için başımı hafifçe geriye çekiyor ama bu kalbimin bir kez daha atmasına yetiyor.

"Seni seviyorum," diye sessizce itiraf ediyor, bu sözler konusunda hâlâ sevimli bir çekingenlik içinde. Sonra gözleri çelik gibi bir uyarıyla kısılıyor. "İşte bu yüzden bana bir daha asla tehlikeyken hiçbir şey yapmadan kıcının üstüne oturmayacağına dair söz vermek üzeresin."

Bu o. Geri döndü.

"Söz veriyorum," diyorum.

Ve sonunda dudakları benimkilerin üzerinde, o kadar sıcak ve mükemmel ki iki şey oluyor. Uzun zamandır ihmal ettiğim sikim seğiriyor ve parçalanmış kalbim çarpmaya başlıyor. Bu an gerçeküstü olmanın ötesinde. Her an uyanacağımı sanıyorum ama beni öpmeye devam ettiğinde, vahşice karanlık ve tedavi edilemez bir şey kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor.

Maven ona bağlı olduğum için pişman olduğumu mu düşünüyor? Ne kadar da aptalca. Az önce tam olarak kimi sevdiğini itiraf ettiği konusunda milyonlarca kez daha endişeli olmalı, çünkü ben onun tanıdığı eş değilim.

Daha önce ona layık olmadığımı düşünüyordum ama şimdi...

Tanrım. Ne kadar değiştiğimi bilse beni hâlâ ister miydi?

Onu bu konuda uyarmalıyım, ama çok bencilim. Onun sıcaklığını bir daha asla özlemeyecek kadar çaresizim.

Sonunda öpücüğü kestiğinde, nihayet kafama dank etmeye başladığında daha fazla duygu beni bombardımana tutuyor. O burada ama yeterince sıcak giyinmemiş. Tek kat kötü giysiler içinde ve *donuyor* olmalı.

Sonra giysilerindeki kurumuş kanı fark ediyorum. Kesinlikle. Kesinlikle. Hiç de değil.

"Buraya nasıl geldin?" Onu bu aktif bölgeden çıkarmaktan başka bir şey düşünemez hale gelmiş bir halde soruyorum.

Başını batı yönüne doğru eğiyor. "Felix beni buraya ışınladı. O ve Kenzie yarım mil ötedeki terk edilmiş bir dükkâna sığındılar." Duraksıyor, ayağa kalkıyor, hayır, ayağa. Diğerinde bir sorun var. "Gölge şeytanların bu yöne doğru geldiğini hissediyorum. Ben şeytanların icabına bakıp Felix'i getirirken sen burada savunmada kal."

Evet, doğru. O, beni terk mi ediyor? Bir daha asla bir seçenek değil.

Bakıcımın imkansız dönüşü karşısında içimde biriken adrenalin beni tam anlamıyla kriz moduna itiyor ve yaralı omzuna ve ayak bileğine baktığım her saniye daha da kötüleşiyor.

İyileşmesi gerekiyor. *Hemen.*

Titreyerek ayağa kalkıyorum, yırtık, karla tozlanmış trençkotumdan sıyrılıyorum ve bu pisliğin ona sunabileceğim en fazla şey olduğu gerçeğine lanet ediyorum. Maven bunu ona vermeme itiraz ediyor ama yan tarafımı yırtan acı çığlıklarına rağmen onu kollarıma aldığım da daha da sinirleniyor.

"Yaralısın," diye tersliyor. "Beni yere bırak."

Yaralı, savaşa aç bakıcım tehlikenin içine balıklama dalabilsin diye mi? Ben geçen seferki kadar çaresizken tekrar benden alınabilsin diye mi?

"Hayır," diye öfkeyle haykırıyorum.

Ve bakıcımın bu cevabı kabul etmeyeceğini bilerek, çünkü o varoluşun beş düzlemindeki en kararlı kişi, dönüp gösterdiği yöne doğru fırlıyorum.

"Beni yere bırak," diye tekrar uyarıyor.

Mücadele etmeye başlamak üzere olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden aşağıya bakmadan bileklerini ve ayak bileklerini nevermelt ile donduruyorum.

Bağlandığı anda Maven kollarımın arasında kıpırdamadan duruyor. Kırılmaz poker suratı yerine oturduğunda, bunun çok kızgın olduğu anlamına geldiğinden eminim.

Ki bu adil, çünkü bunu yaptığım için dünya çapında bir pisliğim. Ama onu bu tehlikeli bölgeye bırakmamın hiçbir yolu yok, yaralanma lanet olsun.

Sonraki on dakika boyunca Maven'ı göğsüme yakın tutuyorum ve şiddetli kar fırtınasında yürürken çok fazla sendelememek için elimden geleni yapıyorum. Yaklaşmaya çalışan gölge iblisleri ya da diğer yaratıklar çok yaklaşımadan anında donuyor.

Daha fazla kuzgunu da donduruyorum.

Bu arada kalbimin parçaları içimde acıyla çarpmaya devam ediyor. Bakıcımı yere bırakma düşüncesi bile beni çöküşün eşiğine getiriyor. Onu buradan ne kadar çabuk çıkarırsam, o kadar çabuk tekrar nefes alabileceğim.

O yaşıyor.

Geri döndü.

O benim.

Sorularım var ama o güvende ve sıcak olana kadar bekleyecekler. Kafamda çalan alarmlar geçene kadar ona sarılmak için zamana ihtiyacım var ve sonra istediği kadar bana yeni bir pislik atabilir.

Çok geçmeden kırık bir kapıdan geçip bir zamanlar küçük bir bakkal olan yerin kalıntılarına giriyorum. Diğer birçok dükkân gibi burası da harabeye dönmüş ve Snowfall Ridge'in geri kalanıyla birlikte çürümeye terk edilmeden önce yoğun bir şekilde yağmalanmış gibi görünüyor.

Kar fırtınasının dışına çıktığımızda, Maven'in bilek ve ayak bileklerindeki erimiş eriyiklerin erimesine izin veriyorum ama onu kollarımda tutuyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum sonunda. "Sadece seni oradan çıkarmam gerekiyordu." Sessiz kalıyor, herhangi bir duygu göstermeyi reddediyor. Bu beni biraz öldürüyor.

Kenzie Baird ve tekeri yakınlarda ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı ama şekil değiştiren bizi görünce irkildi. "Tanrıya şükür başardınız! Dışarıda gölge şeytanlar olduğunu duyup duruyordum ve gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Profesör, yani Everett? Her yerinden kan damlıyor, bu yüzden Maven'ı o şekilde tutmaman gerektiğini düşünüyorum."

Yan tarafımı kaplayan kanı görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geliyorum. "Bizi naklet. Hemen," diyorum Felix'e.

Atipik büyücü fikir almak için Maven'a bakıyor. Üzüntümden yüz ifadesi değişmiyor, onu derinden rahatsız eden bir şey olduğunda olduğu gibi.

İzin verirse daha sonra tekrar tekrar özür dileyeceğim.

Felix bizi buradan çıkarmak için büyüü yapmaya başlıyor. Birkaç dakika sonra, mide bulandırıcı taşıma büyüünün parlak ışığı bizi aniden Everbound'un devasa ön çift kapısının hemen dışındaki karanlık, soğuk, kar fırtınalı geceye bırakıyor. Felix ve Kenzie'nin büyüü izin için beklemek zorunda kalmalarını görmezden gelerek hemen kapılardan içeri daldım.

Koğuştaki tanıdık olmayan varlıkları güvenlik ekibimden birinin dikkatini çekecek, böylece soğukta biraz beklemekten rahatsız olsalar bile eninde sonunda içeri alınacaklar. Ya da belki de Halfton'daki evlerine dönerler. Umurumda değil.

Maven'ın bu konuda hiçbir şey söylememesi biraz endişe verici. Aşağıya bakıyorum ama ne düşündüğünü anlamak imkânsız.

Kayıtsız mı? Üzgün mü? Orada dövüşmesine izin vermediğim için incindi mi?

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Eski personel ofisime doğru yürürken, bariz olanı ağzımdan kaçırdım. "Everbound'u ben devraldım."

Hiçbir şey söylemedi.

"Burada güvende olacaksın," diye tekrar denedim. Başını salladı.

"Özür dilerim. Biliyorum, ben bir pisliğim. Yemin ederim senin için bir ateş yakacağım, sıcak yemek ve-"

"Lich'in sana verdiği yarayı bilerek saklamışsın," diyor sessizce.

Söylemesini beklediğim son şey buydu ve bu beni yavaşlatıp durmama neden oldu. Yaram yanıyor. Bu yoğun acı ve ona yakın olma ihtiyacı arasında nefes almak işkence gibi.

Maven uzanıp yüzümün yan tarafındaki yara izini tekrar nazikçe çiziyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Merak ediyorum. Neden Silas'ın seni iyileştirmesini istemedin?" diye soruyor. "Yapamadı." Çok ileri gitmişti.

"Başka biri yapabilirdi."

"Çok fazla şey oluyordu."

Bu bir bahane ve o da bunu biliyor olmalı çünkü kaşlarını beklentiyle kaldırıyor. Sertçe yutkunuyorum, çenemi çeviriyorum, böylece doğrudan yeni yüzüme bakmak zorunda kalmayacak.

"İğrenç olduğunu biliyorum. Ama ben... ben bunu hak ettim."

Birçok nedenden ötürü, ama en çok da onu hayal kırıklığına uğrattığım ve bunun her hatırlatmasını hak ettiğim için. Ayrıca sözde güzel yüzümün bakıcıma bir faydası da olmadı.

Ama bakıcım şimdiki halimden nefret ediyorsa-

"Kıçım iğrençmiş. Sinir bozucu derecede seksi."

O kadar şaşırdım ki ona göz kırpyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Onu yanlış duymamış olmama imkân yok.

"Ne?"

"Ben de bundan daha güzel olamazsın sanıyordum. Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyor neredeyse nefesinin altında, sonra da beni gerçekten ürkütecek kadar ölümcül bir bakışla sabitliyor. "Kan kaybından ölmeden önce beni yere bırak."

Kendimi çelikleştiriyorum, kafatasımda kriz alarmları hâlâ çalıyor. "Olmaz."

"İyi, o zaman ben-"

"Geri mi döndünüz Komutan?" diye şaşkın bir ses araya girer.

Koridordan yaklaşan bir vampir - Douglas'ın emrinde çalışan paralı askerlerden biri. Koruyucu bir panik kaplıyor içimi ve vücudumu Maven'ı görmesini engelleyecek şekilde açıyorum. Ne kadar kötü şöhretli olursa olsun, çok kolay tanınacaktır ve ihtiyacım olan son şey daha fazla aptalın her fırsatta bakıcımın adını ağzına almasıdır.

"Douglas'ı eski ofisime gönderin. *Hemen,*" diye emrediyorum. "Birini iyileştirmesi gerekiyor ve yalnız gelmesi gerekiyor."

Kabul ediyor, selam veriyor ve emirleri yerine getirmek için vampir hızıyla uzaklaşıyor. Maven'ı güvenli bir yere götürmek üzereydim ki ani bir baş dönmesi dalgası beni öyle bir çarptı ki bir anda karanlık beni bütünüyle yuttu.

MAVEN

Elemental'ımla yeniden bir araya gelmek için yola çıktığımda, onun inatçı, güzel, bilinçsiz kıcını, tüm bu lanet şeyi izleyen bir hayalet seyircisiyle birlikte gülünç derecede uzun bir koridorda sürüklemek zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Eski ofisinin önünde durdum ve yüzümdeki saçları üfledim. Uzunlarımı saran yorucu ağrıya rağmen, fiziksel olarak ortalamadan daha güçlü olmalıyım, çünkü Everett'i yaralı bileğime rağmen çok fazla zorlanmadan buraya kadar sürükledim. Bunun tanrısal yönünden mi yoksa vücudumun yıllar boyunca maruz kaldığı geri dönüşü olmayan deneylerden mi kaynaklandığından emin değilim.

Bunu hâlâ o lanet buz kelepçeleri takılıyken yapmadığım için mutluyum. Kısıtlamalardan nefret ediyorum. Cehennem'le ilgili çok fazla anıyı geri getiriyorlar. Onları bileklerimde hissetmek bile bağlantımı koparmaya yetiyor.

Alnımı siliyorum ve Everbound'a girdiğimizden beri etrafımda yavaş yavaş biriken hayaletlere bakıyorum.

"İyi ki çoktan ölmüşsünüz, yoksa bu utanç verici şeyi gördüğünüz için sizi öldürmek zorunda kalırdım," diye homurdanıyorum.

Bazı hayaletler taze görünürken, diğerleri yüz­süz ve sisli görünüyor, sanki bir süredir buradaymışlar gibi. Syntyche'nin ruhları toplamakta geri kalıp kalmadığını merak ediyorum. Ölümlüler âlemindeki yüksek ölüm oranları onun çok meşgul olduğu anlamına geliyor olmalı.

Sağlam ayağımla kapıyı iterek açıyorum ve Everett'i loş büyücü ışıkları sayesinde hafifçe aydınlanan soğuk ofisin içine sürüklüyorum. Nefes almaya çalışırken, kendimi yine onun muhteşem yüzünün sol tarafına kazınmış yara izine bakarken buluyorum.

Parlak yara dokusu pürüzlü, soluk teninden daha koyu bir tonda ve neredeyse dikey olarak uzanıyor. Boynuna ve çenesine doğru ilerliyor, yanağından yukarı çıkarken dudaklarının sol köşesini geçiyor ve incelik şakağının üzerinde durana kadar gözünün üzerinden geçiyor, yolda kaşını ikiye bölüyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ciddi yüz yarası değil ama görünüşünü tamamen değiştiriyor. Elementalim bir zamanlar kusursuzken, şimdi yara izli güzelliğinde açık bir şekilde vahşi bir sertlik var. Zaten çarpıcı olan yüzünde şimdi nabzımı hızlandıran vahşi bir kenar var.

Yaralı bir melek gibi
görünüyor. Çok seksi.

Bir hayalet sabırsızca elini yüzümün önünde salladığında hâlâ onu süzüyordum. Etrafımda dolaşan ölü insan kalabalığına bakıyorum ve çoğunun Everett'e baktığını fark ediyorum.

Ya da belki de sadece hayaletinin onlara katılıp katılmayacağını görmek için bekliyorlar, çünkü solunumu endişe verici derecede sığlaştı ve hala kanaması var.

Beni bu halde taşımakta ısrar ettiği için ona lanet olsun.

Sinirlenerek yeni eteryum bıçağımı geri çekiyorum. Fısıldayan hayaletlerle yüzleştiğimde, tırpanımı tekrar tutuyorum. Tam sonuncusunu da biçmeyi bitirdiğimde, parlayan tırpandan doğrudan sistemime doğru garip bir akım dalgalanıyor.

Aniden, bir anıya doğru sarsılıyorum.

Kendimi yüzen bir balkonda, zengin giyimli varlıklardan oluşan bir kalabalığa bakarken buluyorum. Parlayan perileri, bir şekilde anladığım bir dilde heyecanla sohbet eden hayvanları ve meleksi, tüylü beyaz kanatları dışında neredeyse insan gibi görünen kadın ve erkekleri seçebiliyorum. Yapraklardan, ağaçlardan, saf sudan, topraktan, yıldız ışığından ve daha birçok elementten oluşan doğa ruhlarının yanında duruyorlar.

Hepsi bana bakıyor ve gülümsüyor. Tezahürat yapıyorlar. Alkışlıyorlar.

Alkışları çok büyük ama yanımdaki güçlü bir kadının sesi aşağıdaki binlerce kişinin üzerinde zahmetsizce çınlıyor.

"Yaklaşık üç bin yıldır ilk kez, sevgili panteonumuza bir üye daha kazandırmaktan büyük mutluluk duyuyorum: sevgili kız kardeşim Syntyche'nin kızı ve yeni tanrıçamız Maven!"

"Ben bir tanrıça değilim," diyorum bu hatıradan, sadece konuşan kadının beni duyabileceği kadar sessiz bir şekilde.

Bu anıda beni rahatsız eden bir şey var. Sinirliyim. Hayır,
öfkeliyim ama nedenini hatırlayamıyorum.

Yanımdaki tanrıçayı bir an için görebiliyorum. Gerçek bir savaşçı gibi yapılı ve son derece güzel, ateşli kıvılcı saçları, altın gözleri ve soluk

Kollarında, çenesinde ve yanaklarından birinde yara izleri var. Pırıl pırıl altın bir zırh giymiş ve ateşten bir taç takmış.

Bu Arati olmalı, tanrıların kraliçesi, beni Paridislilerle tanıştıyor. Kızgınlığımı bir kenara bırakıp aşağıdaki kalabalığa gülümsüyor.

"Bildiğiniz gibi, yeğenim sıradan bir ölümlü hayatı yaşamadı. Biz tanrıların Arafta hiçbir gücümüz olmamasına ve bu nedenle nerede büyüdüğünü göremememize rağmen, ortaya çıktığında hevesle gözlemledik ve bir de baktık ki, binlerce ruhu ve onların gelecekteki nesillerini bir zamanlar katlandığı cehennemden kurtararak tanrısallığını kazandı. Ölümlü yaşamı ve ölümü asaleti aştığı için kader onun geleceğini burada, Cennet'te belirledi. Hepiniz yeni tanrıçamıza hoş geldiniz."

"Ben lanet olası bir tanrıça değilim," diye çıktım.

Eyvah. Sesim beklediğimden çok daha fazla çıkıyor.

Paridisliler şaşkın bir sessizliğe bürünüyor ve Arati bana ters ters bakarken anı kesiliyor ve yerine başka bir anı geliyor. Bu kez Galene ile birlikte uhrevi bir güneş ışığının vurduğu tuhaf bir pastoral ormanda yürüyorum.

"Eğer bu şekilde geride bırakılacaklarsa beni onlarla eşleştirmenin ne anlamı vardı? Bizi bu şekilde birbirimize bağlayarak nasıl bir oyun oynuyordunuz?" Paradise Maven soruyor.

Galene usulca gülümsüyor, her şeyi gören kaleydoskop gözleri gökkuşağının tüm renkleri arasında gidip geliyor. "Oyun falan yoktu, benim korkusuzum. Hepsi sendin."

"Sanırım ben olsaydım bilirdim-"

Beşli grubumla geçirdiğim samimi anları hatırlayarak kestim. Seks sırasında ya da değil, her biriyle geri dönüşü olmayan şekillerde yakınlaştıkça...

Galene başını sallar. "Bu doğru. Bilinçsizce de olsa onları kendine bağladın. Biz tanrılar gücümüzü tapınmadan alırız. Sana kendi yöntemleriyle tapan beşliyle yakınlaştıkça, doğal olarak daha da güçlendin. Bir hortlak olarak, doğuştan hakkınız olan pek çok yeteneğe erişemiyordunuz. Ancak, mirasları birbirine bağlayan aynı büyü olan kutsal büyüye erişim kazandınız. Böylece bağlı beşliniz ve onların bozulmuş lanetleri ortaya çıktı."

Bir an sessiz kaldım. "Ama madem buraya geleceğimi biliyordun, neden bizi böyle bir araya getirmeye zahmet ettin? Neden onları bu duruma soktun?"

"Ölümlülerin dünyasında inanılanın aksine, biz tanrıların ruh eşleşmeleri üzerinde gerçek bir kontrolü yoktur. Bu eşleşmeler ister platonik ister destansı olsun

Aşklar, kaderin kendi tasarımıdır ve kader biz tanrıların bile boyun eğmek zorunda olduğu bir güçtür," diye açıklıyor Galene nazikçe. "Beşlilerin kime ait olacağı bizim elimizde değil. Sadece ruh eşleşmelerine ihtiyacın olacağını öngörmüştüm, yine de beşlinizin tamamını aynı anda Everbound'a getirmek için burnumu sokmak zorunda kaldığımı kabul ediyorum. Frost ailesine isimsiz bir ihbar, Garnet Büyücüsü ile yazışmalarda sahtecilik, Limbo'nun belli bir kâhyasının takip etmesi için kaçan kötü bir adam hakkında söylentiler yaymak..."

Nazik sesi kayboluyor ve aniden kendimi bir kez daha Everett'in baygın bedeninin yanında buluyorum. Anıların kayıp yapboz parçaları gibi kafamın içine geri itilmesi sarsıcı.

Uzuvlarımda kalan acıyla yüzümü buruşturarak yere yığılıyorum. Tırpanım bir kez daha bıçağa dönüşüyor ve bir kenara kaldırıyorum.

Kibritlerimi daha önce bilinçsizce gölge kalbime bağladıysam, bu onları şimdi kendime bağlamak için aynı kutsal büyüü kullanabileceğim anlamına mı geliyor?

Asher Douglas, Everett'in aralık ofis kapısını yüksek sesle vurup, saçma sapan ceketlerle kapıyı zorlayarak içeri girdiğinde dikkat kesiliyorum.

"Kahretsin, Frost, artık uyumadığını biliyorum, ama buna katlanmaya devam edeceksem benim de biraz uykuya ihtiyacım var-"

Beni görünce olduğu yerde durarak sözünü kesti. Eli belindeki küçük silaha gitti.

Alay ettim. "Eğer bana saldıracaksan, en azından eğlenceli bir şey kullan. Bıçak gibi. Ya da bir topuz."

Tanrım, elinde gürz olan biriyle iyi bir kavgaya girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Douglas yüzünü buruşturuyor, bir el feneri çıkarıyor, göz bebeklerimi iyice kontrol ederken bir saniyeliğine beni kör ediyor ve sonunda homurdanarak feneri tekrar kapatıyor.

"Tamam, sen resmen şimdiye kadar karşılaştığım en acayip şeysin. Nasıl oldu da-"

"Onu şimdi iyileştir, bana asla soru sorma," diyorum, omzumdaki ve bileğimdeki ağrılar yüzünden sinirli bir şekilde.

Ödül avcısı başını sallıyor ve Everett'in yanında diz çökerken nefesinin altından benim "kozmik bir hamamböceği" olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyor. Derin pençe izlerine bakmak için yırtık pırtık trençkotu ve altındaki kana bulanmış gömleği çıkarıyor.

Elementalimde böylesine kötü bir yara görmek boğazımın acıyla düğümlemesine neden oluyor. O lanet sokakta yatarken, kendisini öldürmek üzere olan gulyabaniye bakarken ne kadar yenilmiş görüldüğünü hatırlamadan edemiyorum.

Bir an bile geç kalmış olsaydım...

Hayır. Bunu düşünemem.

Elleri yaranın üzerinde yumuşak yeşil bir büyüyle parlarken Douglas odaklanmış durumda. Gözleri de hafifçe parlıyor ve bana kendisinin de dahil olmak üzere büyülü imzaları algılama konusunda bir yeteneği olduğunu hatırlatıyor.

Onu iyileştirme büyüsünü kullanırken ilk kez bu kadar yakından görüyorum ve Everett'in yarasının en kötüsünü iyileştirmeye başladığında yüz hatlarında yanıp sönen mikro acı ifadesini yakalıyorum. O kadar ince ki, normal bir ifade dünyasında yetişmiş biri bunu gözden kaçırabilirdi.

Ama Nether'dan gelen herkes gibi, ben de ifadelerdeki en küçük değişiklikleri deşifre ederek büyüdüm. Bir mirasın neden böyle bir tepki verdiğini anlamak zor değil.

Onu analiz ettiğimi gördüğünde, beni uzaklaştırıyor. "Bana çalışmam için yer ver, seni lanet zombi."

"İyileştirdiklerinin acısını hissetmek. Ne şiirsel bir lanet," diye mırıldanıyorum, sadizmine hayran kalarak.

Douglas irkiliyor ve bana parlayan bir bakış fırlatıyor. "Bak, bunu nasıl anladıysan, bu konuda çeneni kapalı tutacaksın."

Everett üzerinde kaydettiği etkileyici ilerlemeye bakıyorum. Lanetine rağmen iyileştirme konusunda son derece yetenekli görünüyor.

"Sırada seni iyileştireceğim. Frost'un beni bu yüzden çağırdığına eminim." Kan lekeli omzuma bir bakış fırlattı. "Vampir ısırığı, değil mi? Yeterince hızlı olmalı."

"Zahmet etme."

"Bak, *Telum*. Çok yorgunum ve senin küçük yaraların umurumda bile değil ama Frost herkesten daha iyi para ödüyor, o yüzden eğer ürkütücü Hortlak kız arkadaşını iyileştirmemi söylerse-"

"İşe yaramayacak, o yüzden bırak."

Asher Douglas, Everett'le işini bitirip bana doğru ilerlerken sözlerimi tamamen görmezden geliyor. Elleri yeşil büyüyle parlıyor ve omzumun üzerinde geziniyor ama beklediğim gibi hiçbir şey olmuyor.

Yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Normal tedaviler için fazla berbat durumdasın, ha?"

Suçluymuşum gibi.

Douglas uzun uzun ve yüksek sesle iç geçiriyor, sanki bu durum can sıkıcı olmanın ötesindeymiş gibi. Kimsenin geçmediğinden emin olmak için kapı aralığına bakıyor, Everett'in hâlâ baygın olup olmadığını kontrol ediyor ve sonra ciddi bir bakışla beni düzeltiyor.

"Bu konuda çeneni kapalı tutacağına dair tanrılar üzerine yemin edersen seni hâlâ iyileştirebilirim."

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki. Kendi üzerime yemin ederim."

Büyücü alay ediyor, içimden gelen şakayı kaçırıyor ve tekrar omzuma odaklanıyor. Bu kez elleri yumuşak beyaz bir ışıkla aydınlanıyor ama gözleri parlamıyor. Karıncalanma gücü omzumun üzerinden sıvı bir sıcaklık olarak akıyor ve acıyı bir anda yok ediyor. Büyünün daha da yayıldığını hissedebiliyorum, uyandığımdan beri hissettiğim kalıcı ağrıları ve acıları yatıştırıyor. Douglas bu sefer acıyı hissediyorsa bile belli etmiyor.

Parlayan ellerine bakıyorum. "Bu kutsal büyü."

Pia'nın -hayır, Galene'in- bir hortlakken bile beni iyileştirmek için kullandığı izi sürülemez gücün aynısı. Nasıl yapılacağını öğrendiğimde benim de kullanabileceğim türden bir büyü.

Belki de artık bir hortlak değil de yarı tanrıça olduğum için beni iyileştirebilecek tek büyü türü budur.

Ağrının nerede olduğunu sormama gerek kalmadan ısırılan ayak bileğime doğru ilerliyor. "Evet."

"Sen bir aziz misin?"

"Seni hiç ilgilendirmez. Ama hayır."

Silas dışında ilk kez başka bir melez büyücüyle karşılaşıyorum. Sanırım kutsal büyü diğer tüm büyü türleriyle iyi geçiniyor.

Douglas bitiriyor ve omzuma dokunuyor. Klinik bir dokunuş ama yine de midem bulanıyor. Temastan irkilerek uzaklaşıyorum ve ona en sert bakışımı yöneltiyorum.

"Dur bakalım. Sakin ol. Mesaj alındı." Gözlerini kısarak bana bakarken akıllıca aramıza mesafe koyarak çömeliyor. "Hey. Aylar önce seni avlarken beni öldürebilirdin. Neden öldürmedin?"

Omzumu döndürüyorum, artık acıyı duymazdan gelmek zorunda olmadığımı için rahatlıyorum.

"Ölümün, gelecekte seninle tekrar savaşmaktan daha az eğlenceli olurdu. Ayrıca, iyi bir sebep olmadan can almam. Sen bana bir sebep göstermedin. Henüz," diye ekliyorum, böylece samimiyet kurmak üzere olmadığımızı anlıyor.

"Huh. Yeterince adil."

Oyalanacak biri olmayan Douglas, Everett'in baygın bedenini yerden kaldırıp profesörün odasına girerken homurdanıyor.

Buzlu camlar ve her yerin buz tutmuş olması bir yana, Everett'in her şey olup bittiğinden beri yaşadığı yerin burası olduğu açık.

Kule gibi kelle avcısı Everett'i yatağa yatırıyor, geriniyor ve gitmek için dönüyor, ama ben önünü kesiyorum.

"Eğer birine döndüğümü söylersen, ölmeden önce pişman olacak zamanın olmaz."

"İnsanları pek sevmiyorsun, değil mi?" "Tencere dibin kara, seninki benden kara."

Bir kahkaha attı. "İnan bana, yaratmak üzere olduğun bok fırtınasına karışarak hayatımı zorlaştırmakla ilgilenmiyorum. Frost büyük paralar ödemeye devam ettiği sürece, sahip olabileceğin en iyi müttefik benim, yani sırrın benimle güvende. Şimdi kımılda, çünkü topak topak bir yastık ve beş saatlik boktan bir uyku beni çağırıyor."

O gittikten sonra kapıları kilitliyorum, üzerlerinde yeni koruyucu büyü kordonları olduğunu hissediyorum. Sonra yatakta Everett'in yanına oturuyorum. Ya son altı ayımı Cennet'te tembellik ederek geçirdim ya da dirilmek bir sürtüğü çok yoruyor, çünkü böyle rahat bir yatakta oturmak bile yorgunluğumu on kat daha belirgin hale getiriyor.

Everett hafifçe yanıma kayıyor ve hemen tüm dikkatimi üzerine çekiyor. Buzul rengi gözleri yorgun bir şaşkınlıkla kırpışarak açıldığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Sonra birden ayağa fırlıyor, etrafımızdaki sıcaklık daha da düşüyor - ta ki çılgın bakışları üzerime yerleşene kadar.

"Ah, yüce tanrılar," diye homurdanıyor ve beni hemen kollarına çekiyor. "Gerçekti."

Yüzünü boynuma gömerken hafif nane kokusu etrafımı sarıyor. Nefes alış veriş, beni Everbound'a geri götürdüğünde hapsediği aynı düzensiz düzene giriyor. Burası daha da soğurken titriyor.

Onu aynı sıkılıkla tutuyorum ama ben titrediğimde keskin bir nefes alıyor ve kaçmak için neredeyse yataktan fırlıyor.

"Lanet olsun. Çok soğuksun. Çok üşümüşsün ve hepsi benim hatam ve bana bir daha yaklaşamazsın yoksa-"

"Everett," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Ama artık çok geç. Yine panikliyor, kanlı ellerini beyaz saçlarında gezdirirken hafifçe sendeliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Geçmişte travma kaynaklı sinir krizlerinden payıma düşenden fazlasını yaşamış biri olarak, en iyisinin kendime gelmek olduğunu düşünüyorum. Onun yanına gidiyorum. İtirazına aldırmadan elini tuttum ve onu bitişikteki banyoya çektim. Botlarımı çıkarıp eteryum bıçağımı tezgâhın üzerine koyuyorum ve ona doğru uzanıyorum.

"Hayır. Dur. Bana dokunmaya devam edemezsin." Ben yırtık giysilerini çıkarmaya başlarken bile boğuk bir sesle konuşuyor. "Şu anda çok dengesizim. Yanlış bir hareket yaparsam seni dondurabilirim ya da incitebilirim ya da-"

"Tesisat hâlâ çalışıyor mu?" Cam duş duvarının arkasına geçerek kontrol ediyorum.

Cevabı her neyse, duşu açıp kadranı sığağa çevirirken anlamıyorum. Duş başlığı bana sıcak su püskürtmeye başlamadan önce yaygın bir sihirli ısıtma tilsiminin hafif dalgalanmasını hissediyorum.

Lanet evrene şükürler olsun. *Sıcaklık.*

"Buraya gel," diyorum Everett'e, kıyafetlerimin sıırılsıklam olmasını umursamadan.

Islak.

Hâlâ çok hızlı nefes alıyor. Yırtık gömleğini birkaç kez yeniden ayarlıyor. tamamen çıkarmadan önce, belirsiz bir adım yaklaşıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. Loş ışıkta ve camın buğusundan, sağ kalçasının üzerinde durana kadar gövdesi boyunca ilerleyen büyük yara izini zar zor seçebiliyorum.

Sonunda Everett, "Hâlâ yaralı mısın? Asher seni iyileştirdi mi?" "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Şu anda, elementalim bir şok durumunda. Tam olarak nefes alıp doğru düşünene kadar bir şeye odaklanmasını sağlamam gerekiyor. Bu muhteşem mirasın odaklandığı şey ben olmalıyım.

Oh, vay halime.

Camın arkasından, yutkunmadan ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmadan önce bir an için cüretkâr bakışlarımı tutuyor. Buranın ışığını açmadım, bu yüzden tek ışık banyo kapısından giren lambanın parıltısından geliyor. Yine de Everett'in benimle birlikte camın arkasına geçerken attığı küçük, endişeli tik takları seçebilmeme yetecek kadar ışık var.

Sıcak sprey soğuk tenine çarpar çarpmaz, bu alanı fazladan buhar kaplıyor - ama titiz elementalimin su tesisatına koyması için birini tuttuğundan şüphelendiğim sihir sayesinde donmuyor.

Ellerinden birini tutup ıslak ceketime götürüyorum. Everett beni ıslak giysilerimden nazikçe sıyırmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor. Ben yapmıyorum.

Omzumda ya da bileğimde bir yara görmeyince rahatlamış gibi titrek bir nefes verişini özlüyorum ama hemen en yakındaki sabun ve lifle üzerimdeki kurumuş kanı temizliyor.

Onu sakinleştirme çabalarım işe yarıyor. Geçen her saniyeyle birlikte, tamamen odaklanana kadar nefes alıp vermesi dengeleniyor. Saçında kullanmak için şampuna uzandığımda itiraz etmiyor. Parmaklarım gümüşü ıslak tellere dolandığında, Everett alnını benimkine bırakarak usulca inliyor.

Sesi düzensiz. "Canını yakmasa bile bana dokunmamalısın. Sana ne kadar layık olmadığım hakkında hiçbir fikrin yok. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Sus. Ağzına sabun bulaştıracaksın."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattım. Affını asla hak etmeyeceğimi biliyorum ama çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum ve-"

Ağzı hâlâ açıkken, şampuanlı iki parmağımı içeri sokuyorum. Everett geri çekiliyor, öğürüyor ve sabunun tadını tükürüyor. Öfkeli bir şaşkınlıkla bana tükürüyor, bir daha asla duymamayı planladığım kendinden nefret sarmalından başarıyla sıyrılıyor.

"Ağzından bok fışkırıyordu, ben de senin için temizledim," diye bilgilendiriyorum onu, sonra da vücut yıkayıcısına uzanıyorum.

"Maven," diye fısıldıyor. "Ben ciddiym. Ben... değiştim. Gurur duymadığım şeyler yaptım."

Duraklıyorum, sonunda bunun hangi tatsızlıkları kapsayabileceğini düşünüyorum. "Kadınlar mı?"

"Ne?"

"Başka kadınlarla yattın mı?" Kıskançlık elektriği içime işlerken az önce vücut yıkama şişesinin kapağını kırmış olmama rağmen ses tonumu konuşmaya uygun tutmaya çalışarak açıklıyorum.

Bu makul bir soru. Everett ihtiyaçları olan inanılmaz seksi bir efsane. Artık utangaç bir bakire değil, o yüzden belki de başka kadınlarla birlikte olarak yas sürecini hızlandırmaya karar vermiştir. Dünyanın sonu gelse de gelmesede istekli partnerler bulmakta sorun yaşayacak değil ya.

Diğer kadınları benim muhteşem elementalimle yatağa girdikleri için suçlamıyorum ama birinden ismiyle bahsederse, benim olana dokundukları için onları öldürmek zorunda kalacağım.

Everett uzun süredir bana bakıyor, soruyu tekrarlamak üzereyim ama bir anda baş aşağı asılı kalıyorum, omuzlarından birinin üzerine atılıyorum. Nefesim kesiliyor, o dışarı fırlarken ıslak gövdesine tutunmaya çalışıyorum

hızla buz tutan düşün. Üstümdeyken aniden yatağına yapıştım, ıslak saçlarından üzerime soğuk su damlacıkları düşerken soğuk hava ıslak, çıplak vücudumun her tarafını karıncalandırıyor.

Bu ışıktta, güzelce yaralanmış yüzüne kazınmış saf, vahşi öfkeyi nihayet görebiliyorum. Nefesimi kesiyor.

"Ben sensiz nasıl *nefes alacağımı* hatırlamak için aylarca acı çekerken bana *başka kadınlarla yatıp yatmadığımı* sormadığını söyle," diye karanlık bir şekilde uyarıyor.

"Everett-"

Ellerinden biri aniden boynumu çevrelediğinde nabzım sıçrıyor, hafif baskı dudaklarımı ayırıyor. Buzdan gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Bana tekrar sor. Seni aldatıp aldatmadığımı sor."

"Teknik olarak, ölü olduğum için aldatmış sayılmam," diye belirtiyorum.

Eyvah. Söylediğim yanlış bir şeydi. Daha da sinirlendi.

Şimdi.

"Hayatta tek bir iyi şeyim var. *Sen*. Ve bir anda gittin.

Kollarımda öldün. Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Sesindeki çığ kırılmışlık canımı acıtıyor.

Benim zavallı kar meleğim. Mükemmel yüzünü kucaklamak için uzanıyorum, yaralı çenesini öpebileceğim kadar yaklaşıtıyorum.

"Başlıyorum," diye fısıldıyorum.

Ve sonra onu öperim.

MAVEN

Onu öptüğüm anda Everett bana doğru eriyor ve kısık sesle inliyor. Eli boğazımdan boynumun arkasına doğru kayıyor ve birdenbire beni tüketmeye başlıyor.

Bu benim nazik elementalim değil, işleri tatlı ve yavaştan almaya çalışıyor.

Onun yerine, sert. Kızgın. Bizi ayıran zamanı cezalandırmak ister gibi öpüyor beni. Birkaç uzun an boyunca dudaklarıma sahip çıkmasından başka bir şeye odaklanamıyorum - ta ki bir doz acıyı ne kadar sevdiğini hatırlayana kadar.

Alt dudağını ısıyorum.

Boynumun arkasında kırağı çiçekleri açıyor ve nefesim kesiliyor.

Everett küfredip benden uzaklaşıyor, sanki canımı yaktığını düşünüyormuş gibi ellerini çekiyor. "Lanet olsun. *Lanet* olsun Maven, bunu yapamam. Her zaman zar zor kontrol edebiliyorum, ama sen bana dokunurken? Seni dondurarak öldürmemem için hiçbir şans yok, eğer ben-eğer biz-"

Bu konuda kendi kafasında takılıp kalmaya tehlikeli bir şekilde yakın, bu yüzden sorumluluğu ben alıyorum.

Güzelce yara bere içinde kalmış gövdesini iterek, Everett'in sırt üstü dönmesini sağlıyorum. Gövdesi boyunca uzanan yara izini takip ediyor, derisinin yontulmuş göğsünün üzerinde nasıl iyileştiğini hayranlıkla izliyorum.

"Ona dokunmak zorunda değilsin," diye yüzünü buruşturuyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Hiçbir şey sana karşı hissettiklerimi değiştirmeyecek, bu yüzden yara izlerinle seni sevmem daha zormuş gibi davranma."

"Ben de seni seviyorum" diye gevelemeden önce nefesi kesiliyor. Sana o kadar aşığım ki. Bunu sana söyleyememiş olmak beni öldürüyor, ne zaman-ne zaman sen-"

Aniden başka bir şiddetli öpücük için geri çekiliyorum. Everett'in parmakları vücudumda gezinirken ve kalçalarıma sıkıca bastırırken buz gibi soğuk. Eklenen soğukluk, değiş tokuşumuzun arka planında başka bir his patlamasıdır.

Kıçım ile ereksiyonunu kızdıracak kadar geri çekildiğimde, boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve öpüşmeyi bitiriyor. Kelimeleri çıkarmakta zorlanırken yanakları kızarıyor.

"Lanet olsun. Altı ay oldu."

"Hem de çok uzun zaman oldu." Ben de aynı fikirdeyim, biraz daha geriye kayıyorum ve kalın, sıcak ereksiyonu bacaklarımın arasına girene kadar hafifçe kaldırıyorum. Ona doğru sürünüyorum, klitorisimin yanındaki o mükemmel noktaya doğru sürüklenirken lezzetli bir hisle titriyorum.

Tanrım, ona çok ihtiyacım var. Islaklığımın onun siki boyunca sürüklendiğini ve onu benim için hazırladığını hissedebiliyorum.

Everett düzensiz bir şekilde küfrediyor, gözlerini kısa bir süreliğine kapatırken parmakları neredeyse acı verici bir şekilde kalçalarımın sıkılıyor.

"Yani, *altı ay* oldu. Ben

-"Kahretsin, çok güzelsin, ben..."

Oh. Heyecandan çabuk bitirmemek için mücadele ettiğini söylüyor.

Tıpkı ilk öpüştüğümüzde yaptığı gibi.

Buz elementalimin benden bu kadar çaresizce etkilendiğini bilmek *hoşuma* gidiyor. En azından, yumuşak iniltisinin tadını çıkararak ona tekrar sürünürken bunun karşılıklı olduğunu biliyorum.

Göğüslerimi okşamak için uzandığında, dikkatinin onlara kayması ve nefes alış verişinin kesilmesi hoşuma gidiyor. Tekrar öne doğru sallanıyorum ve dudaklarım ayrılırken siki bana karşı baş döndürücü sürükleniş omurgama daha da heyecan verici karıncalanmalar gönderiyor.

"Tanrılar," diye nefes alıyor.

"Tanrıça," diye düzeltiyorum, sırtarak.

Everett inliyor. "Evet. *Benim* tanrıçam. Bana ihtiyacım olanı ver. Canımı yak."

Kontrolünü tekrar kaybettiğini görmek isteyerek, tırnaklarımı göğsünde hafifçe gezdiriyorum, sadece daha fazlasını istediği o acı alayını vermeye yetecek kadar.

Everett acımasızca küfrediyor ve aniden onun altında kalıyorum. Muhteşem, yaralı vücudu beni yatağa bastırıyor, şişmiş aleti kaygan girişime doğru kayarak onu tekrar tekrar kızdırıyor ve kulağıma fısıldıyor, sesi kısıtlamadan dolayı sert.

"Benim zevkim. Benim acım. Benden geriye kalan paramparça parçalar ne olursa olsun, hepsi senin. *Ben seninim.*"

Tanrım, evet.

Onun sert aletine sürünürken, ne kadar iyi hissettirdiğine yemin ediyorum.

"Hepsi benim. Becer beni, Everett. Sana ihtiyacım var. İhtiyacım var-"

Kendini hizaya sokuyor ve içime öyle bir giriyor ki sesim kesiliyor. Başım geriye düşüyor ve daha iyi düşünemedim, bu şekilde gerilmenin ve doldurulmanın verdiği muhteşem his tırnaklarımı sırtında gezdirmeme neden oluyor - ve Everett bir başka kırık küfürle, bana tekrar çarpmadan önce çekiliyor.

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, bacaklarım kalçalarının etrafını sarıyor. Sikilmeyeli altı ay olmuştu ve görünüşe göre vücudumun alışmak için bir saniyeye ihtiyacı var.

Everett'in buz gibi gözleri, beni beklerken aç kaldığı bir ziyafetmişim gibi beni yutuyor. Ona karşı huzursuzca kıpırdandığımda, daha fazlasına ihtiyaç duyduğumda, tekrar sertçe itiyor.

Kahretsin, bu çok harika hissettiriyor.

Everett tekrar inliyor, ama bu sefer bir ilahiye dönüştüğü için keskin. "Nazikçe. Nazik ol. Nazik ol."

"Ben mi? Nazik mi? Şimdi mi? İmkânsız," diye gülüyorum nefes nefese, çenesini öperek. Alnını benimkine bastırıyor, nefes nefese. "Kendi kendime konuşuyordum." Bana karşı nazik olmaya mı çalışıyor? Sikerim böyle işi.

Başımı kaldırıp alt dudağını dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, daha önce yaptığımdan çok daha sert ısıyorum ve daha fazlası için çaresizce sikişinin etrafında kenetleniyorum.

İşte bu kadar. Güzel, yaralı elementalim beni başka bir cezalandırıcı hamleyle ödüllendiriyor, ardından bir tane daha ve bir tane daha, kalçaları benimkine çarpıyor. Tenin tene çarpması soğuk odada yankılanırken, zevk sistemime doğru ilerliyor. Ben inlerken nabzım hızla atıyor.

"Lanet olsun," diye inliyor Everett, içime daha sert pompalıyor. "Tanrılar *kahretsin*, çok iyi hissediyorsun. Çok sıcak ve ıslak. Mükemmel amcığın beni *boğuyor. Sikeyim.*"

Kendimi onun etrafında tekrar sıkıldığımda, kontrolünü bir santim daha kaybediyor. İnleyerek ve küfürler savurarak beni zevkle beceriyor. Altımızdaki çarşafları kaplayan donun belli belirsiz farkındayım. Tenimde de var, vücudumda dolaşan diğer birikintilere ek olarak fazladan bir ısırık.

Ama bacaklarım titremeye başladığında, ayazı unutup elementalimi daha da sıkı kavıyorum.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, içime doğru kontrolsüz, vahşi sürüşlerinin her birinin tadını çıkarıyorum. "Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var. *Tanrılar*, Everett, lütfen sadece-"

Boynumu gerçekten çok sert ısırıyor.

Şiddetli, sahiplenici uyarımın ekstra dozu doğrudan karnımın alt kısmına bir şok dalgası gönderdiğinde sarsılıyorum ve aynen böyle boşalıyorum

sert ve hızlı. Everett amımın onun etrafında esnediğini hissediyor ve ritmi kekeliyor, vahşileşiyor. Çaresiz. Beni sertçe sikerken oda birkaç derece düşüyor, sonunda paramparça olana kadar kalan orgazmımın son onsunu sıkıyor.

Boğuk bir çığlıkla kendini derinlere gömüyor ve etrafımızdaki her şey aniden buzla ykılıyor. Bir saniye içinde yatak başlığında, çarşaflarda, tavanda, omuzlarında ve kalçalarımnda donmuş kristaller oluştu.

Soğğun şoku nefesimi kaybetmeme neden oluyor ama güvendeyim. Göğsümde tekrar yanma başlıyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, Everett üzerime yığılırken başım dönüyor.

Nefes nefese. Tükenmiş. Titriyorum.

Acaba onun çözölüşünü görmeye doyabilecek miyim? Bu çok güzel.

"Kahretsin," yavaşça fark etmeye başlıyor, her yerdeki buzu görünce başını kaldırıyor. "Kontrolü kaybettim."

Sırıtiyorum, acısını dindirmek için daha önce pençelediğim sırtını yumuşakça okşuyorum.

"Fark ettim. Bayıldım."

Üzerimden yuvarlanmadan önce etrafımızdaki buzlar eriyip zararsız, soğuk suya dönüşene kadar kısa bir süreliğine onlara odaklanıyor. Ama nabzım gümbür gümbür atıyor ve hoş karıncalanma geçmemiş olsa da, hayal kırıklığının en ufak bir sancı hissediyorum çünkü... göğsüm acımıyor.

Yani, Everett'in amblemi orada değil.

Kutsal büyümü nasıl kullanacağıma ya da beni bağ kurmaktan alıkoyan şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok-

Oh.

Tabii ki.

Beşliler kalplere *bağlıdır* ve bildiğim kadarıyla şu anda beşlimi bağlayabileceğim bir kalbim yok. Geçen sefer bağlı oldukları gibi bir gölge kalp bile yok, çünkü hortlak amacım yerine getirildiğinde o da yok oldu.

Kalbim olmadan nasıl hayatta kaldığıma dair hiçbir fikrim yok ama önemli olan *nasıl olduğu* değil. Önemli olan beşli lanetlerimi tekrar kırmak, çünkü bağlarımızın yokluğu gerçekten sınırlarımı bozmaya başladı.

Onunla olan bağima ihtiyacım var. Hepsiyle.

Yani bir şekilde lanet bir kalp bulacağım. Onları geri aldıktan hemen sonra.

Everett'in bana hayranlıkla baktığını görmek için başımı çeviriyorum. Kutup gözlerindeki ürpertici sahiplenme duygusu beni gülümsetiyor. Beni yanına çekiyor, kuru çarşafı odadaki soğuğu engellemek için üzerime örtünceye kadar battaniyeleri hareket ettirip ayarlıyor.

"Tanrım, sıcaklığını özlemişim," diye fısıldıyor omzuma doğru.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyorum, hâlâ muhteşem seksin etkisindeyim.

Everett'in kolları etrafımda sıkılaşıyor. Destekleyici bir nefes aldığı anda, tam olarak ne sormak üzere olduğunu biliyorum.

"Maven. Geri dönmüş olman nasıl mümkün olabilir? Son altı aydır hangi cehennemdeydin?"

Kimliğimle ilgili haberi vermenin en iyi yolunu düşünmedim. Tüm beşlime aynı anda açıklayana kadar ona söylemeyi ertelemeli miyim? Ya o da Kenzie gibiye ve ilk başta bana nasıl tepki vereceğinden emin olamazsa?

Everett bana sessizce, "Bana bir şeyler söylemediğinde beni öldürdüğünü biliyorsun," diye hatırlatıyor. "Bir keresinde bu konuda daha iyi olacağını söylemiştin. Daha sabırlı olduğumu düşünme hatasına düşme."

Beni tehdit mi ediyor? Sırıtiyorum, yüzünü incelemek için kollarının arasında dönüyorum.

"Belki de öfkemi kaybettiğini görmek istiyordum. Öfkeli Everett görülmeye değer bir manzara olmalı."

Bakışları soğuk bir uyarıyla parlıyor ve *tanrılar*, sinirlendiğinde çok iyi görünüyor. "Tanrılar bana yardım etsin, sen oyalanmayı bırakana kadar o güzel kışımı nevermelt ile bu yatağa kelepçeleyeceğim. Nerede olduğunu ve nasıl geri döndüğünü bilmem gerekiyor çünkü hâlâ burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Sanki lanet olası gökyüzünden düşmüş gibisin-"

Boğazımı temizleyip kendimi toparlamadan önce bir kahkaha atıyorum.

"Ben yaptım." Everett bakakaldı. "Ne?"

Bu işi bir an önce bitirmeliyim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir yarı tanrıçayla eşleşmeye alışması için zamana ihtiyacı olacak, çünkü eşleşmelerimden herhangi birinin gitmesine asla izin vermem.

Lafı dolandırmamaya karar verdim. "Cennetten düştüm."

Nefes almayı kesiyor, ölümlülerin Cennet'e gidemeyeceği gerçeğini kavrayınca gözleri açılıyor.

"Hortlak olma amacım tamamlandıktan sonra annem beni oraya götürdü." ekleyin.

Birkaç uzun dakika boyunca odada sessizlik hakim olur. Sonunda, Everett yavaşça nefes verir.

"Eğer cennete gittiyseniz, bu ilahi olduğunuz anlamına gelir. Yani, sen..."

"Bir tanrıça. Geçici olarak," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak. "Merak etme, düzelttim. Yarı tanrıça olmaya geri döndüm."

Düşünüyorum.

"Vay anasını. Bu çok şeyi açıklıyor ama yine de..." Bir an düşüncelere dalıyor ve sonra inliyor. "Oh. Oh, tanrılar. *Lütfen* bana annenin düşündüğüm kişi olmadığını söyle."

"Syntyche," diye onaylıyorum, sonra yanaklarının kıpkırmızı olduğunu fark ediyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece *annene* geçmişte ettiğim bazı dualardan dolayı ciddi pişmanlık duyuyorum," diye homurdanıyor ve saklanmak ister gibi yüzünü yine omzuma gömüyor.

O kadar sevimli ki. Kalbinin yanımda çarptığını hissedebiliyorum ama en azından daha önce yaptığı gibi tam bir panik atak geçirmiyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Sonra Everett geriliyor, doğrulup kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Dur bakalım. Elementallerin aktardığı efsanelerde, varlıkların Cennet'e yükseldiklerinde bunun kalıcı olduğu söylenir. İlahi varlıklar Cennet'e aittir ve ölümlüler âleminde yaşayamazlar. Peki sen nasıl...?"

Dalgınca yara izini takip etmek için uzandım. "Bilmiyorum. Son altı aydaki anılarım henüz geri gelmedi. Önemli olan bir yolunu bulmuş olmam ve geri dönmüş olmam. Senin için. Hepimiz için. Ne pahasına olursa olsun beşlimizi tekrar bir araya getireceğim."

Bu düşünce karşısında yüz ifadesi yumuşaktan acı çekmeye dönüşüyor. "Bu noktada, bizi tekrar bir araya getirebilir misin bilmiyorum. İstedğin gibi onlarla ilgilenmek istedim. Denedim ama... Tanrılar, başarısız oldum. Beşlimiz ancak benim sayemde var olabiliyor. Özür dilerim-"

"Everett." Dirseğimin üzerinde doğruluyorum, bu muhteşem adamın benden sebepsiz yere özür dilemesini engellemeye kararlıyım. "Özür dilemesi gereken benim. Senden bunu istemem hiç adil değildi. Bir aptal gibi ölüp gitmem senin suçun değil ve bırak onlarınkini, kendi lanetine bile engel olamadın."

Beşlimin onların lanetlerinin merhametine terk edildiğini hatırlatmak midemi boş hissettiriyor.

"Neredeler?" Fısıldıyorum. "Sadece Baelfire'ın kuzeyde bir yerde olduğunu duydum."

Everett'in sesi kasvetli ve sert bir hal alırken, çıplak üst tarafım ürperiyor.

"Dürüst olmak gerekirse... Baelfire'ın artık o ejderhanın içinde teknik olarak var olup olmadığından emin değilim. Sadece vahşi. Brigid beni ara sıra bilgilendiriyor. Ejderhayı pulları için avlamak isteyenlere karşı korumak için Decimus'lara kaynak ve yardım gönderiyorum."

İçimde öfke titreşiyor. Eşimi avlayamazlar ve ejderhasının onu tamamen ele geçirdiğine inanmayı reddediyorum.

Everett yüzünü ovuşturarak devam ediyor. Bu konu hakkında konuştuğça, ondan yayılan stres ve yorgunluğu daha fazla hissedebiliyorum.

"Silas fiziksel olarak burada. Zihinsel olarak ise nadiren. İyi ve kötü günleri oluyor ama aylardır çoğunlukla kötü. Savaştan sonra buraya döner dönmez kendini demire hapsetti ve bir nevi... pes etti. Bırakalım sesler onu alsın."

Tanrılar, onun lanetinden nefret ediyorum. Onları geri alma kararlılığı her geçen saniye içimde daha da sağlamlaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Peki ya Crypt?" O sessiz.

"Everett. Crypt nerede?"

"Uzun zamandır öldürme çılgınlığı içindeydi. Yetenekleri için en iyi hedefler hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi araştırırdım, onu gönderirdim ve sonra bir sonraki için geri gelirdi. Onun için görevler bulmaya devam ettim, çünkü bulamazsam..." Everett başını sallar. "O lanet olası karabasan, lanetinin daha ağır bir bedel ödemesi için kendini bilerek çok zorluyordu. Tükenmek istiyordu."

Ne? Neden o- Aman

Tanrım.

Öteki Dünya'da bana katılmaya çalışıyordu.

Daha dengeli nefes alıp vermek için Everett'in kollarından ayrılarak doğruldum. Kızgınlık nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile. Lanetleri yüzünden acı çekeceklerini biliyordum ama şimdi Cennet'ten dönmemin bu kadar uzun sürmesine o kadar kızgınım ki.

Everett'in serin ellerinden biri omurgamı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor ve kendine engel olamıyormuş gibi beni tekrar kendine çekmek için belime dolanıyor.

"Sahip olduğum tek şey senden izlerdi, onlar da dahil. Cehennem gibi sefil ve kırık dökük olsam da sana verdiğim sözü tutmak istedim. Ama bu bir mazeret değil. Bazı şeyleri farklı yapabilirdim. Özür dilerim-"

"Bu son özür dileyişin," diye mümkün olduğunca nazik bir şekilde ısrar ediyorum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Benim suçum. Altı ay önce başarısız oldum ve bedelini beşli grubum ödedi. Keşke daha iyi planlasaydım, daha çok mücadele etseydim, pek çok şeyi farklı yapsaydım...

Tıpkı ergenliğimde olduğu gibi, eksikliklerim yüzünden sessizce kendimi azarlarken, Lillian'ın sesi bana geri dönüyor.

Kendine çok yükleniyorsun, küçük kuzgun. Başarısızlıklar başarısızlık değildir, derslerdir ve sen her zaman hızlı öğrenen biri oldun. Aklına bir şey koyduğunda, önünde hiçbir engel duramaz. Öyle güçlü ve görkemli bir potansiyelle doğmuşsun ki, keşke bilseydin.

Lillian.

Geçmişten gelen dikkatli sözleri yavaşça aklıma geliyor ve içime yeni bir farkındalık gönderiyor. Everett'e bakarak doğruluyorum.

"Lillian. O... o mu?"

"O yaşıyor, burada, Everbound'da," diyor, kolunu belime dolayıp çekiştirerek.

Birdenbire kucağında yan yatıyorum, böylece beni kendine yakın tutabiliyor, battaniyeleri etrafıma daha sıkı sarıyor. Bir süredir teninin benimkinin üzerinde olduğunu hatırlatan ufak bir çekingenlik hissi içimi kemiriyor ama bunu görmezden gelmek kolay.

Aslında böyle sarılmak güzel, başımın tepesine şefkatli öpücükler kondururken yüzümü boynuna bastırıyor. Değiştigi konusunda ısrar ediyor ama bana karşı hâlâ çok nazik davranıyor.

"Onu görmem gerek," diyorum ona. "Yarın."

Etrafımda koruyucu bir şekilde kıvrılmış yataarken beni de yanına alarak dönüyor. İkimiz de hâlâ çıplamız. Yatağın yanındaki ışığı söndürmek için bir kolunu uzattığında, yatak odası huzurlu, hoş bir şekilde soğuk bir karanlığa gömülüyor - ama ona bu şekilde sarılmışken rahatım, sanki sıcaklığımı battaniyenin içinden emiyor ve geri verebiliyor.

Rahatlatıcı ama henüz dinlenmemeliyim. "Lillian kalenin neresinde? Onunla konuşmam gerek-"

"Yarın," diye tekrarlıyor, sözlerinde bir uyarı notu var. "Çok yorgunsun. Diğerleriyle birlikte delirmemem için dinlenmen gerekiyor."

"Şu anda uyuyamam," diye itiraz ediyorum sessizce, esnememi bastırmaya çalışarak.

"Uyuyabilirsin ve uyuyacaksın ki yarın kahvaltıda Lillian'ı görebilecek kadar dinlenmiş olasın."

Lillian'la kahvaltı mı? Tanrım, onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Nether'da büyürken güvendiğim tek kişiydi ve ayrıldığımdan beri onu özlüyorum. Şimdi gitmemiz için ısrar etmek istiyorum ama çok uzun bir gün oldu. Hâlâ her şeyi doğru düzgün düşünecek zamanım olmadı ama yorgunluk göz kapaklarıma ağır geliyor.

"Maven," diye mırıldanıyor Everett başımın tepesine doğru.

"Hmm?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Bu sözler içime hatırladığım bir acının sızısını gönderiyor. "Herhangi bir şey," diye esnemeye çalışıyorum.

"Beni bir daha asla terk etme."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

10

KRİPT

Her zaman olduğu gibi başlıyor.

Rengarenk, sıradan auralardan oluşan bir kalabalığın arasından görünmeden yürüyorum. Sahnede beni kendine çeken kızı çevreleyen aura ile kıyaslandığında çok yavan kalıyorlar. Onun aurası, beni Everbound'a ilk başta geri getiren aynı cazip zengin, parıldayan koyu leylak rengi.

Ölümlüler alemine adım attığımda ve onu ilk kez yüz yüze gördüğümde, değiştim.

Ben
onunum. O
da benim.

O nefes kesici zekâya sahip gözler, daha en başından beni cezbeden, akıldan çıkmayan sırlar taşıyor. Aramızda tek bir kelime bile konuşulmadan, hissediyorum - onun varlığının dokusunda, tam da benim kendi ruhumdan oluşan bir şey var.

Hissettiğim tek şey bu değil. Uzun zaman önce ördüğüm duvarları kaldırdım ve şimdi onun varlığında yaşadığım her duygu taze. Neşelendirici. Bizi reddetmeye çalıştığında bile, bu heyecan verici bir şekilde beklenmedik.

Onu gözlemlemek bir bağımlılık haline geldi. Her gün onun mikro ifadelerini izliyor, karanlık sevgilimin güzel zihnine dair en küçük içgörülerin tadını çıkarıyorum. Saplantının kişileşmiş hali haline geliyorum, lanetim beni yakalamadan önce bakıcımla geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum.

Kaçış yok.

Mutluluğun nasıl bir his olduğunu keşfetmek
kıyaslanamaz. Her zaman böyle başlar.

Ama sonra, ıstırap başlıyor. Her gece, kalıcı psikolojik yaralar olarak onu rahatsız eden kabuslara tanık oluyorum. Çılgınlıklar. Deneyler. *Şartlandırılmalar.*

Canını almaya çalışmadan önce ondan istediğini alan bir çocuğa güvendiği zaman.

Geceleri ona eziyet eden anılarda geçmişine dair gördüklerimi ona asla söylemiyorum. Nasıl yapabildim? Bakıcım, keşke yapabilseydim dediğim şeylerden kurtuldu.

unutmasını sağlayacağım. Bir daha asla bu konuda tek kelime ederek ona bunları hatırlatmayacağım.

Kaçış yok.

Bu arafta kendimi uyuşturmak tek savunmam. Ama o bile işe yaramaz hale geliyor.

Beşlimiz yakınlaşıyor. Onun kan yeminini ve amacını öğreniyoruz. Sonunda her şeyden nasıl kurtulacağını bildiğini söylüyor.

Bu bir yalan. Tıpkı onun da benim dakikalarımın lanetimle birlikte akıp gittiğini ve beni Öteki Dünya'ya yaklaştırdığını bildiği gibi ben de bunu biliyorum.

Ama ben lanetimden ya da ölümden korkmuyorum.

Onsuz olmaktan korkuyorum. Benimki kadar kırık bir ruh bulmadan önce olduğum o uyuşmuş *hiçlik* olarak var olmaktan korkuyorum. Onunla geçirdiğim değerli zamanı kaybetmekten korkuyorum.

Ve tekrar tekrar yaşadığım bu döngüde olan şey de tam olarak bu.

Bu sonsuz döngüde aramızdaki her nefes, geri almak için öleceğim bir şey. Her gülümseme ve tartışma ve fısıltı ve öpücük-

Onu çorak bir savaş alanında cansız gördüğüm ana kadar. Gitti.

Ondan ilham perim olmasını isteyecektim.

Her duyguyu köreltmek artık işe yaramıyor, çünkü uyuşukluk bile acıtıyor. Acı geçmişimle birlikte her şeyi yeniden yaşamak zorunda kaldığımda döngü yeniden başlıyor.

Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Şafak vakti eski profesörünün dairesinden ayrılırken Everett'in bana giydirdiği aşırı miktardaki kışlık giysilerin arasından zar zor görebiliyorum. Dirildikten sonra ölü gibi uyuduğum için uyanmak benim için şaşırtıcı derecede zor oldu, ama sinirden deliye dönmüş elementalimin hiç uyumadığını hissediyorum.

"Onu erken yakalamalıyız, Halfton'daki derme çatma tapınaklara gitmeden önce. Neredeyse her gün gidiyor," diye açıklıyor Everett, giydiğim tüylü eldivenlerin arasından elimi tutarak.

Başka bir koridora her yaklaştığımızda, emri altındaki Reformistlerin bu koridorlarda dolaşmadığından emin olmak için köşelere göz atmak için duraklıyor. Gecenin karanlığında Everbound'u çok az görebildim ama sabahın soğuk ışığında bu gotik kalenin ne kadar ıssızlaştığını daha iyi anlayabiliyorum.

Everett'in kontrolsüz gücü Everbound Kalesi'ni dönüştürmüştü. Her zaman gotik bir devdi, ama şimdi pencereleri buz tutmuş, koridorlar buzdan parıltıyan görüntülerle kaplanmış ve bu ürkütücü taş labirentin gölgeleri bile soğuk görünüyor.

Bir merdivenden inip başka bir koridora döndüğümüzde, Everbound'un doğu kütüphanesini geçeceğimizi fark ediyorum. Aklıma bir fikir geliyor.

"Everbound'un kütüphanesinde kutsal büyü üzerine kitaplar var mı?" Sonunda büyümü nasıl kullanacağımı öğrenebilme ihtimalinin verdiği cesaretle soruyorum.

Galene'e göre, kutsal büyü ibadetle beslenir. Ama ruhları biçmek de işe yarıyor gibi görünüyor. Belki de sinir bozucu bir şekilde uykuda olan yeni yeteneklerim hakkında öğrenebileceğim bir şeyler vardır.

Everett'in kaşları çatıldı. "Bundan şüpheliyim. Bunun gibi kayıtlar kutsal büyü kullanabilen herkes için tapınaklarda tutulur. Bilirsin, azizler, peygamberler ve..." Anlayış yüzüne yansımadan önce sözünü kesiyor. "Oh, kahretsin. Kutsal büyü kullanabiliyorsun, değil mi?"

"Zar zor," diye homurdanıyorum, huysuzca.

Hortlakların yıkıcı büyüünü kolaylıkla kullanmak için yıllarca eğitim aldım. Kibritlerimle yeniden birleşmek şöyle dursun, kendimi bile iyileştiremeyecek kadar kutsal büyüden bihaber olmak gerçekten çok can sıkıcı.

Bir köşeyi daha dönüp eskiden yönetim koridoru olan ve Lillian'ın kaldığı yere giriyoruz. Onu görmek için can atıyorum, ama eğer sihrimi nasıl kullanacağımı öğrenmeye başlama şansım varsa...

Everett kapılardan birinin önünde durakladığında, elini çekiştiriyorum. "Bir tapınaktan kutsal büyüyle ilgili kayıtları çalmamız gerekebilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, tek bir itirazda bulunmadan kabul etti. "Sen Lillian'la konuşurken ben de Halfon'daki derme çatma tapınaklardan ihtiyacın olan her şeyi almaları için birkaç Reformist göndereceğim. Pek çok mülteci rahip ve peygamber, tapınaklarını yok eden gölge şeytanlardan ve Crypt'ten kaçarken kurtarabildikleri tüm kayıtları kurtardılar."

Crypt.

Kayıp Kabus Prensimi her düşündüğümde canım yanıyor. Onu bulmanın ya da hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım.

Hayır. O yaşıyor. Yaşıyor olmalı.

Kaşlarımı kaldırıyorum, daha önce dik duran eşimin görünürdeki kayıtsızlığı ilgimi çekiyor. "Tanrıların seni cezalandıracağından korkmuyor musun?"

"Sanki son altı aydan daha kötü bir ceza bulabilirlermiş gibi. Eğer beni cezalandıracak olsalardı, şimdiye kadar yüz kere cezalandırmış olurlardı, o lanet olası-" Sözünü kesti, burun kemiğini sıktı ve iç çekti. "Lanet olsun. Şimdi onları kötüleyemem."

"Neden?"

"Çünkü düşünmesi bile delice olsa da, bazıları senin ailen Kardelen."

Aile mi? Vay be. Son altı ayda tanrılardan herhangi birini *ailem* olarak görüp görmediğimi hatırlamıyorum ama bundan şüpheliyim.

Bu tatsız düşünceyi sonraya bırakmaya karar vererek elimdeki konuya geri dönüyorum. "İlahi büyüünün nasıl işlediğine dair kayıtlara ihtiyacım var. Dökümler, teoriler, büyüler, ritüeller. Bunun gibi her şey."

Everett kapıyı çalmadan önce, "Tamamdır," diye kabul ediyor. Beklerken sertçe yutkunuyorum, tuhaf bir şekilde gergin hissediyorum.

Eğer Lillian'ın geçmişte söylediklerine inandığım doğruysa, beni gördüğüne şaşırmayabilir ama yine de memnun olacağını umuyorum. Eğer o da beni benim onu özlediğimin yarısı kadar özlediyse-

Kapı yumuşak bir gıcırtyla açıldı.

Lillian'ın parlak mavi gözleri açıldığında duygularım hemen üzerime çöküyor. Çocukluğumdan çok iyi hatırladığım o şefkatli, anaç bakışla doluyorlar.

"Maven," diye nefes alıyor, ellerini göğsünün önünde kavıyor. Kollarını bana dolamıyor. Ağlamaya başlamıyor. Bunların hiçbirisi için beni çok iyi tanıyor.

Tanrım, onu o kadar çok özlemişim ki, düşüncesizce öne çıkıp ona hızlıca sarılan *ben oluyorum*. O irkiliyor ama ben de aynı hızla geri çekiliyorum, gözyaşı kanallarım hain değilmiş ve gözlerimde kesinlikle fazladan nem yokmuş gibi davranıyorum.

Lillian'ın yüzüne yayılan gülümseme gün ışığının ta kendisi. Onu ölümlü dünyada hiç görmemiştim ama gözleri hatırladığımdan daha maviydi. Çılgınca kıvrıcık sarı-gri saçları şu anda bir omzunun üzerinden örülmüş durumda. Ayaklarındaki tüylü yeşil ve mor çizgili çoraplara kadar kat kat renkli, sıcak tutan kışkık giysiler giymiş.

"Seni *çok* özledim küçük kuzgun," diyor sonunda duygusal bir kahkaha atarak. "Tüm dualarım sonunda kabul oldu. İkiniz de içeri gelin. Ateş yaktım, sıcak çikolata ve yulaf ezmesi yapabilirim ve-"

"Hepsini Maven için yap. Gidip bir sipariş vermem gerekiyor, ama hemen döneceğim," diyor Everett, elimi bir kez daha sıkarak.

İkimiz de onun gitmesini bekliyoruz, ama sonra diğer elinin ceketinin düğmeleriyle tekrar tekrar oynamaya başladığını fark ediyorum. Çenesinde bir kas zıplarken dişleri kenetlenmiş.

Belli ki içten içe çıldırıyor.

Büyük bir parçam onun bir saniyeliğine bile olsa ayrılmaktan duyduğu endişeyi anlıyor. Ölümünden bu yana dünya değişti ve tüm potansiyel tehditleri bilmemek, ne kadar kısa bir süre için gitmiş olursa olsun, elementalimin başına her şeyin gelebileceği anlamına geliyor.

Ama Everett'in tahmin ettiğimden çok daha güçlü ve acımasız olduğu açık. Kendi başının çaresine bakabilir ve benim de Lillian'la yalnız konuşmam gerekiyor, bu yüzden parmak uçlarıma kalkıp onun serin yanağını öpüyorum.

"Çabucak döneceksin."

Bu bir güvenceden çok bir emirdi. Sonunda eşikten geçip Lillian'ın sıcak odasına girdiğimde, zamana duyarlı bir görevdeki bir adam gibi uzaklaşmadan önce yavaş bir nefes veriyor.

Lillian kapıyı kapatıyor ve beni çıtırdayan şöminenin yanına götürüyor. Odaya şöyle bir göz gezdirirken, üzerimdeki paltoları ve eşarpları çıkarmaya başlıyorum.

Lillian burayı bir yönetici ofisinden tek odalı rahat bir yaşam alanına dönüştürmüş. Mutlu, parlak sarı perdeler taze şafak ışığını içeri alan pencereyi perdeliyor. Parlak boyalı bir duvarda çeşitli bitkiler kurumak üzere asılı. Ayrıca bir gardırop, renkli bir kitaplık, bir köşeye sıkıştırılmış yastıklarla dolup taşan bir yatak ve açık mavi bir komodinin üzerinde gülünç derecede yüksek istiflenmiş kitaplar var.

Gözüm kitap yığınının yanındaki bir çerçeveye takılıyor. Bir çeşit üniforma giymiş, birkaç eksik dişini gösteren büyük bir peynir sırtışına sahip küçük bir kızın grenli bir fotoğrafı. Yumuşak sivri kulakları, parlak mavi gözleri, kısa kıvrıkcık saçları ve düğme burnu arasında kızın Lillian'ın... kızı olduğunu anlıyorum.

Bana bir kızı olduğunu hiç söylememişti.

Bu keşif o kadar çarpıcı ki, şöminenin yanındaki tabureye oturduktan sonra bile dikkatim resim üzerinde kalıyor.

Lillian baktığım yeri takip ediyor. Yüzünde yumuşak, uzak bir ifade beliriyor. "Adı Annabel'di. Ölümlü dünyaya döndükten sonra eski dairemin enkazında o resmi bulduğumda çok rahatlamıştım."

Ona soru sorarcasına bakıyorum.

"Senden sır saklamak istediğimden değil. Sadece onun hakkında konuşmak bir yana, onu düşünmek bile çok zor," diye açıklıyor Lillian.

Dokuma bir eldiven kullanarak, küçük bir masaya geçmeden önce çıtırdayan ateşin üzerinde kaynayan bir tencere alıyor. Hızla yulaf ezmesi hazırlıyor ve her birimiz için sıcak çikolata dolduruyor. O diğer tabureye otururken ben de ondan dumanı tüten bir kupa ve kâse alıyorum. Bir süre yemek yerken rahat ama iç içe geçmiş bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Ama her şeyi açığa çıkarmanın zamanı geldi. Bulaşıkları yere bırakıp en eski dostum ve bakıcımla yüzleşiyorum.

"Başından beri biliyordun."

Lillian iç çekerek bakışlarımı karşılamadan önce sıcak çikolatasını yudumluyor. "Evet. Nether'da sana göz kulak olmam için gönderilmeden önce bile kim olduğunu biliyordum."

Gönderilmek mi?

Ateşin ısıltısında onu inceliyorum. "Seni Syntyche mi gönderdi?"

"Aslında Galene gönderdi." Lillian derin bir nefes alıyor ve tüm dikkatini bu konuşmaya vermek için fincanını bir kenara bırakıyor. "Sana Cehennem'den önceki hayatım hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Bir fae ile evliydin ama yürümedi." Bu konuda söylediği tek şey çoğunlukla buydu, ama komodinin üzerindeki fotoğrafa tekrar bakıyorum. "Boşanmadan önce ondan bir kızın vardı."

"Bu onun ya da benim hatam değildi. Annabel bizim tüm dünyamızdı. Ailelerimiz de dahil olmak üzere pek çok insanın bir miras ile bir insanın evlenmesini onaylamaması bizim için önemli değildi. Biz sadece mutlu bir aileydik ta ki..." Lillian'ın gözleri sulanır. Ceketini düzeltir, boğazını temizler. "Bir kaza oldu. Bir gece Annabel'in ilk köprü töreninden eve dönüyorduk. Edgar dikkatli kullanıyordu ama bir kavşakta bir yarı kamyon arabamızın arkasına çarptı ve-"

Lillian sözünü kesip başka tarafa bakıyor, titreyerek nefes veriyor ve bir buklesini örgüsünün içine geri sokuyor. "O darbeden sağ çıkamadı, evliliğimiz de öyle. Onu kaybettikten sonra işlevimi yerine getiremeyecek kadar kaybolmuş ve kalbim kırılmıştı. O dönemin benim için ne kadar karanlık olduğunu tarif bile edemem. Bu yüzden, doğal olarak, kendimi yüksek tapınakta buldum..."

"Annem," sanırım.

Karanlığın ve yasın tanrıçası.

"Evet. Orada huzur buldum ve kalmaya karar verdim, rahip ve rahibelerin hizmetçisi olarak çalıştım. Babanla da orada tanıştım."

Bekle. "Pietro Amato'yu tanıyor muydun?"

Lillian başını sallayarak gözyaşlarını sildi. "Diğer görevliler onu ismen tanımıyorlardı ama bana bu adamın üç yıl üst üste her yıl aynı gün Syntyche'nin yüksek tapınağına gelip bütün günü yas tutarak geçirdiğini söylediler. Yas tutanlara yer vermemiz ve onları asla rahatsız etmememiz konusunda katı kurallarımız vardı ama... Onda kendimi gördüm. Sadece bir çocuğu kaybetmenin getirebileceği türden bir kaybı fark ettim ve ona yaklaştım."

Bu anı karşısında başını sallıyor. "Onu teselli etmek istedim ama onun yerine baban beni teselli etti. Uzun süre Annabel hakkında konuştuk, sonra da senin hakkında. Ancak diğer yas tutanlar gittikten ve tapınak çalışanları çoktan gittikten sonra bana annenin kim olduğunu söyledi. Belli ki acı çeken bir adamdı, bu yüzden ona ne kadar deli olduğunu düşündüğümü söylemedim. Ama o tapınaktan ayrıldıktan sonra Galene bana göründü."

Gözlerimi ateşe diktim. "Dur tahmin edeyim. Tepeden tırnağa beyazlar içindeydi, zihnini okudu ve seni kızdırmak için bir sürü anlaşılmaz sözler söyledi.

senin canına okuyacağım."

Lillian usulca gülüyor. "Yüzünü gizliyordu, evet. Ama bana sana göz kulak olmamın zamanının geldiğini söylediğinde verdiği talimatlarda hiçbir belirsizlik yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Ama eğer Syntyche benim annemse ve sen de onun tapınağında çalıştıysan, neden seni bana gönderen Galene'di?"

"Tüm nedenlerini bilmiyorum," diye omuz silkiyor. "Ama bana senin gerçek doğanı kimseye açıklamayacağıma dair yemin ettirdi, sen dahil. Olası tüm sonuçları görebiliyordu, ne olduğunu çok erken anladığın ve Amadeus'la savaşırken öldüğün birçok gelecek de dahil olmak üzere..."

Lillian rahatsız bir şekilde kıvranarak sözünü bitiriyor.

Ve aniden, Del Mar'ın varlığımın düzenlendiği yönündeki ölümcül iddiasını hatırlamadan edemiyorum.

"Yaratılış nedenimi yerine getiremeden önce," diye yüksek sesle bitiriyorum.

Sessizliğin içinde doğru çınlıyor. Ben sadece doğmadım, bir amaç için yaratıldım.

Yani... Ben her zaman bir amaç için araç olacaktım. Nether'dan önce.

Amadeus beni *telum* olarak seçmeden önce. Ben var olmadan önce.

Syntyche'nin Galene'nin imgelemleri sayesinde beni Amato'nun yanına zorunluluktan vermiş olması gerektiğini fark etmek yutulması zor bir hap. Ben sadece tanrıların entrikalarının bir sonucuyum.

Lanet olası kozmik bir yara bandı.

"Maven," diyor Lillian usulca ve dikkatimi tekrar onun ciddi ifadesine çekiyor. Kafamın nereye gittiğini açıkça tahmin ediyor. "Unutma. Sen bir insansın, bir şey değil."

Kulağa çok açık bir ifade gibi geliyor ama Nether'da geçirdiğim zorlu bir günün ardından bana söylediği şey buydu - ne zaman büyücülük laboratuvarında saatler geçirsem, arenada ter ve kan içinde kalsam, hatta kontrolümü kaybedip çılına dönsen ve uyandığımda kendimi bu bedende bir yabancı gibi hissetsem.

Kendimi bir ölüm aracı gibi hissettim. Dagon'un başyapıtı ve Amadeus'un belası, tek bir amacı olan bir nesne gibi hissettim.

Şimdi yine öyle hissediyorum ama bu yararsız duyguyu derinlere itip soruyorum: "Senin çıkarın neydi?"

Lillian duraksıyor. "Ne?"

"Galene senden gönüllü olarak Cehennem'e gitmeni istedi, orada beni izlerken öldürülebilirdin. Eminim sana bir şey teklif etmiştir.

"Eğer kabul edersen karşılığında sana bir şey vereceğim."

Dikkati küçük masanın üzerindeki fotoğrafa kayıyor ve sonunda başını sallıyor. "Annabel'i Öteki Dünya'da tekrar görmek istiyorsam kendimi affettirmem gerektiğini söyledi."

"Kendini affettirmek mi? Sen tanıdığım en nazik insanlardan birisin."

Bazen iğrenç bir dereceye kadar, ama onun daha iyi niteliklerini ona karşı kullanmayacağım.

"Gerçek şu ki, Edgar'la tanışmadan önce son derece kötü kararlar verdim. Aklınıza gelebilecek her türlü günahkârın ta kendisiydim. Yalan söylemek, hile yapmak, hırsızlık yapmak, her zaman kendimi ön planda tutmak, kanundan kaçmak, tanrılara küfretmek-

"Karışık bir geçmişin mi var? Etkilendim. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da gurur duydum."

Başını sallayarak gülüyor. "Berbat bir haldeydim ve iyileşmek umurunda değildi. Öteki Dünya'ya gittiğimde başımın belaya gireceğini biliyordum ve yıllar sonra, masum küçük Annabel'imi kaybettikten sonra, bu düşünce beni sürekli rahatsız etti. Yani evet. Galene bana, sana göz kulak olmam karşılığında geçmişimden kurtulacağıma ve Öteki Dünya'da Annabel'le birlikte yeniden huzur bulacağıma söz verdi."

Lillian bana çok ciddi bir şekilde bakıyor ve gözleri doluyor.

"Ama geçmişimin kefareti ödemiş olsam ve kızımı bir daha göremeyecek olsam bile... Hiçbir şeyden pişman değilim Maven. Cehennem'de seninle geçirdiğim her günü yeniden yaşardım, çünkü sen benim için bir başka kızım oldun. Gerçek şu ki, benim sana senin bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı."

Lanet olsun. Şimdi gözlerim doluyor.

Kontrolden çıkmakla tehdit eden duygularımı durdurmak için sıcak çikolatamın kalanını hızlıca içtikten sonra homurdanıyorum: "Herkes beni geçmiş zamanda övüp duruyor. Bu çok garip."

"Öldüğünü sanıyorduk," diye üzüntüyle omuz silkiyor ve gözlerini ateşe dikeyor. "Cennete yükselmiş olabileceğini biliyordum ama beşlinize boş yere umut veremezdim ve Galene ile yaptığım anlaşma sayesinde onlara senin hakkındaki gerçeği söyleyemezdim. Diğer Nether insanların uyum sağlamasına yardımcı olmak için başka kalelere gitmeyi düşündüm ama... Beşlinizi bırakamazdım. Yüce tanrılar, Maven, bu zavallı çocuklar kalbimi kırıyor."

Everett'in çabucak dönmesini umarak kapıya bakıyorum. Bir kez daha, göğsümde bir kalbin olması gereken yerde tuhaf bir sıcaklık hissediyorum.

"Crypt'in nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" Sessizce soruyorum.

Lillian'ın yüzü düşüyor. "Bilmediğimi söylediğim için üzgünüm. Ama... Crypt'le gerçek anlamda tanıştığımı da söyleyemem. Tamamen kontrolden çıkmıştı ve Everett dışında kimsenin önünde Limbo'dan nadiren çıkardı. Baelfire ile de hiç tanışmadım. Silas'la bazen Fae dilinde konuşmayı denedim ama genellikle kendinde değildi ve ziyaret etmek her zaman güvenli olmuyor."

Silas.

Onu görmem gerek. O yakut gözlerini ve tamamen ona ait olan o güzel yoğunluğu görmek istiyorum ve kan fae büyücümün ne kadar delirdiğini kendi gözlerimle görmeliyim. Ama Everett'in en ufak bir risk bile oluştursa fae'mi görmeme izin vermeyi şiddetle reddedeceğinden şüphem yok. Elementim yeterince yorgun zaten.

Bu gece karar veriyorum. Everett'in bu gece uyumasına yardım etmenin bir yolunu bulacağım ve Silas'ın hapisanesinin izini süreceğim.

Lillian ve ben çıtırdayan ateşin önünde sessizce otururken zihnimde başka dışliler dönmeye başlıyor, sonunda "Ödünç alabileceğim bir kâğıt ve kaleminiz var mı?" diye sorana kadar.

Lillian gülümsüyor ve gardırobunun çekmecelerinden birini karıştırmak için ayağa kalkıp bana bir kutu boya kalemi ve bir yazı defteri getiriyor.

Boya kalemlerine yüzümü çevirdiğimde gülüyor. "Buradaki renkleri en az senin liste yapmanı özlediğim kadar özledim. Yedi yaşındayken yapmaya başlamıştın, biliyorsun. Önceliklerini belirleme konusunda bu kadar ciddi olan yedi yaşında başka bir çocukla hiç tanışmamıştım."

Bu, Amadeus'un *telumunun* kendi beğenisine göre yeterince eğitilmiş olduğundan emin olma takıntısı sayesinde oldu. Tutulduğum agresif öğrenme notlarını takip etmek için listeler yaptım. Diğer yedi yaşındaki çocukların çoğunun tüm zamanlarını, geçemedikleri takdirde Hortlaklara yem olma tehdidiyle sınavlarda başarılı olmaya odaklanarak geçirdiklerinden şüpheliyim.

Yere doğru ilerleyerek, listemi yazarken en azından kana benzesin diye kırmızı boya kalemini çıkarıyorum.

1. Ejderhamı evcilleştir.
2. Crypt'i avla.
3. Bir kalp al. (Yine kendi gölge kalbimi mi yaratayım?)
4. ~~Tanrılarla ilgili diğer her şey gibi muhtemelen işe yaramaz-
olsa da kutsal büyüyü öğrenmek-~~

5. Bertram'a ne olduğunu öğren. Eğer yaşıyorsa, bunu yavaşça ve acıyla değiştir.

6. Kibritlerime yeniden bağlanın ve onların aptal lanetlerini sonsuza dek kırın ki sonsuza dek mutlu yaşayabilelim-

Duraklıyorum, elim kalın siyah kazağımın altında göğsümün ortasındaki yara izinin olduğu noktaya gidiyor. Her şeyden çok istediğim şey beşlimle bir gelecek ama Amadeus döndüğümü öğrenirse -ki öğreneceğinden hiç şüphem yok- huzur içinde kalmamızın imkânı yok.

Ama ben adamlarımla ikinci bir şans için cennetten düştüm. Başlangıçta ne için yaratılmış olursam olayım, onlar artık benim ve onlarla geçireceğim tatmin edici, normal bir ömürden daha azına razı olmayı reddediyorum.

Bunu aklımda tutarak, ana planımın kemiklerine son bir adım ekliyorum.

7. Amadeus'u ve bize zarar vermeye çalışan herkesi öldürün ki sonunda huzur içinde yatabilelim.

Everett'in adamlarının derme çatma tapınaktan getirdiği bir avuç metin ve parşömenin biri hariç hepsini gözden geçirdikten sonra İKİ ŞEY netleştirdi.

Birincisi, görünüşe göre artık Cennet'in kutsal dilini okuyabiliyorum. Şu anda anlamlandırmaya çalıştığım şiir gibi sinir bozucu bir şekilde kafiyeli.

*Vahşi ruhlar sende toplandı,
Doğanın savaşçısı kudretli,
Uykuda mühürlendi henüz, Ta ki
bu kokuşmuş bela defedilene
kadar.*

Saçmalık.

Yaklaşık bin antik sayfa boyunca böyle devam ediyor.

Netleşen ikinci şey ise bu kitaplarda kutsal büyü öğrenmekle ilgili uzaktan yakından işe yarar hiçbir şey olmadığı.

Bu kitabı kapatıp yanımdaki yatağın üzerinde duran küçük yığına bakıyorum, batan güneşin solan ışığı buzlu tavandan tabana pencerelerin dışında batmayı bitirirken.

Everett ofisinden yatak odasına geri dönmek için o anı seçiyor. Başını kaldırmadan önce dikkati kısa bir süre Reformist savaş haritasının üzerinde kalıyor. Soluk mavi bakışları hemen yumuşuyor, bana her odaklandığında olduğu gibi.

Bu çok hoş bir şey ama onu ilk kez resmi olarak okuma gözlüğü takarken görüyorum ve *vay anasını*, bu çok tatlı. Sevimli bir şekilde çalışkan görünümünü, vahşi savaş komutanı görünümü kadar iyi başarıyor.

Bu noktada, Everett'in her görünüşün altından kalkabileceğine eminim. Bu hiç adil değil.

"Başka bir bayan mı?" diye soruyor.

İşe yaramaz kutsal kitap yığınının tekrar bakıyorum. "Bu tarihçiler şiir kusarak, arzu edilen nitelikleri sıralayarak aşırı miktarda zaman harcadılar.

binlerce eski, saçma kişisel kehanetin ana hatlarını çizerek ve daha fazla tanrı yalakası şiir yazarak. Bir sayfa daha okumaktansa gözlerimi kimera zehriyle yıkamayı tercih ederim."

Huysuzca söylenmem Everett'in döndüğünden beri ilk kez gülümsemesine neden oluyor. Yaralanmamış yanağında sadece bir gamzesi olduğunu gösteriyor bana.

Tanrım, bu çok sevimli. Gözlükle birlikte mi? Ölümcül. Haritasını bir kenara bırakıp yatağında bana katılıyor ve beni kendine çekiyor. "Eğer arzu edilen bekçilerin tanımlarının altında senin adın olmasaydı zaten hepsinin saçmalık olduğunu kanıtlıyor. Aç mısın? Üşüdün mü?"

Sürekli üşümem konusunda endişeleniyor. Son on iki saat içinde profesörün dairesinde beliren sihirle çalışan on ısıtıcının, emrindeki Reformist büyücülere fazladan istekte bulunmasından kaynaklandığına eminim.

Ben Lillian'ı ziyaret ettikten sonra o derme çatma tapınaklara gitti, bu yüzden Everett ve ben günün çoğunu bu odanın içinde geçirdik. Kenzie ve Felix'in dün gece sağ salım Halfon'a döndüklerinden bahsetti. Asher Douglas benim dönüşüm konusunda çenesini kapalı tuttuğu için, günü çalışarak geçirdiğim için tamamen kendi başımıza kaldık.

Everett ayrıca bana Reformist hareketi ve kalkan büyülerini daha fazla anlattı ve bunların Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçlerini hapsettiğim eteryum parçalarını kullandığını açıkladı. Ayrıca, Miras Konseyi'nin geri kalanının ortadan kaybolduğu sıralarda bu kalkan büyülerinden birinin kaybolduğundan da bahsetti.

Dünyayı saran tehlikeler ve şiddet hakkında her şeyi duymak ve Everett'in kendime ait olması güzeldi.

Ayrıca, onu kızdırmak sonsuz derecede eğlenceli.

Bu yüzden o daha ne olduğunu anlamadan hemen yatağa yatırıp yanağını yara izinin olduğu yerden yalıyorum. Sarsılıyor, nefes alış veriş hızlanırken elleriyle belimi sıkıca kavıyor. Boynundan aşağı öpücükler göndermeye başlıyorum, teninin benimkine karşı verdiği serin hissin tadını çıkarıyorum.

Kulak memesini ısırdığımda inliyor ve ellerinin bu sabah bana ödünç verdiği bol siyah kazağın altına kaymasına izin veriyor. Parmakları meme uçlarımın üzerinde hafifçe geziniyor ve bu dokunuş geride buz gibi bir his bıraktığında içimi bir zevk ürpertisi kaplıyor.

Kalçalarımı yuvarlayarak pantolonunun içinde hızla büyüyen ereksiyonu hissediyorum ve hınzırca sırıttıyorum.

"Tam bir baş belasısın," diye fısıldıyor. "Yine ısır beni."

"Yüksek sosyete de yetişmiş biri olarak, daha iyi görgü kurallarına sahip olmaman bir mucize," diye ima ediyorum, parmaklarımın beyaz-sarı saçlarına kaymasına izin veriyorum.

O da kabaca göğüslerimi avuçluyor. "Lanet olsun. Lütfen."

Bu kez boynunu ısırıyorum, ısırırken de ona sürtünüyorum. Zavallı kar meleğim dün gece hiç uyumadı ve bütün gün yorgunluğunu ve stresini fark ettim. Bu gece derin bir uyku çekmesini istiyorsam onu yormak zorundayım ve ayrıca gizlice kaçıp kan fae'mi bulabilirim.

Tanrım, elementalimin yumuşak inlemelerini ve yorulmasına rağmen ne kadar nazik olmaya çalıştığını seviyorum. Hâlâ Cennet'ten daha fazla anı bekliyorum, ama beşlimi özleyerek geçirdiğim aylarda bunun gibi samimi anlar için acı çektiğimden eminim.

Kibritim küfrediyor ve okuma gözlüklerini bir kenara fırlatıyor. Üzerimdeki kazağı çıkarmaya başlıyor ama ofisinin kapısı çalınca ikimiz de duraklıyoruz.

Everett gözlerimle karanlık bir bakışla buluşurken nefis bir şekilde kızarıyor. "Şu andan itibaren, sana tapmaya çalışırken sözümü kesen olursa, gözüne bir buz saçağı sokacağım."

Onu öpüyorum.

Bu yaralı melek böyle romantik şeyler söylediğinde elimde değil.

Dışarıdaki kişi tekrar kapıyı çalıyor ve ben iç çekerek geri çekiliyorum. Everett'e her kimse ondan kurtulmamız gerektiğini, böylece işimize kesintisiz devam edebileceğimizi söylemek üzereyim, ama o çoktan kalçalarımın arasından kayıyor, vücudumdan aşağı inerken karnıma öpücükler konduruyor. Külotumu kenara çeker çekmez ve ağzı üzerimdeyken, nasıl itiraz edeceğimi unutuyorum.

Birkaç dakika sonra, ben nefes nefese kalmış ve Everett'in yetenekli dilinden kızarmışken, kapıyı çalan kişi çok daha acil bir şekilde tekrar kapıyı çalıyor. Ben irkilip zevkten sersemlediğimde, hâlâ giyinik olan elementalim etkileyici bir yaratıcılıkla küfrediyor ve kimin rahatsız etmeye çalıştığını görmek için odadan fırlıyor.

Bir sürü ısıtıcıya rağmen burayı hala saran soğuktan korunmak için kalın bir battaniyeye sarınarak yatak odasına açılan kapının yanında duruyorum ve Everett'in ön kapıyı açıp "Ne?" diye hırlamasını dinliyorum.

Sesi tanıyamadım ama çok korkmuş gibiydi. "Komutan! Bağışlayın, sanki siz... çok özür dilerim. Bu sadece

Bu mesaj acildi, bu yüzden size şimdi söylemenin daha iyi olacağını düşündüm-" Everett, "Seni bir avluya kapatmadan önce tükür onu," diye uyarıyor.

Bu tehdidi anlamıyorum ama Reformist boğazını temizlemeden önce utanç verici bir gıcırdama sesi çıkarıyor.

"Evet, efendim. Komutan Decimus'tan vahşi ejderhanın artık kuzeyde olmayabileceğini belirten acil bir scrying brand mesajı aldık. Onu kontrol altına almaya çalışmışlar ama efendim, onu yine kaybetmişler."

Kaybetmişler mi?

Baelfire'ın ejderhası yakalanıp korunmazsa hedef olacak. Serbest kalan son vahşi ejderha olan amcası pulları için avlanıp öldürülmüştü. Ya bu Baelfire'ın başına gelirse?

Tüm bu mide bulandırıcı olasılıklar beni harekete geçiriyor ve hiç düşünmeden Everett'in ofisine adım atıyorum. Ejderhamın peşine düşebilmek için en son nerede görüldüğünü sormak üzereydim ki kapı aralığındaki efsane beni fark edince sarsıldı. Gözleri gülünç derecede genişledi ve yüzünde putlaştırmaya yakın bir şey belirdi.

"H-holy...great gods above! Sen Maven Oak'sın-"

Etrafında patlayan buz, ağzı hâlâ açıkken onu bir saniyeden kısa bir sürede dondurur. Everett hiç düşünmeden ofisin kapısını kapattı.

"Henüz kimse seni göremiyor. Ağızları kapalı tutmanın en kolay yolu bu," diye mırıldanıyor açıklama olarak.

Haksız da sayılmaz.

Yine de o Reformist, Baelfire'ın nereye gitmiş olabileceği konusunda daha fazla bilgiye sahip olabilirdi.

"Onu izlemesi için birini gönder," diye mırıldanıyorum, insanların eşimi avladığını düşünmemeye çalışarak.

Everett stresimi fark ediyor ve serin ellerini kollarımın üzerinde gezdirerek alnımdan öpüyor.

"Bu daha önce de oldu, birkaç kez. Ejderha bazen mağaralarda kaybolur ve uyurken bir ya da iki gün ortadan kaybolur, ama kaçınılmaz olarak bir şeyleri yakıp yıkmak ve her zamanki gibi kıcımda dev bir pullu ağrı olmak için tekrar ortaya çıkar. Decimus'lar vahşi yavrularının izini sürmekte çok başarılılar. Bir ya da iki gün sonra nerede olduğunu öğreneceğiz. Söz veriyorum."

Mantıklı davranıyor ama içimde bir şeyler hâlâ huzursuz.

Bu gece Silas'la görüşeceğim ve yarın Everett, Baelfire'ı aramaya çıktığımızı kabul etmek zorunda kalacak. O zaman kader istese de istemese de, varoluşun hangi düzleminde olursa olsun Crypt'i bulacağım.

Ama bu arada, zavallı elementalimin belli ki alamadığı dinlenmeyi aldığından emin olmalıyım. Ben de başımı salladım, elini tuttum ve onu yatak odasına geri götürdüm.

HER GÜN ve gece bir öncekinden daha kafa karıştırıcı yeni bir cehennem, ama en azından şu anda aklım başımda.

En azından her zaman olduğum kadar.

Çok utanç verici bir şekilde zayıfım, babamın sesi homurdanıyor. Bu kafesi sen yaptın. Gitmelisin.

Artık gidemeyecek kadar zayıf! Başka bir ses yankılanıyor. Kana ihtiyacı var. Ölüme ihtiyacı var, diyor bir başkası.

Evet! Daha fazla ses kıkırdıyor. Zayıf için ölüm.

Sesler çoğalıyor ama her zamanki gibi en kötü ses alnımın ortasına demir bir iğne gibi saplanıyor.

Benim yakışıklı delim, diye fısıldıyor bakıcımın sesi. Onlar haklı.

Sen çok zayıfsın. Beni kurtarabileceğini düşünecek kadar aptalsın.

"Denedim," diye mırıldanıyorum etrafımdaki yokluğa.

Yeterli değilsin. Sihrini feda etsen bile asla yeterli olamayacaktın. Senden daha iyisini hak ediyordum. Reddedilmemi kabul etmeliydin ama bak şimdi beşlimiz ne hale geldi. Kaderimiz senin suçun.

Demir odada kapana kısılmış bir şekilde yatarken kafam bir o yana bir bu yana dönüyor, şaşkınlık kafatasıma vuruyor. Etrafımdaki karanlık odayı gözlemlemek için bulanıklığı göz kırparak gidermeye çalışıyorum ama faydası yok. Demir prangalar beni aylardır zayıflatıyor, tam da istediğim gibi. Kendime geldiğimde bu tabut benzeri odadan çıkabilir ve çorak, çiviyle kazınmış odada hareket edebilirim ama fiziksel ve mecazi olarak prangalar hala takılı.

Yakınlarda bir şey çınıyor. Sarışın, kıvrıkcık saçlı insan beni kontrol etmeye geldiğinde duyduğum sesin aynısı. Ya da o iri yarı, dövmele cüce cin beni büyü yoluyla zorla besleme emriyle buraya geldiğinde.

Keşke o koca hödük buna bir son verse. Bu sadece sefaleti uzatıyor.

Evet! Evet! Bırakın sefalet bitsin! diye bağırان bir ses kafamın içinde beni irkiltiyor.

"Şşşt," diyorum ona.

Sesler yükseldikçe bulanık görüşümün kenarlarını karanlık kaplıyor. Her zamanki gibi, belirsiz bir süre için bayılıyorum, ama gözlerimi açtığımda, birinin karanlığı önlemek için hapishanemin içinde birkaç mum yaktığını fark ediyorum.

Ve sonra *onu* tekrar duyuyorum, uzaklarda bir yerde.

"Daha iyi bilmesem, bunu kendine yaptığın için mazoşist olduğunu düşünürdüm."

Bu sesi hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Bu cehennemde olduğum sürece bana zalimlikten başka bir şey yapmadı, ama aklımdan hiç çıkmasaydı çok daha zalim olurdu.

Şimdi bile gitmeme izin vermiyorsun, sesi kafamın içinde tıslıyor. Seni reddediyorum, Silas Crane. Hafızamı rahat bırak.

"O... her neyse, onun içinde bana da yer var mı?" diye soruyor.

Kulaklarımdaki çınlamanın şiddeti artarken yarı İngilizce, yarı Farsça, "Beni çürümeye bırakın," diye mırıldanıyorum.

"Riamh sa'vita so, no gach ni vivit leanas," diye cevap veriyor *o* ses yumuşak bir şekilde.

Anlamı, *ne bu hayatta ne de sonraki hayatlarda asla.*

Bu çok güzel söylenmiş bir fae, ama diğer her şey gibi bunun da kafamdan geldiğini biliyorum. Etrafımdaki dünyayı kaplayan bir çılgınlık bir anlığına dikkatimi dağıtıyor. Her şey çarpık ve yanlış, beynimin içinde bana işkence etmek için dönüyor.

Bunların hepsi senin hayal gücün, sesler hemfikir. Sana yardım edebiliriz, zayıf çocuk.

Sen sadece bir tür kaçışı hak ediyorsun, benim yakışıklı delim, bakıcımın sesi de aynı fikirde. Kalıcı olanı.

Bu cehennemde doğru olduğunu bildiğim tek şey, hiçbirinin doğru olmadığı. Yine de bazen bu gerçeği hatırlamayı unutuyorum, tıpkı kendimi ve şimdiye kadar olduğum her şeyi unuttuğum gibi.

Kendimi unutmak daha kolay olurdu. Akıl sağlığım gibi solmak da basit bir şey olurdu.

Bırak gitsin, babamın sesi aynı fikirde. Ne de olsa iyi olduğun tek şey başarısız olmak.

"Sanki biliyorsun da. Beni sadece çocukluğumdan tanıyorsun," diye savunuyorum kendimi bozuk bir Fae diliyle.

O karşı konulmaz ses yakınımda bir şeyler söylüyor, ama kafamın içinde biri *"Geçmişin kimin umurunda?"* diye *hırlarken* boğuluyor. *Şimdi tam zamanı.*

kaçmak için. Hâlâ yapabiliyorken, bu canını yakmadan önce kaç.

Bu istilacı seni öldürmek için burada! Başka bir tıslama. Ölüm büyüünüzü beslemek için onu kullanın ve buna bir son verin.

"Keşke kafadaki sesleri tehdit edebilseydim," diye iç geçiriyor sesi yakınımnda.

Korkunç paranoya büyük bir örümcek gibi göğsümde gezinirken nefesim daralıyor, iğneye benzeyen bacakları bedenimi ürpertiyor. Başım zonklamaya devam ediyor, bu yüzden onu üzerinde yattığım demir çerçeveye vurmaya çalışıyorum, ancak sarışın insanın bunu yapmamı engellemek için başımın arkasına bir yastık koyduğunu hatırlıyorum.

"Sanırım seni bundan nasıl kurtaracağımı biliyorum."

Ölüm, aynı ses kafatasımda bir yankı olarak kabul ediyor.

Kendine gel! Seni öldürmek üzere! Dövüş!

"Dövüşmek anlamsız," diye mırıldanıyorum, sonra yanlış kelimeler kullandığımı fark ediyorum.

Ama sonra tanıdık, nefes kesici bir koku etrafımdaki boşluğu patlatıyor. Boğazımdaki susuzluğun acımasız yakıcılığıyla ciğerlerim şiddetle daralıyor.

Kafamdaki sesler çığlık korosuna dönüşüyor, kulaklarımdaki çınlama yoğunlaşıyor ve içgüdüsel olarak çingiraklı demirime karşı mücadele ediyorum Zincirler. Körü körüne ihtiyaç duyduğum için dişlerim kendiliğinden indi.

O kan.

O kanın kokusunu biliyorum.

Daha önce nerede tattığımı bulacak kadar net düşünemiyorum ama ona ihtiyacım var. Arzuluyorum. Çaresizce.

Bu koku da diğer her şey gibi bir yalan. Bunun gibi hayallerle delilik nöbetleri geçirdim ama hiç bu kadar gerçek hissetmemiştim. Vücudum hiç bu kadar içgüdüsel tepki vermemişti.

Kan kokusu yaklaştığında ve ağzımın hemen yanındaki yanağıma ılık bir şey damladığında, bir kez daha zincirlerime karşı mücadele ederek onu yalamaya çalışıyorum.

"Daha yakın," diye fae dilinde mırıldanıyorum acı dolu susuzluk beni tüketirken. Ve sonunda ağzıma görkemli bir kan damlıyor.

Yukarıdaki kutsal tanrılar.

Bu lezzet -dilimi süsleyen sarhoş edici tekil büyüünün saf gücü- tüm sistemimi deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen çılgınca bir ihtiyaca gönderiyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Şimdi.

Sihrini kullan! Babam kafamın içinde bağıyor.

Bu gücü kullan ve kendini özgürleştir! diye bağıyor diğer sesler, her düşüncemi boğarak-

Bağlı ellerimden büyü fışkırıyor, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki prangaları kırıyor. Etrafımdaki her şeyin bulanıklaşmış olması, bu yakıcı ihtiyacın kaynağıyla mücadele etmek için demir muhafazadan geriye kalanlardan dışarı çıkmamı engellemiyor.

Dişlerim sıcak boynumu delip geçiyor ve kafamın içindeki çığlıklar artarken hemen şahdamarını buluyor. Sesleri duymazdan geliyorum ve ağır ağır içiyorum, gözlerimi kapatıp tadına bakarak inliyorum.

İlahi bir şey bu. Hatırladığımdan çok daha güçlü, yine de bu lezzeti daha önce nerede yediğimi tam olarak kestiremiyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Hepsini.

Bu atardamarı bırakıyorum ve dudaklarımı yeni bir yere sürüklüyorum, istediğimden daha fazlasını almak için sertçe ısıyorum. Tekrar ve tekrar.

Keskin bir nefes alınıyor.

"Çok açgözlü," diye fısıldıyor bir ses Fae dilinde, nefes nefese gülerek.

Ne kadar tuhaf. Bu *onun* gülüşü. Ama onun sesi bu cehennemde kafamın içinde bir kez bile gülmedi.

Ve şimdi bir şarkı mırıldanıyor. Akordu çok bozuk bir fae ninnisi. Bu mükemmel boyundan tekrar derin bir nefes çekerken beni boğmaya çalışan lanet olası delilik bulanıklığından çekip çıkaran bir anıya dokunuyor.

Bu bir yalan! Kafamın içindeki sesler meydan okurcasına haykırıyor. Telum öldü!

O seni öldürmeden önce sen onu öldür!

Tüm sesler panikliyor. Ama neden bu hayalden bu kadar korkuyorlar?

Başka bir yeri ısırarak için hareket ettiğimde, beni düşünemez hale getiren lezzetin tadını çıkarırken cevabı düşünemeyecek kadar uzaktayım.

Bir el buklelerimi okşuyor ve altımda hafifçe nefes alıp verdiğini fark ediyorum. Deli olsam da olmasam da bu nefes alış verişin ritmini nerede olsa bilirdim.

"Silas. Artık son nefesten sonra dirilebileceğimden şüpheliyim ve bu şekilde ölürsem Everett aptallığımı asla affetmez. Bu kadar yeter. Bırak beni gideyim."

Beynimin içindeki delilik sisi hafifçe incelmeye başladığında, ani bir farkındalık sert ve hızlı bir şekilde yerleşiyor. Kan içiyorum. Onun kanını.

Bu kadar tüketen ve güçlü bir tadı hayal bile edemezdim, bu yüzden gerçek olmalı. Bu benim çılgın hayallerimden biri değil.

Tanrılar yukarıda.

Onu hemen bırakıp kaçıyorum, çılgınca bir şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıp mumların loş ışığında yüzünü gördüğümde dudaklarımdaki cennet kalıntılarını yalıyorum.

Maven.

Kanla ve benim ısırık izlerimle kaplı. Bir şekilde *hayatta*.

Ve onu incittim. Tekrar.

Hayır, hayır, hayır, hayır-

Öldür *onu!* Sesler çığlık atıyor. *Acınıza son verin! Kendini bir kez ve sonsuza dek özgür bırak.*

Hep

si! "Kapa çeneni!" Başım dönerek onlara saldırıyorum.

Karanlık delilik içinde bir yerden yükseliyor, beni sürüklemeye çalışıyor Bu andan uzaklaşıp kırık zihnimin unutulmuşluğuna geri dönüyorum. Aylar sonra ilk kez, var gücümle savaşıyorum, inanılmaz derecede canlı olan bakıcıma şok içinde bakarken saçlarımı yoluyorum.

"*Thanafluir?*" Fısıldıyorum.

Bir elini kanayan boynuna götürürken Maven'ın bakışları eğlenceye dönüşüyor.

"Ölüm çiçeği mi?" diye tercüme ediyor. "İlk defa, umursamadığım bir lakap."

Ona böyle demek istememiştim. Kafamın içinde birbirini besleyen çılgın düşünceleri çözmek bir yana, net konuşamıyorum. O burada, önümde, kanının tadı vücudumdaki her hücreyi ateşliyor ama yine de... Anlamıyorum.

O öldü. Ruhu biçildi. Her şeyi gördüm.

Onun ölmesi gerekiyordu, kafatasımın içinde biri hırlıyor. O bizim için değersiz. Ondan kurtulun.

Kafamın içindeki iblisler Maven'ı her zaman hor gördüler, benim lanetimle birlikte onların da sonunu getireceğini biliyorlardı. Bu onun gerçekten burada benimle olduğuna dair ilk ipucum olmalıydı, ama bunu kaçırdım ve şimdi her yerde kanıyor. Tehlikeli açlık sistemimde uğuldamaya devam ederken, bu muhafazanın taş duvarıyla karşılaşana kadar geri çekiliyorum.

Kontrollden çıktım. Hainim. Bakıcım burada benimle yalnız kalmamalı.

Bırak seninle yalnız kalsın. Onu yok etme gücüne sahipsin, diye ısrar ediyor babamın sesi. *Tırpanı kullanmadan önce onu yok et!*

Dikkatim onun yanında yere düşüyor ve fark ediyorum ki, beni kanıyla beslemek için elini lanet olası bir tırpanla kesmiş.

Ve bu tırpanı daha önce de görmüştüm. Ucu şeffaf eteryumdan, sapı rünlerle süslü. Aylar önce gözlerimin önünde onu ruhları toplamak için kullanan hasat tanrıçasına ait. Syntyche'nin hatırası bile içimi korkuyla doldurmaya yetiyor ama-

Bekle.

Tırpanı bu hapishaneye getiren ve gizemli bir şekilde geri dönen Maven'a bakıyorum. Yeniden yaşıyor olsa da, unutulmaz güzellikteki gözlerindeki kararlılıkla bana yaklaşıırken, kışkırtıcı bir ölüm havası yayıyor.

Zihnimin harap olmuş arazisine rağmen, her şey bir araya gelmeye başlıyor. Maven'ın kanında tattığım hiçbir büyüye benzemeyen katıksız gücün ezici tadı. Cehennem'e götürülen diğer ölümlü çocukların hayatta kalamadığı şeylerden sağ çıkabilme yeteneği. Ve eski akıl hocam onu ilk kez gördüğünde-

Uzun zaman önce o eksantrik büyücü bana neredeyse her gece, lanetinin en kötü saatlerinde olası ölümünü gözlemlemeye gelen Ölüm'ün yüzünü gördüğünü söylediğinde ona inanmamıştım.

Bakıcımı bu kadar kolay tanınması sadece şu anlama gelebilir... Maven neyi çözmeye çalıştığımı anlamış olmalı, çünkü o sevimli ve rahatsız bir gülümseme takınıyor.

"Bana bir iyilik yap ve bana farklı davranma." Aman

Tanrım.

Syntyche'nin kızıyla karşı karşıyayım.

Hayır! Bir yarı tanrıçaya karşı ne şansımız olabilir ki? Bu çok zalimce, çok zalimce! Kafamın içindeki sesler tıslıyor ve küfrediyor, etrafım dönerken bu farkındalıktan dolayı öfke duyuyorum.

Bilinen tarih boyunca yarı tanrılar ve yarı tanrıçalar, tanrıların doğası ve ölümlülerle kolayca gebe kalamamaları nedeniyle nadiren ortaya çıkmıştır. Bakıcımın kökeni mucizevi ama hayatımı değiştiren bu gerçeği tam olarak idrak edemeyecek kadar parçalanmış durumdayım.

"Burada benimle yalnız kalmamalısın," diye törpülüyorum, bakışlarımın boğazından aşağı damlayan lezzetli kırmızı renge kaymasına engel olamıyorum. "Mesafeni koru, *sangfluir*. Aklıma seninle güven olmaz."

Beni görmezden geliyor. Tabii ki öyle. İnatçı bekçimin varlığı beni kızdırmak için formüle edilmiş gibi görünüyor, ancak yine de nefesimi durduramıyorum

Prangalarımın bileğimde açtığı yara izine dokunacak kadar yaklaştığında içimi bir rahatlama kaplıyor.

Beni incelerken dikkati klinik gibi. Ne gördüğünü sadece hayal edebiliyorum. Everett'in o ödül avcısına arada sırada beni sihirli bir şekilde besletip temizlettiğini ve Lillian'ın da iyi günlerimde bana yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama ne zaman delilik içinde kaynamasam, bayılıyorum.

Bazen kendi kanımla kaplı olarak uyanıyorum. Diğer zamanlarda, bu odanın zeminine ya da duvarlarına karanlık rünler kazımış olduğumu görüyorum. Tüm bu yer benim dengesiz çılgınlığımın kanıtı, bu yüzden daha da sefil görünmem gerektiğinden eminim.

Ama eğer Maven benim bu dengesiz görüntümden rahatsız oluyorsa, bu onu beni öpmekten alıkoymuyor.

Hızlı. Yumuşak. Gerçek bir öpücükten çok onun sevgisini hatırlatıyor.

Yine de içimde bir şeyleri eritiyor. Onu kendime doğru çekiyorum, yakınımında olması için çaresizce. Etrafımızdaki kan kokusu benimkini kaynatıyor ve aniden ne kadar çok şey kaybettiğini fark ediyorum.

İyileşmeye ihtiyacı var.

Hayır. Bırak kan kaybindan ölsün. Bu kaltakla başa çıkmanın en hızlı yolu bu, diye homurdanıyor içimden bir ses.

Tam sese karşılık vermek üzereydim ki, kendi kendime kurduğum hapishanenin kapısı tamamen kırılmadan hemen önce metal keskin bir şekilde gıcırıyor. Maven'ı korumaya hazırlanırken kan büyüğü parmak uçlarımda canlanıyor ama Everett odaya girerken buz yıldırım hızıyla zeminde çatırdıyor ve bu hapishanenin çoğunu kalın buzla kaplıyor.

Yüzündeki son derece öfkeli vahşet şaşırtıcı.

Yara izi de öyle. İzole edilmiş cehennemimde beni ziyarete geldiğinde yüzünü seçebildiğim birkaç seferde bunu hayal ettiğimi sanmıştım.

"Yaralı bir Frost. Şimdi her şeyi gördüm," diye idare ediyorum.

Kapıyı kaplayan buza bakılırsa, metalin sıcaklığını düşürerek onu kendi tekmeleyecek kadar kırılgan hale getirmiş. Bir hevesle sergilemek için etkileyici bir güç gösterisi. Her zaman bu kadar güçlü müydü, yoksa ben de mi hayal görüyorum?

"Ne halt bekliyorsun?" Everett öfkeden kuduruyor, her adımının ardında buz gibi bir hava estirerek odaya dalıyor. "Neredeyse boynunu parçalayacak olan sendin, iyileştir *onu*."

Evet! Büyü kullan. Tam da hak ettiği büyüğü biliyoruz, karanlık görüşümün kenarlarına sızarken kafamın içindeki sesler titriyor.

İçimdeki işkencecilerin zihnimin yüzeyinin hemen altında olduğunu fark ederek, itirazına rağmen Maven'dan hızla ayrılıyorum. Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, kalbim acıyla çarparken aramıza mesafe koyuyorum. O da ayağa kalkıyor ama bacaklarındaki hafif sallanmayı kaçırmıyorum.

Çok fazla aldım.

"Yapamam," diye törpülüyorum, boğazıma dolmaya çalışan utanç verici safrayı yutkunarak. "Şu anda oyuncu seçimime güven olmaz."

Şu anki durumumda, Maven'ı iyileştirmeye çalışırsam, onun yerine onu öldüreceğim.

Onun yüzünden çektiğin acıları düşün. Gerçekten daha fazlasını istiyor musun? Onu şimdi öldürmek sana huzur verecektir, diye içimden bir ses beni ikna etmeye çalışıyor.

Everett bakıcımızın yanına gidiyor, bana şaşırtıcı derecede korkutucu bir bakış fırlatmadan önce hasarı görmek için elini nazikçe boynundan çıkarıyor. Maven onunla ilgilenmesine izin veriyor ama kara gözleri bana sabitlenmiş durumda.

"Yer artemisyeni çiçekleri ve bir kan muskası."

Sözleri mantıklı gelmiyor mu yoksa deliliğim mi anlamamı engelliyor bilemiyorum ama Everett'e bir bakışım onun da kafasının karışık olduğunu söylüyor.

"Kardelen, sen ne-"

"Aylardır en hazır olduğu an bu mu?" diye kontrol ediyor.

İkimiz de başımızı sallıyoruz ama dünya dönerken ben hemen kendimi bir duvara yaslıyorum. Karanlık, yılan benzeri sarmaşıkların taş zeminde bana doğru süründüğüne yemin edebilirim, ama Maven ve Everett uğursuz dallara tepki vermedikleri için, bunun yıpranmış zihnimin bir başka hilesi olduğuna karar veriyorum.

Kafamın içindeki şeytanlarla gerçekleri ayırt edemiyorum.

"Kanım ona yardım ediyor." Maven bana dönüp bakıyor ve *Tanrılar aşkına*, yüzünü özlemişim. O kadar kararlı ki midem delice düğümleniyor. "Kanımla bir tılsım yapılabilir ve ekstra güç için kutsal büyüyle kutsanabilir. Kötü ruhları uzaklaştırmak için Artemis çiçeği büyüü yapılabilir. Ben bir şeyleri nasıl düzeltereğimi bulana kadar sesleri yatıştırmaya yardımcı olabilir."

Bir şeyleri düzeltmek mi?

Bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama Maven tekrar konuşuyor, soğuk ve öfkeli.

"Şu anda çok zayıfsın. Eğer seni güçlendiremezsem, benim için işe yaramazsın. Sonunda beni öldürtecek ya da kendin bana zarar vereceksin. *Yine.*"

Eksikliklerimin hatırlatılmasıyla içime bir acı saplanıyor ve duvara yaslanırken sesim şiddetli bir törpüye dönüşüyor.

"Yemin ederim sana zarar vermeyeceğim," diye ısrar ediyorum sefilce. "Bu sefer bir işe yarayacağım."

Bakıcım şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, sonra yüzünde hüzünlü bir anlayış belirliyor. "Silas, bana zarar vermenle ilgili hiçbir şey söylemedim. Az önce her ne duyduysan, kafanın içindeydi."

Lanet olsun.

Gerçekten onun konuştuğundan emindim ama özür dilememe fırsat kalmadan kafamın içindeki seslerin feryat ve figanıyla sağır oldum. Öfkenin kakofonisi beni dizlerimin üstüne çöktürdü, sonra da bayıldım ve lanetimin mürekkep gibi boğuculuğuna geri döndüm.

Sanki dakikalar sonra gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve kendimi hapishanemin köşesinde, gecenin donduruculuğundan korunmak için mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmış yatakta yatarken buluyorum. El ve ayak bileklerimdeki demir prangaların yokluğu, Maven'ın kanının odada hâlâ duran baştan çıkarıcı kokusunu yakalayana kadar tuhaf geliyor.

Kafamın içinde değildi. O geri döndü, artık bu odada değil, ama ben onu bulacağım.

onu

Onu bitirmek için, babamın sesi heyecanla öneriyor.

"Hayır," diye hırladım. "Onu korumak için. Onu korumak için

Eğer geri döndüyse, onun güvenliği için yapabileceğim her türlü çabayı hak ediyor demektir. Yanında olmama izin verdiği sürece bir yolunu bulacağım."

"Burada başka kimse yok dostum," diye homurdanıyor biri.

Kafamın içindeki sesler bana bunun *dev cüce cin olduğunu* söylüyor.

Dev cüce cinin, hayır, kızıl saçlı ödül avcısının burada olduğunu ve Everett'in kırdığı kapıyı sihirli bir şekilde onardığını fark ediyorum. Beynimdeki gerçek alfabe çorbasından onun adını seçebilmem için bir anlık bulanık bir kafa karışıklığı yaşamam gerekiyor.

"Douglas."

Beni değerlendirmek için kapıyı tamir etmeyi uzun süre bıraktı. "Bir kez olsun kendi kafanın içindesin. Fena değil."

Bir zamanlar avladığım birini tanımanın böyle bir tepki vermemi gerektirmesi, ne kadar acınası bir duruma düştüğümün kanıtı. Ayağa kalktım ve

ve tavandan damlayan korkunç büyüklükte bir saykodelik yapışkan madde yokmuş gibi davranıyor.

Bir kez daha, eğer tepki vermiyorsa, belli ki hepsi zihnimde.

"Büyü malzemelerine ihtiyacım var," diyorum ona, bu sefer doğru sırayla doğru İngilizce kelimeleri seçmeyi başararak.

Loş ışık yüzünden göremediğim yeni kapının yanındaki kahverengi kâğıda sarılı pakete başıyla işaret ediyor.

"Çoktan getirdim. Ayrıca, senin ucube bakıcın Frost onu buradan çıkarmadan önce bana bir kase kan verdi. Görünüşe göre onu senin için birkaç güçlü kan muskası yapmam gerekiyormuş ama zombi kanını bana vermeden önce bunu açıkladı mı? Açıklamadı. Yemin ederim, rahatsız edici olmaktan hoşlanıyor gibi."

Tanrı bilir ne zamandır ilk kez dudaklarım seğiriyor. "Öyle."

Sadistçe eğlenmesini acı bir şekilde özledim. Onun her şeyini o kadar çok özledim ki bunu kelimelere dökemiyorum ama onun dönüşünü ya da nefis kanını hayal etmediğimi bilmek kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Altı ay oldu ve hâlâ bu kadar aşık mısın? O dişi canavar senin ölümün olacak, diye içimden bir ses homurdanıyor.

Kendini kurtar! Kaç ondan! O lanet olası ölümsüz kaltak-

"Ona bir daha asla öyle deme," diye fae dilinde çıkışıyorum, yanımda kanatlı bir şeytan olduğundan emin olduğum ama deli zihnimin başka bir ürünü olduğu ortaya çıkan şeye vuruyorum.

Douglas bana bakıyor, zam yapılması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor ve büyü malzemelerini alıyor. Ama tam bana paketlenmiş paketi uzatırken, hücrenin dışından hoş olmayan bir ses gelmeye başlıyor.

Douglas gözleri hafifçe yeşil parlayarak küfrettiğinde bunun kafamda olmadığını anlıyorum. Ceketinin bir kolunu geri çekerek ön kolundaki bir büyü damgasını ortaya çıkardı. Yüzündeki odaklanmış kaşlar, biriyle sihirli bir şekilde iletişim kurduğunun kanıtı.

Sana karşı işbirliği yapıyorlar, diye uyarıyor babamın sesi kafamın içinde. *Seni öldürmek için emir alıyor. Neden almasın ki? Bir büyücü olarak, artık ölümlüler alemine girmene izin yok.*

Bu doğru. Bunca zaman hapishanem beni korurken başkalarını da benden korudu. Ama şimdi Maven buradan çıkmamı istediğine göre, belki de başkaları ölümümün daha iyi olacağına karar vermiştir.

Belki de Douglas bir suikast emrini yerine getirmek üzeredir.

Kanayan kristalim yok ama büyü parmak uçlarımda uğuldamaya devam ediyor, garip alarmlar yükseldikçe en güçlü savunmalarımı serbest bırakmaya hevesleniyorum.

Ödül avcısı bana saldırmak yerine bir dizi küfür savurdu ve parmağıyla beni işaret etmeden önce yüzünü ovaladı.

"Burada otur, büyü malzemelerinle oyna ve ben geri gelip tamir edene kadar o kapıdan çıkma. Herkesi senin deli kışından koruyan tek şey o."

Gözlerimi kısıyorum, hâlâ şüpheleniyorum. "Neler oluyor?"

Kapıya doğru yürürken, "O her ne sikimse konuşmuyorum," diye mırıldandı.

Lanet olsun. Yine şaşkın bir Fae dilinde konuştum. Bir kez daha İngilizce konuşmaya çalışıyorum. Bu sefer Douglas anlıyor ve bir ayağını kapıdan dışarı atıp bana bakıyor.

"Adamlarımdan birinden acil mesaj var. Saldırı altındayız. Görünüşe göre bu gece siz Oakley beşlisi pisliklerinden biriyle daha uğraşacağım. Ne şanslıyım."

Cüce cinler özellikle şanslıdır, diye düşünürken kafamdaki sesler kapıyı çarpıp çıkarken aynı fikirdeydi.

EVERETT beni soğuk koridordan aşağı taşıırken bir yandan da onu gizlice takip ettiğim ve bu kadar umursamaz olduğum için sözlü olarak beni azarlıyor. Bu o kadar şiddetli bir azarlama ki, kalenin dışında bir yerde büyüğü bir alarm çalmaya başlayana kadar aslında neredeyse azarlanmış hissetmeye başlıyorum.

Everett durdu. "Kahretsin."

Bu kalenin saldırı altında olduğu anlamına geliyor olmalı. Kimsenin elementalime zarar vermeye yaklaşmadığından emin olmak için yanımdaki gizli cebinden eteryum bıçağını almak için şimdiden can atıyorum.

"Beni yere bırak. Eğer bir kavga çıkarsa, ben-"

"Az önce yaptığın pislikten sonra seni bir dövüşün *yanına yaklaştıracakımı* sanıyorsan, Silas'tan daha psikopatsın," diye tersledi. "Bu saldırı sona erene kadar benim dairemde kalacaksın."

Ona benim özerkliğim üzerinde yaklaşık sıfır kontrolü olduğunu ve canım ne zaman isterse o zaman dövüşeceğimi hatırlatmak istiyorum.

Ama bu kez canım istemiyor çünkü Silas kanımın *çoğunu* aldı.

Ne kadar zayıf ve sersem olduğumu saklamaya çalışıyordum ama bu halde savaşa girersem gerçekten mahvolurum. Sersemlik, eğitimsiz kutsal büyüm ve henüz döndüğümü kimsenin bilmesini istemediğim gerçeği arasında...

"Peki," diye hayıflanıyorum.

Everett, profesörünün dairesine varana kadar benim davranışlarımdan dolayı hâlâ nefesi kesilmiş bir şekilde öfkeleniyor. Ofise güvenli bir şekilde girer girmez beni ayağa kaldırıyor, derinden öpüyor ve sonra kıcıma sert bir şaplak atmadan önce beni döndürerek karşısına alıyor.

Beklenmedik darbe karşısında ağzım açık kaldı. Hoşuma mı gitti yoksa özür dileyene kadar onu yere mi yapıştırmalıyım bilemiyorum.

Ben daha karar vermeden, öfkeli, yaralı elementalim patladı: "Eğer ben yokken bu dairenin koruma kalkanlarının dışına tek bir adım atarsan, yemin ederim seni yakalar, boğazına kadar dondurur ve kendini *öldürtmemek* için bir daha içeri tıkarım."

Bunun üzerine ofisin kapısını arkasından çarparak her ne halt oluyorsa onunla ilgilenmeye gidiyor.

Yüzüme yayılan sırtışı engel olamıyorum.

Tanrım, kar meleğim bu kadar sinirliyken çok seksi oluyor.

Daireyi aramak için baş dönmesi dalgalarıyla savaşıırken hâlâ boğuk alarm seslerini duyuyorum. Neyse ki Everett'in yarı donmuş masa çekmecelerinden birinde, diğer ıvır zıvırların yanında bazı standart bandajlar ve merhemler duruyordu.

Kükremeyi duyduğumda köprücük kemiğimin yanındaki son ısırık izini sargılamayı bitirmek üzereydim. Kalenin hemen dışında bir yerden geliyordu ve tamamen kusursuzdu. Aynı canavarın kendine özgü, tüyler ürpertici kükremesini Everbound'daki ilk günümde de duymuştum.

Baelfire.

Alarmların çalmasına şaşmamalı. Ejderham gerçekten de kuzeyden ayrılmış. Neden buraya uçtu ki? Daha fazla avcıdan mı kaçıyordu, yoksa...

Nabzım atmaya başladığında dişlerinin boynumda bıraktığı oyuklara bir kez daha dokunuyorum. Vahşi ya da değil, sezgilerim dostumun geri döndüğümü bildiğini haykırıyor.

Buraya benim için geldi.

Ama devasa, uçan, ateş püskürten bir canavarla başa çıkacak durumda değilim. Özellikle de şekil değiştirenlerin vahşileştiği ve akılsızca şiddet uygulayan, hayvani bir saplantı yüzünden yanlışlıkla eşlerini katlettiği hikayelerini duyduğum için.

Eğer onu insan formuna geri döndürebilirim-

Onu geri dönmeye zorlamanın en iyi yolunu bile düşünemedim, taştan kale etrafında hafifçe titriyor. Tavan gıcırıyor ve üstümden küçük tüyler halinde tozlar dökülüyor. Bu sefer, ejderha kükrediğinde, kulakları sağır ediyor... ve tam Everett'in dairesinin üzerinde.

Hay sikeyim.

Pençeler taşa sürtünüyor. Dikkatim yatak odasındaki tavandan tabana pencerelere kayıyor ve tam zamanında altın rengi, yarık bir ejderha gözünün belirlediğini görüyorum. Ejderha beni fark ettiğinde nabzım tekliyor, gözbebeği büyüyor.

Ama bana bakanın Baelfire olmadığını hissedebiliyorum. Bu, avını bulmuş vahşi bir hayvan.

Yeni bir kansız baş dönmesi ayaklarımın üzerinde sallanmama neden olurken bir başka kükreme bu daireyi sarsıyor. Belki de koruyucu koğuşlar

bu görkemli canavarı-

Ejderha başını çevirip ağzını açıyor ve bo azının pullarının altında bir parıltı yanarken uzun, jilet gibi keskin dişlerini gösteriyor. Ejderha ateşi erimiş kraliyet mavisi ölüm gibi yatak odasının camını patlatmadan önce ofisin  n kapısına doğru dalmaya ancak zamanım oluyor. Ta  patlıyor ve ben ofis kapısını açarken arkamdaki duvarlar paramparça oluyor. Koridordan a a ıya doğru havalanıyorum, yanan ısı ve vahşi dostumun vahşi hırıltısı beni kovalıyor.

Büyülü sirenler ve ba ırışlar kalenin başka yerlerinden bu salona yankılanıyor. Bir grup silahlı Reformist  n mdeki k  eyi dönüyor, başlarında da beni görünce tela la ba ıran Everett var.

Bu koridor, üzerinde sürünen canavarın ağırlığı altında titrerken, kulaklarım hala son k kremeden dolayı  ınıyor. Ejderha sonunda bu kaleye girip arkamdaki koridora düşerek beni t kezletirken, daha fazla kalenin yıkılı ının kulakları sa ır eden g mb rt s n  duyuyorum. De sete d  m   Reformist birliğine doğru koşarken havayı ta  tozu ve is bulutları kaplıyor.

Onlara yere yatmalarını ya da kaçmalarını s yleyemedem, ci erlerimdeki oksijeni yok eden pullu, pençeli, sürüngen bir ele çarpıyorum. Geriye doğru s r kleniyorum. Everett'in de set  ı lı ı, tüm dünyam tersine dönmeden hemen önce kulak zarımı patlatan bir başka drakonik kükreme tarafından bastırılıyor.

Birdenbire ejderhanın sıcak, pençeli elinin içine sıkıca hapsedildim. Onun pençelerinde olduğum anda Baelfire'in ejderhası hırlayarak Everbound Kalesi'nden uzaklaşıyor ve devasa, muhteşem kanatlarının acımasız vuru larıyla bizi gökyüzüne fırlatıyor.

Midem, Everett'in adımı haykırışının yankısıyla birlikte geride kaldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin-

Ejderha hızını artırıp dondurucu gece göçünde nefes kesici bir hızla yükselirken, kanatlarını dikle tirip a a ı doğru süzülürken bu sıkı, pullu tutu un içinde zar zor hareket edebiliyorum. Soğuk rüzgâr derimi ısıyor, kan eksikliği çeken, zayıflamış bedenimi daha da  oka sokuyor, ta ki g r   m çökme tehlikesi geçirene kadar.

Ama şu an bilincimi kaybedemem. Hayatta kalma  ansımı bu vahşi canavara bırakmamın imkanı yok, zaten beni neredeyse avucunun içinde eziyor. Beni saran pulların arasından zar zor görebiliyorum ama Everbound Ormanı'nın tepesine doğru al aldı ını fark ediyorum, arka bacakları  l  ağaçların tepelerini sıyracak kadar yakın.

Eğer bu şekilde ölürsem, Cennet'e geri dönüp siz pisliklere musallat olmanın bir yolunu bulacağım, diye zihinsel olarak tanrıları uyarıyorum ve cebimden eteryum bıçağını çıkarmaya çalışıyorum. Sıkıca kavrayarak ejderhanın elinin iki pulunun arasına sıkıştırıyorum.

Bıçağı çekip çıkardığımda yaradan sıcak kan fişkırıyor. Bir acı hırıltısı gece havasını yırtıyor, ama istediğimi yapıyor.

Beni bırakıyor.

Düşüşümü zorlukla engelleyen ağaç tepelerine çarpıyorum ve sonra tam olarak yanlışı açıyla yere indiğimde havam tekrar sönüyor.

Çat.

Kahretsin.

Ağzımı kapatarak, sol kolumdan aşağıya doğru kızgın bir sıcaklık yayılırken kaçmaya çalışan sesi boğmaya çalışıyorum. Çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, bu kol kemiğimin kırılmasıydı ve çok *acıyordu*.

Boğazımı yakan acımasız soğuğa rağmen nefes almaya çalışırken görüş alanımın kenarlarında zayıflık ve bilinçsizlik birikiyor. Bu karanlık, ürkütücü ormanda etrafımda kar kümelenmiş durumda ama uzun ve yorucu bir andan sonra nihayet doğrulmayı başarıyorum ve sağlam kolumu kullanarak acıyı dindirmek ve şişmeyi yavaşlatmak için kırık kemiğimin etrafına biraz kar yığıyorum.

Ejderha ormanın yukarısında bir yerde kükrüyor ve sonra ağaçların kırıldığını ve uzaktan gelen gürültülü bir gümbürtüyü duyduğumda hareketsiz kalıyorum. Harpilerin çığlıkları ormanda yankılanıyor ve buradan zar zor seçebildiğim mavi bir ateş parıltısıyla kesiliyor.

Ama evren bana merhamet gösteriyor olmalı, çünkü Baelfire'ın ejderhasından ve onun yüksek koku alma ve işitme duyusundan rüzgar altındayım.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kırık kolumu göğsüme yaslıyorum, bıçağımı düştüğü yerden alıyorum ve bükülmüş, çorak bir ağacın gövdesinden destek alana kadar geriye doğru sürünüyorum. Beni avlayan canavar dışında başka tehditler var mı diye dikkatle dinliyorum. Kolumdaki acıyı ve uzuvlarımı ağırlaştıran güçsüzlüğü bastırarak bir plan yapmaya çalışıyorum.

Ama göğsümde kaba umuda engel olamıyorum. Ejderham beni nerede bulacağını biliyordu. Everbound'a gelmem gerektiğini biliyordu.

Baelfire'ın anılarına erişimi olmasaydı bunların hiçbirini bilemezdi, değil mi?

Hâlâ orada olmalı.

Baelfire'a ulaşıp onu yüzeye çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu canavarın onun yerini tamamen aldığına inanmayı reddediyorum. Kenzie'ye karşı kendimi savunduğumda, kutsal büyüm onu değiştirmeye zorlamıştı. Bunu onunla yapabilir miyim?

Belki. Tabii önce ben kavrulmazsam.

Ve vücudum soğuktan kapanmazsa.

Ve eğer bu ormandaki başka bir canavar beni yemezse. Ve eğer-

Kafamdaki sağlıklı karamsarlık akışı bir kuzgunun cılız vıraklamasıyla kesiliyor. Sadece çeyrek soluk ayın aydınlattığı bu soğuk ormanın loşluğunda birkaç tanesinin etrafımda toplandığını fark ediyorum. İçlerinden en irisi zıplayarak kırılmamış kolumun omzuna tünüyor.

Ölüm tavuğunu kovmak üzereydim, bu şeylerin beni takip etmesine sinirlenmiştim. Sonra duraksıyorum, yıllar önce Nether'da fae parşömenlerini incelerken okuduğum bir şeyi hatırlıyorum, beni bir gün ölümlüler alemine girmeye hazırlamak için yapılan özellikle acımasız bir sınavdan önce.

Ölümlü gökyüzünün tüm kuşları arasında en kaderlisi kuzgunlardır, kehanetin o karanlık habercileri. Onlar kötü kehanetlerdir, gece yarısı kanatlarında biçen tarafından hasat edilecek olanların ruhlarını taşırlar.

Biçen kadın.

Syntyche.

Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa ve yetenekler bana miras kaldıysa, o zaman bu kuşların beni takip etmesinin bir nedeni var demektir. Bir an için nefesimi tutarak, dev altın ejderha ormanda yanlış yönde ilerlerken uzaktaki ağaçların çatırtılarını ve iniltilerini dinliyorum. Tıslıyor ve gürlüyor, arada bir garip bir sürüngen gibi tıkırdıyor.

Omzumdaki büyük kuzguna fısıldıyorum, ejderhanın yakalayamayacağı kadar alçak sesle. "Elementalimi bana getir."

Kuzgun hemen uçarak kaleye doğru kanat çırpıyor.

Everett ortaya çıkarsa, yarı tanrıça yeteneklerimle bir şeyler başardığımı anlayacağım. O zamana kadar, ölümcül tehlikelerle çevrili bu tekinsiz ormanda sadece ben ve şekil değiştirenim varız.

Normalde bu harika bir randevu olurdu ama başımdaki ve kolumdaki zonklama bana onun vahşi olduğunu ve şu anda beni yüzde yüz öldürebileceğini hatırlatıyor. Bir kükreme sesi ormanı tekrar böldüğünde, sestten yararlanıp yavaşça yükseliyorum, kırık koluma bebek gibi bakarken ağaçtan ağaca süzülüyorum.

Tecrübeli bir suikastçının hafif ayaklı gizliliğine sahip olmak için yıllarca eğitim aldım ama zorlanıyorum. Alnımda boncuk boncuk ter var ve kırık kemiğimi ayarlamak giderek zorlaşıyor. Ellerim ve ayaklarım soğuktan yanarken vücudumu ürpertiler sarıyor.

Ve sonra rüzgâr değişiyor, kokumu tam olarak yanlışı yöne taşıyor. Baelfire'ın ejderhası hemen kükrüyor ve peşimden saldırırken ağaçların kırıldığını duyuyorum.

"Sen de siktir git Pheli," diye mırıldanıyorum rüzgâr tanrısına.

Kış gecesi gökyüzünde gök gürlüyor. Sadece kahkaha olduğunu varsayabiliyorum, bu yüzden onu kapatıyorum.

Yaklaşan canavarla yüzleşmek için dönerek kendimi destekliyorum. Sağlam elimdeki bıçak uzayarak tırpan formuna giriyor, tam ejderha son bükülmüş ağaç kümesine çarparken, pırıl pırıl pulları ve altın ihtişamıyla.

Ejderhanın hırıltısı, çenelerinin arasına sıkıştırılmış ölü mantikor sayesinde boğuklaşıyor. Topal yarattığı bir kenara fırlatan ejderha, altın gözlerini bana dikmiş, yavaşça ilerliyor. Burun deliklerinden dumanlar yükseliyor, kuyruğu bir o yana bir bu yana kayıyor ve dişlerini uyarırcasına açıyor.

"Ne ölümcül bir canavar. Ejderhamı özledim," diyorum ona.

Ve bunda ciddiylim. Baelfire'ı ve ejderhasını sevdiğimi itiraf edeceğim ama bu vahşi versiyonunu değil. Bu o değil. Çılgın, kesik bakışları her hareketimi takip ederken sözlerime tepki bile vermiyor.

Bir adım geri attığımda, canavar hırılıyor ve uyarı olarak havaya kraliyet mavisi bir ateş püskürtüyor.

Etrafımdaki her şey sallanıyor ama ben ejderhaya bakıyorum. "Baelfire'ı istiyorum."

Boğazından yine o garip tıkırtı sesi geliyor, beni takip ederken daha korkutucu görünmek için kanatlarını açıyor.

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum."

Bu bir blöf. Emin değilim - bu canavar beni bir sonraki akşam yemeğiymişim gibi avlarken ve gözlerinde en ufak bir anlayış kıvılcımı bile yokken. Ama Baelfire o drakonik kafanın içinde bir yerlerde hâlâ yaşıyorsa, ona ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Benim onun için savaştığım gibi onun da benim için savaşmasına ihtiyacım var.

"Baelfire," diye fısıldıyorum. "Eşime ihtiyacım var."

Hiçbir şey yok. Ejderhanın başı yaklaştıkça alçalıyor, kuyruğu beni yakalamak için kıvrılıyor. Yaklaştığı anda tırpanımı

Sağlam kolumla eteryumun ejderhanın pullarını kolayca kestiğini fark ettim.

Bu küçük çentik canavarı kızdırıyor. Uzun boynu ve kafası öne doğru yılan gibi kıvrılıyor, ta ki yüzüme doğru kükreyene kadar, o kadar gürültülü ve acımasız ki görüşüm dalgalanıyor ve kulaklarım protesto için çınlıyor.

Ugh. Ejderha nefesi gerçek bir şey ve çok korkunç. Yavaş kavrulmuş çürüme, duman ve sülfür gibi.

Ama bu insanlık dışı, hayvani öfke gösterisi beni çileden çıkarıyor, öfkemi o kadar hızlı yüzeye çıkarıyor ki neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Eğer bu canavar gerçekten kontrolü tamamen ele geçirip dostluğumdan geriye kalan her şeyi yok ettiyse-

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır.

Yerimde durarak ejderhanın vahşi gösterisine kendi gösterimle karşılık veriyorum ve yaralı göğsümde kaynayan çaresiz öfkeyle avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

"Onu geri ver!"

Canavar hırlıyor ve bana saldırmaya çalışıyor ama ben daha hızlı hareket ederek tırpanımı burnuna saplıyorum. Öfkeyle kükrüyor, kuyruğunu sertçe savuruyor ve bana çelme takıyor.

Soğuk, sert zemine çarpıyorum, tırpan ellerimden düşüyor. Altımdaki kırık kolumdan daha fazla acı sekiyor ve çığlık atmama neden oluyor. Ejderha hırlıyor, uzun boğazının pullarının altından ateşin parıltısı yükseliyor ve beni kömürleşmiş bir iskelete dönüştürmeye hazırlanıyor.

Kör bir içgüdüyle sağlam kolumu uzattım. Yanımdaki pullu kuyruğa dokunduğumda adrenalin ve çaresizlik kanıma karışıyor ve sonra içimden alev alev bir güç dalgası geçiyor. Kenzie'yle yaşadığım hissin aynısı, parmak uçlarımdan serbestçe akan garip büyüyle kontrol edilemez ve şiddetli.

Ateş ejderhanın boğazında sönüyor. Onun yerine acı içinde kükrüyor, kıvranmak için yere düşmeden önce sadece benim dokunuşumla kasılıyor. Ne yazık ki, tüm bu çırpınışlar kuyruğunun son bir kez bana çarpmasına neden oluyor ve beni bir kar yığınının içine düşürüyor.

Bir anlığına soğuğa gömüldüm, az önce kutsal büyüyle her ne halt ettiysem yorgunluktan nefes alamaz hale geldim. Sonunda, öksürmek ve acı içinde yüzümü buruşturmak için kar yığınının kısmen çıkmaya çalışıyorum, önümdeki loş, uğursuz ormana göz kırpmak için sağlam kolumla yüzümdeki karı fırçalıyorum.

Ejderha çoktan küçülerek Baelfire'a dönüşmüştü.

O çıplak, altın sarısı, kaslı vücudu nerede olsa tanırım ama şu anda ormanın zeminine çökmüş, kıpırdamadan duruyor.

Uzaktan, kuzgunların yaklaşırken yüksek sesle gıkıldıklarını duyuyorum. En yakındaki ağaçların gövdelerinde buzlar çatırdıyor ve tepede bulut olmamasına rağmen havada kar dönmeye başlıyor.

Tüm bunları görmezden gelerek kendimi karların içinden Baelfire'ın yanına sürüklüyorum ve yanına düşüyorum. Korkunç bir durumda. Sıcak, pürüzsüz tenine dokunma, zarar görüp görmediğini kontrol etme ve bulaşıcı gülümsemesini görme isteğiyle titriyorum.

"Bael?" Fısıldıyorum, umut boğazımı tıkıyor.

Ama kafasını çevirdiğinde, bu umut sertleşiyor ve mideme batıyor. Gözleri hâlâ bir ejderhanın kesik, kehribar gözleri. Bir hayvan gibi tıslarken ve parmaklarımı güçlkle şaklatırken, orada hiçbir tanıma yok. onları özlüyorum.

Bu benim dostum değil. Hâlâ onun yerini alan vahşi şey.

"Maven!" Everett yakınlarda bir yerde bağıyor.

Bir saniye sonra yanımda keskin bir şekilde durdu. Bir an için insan formundaki Baelfire'a şok içinde bakıyor. Altı ay önce "öldüğümde" beri bunun bir ilk olduğunu anlamak zor değil.

Emri verdiğim iri kuzgun kanat çırpıp omzuma konuyor ve yırtık kazağını neredeyse şakacı bir şekilde gagalıyor. Soğuk ay ışığında, Everett'in yaralı yüzünde bir nefret parıltısı yakalıyorum, sonra elini kuzguna doğru kaldırıp onu donduruyor.

"Yapma," diyorum ona. "Onu seni alması için gönderdim."

Kıpırdamadan duruyor. "Sen..." Sonra kuzguna tekrar bakıyor ve beklenmedik bir şekilde midesinin bulandığını hissediyor. "Yani... tüm kuzgunların sebebi sen misin? Ve bunca zamandır, ben-tanrılar, ben..."

Kuzgunlarla olan bariz bağlantım hakkında onunla daha sonra konuşacağım. Not-Baelfire beni tekrar ısırmaya çalıştığında yönümü değiştirmeye ancak zamanım oluyor. Bu Everett'i minyatür varoluşsal krizinden çıkarıyor ve hemen şekil değiştireni boynundan aşağı donduruyor.

Not-Baelfire hırlıyor ve tıslıyor, dişlerini gıcırdatırken ve buza karşı faydasızca mücadele ederken ağzından tükürük damlıyor. İlerleme kaydedemediği anlaşıldığında, derinlerden garip bir öksürük sesi çıkarıyor

Havaya saf mavi ateş üflemeden önce boğazını sıktı ve Everett'in isle kaplanmış ceketini neredeyse yakıyordu.

"Lanet olası pislik," diye mırıldandı elemental.

Ama beni kandıramaz. Sesinde kötülükten çok üzüntü var. Dostumu böyle görmek beni şüpheye düşürüyor. Belki de çok geç kaldım.

Belki de gerçekten bu canavarla yer değiştirmiştir. Baelfire'ı bu hale gelmekten kurtarmak için daha erken dönmem gerekiyordu ve neden *altı ay* boyunca Cennet'te tutulduğumu bile bilmiyorum. Eğer sadece-

"Dur," diyor Everett nazıkçe, çömeliyor ve ona bakabilmem için yüzümü kucaklıyor. O da en az benim kadar bitkin görünüyor ama solgun bakışlarında ciddiyet var. "Onu geri alacağız Kardelen. Hepsini geri alacağız."

Omuzlarımı dikleştirerek titrek bir şekilde nefes alıyorum. O haklı. Panik yapmak zaman kaybı ve ben daha fazla sarmal olamayacak kadar bitkinim.

"Saldırıdan sonra kale nasıl?" diye soruyorum.

"Hâlâ yangını söndürmeye çalışıyorlar ama en büyük hasar sizi götürdüğünde meydana geldi. Açıkçası, artık eski profesörümün dairesinde kalmayacağız. Beşlimizin dairesinde kalacağız."

Tereddüt ediyorum. "İnsanlar beni gördü."

"Ejderha seni aldığında seni gören herkes donmuştu. Kazara," diye ekliyor, ama belli ki sonradan aklına gelmiş.

"Douglas hayatta kaldı mı?" Kırık kolumu hafifçe kaydırırken yüzümü buruşturuyorum.

Everett'in dikkati yarama kayıyor. Küfrediyor ve ölümcül bir şekilde Bel Ateşi Olmayan'a bakıyor. "Evet, yaşıyor. Seni mümkün olduğunca çabuk iyileşmen için geri götüreceğim. Sonra Baelfire için geri geleceğim."

"Onu bu şekilde bırakamayız."

"Tabii ki bırakmayacağız. Bu vahşi pislik az önce seni öldürmeye çalıştı."

Sağlam kolumla onu saran buzu işaret ediyorum. "Gece yarısı atıştırmak isteyen canavarlar için üzerine *Ücretsiz Şekil Değiştiren Dondurması* yazan bir tabela da bırakabiliriz."

Buz elementalim inliyor ve muhteşem yüzünün yara almamış yarısını ovuşturuyor. "Tamam. Bacaklarını çözüp ağzını donduracağım. Onu bu ürkütücü ormanda sürüklememe yardım etmen gerekecek. Ama bana yardım et, eğer bir şey bize saldırırsa ve sen daha fazla yaralanırsan, ben-"

"Boynumdan aşağısını dondurun ve beni kilitleyin," ayağa kalkarken daha önceki tehdidini tekrarlıyorum. "Yeterince makul. Ama geri dönmesini nasıl engelleyeceğimizi bulmamız gerek. Ona ne yaptığımı bilmiyorum ama bu uzun sürmeyebilir."

Everett iç çekerek Bal Ateşi Olmayan'a bakıyor. "Onun yer değiştirmesini nasıl engelleyeceğimizi biliyorum, ama bundan hoşlanmayacaksınız."

15

KRİPT

KAÇIŞ YOK.

Ancak bir kez daha bu mehtaplı, şehvetle sıırıslıklam olmuş anıya yakalandığımda aklımdaki son şey kaçış oluyor.

Dilim Maven'in boynunun kenarından yukarı doğru çıkarken o da kalçalarını tekrar yuvarlıyor, ilahi ıslaklığındaki amcığı delinmiş sikimi sıkarken beni mükemmel zevkin eşiğine doğru acımasızca götürüyor. Onun nefes nefese çıkardığı sesler, diğerlerinin izlerken çıkardığı iniltilerle birleşerek günahkâr bir senfoni oluşturuyor.

Frost'un onu hazırlarken yaptığı şov sayesinde hepimiz ona duyduğumuz ihtiyaçtan çılgına dönmüştük. Onu yemek için hiçbir çabadan kaçınmadı, oynadı ve alay etti, ta ki ilk kez bakıcımın bu Sığınak evinin çarşaflarını ıslattığını görene kadar.

Frost bu şehvetli performansa dayanamamıştı, ki bu şanslıydı çünkü şimdi Decimus ve ben karanlık sevgilime birlikte tapabileceğiz.

İşaret üzerine, ben o kışkırtıcı zirveye ulaşmadan hemen önce Decimus Maven'ı kollarımdan çekip kucağına aldı. Onun içine doğru ilerleyerek ağzını kendi ağzıyla kapatıyor, böylece ortaya çıkan güzel iniltinin tadına bakabiliyor.

Bakıcımın bu halini görmekten asla bıkmayacağım. Kızarmış ve kendinden geçmiş, siyah saçları sırtına savrulmuş, kıvrımlı, pürüzsüz, zeytin tonlarındaki vücudu saf şiir gibi hareket ediyor. Hepimiz manzaranın tadını çıkarırken Decimus'a yapışmış, serbest kalışını kovalamasını izlerken coşkulu ifadesi beni nefessiz bırakıyor.

Zevkin eşiğinde birlikte düşüyorlar, ama benim işim bitmedi.
onu.

Maven'in nefesi kesilince onu hemen çekip yuvarladım ve sabitledim. Ağrıyan sikimi tekrar ıslak sıcaklığına sokmadan önce onu yatağa yatırdım. Yakınlarda bir yerde, Frost kırık dökük bir şekilde küfrediyor ve Crane nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ben bunları not alamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Onun için çok çaresizim.

Üzerinde amblemimin olması için çaresizim, bağlanmak için.

Bu güçlü, güzel, *çarpıcı* kadın, yaptığım son lanet şey olsa bile benim ilham perim olacak. Yemin ediyor, ben onu ölüyormuşum gibi becerirken parmak uçları sırtımda geziniyor.

Ama yine de ölüyorum.

Yine de bu katıksız saplantı anları içime öyle derin işliyor ki, bana ne olursa olsun geri dönüşü yok. Ve onun zevki tekrar yükselirken, kendi dilimi ısırarak serbest kalmamı engellemeye çalışıyorum, kan tadı alıyorum ama ona verebileceğim her şeyi vermem gerekiyor.

Sonuna kadar ona kendimden verebileceğim her şeyi vermek istedim.

Saplantımın son nefesini benden önce vermiş olması, bu anının içine sızan ve kafatasımı döven acı verici bir farkındalık.

Bu döngüde, güzel anlar bile acımasız hale geldi.

Sonunda, Maven'ın zevk dolu nefesi kulaklarımı süslüyor, ardından etrafımda kenetlendiğini hissediyorum ve kendimi kaybediyorum. Zevk doruğa ulaştığında yüzümü boynuna gömerek bağırıyorum ve sonunda ona sarılmakla kalıyorum.

"Tanrım," diye gülüyor Maven nefes nefese, çenemi öperek.

Yuvarlanmadan önce onu öpüyorum, Frost'un onu öpmek için yatakta ilerleyişini ve yüzündeki saçları fırçalayışını uzun süren bir arzuyla izliyorum.

"Duş almana yardım edeyim," diye teklif ediyor, kalın bir sesle.

Bekçimiz, Crane'in şehvet dolu gözlerle izlediği yere doğru bakıyor. "Silas yapacak. Susamış," diye ekliyor sırtarak.

Bu, Maven'ı yataktan kaldırıp banyoya götürmeden önce kan fae'sinin bardağı taşıran son damla oluyor. Su akmaya başlıyor ama Crane ona kötü bir şey yaparken hepimiz onun nefis soluklarından birini daha duyuyoruz.

"Yüce tanrılar, çıkardığı o sesler beni öldürecek," diye inliyor Frost, yatağa düşerken.

Tamamen soyunmaya hiç zahmet etmemişti ama Decimus doğduğu günkü gibi çıplaktı ve mutlu bir şekilde iç çekerek kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Beni fazla umutlandırma Profesör Popsicle."

"Siktir git, kertenkele."

"Evet, öyle yaptı," diye sırtıyor Decimus. "Ve şimdi onun amının tatlı kokusu beni hayatımın en güzel uykusuna gönderecek."

Frost, şekil değiştirenin yerde yatacak olmasına itiraz etmeye başlıyor çünkü diğer herkesle birlikte bu yatağa sığamayacak kadar büyük, ama tüm dikkatim vücudumda çiçek açan acıya kayıyor. İçimden bir ses Arafta bir sorun olduğunu söylerken işaretlerim aydınlanıyor.

Bununla ilgilenemem. Sadece katlanabilirim.

Kaçış yok.

Anılar yeniden değişiyor, her şeyi yeniden yaşarken benimle alay ediyor ve bana eziyet ediyor. Issız çocukluğum. Onu o sahnede gördüğüm ana kadar geçen boş yıllar. Ve son olarak, Maven son nefesini verdikten sonra beni tüketen karanlık.

O gittiğinde, onun en ufak bir gölgesini bile arzuladım. Ama hatırlatıcılardan nefret ederdim.

Bu yüzden, kaçan bir büyücüyü avlarken Syntyche'nin tapınaklarından birine rastladığımda, ördüğüm duvarlardan acı sızmaya başladı.

O benim ilham perim olacaktı.

Şimdi o gitmişti ve ayın için gideceğimiz tapınak benimle alay ediyordu.

Tapınaklara çılgınlık aşıladığım, kutsal çalışanların birbirlerine düşmelerini izlediğim ve ibadet edenlerin deliliğe sürüklendiğini gözlemlediğim haftalar boyunca kargaşa devam etti. Artık kutsal sayılmayan tapınaklara gitmeye çalışan herkesin işini bitirdim, ta ki sonunda herkes denemekten vazgeçene kadar.

Sevgili bakıcımı elimden aldıkları için tanrıları cezalandırmak en büyük önceliğim haline geldi-

Ta *ki* beni bulana
kadar. Ölümün ta
kendisini.

Karanlıkta gizlenmiş ve varlığından tarifsiz bir korku yayılırken bir tırpan kullanan Syntyche beni Arati'nin tapınağında buldu. Rüyalar âlemine girerek rüya tanrıçasından kaçmak mümkün olmadığı gibi, onun gazabından kaçmak için başka bir yer de yoktu.

Başka bir anının ıstırapı yeniden başlıyor, bu bitmeyen ceza devam ederken kendi bilinçaltım beni boğuyor. Asla bir kaçış olmayacak.

Ama bu işkencenin içinde bakıcım var. Uyuşmuş ve kendi kırık varlığımın ağırlığına gömülmüş olsam bile, onun en acımasız anılarına bile karşı koyamıyorum.

Del Mar'ın Baelfire'in şekil değiştirmesini engellemek için taktığı tasmanın aylar önce Everbound'a getirdiği tek tasma olmadığı ortaya çıkıyor.

Asher Douglas kırık kolumu ve ısıruk izlerimi iyileştiriyor ama Everett, Baelfire'in çıplaklığının üzerine bir battaniye örtmeye çalışmakla meşgul olduğu için büyücünün kutsal büyü kullandığını fark etmiyor. Baelfire Olmayan hemen yüzünü yakmaya çalışınca ejderha değiştiriciyi yeniden dondurmak zorunda kalıyor.

Asher, "Kıçı hâlâ dışarıda," diye işaret ediyor.

Everett paralı askere bakmadan önce şekil değiştirenlerin çıplak aptallar olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor. "Komutan Decimus'a bir mesaj ilet. Vahşi ejderhanın bulunduğunu ve burada tutulduğunu bildir. Gerekirse ve başka soruları olursa onu bilgilendireceğimi söyle."

Douglas, Hearst'ün eski müdürünün odasından çıktıktan sonra Everett bana masanın çekmecelerinden birinde duran diğer büyülü tasmaları gösteriyor. Tek düşünebildiğim, Baelfire'in sıradan bir hayvan gibi herkesin içinde bir tane takmasının ne kadar aşağılayıcı olduğu.

Yatak odasında benim için tasma takması çok seksi ama şu anda, kendisi bile değilken ve *aslında* akılsız bir hayvan gibiyken bunu ona takma fikri midemi bulandırıyor.

"Ya bu ya da onu donmuş halde tutmak. Tabii daha iyi bir fikrin yoksa," diyor Everett sessizce, müdürün masasının yanındaki sandalyeye çökerek.

İkimiz de tükenmiş durumdayız. Tüm şato duman gibi kokuyor. Ejderha saldırısının ardından ortalığı temizlerken, hiçbir Reformist beni görmeden donmuş müdürün odasına gizlice girmek zor oldu.

Baelfire artık boynundan donmuş durumda, daha fazla ateş kusmasını engellemek için ağzı buzla kapatılmış. Gözleri hâlâ ilkel bir delilikle parıldayan ejderha yarıkları.

Eğer geri dönerse, yine daha büyük bir hedef olacak. Avcılar hâlâ onu arıyor olabilir.

Onu bu formda tutmak bana daha iyi bir şans veriyor.

Onu.

Deri tasmalardan birini alıp inceliyorum. R n görmüyorum ama En son taktığında ben hortlak büyüsüyle yok edene kadar çıkaramadığımız için, üzerinde asırlık *monomei* kilitleme t lsımı olduğundan   pheleniyorum. Bu t lsım basit ama sağlamdır ve sadece cansız bir nesneyi kilitleyen kişinin kilidi açabilmesini sağlar.

Yani, sınırsız yıkıcı büyüye sahip başka bir hortlak bulmadığımız sürece, bu tasmayı ona taktıktan sonra sadece ben  ıkarabileceğim.

"Boynunu   z," diye mırıldandım.

Tasma Baelfire'in boğazına sıkıca ama çok da sıkı olmayan bir şekilde dolandıktan sonra Everett ve ben vahşi  ekil deği tirenimi batı kanadındaki boş bir daireye götürüyoruz. Direnen kas kütlesini oraya sürüklemek sıkıcı, ta  odayı ateşe dayanıklı hale getirmek ise daha da sıkıcı. Everett, dostumu gece için içeri kilitledikten sonra nihayet onu saran buzu eritiyor.

Kimsenin beni görmesini engellemek için kalenin içinde birkaç dakika daha gizlice dola tıktan sonra, Everett'in odaları harap olduğu için eski beşli dairemize ula ıyoruz.

 eri girdiğimizde, beşli grubumla paylaştığım odalara bakıyorum. Tanrım, buraya gelmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Burayı en son be liyle birlikte kaçmaya ba lamadan hemen önce görmüştüm.

Hepimiz birbirimize bağlanmadan ve sonra derhal parçalanmadan önce.

Tertemiz e le memi bildiğimden, muhtemelen bir şeye dokunmadan önce du a girmeliydim. Ama koridorlardan birindeki banyoya doğru adım attığımda Everett kaşlarını çatıyor, beni kucaklıyor ve be  kişilik yatağın bulunduğu yatak odasına götürüyor. Beni nazıkçe  ar afların üzerine yatırıyor, ba ımın altındaki yastığı ayarlıyor.

Sadece eteryum bıçağımı gizli cebimden çıkaracak vaktim var, böylece merhametli bir bilinçsizliğe d  meden önce yan tarafıma saplanmak yerine elimde kavıyor.

Kabuslar, derin yorgunluğumun sınırlarında geziniyor, ta ki ani bir akıntı üzerime çöküp beni başka bir Cennet anısına s r kleyene kadar.

Syntyche önümde duruyor. Ya da... belki de havada süzülüyor. Hareketleri o kadar akıcı ki, beni gizleyen gölgeli pelerinin altından yürüyüp y r mediğinden emin değilim.

Bu da onun hatırı sayılır boyunu sorgulamama neden oluyor.

Tanrıçanın yüzünde hiçbir ifade yok ama tırpanı omzuna dayanmış, simsiyah gözleriyle beni izliyor. Doğal olmayan soluk teni ve diğer küçük farklılıklar dışında neredeyse onun bir kopyası olduğumu fark etmek hâlâ tuhaf.

Anlaşılan o da benim gibi havadan sudan konuşmayı beceremiyor çünkü ikimizin de bir şey söylemesi uzun zaman alıyor.

"Arati ne derse desin, Cennet'te kalmayacağım," diye geveliyor sonunda Hafıza Ben.

"Demek bahsetmiştin."

"Bir planım var."

Bu anıyı bir kez daha gözlemlediğimde, planımın bana ölümlüler dünyasına temelli dönmenin yolunu söyleyene kadar tanrıların canını sıkmak olduğunu fark ediyorum. Kalmam konusunda kararlılar, ki bu büyük bir hayır. Şu anda kafamda onları kızdırmak için uzun bir fikir listesi derliyorum.

Syntyché hiçbir şey söylemiyor. Birkaç dakika daha geçiyor. Artık resmileşti. Konuşma konusunda çok kötüyüz.

"Kız kardeşim altın zırhıyla aşırı derecede gurur duyuyor," diyor tanrıça aniden. "Pantheon'dan ayrılıp Öteki Dünya'da kalıcı olarak ikamet etmeye başlamadan önce kardeşimizden bir hediye idi."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum.

"Eğer o zırha bir şey olursa, Arati'nin hatırı sayılır öfkesini davet eder. Onu nerede sakladığını bulmak senin için kolay bir iş olmalı."

Tanrıları kızdırmayı planladığımı açıkça tahmin etmiş ama...

"Bana yardım mı ediyorsun?" diye sordum.

"Şaşırdın."

"Daha çok şüpheliyim. Geçmişte bana herhangi bir iyilik yapmışsın gibi davranmayalım."

Syntyché bunu düşünüyor ve tırpanını çevirerek eteryum bıçağını inceliyor. "Tanrılar Cehennem'i göremez, bu yüzden senin büyüdüğünü gözlemlemedim. Ölümlüler dünyasına adım attığında şımartılmaya ihtiyacın yoktu ama belki şimdi benim yardımım sana fayda sağlayabilir. Ruhunu bu varoluş düzleminden çıkarmanın tek yolunu öğrenmek için kız kardeşimin gazabını kışkırtmakla başlayarak, böylece Cennet'ten düşebilir ve çok düşkün olduğun yapışkan erkek ölümlülerle yeniden bir araya gelebilirsin."

Bunu çok güzel özetledi.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Buna anne-kız kaynaşması mı diyorlar?" "Öyle değil de başka bir şey diyelim."

"O zaman aynı sayfadayız." Duraklıyorum. "Bana nasıl döneceğimi söyleyemez misin?"

"Ölümlüler âleminde yaşamak için ölümlü olmayı başaran sadece bir ölümsüz varlık oldu, çok uzun zaman önce. Arati ona ölümlülüğe giden yolu öğrenmesinde yardım etti ama bu sırrı dikkatle koruyor. Onu ikna etmek zor olacak."

Zor olması beni daha önce hiç durdurmamıştı, şimdi de beşlim tehlikede olduğu için bunun benim için hiçbir anlamı yok. Sonsuz gibi görünen bulut denizine bakıyorum, yara izli, amblemsiz göğsüm ağrıyor.

"Galene ölümlüler âlemini buradan izleyebileceğim bir yol olabileceğini ima etti. Beşlimi görmenin bir yolu."

"Bu mümkün, benden hangi yetenekleri miras aldığına bağlı olarak." Ona kararlı bir şekilde bakıyorum. "Söyle bana."

Anı kayıyor, değişiyor ve bir an için neye baktığımı anlayamıyorum. Yükseklerde gri bir manzaranın üzerinde süzülürkenki bir görüntü. Kış rüzgârı bir yandan beni dövüyor.

Birkaç dakika sonra, dünyayı bir kuşun bakış açısından gördüğümü fark ediyorum.

Herhangi bir kuş değil. Bir kuzgun.

Kuzgun sonunda terk edilmiş, genişleyen bir şehirdeki yıkık bir tapınağın üzerine tünüyor. Devasa tapınak son derece süslü ve görkemli, ateş sembolleri artık buzla kaplanmış mimariye zarif bir şekilde işlenmiş.

Burası kesinlikle Arati'nin tapınaklarından biri, ancak şehrin geri kalanı gibi rengi solmuş ve terk edilmiş.

İlk başta kuzgunun bana bunu neden gösterdiğini anlayamıyorum. Sonra uçan payandaların yanındaki kırık bir pencereden içeri süzülüyor ve tapınağın içine bakmak için ileri atılıyor. Karanlık ve boş - sunağın dibinde hareketsiz yatan deri ceketli bir figür dışında.

Mahzen.

Kuzgunun keskin görüşüyle, Kâbus Prensimi çevreleyen karmaşık karanlık rünlerin eşmerkezli dairelerini seçebiliyorum. Kat kat büyüler onu acımasız bir lanetin içine hapsetmiş, hareketsiz yatıyor, göğsü hafifçe inip kalkarken gözleri kapalı.

Neredeyse uyuyor gibi. Ama uyuyamıyor.

Anı, karabasanımın bu değerli görüntüsüyle birlikte soluyor. Tamamen kaybolmadan önce, kendi öfkeli sesimin yankısı bana geri dönüyor.

"Ona ne yaptın?"

"Hak ettiğinden çok daha azını," diye yanıtlıyor Syntyche'nin soğuk sesi çok yönlü bir yankıyla. "Biz tanrıların uymak zorunda olduğumuz yasalarımız vardır. Kutsal şeyleri yok etmenin sonuçları olmalı. Kâhyanın cezasını kız kardeşimin, intikam tanrıçasının vermesini mi tercih ederdin? O çok daha kötüsünü yapardı. Eğer akli yerindeyse ve aklıktan ölmezse, bunu da bir iyilik olarak kabul et."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hızla doğruluyorum, boş göğsüm yine yanıyor. Everett hemen arkamda, uykumdan sıçrayarak kalkıyor ve beni kendine çekerken odanın sıcaklığını birkaç derece birden düşürüyor.

"Ne oldu? Yaralandın mı? Bir hayalet mi?" diye soruyor, beş yatak odalı pencerelerden sızan sabah ışığına rağmen gözleri odadaki her karanlık yere kayıyor.

Başımı sallıyorum, eteryum hançerimin sapını o kadar sıkıştırdım ki fark edince bırakıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Crypt'in nerede olduğunu biliyorum," diye nefes alıyorum.

Everett kaşlarını çatarken battaniyeleri üzerime örtüyor. En azından dün gece biraz uyumuş gibi görünüyor. "Nasıl?"

Ona geri dönen anılarımın bir kısmını anlatıyorum -Cennet'teyken onları bir şekilde kuzgunlar aracılığıyla nasıl izleyebildiğimi ve Crypt'in renksiz bir şehirde, Arati'nin tapınaklarından birinde nasıl bir lanet altında olduğunu.

Yavaşça başını sallamadan önce hepsini dinledi. "Bana bir saat ver."

"Silas ve Baelfire'ı geride bırakmak istemiyorum," diye ekliyorum.

Everett tekrar başını sallıyor. "İşte bu yüzden bir saate ihtiyacım var, hepimiz gitmeden önce birkaç şeyi halletmek için. Son saldırıdan sonra, Asher Douglas bizi taşımak zorunda kalacağı için, biz yokken kaleyi daha fazla Reformcunun izlemesini istiyorum. Bana bir saat verin ve gidelim."

Tanrım, bu elementale bayılıyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Lillian bana içinde rastgele erzak ve yiyeceklerin olduğu bir çanta uzatıyor, ben de Everett ve Not-Baelfire'la birlikte harlı bir ocakla sıcak bir şekilde aydınlatılan batı kütüphanesinde bekliyorum.

Lillian, Baelfire'in bedenini işgal eden çılgın hayvana bakıyor. Tasmaı takılı ve kaçmaya çalışırsa diye bir de tasma ekledim. şu anda büyük ön masanın üzerine tünemiş durumda, üzerinde sadece Everett ve benim onu içine sokmayı başardığımız bir çift şort var, ancak ikimiz de birkaç ısırık ve çizik aldık.

Ona hırlıyor ama o gülümseyerek bana dönüyor. "Bütün eşleşmelerin çok yakışıklı."

"Gülünç derecede öyle," diye katılıyorum. "Aslında vahşı olmadığı zamanlarda karizmatik bir sosyal kelebehtir. Onu bir kez seveceksin..."

Yine o olduğunda. Tabii hâlâ oradaysa.

Lillian şüphelerimi ve hayal kırıklığımı görebiliyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor. "Tüm eşleşmelerinle resmi olarak tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu olacak, küçük kuzgun."

Bana taktığı lakabın ne kadar yerinde olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Ama o benim gerçek kimliğimi başından beri biliyordu. Her şey olup biterken, onunla fazla zaman geçirme şansım olmadı - ki bu sinir bozucu, çünkü onu sonsuza kadar özlemişim gibi geliyor.

"Bir satranç oyunu," diye geveledim. "Döndüğümüzde satranç oynamak için zaman bulmalıyız."

Eskiden birlikte çok satranç oynardık. Bu oyunu birlikte oynadığım tek kişi o.

Lillian aydınlandı. "Bunu çok isterim. Beşlinizi geri aldığınızda ve işler yoluna girdiğinde kazanmayı dört gözle bekliyorum."

Batı kütüphanesinin kapısı açılmadan önce onun bu ince lafına sıırıyorum. Asher Douglas bize katılıyor, aşırı miktardaki kışlık kıyafetlerini düzeltiyor.

"Kahvaltıdan hemen önce donmuş insan koleksiyonunun arasında dolaşmak gibisi yok, Frost. Her seferinde iştahımı kaçırıyor."

Bu da ne şimdi?

Kollarından birini tekrar tekrar ayarlarken göz göze gelmediğim Everett'e bakıyorum. "Koleksiyonun mu var?"

"Onları görmedin mi?" Douglas homurdanıyor. "Buzdan düzinelerce dik mezar gibi. Tüylər ürpertici."

"Görmek istiyorum," diyorum, hastalıklı bir hayranlık beni az önce girdikleri kapıdan çıkarıp en yakın avluya götürüyor.

Everett bana ayak uyduruyor ve kalenin bu bölgesinde Reformistlerin bulunmadığından emin olmak için hızla etrafına bakınıyor. "Sadece birkaç kişi

beni rahatsız etti."

Birkaç tane mi? Soğuk güneş ışığında parıldayan, tertemiz donmuş insan, canavar ve kuzgun sıralarına bakıyorum. Kıpırdamayan vitrinlerin üzerinde küçük toz kar yığınları toplanmıştı.

Bakışlarım yakınlardaki donmuş kanatlı, kuyruklu bir karabasana takılıyor. Tanıdık bir ürperti omurgamı sarınca kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hepsi... canlı mı?"

Everett başını sallıyor, bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi görünüyor. "Çoğu bunu hak etti. Bazıları yeniden bir tür adli hükümet kurulduğunda yargılanana kadar bu şekilde tutulacaklar. Diğerleri sadece... dekorasyon. Ben aksine karar verene kadar."

Ne kadar zalimce.

Ona sırtıttığımı görünce iç geçirdi. "Biliyorum, gerçekten ürkütücü."

Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyor. Avlunun bir köşesinin şekilsiz donmuş kürelerle dolu olduğunu fark etmeden önce bazı heykellerin arasından geçiyorum.

"Orada ne var?"

Everett yüzünü buruşturarak ceketinin kolunu birkaç kez düzeltiyor. "Crypt'in kaybolmadan önceki katkıları."

Yaklaşıyorum ve hepsinin kafa olduğunu fark edince duraklıyorum. Dikkatsizce kaldırım taşlarına bırakılmış ve donmaya terk edilmiş, aralarında Everett'i savaş sırasında yaralayan Lich'in kafatasının da bulunduğu bedensiz kafalar.

Crypt'e bana getirmesini söylediğim gibi. Onun gitmesine izin vermedi. Aww.

"Tabii ki gülümsüyorsun," diye iç geçirdi Everett.

"Benim durduğum yerden -yani, ben yokken seni hafifçe kızdıran herkesin yaşayan donmuş koleksiyonunda- yargılayacak yerin yok."

"Haklı bir noktaya değindi," diye onaylıyor Silas'ın sesi arkamızdan.

Nabzım hızlanıyor. Dönüyorum, kan fae büyücümün keskin bir kışlık palto giydiğini ve kırmızı bir atkının altından kanımdan yapılmış bir tılsımın görüldüğünü görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Temizlenmiş ama hâlâ iyi değil. Bir adım geri atmadan önce kırmızı gözlerinin donmuş figürler arasında gezindiğini gözden kaçırmıyorum. Tekrar bana odaklanmaya çalışmadan önce irkiliyor ve var olmayan bir şeye vuruyor. Gözlerinin altındaki koyu halkaların gölgeleri ve daha

Belirgin elmacık kemikleri ve daha ince yapısı, kendini hapsettiği için hafifçe zayıfladığını hatırlatıyor.

Yine de sonunda dışarıda. İlerleme ilerlemedir. Bunu kabul ediyorum.

"Tılsım işe yarıyor mu?" Kontrol ediyorum.

"Sana yanlış bir tehdit bırakma şansım olmazdı." Silas'ın sözleri sonda bulanıklaşıyor. Tekrar denemeden önce irkiliyor, ancak fae sürünüyor. Ne söylemeye çalıştığını hâlâ anlayamayınca bir nefes alıyor ve sonunda, "Senin için önemli bir tehdit olduğumu hissetseydim, daha uzun süre uzak dururdum," demeyi başarıyor.

Everett, "Üçüncüsünde uğur vardır," diye homurdanıyor. İşte başlıyoruz.

Bu mirasçılar, sanki geçmişte birbirlerine gizlice yardım etmek için ekstra çaba sarf etmemişler gibi, birbirlerine pislik yapmayı seviyorlar. Ne kadar önemsediklerini gizlemek için birbirlerinin canını sıkıyorlar.

Silas elementali bir kez daha süzüyor. "Maven'a bu kadar yakın durmak senin için güvenli mi yoksa diğer her şeyi dondurduğun gibi onu da donduracak mısın?"

"Güvenli," diye kararlı bir şekilde araya giriyorum ve daha fazla tartışmanın önüne geçiyorum. Neyse ki Asher Douglas avluda bize katılmak için o anı seçti.

Yanımdan ayrıldığı için sinirli olan Everett'e sessizce bir şeyler söylüyor ama kaleden ayrıldığımızda her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak için gidiyor.

Silas'ı tekrar görmek için yanıp tutuşuyordum. Fae'ne doğru bir adım atıyorum, daha yakın olmak ve her zaman üzerinde kalan baharatlı burbon kokusunu almak istiyorum.

Ama o bir adım geri çekiliyor, kan kırmızısı gözleri bana dikilmişken yine hiçbir şeye bakmıyor. "Bana sadece beni fırlatabileceğin kadar güven, *thanafluir*."

Yine bana Ölüm Çiçeği diyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum.

Bu lakattan rahatsız olduğumdan değil.

"Vücudumun daha güçlü ve hızlı olmak için geçirdiği kalıcı değişiklikleri düşünürsek, bu hala oldukça uzak," diye hatırlatıyorum ona, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Beni incelerken hiç eğlenmiyor. "Aileni biliyorum ama *ona öyle demeyi kes dedim*," diye aniden çıkışıyor, kafasının yan tarafını kavrayıp dişlerini sıkıyor.

Lanet olsun. Onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Çılgınca.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için yaklaşıyorum, böylece bana hafifçe yaslanabiliyor.

"Bu benim hatam," diye mırıldanıyorum.

Kafasını temizlemeye çalışır gibi sallıyor. "Hayır. Senin hatan değildi.

Tha fios anima aih'leat, thanafluir."

Anlamı, "*Ruhum seninkini biliyor, Ölüm Çiçeği.*

Sonra kan kırmızısı bakışlarındaki vahşi, öldürücü parıltıyı görebilmem için başımı geriye doğru eğiyor. "Bizi isteyerek terk etmediğini biliyorum, o yüzden seni bizden kimin aldığını söyle bana."

Doğru

ya.

Bertram.

Amadeus için çalıştığını düşünürsek, o vampiri fazla düşünmedim. Sözde "babamın" artık işe yaramadığını düşündüğü herkesi kalıcı olarak öldürmek gibi acımasız ama etkili bir alışkanlığı var, tabii bunun yerine onları Hortlak yapmaya karar vermezse. Ben bu iki tercihin de en iyi örneğiyim.

Yine de Bertram'a ne olduğunu öğrenmeye çalışmalıyım. Eğer öldüyse, mezarına tüküreceğim. Eğer yaşıyorsa, altı ay önce tabutuma son çiviye çakan kişi olduğu için onu gömmeden önce yüzüne tükürme şerefine nail olacağım.

Tekrar Silas'a odaklanıyorum. "Önceliğimiz bu değil. Şu anda önceliğimiz Crypt'i geri almak."

Duraksıyor, kafasının içindeki isyanı çözmeye çalışırken gözleri cam gibi oluyor. "Crypt... Crypt. Hapishanemde ortaya çıktı. Ben çıldırmışken. Bana *dèanamh alta facere sum* yapıp yapamayacağımı soruyordu..."

"Ekstra yüksek yapmak mı?" Fae'sini anlayamıyorum. "Tekrar dene," diyorum nazikçe.

Silas inliyor. "Sikişmekten nefret ediyorum."

Yüzümü asmamayı zar zor başarıyorum. Yanlılıkla söylediği tek yalanın bu olduğuna eminim. "Yani bundan nefret mi ediyorsun?"

"Evet. Bundan." İç çekiyor ve daha fazla konsantre oluyor. "Crypt bana saçından bir tutam getirdi ve bir şey için izleme büyüsü istedi. Bu..."

Kafasının içindeki seslere tekrar bağırarak için sözünü kesiyor, nefes alış veriş hızlanırken saçlarını yoluyor.

Ne dediğini düşündüm. Birçok takip büyüsü DNA'ya ihtiyaç duyar, bu yüzden pek yardımcı olmuyor. Ama ben zaten ölmüşken neden beni izlemeye çalışıyordu?

"*Pios ostentaoth*," diye geveliyor Silas.

Yeterince hızlı tercüme edemiyorum. "Ne?"

"Sergilenen bir şey. Senin bir parçan."

Sergilenen şey-

Oh, tanrılar. Kalbim kaledeki odasında Amadeus'un örtüsünün üzerinde duruyor. Kahretsin, Crypt'e bundan bahsettiğimi unutmuşum. Eğer onu bulmaya çalışıyorsa.

Bir kalbe ihtiyacım var ama herhangi bir nedenle onu geri almak için Amadeus'un kalesine gitmek delilik olur.

"Neredeydin, *ima sangfluir*?" Silas mırıldanıyor ve ben düşünürken onun beni incelediğini fark ediyorum. Sanki tutarlılığını korumasına yardımcı oluyormuş gibi boynundaki kan tılsımına dokunmak için uzanıyor. "Bedenin, hortlakların amaçları tamamlandığında ve Öteki Dünya'ya geçtiklerinde yaptıkları gibi yok oldu. Öteki Dünya'dan kimse geri dönemez ama sen buradasın. Öyle değil mi?" diye kaşlarını çatarak soruyor.

"Cennet'e gittim," diye açıklıyorum basitçe. "Ve sonra geri döndüm. Buradayım ve kalıyorum."

Silas bunu duyduktan sonra sanki bir darbeden kaçtıymış gibi aniden bir tarafa savruldu. Küfrediyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Bağışlayın beni. Bir şeyler görüyorum. Hayır, *seninle* konuşmuyordum. Kapa çeneni."

Everett avluya geri dönerken yine kafasının içindeki seslerle konuşuyor. Elementalim yaklaşmasını yavaşlatıyor, Silas'ın bariz delilik nöbetine bakıyor ve iç çekip bana bakıyor.

"Onları getirmek istediğine emin misin? Gittiğimiz yer tehlikeli olabilir."

O haklı. Bunu biliyorum. Silas ve Baelfire'in durumlarını görmek zor ama Tanrılar aşkına, onları *daha yeni* geri aldım. Onları kolayca kontrol edemeyeceğim bir yere gitme düşüncesine hemen hayır diyorum. Bunu yapamam.

"O zaman hepimizin tehlikeli olması iyi bir şey," diye cevap veriyorum.

Everett cevabımı basit bir baş hareketiyle kabul ediyor ve avluya dönüp omuzlarını geriye atıyor. Konsantre oluyor, avludaki birkaç yüz donmuş kuzgunu çevreleyen buz çatlamadan ya da erimeden önce ellerini kaldırıyor.

Kuzgunlardan bazıları hızla uzaklaşırken ötmeye ve korkmaya başlıyor. Diğerleri buzun dışına doğru ölü gibi yığılıyor ve birkaçı hemen bana doğru kanat çırpıyor, başlarını eğip boncuk gibi siyah gözleriyle beni kontrol ediyor.

"İşte. Casuslarını geri aldın," diye mırıldandı Everett, bir tanesini yanından uzaklaştırdıktan sonra bana ciddi bir bakış fırlattı. "Ama içlerinden biri üzerime sıçarsa, ölür."

Daha cesur kuzgunlardan biri kanat çırpıp omzuma konduğunda Silas gözlerini kısarak ona bakıyor. "Omzunda bir kuzgun mu var, yoksa bu benim kafamda mı?"

"Bu gerçek."

"Senin sen olduğunu nereden bileceğim?"

Tekrar kaymaya başladığını görebiliyorum ama sorusu makul. Uzanıp parmak uçlarımla çenesini okşuyorum ve kan kırmızısı bakışlarını tutuyorum.

"Benim ben olduğumu bileceksin çünkü hiçbir şey seni elimde tutmama engel olamayacak. Kafadaki hileler bile. Ne zaman emin olmazsan, sadece sor ve ben de sana bunu hatırlatayım... *tha galeath*."

Seni seviyorum.

Bunu söylemenin garip olmasını bekliyordum ama şaşırtıcı derecede *doğru*.

Silas nefes verirken gözbebekleri büyür. "Sen, bunu söyleyerek... bu benim kafamın içinde."

"*Nach*," diye başımı sallıyorum. "*Tha galeath*."

"Ne demek bu?" Everett kaşlarını çatarak ikimizin arasına bakıyor.

Silas onu tamamen görmezden gelirken sesi en hafif fısıltıya düşüyor. "*Tha ba'galeath thu sempurah*."

Seni her zaman sevdim ve seveceğim.

Onu saran deliliğe rağmen, birbirimize bakarken bu an saf hissettiriyor. Bu onun için bir yaşam çizgisi, bunun gerçek olduğunu bilmesinin bir yolu. Ve benim için de, aylar önce o savaş alanına düşmeden ve acımasız büyücümü kendi zihninin cehennemine terk etmeden önce ona söylemek istediğim şey bu.

"Tamam, bu kadar," diye homurdanıyor Everett sonunda. "Fae öğreniyorum."

Silas gözlerini benden ayırmadan, "Elbette, *scútráche*," diye cevap veriyor.

"Hey!" Douglas şatoya geri dönen kemerden sesleniyor, kocaman, kabarık yeşil paltosunun üzerindeki var olmayan saate dokunuyor. "Daha sonra birbirinizin

ruhsuz gözlerine bakmaya ne dersiniz? Evcil ejderhan Kütüphaneye gidiyoruz ve bütün gün bekleyemeyiz, o yüzden acele edelim."

Silas Everett'e bakmadan önce kaşlarını çatarak ödöl avcısına bakıyor. "Onu sen mi tuttun? Neden?"

"Gürültücü ama işe yarar biri. Ayrıca bu sefer haklı. Hadi, gidip Maven'ın kaçık ucubesini yakalayalım."

Tanrım, sabırsızlanıyorum.

Syntyche ona her ne yaptıysa, Kabus Prensini geri alacağım.

Bu soğuk, çorak, gri tonlamalı şehirde gezinirken SESLER İNANILMAZ derecede yararsız.

Dikkat edin! Orada! diye bağıyorlar.

Yüzüncü kez omzumun üzerinden hızlıca kontrol ediyorum. Yüzüncü kez, Manhattan'ın üzerinde asılı duran kalın bulutlar sayesinde karla kaplı ve gölgelerle dolu boş sokaklardan başka bir şey yok. Hayaletler arada bir geçip gidiyor, çaresizce ölümden sonraki hayatlarını arıyorlar.

Bizim dışımızda burada yaşayan tek canlı, çeşitli tüneklerden bizi izleyen kuzgunlar.

Bir şey senin için geliyor, diye kıkırdıyor diğer sesler kafamın içinde. *Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz.*

Senin için buradayız. Her zaman yanında olacağız.

Seni buraya öldürmek için getirdiler, bilirsin, başka bir kıkırdama.

Hiç susmadılar. Şimdi tezahürat yapıyorlar, gülüyorlar, şarkı söylüyorlar, fısıldaşıyorlar-

"Tuhaf," diye mırıldanıyor Maven ve sesinin sonunda kafamın içinde yaşayan tehditleri kesmesine şükrederek ağlayabilirim. "Düşman hatlarının çok gerisindeyiz ama yakınlarda şeytanlar hissetmiyorum."

"Şeytanları *hissedebiliyor* musun?" Douglas arkamda yürüdüğü yerden soruyor. "Biliyor musun, hayır, tabii ki hissedebiliyorsun. Artık neden şaşıyorum ki?"

Everett, Maven ve Baelfire'dan geriye ne kaldıysa önümde yürüyorlar. Koyu sarı saçları her zamankinden çok daha dağınık, kir pas içindeki Baelfire bile hayatım boyunca tanıdığım ejderha şekil değiştiren gibi *görünüyor*. Hatta dondurucu soğuğa rağmen sadece şort giyiyor ki bu Bael'in yapacağı bir şey.

Ama Maven'la flört etmek ya da sinir bozucu derecede iyimser olmak ya da ejderha şekil değiştirenimizin tipik olarak yapacağı herhangi bir şey yerine, sadece çevremizi inceliyor. Dudakları zaman zaman dişlerinden geri çekiliyor ve gözleri derisinin altında gizlenen ejderhayı anlatan yarıklar olarak kalıyor. Şimdi ve

Sonra bir kedinin kokusunu almış başıboş bir köpek gibi kaçırmaya çalışır, ancak Everett tarafından geri çekilir, böylece bu terk edilmiş şehirde gizlenen şeytanlar tarafından öldürölmez.

Şekil değıştiren gitti. Sadece canavar kaldı! Kafamın içindeki iblisler neşeleniyor.

Baelfire ile her zaman aynı fikirde değildik ama onun lanetine tamamen teslim olması fikri... trajik. Beşli grubumun gerekli bir üyesi olmasının yanı sıra, bir zamanlar şekil değıştiren güvenmeye başlamıştım. Maven ve benim dışımda, hayatım boyunca o kadar az kişiye güvendim ki, bu olası geleceğı kaybetmek beklenmedik bir şekilde iç karartıcı.

Güven aptallar içindir, diye tıslıyor babam kafamın içinde.

Sana güvenmek beni ölüme götürdü, Maven da aynı fikirde.

Ama hayır. Bu Maven değıl. Gerçek kan çiçeğim önümde yürüyor, Arati'nin yüksek tapınağına yaklaştıkça bu alanı dikkatle tarıyor.

Beni sevdiğini söyledi. Bu gerçektir.

Bu da gerçektir. Odaklanmaya çalışıyorum, orada olmadığını fark etmeden önce çok renkli bir yılanın üzerinden dikkatlice geçiyorum. Yine de ceplerimde taşıdığım kan tılsımı ve yer artemisyeni çiçekleri az da olsa yardımcı oluyor gibi görünüyor.

Kendimi biraz olsun daha akıllı başında hissetmek bile beni rahatlatıyor. Gardiyanıma faydalı olmak istiyorum. Sevdiğim kadına psikotik bir yük olamam.

Psikotik demişken, hepimiz Maven'ın Crypt'in bulunacağı konusunda ısrar ettiğı terk edilmiş tapınağın önünde duruyoruz. Ön kapıya çıkan merdivenler, tanrıların kraliçesinin zarif tapınağının geri kalanı kadar süslü.

Yakınlarda birkaç iskelet daha fark ediyorum. Bu sokaklarda epeyce iskelet var.

"Yakında bir iskelet olacaksın," diye tıslıyor yakınlarda bir şey. Neredeyse durup kaynağını arayacakken bunun da kırık zihnimden geldiğini fark ediyorum.

Arati'nin daha da görkemli tapınağına çıkan büyük merdivenleri çıkıyoruz. Everett öne çıkıp devasa çift kanatlı ön kapıları açmaya çalıştığında, kapılar kımıldamıyor. Hiçbir buz hareketlerini engellemiyor, bu yüzden sonunda geri adım atıyor ve girişe ters ters bakıyor.

"Bu lanet binadan hep nefret etmişimdir," diye mırıldanıyor.

Ah, doğru ya. Korkunç ailesi sayesinde bir keresinde burada kişisel bir kehanetin yanlış tercümesini almıştı.

Ama bu ilginç. Her zaman tanrılara karşı bu kadar dikkatli olmasına rağmen burada, Cennet Kraliçesi'nin kapısının eşğinde nefretini ilan ediyor. Yüzünün yarısını kaplayan o yara izi sadece fiziksel olmamalı.

Maven kapıya yaklaşıp Everett Baelfire'ın tasmağını uzatarak, "Bir de ben deneyeyim," diyor.

Hepimiz onun ellerini kapılara dayayıp kaşlarını çatmasını izliyoruz. Anlar hiçbir şey olmadan geçiyor, ta ki küfredip omzunun üzerinden Douglas'a bakana kadar.

"Şunları açmama yardım et."

"Eğer kapalı yazılıyorsa, yardım edebilecek kadar kararlı olabilirim," diye öneriyorum, güzel bakıcımın bir amacına hizmet etmek için sessizce umutsuzca.

Koyu renk gözleri benimkilerle birleşiyor ve başını sallıyor. "İçerideki lanetten kurtulmak için senin büyüne ihtiyacım olacak. Bu kapı farklı. Douglas ne demek istediğini biliyor."

Eski kelle avcısı onun yanına giderken oflayıp pufluyor. "Evet, evet. Çeneni kapalı tut."

Onunla bu şekilde konuşmasına sinirleniyorum. Everett de kaşlarını çatıyor ama onlar tapınağı kapatan büyü her neyse ona odaklanırken kenara çekiliyor.

Tapınağın mührünü nasıl açacaklarını bulmalarını beklerken, önce Everett'e sonra da başka bir yere bakıyorum. "*Tha'me a bhith air mo frirtheadh.*"

"Ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok," diye hatırlatıyor bana.

Doğru. Dağınık zihnimden doğru kelimeleri çekip çıkarıyorum. "Beni dondurabilirdin."

"Hâlâ yapabilirim."

"Son *mohsan sia-altı* ayı senin için daha kolay hale getirebilirdi," diye düzeltiyorum, "demek istedim."

Everett omzundaki karı fırçalıyor, paltosunu düzeltiyor ve vahşi Baelfire'ın tasmağını tekrar çekerek tekrar kaçmaya çalışmasını engelliyor.

"Bunu düşündüm. Mesele şu ki, uzun süre donmuş olmanın bir insanın beynine ne yaptığını bilmiyorum."

Benimki gibi anlamsız bir beyni korumaya çalışmasının saçmalığına neredeyse güleceğim. Yine de, Maven'ın mucizevi bir şekilde aramıza dönmesiyle, Everett'in beni hayatta tutmak, beslemek ve kendi kendime dayattığım hapsime rağmen rahat ettirmek için katlandığı uzunluklara yeni bir takdir duyuyorum.

Çalışmak gerekiyor, özellikle de kafamdaki sesler eğlenmek için kafamı karıştırmak için farklı aralıklarla fae dilinde geriye doğru saydıklarından, ama sonunda

dışarı.

"Sana borçluyum."

"Evet, doğru," diye alay ediyor. "Bir fae'den iyilik istemiyorum. Senin türün böyle şeylerde çok kurnaz. Sadece çeneni kapa ve Crypt'in altındaki büyüü bozmaya yardım et."

Maven ve Douglas sözlerini bitirene kadar sadece bir dakika geçer ve büyük çift kapı açılır. İkisinin de sergilediği konsantrasyonla, hepimiz tozlu, terk edilmiş tapınağa girerken bir karıncalanma ya da devam eden büyülerinin farkındalığını hissetmeyi bekliyorum ama kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum.

Tuhaf.

Of Tabii ki, Bu Garip. Bu o a Tuzak. Bu o nerede onlar katledilecek büyücüler al.

Hepsi sana karşı komplo kuruyor. Bak!

Arkanda!

Tekrar dönüp herhangi bir tehdit görmeye çalışıyorum ama yok. Sadece Baelfire'ı işgal eden akılsız, vahşi yaratık var ve mavi ateşi hapsırmadan önce beni bakarken yakaladığında dişlerini bana geçiriyor.

Soğuk sabah ışığı, yüksekteki devasa pencerelerden bu alanı aydınlatıyor ve Crypt DeLune dışında burada tamamen yalnız olduğumuz gerçeğini vurguluyor. O da tıpkı Maven'ın buraya gelirken tarif ettiği gibi, iğrenç görünümlü bir illetin çeşitli katmanlarına hapsolmuş durumda.

Bu karabasanı daha önce hiç bilinçsiz görmemiştim.

Incubi'ler diğer yaratıklardan çok daha az beslenmeye ihtiyaç duyar; açlıktan ölmeye başlamadan önce aylarca, bazen yıllarca hayatta kalabilirler. Ama ne kadar uzun süre rüya görmezlerse, o kadar zayıflarlar. Eğer aylardır bu şekilde kapana kısıldıysa, bu canavar dölünün gücü tükeniyor demektir. Zayıflıyor. Gün geçtikçe daha savunmasız hale geliyor.

Biz yaklaşırken kafamdaki sesler, *şimdi onu bitirmek için mükemmel bir zaman olduğunu* fısıldıyor.

Diğerleri birkaç adım geride dururken, ben Kâbus Prensi'ni çevreleyen düşmanca rünlerin dışında duruyorum ve onun içine hapsoldüğü güçlü, kıvrımlı kötücül büyüü inceliyorum. Bu gerçekten görülmesi gereken korkunç bir büyü, o kadar güçlü ki tüylerim diken diken oluyor ve içine işlenmiş ölüm büyüünün burukluğunu neredeyse tadabiliyorum.

Yine de bunun içinde başka bir büyü var. Tanımlayamadığım bir büyü.

"İğrenç. İyi eğlenceler, Crane. Bu çok kötü bir beddua," diyor Douglas.

Tereddüt ediyorum, binlerce parlayan kurbağa belirip bu alanda zıplarken Maven'a bakıyorum. Başka kimse onları görmediği ya da tepki vermediği için ben de görmüyormuş gibi yapıyorum.

"Durumum göz önüne alındığında, senin büyüün benimkinden daha üstün olacaktır. Hortlak büyüünün yıkıcı gücü bunu kolayca paramparça edebilir."

Bakıcım sevimli bir yüz ifadesi takınıyor. "Bir hortlağımızın olmaması çok kötü."

Şaşırdım. Eğer artık bir hortlak değilse, buraya girmek için kapılarda hangi büyüü kullanmıştı?

Sonra bulanık zihnimde bir şeyler canlandı. Bir yarı tanrıça olarak kutsal büyüye sahip.

Dikkatim bana ters ters bakan ödül avcısına kayıyor. Kapı konusunda ona neden yardım ettiğini tahmin ettiğimi anlayabiliyor.

Merak uyandırıcı. Belki de Asher Douglas bir azizdir. Bu, benden dört yaş büyük olmasına rağmen neden beşlisinin olmadığını açıklayabilir. Azizlerin genellikle servet askerleri olduklarından şüpheliyim, ama ne bilebilirim ki?

Tekrar Crypt'e dönerek, ek bir açık fikirlilik dozu için boynumdaki Maven'ın kan tılsımına dokunuyorum. Büyüsünün durumu ne olursa olsun, bir zamanlar nefret ettiğim karabasanı ustaca yapılmış ölüm büyüünün bu sefil tuzağından kurtarmamı istiyor, ben de kurtaracağım.

Ya da denerken öleceğim.

Evet. Aptal gibi bu pisliği kurtarıırken burada öl, babam kafamın içinde homurdanıyor. Bu benim ölümüm oldu, o yüzden senin de sonunu getirmesi en doğrusu.

Sesleri duymazdan gelerek ve keşfedebileceğim şeylere karşı kendimi hazırlayarak, parmak uçlarıma kan büyüü çağırıyorum ve Kabus Prensi'nin etrafında dönen kötücüllüğe uzanıyorum. İlk dokunuşta, tanıdık büyülerden oluşan bir telaş benimde karıncalanıyor ama en önemlisi, yıllar önce Mabet'te uzun uzun çalıştığım bir büyü.

Dormiens mortem-uyuyan ölüm.

Askıya alma büyüü, uzun süreli ölüm ve uykunun en derin aşaması arasında bir geçiş olan uyku ölümü, bu lanetin geri kalanının etrafında hazırlandığı acımasızca güçlü bir büyüdür. Bu büyüü bozmak için kurbanın rüyalarına ya da anılarına girerek büyüünün kalbine ulaşmak gerekir.

Dormiens mortem ile ilgili şanslı olan şey, iç içe geçmiş diğer düzinelerce büyüü bozmanın beklediğimden daha az karmaşık olacaktır.

Talihsiz olan şey ise uyuyan ölüm kurbanlarının yarısından azının ölmeden uyanması.

Maven'a bunun tam olarak ne tür bir büyü olduğunu söylersem, muhtemelen bunu bilecek ve daha fazla endişelenecek.

Bu yüzden ona söylemiyorum. Bunun yerine gözlerimi kapattım ve yeni canlanan kan büyüümün önderlik etmesine izin verdim, uyuyan ölümün içine aktım ve çılgın farkındalığımı da beraberinde götürdüm - Crypt DeLune'un bilinçaltına.

Buranın hoş bir yer olmadığını HEMEN
ÖĞRENİYORUM.

Nasıl bir anıya rastladıysam, kan, sigara dumanı ve adını bile koyamadığım pis bir kokuyla lekelenmiş. Birkaç ölü adamın cesetleriyle dolu köhne bir apartman dairesindeyim. Bazıları bir masanın etrafında toplanmış, ellerinde tomar tomar para, cansız gözleri bıçaklandıkları ya da kesildikleri yerde açık kalmış gibi görünüyor.

Bu bir anı değil. Eğer bu çarpık zihinden kaçmazsan bu senin geleceğin, diye tıslıyor kafamın içindeki bir ses.

Koşun! Kaçın! Kaçın! Kaçın! diye bağıyor diğer iblisler.

Birbirini parçalamış gibi görünen bir başka ceset izini takip ederek kendimi bir arka kapıdan çıkıp arka otopark alanına girerken buluyorum. Üç genç kadın burada, asfaltta oturmuş birbirlerine sarılmış, hızla yaklaşan polis sirenlerini bekliyorlar.

Bir şey beni yukarı bakmaya zorluyor. Baktığımda DeLune'u görüyorum.

Bu hatıradan on dört ya da on beş yaşlarında görünüyor, o aşağılık adamların kanına bulanmış bir şekilde oturuyor, binanın çatısında *reverium* içiyor ve kurtarılan kurbanların güvenli bir şekilde gitmesini bekliyor. Başının üzerinde dans eden cinlerin farkında değil gibi görünüyor ama onlar sadece benim zihnimde olabilir.

Tüm okumalarımın göre, *dormiens mortem*'i sökmenin en zor kısmı, büyüünün yerleştirildiği merkezi hafızayı bulmak. Eğer Crypt'in bu merkezi hafızadan olmayan versiyonlarıyla etkileşime girersem, zihninin içinde kolayca dönüp dolaşabilir ve kendimi büyüünün içinde tamamen kaybedebilirim.

Kafam çınlamaya başlıyor ve uzaklaşıp bu hafızanın dışına çıkıp bir sonrakine geçerken tıslayan fısıltılar omurgamdan yukarı sıçıyor. Paranoyadan kurtulmaya çalışırken, şu anda İngiliz kırsalına benzeyen görkemli, bakımlı bir malikanenin önünde durduğumu fark ediyorum. Bu

Dışarıdan güzel görünüyor ama buradan bile Natalya Genovese'nin çığlıklarını duyabiliyorum.

Dikkatli bir şekilde, korkunç sesi takip ederek büyük malikâneye giriyorum. Resmi bir oturma odasına geldiğimde donup kaldım.

Ne manzara, ne manzara! Kafamın içindeki çılgın sesler üst üste binmiş bir koro halinde şarkı söylüyor.

Crypt'in genç bir versiyonu yemyeşil halının üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış, ölümsüz vampir epik boyutlarda bir nöbet geçirirken başını örtüyor. Somnus DeLune, Melvolin Hearst'un yanında odaya girene kadar mobilyaları kırıyor, çığlıklar atıyor ve küfrediyor.

Ölümsüz Beşli canavarlar her zamanki gibi aynı görünüyorlar ama ben Crypt'in bu korkmuş versiyonuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu bu yaşta tanımıyordum. Altı yaşından büyük olamaz. Cildinde dönen açık ve koyu işaretlerin arasından morlukları görmek zor olsa da, yavaş yavaş iyileştiklerini fark ediyorum.

"Bu sefer ne var?" Hearst sıkılmış gibi saatini kontrol ederek soruyor. "Bu pis küçük *melez!*" diye feryat ediyor histerik vampir. "Şuna bir bakın! Seçkin mirasçıların merakı giderek artıyor ve bu küçük piçle tanışmak istiyorlar. Onun varlığının bile ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Bunu hak edecek ne yaptım? Ben, bu zavallıyı yetiştirmek hata, hepsi senin pis bir *soysuz* olman yüzünden!"

Sommus'a vampir hızıyla bir vazo fırlatır. Vazodan zamanında kaçamıyor ve vazo alnına çarpıp onu tökezlettiğinde küfrediyor. Arkasında yerde zıplayan parlayan tavşanlara takılmamasını tuhaf buluyorum ama yine de bu muhtemelen zihnimin bu karanlık anıya eklediği bir şey.

"Senin gezgin erkekliğin yüzünden başımıza gelene bak!" Natalya kaşlarını çatıyor ve mavi gözleri parlarken dişlerini göstererek dönmeden önce adım atıyor. "Crane soyunun tamamını öldürmeliydik, çünkü o sadece onların sürpriz bir çocuğuymuş gibi davranma fikrini kabul etmedi. Onlara yeterince benziyordu, işe yarayabilirdi. O nankörler ne cüretle bu düzenbazı kabul etmeyi reddederler!"

Vampir öfkeyle dönüp Crypt'in yan tarafına tekme attı. Bir çatırtı duyduğumda irkiliyorum, bulantı boğazıma doluyor ama genç karabasan neredeyse hiç tepki vermiyor. Sanki bunun en güvenli hareket tarzı olduğunu bilecek kadar çok kez bunu yaşamış gibi kıvrılıp kalıyor.

Ama Natalya'nın sözleri deli kafamın içinde dönüp duruyor. Ölümsüz Beşli, Somnus'un skandalını örtbas etmek için ailemin Crypt'i almasını mı istedi? Bunu hiç duymamıştım.

Bu her şeyi değiştirebilirdi. Onun çocukluğunu. Benimkini.

Bu tuhaf diğer senaryoda, belki kardeş gibi bir şey bile olabilirdik.

O aşağılık alçağın seni yoldan çıkarmasına asla izin vermezdim, diye hırlıyor babamın sesi kafamın içinde.

Kulaklarımı çınlamalar dolduruyor ve karanlık görüş alanımın kenarlarını tehdit ediyor. Hemen Maven'in kan tılsımını boğazıma doluyorum. Tekrar duyana kadar delilik dalgasını durdurmaya yardımcı oluyor.

"Tabii ki onu almayacaklardı!" Somnus kanayan kafası iyileşmeye başlarken tükürüyor. Crypt'e eliyle işaret ederken kuyruğu öfkeyle ileri geri sallanıyor. "Ona bir daha bak, seni saçmalayan sürtük. O *kâhya*. Yarı canavar ve büyüyünce bana daha çok benzeyecek. Herkes er ya da geç bu piçin kim olduğunu anlayacak, o yüzden tabii ki kimse onunla bir şey yapmak istemiyor!"

Natalya tıslayarak bir resim çerçevesi alır ve fırlatmaya hazırlanır, ancak Melvolin sihirle çerçeveyi elinden alır ve odadaki herkese ters ters bakar. "Miras Konseyi ile toplantımıza geç kalacağız. Sızlanmayı kes Natalya ve gitmemize izin ver."

Vampir onu kızdıran şey yüzünden hâlâ öfkeli ama sonunda hışımla odadan çıkar. Somnus ve Hearst hemen arkasındalar, beni de bu genç Crypt'in kıvrılıp doğrulmadan önce birkaç uzun dakika beklemesini izlemek zorunda bırakıyorlar.

Mor bakışları bana yöneliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Şu zavallı hayat israfına bak, diye kıs kıs gülüyor biri kafamın içinde.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum iğrenç sese karşı.

Konuşmam gereken Crypt versiyonu bu değil. Bunu biliyorum ama Tanrılar aşkına, bu küçük çocuğun içi boş görünüyor. Eminim geçmişinde *birileri* böyle acımasız anlarda onun yanında olmuştur?

Yoluma devam ediyorum ama Crypt'in anılarından geçtikçe, yetiştirilme tarzına duyduğum tiksinti daha da artıyor. Kendi çocukluğum da lüks değildi ama en azından paranoyak ebeveynlerim benimle gurur duyuyordu. En azından Garnet Büyücüsü daha sonra kendi eksantrik yöntemiyle benden hoşlandı.

Crypt'in beşlimiz olana kadar kimsesi yoktu.

Ama sonra bir öncekinden daha karanlık bir sahneye rastladım. Bu onun kendi anılarından biri değil, geçmişte gördüğü bir rüya. Crypt'i şimdiki haliyle görebiliyorum, kan donduran çığlıklar bilinçaltını kesip geçerken yüzünde donuk bir ifadeyle kenarda duruyor.

Maven'in çığlıkları.

Bunun onun kâbuslarından biri olduğunu anladığımda kalbim güm güm atıyor. Bakıcım burada bir genç kız, elleri ve ayak bilekleri ilkel bir laboratuvar masasına sıkıca bağlanmış, gri giysili büyücüler etrafını sarmış. Düzinelerce parlayan iğneyi derisinin derinliklerine batırırken ilahi söylüyorlar, karanlık bir ritüel gerçekleştiriyorlar.

Ne hoş bir ses, diye kıs kıs gülüyor kafamın içindeki iblisler.

Genç bakıcım, ona her ne yaşıyorlarsa, çektiği acıdan dolayı çığlık atmaktan kendini alamıyor. Deneye devam ederken onun çektiği acıya aldırış etmiyorlar, sanki o sadece bir şeymiş gibi.

Maven'in acı sesine daha fazla dayanamayarak olay yerinden hızla uzaklaşırken tiksinti ve yaklaşan delilik beni boğuyor. Crypt'in anıları giderek daha fazla bu hale geliyor - Maven'in geçmişine dair işkence dolu sahneler, avcıları avladığı zamanlardan kesitler, yıllar boyunca beslendiği yüzlerce belirsiz kabus.

Sonunda, beşlimizin Everbound Üniversitesi'ndeki eski dairesinin içinde duruyorum. Bu hatıradan daha yapışkan bir şey var. Aradığım Crypt versiyonuna yaklaşıyor olmalıyım.

O ve Maven, Maven karabasanın ağır yaralarıyla ilgilenirken onun odasındaki yataкта oturuyorlar. Bu, aralarında paylaşılan özel bir an gibi görünüyor ve gizlice dinlemeye hiç niyetim yok. Crypt'in bilinçaltının bir sonraki bölümüne doğru yürümek için dönüyorum ama Maven'in sözlerini yakalayınca duruyorum.

"Silas'ın ailesinin bakıcısını da öldürdüğünü duydum. Ve amcasını."

"Teknik olarak kendilerini öldürdüler. Ben sadece onların içine bir tohum ekтім.

zihinleri. Sürekli olarak."

Crypt ailemi yok etmeyi hafife aldığında her zaman hissettiğim aynı keskin, kırmızı-sıcak öfke içimde bükülüyor. Kafamın içinde sesler titriyor.

Hepimizi intikam için öldürdü. Onu kabul etmediğimiz için çok öfkeliydi.

Onu bu işkencede bırakmalısın. Bencil

karabasan! Bir başkası hırlıyor.

"Bir nedenin olmalı," diye soruyor Maven Crypt'in hafızasında. Pislik herif gülümsemeye cüret ediyor. "Olmak zorunda mı?"

Elbette, çocukluğumu bir darbeye mahvetme konusunda çok nazik. Bu sosyopat katile nasıl sempati duyabilirdim ki? Delilik kafatasımın derinliklerine sızıyor, paranoyak, sinirli düşüncelerimi karartıyor, ta ki kulaklarım çınlayarak sallanana kadar.

Çınlama azaldığında, Crypt tekrar konuşmaya başlamıştı bile.

"-Silas'ın ailesinin beşlisinin bekçisi, hastalığı olan bir kurt değiştiriciydi. Her fırsatta avladığım türden sapkın bir zihin hastalığı. Çocuklardan, özellikle de güçlü mirasçı ailelerin çocuklarından faydalanmaktan zevk alırdı."

...ne?

Yalan söylüyor, diye bir ses kafamın içinde çınıyor. Fae olmayanların nasıl olduğunu bilirsin, istedikleri zaman yalan söylerler. O hiçbir şey bilmiyor.

Doğru olsaydı bunu bilirdin, diye başka bir ses beni temin ediyor.

Maven ve Crypt'in sözünü kesip bunun doğru olamayacağı konusunda ısrar etmek istiyorum ama... sesler bu kez yanılıyor. Crypt insanların rüyaları ve ruhları aracılığıyla kafalarının içine girebilir. Ailemin bakıcısının bilinçaltında benim tanık olabileceğimden ya da tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını görmüş olabilir.

Böyle özel bir anda yalan söylemek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? "...ve ben onun rüyalarındayken, en iyisini bulmak için ruhunu keşfederken onu çözenin yollarını ararken, gözünü bir şeye diktiğini fark ettim..." Crypt sözünü kesiyor, açıkça isteksiz.

Maven yılmıyor. "Gözünü diktiği?" "Decimus."

Sonunda Crypt'in akrabalarımı *neden* öldürdüğünü açıkladığını duyduğumda, bakıcımın şaşkın ifadesi benimkini de yansıtıyor. Nasıl yaptığını. Nasıl pişmanlık duymadığını ve sadece isyankâr uygulamalara karışanları hedef aldığını, geri kalanların da bunun sonucunda birbirlerini ya da kendilerini yok ettiklerini.

Kafamın içindeki sesler hararetli bir inkâr ııııı atıyor, onun her samimi sözünü reddediyor ve odaklanmamı zorlaştırıyor. Ama bir düşünce beynimin içindeki fırtınalı çamurdan sıyrılıyor: Hayatımda ilk kez Crypt'i anlıyorum.

Çünkü o zaman onun bildiklerini bilseydim ve hepimiz çok gençken diğerlerini böylesine berbat bir şeyden koruyabilseydim...

Anlıyorum.

Ben de onun yaptığını yapardım.

Sen de aynı şekilde umutsuzca zavallısın, diye fısıldıyor tabak büyüklüğünde bir örümcek bu anının içinde sürünerek geçerken. Ya bu zihnimin bir ürünü, ya da...hayır. Bu sefer bir tanesinin gerçek olduğundan neredeyse eminim.

"Bunu ona söylesem Crane bana asla inanmazdı," diye bitiriyor Kâbus Prens, dikkatimi tekrar çekerek. "Benden nefret ettiği için çok daha rahat, bu yüzden açıklama zahmetine hiç girmedim."

"Baelfire sekiz yaşında olsaydı, sen... on üç yaşında mı olurdun?" Maven kontrol ediyor.

"Onun gibi bir şey." Ve
ben dokuz
yaşındaydım.

Dokuz yaşındaydım ve hiçbir şeyden haberim yoktu. Ailemin bakıcısı kendini öldürdükten sonra, ailemin beşlisi özel hayatlarında parçalansalar da kamuoyu önünde birlik içinde kaldılar. Dünyam tersine döndü. Ailemizin adına ve Ölümsüz Beşli'nin gözdesi olarak benim potansiyel geleceğime odaklanan gururlu ebeveynler gitmişti. Bunun yerine, lanetleri yavaş yavaş merkez sahneye geri döndü. Babam delirdi, annem kontrol edilemez bir şekilde şiddete başvurdu ve benim önümde birbirlerini katledinceye kadar bu durum günden güne tırmandı.

Tüm bunlar için Crypt'i suçladım. Ondan
nefret ettim. Bu senin hakkındı, kafamın
içindeki sesler ısrar ediyor. Bizi o öldürdü.

Burada acı çekmeyi hak ediyor. Sakın o piçi serbest bırakayım deme.
İçeride çürümeli.

"Cehalete katlanmanın benim için daha kolay olacağına karar verdin," diyorum sonunda yüksek sesle, Crypt'in bu versiyonuna bir şans verirken kafamdaki sesleri kesiyorum.

İşe yaradı.

Bu anının geri kalanı sıcak bir gündeki sis gibi kayboluyor, ama Kabus Prensi kalıyor ve daha katı hale geliyor. Buraya onun için geldim.

Ama dikkati bana yöneldiğinde, yüzünde çocukluğumuzdan çok iyi hatırladığım aynı insanlık dışı boşluğu görüyorum.

Bir keresinde aileme bunu sormuştum. Bir vampir olan annem, daha canavarca içgüdüleri çok daha gelişmiş olan modern mirasçılarda yaygın olmasa da, sifonların bazen "gerekli olmayan" tüm duyguları tamamen uyuşturabildiğini sessizce açıkladı. DeLune piçi gibi bir yarı canavarın kendi canavarını seçmesinin ikinci doğası olduğunu söyledi.

başka türlü s a h i p olabileceği insani duyguları susturuyordu.

O zamanlar bunu onun korkunç niteliklerinin bir başka kanıtı olarak görmüştüm.

Şimdi, sadece benim altı ay boyunca hissettiğim aynı acıyı hafifletmeye çalıştığı daha açık olamazdı. Hepimiz Maven'in yasını farklı şekilde tuttuk ama bir kez daha onu anlıyorum.

Crypt beni umursamadan değerlendiriyor. "Beni öldürmeye mi geldin, Crane?"

Öldür onu! Öldür onu! Hiç bu kadar zayıf olmamıştı! Sesler kafamın içinde o kadar yüksek sesle çılgılık atıyor ki, işe yarayıp yaramayacağını görmek için kulaklarımdan birini kapatıyorum.

"*Nach.* Hayır," diye İngilizce düzeltiyorum. "Yazık."

Etrafımızdaki hafıza benzeri manzara, Everbound'daki müdürün odasında aniden durana kadar değişiyor. Bu, Pierce kalbine saplanmış halde yerde hareketsiz yatan Maven'in o lanet olası görüntüsü.

Crypt bu acımasız anı karşısında irkildiğimi görünce, insanlık dışı bir eğlence gösterisiyle sırtıyor.

"Her seferinde daha da kötüleşiyor. Bunu yakında anlayacaksın çünkü artık burada sıkışıp kaldın. Kaçış yok."

Onunla göz göze geliyorum. "Tam tersine, seni buradan çıkarmak için buradayım."

Ama odağımı kaybettim, bu yüzden karmakarışık ve yarı Cehennem dilinde çıkıyor. "Arafta sonsuza dek beni eğlendirecek ne kadar da açık sözlü bir arkadaş."

hareketsiz kalecimize uyuşmuş bir şekilde bakarak söyleniyor.

Maven.

Belki onu düşünmek uyuşmuş sifon halinden kurtulmasını sağlar.

"Geri döndü," diyorum, doğru kelimeleri olabildiğince dikkatli seçerek.

"Maven. O yaşıyor."

Karabasan önümüzde duran korkunç sahneyi izlemeye devam ederken hiçbir tepki vermiyor.

"Yalan söyleyemem," diye hatırlatıyorum ona.

"Her şeye inanacak kadar deliysen yalanlar ne işe yarar?" Onu *bir şeyler* hissetmeye zorlamaya kararlı bir şekilde daha da zorluyorum.

"Maven şu anda dışarıda, Arati'nin tapınağında seni çıkarmamı bekliyor. Boynumdaki tılsımı görüyor musun? Beni bu kadar akli başında tutan onun kanı." Hâlâ tepki vermiyor, ben de hâlâ denediğimi söyleyip

alışmak için. "Bekçimiz bir yarı tanrıça, Crypt. Syntyche'nin kızıdır."

O ürkütücü tanrıçanın adı sonunda bana bakmasını sağlıyor. Bir an için, çevremiz tekrar değişip İlk Yerleştirme sırasında Maven'ın bir haberci tarafından yutulmasını izlerken bu gerçeği özümseyip özümsemediğini merak ediyorum.

"O zaman katlanmak üzere olduğun şey için kayınvalidemize teşekkür edebilirsin," diye mırıldanıyor sonunda.

Dokumaya çalıştığım bedduayı bir kez daha düşünürken duraksıyorum. Böylesine özlü, karanlık, ölümcül bir güç, pek çok unsurla iç içe geçmiş. Bir de bu etkileyici büyü canavarının içine işlenmiş, tanımlanamayan başka bir büyü vardı.

Kutsal büyüünün izi sürülemez, bir başka büyük örümcek Crypt'in göğsüne tırmanıp sıçrayarak uzaklaşmadan önce hatırlatıcı bir tıslama çıkarıyor. Karabasan bunu fark etmiyor.

Kan büyüünü parmak uçlarıma çağırarak, etrafımızdaki yılmaz büyüyle etkileşime girmeye çalışıyorum. Büyüm hemen geri yankılanıyor ve tökezlememe neden oluyor. Tekrar deniyorum. Ve tekrar. Her seferinde, bu korkunç hatıraların içinde kilitli kaldığımız için karşı büyülerim lanetin üzerinden atlıyor.

Ölüm büyüm de aynı şekilde işe

yaramıyor. Lanet olsun.

Syntyche gerçekten de bu labirenti özellikle Crypt'e eziyet etmek için örmüş. Tanrıların gazabını bu şekilde üzerine çekmeyi başarmasına şaşırmadım.

Burada öleceksin! Kafamı işgal eden şeytanlar tezahürat yapıyor. *Bu*

O.

Ben bir diğerine vururken bazıları heyecanla alkışlamaya ve şarkı söylemeye başladı.

varolmayan şeytan.

"Hepsine lanet olsun. Kapana kısıldık," diye homurdanıyorum, kulaklarımdaki çınlama şiddetlenince ellerimi saçlarımdan çektiştiriyorum.

"Keşke biri seni uyarsaydı. Oh, bekle," diye kestirip atıyor, görünürde hiçbir endişe duymadan.

"Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptın sen?" Bozuk çıkan bir iki kelimeyi düzelterek soruyorum.

"Sadece küçük bir zararsız vandalizm."

Sahne tekrar değişiyor ve yine Crypt'in çocukluk anılarından birindeyiz. Bir çocuk olarak Araf'ta dolaşırken onu izliyorum.

genç, hakkında okuduğum parlayan beyaz yaratıkları kesiyor-wisps.

İşıldayan piranalar gibi hızla ona yaklaşan wisps'ler, borçlu olduğu rüya dünyasında savaşırken acı içinde ağlayana kadar derisini endişe verici bir hızla parçalıyor.

Derin bir nefes aldığımda kulaklarımdaki çınlama artıyor. "Bana söylemeliydin."

"Ne hakkında?"

"Her şeyi."

Crypt bana ifadesiz bir şekilde bakarken geçmişteki benliği ciddi bir şekilde çığlık atmaya başlıyor.

"Kafamın içinde her ne gördüysen, Crane, görmezden gel. Sana unutmanı söyledim ama burada ikimizin de böyle bir lüksü yok."

Bir ılgın maçı diğerk çılgın maımı kurtarmak için göndermek en iyi fikrim değıldi.

Douglas tapınağın kapalı ve sihirli bir şekilde mühürlenmiş çift kapısını koruduğı yerden, "Bir saat daha gitti," diye anons etti. "Bu iki eder."

"Yeni sayma yeteneğınız için tebrikler," diye homurdandı Everett. "Sonra, bir odayı nasıl okuyacağını ve çeneni nasıl kapatacağını  ğren."

Silas'ın Crypt'in büyülenmiş bedeninin yanında oturduğı karanlık bir transa girmiş halini izlerken kollarını bana dolamış, ayakta duruyor. Baelfire yakındaki bir sıraya çökmüş, her şeye dişlerini gıcırdatıyor ve vahşi bir hayvan gibi hırlıyor. Gerçek Baelfire'dan henüz en ufak bir iz bile görmemiş olmam dişlerimi sıkımda neden oluyor.

Sevimli, güler yüzlü dostumun oralarda bir yerde olduğuna inanmak giderek zorlaşıyor.

Bu arada Silas'ı beklerken geçen her an, bekleyemeyeceğime karar verdiğim bir başka an oluyor.

Crypt'i çıkarmak için bir büyücüye ihtiyacım vardı ama seeneklerim o kadar sınırlıydı ki. Zeki kan fae'm güçlü ama laneti şu anda aklını yiyor. Muhtemelen bu yüzden bu lanetle mücadele ediyor.

Asher Douglas kutsal büyüye sahip olabilir, ama Silas kadar güçlü bir büyücü değıl - eğer bu büyü şüphelendiğim şeyse, onu Crypt'in savunmasız bilinçaltına yaklaştırmamın hiçbir yolu yok. Altı ay önce karabasanımı öldürmeye kararlıydı. Everett'in güvenini kazanmış olsa bile, bunu yakın zamanda göz ardı etmeyeceğim.

 ne çıkabilecek diğerk büyücülere gelince, geriye sadece ben kalıyorum. Artık sihrini nasıl kullanacağını bilmeyen kaltak.

Yine de denemek zorundayım. Denemek için de yeteneklerimi öğrendiğim tek yolla beslemem gerekiyor.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanarak Everett'in kollarından ıkıyorum.

Beni durdurmak için nazikçe elimi tutuyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen? Dışarıya, tehlikenin olduğı yere mi?"

"Hayaletlerin olduğu yere," diye düzeltiyorum.

Asher bizi bu renksiz şehre getirdikten sonra tapınağa yaptığımız kısa yolculukta birkaç hayalet gördüm ama tapınağın kutsal topraklarına girmediler. Eğer onlardan yeterince toplarsam, belki de bu lanete bir çentik atabilirim.

Everett bana göz kırpmıyor, o muhteşem, yaralı yüzünde şaşkınlık okunuyor. "Hayaletleri tekrar görebiliyor musun?"

"Evet. Hasat yapmaya gitmem gerek."

"*Hasat mı?*" Asher Douglas, durduğunu unuttuğum kapıdan sesleniyor. Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. "Sadece bir tane Azrail var, o yüzden küfretmeyi kes. Nasıl olur da sen-oh, kahretsin. Tabii..."

Paralı asker bir şeyleri toparlamaya başlıyor. Everett sessiz kalması için ona etkileyici bir şekilde ürpertici bir ölüm bakışı atıyor. Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak tekrar sıvışıyorum.

İnanılmaz derecede süslü tapınakta ilerlerken, botumdan eteryum bıçağımı çıkarıyorum. Neye ihtiyacım olduğunu hemen anlıyor ve ben büyük çift kapıyı iterek açarken yeni favori silahıma dönüşüyor.

Vay canına.

Belli ki yeterince hayalet bulmakta zorlanmayacağım.

Huzursuz ruhlar varlığıma akın etti ve şimdi iki ya da üç yüz bulanık, yarı saydam figür Arati'nin yüksek tapınağının dibinde geziniyor, bana bakıyor. Everett yanımda hareket ediyor, dışarıya bakıp hiçbir şey göremeyince kafası karışıyor. Bu arada, Asher Douglas varlığımdan her zamankinden daha fazla rahatsız görünüyor.

Merdivenlerden inmeden önce bu güzel bir düşünce, elementalim yanımdan ayrılmıyor.

Hayaletler hemen bana yaklaşıyor, kendi öbür dünyalarına gitme telaşıyla birbirlerine sessizce bastırıyorlar. Everett'ten güvenli bir mesafe uzaklaşıyorum ve parlayan tırpanımı geniş bir kavis çizerek sallıyorum, her seferinde birkaç ruh biçerken bu ölü beton ormanda yankılanan o unutulmaz ıslık melodisini gönderiyorum.

Kemiklerimin üzerinde durmadan akan huzurlu gücün yıkanması garip.

Ama bir şekilde *doğru* da. Tekrar tekrar biçiyorum, tırpanı kullanırken dönüyor ve kıvrılıyorum. Bu uhrevi dans varlığımdaki bir şeye içkin.

Çok geçmeden, damarlarım bu garip büyüünün heyecan verici akıntısıyla uğulduyor ve bu akıntıyla birlikte tırpanımdan bana geçen başka bir anı akımı geliyor.

Kendimi bir kez daha Syntyche ile birlikte ayakta bulduğumda gözümü kırpyorum ama manzara farklı. Bu kez milyonlarca sıvı yıldız gibi parıldayan bir suyun kıyısında durmuş, süslü kayıklarda oturan kanatlı meleklerin altın oltalarla kim bilir ne avlamasını izliyoruz.

"Eğer kalsaydım, ki kalmayacağım," diye başlıyor Memory Me, parıldayan gölü inceleyerek. "Neyin tanrıçası olurdum ki? Bol kıyafetlerin mi? Travmanın mı? Sosyal beceriksizlik mi?"

"Yumurtam olarak-"

"Ew. Lütfen başka bir kelime seç."

"-Senin hâkimiyetin benim hüküm sürdüğüm şeylerle ilgili olacak," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Seçiminizi yaptınız, bu yüzden Cennet'te terk ettiğiniz geleceği asla bilemeyeceğiz. Yine de sana şunu söyleyeceğim: Binlerce yıldır ölümü gözlemliyorum ve geride kalanlara her zaman iki şey getiriyor: acı ve huzur. Benim gibi-"

"Spawn deme," diye yüzümü buruşturuyorum.

Syntyche'nin dudakları hafifçe seğiriyor. "Ölüm'ün yerine geçen kişi olarak, belki de her ikisini de teslim ediyorsun."

Hafızam bulanıklaşıyor ve dalgalanıyor, ta ki ben sonsuz gibi görünen tonozlu bir kütüphanenin içinde durana kadar... Merdivenler, rahat okuma köşeleri, gelişen saksı bitkileri ve karmaşık rünlerle kazınmış parlayan kristaller. Her kitap, kitap ve parşömen kusursuz bir şekilde düzenlenmiş, hiç bitmeyen vitrinlerinde yumuşak bir şekilde aydınlatılmış. Bu anıda, şimdiden elimde bir Cennet tomu tutuyorum-

Ve birdenbire, ondan ne öğrendiğimi tam olarak hatırlayabiliyorum. Kutsal büyü için faydalı büyülerle doluydu, ama özellikle bir tanesi: Syntyche'nin tapınaklarında yapılması gereken inkübi ilham perisi ritüeli. Burada ezberliyordum.

"Hafif bir okuma zevki mi?" Yaklaşırken Koa'nın sesi soruyor ama tonu gergin. Beni burada bulmaktan hoşlanmıyor. "Umarım aşkımın altın zırhına yaptığın gibi kütüphaneme de uygunsuz bir şey yapmayı planlamıyorsundur."

Hafızamda, kitabı kapatıyorum ve karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Aşkından bahsetmişken, sen ve Arati binlerce yıldır birliktesiniz. Tüm bu zaman boyunca, o ölümsüzün çağlar önce ölümlüler âlemine kalıcı olarak dönmesine nasıl yardım ettiğinden bahsetmiş olmalı."

Koa iç geçirmeden önce kıpırdanıyor. "Burada sonsuza dek onunla birlikte var olmaktan oldukça mutluyken bu bilgiye ne ihtiyacım olabilir ki? Bu konuda hiçbir şey bilmediğime dair göklerin üzerine yemin ederim, o yüzden zavallı kütüphanemi rahat bırakın."

Açık adaçayı yeşili yüzünde dürüstlükten başka bir şey yazmıyor. Bu hatıra beni hayal kırıklığına uğratiyor, ancak bu sahne başka bir hatıra, yüksek sesler ve öfke dolu bir şekilde içeri girdiğinde tekrar kesintiye uğruyor.

Ben ona kaşlarımı çatarken Arati bana ters ters bakıyor. Görkemli altın bir odada yalnızız. Ateşten tacı eskisinden daha uzun, altın gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ölümlü eşleşmelerinizde kullandığınız sinir bozucu taktiklerle bize eziyet etmeye cüret mi ediyorsunuz? İşe yaramayacak. Bizler *tanrıyız*, Maven. Bu kaderi reddedemezsin."

"Edebilirim ve ettim de."

"Bu saçmalığa bir son vereceksin. Sana söyledim, buradaki geleceğin kesin." "Kaltaklık etmek istemem ama..." Hafızam duraklar ve mırıldanır.

"Oh, bekle."

Mesele de tam olarak bu zaten. Sen bana beşlime nasıl döneceğimi söyleyene kadar Cennetini mahvetmeyi bırakmayacağım."

Arati'nin güçlü bakışları daha da öfkeli bir hal alıyor ve sanki kafasında bir fikir oluşuyormuş gibi yavaşça soğuyan bir öfkeyle beni süzüyor. "Pekâlâ."

Bu anı beni şaşırtıyor ama bu irade yarışını kazanmış olmanın beni ne kadar şaşırttığını belli etmemeye çalışıyorum.

Bunun yerine çenemi kaldırıyorum. "Harika. O zaman anlat bana."

"Anlatacağım ama bir şartla. Kaderinizin size verdiği maçlara dönmeyi bu kadar çok istiyorsanız, bunun zaten iyi bildiğiniz bir bedeli olacaktır. Önce..."

Ben yavaşça anılarımdan sıyrılırken sesi kesik kesik çıkıyor, soluyor ve bozuluyor. "Kardelen?" Everett usulca kontrol ediyor.

Günümüze döndüğümde, o anılar kafamdaki yerlerine yerleşirken hala çorak, gri tonlamalı bir şehir caddesinde durduğumu fark ediyorum. Daha fazla

Hayaletler bu alana sürükleniyor, ancak içeri girmeye ve bu gücü Syntyche'nin büyüünden kibritlerimi çıkarmak için nasıl kullanabileceğimi bulmaya hazır olduğum kadar temizledim.

"Ben iyiyim," diye endişeli elementalime güvence veriyorum. "Hadi gel."

Tam zamanında tapınağa döndüğümde birkaç metre ötedeki bir ara sokaktan dört kişinin çıktığını görüyorum. Everett hemen önüme geçerek onların beni, benim de onları görmemi engelliyor. Elementalimin durduğu yerden buz yayılıyor, yeni gelenlere bakarken gözle görülür bir uyarı.

Gergin sessizlik bir adamın derin, hırçın kahkahasıyla patlıyor. "Vay, vay! Bunun olasılığı nedir? Eğer bu güzel çocuk değilse. Ama artık o kadar da güzel değilsin, değil mi Küçük Frost?"

Everett'in yumruklarının iki yanında kenetlendiğini, buz fraktallarıyla diken diken olduğunu fark ediyorum. "*Everett Frost?*" diye fark ediyor genç bir kadın sesi, hayranlıkla parlayarak. "Bizim için şanslı bir gün olmalı," diye onaylıyor ikinci bir erkek sesi. "Belli ki, Arati'nin mühürlü yüksek tapınağının sahip olduğu ve işlettiği güvenli sığınacağın içinde olduğunu fark etmediniz-" Sesi kesildi. "Vay anasını. Bak, tapınağın kapısı açık!"

"Ne? Nasıl?" diye sorar kız.

Tapınağa doğru ilerlerken ayak sesleri duyuluyor. İki savunmasız kibritimin yakınında olmasını istemediğim için gerildim. Everett'in etrafından dolanamadan, bir silah sesi havayı yarıyor ve kız çığlık atarken kulaklarım çınlıyor - ama sadece endişe içinde, acı içinde değil.

Douglas sadece bir uyarı atışı yaptı.

Pek eğlenceli değildi ama işini gördü.

Everett'in sesi aynı anda hem ölümcül hem de diplomatikti. "Buraya bela için gelmedim. Yakında gideceğiz, arkanı dön ve beni gördüğünü unut."

"Ah, hadi ama, Küçük Frost. Bu işin böyle gitmeyeceğini biliyorsun," diye gülüyor birinci adam. "Seni görmek istediklerini biliyorsun - muhtemelen yeni yüzünü de görmek isteyeceklerdir. Tapınaktaki arkadaşına dışarı çıkmasını söyle, biz de seni güvenli bir yere götürelim."

Everett'in neden hepsini çoktan dondurmadığını merak ediyorum. Ceketinin kolunu tekrar tekrar ayarlarken tedirgin olduğu her halinden belli olan Everett hafifçe kıpırdandığında, etrafını görebiliyorum ve kadın büyücü sayesinde mirasların etrafına yerleştirilmiş bir kalkan büyüünü zar zor seçebiliyorum.

Everett'le birlikte mantık yürüten kişi, parmak uçlarında ateş dansı yapan kel, iri yarı bir elemental. Yanlarındaki dördüncü miras ise sivri kulakları ve uzun, ışıldayan mor saçları olan bir fae kadını. Bu kısacık saniyede dikkati bana kayıyor ve gözleri kocaman açılıyor.

İşaret ediyor. "*Telum* bu! Bu Maven Oakley!"

"Ne?" diye bağılıyor ikinci adam, Everett'in arkasını görmeye çalışarak. "İmkânsız.

Herkes o kaltağın öldüğünü biliyor!"

Herkesin adımı biliyor olması hâlâ çok tuhaf. Bıçağımı daha sıkı kavıyorum. Zaten fark edildiğime göre, bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak, böylece kibritlerime yardım etmek için içeri dönebileceğim.

Everett'in arkasından çıkıyorum. Amadeus'un arenasında meydan okuyanların daha dövüş başlamadan hükmen yenik sayılmalarına neden olan o bakışla düşman legacy'leri kıştırırken nefesinin altından küfrediyor.

"*Bu kaltak*, bağırsaklarınız kuzgunlara yem olmadan önce uzaklaşmanız için size üç saniye veriyor."

Eğer durum bu kadar gergin olmasaydı, ne kadar beyazlamış ve dehşete düşmüş göründüklerinden keyif alırdım. Mor saçlı fae kadın göz açıp kapayıncaya kadar bir taşıma büyüsü yapıyor, ortadan kayboluyor ve diğerlerini geride bırakıyor. Bu arada, diğer üç miras o kadar dehşete düşmüştü ki, uyarıma rağmen hareket etmediler.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir. İki. Th-"

"Bekle!" diye sözümü kesiyor kel ateş elementali, ellerini havaya kaldırarak. "Lütfen, sadece bekle. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama eğer gerçekten döndüysen seni hemen görmek isteyeceklerdir. Seni affetme yetkileri var. Benimle gel ve-"

O daha konuşmasını bitiremeden, diğer erkek paniğe kapılıp bana doğru büyülü bir saldırı gönderdiğinde, onun da bir büyücü olduğu ortaya çıkıyor. Everett'i yakalıyorum, saldırı az önce durduğumuz yeri parçalamadan hemen önce ikimizi de yuvarlayarak yoldan çekiyorum.

Everett'in öfkesi geçerken etrafımızda buz parçaları patlıyor ama az önce kızdırdıkları tek kişi o değil. Tehditlerimi ciddiye almayan aptallarla uğraşmak zorunda kalmadan, üç maçım sayım için dışarıdayken yeterince gerginim.

"*Maven Oakley* "i ne kadar ciddiye almaları gerektiğini öğrenmelerinin zamanı geldi, çünkü ben insanların bizimle dalga geçmesine izin vermek için geri dönmedim.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak üç düşman legacy'ye doğru fırlıyorum. Kız büyücü, elementalın bana yönelttiği alev patlamasının altında yuvarlanmadan önce savuşturduğum bir saldırı başlatıyor. Ateş elementalının hala-

Uzattığım kolumu keskin bir şekilde bükerek onu önüme çekiyorum; tam bu sırada erkek büyücünün kaçmak için körlemesine çırpınırken savurduğu kesici büyü için canlı bir kalkan oluyor.

Karnında açılan derin kesikler iç organlarını dökerken kel elemental çılgılık atıyor. Onu bırakıyorum ve panik içindeki erkek büyücünün Everett tarafından çoktan dondurulduğunu fark ediyorum, çünkü aptalca bir şekilde koruyucu büyüünün dışına kaçmıştı.

Kalan büyücü bir sersemletme büyüü yapıyor ve Everett bize ulaşmadan ona çarpıyor. Everett yere yığıldı. Bu sadece öfkemi körüklüyor ve ona doğru koşup eteryum bıçağımı koruyucu kalkanına fırlatıyorum. Bıçak sekiyor ama bunun gibi büyüler çökmeden önce ancak bu kadar darbeyi emebilir.

Tapınağın yönünden Douglas'ın acı içinde bağırdığını duyuyorum, ardından bir hırıltı havayı yırtıyor. Kaçan büyücünün büyüüne çarptığım için ona odaklanacak vaktim yok ama parmak uçlarından bir elektrik çarpması büyüü fırlayıp derime saplanıyor. Karıncalanan uyuşukluk uzuvlarımı yırtıyor, neredeyse dilimi ısırırken dizlerimin bağı çözülüyor.

Yüzümü buruşturuyorum, sinir sistemimde hala minyatür spazmlar yaratan acı verici elektrik çarpmasının sersemliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Kız ölümcül bir büyü yapmak için elini üzerime uzattığı sırada yuvarlanmayı ve başımı kaldırmayı başarıyorum.

Ama kızın kafası kabaca geriye çekilip boynu açığa çıkarılmadan önce arkasında bir şey bulanıklaşıyor ve Not-Baelfire dişleriyle boğazını parçalıyor.

Kadın düşüp öldü. Şekil değiştiren, gözleri benimkilerle birleşmeden önce onun şahdamarını bir kenara fırlatıyor ve-

Göz bebekleri yuvarlak.

Aman Tanrım.

Bu canavar değil. Bu o.

"Baelfire," diye nefes alıyorum, rahatlama soğuk su gibi üzerime çökerken.

Öfke ve şoktan titriyor, terden sıırıslıklam olmuş ve soğuk asfaltta yanımda dizlerinin üzerine çökerken çılgınca şaşırılmış. Beni inanılmaz sıcak göğsüne sıkıca çekiyor.

"Boo," diye homurdanıyor, kana bulanmış yüzünü boynumun kenarına gömüp derin nefes alıyor. "Siktir, sen gerçekten-"

"Ben buradayım. Hayattayım." Ona daha da sıkı sarılıyorum, ejderhası tekrar kontrolü ele aldığında bile bu sözlerin onda kalması için çaresizce çırpınıyorum. "Seni seviyorum."

"Sen..." diye yankılanmaya başlıyor şaşkın bir inançsızlıkla.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Sana daha önce söylemeliydim."

Bir hıçkırık boğazına doğru ilerlemeye çalışıyor ve boynumdaki nemi hayal etmediğimi biliyorum. Bana sarılırken onu bu halde görmek çok acımasızca, sesinde acı var.

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Lütfen beni bir daha terk etme. Asla, Maven. *Lütfen*."

"Terk etmeyeceğim," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Bir süre sonra Baelfire boğuk bir ses çıkardı. Sorunun ne olduğunu görmek için geri çekildiğimde, başını tutarken yüzü bir işkence maskesine dönüşüyor. Acı dolu, sefil altın rengi bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Kalmaya çalışıyorum," diye boğuluyor. "Ama bir türlü kendimi tutamıyorum."

Yapamıyorum-"

Bir anda, gözbebekleri yarıklara dönüşürken sözleri kesildi. Ejderha bana dişlerini göstermeye başladığında, insanlık dışı vahşi çılgınlık eşimin yüzünü gölgede bıraktığında o gitti.

Ama lanet evrene şükürler olsun. Baelfire hâlâ içeride.

Döndüğümü biliyor.

Yüzünü kucaklıyorum. "Bunu düzeltereğim."

Buna karşılık vahşi ejderha elimi ısıyor ve kan akıtmayı başarıyor.

Ondan ayrılıp, Everett'in hâlâ sersemlemiş bir halde yattığı yere doğru sendeleyerek gidiyorum.

Çömelerek dikkatini çekmeye çalışıyorum ama şaşkın, soluk mavi bakışları bana kilitlenmiyor.

"İyisin," diye teminat veriyorum yine de, kavga sonrası etrafa göz gezdirirken.

Erkek büyücü donup kalmıştı. Hem dişi büyücü hem de ateş elementali şimdi kan gölleri içinde ölü yatıyor ve hayaletleri üzerlerinde geziniyor, gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Şeytanlar serbestken, rüzgârın değişip kanlarının kokusunu buraya çekilecek canavarlara taşıması an meselesi.

Bıçağımın düştüğü yere doğru yürüyüp onu almak için eğildim. İki mirasın hayaletleriyle yüzleştiğimde çoktan tırpan formuna girmişti.

Ruhlarını biçmeden önce onlara "Ölümden sonraki hayatlarınız berbat olsun" diyorum.

Baelfire Olmayan'a geri dönerek tasmağını alıyorum ve onu tapınağa götürüyorum; orada Asher Douglas'ı kendi kolunu iyileştirmeye çalışırken buluyorum, alnı boncuk boncuk ter içinde ve etrafındaki mermer tapınak zeminine kan sıçramış.

Yanımda Baelfire'ı görüyor ve küfrediyor. "Şu pisliği benden uzak tut. Frost hâlâ hayatta mı?"

Başımı salladım.

"Güzel. Tüm bu olanlardan sonra iyi bir maaş çekini kaybetmek istemem," diye homurdanıyor, yüzünü buruşturarak.

Gözlerimi devirerek Baelfire'ın tasmaını bırakıp Everett'in yanına dönüyorum. "Ejderhamı izle."

"Hey. Hayır. O ucube neredeyse kolumu koparıyordu. Beni yalnız bırakma-"

İtirazlarını görmezden gelerek Everett'e dönüyorum ve sersemlemiş elementalin tapınağa geri dönmesine yardım ediyorum, orada sıralardan birine yığılıyor. Hepimiz güvenli bir şekilde buraya girdiğimizde, kapılara doğru dönüp derin bir nefes alıyorum ve onları bir kez daha mühürlemek için büyü kullanmaya çalışıyorum.

Kutsal büyüleri bilmem ama fae büyüğü işe yarıyor gibi görünüyordu. bira

z. *"Ima guth sigillum," diye okuyorum.*

Damarlarımda ısı titreşiyor ve kapılar kısa süreliğine beyaz parlıyor.

Denediğimde

çekerek açıyorum, kilitli kalıyorlar, sadece benim sesimle hareket edebiliyorlar.

Douglas homurdanana kadar bu işi çözebileceğimi kanıtladığım için yüzümün güldüğünü fark etmiyorum: "Evcil ejderhan az önce köşeye işedi. Teyzenin bu yüzden onu döveceğinden eminim."

Teyzem mi?

Doğru ya. Üç göksel üçüzden biri olan Arati, Syntyche'nin Sachar'la birlikte en küçük üçüzü olacaktı.

Tanrıların kraliçesinin teyzem olduğu düşüncesi çok tuhaf, bu yüzden bir kez daha ödöl avcısını görmezden gelip Silas ve Crypt'e koşuyorum.

Silas hâlâ karanlık bir meditasyona dalmış gibi oturuyor, büyü derisinin üzerinde gezinirken gözleri kapalı. Bu arada, Crypt de tuhaf bir şekilde huzurlu bir halde, kötü ruh zihnini harap ederken duruyor.

Derin bir nefes daha alarak, büyüye adım atarken kutsal sihrimin işe yaramasını istiyorum.

Bakıcımızın en kötü anılarından biri, kâbusa dönüşmüş bir şekilde gözümüzün önünde canlanırken, bilinçaltımın her yerinde CRANE hastalanıyor. Çorak bir yatakta çıplak ve savunmasız yatarken sefil eller boğazını sıkıyor, gözyaşları şakaklarından süzülürken çırpınıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor Crane, ağzını silerek ve kafasının içinde var olan bir şeye vurarak, sürekli yaptığı gibi. "*Bunun* dışında başka bir şey hatırla."

"Cennette tek boynuzlu atlarla dolu kabarık bir gezinti, hemen geliyor," diye boş boş cevap veriyorum, Varlığın kendisi bu anı rüyasında yüz­süz bir gölge olarak geldiğinde kendimi daha da uyuşturmaya çalışıyorum.

Ama nafi­le. Bakıcımın geçmişteki hıçkırıkları duygusal barikattan sızarak beni kesiyor.

Bu noktada, kendimi düzgün bir şekilde uyuşturmamayacak kadar rüya açlığı ve zayıflık içindeyim. Crane'e buraya nasıl girdiğini ya da ne kadar zamandır bu amansız anılar uçurumunda olduğumu sorma zahmetine girmedim, çünkü bunların hiçbirisi önemli değil. Buraya nasıl gelmiş olursa olsun, ikimiz için de kaçış yok.

Ölümü kucaklayabilirdim, çünkü beni ona götürebilirdi.

Hasat tanrıçası bunu biliyor olmalı, çünkü tanrıların tapınaklarına ve hizmetkârlarına zarar vermenin cezası çok daha kötü.

"*Anh hoc uair tempore*, kapa çeneni!" Crane koyu renk buklelerini kopararak ve hafifçe sendeleyerek bağırır. Etrafındaki kan kırmızısı aura sönmeye yüz tutmuş bir mum gibi titriyor.

Lanet bir şapkacı kadar deli.

Şu anda herhangi bir şey hissediyor olsaydım, onun erimesini komik bulabilirdim. Bunun yerine onu izliyorum ve etrafımızdaki sahne, Hearst beni takip edip cehenneme atmadan önce koruyucu aile kılığına girmiş yırtıcıları ilk kez katlettiğim ana dönüşürken hiçbir şey hissetmiyorum.

Yanımda deli bir adamla bu boşlukta sadece var oluyorum, ta ki onu görene kadar.

O kalp durduran aura.

Ama şimdi biraz daha farklı. Gölgesi leylak renginden çok koyu, canlı bir menekşe rengi ama yine de parıldıyor ve o kadar manyetik ki beni bu sefalet ağından koruyan mecazi barikat titreyerek daha da zayıflıyor.

O zaman Crane deliliğine rağmen daha önce gerçekleri mi kusuyordu? Derinlerde bir yerde, o aurayı arzuladım.

Onu arzuladım.

Ama hayır. Bunun bir önemi yok. Kaçış yok.

Bu alana nüfuz ettikçe, bu iğrenç rüyaları lekeledikçe ve duvarlarımı yıkmam için beni baştan çıkardıkça o auraya her saniye daha fazla kızmaya başlıyorum. Saplantı zihnimin çeperleriyle dalga geçiyor, onu o sahnede ilk gördüğüm andan itibaren bu bilinçaltı alanı onunla paylaşmayı ne kadar arzuladığımın küçük bir hatırlatıcısı.

Yaklaşmam gerekiyor.

Kaçmalıyım ki hiçbir şey hissetmemeye devam edeyim.

O yaklaştıkça, geçmiş bağımlılığım beni daha çok geri çekmeye çalışıyor. Onunla savaşıyorum, başka tarafa bakıyorum ve bu cehennem döngüsü boyunca beni koruyan hiçliğe tutunuyorum.

"*Thanafluir?*" Crane yanımdan sesleniyor ve zihnimin oluşturduğu bu labirente onu aramak için hemen yola koyuluyor. "Hadi, o bu tarafta."

"Hayır."

"Crypt. Maven seni arıyor."

Hayır. Hayır.

Canım yanacak.

Savaş alanındaki o lanetli andan beri görmezden geldiğim her şeyi nihayet hissetmek beni mahvedecek. Onu kaybetmemek için kendimi uyuşturmadım - onsuz hayatta kalmanın ne faydası olabilir ki zaten? Hayır, bunu kaçınılmaz acıyı durdurmak için yaptım.

Hâlâ bununla yüzleşmeye hazır değilim.

Şu anda, hiçbir şey hissetmemek isterken, bana her şeyi bu kadar zahmetsizce hissettiren kadınla yüzleşmem.

Crane tepkisizliğimden rahatsız oluyor ve onu bulmak için ayrılıyor, ben artık onu hissetmeyene kadar varlığı kayboluyor. Döngünün yeniden başlamasını izlemek zorunda kalıyorum, o güçlü aura beni Seeking sahnesinden çağırırken etrafımı saran yavan bir miras kalabalığı.

Ama bu sefer, yaklaştığımda farkı hissediyorum. Bu, bakıcımın sulandırılmış bir anısı değil.

Bu o.

Burada. Canlı.

Bakışlarım bilinçaltımda duran ve o büyüleyici kara gözlerini bana dikmiş olan Maven'in üzerine düştüğü an, kendimi yürümeyi bırakmaya zorluyorum.

Bundan kurtulamam. Yaklaşamıyorum, *nefes* bile alamıyorum.

Syntych'e'nin tırpanı, büyüleyici.

Korkutucu.

Duvarlarımı ayakta tutmak için tüm irademi kullanıyorum.

Maven bununla savaştığını görebiliyor. Ona lanet olsun ya da olmasın, merdivenlerden inerken hiçbir şeyi kaçırmıyor. Tam önüme geldiğinde, ellerimden biri kendi isteğiyle ona doğru kalkıyor. Zorla geri indiriyorum. Yaklaşmak için duyduğum çaresizlik ve kendimi korumak için savaşılan doğuştan gelen canavar içgüdülerim arasında parçalanıyorum.

Bana eldivensiz elini uzatırken saplantım konuşmuyor. Ona bakıyorum, nefes almıyorum.

Maven'in bakışları delici bir hal alır. "Hayatımızın geri kalanında ve Öteki Dünya'da bana musallat olacağına söz vermiştin. Daha azını reddediyorum, o yüzden tut şu lanet elimi."

Hayranlık, beni duygularımdan koruyan barikata çarpıyor ve onu zar zor ayakta durana kadar zayıflatıyor. Yutkunarak sonunda elimi onunkine koyuyorum.

"Kaçış yok," diye
törpülüyorum. "Bunu Silas'a
söyle."

Bilinçaltımdaki fae büyücüsünü artık hissedemediğimi fark ediyorum. Ona gitti ve şimdi yok, o halde bu karanlık labirentin dışında olmalı. Eğer onu dışarı çıkarabildiyse, belki-

Ama hayır. Parlayan ışık etrafımızda renksiz bir aurora borealis gibi dalgalanırken Maven'in yüzü birkaç uzun an boyunca konsantrasyon içinde geriliyor.

Hiçbir şey olmuyor.

"Anasını siktiğimin anası," diye küfrediyor sonunda, bilinçaltımdaki göklere sanki gerçeklermiş gibi bakarak. "Bu bir iyilik. Bu arada, eğer uyanmazsa, tüm derme çatma tapınakları da yok edeceğim."

Eğlence, yırtık pırtık muhafızlarımın arasından süzülüyor ve bana dayanamayacağım bir sıcaklık aşıyor.

"Bırak beni," diye mırıldandım. "Hapsedilmiş değilsin eğer-"

"Boş ver. Bunu kalıcı bir şekilde yapacağız," diye araya giriyor bakıcım ve ben onu daha fazla işkence dolu anıya doğru takip edene kadar elimi çekiyor.

Ondan gördüğüm kâbuslara gözünü bile kırpmıyor. Rüyalarında gördüklerimi ona hiç anlatmadığım için kızgın değil - bilinçaltının lezzetini ne kadar arzulasam da tanık olmak benim için çok eziyetli olan rüyalar.

Sadece beni bir çocuk olarak gördüğünde, geceleri çocuklar için çalıntı hediyelerle dolu bir sırt çantasıyla bir yetimhanenin penceresinden tırmanırken aradığı şeyde duraksıyor.

Maven devam ediyor, benimle birlikte şu anki psikolojik hapsime kadar uzanan belirsiz, renksiz anılara doğru sessizce yolculuk ediyor. Sonunda tonozlu, taş ve vitraylarla süslü bir salona çıkıyoruz.

Oniks sunağı ve birbirlerini paramparça eden manik insanların kalıntılarını gördüğümde şaşkınlığa uğruyorum.

"Burası annenin tapınağı. Yok ettiğim tapınak."

"Tanıdık geliyor." Yüzüme dönüp kaşlarını çatmadan önce beni kusursuz oniks sunağa götürüyor. "Silas sana annemden mi bahsetti?"

"Çılgının teki. Şu ana kadar ona tam olarak inanmamıştım."

Sevgilimin kökeninin tam olarak farkına vardığımda normalde hissedeceğim şok o kadar azaldı ki, sanki yağmur yağmak üzere olduğunu duymuş gibiyim.

Maven sunaktan ayrılıyor, kirlettiğim bu tapınağın bir tarafındaki ölü rahiplerin minberinde bir şey arıyor. Geri döndüğünde oniks sunağın diğer tarafına geçip bana bakıyor.

Yüzündeki nefes kesici kararlılık, hiçbir şey hissetmemek için ne kadar mücadele etsem de nabzımın atmaya başlamasına neden oluyor.

Ama sunağın tepesinde kullanmaya başladığı bronz tozuyla hemen tanıdığım bir sembol çizdiğini gördüğümde daha da şiddetleniyor.

Tüm inkübilerin *ilham perisi* anlamına geldiğini

bildiği kutsal sembol. Yukarıdaki Tanrılar.

Şimdi de ayın mi yapmaya çalışıyor?

Bu gerçeküstü anın şoku bardağı taşıran son damla oluyor ve artık dayanamadığım duvarları yıkıyor. Ona resmen sorma şansım hiç olmadı. Ruhlarımızın bu şekilde birleşmesini o kadar çok istemiştim ki -ve inkübiler bunu hayatları boyunca sadece bir kez yaşayabilir.

Syntychen beni bu cezaya arpırtmadan önce lanetimin üzerine ne kadar hararetle eğildiğim için kendi ömrüm artık gülünç derecede kısa olabilir, ama Maven'la birleşmenin nasıl bir his olduğunu zlemeden önce lanetleneceğim.

Ama bu samimi anı tam anlamıyla yaşayabilmek için her şeyi hissetmem gerekiyor.

Öyle de yapıyorum.

Barikat nihayet düştüğünde, duygular o kadar hızlı geri akıyor ki aniden boğuluyorum. şok, dehşet, inkâr ve lanet *olası* acı. Ruhu parçalayan keder. Günden güne tarifsiz boşluk, artık onun olmadığı bir dünyada var olmak.

Hepsinde boğuluyorum.

21

KRİPT

MAVEN dizlerimin üzerine düştüğümü görünce ritüeli durduruyor ve yanıma geliyor. Mükemmel parmakları boynumdaki izleri nazikçe takip ediyor.

"Mahzen mi?"

Tanrılar yukarıda, onun sesi.

Uyuştuğumda, bu sadece başka bir sestir - ama şimdi duygu perileri canavar ruhumu yıkamaya devam ederken ürperiyorum. Daha önce alıkonulmuş insani duyguların vaftizi beni hızla boğuyor.

Frost onun için ağlarken Maven'ın güzel yüzündeki cansızlık. Kaybı bastırmak için yıktığım ruhlar. Ben izlerken birbirlerini parçalayan dehşete düşmüş kurbanlar. Sevgilimin benden ayrılmasına izin vermeye cüret eden tanrılardan intikam alırken içimde ölü hissetmek.

Nefes almaya çalışıyorum, ama bu çok fazla. Duygularımla boğuluyorum.

"Nefes al," diye mırıldanıyor bakıcım, nihayet nefes almaya başladığımda ellerimden birini tutuyor.

"Bana söz ver," diye başlıyorum, onun gözlerinin içine kendim gibi bakabildiğimde. "Bir daha asla benim takip edemeyeceğim bir yere gitmeyeceğine söz ver."

Maven'ın bakışları sözlerine kıyasla beklenmedik derecede yumuşak. "Söz vermenin canı cehenneme. Sana lanet olası bir yemin edeceğim. Şu andan itibaren senin ilham perin olacağım. Kaderinde ne olursa olsun, bu sefer benden kaçamayacaksın."

Yukarıdaki tanrılar.

Evet.

Hâlâ her düşüncemi bastıran duygulara rağmen, ait olmak için yanıp tutuştuğum çarpıcı yarı tanrıçanın karşısında durmak için ayağa kalkıyorum. Kaldığı yerden devam ediyor, sunaktaki kutsal sembolü çevreleyen karmaşık rünleri tamamlamak için bronz tozu kullanıyor.

Ellerini benimkiler için uzatıyor.

Bu ritüelin bir anı içinde işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu öğrenmek için ruhumu seve seve satarım.

Maven'ın ellerini tutarak, anlamadığım sözcükler söylemesini şaşkınlıkla izliyorum. Hafızasından ezberden okurken bunu doğru yapmaya kararlı. Sonlara doğru İngilizceye geçer.

*"Yemin ederim tüm rüyalarda saf
ilham perisi ruhu sonsuza dek
bana bağla bilincini
Yaşam ya da ölüm, bu birliktelik kutlu olsun."*

Parlayan ışık bizi çevreliyor, yumuşak ve sıcak, göğsümde ateş yanıyor. Bir an için, bilinçaltım etrafımızda dalgalanana kadar acısız bir ısıya dönüşüyor.

Görünmeyen değişimi hissediyorum. Ruhumun aniden tamamlandığını, o kadar güçlü, karanlık ve sevimli bir şeyle bağlantı kurduğumu hissediyorum ki bir an için boğazımı kaplayan derin bir saplantıyla Maven'a bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Aşkım benim.

Birbirimize yeniden bağlanmadık -henüz değil- ama hissettiğim her şeyin yüzüne yansıdığını görmek için düşüncelerini duymama gerek yok.

İlham perim bana gülümsüyor.

İşte bu kadar. Ona dokunmadan bir saniye daha duramıyorum, bu yüzden bronz tozlu sunağın üzerinden atlayıp Maven'ı daldırıyorum, parmakları hevesle saçlarıma dolanırken onu derinden öpüyorum.

Elleri üzerimde olduğu anda yeni, tuhaf bir his içimde hoş bir şekilde vızıldıyor.

Sanırım buna huzur diyorlar.

Kalbim küt küt atarken dili benimkini okşuyor. Alnımı onunkine yaslamak için doğrulmadan önce alt dudağını ısıırıyorum.

"O güzel boynunda nabız bile atmadan bana neler yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Nefes nefese yüzünü okşamak için uzanıyorum.

"Eğer teselli olacaksa, ben de seni Cennet'te aynı saplantıyla sevdim."

Tehlikeli dozda bir saplantı kan basıncımı yükseltirken donup kalıyorum, gözlerine hapsoluyorum. "Bunu benim için tekrarla, aşkım."

"Amacım tamamlandığında Para'ya gittim-" "O değil.

Diğer şey."

Çok daha önemli olan şey.

Maven ne istediğimi biliyor. İnsanlar onun yanında fazla duygusallaştığında yüzünde beliren o hafif rahatsız ifade var ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayarak bakışlarıma karşılık veriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Yaşamda, ölümden ya da ikisinin arasında, sen benimsin."

"Ah, benim karanlık, sapkın sevgilim," diye karanlık bir kahkaha atıyorum, bu güzel sözlerin verdiği mutluluktan neredeyse sallanıyordum. "Kendini hazırla. Az önce yarattığın canavar hakkında hiçbir fikrin yok."

Sanki bütün gün aldığı en iyi haber buymuş gibi sırıtıyor, çenemi öpüyor ve kendini desteklemek istercesine derin bir nefes alıyor.

"Buradan gitme zamanı. Şimdiye kadar kutsal büyü konusunda berbatım, o yüzden dayan." Ona tutunmak bir daha asla sorun olmayacak.

Bir an sonra, parlayan ışık zihnime doluyor, bir şeyin paramparça olduğunu hissedebiliyorum ve ikimiz de aniden yıllardır içinde bulunduğum kabus gibi büyüden çekilip çıkarılıyoruz.

Uyanıyorum.

Geçmişte sadece baygınlık geçirdikten sonra uyandığım olmuştu. Artık Maven dinlenirken uyuma seçeneğim olduğuna göre bu kadar huzurlu bir şekilde daha sık uyanacağım kesin. Uykuyu üzerimden atmak yabancı bir his ve mermer zeminde sırtüstü yattığımı, Arati'nin yüksek tapınağının tavanına baktığımı fark etmem biraz zaman alıyor.

"Hemen arkanda olsa iyi olur," diye uyarıyor Frost'un sesi yakınımda.

Uzuvlarımdaki güçsüzlüğe rağmen dik otururken, başımın verdiği hisle kaşlarımı çatıyorum. Uyanmak her zaman böyle bulutlu mu olur?

Etrafıma baktığımda Maven'ın yanımda kıpırdamadan durduğunu görüyorum. Limbo onun üzerinde o kadar ağırlaşmış ki gerilerek nabzını kontrol ediyorum.

İlham perim nefes alıyor ama şimdiye kadar gördüğüm en derin uykulardan birinde. Beni kurtarmak için her ne yaptıysa yorgunluktan neredeyse uyuşmuş durumda.

Crane en yakın sıraya oturmuş, başını ellerinin arasına almış, duyduğu sesler karşısında mırıldanıyor. Yine de onu demir muhafazasında son gördüğümünden çok daha akli başında.

Frost tapınağın duvarına yaslanıp ceketinin yakasını altı kez düzeltiyor ve Maven'ı giderek artan bir endişeyle izliyor. Ayaklanmayı takip eden aylarda

dikkat çekici yara izine alışmıştım ama o zamanlar aşırı derecede hissizleşmiştim. Şimdi kesinlikle bir izlenim bırakıyor. Yakındaki bir hırıltı dikkatimi onun yüzünden uzaklaştırıyor. Arkama yaslanıp gözlerimi kısarak Decimus'un tahta bir sandalyenin kolunu çiğnediğini daha iyi görebiliyorum.

Pew. Kendinde değil ama onu burada ve ejderha formundan çıkmış görmek rahatlatmıştı.

Dur bakalım. Rahatlama mı?

Ne kadar endişe verici. Ne zamandan beri bu pisliklerin iyiliğine bu kadar yatırım yapıyorum?

"*Lanet olsun.* Kanaması var. Neden kanıyor ve neden uyanmıyor?" Mermer zeminde Maven ve bana doğru buz yayılırken Frost talepte bulunuyor.

Lanet olsun, o haklı. Bakıcımızın burnundan durmadan kan damlıyor, yanağından yuvarlanarak tapınağın zeminine damlıyor. Bu gerginliği daha önce kendilerini çok zorlayan diğer büyücülerde de görmüştüm - özellikle de Vinç'te.

Yaklaşan soğuğa dikkatle bakarak, Maven'ın sirene benzeyen baygın bedenini kollarıma alıp soğuk zeminden uzaklaştırıyorum.

"Onu tanrıçamızdan uzak tut. Aşırıya kaçtı ve umutsuzca dinlenmeye ihtiyacı var, donmaya değil."

Frost'un dikkati Maven'dan bana kısa bir süreliğine kayıyor, inceliyor. "Bakın sonunda kim geri dönmüş. İyi zamanlama, çünkü bizi buradan çıkarmak için en azından bir tane yarı işlevsel psikopata ihtiyacım var. Bu iki ölü ağırlık şu anda yeterli değil" diyerek başını Crane ve Decimus'a doğru eğiyor.

Decimus, Arati'nin heykeline saldırırmış gibi sinsice yaklaşıyor, bu konuşmadan tamamen hayvani bir şekilde habersiz.

Crane ise boynundaki kan tılsımını kavlıyor ve bize ters ters bakıyor. "Bunu duydum."

"Güzel," diyor Frost ve ben aynı anda.

"Az önce birkaç kişi daha geldi," diye sesleniyor bir ses tapınağın yüksek tonozlu pencerelerinden birinden. "Yanlarında iki tane Boşluk var."

Frost'un aylar önce kiraladığı kızıl saçlı paralı askerin süslü pencerelerden birinin taş pervazına tırmanıp oturduğunu ve vitraydaki bir çatlaktan silahıyla etrafı gözetlediğini fark ediyorum. Orada her ne görüyorsa, Frost'un küfretmesine ve ellerini yaralı yüzünde gezdirmesine neden oluyor.

"Şimdi nasıl bir karmaşanın içindeyiz?" Daha az üşümesi umuduyla Maven'ın büyük beden koyu renk giysilerini hafifçe ayarlayarak talep ediyorum.

İşaretlerim birkaç kez parladığında acı uzuvlarımda alevleniyor ama görmezden geliyorum. Bu Syntyche beni ele geçirmeden çok önce de oluyordu. Limbo'nun paramparça olmasının bedelini bedenim ödüyor.

"Düşmanlar dışarıda bizi yakalamak için bekliyor," diye cevaplıyor Frost. "Yani, ailem burada olduğumuzu biliyor."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Başından beri burada, New York'ta mıydı?"
"Görünüşe göre," diye homurdanıyor, huysuzca. "Eğer ailemle birlikte lanet şeyi ara sıra hareket ettiriyordum."

Karanlık anılarıma hapsolmadan önceki aylarda öldürme dürtüsü dışında hiçbir şeye pek dikkat etmiyordum. Ancak Frost, Maven'ın Ölümsüz Beşli'nin yaşam güçlerini hapsedmek için kullandığı eteryum taşlarından birinin, onları güçlü kalkan büyüleri için nasıl kullanacaklarını bulduktan hemen sonra kaybolduğunu fark etmemi sağladı.

Eski Miras Konseyi'nin çoğu ve birkaç düzine diğer "yüksek sosyete" miras ailesiyle birlikte, kendini beğenmiş hıyarlardan oluşan tüm seçkin ailesi de Ayaklanma sırasında ortadan kaybolduğundan, tabiri caizse korkakların en korkakları için gizli bir sığınakta hep birlikte oldukları teorisini ortaya attı.

Bunu aylar önce bulmak büyük bir zevk olurdu. Şu anda bile, o omurgasız ahmakların zihinlerine girip şımartılmış güvenli sığınaklarını mani ile doldurma düşüncesi cazip geliyor. Dünyanın geri kalanı boka batarken onların şampanyalarını yudumladıklarından hiç şüphem yok.

Ama eğer kazara dikkatlerini çekmişsek.

Kollarımın arasında derin derin dinlenen ilham perime bakıyorum. Kanayan burnu yavaşladı, ben de yırtık tişörtümün köşesini kullanarak yüzünü elimden geldiğince dikkatlice siliyorum.

Kanı asla umursamazdı ama ona dokunmaktan bir an bile vazgeçemiyorum.

"Bana kimin bildiğini söyle," diye mırıldandım.

"Biz, Baird beşlisi, Douglas... ve kaçıp aileme onun geri döndüğünü ve burada olduğunu haber veren fae." Frost tapınağın sonundaki çift kapıya bakarak adım atmaya başlıyor. "Gönderdikleri adamlar içeri giremiyor, o yüzden bekliyorlar. Maven bu lanet yeri kutsal büyüyle mühürledi ve taşıma büyüü kutsal topraklarda işe yaramıyor, bu da dışarı çıkamayacağımız anlamına geliyor."

"Douglas bu konuda yardımcı olabilir," diye geveliyor Crane, cümlelerin ortasında birkaç kelimeyi düzeltmek zorunda kalarak.

"Kapa çeneni," diye tersliyor kızıl saçlı yukarıdan.

Crane, "O *scútráche* ya bir aziz ya da son derece *fabhar kutsanmış*," diye düzeltiyor. "Hangi nadir durum olursa olsun, kutsal *maghikae* kullanıyor."

Frost duraksıyor ve son kelimeyi anlamaya çalışarak sesleniyor: "Bekle. Kutsal büyü kullanabiliyorsun ve bana söylemedin mi? Bunca zamandır sana ne için para ödüyordum ben?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Beşliniz tam bir baş belası, bunu biliyor muydunuz?" diye yakınıyor paralı asker, tünediği yerden aşağı inerken. Aşağı indiğinde, gözlerini suçlayıcı bir şekilde Maven'a dikmeden önce bana tiksintiyle bakıyor. "Senin tuhaf kız arkadaşın beni ispiyonladı, değil mi?"

Kendime ona şimdilik canlı ihtiyacımız olabileceğini hatırlatırken çenemde bir kas neredeyse patlayacaktı.

"Onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et yoksa diğer parçaların burada çürürken ben de senin parçalanmış aletini cehennem köpeğine yediririm."

Kızıl saçlı, artık daha önce tanık olduğu Araf'a girip çıkan pasif, uyuşuk hayalet olmadığımı anlayınca geri adım atma basiretini gösterdi.

"Hiçbir şey söylemedi," diye mırıldandı Crane, tekrar bize odaklanmadan önce zihnindeki bir şeyden irkilerek uzaklaştı. "Bunu söyleyen benim. Eğer kapıları açabilirseniz, belki Bael'i dışarıda bekleyenlerin üzerine salabiliriz."

"Olmaz," diye başını sallıyor Frost. "Sadece Maven onun tasmaını çıkarabilir. Ayrıca, o şerefsiz ejderhanın onu tekrar kapıp götürmesine seyirci kalmamın imkânı yok. Biz onu bundan kurtarana kadar aynen öyle kalacak."

Onu lanet bir ejderha olarak mı kaçırdı?

Tanrılar aşkına, iyi ki beni geri almışlar. Bu benim gözetimimde asla olmazdı.

Douglas kollarından birini uzattı. "Tamam. Lanet kapıyı açacağım ama açıldıktan sonra bir oyun planı yapmak için kalmış. Son gördüğümde otuz, belki de kırk tecrübeli lejyoner savaşa hazırды."

Hepimiz bir an için soğuk bir sessizliğe büründük ve kalecimizi Frost'un ailesinden uzaklaştırmak için seçeneklerimizi düşündük.

"Bunu ben de duydum," diye aniden bağılıyor Crane, yakındaki kürsüye bakarak. Beklenmedik bir kahkahaya karşı koyarak onu cesaretlendiriyorum. "Onlara söyle, Crane."

"Boş ver onu. Tam bir desteyle oynamadığı için *bu ikimize* bağlı," diye mırıldanıyor Frost, ellerindeki buzları fırçalayarak.

Fae alnını ovuşturuyor. "*Quid a tha tem'ah chehn?*"

Hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz ama sonunda ayağa kalkıyorum, hâlâ Maven'ı kucaklıyorum. Onu Frost'un kollarına götürürken hafifçe tökezlediğimde şu anda ne kadar zayıf olduğumu fark etmek utanç verici.

"Senin *tek* görevin dışarı çıktığımızda ona zarar gelmemesini sağlamak. Sakın geçen sefer yaptığın gibi işi berbat etme."

Elemental irkiliyor, yaralı yüzünde keder belirliyor ve hayatımda ilk kez dilimi tutmam gerektiğine karar veriyorum.

Maven'ın amacının *gerçekleşmesine* her kim ya da her ne sebep olduysa, suç onda. O değil. Frost'un ona gelip beni bu sefaletten kurtarmasını istediğimde beni kıcıma tekme bastığını ve her şeye rağmen geri kalanımızı hayatta tuttuğunu düşünürsek...

Kaderin garip bir cilvesi olarak, ona teşekkür borçluyum.

Daha sonra. Ona daha sonra teşekkür edeceğim, mucizevi koruyucumuz güvenli bir şekilde tehlikeden uzaklaştığında.

"Yapabildiğim kadar mani salacağım. Bu onların çoğunu ortadan kaldırır, sonra da geride kalanları temizleriz. Bir taşıma büyüsü hazırla ödül avcısı," diyorum çift kapıya bakarak.

Ama kendimi hareket ettiremiyorum. Maven'a dönüp bakıyorum. Onu zar zor geri aldıktan sonra sevgili ilham perimin yanından ayrılmak imkânsız geliyor.

Frost gözümü yakaladığında, yaralı yüzünde bir anlayış var. *Sempatik* görünerek başını sallıyor.

Ne kadar da hesaplanamaz.

"Bu sefer işi berbat etmeyeceğim," diye söz veriyor sessizce. "Onu yakaladım." Ona inanıyorum.

Bir adım uzaklaşmak zahmetli, ama çift kapının önünde durana kadar ilerlemeye devam etmek için kendimi zorluyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve bir tapınağın duvarları içinde yapamayacağım bir şey olan Limbo'ya kaymanın getireceği acıya hazırlanıyorum. Paralı asker yanımda duruyor, ellerini kapıya dayıyor ve konsantre oluyor.

"Lanet olsun. Oakley yardım etseydi bu iş çok daha kolay olurdu," diye homurdanıyor. "Amato."

Ellerini indirmeden önce, artık mühürlenmemiş kapıların üzerinden parlayan ışık geçiyor, şaşkın. "Az önce ne dedin sen?"

"Bakıcımın gerçek soyadı Amato."

Hantal büyücü, kapıları dışarıya kayacak kadar açmadan ve aynı anda varoluşun rüya düzlemine kaymadan önce hak ettiğini düşündüğümünden çok daha şaşkın görünüyor.

En azından geriye ne kaldıysa.

Limbo altı ay önce parçalandı, parçaları yerinden kopup ölümlüler aleminde sürüklendikçe türbülans ölümcül hale geldi. Wisps ve

Gölgeler şaşırtıcı bir hızla birikti, kaçmak için Limbo bölgelerini kullanıyor ve bu bölgelere giren her şeyle ziyafet çekiyor. Geri kalanları hâlâ öldürmeye hazır bir şekilde Limbo'da dolaşıyor.

Yakınlarda birkaç tane var ama çok daha endişe verici olan, zaten burada olan ve ellerinde bronz silahlarla bekleyen on kadar incubi. Bu serseriler benim için hazırlıklı gelmişler.

Böyle bir dövüş için fazla lanetli ve zayıfız ve onlar da bunu biliyor.

Siktiğimin Frost'ları.

YORGUN BEYNİM yaşadığım şeyleri hayal etmek istiyor ama parçalar eksik olduğu için onun yerine gölge kuklalarla idare ediyor. Hiçliğin dalları zihnimin sahnesini ele geçirmeye çalışırken, bu ağır karanlığın içine daha da batıyorum, hiç olmadığım kadar bitkin düşünüyorum.

Anlamlandırabildiğim tek rüya, bir bulut denizinin kenarında oturduğum, bir şeye konsantre olurken kolumdan ve parmak uçlarımdan altın rengi sıvı damladığı...

Sonunda, ben halsiz bir şekilde yüzeye çıkana kadar karanlık azalıyor. Göğsümün içinde kalp yerine bir sıcaklık hissediyorum. Geçtiğinde, bir zayıflık dalgası beni neredeyse tekrar bilinçsizliğe sürüklüyor.

"İşte kızımız," diyor Crypt'in sesi, ama gergin.

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum, bu dondurucu alanda üzerimdeki renksiz, buz sarkıtlarıyla kaplı avizeye kaşlarımı çatıyorum. Neden kollarımı hareket ettiremiyorum? Önümde çaprazlanmışlar, öyle sıkı bağlanmışlar ki uyuşmuşlar.

Bir de ağzımı kapatan o lanet şey var. Alarm devreye girerken nefesim kesiliyor.

Bir şeyler çok yanlış.

Artık Arati'nin tapınağında değiliz, o zaman hangi cehennemdeyiz?

"Maven?" Everett kontrol ediyor.

Onun da sesi kötü geliyor.

O inanılmaz derecede derin uykunun kalıntı ağırlığıyla savaşıyor, etrafımdaki klostrofobik sıkılığa karşı mücadele ediyorum. İçine hapsediğim bu şeyi bir santim bile kımıldatamıyorum ama zincirlerin şakırdadığını duyuyorum. Görünüşe göre, bu şey her neyse etrafına onlardan daha çok bağlanmışlar.

Dudaklarımı kapatan bant sayesinde yüksek sesle küfredemiyorum ama bu beni çaresiz bir hayal kırıklığı içinde hırlamaktan ve daha çok çabalamaktan alıkoymuyor.

Crypt hızlıca açıklamadan önce küfrediyor, "Buna deli gömleği deniyor, aşkım.

Kanepeden düşmemeye dikkat

et." Kanepe mi?

Hangi cehennemdeyiz biz?

Sonunda minderli yüzeyin üzerinde yarı dönebiliyorum ki bunun bir kanepede olduğu ortaya çıkıyor. Bu oda aşırı güzel, aynalar, aplikler, avizeler, halılar, bir şömine, bir masa-

Bir süit olduğunu fark ettim. Tamamen renksiz, pahalı görünümlü bir süit.

Şömineye bakan bir kanepedeyim ve diğer her şeyi kısıtlı bir şekilde görebiliyorum, kibritlerimi göremiyorum. Bu işe yaramayacak, bu yüzden Crypt'in tekrarlanan endişeli uyarısına rağmen, kibritleri görebilmek için oldukça kömürleşmiş halının üzerinde yuvarlanabilmek için kasıtlı olarak kanepeden düşüyorum.

Aman Tanrım.

Everett'in üzerinde benimki gibi bir deli gömleği var ama ekstra zincirleri yok. Kafasına kumaş bir torba geçirilmiş. Devasa yatağa sırt üstü yatırılmış.

Mahzenin omuzlarından aşağısı bronzla kaplanmış -belli ki yetenekli bir metal elementalinin işi. Tüm şırıngaların anası boynunun yan tarafına belli bir açıyla saplanmış halde bir duvara yaslanmış.

Muhteşem Kabus Prensini beni yerde gördüğünde, daha çok yüzünü buruşturan bir gülümseme takınmaya çalışıyor. Büyüleyici menekşe rengi gözleri bu gri odanın geri kalanına kıyasla bir renk patlaması ve işaretleri ara sıra parlıyor.

"Bu lanet şırınganın içinde her ne varsa, burada mahsur kaldığımız yirmi dört saat boyunca uçakta yürümemi engelledi. Neyse ki, yeteneklerini etkisiz hale getirmek için Frost'un boğazından zorla geçirdikleri içeceğin kokusu kadar iğrenç değil."

Yirmi dört saat. Anladığım kadarıyla kaynakları olan biri tarafından yakalandık ama...

Duvardan bir hayalet geçince bir an için dikkatim dağılıyor. Parlak mavi saçlı genç bir kadın. Uyandığımı görünce, başka bir duvarın içinden kaybolmadan önce heyecanlı görünüyor.

Yere uzanarak bu geniş süitin diğer köşelerini görmeye çalışıyorum. Baelfire burada bir yerde olmalı. Ve Silas.

Burada olmalılar, çünkü onları tekrar kaybedersen-

"Bizim büyücüyü tecrit ettiler," diyor Crypt, saklamaya çalışsa da sesi hâlâ acılı geliyor. "Decimus biraz önce yine yangın çıkardığı için dışarı çıkarıldı. Endişelenme hayatım. Onu her zaman çabucak geri getirirler."

"Hâlâ New York'tayız," diye ekliyor Everett. "Ailemin en sevdiği lüks otelde, Arati'nin yüksek tapınağının karşısındaki caddede. Crypt'in bahsettiği kişiler onlar."

Ben onları görmeye devam ederken oturabilmek için en yakın duvara doğru solucan gibi ilerlemeye çalışırken o her şeyi çabucak özetliyor. Anlaşılan ben baygınken Arati'nin tapınağında yakalanmışız. Silas dışında hep bu odada tutulduk ama Everett'in burayı görmesine izin verilmemiş olsa da, Divide düşüp de kıyamet koptuğunda korkak seçkin mirasçıların burada kaybolduğundan emin.

"Dışarıda bir boşluk var," diye bitiriyor acı acı. "Asher Douglas'ı kaçırdığımızdan beri görmedim. Muhtemelen ölmüştür."

"Çok yazık," diye iç geçiriyor Crypt.

Everett'in çantasından çıkan boğuk sesinde saf bir şüphecilik var. "Uh-huh. Dur tahmin edeyim. Onu öldürenin sen olmadığına üzülüyorsun sadece."

"Doğal olarak. Maven'ı o vurdu."

"Everbound'a gelip benim için çalışmak istediğinde bunu ona üç kat kanla ödettim. Sen de oradaydın."

"Sayılmaz, çünkü tadını çıkaramayacak kadar uyuşmuştum." Crypt bana bakıyor, yüzündeki endişe ve ham şefkat diğer her şeyi gölgede bırakıyor. "İyi misin aşkım?"

Başımı sallıyorum, hâlâ bu lanet olası deli gömleğinin içinde biraz kırıdayacak yer bulmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Biraz daha gevşek olsaydı, kollarımı başımın üzerine getirmeye çalışırdım, ama gülünç derecede sıkı ve bu, etrafıma birkaç kez sardıkları zincirlerden *önceydi*. Bu şeyin içinde baygınken hala nefes alabilmem bir mucize.

İşkence aletleri arasında bu, saygımı hızla kazanıyor. Peki ya ekstra zincir takviyeleri? Dürüst olmak gerekirse, beni bu kadar engellemeleri gurur verici. Sanki bu noktaya gelmek için dünyanın en güçlü varlıklarından bazılarını öldürmüşüm gibi.

Benden korkuyor olmalılar.

Crypt, "Seni bu şekilde hapsetmeye ve ağzına o lanet bandı yapıştırmaya cüret eden, yakında parmaksız kalacak mirastan sana bir buket parmak yapacağım," diye söz veriyor.

Tanrım, onun tatlı şiddetini özlemişim.

Göğsüm yanmaya devam ediyor. Hafif duman kokulu bu odada sessiz bir süre oturduktan sonra kapıda bir patlama sesi duyuldu. Biri acı içinde bağırıyor, bir başkası hırlıyor ve sonra Baelfire kapı tekrar çarparak kapanmadan önce odaya itiliyor.

Ve bu *gerçekten* Baelfire'dır.

Yere oturmaya alışırken gözbebekleri yuvarlaktır. Kalın gümüş prangalar el ve ayak bileklerini hareketsiz kılıyor. Ona taktığım tasma hâlâ orada, tasma kayışı da öyle. Yüzü yara bere içinde, bir gözü morarmış, burnu bariz bir kırktan dolayı hızla iyileşiyor ve yırtık şortu endişe verici miktarda kanla lekelenmiş. Daha fazlası güzel çıplak kaslarının üzerinde kurumuş.

Ayrıca hâlâ birinin ısırıldığı parmağın ucunu ağzında tutuyor.

Beni fark ettiğinde yüzü her z a m a n k i gibi aydınlanıyor.

Az önce kopardığı parmağı bir kenara tükürüyor ve ısıldıyor.

Nabzım çırpınıyor. Tanrım, işte orada.

Günüşiği dostum daha az çekici değil, her tarafı kan içinde. Her zamanki gibi gülünç derecede yakışıklı, gözleri ıslıl ıslıl, gülümsemesi parlak.

Ama tavrındaki değişiklikleri hemen hissedebiliyorum.

Baelfire'la ilk tanıştığım, eşleşmelerimi reddetmeye çalıştığım zamanlarda, o çok neşeli, kurnaz olmayan ve... diğerlerimize kıyasla *iyiydi*. Bir bakıma masum görünüyordu ya da en azından mirasçıların olabileceği kadar masum.

Ya şimdi? Belli belirsiz ama onda yeni bir keskinlik var ve bu ejderhasından gelen türden bir şey değil.

Baelfire odanın öbür ucuna, yanıma doğru ilerliyor. Bana yeterince yaklaşır yaklaşmaz eğilip bandın arasından ağzımı öpüyor.

"İyi misin Yağmur Bulutu? Tanrım, uyanmayacaksın diye çok endişelendim," diye mırıldanıyor ve ardından çenemi öpüyor.

Yüzünde başka birinin kanı olduğunu hatırlamıyor gibi görünüyor ama ben onun burada olmasından o kadar mutluyum ki bunu ona hatırlatmak istemiyorum. Onun yanık sedir kokusunu ve o güzel altın gözlerini özledim.

Baelfire onun artık vahşi olmadığını ve tıslamadığını gördüğümde bana mahcup mahcup bakıyor. Kırık burnu tamamen iyileşmiş ve morlukları solmaya başlamış.

"Benim ejderham lanet olası bir pısrık. Kendinden aşağı gördüğü biri bize zarar verdiğinde ve onu kızartmak için dışarı çıkamadığında, bu onun gururuna büyük bir darbe indiriyor. Onu arka koltuğa oturtmak için birkaç dayak atmam yetti. Şimdilik," diye hafifçe yüzünü buruşturarak ekliyor.

Dayaklar, kısıtlamalar, bir yerlerde tecritte tutulan fae'lerim...

Karar verilmiştir. Beşlime zarar verdikleri için onları cezalandırırken tüm seçkin mirasçıların çığlıklarının ve merhamet yakarışlarının tadını çıkaracağım.

Ama şimdilik bu bandı yüzümden çıkarmaya hazırım. Baelfire'a doğru eğilerek çenemi kaldırıyorum.

Hemen yanağımı öpüyor ve rahatlamış bir iç çekişle boynuma sokuluyor. Daha fazla çırpınış her yerimin kızarmasına neden oluyor. *Böyle* bir durumda bile benimle birlikte olmaktan duyduğu bariz heyecan itiraf etmeliyim ki çok sevimli.

İsteksizce geri çekiliyorum. Baelfire'ın maksatlı yüz ifademi gördüğünden emin olmak için, o kasete odaklanana kadar yüzümü eğiyorum.

"Oh, kahretsin. Tamam. Benim için sabit dur bebeğim."

Ağzımın üstündeki bandı hafifçe çekiştirip ısırması oldukça zorlu bir süreç. Bant sıyrılmaya başladığında, ejderha değiştiricim yüzümün açıkta kalan her bir parçasını öpüyor.

Bant nihayet düştüğünde, dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Aferin oğlum." Bu sözler üzerine ağzından kaba bir inilti çıkmasını beklemiyordum,

Ama *aman Tanrım*, hayal edebileceğimden çok daha sıcak.

Baelfire'ın sıcak dudakları hemen benimkilere doğru hareket ediyor. Ben ona açılana kadar dili dudaklarımın kenarına sürünüyor ve ağızlarımız birbirine karışırken hırlıyor.

Hızla daha da saldırganlaşıyor, üst dudağımı hafifçe çekiştirdikten sonra boynumu öpüyor, arada bir ısırıyor. Başım dönüyor. Üzerimde bıraktığı çiftleşme izine geldiğinde inliyor.

"Evet. Tam da her zaman olması gereken yerde."

Kabaca ısırıldığında ve sonra yatıştırmak için yara izini yaladığında çıkan heyecanlı nefese engel olamıyorum.

Everett başındaki torbanın altından küfrediyor. "Görmek istediğim bir şeyi kaçırıyorum, değil mi?"

"Oldukça küçük bir gösteri," diye onaylıyor Crypt sırtarak.

Baelfire boynumun diğer tarafını öpmek için ayarlandığında, yakasını üzerimde hissedebiliyorum.

"Yaka için üzgünüm," diye idare ediyorum.

Kaşlarını kaldırarak geri çekiliyor. "Dur bakalım. Yani benim üzerime koymadılar mı? Bunu sen mi yaptın?"

Başımı sallayıp tekrar özür diliyorum ama o inliyor ve başını omuzlarının üzerine düşürüyor.

"Kahretsin, bu beni çok sertleştirdi."

Crypt'in sesi gergin. "Lafı açılmışken, bu lanet lahitte seyir zevki için hiç yer bırakmamışlar. Sakıncası yoksa..."

Onu çevreleyen bronzla bakarak yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum, küçük öpüşme seansımızdan çok etkilenmiş. Everett başka bir şey söylemedi ama çadır kuruyor.

Oops. Zavallı röntgencilerim, eksi bir.

Sonunda üç kibritimin tutarlı ve bilinçli olduğu bir odada olmak harika, ama Silas'ın yokluğunu acı verici bir şekilde belirginleştiriyor. Boş midem, büyücüme ne yapıyor olabilecekleri düşüncesiyle acıyla sıkılıyor.

"Üzülme, Maven. *Ben üzgünüm*. Çok üzgünüm," diye fısıldıyor Baelfire, alnını benimkine yaslayarak. "Ejderhamın seni aldığı o geceye dair her şeyi hatırlamıyorum ama lanet olası tanrılar, seni *düşürdüm*."

"Seni bıçakladım."

"Yani? Seni düşürdüm ve-"

Altın rengi gözlerine bakmadan önce suçluluk dolu ifadesini tamamlamasını engellemek için alt dudağını ısırıyorum. "Kimin umurunda? Birbirimizi neredeyse kaybediyorduk, bu hiçbir şey."

Erimiş bakışları o kadar alışılmadık bir şekilde kederli ve kırgın bir hal alıyor ki, sertçe yutkunarak başını sallarken göğsüm sızlıyor.

"Şu anda olmaz. Şu anda birbirimizi kaybetmek hakkında konuşamam. Lütfen. Çünkü altı ay önce olanları düşünmeye başlarsam, lanet olsun, *yapamam*," diye homurdanıyor, gözlerini kapatıyor ve başının arkasını duvara yaslamak için kayıyor. Kendini sakinleştirmeye çalışarak ölçülü bir hızda nefes alıp veriyor. "Bir şeyle dikkatimi dağıt. Herhangi bir şeyle. *Lütfen*."

Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Cennetteydim. Henüz pek bir şey hatırlamıyorum."

Tek gözünü açtı. "Everett bundan bahsetmişti."

"Syntyche benim annem."

"Evet. Bundan da bahsetti."

Baelfire'ın benim ne olduğumu bildiğini ve bana eskisi gibi davrandığını fark etmek beni öyle rahatlatıyor ki ona bakıyorum.

Yüzü tekrar aydınlanıyor, dikkati ağzıma kilitleniyor. "Vay anasını, bunu özlemişim."

"Neyi özlemişsin?" Everett yataktan kalkıp soruyor.

"Seni hiç ilgilendirmez, Dondurma Hıyarı." Baelfire kendi burnuyla burnuma vuruyor. "Bu Frosty bok çukurundan çıktığımızda, senden çok daha fazlasına ihtiyacım olacak, benim sevimli küçük yarı tanrıçam."

Gülümsememeye çalışsam da sert bir bakışla onu düzeltiyorum. "Sevimli değil. Ben hayaletleri görür ve ruhları biçerim. Ben Ölüm'ün kızıyım."

"Tabii, sen de *öylesin*. Lanet olsun. *Şirinsin*. Bahse girerim biçerken bir kraliçe gibi görünüyorsundur. *Benim kraliçem*."

Burnumun ucunu öpüyor ve boynumda aşağı yukarı hafif öpücükler bırakıyor.

Tanrım, onu ve ısrarlı flörtünü özlemişim. Ama bekle...

Geriliyorum, bu aptal, zincirli deli gömleğinin içinde olabildiğince doğruluyorum. "Lanet olsun. Tırpanım nerede?"

"Üzerimizde buldukları diğer her şeyle birlikte el konuldu," diyor Crypt. İşaretleri tekrar parlıyor ve acı içinde tıslıyor. "Çakmağımı da aldılar ve Decimus'un öz disiplini de alacaklardı, eğer kaldıysa." Şekil değiştirene sert bir bakış atıyor. "Kızımız hâlâ bitkin durumda. Dokunuşun onu rahatsız etmeye başlamadan önce ona biraz zaman tanı."

Baelfire suratını asıyor ama hâlâ uzaklaşmadı. "Bu seni hâlâ rahatsız etmiyor mu Mayflower?"

Ona dokunmaktan rahatsız olmadığımı söylemek istiyorum -aslında, hâlâ hayatta olup olmadıkları konusunda acı çekerek geçirdiğim onca zamandan sonra kibritlerimden alabileceğim her şeyi arzuluyorum.

Ama ben daha konuşmadan süitin kapısı açılıyor ve üç kişi içeri giriyor. İki takım elbise giymiş efsaneler, üçüncüsü ise boynunda bir fotoğraf makinesi asılı, son derece iyi giyinmiş bir kadın.

Ben yabancıların içeri daldığını fark edemedim, kadın Baelfire'in boynuma bastırıldığı yüzünün ve benim şaşkın ifademden fotoğrafını çekiyor.

"Ah, güzel. Kaset çoktan kapandı. Maven Oakley," takım elbiseli adamlardan biri odadaki dört sandalyeyle çevrili büyük masayı işaret ederken sertçe selamlıyor. "Duruşma öncesi mülakatınızın zamanı geldi."

ŞİMDİ NE YAPACAĞIM?

Diğer takım elbiseli adam beni ayağa kaldıracakmış gibi eğiliyor çünkü bu deli gömleği beni engelliyor. Kadın parfümü gibi kokuyor.

Ama yaklaştığı anda Baelfire hırlıyor ve mavi alevler mirasçının takım elbisesini tutuşturmadan önce boğazının derinliklerinden o tuhaf sesi çıkarıyor. Miras bağırlıyor ve ceketini fırlatıp atarak bizden uzaklaşıyor.

"Ona bir kez daha dokunmayı dene, sana meydan okuyorum," diye uyarıyor Bael, konuşurken duman soluyor.

Az önce bana gösterdiği çekicilik gitmiş, şimdi her türlü cinayeti işlemeye hazır görünüyor.

Lanet olsun. Erkeklerin gerçekten duman soluması her zaman bu kadar seksi midir? Crypt'in reverium içerken nasıl görüldüğünü düşününce cevabın evet olması gerektiğine karar veriyorum.

Yine de benim hesabıma cinayet işlediklerinde her zaman seksi oluyorlar.

Diğer takım elbiseli adam yaklaşma zahmetine girmiyor. Sadece masaya başını sallıyor. "Peki. Bize katılın, Bayan Oakley."

Adam benim mükemmelleştirdiğim ölümcül bakışlarım karşısında terlemeye başladığında, kadın gözlerini kırpıştırıp yatağa doğru yürüyor ve Everett'in deli gömleğinin alt kayışına uzanıyor.

Hayır, elleri Everett'in pantolonuna gidiyor.

"Belki bu onu uyumlu hale getirir," diye mırıldanıyor ve bana sırtıyor. "Bahse girerim *Telum* en güzel oyuncakıyla başka birinin oynamasına tahammül edemez."

Everett yatağın üzerinde geriliyor, kızın kendisine ne kadar yaklaştığını fark edince işe yaramaz bir şekilde debeleniyor.

Görüşüm neredeyse kararırken içimdeki öfke sel gibi akıyor. Bir saniye içinde yerden kalktım, hala sahip olduğum tüm insanlık dışı hızımla odayı geçtim ve başımın tepesi boğazına çarptı. Kaltak hemen yere yığılıyor, tam bir nefes alamayınca panik içinde çırpınıyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Onlardan birine bir daha yaklaşırsan kafatasını yararım, içinde ne kadar az beyin maddesi varsa çıkarıp ağzına tıkarım, böylece benimle uğraşmaya çalıştığın için ne kadar aptal olduğunu tadabilirsin."

Takım elbiselilerden biri telaşla bağırır. Hırıltılı sesler çıkaran salağın ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına koşuyor. Onunla ne kadar el ele olduğunu özlemiyorum, ama az önce üzerinde fark ettiğim parfüm gibi kokan aynı adam değil.

Beşli gibi görünmüyorlar ve bu adamlar birbirlerine karşı son derece ilgisiz görünüyorlar, bu yüzden muhtemelen üçlü değiller. Açık ilişki olabilir mi? Kenzie bana bunlardan bahsetmişti. Bağlantısız mirasçılarda ve ara sıra insanlar arasında olurlar.

"Tanrılar aşkına, güzel tehditlerini nasıl da özlemişim sevgilim," diye iç geçiriyor Crypt bronz hapsinden.

Adam fotoğrafçıyı hızla yanımdan uzaklaştırıyor. Omzunun üzerinden baktığında, bu pisliklerde uyandırmam *gereken* korkunun beyazlamış yüzünde yazılı olduğunu görmekten memnunum.

Hâlâ kontrolü elinde tutuyormuş gibi davranarak, "Otur artık," diye ısrar ediyor. "Bu görüşmeyi tamamlamamız gerekiyor, sonra da resmi duruşmadan önce konsey yöneticileriyle görüşebilirsiniz."

Duruşma mı? Şaka yapıyor.

Burada yaşayan mirasçıların medeni olduklarını ve siyasi prosedürlere uyduklarını iddia ediyorlar ama mirasçıların dünyasının nasıl işlediğini biliyorum. Zayıfları ayıklarlar. Rakiplerini yok ederler. Öldürürler.

Bu sözde duruşma, bu gizli "güvenli sığınakta" yaşayan üst düzey, şımarık mirasçılar için eğlenceden başka bir şey değil.

"Bizimle bu röportajı yapmazsan kızıl saçlı kızı öldürürüz," diyor diğer takım elbiseli, kollarını kavuşturarak.

Douglas mı?

Lanet olsun. Hâlâ hayatta olduğu konusunda blöf

yapmıyorlarsa... Kaşlarımı kaldırıyorum. "Önce bana yaşam kanıtı gösterin."

Takım elbiseli adamlardan biri tanımadığım bir cihaz çıkardı. Bu bir telefon değil ve konuşmadığı zamanlarda parazit yapıyor. İri yarı bir fae adam kapıyı açıp vahşice dövülmüş Douglas'ı odaya sürüklemekten önce biri olumlu cevap veriyor.

Bir kenara atılmış, yarı baygın ve kanlar içinde ama hala nefes alıyor. Her ne kadar beşlime, özellikle de Crypt'e karşı ona hala tam olarak güvenmesem de, bu şeyde sinir bozucu sevinebilir bir şey var.

cilasız bir paralı asker. Gereksiz, sahte bir röportaj yüzünden bu aptallar tarafından öldürülmesine izin vermek büyük bir kayıp olur, özellikle de bizi Everbound'a geri götürmesi için ona ihtiyacımız olacağından.

Takım elbiselilere ters ters bakarak sonunda karşılarına oturmak için hareket ediyorum. Kadın hâlâ şoka girmiş görünüyor ve boğazı şimdiden iyice morarmış, ama burnunu çekiyor ve yanımdaki boş sandalyeye oturup hafifçe uzaklaşmadan önce karşılarında otururken bir fotoğrafımı daha çekiyor.

Parlak flaşın geride bıraktığı lekeleri göz kırparak yok ediyorum, göğsüme yeniden sıcaklık dolmasına aldırıyorum.

Soldaki takım elbiseli masadan belgeler ve küçük siyah bir kutu çıkarıyor. Boğazını temizleyerek bir düğmeye basıyor ve küçük cihaz, buradaki diğer her şey gibi renkten yoksun bir ışıkla yanıp sönmeye başlıyor.

"Bu bir kayıt cihazı Bayan Oakley. Gördüğünüz gibi, tam bir numune olduğunuzdan, gelecekteki adli psikiyatristlerin incelemesi için bu duruşma öncesi görüşmenin mükemmel bir kaydını tutmak istiyoruz. Sizden, yani sanıktan toplayacağımız bilgiler mahkemenin kaderinizi belirlemesine yardımcı olacak."

Bael arkamızdaki kattan, "Ne şaka ama," diye mırıldanıyor.

Mirasçı ona pis bir bakış fırlattıktan sonra bana bakarak profesyonelce devam ediyor. "Benim adım Nathan Thatcher, bu da ortağım Bay Grant. Bayan Bailey fantastik güvenli sığınağımızda yayınlanmak üzere birkaç fotoğraf çekecek, tabii ki dönüşünüzün haberiyle çalkalanıyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, sürtük bir fotoğrafımı daha çekiyor. Ona baktığımda sandalyesini biraz daha uzaklaştırıp boğazını ovuşturuyor.

Grant, "Lütfen kayıtlarımız için adınızı söyleyin," diyor.

Gözlerimi devirdiğimde, iri yarı adam Douglas'ın karnına sert bir tekme attı. Douglas acı içinde hırıldıyor, kendi üzerine kıvrılıyor.

Lanet olsun.

Benden cevap mı istiyorlar? İyi o zaman.

"Maven Oakley," diye yalan söyleyerek poker suratımı takınıyorum.

"Bayan Oakley, son altı aydır neredeydiniz?" "Cennet."

Nathan Thatcher bana azarlayıcı bir bakış atmadan önce fotoğrafçıya biraz fazla uzun bakıyor. "Saygılarımla, bu röportaj sırasında küfretmemenizi ve röportajı ciddiye almanızı rica ediyorum."

"Saygılarımla, Bayan Bailey'nin göğüs dekoltesine daha sonra göz atmanızı rica ediyorum.

Deli gömleğime salya bulaştırıyorsun."

Crypt eğlenerek homurdanıyor ama onun dışında kibritlerim bu sirki sessizce dinliyor.

Thatcher'ın yüzü kızarıyor ve kadın rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyor. Vücut dili suçlu olduğunu haykırıyor. Bay Grant ikisinin arasına bakıyor ve önündeki belgeleri düzeltmeden önce yüzünü buruşturuyor.

"Bayan Oakley, daha önce Nether olarak bilinen yerde büyüdüğünüz doğru mu?" Grant sorar.

"Evet."

"Sizin de Varlık tarafından kehanet edilen *telum* olmanız amacıyla yetiştirildiğiniz doğru *değil mi*?"

"Belli ki öyle."

Thatcher tekrar kontrolü ele aldı ve beni incelemeye başladı. "Ve Varlık'a yardım etmek için Ölümsüz Beşli'nin her üyesine suikast düzenlediğin de doğru değil mi?"

"Elbette, neden olmasın?"

Zaten burada cevaplarımın bir önemi yok.

Küstah cevabım Thatcher'ın tüylerini diken diken etti. "Bu ifadede katılmadığınız bir şey mi var Bayan Oakley? Lütfen açıklayın."

"Bu gerçek bir duruşmaymış gibi davranmamı mı istiyorsunuz? Pekâlâ. Amadeus'un belası olarak yetiştirildim. Somnus DeLune, Iker Del Mar ve Natalya Genovese'yi öldürdüm. Devam edin ve beni nekromantik ayinler yapmakla, Reformistlere yardım etmekle, Bölünme'yi yok etmekle, Ayaklanma'yı başlatmakla suçlayın - adını siz koyun, ben yaptım." Öne doğru eğilip ciddi bir bakışla onları sabitliyorum. "Ama asla Amadeus'a yardım etmek için değil. Yaptığım her şeyi Nether insanlarını özgürleştirmek için yaptım."

Karşılıklı bakışıyorlar. Elinde kamera olan salak profil fotoğrafımı çekiyor.

Grant boğazını temizliyor. "Yani açık olmak gerekirse, savunma yapıyorsun...?"

"İçinde büyüdüğüm cehennem kadar suçluyum." Bu acımasız deli gömleğinin içinde kollarımı ayarlamaya çalışarak arkama yaslanıyorum. "Kollarımdaki kan kaybı yüzünden duruşmadan önce kangren olmamı istemiyorsanız, bunu gerçekten gevşetmelisiniz."

"Ona dokunmadan," diye ekliyor Everett uyararak.

Nathan Thatcher kollarını kavuşturur. "O kadar hızlı değil, Bayan Oakley. Sizi Miras Konseyi'nin yeni yöneticileriyle tanıştırmaya götürmeden önce son bir soru soracağım. Sizin de bu dünyada iblis olarak bilinen şeytani varlıklardan biri olduğunuz doğru değil mi?"

Bu o kadar beklenmedik bir soru ki gözlerimi kırıştıyorum. "Ne?"

"Biz gerçeği biliyoruz. Bizi kandıramazsın. Öldükten sonra yeniden doğdun. -Burada karşımızda oturuyor olmanız da bunun en açık kanıtı!" Grant, sanki bu bir *aha, gotcha* anıymış gibi söylüyor. "Kabul et. Sen bir iblisin, Maven Oakley."

Everett, Crypt ve Baelfire kahkahalara boğuldu.

Ben de gülmeye başlıyorum ama kendimi toparlamak için boğazımı temizleyerek bu dürtüyü bastırıyorum. Adamlarım gülmeyi bırakmamış olsa da, bırakın bu kadar bilgisiz olanları, yabancıların önünde güçlü duygular sergilemekten hâlâ rahatsız oluyorum.

"İblis mi? Hangi boynuzlarla?" Kahkahalarımı bastırarak işaret ediyorum.

Thatcher kendinden emin ve tamamen yanlış bir şekilde, "Her iblisin boynuzu yoktur," diye cevap veriyor.

"Tanrım, ikiniz de çok uğraşıyorsunuz ve çok ters anlıyorsunuz," diye iç geçiriyorum. "Eğer işinizde bu kadar hatalıysanız, yatağa attığınız herkese acırım. Ya da ikinizi de yatağa atanlara," diye ekliyorum, Bayan Bailey'e bilmiş bir bakış fırlatarak. "Bu iki kış kaşıyıcı babun arasında, işi kendiniz bitirmeye alışmış olmalısınız."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Bay Grant'in kafası ona bakmak için kırpşıyor, sonra da beni duymamış gibi evrakları karalamakla meşgul olan Nathan Thatcher'a ters ters bakıyor.

Baelfire ısılık çalıyor. "Dostum çok dikkatli."

Crypt, işaretleri yeniden parlarken bile onaylarcasına mırıldanıyor. "Lezzetli bir şekilde keskin."

"Kelimenin tam anlamıyla *ilahi*," diye ima ediyor Everett, hâlâ kıkırdayarak.

"Bu kadar yeter," diye kaşlarını çatıyor Bay Grant, ayağa kalkıp burnunun ucuyla bana bakarak. "Şüphelendiğimiz her şeyin cevabını aldık. Gerçek doğanı inkâr etmen mahkemede hiçbir işe yaramayacak. Nihai kararlarının dikkatle tartılacağından ve adil olacağından emin olabilirsiniz."

"*Sadece* bir saçmalık," diye düzeltiyor Crypt.

"Kendini yöneticilerle yüzleşmeye hazırla, *Telum*," diye çıkışır öfkeli mirasçı. "Anton, Frost varisine iyi bir önlem için bir doz daha ver."

Douglas'ın yanındaki büyük fae muhafız yüzünü buruşturuyor. "Günlük bir zayıflatıcı olması gerekiyordu. İki saatten az bir süre önce ona biraz verdim-"

"O manyağın ön saflarda neler yaptığını duydun mu? Bu lanet otelin ne kadar soğuk olduğunu *hissediyor* musun? Denemediğinde böyle oluyorsa, işimizi şansa bırakmayacağız, seni beyinsiz ahmak. Ona tekrar doz ver ve iki katına çıkar."

"Emredersiniz efendim," diye homurdanıyor Fae.

Everett'e manyak mı deniyor? İlginç.

Nathan Thatcher odadan aceleyle çıkmadan önce belgeleri hızla toplar. Telaşlı fotoğrafçı bir fotoğrafımı daha çekiyor ve hemen arkasında Bay Grant olduğu halde aceleyle dışarı çıkıyor. Kapı arkalarından kapanmadan önce tahmin edilebilir bir tartışmaya başlamıştı bile.

Asher Douglas'ın bilinci hâlâ tam yerinde değil ama Anton ödül avcısını bir kez daha tekmeledikten sonra karışımı hazırlamak için odanın bir köşesindeki küçük mutfaka doğru yürüyor.

Kahretsin, Crypt haklıymış. Konsantre çimen, benzin ve adaçayı gibi kokuyor ve başka nahoş bir bitkiyle harmanlanmış. Normal koku alma duyumu için o kadar berbat ki, Baelfire yerde oturduğu yerde yüksek sesle öğürmeye başladığında şaşırmadım.

Yatağa doğru ilerleyen fae, bez torbayı Everett'in yüzüne doğru iterek elementalimi içmeye zorluyor. Everett aşırı güçlü karışımla boğuluyor, onunla savaşıyor. Fae, tekrar nefes almak için yutkunmak zorunda kalana kadar Everett'in burnunu kabaca sıkıtiğinde dişlerimi sıkıyorum.

Fae torbayı yerine koyup onu ayağa kaldırdığında ve bağırarak karşı çıkmama rağmen onu yataktan kaldırıp odadan dışarı sürüklediğinde hala öksürüyordu. Kapı arkasından kapanmadan önce, yüzünde yoğun dövmeler olan huysuz görünümlü bir başka efsane odaya girip bana doğru ilerliyor.

İçgüdülerim ve eğitimim devreye girmeye çalışırken vücudum geriliyor. Bu kadar yoğun bir şekilde kısıtlanmışken bu adamı öldürmek zor olacaktı ama yine de ciddi bir hasar verebilirdim.

Ama Dövmeli Surat muhtemelen beni Everett'in sürüklendiği yere götürmek için burada.

Bu yüzden, Baelfire ve Crypt arkamızdan etkileyici tehditler ve daha fazla mavi alev püskürtürken, beni omzuna atıp gri tonlamalı hapishanemizden dışarı taşıırken bir kez olsun savaşmamak için kendimi zorluyorum.

BU YÜKSEK ÖLÇEKLİ OTELİN TAMAMI renksiz, ama Dövmeli Surat asansörden çıkıp beni minderli bir sandalyeye oturturken bu durum otelin etkileyiciliğini azaltmıyor.

Kendimi gökdelenin tepesinde, camla çevrili, çok daha büyük ve güzel bir odada buluyorum. Sanırım Kenzie bir keresinde izlediğimiz bir filmde buraya çatı katı demişti. Halıdan modern avizelere ve bir duvara monte edilmiş çok sayıda dekoratif kılıca kadar buradaki her şey gülünç derecede pahalı görünüyor.

Pencerenin dışında gri gökyüzü, uzaktaki karanlık okyanusa doğru uzanan daha renksiz şehir için önsezili bir fon görevi görüyor. Bu çatı katının muhteşem manzaraya bakan bir balkonu var.

Balkonun lüks dış mekan koltuklarına tünemiş bir düzine kuzgun camdan beni izliyor.

Everett deli gömleğiyle yakınlardaki bir kanepede oturuyor, kafasındaki torba hâlâ duruyor. Lanet olası evrene şükürler olsun ki zarar görmemiş görünüyor. Daha önce gördüğüm mavi saçlı genç kadın da dahil olmak üzere birkaç hayalet beni izlemek için bu odaya süzülüyor.

Tattoo Face'in beni büyük, ışıklı bir makyaj masasının önüne bıraktığını fark ediyorum. Ayna her zamanki gibi göründüğümü söylüyor: koyu renk gözler, karışık siyah saçlar ve aynı yüz. Ancak şimdi, görünüşümü doğrudan Syntyche'den aldığımı bilmek garip, eksi çok daha sıcak cilt tonum ve biraz daha renkli koyu irislerim.

Tek fark gözlerimin altındaki hafif gölgeler, ki bu da şaşırtıcı değil. Syntyche'nin büyüsünü bozmak için tüm o kutsal gücü kullandıktan sonra hâlâ çok yorgunum. Muhtemelen tekrar hasat yapana kadar kutsal büyü kullanamayacağım, bu da göğsümdeki sürekli yanmayı merak etmeme neden oluyor.

Dövme Surat, gökdelenin tepesindeki bu malikânede başka bir yere açılan bir dizi kapıdan çıkmadan önce statik kutusundan bir mesaj alıyor.

"Maven?" Everett sessizce kontrol ediyor. "Buradayım."

"Burada başka kimse var mı?"

"Birkaç hayalet dışında, hayır."

"Bu çok ürkütücü. Perili olduğumuzu hatırlattığın için teşekkürler." Derin bir nefes alır. "Tamam. Fırsatını bulursan öldür onları. Buradan çıkmak, yöneticiler hakkında hâlâ sahip olduğum aptalca takıntılardan çok daha önemli. Tanrım, Upheaval'ı lanet bir güç gösterisi olarak kullanacaklarını bilmeliydim."

Bizi tutsak edenleri öldürmenin en bariz seçenek olduğunu söylemek üzereydim ki sözlerinin geri kalanı kafama dank etti.

Oh, kahretsin. Sözde yöneticilerin onun ailesi olduğunu söylüyor. Yani, kibritlerimden hakkında çok şey duyduğum Frost'larla nihayet tanışmak üzereyim.

Çarpıcı yüz hatları ve muhteşem doğal saçları olan koyu tenli genç bir kadın odaya giriyor ve yanımda durup garip bir çantayla oynuyor. Bana bakarken gözleri irileşiyor, zorlukla yutkunuyor ve sonra gülümsüyor.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama insan olduğuna eminim. "Merhaba. Sen... Maven Oakley'sin, değil mi?"

Ne kadar tehdit oluşturduğunu anlamaya çalışarak onu inceliyorum.

Boğazını temizliyor, benim sessiz incelemem altında rahatsız oluyor. "Ben-

"Reagan?" Everett kanepeden sordu, onu sesinden tanıdığı belliydi.

Kız, Reagan, rahatlamış görünüyor ve bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Evet, ben Reagan Bates. Muhtemelen bu isim sana bir şey ifade etmiyordur, çünkü senin... ahem'den olduğunu biliyorum. Ama Ayaklanma'dan önce tanınmış bir aktristtim - tabii ki sizin kadar ünlü değildim. Everett ile aynı çevrelerde bulundum. Bana karşı her zaman çok nazikti, bu yüzden her şey olup bittikten sonra onu burada aramaya gittim ve ailesi beni yanına aldı ve..."

Gülümsemesi kayboluyor ve tekrar kıpırdanıyor. "Duruşmadan önce seni şık göstermemi istiyorlar. Onların sözleri, benim değil. Daha fazla basın olacak ve senin de iyi görünmen gerek-"

"Mükemmel görünüyor," diye araya giriyor Everett. "Siktir git buradan."

Reagan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, belli ki elementalimin öfkesine alışık değildi. Ama kalıyor, daha katı görünümlü hayaletlerden biri dikkat çekmek için önümde el sallamaya çalışırken objektif bir ilgiyle yüzümü inceliyor.

Siktiğimin hayaletleri. Şimdi sırası değil.

"Harika bir cildin var. Güzel, güçlü bir çenen var. Dürüst olmak gerekirse, yüzünde sessizce ilginç bir şey var. Özellikle gözlerin, çok güzeller. Biraz rimel ya da biraz göz kalemı onları gerçekten ortaya çıkarabilir. Biraz rötuş yapmamın sakıncası var mı?"

Reagan'ın eli yüzüme doğru ilerliyor. Yabancıların bana dokunmasının her zaman getirdiği işkenceye kendimi hazırlayarak irkilmemeye çalıştığım da, kısıtlanmış bedenimdeki tüm sinirler kilitleniyor.

"Onun mükemmel yüzüne parmağını sürersen seni öldürürüm," diye uyarıyor Everett, sesi buz gibi yumuşak ve net.

Reagan hemen geri çekiliyor, yıpranmış görünüyor. Bunu yapmadığı için başının belaya gireceği açık.

"Ailen-" diye söze başlıyor tam bu görkemli odanın sonundaki çift kapı açılırken.

"Ailem ötede Sachar'ın terli taşaklarında boğulabilir, umurumda değil," diye feveran ederken, güzel bir kadın ve Everett'in orta yaşlı versiyonuna rahatsız edici derecede benzeyen bir adam odaya giriyor ve farkında olmadan başka bir hayalet izleyicinin arasından geçiyor.

"Arati sizi affetsin. Bizden uzakta geçirdiğin onca yıl seni bayağılaştırmış," diye mırıldanıyor dünyanın en zengin mirası, buz gibi gözleri oturduğum yeri tarıyor.

Alaric Frost'un mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları Everett'inkiler kadar beyaz-sarı. Kusursuz mavi bir takım elbise giymiş, gri sakalları düzgünce kesilmiş ve beni, büyülenmiş bir şekilde incelemesi için kafese kapatılmış nesli tükenmekte olan bir hayvanmışım gibi incelerken inanılmaz derecede zarif görünüyor.

Everett burada kimin olduğunu anladığında geriliyor. "Lanet olsun."

"Ağzını bozma," diye azarlıyor annesi karşısındaki kanepeye zarifçe otururken. "Keşke sadece seni görmek için bizi bu kadar zorlamasan oğlum. Biliyorsun, sana ne kadar hizmet etmeye çalışsam da, yıllardır her akşam yemeği ve etkinlik davetlerimizi görmezden geldin. Kargaşadan sonra, kendi ruh sağlığım için vazgeçmem gerektiğine karar verdim. Öz oğlunuzun sizinle aynı odada bulunmaya bile tahammül edemediğini hissetmek korkunç bir şey. Neden kendimi daha fazla sıkıntıya sokayım ki?"

Pahalı görünen elbisesini düzeltiyor, topuzunun mükemmel olduğundan emin oluyor ve sonunda kısık gözlerle bana bakıyor. Tıpkı oğlu gibi kasvetli görünen Alaric'in aksine, Everett'in kız kardeşinin uzun zaman önce bir fotoğrafta gördüğüm kısa görüntüsüne daha çok benziyor; iri kahverengi gözleri ve güzel, yumuşak

Özellikleri. Ama kızının aksine, saçları ağartılmış, sapsarı ve o tatlı gülümsemesi yok.

Everett'in annesi burnunu bana doğru kırıştırdı. "Reagan, makyajını bitir. Hâlâ ceset gibi görünüyor. Sanırım ölmüş olması gerektiğini düşünürsek bu çok da şaşırtıcı değil."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyor Everett. Anne ve babası hoşnutsuz bakışlar atıyor.

Reagan ayaklarını sürüyor. "Gerçekten beni istediğini sanmıyorum-"

"Ne istediği kimin umurunda? Nasıl olsa yakında bir tabutun içinde olacak," diye araya girer Daphne.

"Daphne," diye çıkışıyor Alaric sonunda. "*Telum*'un kaderi biz onunla konuşana kadar kesinleşmeyecek. O zamana kadar terbiyeni takın. Ne de olsa bu varisimizin meşhur bekçisi."

Sahte, beyaz bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. "Sonunda, işte buradasın. Korkarım beşli grubumun geri kalanı hala duruşma için hazırlanıyor ve bu küçük sohbet için bize katılamadılar, ancak doğru seçimi yaparsanız, geri kalanıyla daha sonra akşam yemeğinde tanışma ayrıcalığına sahip olacaksınız."

Sandalyeden kalkmama yardım edecekmiş gibi hareket ediyor. Kendi başıma ayağa kalkıyorum, sandalyeyi bacaklarımın arkasıyla mümkün olduğunca sert bir şekilde geriye itiyorum, böylece devriliyor. Amato'nun ölüm cezasına oy veren şerefsiz ters ters bakarak, Everett'in yanına oturmak için kanepeye doğru sürünüyorum, bu lanet olası zincirli ceketin içinde oturabildiğim kadar.

Daha önce gördüğüm mavi saçlı kadın hayalet, Daphne Frost'un hemen yanında durup bana el sallıyor. Onu görmezden geliyorum.

Reagan odadan çıkmaya çalıştığında Daphne onu durduruyor.

"Bekle. Duyduğumuz cafcıflı hikâyeler doğruysa oğlumun yüzünü örtmen gerekebilir. Alaric?"

Everett'in babası yaklaşır ve çantayı Everett'in başından çekerek yüzünü ortaya çıkarır.

Daphne tamamen dehşete düşmüş bir şekilde çılgılık atıyor. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Elementalim her zamanki gibi gülünç derecede muhteşem görünüyor, annesine soğuk gözlerle ve sırtarak bakıyor. O sırtış benim için her şey demek. Everett görünüşü hakkında ne düşündüğüm konusunda endişeleniyor olabilir ama şu anda yara izini saklamasının başka bir nedeni olduğu açık.

Eğer bir şey varsa, bu onu babasına daha az benzettir. Daha az *Onlar*.

Alaric karısının yanında otururken, "Tanrılar aşkına, düşündüğümde de kötüymüş," diye iç geçiriyor ve sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovuşturuyor.

Şimdi Daphne dramatik bir şekilde gözyaşlarını siliyor. "Derhal git, Reagan. Açıkçası, hiçbir şey *bunu* örtbas edemez. Arati merhamet et, neden doğru olmak zorundaydı? Düşünsene, şimdi iki sakat çocuğun annesiyim!"

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama sözleri Everett'i çileden çıkarıyor. Yetenekleriyle oynamak için boğazına zorla soktukları boklara rağmen, pencerelerdeki kırığı desenleri büyürken bu odaya kar taneleri düşmeye başlıyor.

Reagan odadan dışarı fırlıyor, burada kalmaması gerektiğini bilecek kadar akıllı.

Everett'in annesine attığı bakış tamamen vahşi bir aşağılamadır. "Bana istediğin kadar annelik yap, ama kız kardeşimi bu işe karıştıрма. Onu doğurmak ve hayatından çıkmak dışında Heidi'nin lehine hiçbir şey yapmadın. O bu berbat aileden daha iyisini hak ediyordu."

"Ailemiz hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye başlıyor Alaric. "Frost'lar-"

"Frost'lar kendileri dışında hiçbir şeyi zerre kadar umursamazlar," diye tersliyor Everett. "Frostlar sığ, omurgasız, yozlaşmış, acınası, mızımız küçük-"

Babası onun yüzüne vurur. Sertçe.

Öfke sıcak ve hızlı bir şekilde yüzeye çıkarken dişlerimi o kadar sıkıyorum ki neredeyse kırılacaklar. Şu anda engellenmiş olabilirim ama bu pislik az önce onun ölüm belgesini imzaladı.

"Alaric!" Daphne itiraz ediyor. "Yüzü-"

"Zaten artık Frost ismi için bir utanç kaynağı," diye homurdanıyor elemental pislik, kravatını düzeltiyor ve sakinleşmek için derin bir nefes alıyor.

Sehpanın üzerinden atlayıp yüzünü dişlerimle tıraş etmeye hazırım ama Everett gülüyor. Soğuk ve sert bir ses, anne babasını susturup onlara bakıyor.

"Frost ismi, ha? Evet, onunla işim bitti. Bu iş bittiğinde, lanet tanrılar üzerine yemin ederim ki yasal olarak bakıcımın soyadını alacağım."

Ailesi, bırakın Frost olmak istemediğini söylemeyi, küfürlü bir dil kullandığı için bile dehşete düşmüş görünüyor.

Bu arada Everett Amato'yu düşünmek beni gülümsetiyor.

Daphne yüz ifademi görünce daha da iğrenmiş görünüyor. "Bu kaba davranıştan zevk alman şaşırtıcı değil. Belli ki ona bunu öğreten sensin. Benim güzel, masum oğlumu pis, küfürbaz bir sapığa dönüştürdün."

"Özellikle de yatakta," diye katılıyorum.

Everett tam da annesiyle aynı anda kıpkırmızı oldu. Babası göz temasından kaçınarak öksürmeye başlıyor. Başka bir durumda, onların bu rahatsızlığı beni kahkahalarla güldürürdü. Eğer ailesi ona yaşattıkları yüzünden lanetlenmemiş olsalardı, onlarla dalga geçmek de en az onun kadar eğlenceli olurdu.

Kanepenin arkasındaki hayalet karnını tutmuş, sessiz sessiz gülüyor. Birkaç hayalet daha bu değişik tokuşu izlemek için odaya girmiş.

"Yapamam-Alaric, kesinlikle bu hasta, iğrenç küçük sapığa açıkça hak ettiği şeyden bir çıkış yolu sunmayacağız!" Daphne sonunda öfkeleni, o kadar telaşlı ve öfkeliydi ki, saçını düzeltmeye çalışırken yanlışlıkla kısmen topuzundan ayırdı.

Hasta, iğrenç küçük sapık beni daha çok sırttırıyor.

Alaric boğazını temizleyerek hızla yoluna devam ediyor ve sonunda ciddi bir şekilde benimle yüzleşiyor. "Maven Oakley, uzun zamandır seninle tanışmak istiyorduk. Sizin doğanın eşsiz bir gücü olacağınızı her zaman biliyorduk. Aslında, yıllar önce oğlumuzun kehanetinde *Telum*'dan bahsedildiğinden beri sizi müttefikimiz olarak görmek istiyorduk-"

"Onu manipüle etmek için yanlış tercüme ettirdiğin," diye işaret ediyorum, eğlencem çoktan bitmiş.

Başından savıyor. "Peygamber gerçek çevirinin tamamlanamayacak kadar karmaşık olduğunu söylemişti zaten. Tamamlanmamış bir kehanet ne işe yarar ki? Biz sadece onun beklentilerini uygun bir şekilde yumuşatmak istedik. Bu onun kendi iyiliği içindi."

Everett öfkeyle, "Sen tam bir lanet-" diye söze başladı ama Alaric onun sözünü kesti.
kapalı.

"Bu odada bulunmanızın asıl nedeni, size bir teklifte bulunmak istememizdir. Sana bir anlaşma, *Telum*. Buradaki renksizlikten de görebileceğiniz gibi, bu seçkin güvenli sığınak, yaratıcınız tarafından fethedilen ve sürekli genişleyen bölgelerin sınırlarının oldukça gerisinde yer alıyor."

Eğer Amadeus'un benim yaratıcım olduğunu düşünüyorsa, gerçeklerden acınacak derecede habersiz demektir. Kışının üstünde oturup gümüş yediği için hiç de şaşırtıcı değil.

küçük baloncuğunun güvenliğinden kaşıklar, kendi hayali otorite konumundan memnun.

"Senden istediğimiz şey-" "Ne istediğinizi biliyorum," diye araya giriyorum.

Daphne mükemmel tırnaklarına hayranlıkla bakarak, "Lütfen," diye homurdanıyor. "İçinde bulunduğumuz durumun karmaşıklığını bu kadar kısa sürede anlamanız mümkün değil-"

"Amadeus burada olduğunu biliyor," diye yumuşak bir şekilde tahmin ediyorum. "Zebanilerin en kötülerini dışarıda tutmak için çalıntı bir kalkan büyüsü kullanıyorsun ama sözde elitlerin güvenliğini daha iyi sağlamak için -ki eminim onlara tembellik edecekleri lüks ve güvenli bir yer sağladığın için sana tapıyorlardır- Amadeus'un sarayında yüksek rütbeli biriyle de çalışıyor olmalısın. Bir lich, bir büyücü ya da hatta çok güvenilen bir canavar."

Alaric kaşlarını çatmadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Aslında bir vampir."

"*'Yaratıcımın'* burada yaşamanıza izin vermesi için sizden bir karşılık beklemesi gerekirdi," diye devam ediyorum. "Zenginlik ve güzel şeyler onun için işe yaramaz, ancak insanlık dışı doğasına rağmen Amadeus hala barbarca bir mizah anlayışına sahip. Yaşayanlara eziyet etmekten, herhangi bir şeyden zevk alabildiği kadar zevk alıyor. Tahminimce, yalnız bırakılmanın karşılığında ona haraç göndermeye tenezzül ettiniz - muhtemelen bu güvenli sığınakta kalmak için ortaya çıkan insanlardan. Miraslar. İnsanlar. Hayvanlar. Mahkemesinin alay etmesi için arenasında işkence etmekten ve ölümüne dövuştürmekten hoşlanacağı her şey."

Everett inanamayarak anne babasına baktı. "Ciddi misiniz? Lanet Varlığın kendisine kanlı bir haraç mı ödüyorsunuz?"

Daha net yüz hatlarına sahip mavi saçlı genç kadın hayalet başını sallıyor ve öfkeli bir şekilde Frost'ları tersliyor. Diğer hayaletler yumruklarını sallıyor ya da kanepede oturan çifte sessizce küfrediyor gibi görünüyor.

İlginç. Onlar, kendilerini bu kadere mahkûm eden insanlara musallat olmak için geri dönen o haraçların hayaletleri mi?

Daphne çenesini kaldırıyor ve sanki bu konu hiç hoş değilmiş gibi burnunu çekiyor. "Sanki incilerinize sarılacak bir şeymiş gibi. Ön saflardaki barbarca yöntemleriniz hakkındaki söylentileri duyduk. Bu da farklı değil! Zayıfları ayıklamak her zaman mirasçıların yöntemi olmuştur. Elbette biz de bu şans değerlendirdik ama-"

"Ama onun sadist parmağı altında yaşamaktan hoşlanmıyorsun," diye bitiriyorum. Anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim ama bu Frost'ları mazur göstermez. "Yani beni yakaladığında yeni seçeneklerini düşündün. Mümkün olsun ya da olmasın, belki de *telumun* sorunlarınızı çözebileceğine karar verdiniz. Yani, Amadeus'un işini bitirmeyi kabul edersem hayatımı bağışlamayı ve seni çürümüş anlaşmandan zarar görmeden kurtarmayı teklif ediyorsun. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Alaric satır aralarını ne kadar iyi okuduğundan neredeyse etkilenmiş görünüyor ama Daphne bunları söylediğim için bana kızıyor.

Everett başını sallayarak mırıldandı, "Bu iğrenç. Cidden Maven'ın Varlık'ı alt etmesini mi bekliyorsunuz? Kimse onun nasıl ortaya çıktığını bile bilmiyor. Binlerce yıldır gizemini koruyor ve sen onunla mı takas yapmaya karar verdin? Çok uzun zamandır karanlık anlaşmalar yapıyorsun. Bu sefer kışından yakalandın, o yüzden sonuçlarına katlan ve bakıcımı bu işin dışında bırak."

Daphne yine azarlamaya başlıyor ama Alaric beni incelerken bir elini kaldırıyor. "Bu mümkün mü? Varlığı sona erdirmek?"

Bu acımasız dünyada öğrendiğim bir şey varsa o da her canavarın, mirasın, insanın, tanrının ve ölümsüzün zayıf bir noktası olduğudur.

Beşli benim oldu.

Amadeus'un onu alt etmek için kullanabileceğim bir şeyi olmalı. İster gerçek bir ölüm isterse güçten düşmek olsun, onu yenmenin bir yolunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Hiç kimse adamlarımla olan geleceğimi bir daha tehlikeye atamaz, en azından o.

Ama Frost'ların ortak bir çıkarımız olduğunu bilmelerine gerek yok. "Öyle olsa bile," diyorum, onlara en dengesiz ölüm bakışıyla bakarak ve bunu kaçırmamaları için iyi telaffuz ediyorum. "Sizin gibi ahlaken iğrenç ve ruhsuz megalomanyak korkaklara yardım etmek için tek bir parmağımı bile oynatmadan önce Amadeus'un gücünün bu dünyayı ve içindeki her şeyi tüketmesini izleyeceğim."

Bir an için gözleri fal taşı gibi açılmış, korku dolu bir inançsızlıkla bana baktılar. Hayaletlerden birkaçı hakaretlerimi alkışlıyor. Kızıl saçlı kız Daphne'nin suratına yumruk atmaya çalışıyor ama tabii ki sadece zararsız bir şekilde gafil sosyetenin içinden geçiyor.

Everett bana bakıyor.

Tanrım, o gamze o kadar öpülesi ki. Sonunda Daphne, "Bunu kastetmediğine eminim," diye mırıldandı. "Her kelimesinde."

"Ama bu, halkın önünde küçük düşmekten ve mahkemede ölüm cezasına çarptırılmaktan kaçınmak için tek şansın," diye itiraz ediyor. "Delilikten muzdarip olmalısın!"

"Pek sayılmaz. Çoğu zaman bundan zevk alıyorum." Başımı öne eğiyorum. "Delilikten bahsetmişken, benim fae'm nerede? Eğer zarar gördüyse, sahte duruşma başlamadan önce cenazelerinizi ayarlamanız gerekecek."

"Beni kendi güvenli sığınağımda tehdit etmeye nasıl cüret edersin?" Alaric havlar.

"Benim olana elini sürdün. Artık senin için güvenli bir yer yok," diye karanlık bir şekilde onu bilgilendiriyorum.

Biri kapıyı çalar ve Frost'ların az sonra söyleyeceklerini yarıda keser. Çok sinirlenmiş olan Alaric içeri girmeleri için seslendiğinde kapı açıldı ve-

Aman Tanrım. Yok artık.

Bertram.

Altı ay önce başarısızlığıma neden olan vampir, şık bir takım elbise giymiş, vampir hızıyla odaya dalarken, saçları, yakışıklı yüz hatları ve kızıl saçlarıyla kendini belli ediyor. Alaric'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, her ne söylüyorsa duymak için yaklaşan hayaletlerin farkında değil.

Amadeus'la bağlantı kurmak için kullandıkları vampir *bu mu?*

Belli ki, tüm bunları ayarlayacak, değerini kanıtlayacak ve bu yüzden hayatta tutulacak kadar Varlık'a faydası geçtiyse, çok iyi bir pazarlıkçı. Parlak kırmızı, inanılmaz derecede sinir bozucu bir hamamböceğinin hayatta kalma becerilerine sahip.

Derisini kurtarmak için ölümsüz sevgilisini öldüren kan emiciye, Alaric'le sessizce konuşmasını bitirip doğrulana kadar bakıyorum. Benimle doğrudan göz teması kuruyor ve gülümsemeye cüret ediyor.

Diğer herkese hoş görünüyor. Bana ise tamamen alaycı.

Hafif bir aksanla "Sen *telum* olmalısın," diyor.

Ben de ona gülümseyerek, bu zımbırtıdan kurtulduğumda kafasını koparacağımı ifade ediyorum. "Bertram."

Daphne aramıza bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Gördüğüm kadarıyla tanışma sırası gelmemiş. *Telum*'la daha önce tanıştın mı, Bertram?"

"Hayır, *madam. Pardonne-moi*," diye ekliyor ve aynı hızla odadan çıkıyor.

Allah kahretsin. Kaçacak. Nasıl kaçacağımı bulduğumda burada yaşayan pisliklerin üzerine cehennemi yağdırmak üzere olduğum için buranın tehlikede olduğunu biliyor. Hayatta kalma becerileri bu kadar iyi olan Bertram, ben onu üst üste yığılmış cesetlere eklemeye fırsat bulamadan ortadan kaybolacaktır.

Nefesimin altında küfrettiğimde, Everett deli gömleğinin içinde eğilebildiği kadar eğilip gözümü yakalıyor.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Daha sonra."

Tanrım, telepatik bağlantımızı umutsuzca özlüyorum.

Alaric Frost ayağa kalkıyor, pahalı takım elbisesinin düğmelerini yeniden iliklerken bana soğuk bir şekilde bakıyor. "Gururunu bir kenara bırakıp karşılıklı fayda sağlayacak böyle bir anlaşmayı kabul edememiş olman çok yazık *Telum*. Böylesine güçlü bir silahın burada son bulacak olması daha da utanç verici. Ne büyük bir kayıp."

Everett babasının benim hakkımda sanki ben bir insan değilmişim gibi konuşmasına sinirleniyor ama Daphne bana dünyanın en sahte gülümsemesini takınıyor. Diğer yanları gibi güzel ve şık görünüyor ama içindeki çirkin havayı atlatmak mümkün değil.

"Evet, ne yazık. Önemli değil. Reagan'a birkaç gün içinde açık tabut törenin için ölüm sonrası makyajını yaptıracağımdan emin olabilirsiniz. Bu basını memnun edecektir. Ama zaten bu küçük haberle havalara uçtular. Hatta dışarıda kalanlar izlesin diye güvenli sığınağımızın dışında da yayınlıyorlar."

"Yakında tüm dünya onlara ne kadar büyük bir iyilik yaptığımızı görecek," diye onaylıyor Alaric, aşağıdaki gri şehre bakan cam pencerelere doğru yürürken. "Frostlar gösterilerin ne kadar etkili olabileceğini her zaman anlamışlardır. Hazır başlamışken neden tanrıları da onurlandırmayalım? Arati çok memnun olacaktır."

Neden teyzemden bahsettiğini bilmiyorum ama Everett'in ailesiyle olan tüm bu etkileşim göz açıcı oldu. Beşli grubumun Frost'lar hakkında söylediği her şey açıkça doğru. Bu kadar güzel insanların bu kadar iğrenç olabilmesi ne kadar garip, özellikle de oğullarına davranış biçimleri.

Hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyorum - hiç aileniz olmadan kendi başınızın çaresine bakarak büyümek mi, yoksa sizi koruması gereken insanlar tarafından duygusal olarak hırpalanarak ve manipüle edilerek büyümek mi?

Everett'in onunla tanıştığımda bu kadar soğuk ve parçalanmış olmasına şaşmamalı. Kendine karşı bu kadar sert olmasına şaşmamalı. Ona tüm bu kendinden nefret etmeyi öğretiler. Sürekli göz önünde olmak, sürekli mükemmel olması için baskı görmek, görünüşünün didik didik edilmesi ve yaptığı her hareketin Frost ismiyle kıyaslanması, sözlü hakaretler ve sosyal oyunlar...

Zavallı kar meleğim itiraf edemeyeceği kadar çok şey yaşadı.

Konuşan biri olduğumdan değil, ama yine de. Siktir et onları.

Dövmeli Surat çift kapıdan çıkıp Alaric Frost'a başını sallayana kadar Frost'lardan nefret ederek dikkatimi dağıtıyorum.

"Her şey hazır efendim."

"Toplandılar mı?"

"Evet, efendim."

Alaric bana işaret etmeden önce memnun görünüyordu. Dövmeli Surat beni bir kez daha omzuna atmakta tereddüt etmiyor ve eli kısa süreliğine çıplak boynumun arkasına dokunduğunda ani mide bulantısına karşı koyuyorum. Asansöre doğru yürümeye başlıyor.

"Onu nereye götürüyorsun?" Everett talep ediyor.

Deli gömleğine rağmen ayağa kalkmaya çalışıyor ama Alaric elini sallayınca aniden kanepeye yapışıyor. "Hayır, hayır, evlat. Burada kalacak ve duruşmanın canlı yayını bizimle birlikte izleyeceksin. Tanrılar bizi bağışlasın, düzeltmenin bir yolunu bulana kadar o yüzünün kameraya yakalanmasına kesinlikle izin veremeyiz. Zaten hızlı bir süreç olacak, ama dumandan uzak durmak daha iyi - beşlime de böyle söyledim, ama Tanrı yardımcımız olsun, ön sırada oturmak istediler."

Ayrılıyor. Kahretsin.

Asansörün kapıları kapanırken Everett'in öfkeli protesto çılgınlıkları kesiliyor. Alçaldığımı anlayabiliyorum ama görüşüm hafifçe bulanıklaştı. Dövmeli Yüz artık boynuma değmiyor olsa da, nefesimi düzene sokarken vücudum ter içinde kalıyor.

Görüşüm bu pisliğin pantolonunun baş aşağı çekilmiş halinden ibaret, ama sonra mavi saçlı hayalet çömelip gülümsüyor ve bana el sallıyor. Birkaç başka hayaletle birlikte beni bu asansöre kadar takip etti.

Elleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor, benden ona ve ondan bana bir şeyler işaret ediyor, ama asansörün kapıları açılmadan önce bunları bir araya getiremeyecek kadar başım dönüyor ve bitkin düşünüyorum.

İri yarı mirasçı beni uzun bir koridora taşıyor, sonra aniden ayağa kalkıp dışarı açılan döner cam kapılara bakıyorum. Camın arkasından gözlerimi kısarak bakıyorum, insanları gördüğümde huzursuzluk omurgamdan aşağı akıyor.

İki ya da üç yüz iyi giyimli seçkin mirasçı ve birkaç düzine insan caddenin her iki tarafında bekliyor, ortada açılan bir yol sayesinde Arati'nin tapınağına çıkan basamakların önünde inşa edilmiş bir şey görebiliyorum. Neredeyse-

Oh, kahretsin.

Kazıklar. Cadıların yakıldığı türden.

Belli ki beni canlı canlı yakmayı planlıyorlar ama diğer kazık kimin için?

Dışarıda bekleyen seçkin mirasçılar ve insanlar hevesle kapıyı gözlüyor, ortaya çıkmamı bekliyorlar. Frost'lar belli ki Manhattan'ın gri tonlamalı sokaklarında bu gösteriyi hazırlamak için zaman ayırmışlar, çünkü gösterinin sonunda

Arati'nin tapınağının önündeki bu izleyici koridorunda tam bir jüri locası, kürsüde cüppeli bir yargıç ve kameralarımı doğrultarak durabileceğim bir yer var.

Döner kapının dışında bekleyen ve kameralarını hazırlayan fotoğrafçılar da var. İçlerinden biri sahte ön duruşma mülakatındaki Bayan Bailey, ayağını yere vurup kapıya doğru bakarken hâlâ sinirli görünüyor.

Oh, harika. Daha fazla resim.

Everett'in kameraya çıkmaktan neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum.

"Dünyanın senden hakkını alma zamanı geldi, *Telum*," diye homurdanıyor Dövmeli Surat.

Omzumu sıkıca kavırıyor ve döner kapılardan geçerek beni sahte duruşmam için fırtınalı gün ışığına itiyor. Hayaletler de onu takip ediyor.

Kameraların flaşları beni hemen kör ediyor. O kadar yoğun ve sıkılar ki yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Ama bu onların hoşuna gitmiyor.

"Buraya bak! Buraya bak, *Telum*!"

"Maven Oakley! Gözlerini aç, tatlım! Buraya bak!" "Gülümse, Maven!"

Gülümsemek mi? Sahte bir duruşmada mı? Bunu kim önerdiyse hayal görmüş.

Ve az önce bana *tatlım* diyen her *kimse* burnu kırılmak üzere.

Dövmeli Surat yüzümü fotoğrafçılara çevirdiğim için sinirleniyor. Çenemi eline alıp başımı kör edici flaşlara doğru çevirmeye zorluyor.

Hemen ciğerlerim sönüyor ve hava alamıyorum. Parmaklarının kaba, çıplak derisi çenemde geziniyor, sıkıyor, çiğ ve kesinlikle *dayanılmaz*. Uzuvarım kilitlenirken alnımda ter boncukları oluşuyor. Panik kafatasıma çarpıyor ve bana şartlandırılmam sırasında kalede vücudumun sayısız kez bu şekilde tepki verdiğini hatırlatıyor.

Çürüyen cesetlerin kokusu. Yarı çürümüş ölümsüzler Deri.

Kurtçuklar.

Bir sürü kurtçuk, ben çılgık atarken derimin altına girmeye çalışıyor ve kapıları pençeledi.

Tanrım, hiperventilasyona başlıyorum. Yirmi kameranın önünde kusmak üzereyim.

B ö y l e donup kalmamdan şikâyet ettikleri için kamera flaşları yavaşladı. Benim haphetobik çöküşümün ortasında, aynı mavi saçlı

Kadın hayalet yanımızda beliriyor. Bana dokunan mirasa dik dik bakıyor, doğrudan içimden geçiyor ve-

Tattoo Face ılık atıyor, sendeleyerek geri çekiliyor ve *sonunda* beni serbest bırakıyor. Seyircilerin nefesi kesildi.

Biri bağııyor, "O da neydi? Bunu gördünüz mü?"

Fotoğrafçılar uzaklaşıyor ama daha fazla fotoğraf çekmeye başlamışlar bile. Omzumun üzerinden bakıyorum ve az önce elini yüzüme atan pisliğın şimdi boynunu tuttuğunu, gözleri kafasının içine dönene ve ağızından köpük damlayana kadar boğulduğunu ve yerde spazm geçirdiğini görüyorum. Kıpırdamadan duruyor.

Biri "Şifacı çağırın!" diye bağııyor.

Adam götürölürken fotoğrafçılar hâlâ eğleniyor. İki eski güvenlik görevlisi daha hemen yanıma geliyor, deli gömleği giydirilmiş kollarımı kavıyor ve beni ileri doğru itiyor, böylece aval aval bakan elitlerin arasından yürümek zorunda kalıyorum. Yargıç ve jüri de dahil olmak üzere çoğu, sanki bunu *ben* yapmışım gibi tiksinti dolu bir dehşet içinde beni izliyor.

Ben mi yaptım?

Hayalet yaptı ama yaşayanlarla etkileşime geçmesi için benim içimden geçmesi gerekti. Bana yaptığı şey yüzünden onu hedef aldı. Yarı tanrıça yeteneklerim sandığımdan daha mı hayalet odaklı?

Hâlâ o dokunuşun yarattığı dehşetin etkisindeyken ileriye doğru yürümek zorunda kalıyorum. Birisi kırmızı renkte yanıp sönen bir kamerayı birkaç metre önümde gezdiriyor ve tüm bu olanları hala dışarıda olan herkese gösteriyor.

Acaba Kenzie izliyor mu? Ya da Lillian.

Yanlarından geçtiğim seçkin mirasçılar bana bön bön bakıyor. Bazıları telefonlarıyla fotoğraf çekiyor, gülüyor ve birbirlerine fısıldıyor. Diğerleri ise *Telum*'un bu lanet olası asık suratlı geçit törenine indirgenmiş halini gördükçe gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde son ses konuşuyor. Birçoğu beni tersliyor, fırsatını bulduklarında yüzüme tükürüyor ve kargaların gürültüsü arasında bağııyor.

"Hak ettiğini buldun!"

"Sikimi yala, seni lanet iblis!" diye bağııyor bir diğeri.

"Ait olduğun Öteki Dünya'ya geri dön!"

Genelde insanları ters köşeye yatırmak başlı başına bir eğlencedir. Bu sefer, bu insanlar için bir nesne olduğumun farkına varmakla eşleşt - eğlenceleri için sömürülecek biri.

Bakışları bekliyorum. Sırıtmalar. *Telum*'u ilk kez ete kemiğ'e bürünmüş, zincirlenmiş ve deli gömleği giydirilmiş halde gördüklerinde duydukları hayranlığı.

yenilginin resmi.

Beklemediğim şey mi? Derimin üzerinde gezinmeye başlayan o garip huzurlu büyü dalgası. Hasat sırasında yaşadıklarına benziyor ve göğsümdeki nahoş yanma hissini yatıştırmaya başlıyor.

Tüm bu gözler üzerimdeyken, Galene'nin sözlerini hatırlamam bir saniye sürüyor.

Gördüğünüz gibi, biz tanrılar gücümüzü tapınmadan alırız.

Geçerken seyircileri daha yakından inceliyorum. Sayıları artmış ama bunun tek nedeni izlemek için toplanan hayaletler.

Hakaretler yağdırırken ya da telefonlarıyla video çekerken bile, bu mirasçılar her hareketimi gözlerinde garip bir huşu ile izliyorlar. Bu, geçmişte Everett'ten etkilenen insanlarda gördüğüm ifadenin aynısı - onu bir ünlü olarak düşünen insanlar.

Benden hoşlansınlar ya da hoşlanmasınlar, bu bir çeşit tapınma olarak nitelendirilebilir. Ve yüzümdeki büyük kamera nereye akarsa aksın, damarlarımdaki sihir dalgası göğsümde ağrı kalmayana kadar artıyor. Nabzım hızlanıyor, güçlü ve öfkeli.

Merak uyandırıcı.

Sonunda pislikler beni iterek sahte jüri ve yargıcın önündeki küçük kaidenin üzerinde durmamı sağlıyorlar. Beni ilgi odağı olarak bırakarak hızla uzaklaşıyorlar. Daha fazla kamera yanıp sönüyor ama bir kuzgunun uğursuz vıraklaması dikkatimi seyircileri çevreleyen gri binalara çekiyor.

Baktığım her yerde kuzgunlar binaların tepelerine tünemiş, beni izliyorlar.

Kalabalığın arasına serpiştirilmiş hayaletler de izliyor. Birçoğu kızgın görünüyor ama bana değil.

Tam bir plan yapmaya başlamıştım ki, itildiğim döner kapı tekrar açılıyor ve Crypt, Baelfire ve Silas dışarı çıkarılıyor.

Onları görünce midem bulanıyor.

Crypt'in yüzü beni görünce rahatlıyor ama artık ağzı tıkalı. Onu dışarı çıkarırlarken hâlâ büyük ölçüde bronzla kaplıydı ve sırınga hâlâ boynundaydı. İşaretleri sürekli yanıyor, acı çektiğinin kanıtı ama göstermiyor. Birisi onun Kabus Prensi olduğunu haykırıyor ve bu da daha çılgınca fotoğraf çekilmesine ve öfkeli çılgınlara neden oluyor. İzleyicilerin çoğu da ona tükürüyor.

Baelfire hâlâ gümüş kelepçeler içinde, tasmaından tutulmuş bir şekilde sürüklenirken her şeye hırlıyor ve sinirleniyor. Gözleri bir kez daha drakonik yarıklar halinde, kendinde olmadığını söylüyor. Jüriden biri yüksek sesle onun Brigid Decimus'un vahşi oğlu olduğunu ilan ederken, seyirciler onun lanetli durumunu histerik bularak işaret ediyor ve gülüyorlar.

Ve Silas, bacaklarına, kollarına, boynuna ve beline bağlanan demir prangalarla sürüklenerek dışarı çıkarılıyor. Deli gömleğinin içinde kanlar içinde çırpındığını ve saçma sapan bağırdığını gördüğümde öfkem tehlikeli bir seviyeye yükseliyor. Herkes gülmeye devam ederken o tökezleyerek, çılgınca, panik içinde anlamsız bir şekilde sokağa yığılırken yeniden tamamen deliliğe gömülüyor.

Onu kaplayan kendi kanı. Fae'lerime zarar veriyorlardı.

Yakut gözlü kanlı fae'mi bu halde görünce, gözlerime sıcak nem dolmaya çalışırken boş göğsüm sıkışıyor. Kan tılsımına el koymuş olmalılar.

Daphne haklıydı. Bu benim beşli grubum için tam bir aşağılanma. Belli ki Not-Baelfire bunu henüz bilmiyor, ama midem

Gerçek Baelfire'ın, herkesin onu yakalandığını ve vahşi bir hayvan gibi bağlandığını gördüğünü fark ettiğinde nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Şekil değiştiricim Arati'nin tapınağının merdivenlerine yakın bir yere bağlandı. Crypt de basamakların dibinde, yüzü bana dönük bir şekilde bırakılmış.

Canlı canlı yanışımı en ön sıradan izleyebilsinler diye olduğunu fark ettim.

Eğer içim içime sığmıyor ve tüm bu pislikleri öldürmek için bir plan yapıyor olmasaydım, barbarca sadist iştahlarına neredeyse hayranlık duyacaktım.

Ama bu mu?

Can almanın büyüklüğünü uzun zamandır anlıyorum. Masumlara zarar vermeye veya onları öldürmeye karşı bir kuralım var - sanırım buradaki seçkin mirasçılarının hiçbirinin bu şemsiyenin altına girmemesi iyi bir şey.

Kutsal büyüyle birlikte damarlarımdaki öfke giderek artıyor, lanetli beşlimi eğlence için kullanan gözlemcilere ters ters bakarken nabzım daha hızlı ve daha sıcak atıyor. Everett burada değil. Muhtemelen elementalim hâlâ çatı katındaki kanepede donmuş bir halde bunu izlemeye zorlanıyor.

Sözde yargıç duruşmayı açarken kameralar yanıp sönüyor, daha önce benimle röportaj yapan iki adamı çağırmadan önce beni dramatik bir yetenekle tanıtıyor. Jüriye ve kameralara karşı konuşurken duruşlarını bozmuyorlar ve

suçlandığım her şeyi sıraladıkları bir gösteri. Bir iblis olduğuma dair "kanıtlar" sunuyorlar, Ölümsüz Beşli'ye nasıl suikast düzenlediğimi dramatik ve yanlış bir şekilde anlatıyorlar ve genel olarak kendilerini dinleyenlere rezil ediyorlar.

Ama ben bunların hiçbirini dinlemiyorum çünkü hayaletler daha da sinirlendi.

Burada neredeyse yaşayan insan sayısı kadar huzursuz ruh var. Sonunda, Dövmeli Surat'a saldıran mavi saçlı hayalet kız kalabalıktan ayrılıp bana doğru geliyor ve boynuna bir çizgi çekmeden önce Frost'ların izlediği gökdeleni işaret ediyor.

Ona odaklanıp sessizce konuşuyorum. "İntikam mı istiyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. Bu sözde davanın yakındaki diğer hayalet izleyicilerinin çoğu da öyle.

"Güzel. Tırpanıma ihtiyacım olacak."

"Sessiz ol iblis!" diye bağırıyor yargıç. "Bu iki beyefendi senin davayı mahkemeye açıklıyor."

Onu ve patlamasının bana yönelttiği ilave bakışları görmezden geliyorum. Hayalet kız başını sallayarak bir kez daha içimden geçiyor. Kendimi farklı hissetmiyorum ama hızla Frost kulesine doğru süzülüyor ve hançerimi aramak için pencereli duvarlardan birinin içinden geçerek kayboluyor.

En azından, umarım yaptığı şey budur.

Crypt hiçbir şeyle konuşmadığıma tanık oldu. Gözlerimi yakalıyor ve merakla başını eğiyor, tekrar tekrar yanarken dönen işaretlerini hâlâ görmezden geliyor.

Ağzımdan, *bekle*.

Canlı yayın kamerasının yüzümü çekmek için sinir bozucu bir şekilde yaklaştığı ve Not-Baelfire tasmaını kemirmeye başladığında herkesin güldüğü bu sahte deneme sona ermeye başlıyor. Gökyüzünü mavi saçlı hayalet için tararken büyük bir kuzgun kanat çırpıp omzuma tünüyor.

Bunu tanıdım. Baelfire'ın ejderhası beni ormanda yakaladığında Everett'in beni bulmasına yardım eden kuzgunun aynısı.

"Harekete geçtiğimde, gözlerini oy." diye mırıldanmadan önce onu inceliyorum.

Bu embesiller bunun için gözlerinden çok daha fazlasını kaybedecekler, ama tüm bu gülen seçkin mirasçılar beşlimi bu halde görmekten çok hoşlandıkları için, işe bu görüntüyü ortadan kaldırarak başlayacağım.

Kuzgun, bir binanın üzerine tünemek için kanat çırpmadan önce onaylarcasına vıraklıyor ve diğer kuzgunlara ciyaklıyor. Orada bulunan hiç kimse kalabalığın içindeki gözbebeklerine odaklanmak için toplanan ve ikramlarını almak için sabırsızlanan kuzgunları fark etmemiş gibi görünüyor.

Miras ya da insan mahkemeleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama jüri oylama yaptığında ve yargıç beni tanıklık için çağırmadan karar verdiğinde hiç şaşırmıyorum.

"Jüri oy birliğiyle karar verdi!" diye gürliyor yargıç, daha fazla fotoğraf çekilirken parlak tokmağını masaya vuruyor. "Sevgili Ölümsüz Beşli'mizi öldüren ve dünyamızın sonunu getiren Varlık'ın şeytani *telumu* Maven Oakley tüm suçlamalardan suçlu bulunmuş ve Sachar'ın Öteki Dünya'daki nihai yargılamasından önce derhal ölüme mahkûm edilmiştir!"

Jüri üyeleri ve izleyen tüm mirasçılar alkışlıyor. Güvenlik görevlilerinden biri tekrar bana yaklaşıyor. Elini kafa derime yaklaştırıp beni saçlarımdan tutarak Arati'nin tapınağının dibindeki yüksek, yanıcı kazıklardan birine doğru sürüklediğinde şaşkınlıkla acı içinde tıslıyorum.

Crypt bunu görüyor ve çaresiz bir öfkeyle bağırıyor. Silas yakınlarda tekrar çığlık atmaya başlıyor ve pislik saçlarımı serbest bıraktığında, kan fae'min yanımdaki kazığa bağlandığını fark ediyorum. Not-Baelfire hâlâ alay konusu ve yukarıda bir yerlerde Everett tüm bunları izlemek zorunda kalıyor.

Damarlarıma daha fazla kutsal güç pompalanıyor ve öfkemi dizginleyip bir şeyler yapmam için bana bağırıyor.

Yapacağım.

Sadece doğru anı bekliyorum.

Sahte yargıç, heyecanlı mirasçıların sesini duyurmak için tokmağını tekrar vuruyor.

"Ayrıca, mirasçılar olarak görevimiz olduğu üzere ve 1742 tarihli Hayatın Kutsallığı Yasası'na göre, Silas Crane olarak bilinen eski kan fae'si bu vesileyle başarılı nekromantik metamorfozdan suçlu bulunmuştur. Dünyayı onun iğrenç ölüm büyüsünden arındırmak için bu büyücü de geleneksel yöntemlerle süratle yok edilecektir."

Bu tahta kazıkları açıklıyor.

Güvenlik görevlisi saçlarımı çözüyor ve bir anahtar çıkararak zincirleri çözüyor, ardından deli gömleğimin kollarını başımın üzerine kaldıracak kadar gevşetiyor. Deli gömleğinin kollarının uçlarını kullanarak bileklerimi kazığa bağlamaya başlıyor.

Karşı koymuyorum. Bunun yerine ölçülü bir tempoyla nefes alıyor, cehennemi serbest bırakmak için doğru ana hazırlanıyorum. Yine de, teninin benimkine her küçük dokunuşunda midem alçalıp bükülüyor.

Bu durumla bağlantımı koparmak için deli gibi mücadele ediyorum ama soğuk benzin başımdan aşağı dökülüp beni hemen ıslatınca gafil avlanıyorum. Derimi yakmaya başlıyor, keskin kimyasal kokusu burnumu ve boğazımı yakıyor. Terebentin tadını tükürerek çıkarıyorum. Gözlerim yanıyor.

Aynı anda Silas'ı da ıslatmış olmalılar çünkü saçma sapan çığlıkları daha da artıyor. Başımı çevirdiğimde, bağlı bileklerine rağmen çırpınıyor, dişleri aşağı inerken kan kırmızısı gözleri görmüyor. Kararmış parmak uçları sergileniyor, elleri tıpkı benimkiler gibi başının üzerinde bağlı.

"Silas," diye öksürüyorum, seyirciler alkışlayıp tezahürat yaparken bile onu rahatlatmaya çalışıyorum. Kameralar yine yanıp sönüyor, ama bizi bu şekilde bağlayan ahmaklar sonunda geri çekildiler.

"*Ei'thu leamsah* head devil! *Thu occidere a'sai!*" diye bağırıyor, benzinden boğuluyor.

Bana şeytan demiş olabileceği kısmı hariç, bunların çoğu anlamsız.

"Bunu düzelteceğim," diye ona güvence veriyorum. Beni anlasın ya da anlamasın, onun paniklemiş, paranoyak çığlıklarına daha fazla dayanamıyorum. Boğazımdaki benzin yanığından daha çok acıtıyor canımı. "Ben gerçeğim. Bu gerçek ve bitmek üzere. Söz veriyorum. *Tha galeath.*"

Kısa bir an için o kadar sert mücadele etmeyi bırakıyor, çığlıkları bir duaya dönüşürken başını iki yana sallıyor. Silas'ın dua ettiğini ilk kez duyuyorum ve Arati'ye dua ettiğini gözden kaçırmıyorum.

Bu çok uygun. Onun tapınağının önündeyiz. O öfke, intikam, aşk, savaş... ihtiyacımız olan hemen hemen her şeyin tanrıçası.

Bunun kötü bir fikir olmadığına karar vererek gökyüzüne bakıyorum. "Hatırladığım kadarıyla sen bir kaltaktın. Ama ben de öyleyim. Belki iyi şartlarda ayrıldık, bu yüzden kendini işe yarar hale getirmekten çekinme."

Değişen bir şey yok ama önemli de değil. İçimde intikam ateşi yanmaya devam ederken ona ihtiyacım yok.

Bir ateş elementali kazıkların önünde durmak için hareket ettiğinde, kutsal güç damarlarımda o kadar güçlü bir şekilde pompalanıyor ki neredeyse titriyorum. Kuzgunlar bakıyor. Hayaletler huzursuz, öfkeli ölümler arkamda gezinip bekleyene kadar daha da yaklaşıyorlar.

Sonunda, lanet olası *sonunda*, mavi saçlı hayalet elinde eteryum hançerimle yakınımnda beliriyor. Seyirciler arasında sadece birkaç kişi hançerin bana doğru süzüldüğünü fark ediyor ve gözleri şaşkınlık içinde dönüyor.

"Maven Oakley," diye gürüyor yargıç, kameralar bana çevrilirken herkesi dikkat kesilmeye çağırıyor. "Arati'nin tapınağının dibinde, tanrılara bir sunu olarak cehennemdeki varlığını son veriyoruz. Syntyche'ye son dualarını et, çünkü Azrail'in acımasız olduğu bilinir ve-"

Kahkahalara boğulmak istemezdim.

Gerçekten istemiyorum.

Herkes benim esprilerimden rahatsız olup sessizleşirken, kontrolsüz bir şekilde kahkahalarım yükseliyor. Jüri ve yargıç sinirli görünüyor. Bizi infaz etmek için bekleyen ateş elementi ne yapacağını bilemez bir halde etrafına bakınırken, fotoğrafçılar kazara yaşadığım eğlencenin fotoğraflarını çekiyor.

Crypt seyircileri ürkütmemi izlerken gülümsemeye başlıyor. Baelfire tasmaını çiğnemeyi bıraktı. Silas bile çılgılık atmayı bıraktı ve bu renksiz, kalabalık cadde benim kahkahalarım dışında sessiz kaldı.

Dünyanın öğrenmesine hazır olana kadar kimliğimi gizli tutmaya çalışarak aptallık ettim. Aışmam için bana zaman vereceğini düşünmüştüm, ama şimdi?

İzleyen herkesin tam olarak kiminle karşılaştığını bilmesi gerekiyor.

"Eğer Ölüm'ün acımasız olduğunu düşünüyorsanız, resmi olarak kızıyla tanışmamışsınız demektir," diye uyarıyorum korkmuş seyircileri kahkahalarım azalırken. Benzinle ıslanmış saçlarımı yüzümden savuruyorum ve etrafımdaki soğuk havada karanlık, ölümcül bir beklenti mırıldanırken gülümsüyorum. "Bunu değiştirelim, olur mu?"

Bu mavi saçlı hayalet kaydırmalar benim etherium bıçak aracılığıyla Beni bu kazığa bağlayan deli gömleğinin kollarını tek bir hareketle çözüyorum. Bıçak derhal onun artık sağlam olmayan kavrayışından düşüyor ve tıpkı bunun gibi, silahım elimde bir tırpana dönüşürken özgürüm, biçmeye hazır olduğum kadar.

Hayaletler bir tufan halinde içime akıyor, ölümlüler âlemine akarken elle tutulur hale geliyorlar. Kutsal büyü parmak uçlarımin etrafında dönerken kuzgunlar iniyor, kaybolan öfkemle birlikte serbest kalıyor.

Güzel çılgınlıklar başlarken gülümsüyorum.

BAELFIRE-

EJDERHAM ığlık atmaktan hoşlanıyor.

Ayrıca lanet olası aptal tasmaını çiğnemeyi de seviyor, yani karanlık, ortak zihnimizin bir kesinde zar zor var olmayı başardığımda, tek görebildiğim bu moronun deriyi çiğnediği belli belirsiz bir görüntü oluyor.

Hey, Scales for Brains. Maven hangi cehennemde? Talep etmeye çalışıyorum. Beni kolayca görmezden geliyor.

Ejderhamın kontrolü sayesinde eşimin kokusu bana ulaşmaya başladığından beri tek düşünebildiğim o -kendi kafamda hkimiyet için savaşmaya çalışmak dışında. Ama Everett'in bana daha önce söylediklerine göre, bu altı aydır kaybedilen bir savaşmış.

Onsuz tam altı lanet ay.

İçimdeki ejderhaya karşı koyuyorum, çaresizce kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum ki eşimi arayabileyim ve tüm bu çığlıkları başlatan şeyin ne olduğunu anlayabileyim. Ejderhamın gördüklerinin bir kısmını görüyorum ama ayrıntılara dikkat etme konusunda berbat. Peki ya dinleme becerisi? Unut gitsin.

Pullu alfahole teşekkür edebileceğim tek şey, mesafe ne olursa olsun Maven'ı hissetme konusundaki eşsiz yeteneği. Eş olarak işaretlenmiş olmamızla ilgili bir şey ama bunu sadece o fark ediyor. Bunun mükemmel bir beceri olmadığını söylemeye gerek bile yok çünkü başımın belası koca pullu, günler önce Maven'ı avlamaya gitmeden önce terk edilmiş bir tapınağın etrafını saatlerce kokladı.

Bu şekilde kendi kafamın içinde hapsolmuşken pek bir şey gremememe ya da hissedemememe rağmen, yine de bir dizi kokuyu tanımlayabiliyorum. Benzin. Duman. Kan.

Ama en önemlisi, korkunun ekşi kokusu, o kadar yoğun ve güçlü ki, büyük bir şeyi kaçırdığımı düşünmeme neden oluyor.

Yakarışları kesilmeden önce yakınlarda biri dehşet içinde yüksek sesle çığlık atıyor.

"Hepsi hayalet!" diye bağırıyor başka bir mirasçı. "Hayır! Merhamet! Lütfen, mer-"

Yakınlarda bir yerde kuşlar çığlık atarken sesi kesiliyor.

Hayaletler mi? Yine mi tehlikedeyiz?

Kahretsin, o tehlikede mi?

Lanet olsun, kontrole ihtiyacım var. Ona ulaşmalıyım.

Ejderham aniden huzursuz ve bir şeye kızgın, ama kafama bir şey çarpana kadar lanet olası bir kavrama ya da kendi bedenimde olan herhangi bir şeyi hissedemiyorum. Devriliyorum, dünya dönerken boynumdan ve omurgamdan aşağı acı sallanıyor.

Aynen böyle, ejderha tahammül edemediği acıdan saklanmak için geri çekiliyor. Kontrolü tekrar ele aldım ve etrafımı saran kaosa göz kırparak doğruldum. Görünüşe göre Crypt'in bronz muhafazasının bir parçası kafama çarpmış ve bir şekilde parçalanmış, ama bunun dışında...

Lanet olsun.

Her yerde kuzgunlar ve hayaletler var - en azından ben hayalet olduklarından oldukça eminim çünkü havada asılı durup uçuyorlar, hafifçe içini görebiliyorum ve tüylerimi diken diken ediyorlar. Ama aynı zamanda çılglık atan ve kaçmaya çalışan mirasçılara da dokunabiliyorlar.

Hayaletlerden bazıları seçkin mirasçıların bedenlerinde kayboluyor, onlar da hemen sokağa düşüp ağızları köpürerek acı içinde kıvranıyorlar. Diğer hayaletler kaçmaya çalışan insanlarla alay ediyor, onları garip yönlerle çekiyor, etraflarında ürkütücü bir şekilde dans ediyor ya da bacaklarını kıracak kadar yüksekten düşürmek için yerden kaldırıyor.

Seçkin piçlerin çoğunun nereye kaçacaklarını göremediklerini fark ediyorum çünkü artık gözbebekleri yok. Aval aval bakarken, büyük bir kuzgunun Everett'in diğer züppe ebeveynlerinden birinin yüzüne saldırdığını, iyi giyimli hava elementali çılgınlık atıp çırpınırken gözlerini gagaladığını, rüzgârın ellerinden işe yaramaz bir şekilde patladığını izliyorum.

Kraliyet mavisini alevler yakındaki iki büyük tahta kazığı yutuyor, bu da ejderhamın olaya karıştığının kanıtı. Ayağa kalkıyorum, kalbim küt küt atarken dönüp arıyorum - ta ki Maven'ı görüp hemen gülümseyene kadar.

Evet. Bu benim eşim.

Çılgılık atan mirasçıların arasından geçip giden vahşi ve seksi bakıcım, sağdan soldan ruhları toplarken Ölüm'ün kızı gibi görünüyor. Hayaletler ve çırpınan kuzgunlar etrafını sararken o güzel yüzündeki tüyler ürpertici gülümsemeyle doğanın lanet olası bir gücü.

Bir kurt şekli değiştiren hırlayıp üzerine atladığında, tırpanı onu ortadan ikiye bölmeden önce zarifçe kenara kaçır. Paniğe kapılmış başka bir seçkin tarafından üzerine bir büyü saldırısı fırlatılır, ancak o bunu savurduğunda zararsız bir şekilde seker

yumuşakça parlayan bir el ile uzaklaşıyor. Tırpanını tekrar sallamak için dönüyor, kendisi ve uhrevi ordusu kaçmayı başaramayan herkesi katlederken dans ediyormuş gibi hareket ediyor.

Bütün gün bu siyah-beyaz şehirde karanlık kraliçemin kış tekmelemesine ve isim almasına yardım etmeye hazırım ama yakınlarda oturan Silas'ı fark ediyorum, kendini sallarken benzinle ıslanmış, parmak uçlarında kırmızı büyü dolaşıyor. Burnundan sürekli kan damlarken gözlerinden biri seğiriyor.

Düşmanlarımızı neşeli bir öfkeyle yerle bir eden Maven'a bakıyorum, sonra tekrar bu fae'ye dönüyorum, parçalanmış.

Sonunda iç çekiyorum. Lanet olsun. Kendine gelmesi gerekiyor.

Ona doğru ilerliyorum, içimdeki ejderha kıvrılırken başım yarılmaya başlasa da tehdit olmadığını göstermek için ellerimi kaldırıyorum.

"Si. Hey, dostum. Orada mısın?"

İrkiliyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "*Nach ti'faieth!*"

"Gesundheit." Yanına çömelip kara parmaklı ellerini tutarak bana büyü fırlatmadan önce onu durduruyorum. "Durmalsın. Burnun yine kanıyor."

Silas odaklanmış gibi görünmeden önce bana birkaç kez göz kırptırıyor. Yakınlarda özellikle tiz bir çığlık duyuluyor ve dikkatimizi kaosa çekiyor.

Tüm kameralar yok edilmiş. Birkaç seçkin miras şimdi birbirleriyle savaşıyor, bu da Crypt Limbo'dan görünene kadar garip, kelimenin tam anlamıyla kan banyosunun tadını çıkarırken zıplıyor. İki parçalanmış cesedi kenara itiyor, bize doğru manyakça sırtıyor ve muzaffer bir edayla... parmaklarını havaya kaldırıyor.

Bir demet parmak.

Sonra tekrar Limbo'da kayboldu. Siktiğimin psikopatı. "Bu... gerçek mi?"

Silas kontrol ediyor, sesi bulanıklaşıyor.

"Hayaletler, kuşlar ve bizim taş gibi soğuk, belalı yarı tanrıçamız mı? Sen Bahs

e "Yarı tanrıçalar çıldırır mı?" diye kaşlarını çatıyor. "Endişelenmeli miyiz?" girer Biliyorsam ne olayım, ama *bana* soru soranın *o olması* garip. Benim im."

sinir bozucu derecede zeki beşli üyesi, neler olup bittiğine dair bir fikrim olduğunu düşünüyorsa, şu anda kendi beynine güvenmiyor demektir.

Başım ağrıyor. Boğazımı temizlemeden önce ejderhanın hakimiyet için zorlamasıyla yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, bir şeye çok kızdığından eminim.

Hatırlayamıyorum. Biz ne zaman dışarı çıktık?"

Silas yakınlardaki bir kan birikintisine gözlerini kısarak bakarken sorumu fark etmiyor. "Peki ya onlar?"

"Onlar mı, kim?"

"Kanın içindeki şişmiş yüzler. Onlar gerçek mi?"

"Hayır, hepsi senin ürkütücü beyninde. Gel hadi."

Ayağa kalkmasına yardım ediyorum, üzerini kaplayan ağır benzin kokusu karşısında hassas burnumu kırıştırmamaya çalışıyorum. Maven'in katliamının ardından yolumuza devam ederken nefes alış veriş hızlandı ve nefesinin altında anlamadığım fae saçmalıkları mırıldanmaya başladı.

Crypt sonunda Limbo'dan çıkıp bize katılıyor, ürkütücü buketini yeniden düzenlerken hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünüyor. "Sırada Frost'un olduğu yeri bulmaya mı gidiyoruz?"

Etrafımızı hızlıca tarıyorum. Hayaletler yavaş yavaş ortadan kayboluyor, kuzgunlar ölü bedenleri didikliyor ve çığlıklar neredeyse tamamen kesilmiş durumda. Maven düşmanlarımızın kanıyla sulanan sokaklarda kıpırdamadan duruyor, elindeki tırpanla düşüncelere dalmış gibi görünüyor - hayır, bu anılar olmalı. Everett onun yavaş yavaş Cennet'te geçirdiği zamanı hatırladığından bahsetmişti.

Ama Crypt haklı. Ailesinin beşlisindeki seçkin mirasçılardan birkaçının yakınlarda tasarım kıyafetleri içinde hareketsiz yattığını görmeme rağmen, elementalimiz ortalıkta görünmüyor.

"Sanırım öyle," diye homurdanıyorum.

Tam Maven'a yaklaşırken Crypt soğuk sokağa yığılıyor. Silas ve ben, karabasan acı içinde soluk soluğa kaldığında irkiliyoruz; tüm işaretleri bir uyarı gibi arka arkaya birkaç kez parlak bir şekilde yanarken yüzü buruşuyor.

Crypt'in lanetinden bu kadar etkilendiğini daha önce hiç görmemiştim ama Silas'la birbirimize bakıyoruz. Benim de bir araya getirdiğim şeyin farkına varmış olmalı: Kâbus Prens'in lanetinin kırılmayacağı ve açıkça her zamankinden daha kötü olduğu eğlenceli küçük gerçeği. Limbo'nun tüm kâhyaları gibi, laneti onu yavaş yavaş öldürüyor.

Ya da belki o kadar da yavaş değil, çektiği acıya bakılırsa.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Kahretsin," diye onaylıyor Silas, sonra da hiçlikten ürküp Fae dilinde küfrediyor. "Cüce cinlerin ruhlar için kullandığı gibi değil. *Daingeath*, şarkı söyleyen baş şeytanlar."

Evet, boş ver. Bir cümleyi bile bir araya getiremiyor. Burada tek başıyım.

Maven'in hâlâ trans halinde olduğunu görünce Crypt'le konuşmak için eğildim. "Senin için nereden *reverium* bulabiliriz?"

"Pullu kışına," diye tersledikten sonra tekrar yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim."

"Evet, iyi görünüyorsun," diye karşılık veriyorum.

Yüzündeki acı yavaş yavaş azalırken titrek bir nefes alıyor ve yanan kazıklar bu korkunç ortama mavi bir parıltı saçarken yukarıdaki fırtınalı gökyüzüne bakıyor. "İkiniz de kızıma bu konuda tek kelime etmeyeceksiniz."

Kaşlarımı çatıyorum ve onu ayağa kaldırmak için kolundan tutuyorum. Yanlışlıkla bir parmağını düşürdü ve ben ona kızarken bozuk para toplar gibi parmağını hızla geri aldı.

"Siktir et. Ondan sır saklamak istemediğini söyleyen sen değil miydin?"

"Defol git, Decimus."

"Hayır. Maven'a söylüyorum-"

Kuzgunlar ciyaklayıp yanımda çırpınırken bana menekşe rengi bir bakış fırlatmak için doğruldu. "Bakıcımıza, o cennette sıkışıp bize geri dönmek için kim bilir neler feda ederken, benim lanetimle onu söndürmek için elimden geleni yaptığımı söylemek, senin asla sahip olamayacağın bir incelik gerektirir, seni lanet kertenkele."

Bunu anlamam bir saniye sürdü ve...
anladım sayılır.

Ama aynı zamanda çok kızgınım. "Eğer ölümün eşiğindeysen, bunu bilmeye hakkı var-"

"Biliyorum."

Hepimiz duraksıyoruz ve Maven'ın bizi izlediğini fark ediyoruz. Kara bakışları sabit, kara saçları darmadağın ve o şerefsizlerin ona giydirdiği deli gömleği yırtılmış ve kanla lekelenmiş ama tanrım, eşim o kadar güçlü ve güzel ki nefes almakta zorlanıyorum. Tırpanı, botunun içine sakladığı şeffaf bir hançere dönüşüyor ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum.

Crypt yutkunuyor. İşaretleri tekrar parlıyor. "Affet beni, sevgilim."

Ona kesinlikle *hayır anlamına* gelen sert bir bakış atıyor, yüzeyinin altında savaşı duyuları gizleme zahmetine girmiyor. Tanrım, onu kucaklamak ve ürkütücü karabasanını nasıl tutacağımızı bulacağımıza söz vermek istiyorum ama hızla dönüp Frost kulesine doğru ilerliyor.

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Hadi gelin."

Üçümüz onu döner kapılara doğru takip ediyoruz, Silas da kafasının içindeki seslerle konuşuyor.

İçimdeki ejderha aniden kontrolü ele geçiriyor, ben bayılırken beni kafamın içindeki küçük köşeye geri itiyor ve o kontrolü ele alıyor.

Her seferinde çok kafa karıştırıcı oluyor.

Sonunda kendime geliyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum ama tek anlayabildiğim içeride olduğumuz. Hâlâ benzin kokuyor, yani hâlâ Silas ve Maven'ın yakınında olmalıyım.

Nerede o? Talep ediyorum.

İstiyorum. Tat, ejderham anlamsız ve vahşi bir şekilde hırlıyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diyor Maven yakınlardan bir yerden. *Canımı* yak, diye ısrar etmeye çalışıyorum, kontrolü geri almak için o acıya ihtiyacım var.

Bedenim üzerinde kontrolüm yok, bu yüzden kelimeleri çıkaramıyorum. Kahretsin, telepatik bağlantımızı özledim. Silas'tan, Crypt'ten ya da Everett'ten beni kendime getirmek için kafama vurmalarını isteyebilirdim ve hepsi de gönüllü olmaya hazır olurdu. Muhtemelen bu onura kimin sahip olacağı konusunda tartışılırdı.

Bir kadın konuşmadan önce yine keskin bir korku kokusu alıyorum.

"Aman Tanrım, sen bir...bir-"

"Nefes kesici bir yarı-tanrıça," dedi Crypt yakınlardan tedarik ederek.

Ben

. Kadın hıçkırır. "Ama sen az önce tüm o efsaneleri öldürdün ve..." "Reagan. Odaklan. Everett hâlâ üst katta mı?" diye soruyor dostum, nazikçe. ama kararlı.

"Çatı katında," diye onaylıyor kadın, sesi dehşet içinde geliyor.

Biri boynumdaki tasmayı sertçe çekiyor. Kan tadı ağzıma dolmadan önce ejderhamın sinirlendiğini hissediyorum, bu da bana o pisliğin az önce birini gerçekten sertçe ısırıldığını söylüyor. Crypt acımasızca küfrediyor ama Maven bir şeyler söylemeye başladığında sesi tamamen güven verici.

"Endişelenme canım. Bu vahşi yaratık beni ilk kez ısırmıyor. Limbo'ya yeni getirdiğin wisp'ler serbest kalmadan önce Frost'u geri getirsen iyi olur."

EVERETT

Eskrim öğrenmeyi ASLA İSTEMEDİM.

Altı yaşındayken, canım ne zaman isterse çıplak ellerimle kartopu yapabileceğimi keşfettim. Özel ders aldığım ilk yıl sıkıldığımda öğretmene kartopu atardım.

Bunun iyi olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa öğretmen, büyüdüğüm malikanedeki diğer yetişkinlerin çoğundan daha iyiydi, muhtemelen çocukların çocuk olmasına izin verilmesi gerektiğine inanan, yokluktan gelen bir insan olduğu için.

Kartopu şakalarımın ilk birkaç seferde komik olduğunu düşündü. Ama sonunda, yeni keşfettiğim oyunbazlığımdan ailemin beşlisine bahsetti.

Onu sert bir şekilde azarlarken bana izleterek beni cezalandırdılar, ücretsiz olarak kovdular ve hala hıçkıra hıçkıra ağlarken kapı dışarı ettiler. Sonra da ders sırasında yaratmaya cesaret ettiğim her şeyi eriten bir ateş elementi öğretmeni tuttular.

Babamın beşli üyelerinden Corbin beni disiplinsiz, serseri bir afacan olarak nitelendirdi ve "Allah'ın belasası çocuksu enerjimi" dışarı atmamın en iyi yolunun bir çıkış yolu bulmam olduğunu söyledi - eskrimde karar kıldılar.

İlk birkaç antrenman çok acımasızdı. Ekipmanlar ağırdı. Özel eğitmen sürekli bana bağıırıyordu. Yaralı, bereli ve sinirli bir şekilde ayrıldım. Bu işte iyi değildim, bu yüzden nefret etmeye başladım.

Alaric altı yaşındayken eskrimde berbat olduğumu öğrendiğinde, beni oturttu ve Frost ismi için utanç kaynağı olmaya devam edersem başka bir yerde yetkin bir varis bulacağını sakince açıkladı. O zamanlar hala ailemi gururlandırmayı önemsiyordum. Bana öğretilen tek şey buydu, bu yüzden ertesi gün eskrim sınıfıma geri döndüm ve çürükler ve yaralarla ayrıldığımda ağzımı kapalı tuttum.

Birkaç yıl sonra eskrim derslerime kılıç dövüşünü de eklediler.

Her gün en iyisi olmak için çalıştım. Soyadımdan ve onunla birlikte gelen her şeyden ne kadar nefret ettiğimi fark ettikten çok sonra bile

bir kin. Yirmi bir yıl sonra, elimde kılıç da olsa épée de olsa, o benim bir uzantım haline geldi.

Ama bundan hiç zevk
almadım. Şu ana kadar.

Bileğimin bir hareketiyle kılıcımın ucu Alaric'in yüzüne saplanıyor ve yüzümdeki yara izinin neredeyse mükemmel bir aynası olan bir kesik bırakıyor.

Küfrediyor, yüzünü kapatırken boğuluyor. Yerde yatıyor, buzla dolu bu çatı katı buz tutmaya devam ederken tavandan tabana cam duvara doğru çabalıyor. Maven'in ifşa edici sözlerinden ve Arati'nin tapınağının önündeki seçkin mirasçıların üzerine yağdırmaya başladığı ilahi öfkeden sonra ailem çılgına döndü.

Kaçmaya ve beni kanepede donmuş halde bırakmaya hazırdılar, ancak hayaletler - lanet olası görünür hayaletler - bir anda *ortaya çıktı* ve öfkeyle annemin üzerine çullandı. Şimdi birkaç metre ötede yerde ölü yatıyor, ağzının etrafındaki köpük donmuş, gözlerini tavana dikmiş öylece bakıyor.

Onlara annemin sonunu getirme yeteneğini veren her neyse, hayaletler ortadan kayboldu.

-Beni serbest bırakan hariç. İçlerinden biri üzerime geldiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim ama tek yaptığı buzu parçalayıp deli gömleğini yırtarak beni serbest bırakmak oldu.

Alaric'in asansöre doğru koşmasını engellemek için duvardan bir kılıç kaptım ve kısa sürede Frost Frost'a karşı oldu.

Beşli bağını yeni kaybetmiş biri için müthiş bir mücadele veriyordu. Hâlâ buz çağırıyor olsam da, her saldırısını zar zor eritebildim. Şimdi tepesinde durmuş, kanayan yüzünü tutup hırıltılar çıkarırken, titrerken ve küfrederken alnından terler boşanırken aşağıya bakıyorum.

Maven'a olan bağımı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım. Tüm kâbuslarımın oluştuğu andı. Yeni kopmuş dört bağ olan bir bakıcı olarak acı çekiyor olmalı.

Güzel.

Babam kan tükürerek bana bakıyor. Hayatımda ilk kez, mükemmel bir şekilde cilalanmış görünmüyor. "Yeter artık. Beni öldüremezsin, o yüzden kılıcı bırak."

Alay ediyorum, kılıcımın ucunun boynundaki eti bükmesine izin veriyorum. "Güvenli limanınızın kalkanı için çalınan eteryumun nerede olduğunu söyler söylemez sana ne kadar yanıldığını göstereceğim."

Geri döndüğünü kanıtlamak için bakıcımın yüzünü hayatta kalan dünyanın geri kalanına canlı yayınladıkları anda, eğer bundan sağ çıkarsak ortalığın karışmak üzere olduğunu anladım. İnsanlar zaten ölü koruyucum hakkında konuşmaktan ve onun ölümünden sonra gelen şöhretinden beslenmekten çok rahattı.

Şimdi, onun dönüşü ve gerçek kimliğiyle ilgili haberler orman yangını gibi yayılacak. Sayısız insan kardelenime ulaşmaya çalışacak -onu kendi gözleriyle görmek, ona saldırmak, ona hayret etmek... her ne halt olacaksa, ona yaklaşmak isteyecekler.

Bu da onun haberinin Varlık'a ulaşmasının an meselesi olduğu anlamına geliyor.

Geri döndüğümüzde onu her şeyden korumak için bir kalkan daha istiyorum.

Alaric, beşlisini kaybetmenin acısı içine işlemeye devam ederken göğsünün ortasını kavırıyor. Soğuk, solgun bakışları çaresizlikten neredeyse vahşileşmiş durumda. "Bunu istiyorsan, hayatımı bağışlamalısın."

Ona verdiğim gülümseme mizahtan yoksun. "Ne için yaşayacaksın? Güvenli sığınağın için mi? Beşliniz mi? Değerli Frost adın mı? Artık hepsi gitti. Düşündüm de, eteryumu kendim de arayabilirim, yani söyleyecek başka bir şeyin yoksa-"

Boğazını kesmeye, ellerimi Frost'lardan tamamen temizlemeye ve Maven'ı aramaya tamamen hazır bir şekilde kılıcımı hareket ettiriyorum. Ama Alaric ellerini havaya kaldırarak telaşla bağırıyor. Bana zarar vermek için son bir kez daha buz çağırmaya çalışmasını kaçırmıyorum ama maçlarını kaybettiği için çok zayıflamış ve dövüşümüzden yorgun düşmüş.

Nefes nefese kaldığında sırtıyorum, sırtı buzlu cama çarpana kadar geri çekiliyor. Peşimden geliyorum, kılıcımı boynuna dayıyorum, o sıçrarken, benden kurtulmak için son bir umutsuz girişimde bulunuyor.

"Kız kardeşin!" diye kekeliyor.

Bu beni durduruyor, içime bir huzursuzluk yerleşiyor.

Ayaklanma'nın kaosundan sonra, ruhumu parçalayan keder ve depresyona o kadar kapılmıştım ki, dört ay öncesine kadar Heidi'yi aramaya çıkmamıştım. Douglas'ı ve zebanisini onun izini sürmeleri için gönderdikten sonra bile onu -ya da Ian'ı- asla bulamadım. Çocukluğumdan beri tanıdığım vampir, kız kardeşimin her zaman göz kulak olması gereken en önemli önceliğim olduğunun tamamen farkındaydı ama artık sahte bir ölüm numarası yaptıktan sonra saklandığı Hawaii'de değildi.

Crypt'i aramak bir yana, aylarca kız kardeşimi aradım ve ne bulacağım konusunda endişelendim.

Ve babam bunu biliyor olmalı, çünkü kanayan yüzünde o *alaycı* bakış var.

Gözlerimi kısıyorum. "Ne olmuş ona?"

Asansörün kapıları usulca açılıyor ama Alaric çenesini kaldırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Serbest kalırsam sana nerede olduğunu söylerim."

Etrafımızda kar taneleri uçuşurken seçeneklerimi tartıyorum. Alaric'in Heidi'yi blöf olsun diye ortaya atmış olma ihtimali son derece yüksek. Ona karşı ne kadar korumacı olduğumu biliyor. Ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, Heidi'nin tüm bu olup bitenlere rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalmış olma ihtimali...

Alçak. Mide bulandırıcı derecede düşük.

Heidi çoğu mirasçının doğuştan sahip olduğu gibi bir savaşçı değil. Bir kere o, empatik yeteneklerin en uç ve nadir seviyesi olan dördüncü tip bir empat. Tatlı, güneş gibi parlayan kız kardeşim sonunda bana Everbound'a hiç katılmamayı ve bunun yerine bir insan gibi davranmayı tercih ettiğini itiraf ettiğinde rahatlamıştım.

Kargaşa sırasında, içinde yaşayan ürkek, yırtıcı olmayan hayvan yüzünden kendini savunmakta zorlanabilirdi.

Ama pek olası olmasa da, eğer hayatta kalma ve dışarıda olma ihtimali varsa...

Alaric'e dik dik bakıyorum ve kılıcımın ucunu kulağının yanında gezdiriyorum. "Serbest kalmayı unut. Ya bana onun nerede olduğunu söylersin ya da-"

"Yoksa *ne olur?*" diye tükürüyor babam, hâlâ titriyor ve kalbinin acıdığı göğsünü sıkıyor. "Senin de belirttiğin gibi, senin hasta, sapkın bakıcın beşlimi çoktan götürdü. Güvenli bir sığınağım kalmadı. Eğer beni öldürürsen, onun nerede olduğunu asla bilemezsin. Beni tehdit edebileceğin hiçbir şey yok, seni iğrenç rezil."

Yakınlarda biri homurdanıyor. Bu kafamı karıştırıyor ve Baelfire, Crypt, Silas ve Maven'ın bu donmuş çatı katına girmeye cesaret ettiklerini fark ediyorum. Alaric'e dişlerini göstererek hırlayan Baelfire'dı. Silas odadaki en büyük tehlikeymiş gibi çıplak duvara bakıyor ve Crypt de... parmaklarını mı tutuyor?

Doğru ya. O ucube Maven'a bir söz vermişti. İğrenç.

Bu arada, Maven'ın kara gözleri babamın üzerinde, kızgın ve affetmez bir şekilde, ama sanki göğsümden bir örs kalkıyor. Tanrılar aşkına, onun yanında olmadığım zaman nefes alamıyorum. Ona bağlı olduğunu hatırlamak

o kazık, alay edildi, filme alındı ve başından aşağı benzin dökülürken gülündü-
Yakıcı bir öfkeyle Alaric'e dönüp kılıcımı savuruyorum. Kulağı
koptu. Çığlık atıyor.

Diğer kulağını sağlam bırakıyorum ki öfkeli talebimi duyabilsin. "Nerede
o?"

"Sana söylemeyeceğim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Frost'lar-"

Babamın diğer yanağına da bir kesik atıyorum ve o harap olmuş yüzünü
tutarak uluyor. Bu yavaş süreçten bıkip kılıcı bir kenara fırlatıyorum ve babamı
kana bulanmış yakalarından tutup dışarıdaki gri şehir manzarasına bakan buz
desenli cam duvara çarpıyorum.

"Son şansın," diye uyarıyorum onu, kız kardeşime kötü davranmalarına
karşı yılların öfkesi içimde kabarıyor. Bana verdikleri zayıflatıcı ilaca rağmen,
lanetim öfkeme tepki verirken kollarımdaki kırığı giderek artmaya başlıyor.

Alaric dikkatimi dağıtmak için bilerek yüzüme kan öksürüyor. Eskiden olsa
buna kanardım ama şimdi kanın dikkatimi dağıtacağını sanıyorsa mesajı
alamamış demektir. Yakalarından birini serbest bırakarak dirseğimi Alaric'in
yüzüne çarpıyorum ve acı içinde tekrar bağırırken burnunun çatlamasından
memnun oluyorum.

"Haklısın. Beşlinizi ya da güvenli sığınağınızı tehdit edemem, bu yüzden
gerçekten önemseydiğiniz şeye hâlâ sahip olmanız iyi bir şey - kendi lanet olası
postunuza," diye belirtiyorum. "Bakıcıyı küçük düşüren *bir yayın yaptıktan*
sonra çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayır. İki seçeneğin var.
Bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle, ben de çabucak halledeyim. Canımı
sıkmaya devam edersen bu işi uzatır, seni yine de öldürür ve ipucu bulana kadar
her yeri dağıtırım -ki bir şeyler olacağını biliyorum çünkü *Frost'lar her zaman*
kusursuz kayıtlar tutar," diyerek sesiyle alay ediyorum.

Bana ters ters bakıyor ama yüzündeki kan, yara izleri ve acı yüzünden pek
de etkileyici değil. "Beni gerçekten öldürecek misin? Kendi babanı mı? Seni
orospu çocuğu."

"Evet, annemin orospu olması benim suçum değil. Şimdi seç."

Alaric yenilmiş görünmeden önce uzun bir süre içini çeker. Belki beşlisini
kaybettiği için, belki de onu yendiğim için, ama bana bakarken omuzları
çöküyor.

"Bir ay önce ortaya çıktı, güvende olmak istiyordu. Mirasçıların ve
Frost'ların zayıfları ayıklama yöntemi budur ve onun güvenli sığınağımızı
zayıflatmasına izin veremezdik."

"Bu da ne demek oluyor-" Başlıyorum.

"Onu ve onu buraya getiren o küçük insan arkadaşını geri çevirdik. Kendi başlarının çaresine bakmaları için güvenli sığınağımın dışındaki zebanilere bırakıldılar."

Dehşet ve öfke beni o kadar sert ve hızlı vurdu ki, sözleri kafama dank edince donup kaldım.

Onu geri çevirmişti.

Ailem kendi kızlarını geri çevirmişti.

Heidi güvende olmak için aileme gelecek kadar çaresiz olsaydı, ona her zaman davrandıkları gibi, kayda değer bir değeri olmayan biri gibi davranırlardı. O güçlü bir miras değil ve annem her zaman olduğu gibi dış görünüşe takıntılı bir kadın olarak buradaki insanların Heidi'nin kendi kızları olduğunu öğrenmesini istemezdi.

Eğer Heidi'yi almayı reddederlerse onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakırlardı- Hayatta kalmasının imkanı yok.

O öldü.

Kız kardeşim öldü.

Ciğerlerim çöküyor gibi hissediyorum. Aman Tanrım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Maven'ı kaybettikten sonra kederimden sağlıklı düşünemedim. Onu ailemizden koruyamadım. Muhtemelen korkunç koşullarda dehşet içinde ve yalnız öldü ve-

Çok geç, babamın elindeki yeni çağrılmış buzun parıltısını görüyorum. Bir hançer kadar keskin ve aramızda bir şey bulanıklaşıp beni kabaca kenara savurduğunda onu göğsüme doğru itmeye başlamıştı bile.

Cam kırıldı. Alaric, Baelfire'dan başkası tarafından pencereye doğru çekilirken bağılıyor.

O da şimdi kendi ölümüne düşüyor.

Maven telaşla bağılıyor ve bu ses göğsümün acıyla sıkışmasına neden oluyor. Crypt küfredip pencereden atlamak için ileri atıldığında hâlâ şoktayım ve hemen Limbo'ya düşüyorum.

Çatı katının kenarına tırmanıyorum, Baelfire'ın düştükçe küçülen formunu izlerken kalbim küt küt atıyor. Lanet olsun, kendini kurtarmak için yer değiştiremez. Bir şekil değiştiren bile bu mesafeden düşse hayatta kalamaz-

Ama bir anda Crypt beliriyor, Baelfire'ı yakalıyor ve sonra ikisi de yere düşmeden kayboluyor.

Nefes veriyorum, rahatlamam o kadar hızlı oluyor ki başım dönüyor.

Yanımda Maven'in da aynı rahatlamayla nefes aldığını duyduğumda, çıkıntının yanında ne kadar yakın ve korkusuzca durduğunu fark ediyorum. Onu tehlikeden uzaklaştırmak için hemen belinden kavıyorum. Silas hâlâ deliliğine dalmış, yakındaki buz parçalarından birine rünler kazıyor ve kafasındaki seslere fisıldıyor.

Maven telaşımı protesto ediyor, iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ama ben onun her santimini incelemekle meşgulüm. Benzin, kir, kan ve isle kaplı. Bilekleri onu kazığa sıkıca bağladıkları için kıpkırmızı, ama deli gömleğindeki ve giysilerindeki yırtık ve söküklere rağmen iyi.

"Everett," diye mırıldanıyor, üzerindeki küçük çentikleri ya da kesikleri incelerken adımı tekrarladığını fark ediyorum. Yüzümü avuçlayarak ona bakmamı sağlıyor. Bakışlarındaki nezaketi görünce göğsüm tekrar sıkışıyor. O sınırsız endişeyi. "İyi misin?"

"Az önce canlı yayında kimliğin ortaya çıktı. Sana gülündü, haksız yere mahkûm edildin ve sonra da neredeyse tüm dünyanın gözü önünde kazığa bağlanıp yakılacaktın," diyorum öfkeyle. "Tabii ki iyi değilim. Seni Everbound'a geri götürmem gerek. Güvenli bir yere. Douglas hâlâ hayattaysa, bizi hemen geri götürmesini sağlayacağız ve eteryum kalkanı da dâhil olmak üzere işe yarar her şeyi bulmak için buraya bir ekip göndereceğim."

"Annenle babanı kastetmiştim," diye araya giriyor nazıkçe, annemin hareketsiz bedenine bakarak. "Ailenle ilişkinin ideal olmadığını biliyorum ama..."

Oh. Ölümlerinin beni üzdüğünü düşünüyor.

Bir zamanlar, yıllar önce, kalbim kırılırdı. O zamanlar, ne kadar acımasız olursa olsun ailenin aile demek olduğunu ve insanların sadece aynı kanı paylaştıkları için birbirlerine borçlu olduklarını düşünürdüm. Çarpık, manipüle edilmiş bir şekilde, ailemi ve beşlisini sevdim ve onları mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Mükemmel bir varis olmak için.

Ya şimdi? O kadar uzun zamandır kolumu bükmediler ki Silas, Baelfire ve hatta Crypt'in biz büyürken ailemi neden sürekli eleştirdiklerini anlayabiliyorum.

Ailem beni ne zaman diğer güçlü miras çocuklarıyla "müttefik olmam" için Decimus'lara götürse, Baelfire'ın ailesinin benimkinden ne kadar farklı olduğunu fark etmemiş gibi davranırdım. Yine de, ailemin bana kıyasla ne kadar kötü davrandığını belirtme fırsatını hiç kaçırmadı. Uzun zaman önceydi,

Kendi başıma gitmek aklımın ucundan bile geçmeden önce, erkenden özgürlüğümü elde etmemi öneren ilk kişi Silas'tı.

Onlar biliyordu. Yıllar sürdü ama şimdi anlıyorum.

Frost'larla aynı kanı paylaşıyordum ve babama benziyordum ama ben onlar gibi değildim. Ve şimdi kız kardeşim de öldüğüne göre, yasını tutacak tek bir kişi var ve bahsedecek bir ailem yok.

Ben... beşli grubum her neyse.

Temelde bir karmaşa.

Ama gurur duyduğum bir şey.

Maven'ın alnından öpüyorum, deli gömleğimin kollarından birini kullanarak güzel yüzündeki benzini ve isi siliyorum. "Beşlimizi tehdit edecek bir şey daha eksildi. Ben iyiyim Kardelen."

Dudakları hafifçe kıvrılmadan önce bir an beni inceledi. "Haklıymışım. Kızgın Everett kesinlikle görülmesi gereken bir manzara."

Crypt sonunda Limbo'dan çıkıp donmuş çatı katına giriyor ve Baelfire'in yakındaki duvarlardan birine çarpmasına izin veriyor. Kâbus Prensi hemen eğilip düşürdüğü o lanet parmaklarını toplar ve dönüp Maven'a uzatır, ona umutla bakarken tamamen ciddidir.

"Şimdi beni affeder misin, aşkım?"

Bu rahatsız ucubenin çiçekmiş gibi davrandığı kanlı parmakları görünce öğürüyorum. Bu arada Maven'ın dudakları büyülenmiş gibi seğiriyor ve gülümsememeye çalışıyor.

"Bunu sonra konuşuruz," diyor ona, neden bahsettiğini bilmediğimden değil. "Daha da önemlisi, Baelfire'ı tekrar Araf'a götürdünüz. O-"

"Ben iyiyim," diye bizi rahatlatıyor Baelfire. "Gözlerimi kapattım, bu yüzden muhtemelen kafamı olduğundan daha fazla mahvetmedi."

Şaşkınlıkla yüzümü ona doğru çeviriyorum. Bunu yaptığımda, şekil değiştiren vahşileştiğinden beri ilk kez yüzümü görebiliyor. Altın rengi gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaşıyor.

"Vay anasını, yüzün ne kadar da-"

Bir elimi kaldırdım, onun koca ağzıyla uğraşacak havada değildim. "Yüzümle ilgili tüm yorumları aklından çıkarmak için otuz saniye var. Bundan sonra tek bir kelime daha edersen dilini dondurur, koparır ve kıcına sokarım."

Crypt sırtlıyor ve parçalanmış parmaklarından biriyle beni işaret ediyor. "Yüce Tanrım! Bu Frost'un gerçekten anlaşılabileceğim bir versiyonu mu?"

Baelfire kaşlarını kaldırıp diğerlerine bakıyor. "Birileri huysuzlanmış."

"Hepimiz huysuzuz," diye bağırarak Silas herkesi şaşırttı. Oturuyor Sırtını duvara dayamış, şakaklarını ovuşturduktan sonra bir kez daha hiçbir şeye bakmadan duruyordu. "Everett'e katılıyorum. Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım, onun ten rengi hakkında yaptığın amatör şakaları dinlememeyi tercih ederim."

"Evet, evet. Yüzün konusunda *sakin ol*, Frosty," diye şaka yapıyor Baelfire, iyi huylu bir şekilde omzuma vurarak. "Böylesi daha iyi zaten. Az önce senin için icabına baktığım göt suratlı dangalak gibi görünmüyorsun."

Duraklıyorum, yeni bir şey fark ediyorum. "Bir dakika. Bunu beni korumak için mi yaptın yoksa ejderhan için mi?"

"Ejderhamın seni umursadığını mı sanıyorsun? Hayır, o moron seni pencereden aşağı iter, sonra da kendisi atlardı," diye homurdanıyor. "Beyin onun güçlü yanı değil."

"Bana başka hangi moronun plansız bir şekilde pencereden atladığını hatırlat," diyor Crypt sertçe.

"Oh, h a d i ama. Benim için her an pencereden atlayacağını biliyordum, *Dostum*," diye dalga geçiyor şekil değiştiren.

Baelfire az önce hayatımı kurtardı. Hem de bilerek.

Bu garip ama sanırım Crypt'in büyük boy kertenkeleyi kurtarmasından daha garip değil.

Maven'ın bize sessizce sırttığını fark ettiğimde iç geçiriyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bunun sebebi-

"

"*Kesinlikle* çünkü hepiniz bir avuç lanet olası yumuşaksınız," diye ekliyor. "İnanılmaz derecede seksi yumuşaklar, ama yine de yumuşaklar."

Crypt bu fikre ofluyor, bizimle geçinme düşüncesinden her zamanki gibi hoşnutsuz, ama sonra bana ciddiyetle bakıyor. Neredeyse... üzgün görünüyor. "Başın sağ olsun, Frost. Heidi daha iyisini hak ediyordu."

Bael kaşlarını çatıyor. "Heidi kim?"

"Frost'un kız kardeşi," diyor Crypt kolayca.

"Ne?" Silas ve Baelfire aynı anda soruyor, ikisi de kuşkuyla bakıyor.

"Tut şu lanet telefonu. Yani etrafta koşturan başka bir Frost mu var?" Baelfire ekliyor, sanki bu fikir korkunçmuş gibi hepimize kocaman altın gözlerle bakıyor.

"Artık değil," diyorum, sesim birden kelimelerin doğru çıkması için çok kalınlaşıyor. "Heidi normal bir miras *değil*. Eğer ailem onu gönderdiyse

uzakta, o-"

Babamla yaptığım konuşma kafamda tekrar tekrar canlanırken, Crypt'e bakarak sözümü kesiyorum. İkimizin de onun adını yüksek sesle söylemediğimizi biliyorum. Ona doğru bir adım atarken ayaz kollarımın üzerinde daha da yayılıyor.

"Crypt. Kız kardeşimin adını nereden biliyorsun?" Talep ediyorum.

Dalgın bir şekilde boynunda daha önce şırınganın bulunduğu yeri ovuşturuyor. İşaretleri tekrar tekrar parlıyor, bakışları kırık pencereye kayıyor.

"O kızıl paralı askerin hâlâ hayatta olduğunu varsayalım mı?"

Belli ki bu konuyu geçiştirmeye çalışıyor. Buna izin vermeyerek güçlerimi ilk kez test ediyorum ve elimi kaldırıyorum. Kör bir buz parçası belirliyor, yerden dışarı fırlıyor ve Crypt'i duvara çarpıyor. Onu orada kıştırıp kız kardeşimi nereden bildiğini soramadan, büyük ve çok sıcak bir şey yanıma çarpıyor.

Birden, çok sinirli bir Baelfire tarafından duvara yapıştırılan *ben* oldum.

"Şu anda Crypt'e zarar verme," diye tersledi. "Buna dayanamaz."

Ne oluyor be? "O psikopati ne zaman bu kadar önemsemeye başladın?"

Silas yerde oturduğu yerden, onun kendini sallamasını izleyerek konuşuyor. "Baelfire'ın söylemek istediği, Crypt'in şu anda hepimizden daha kırılgan olduğu."

Kabus Prensi daha önce hiç görmediğim kadar aşağılanmış bir halde duvardan doğrulup üçümüze bakıyor. "*Kırılgan mı?* Hatırlatmama gerek var mı, ben yarı gerçek bir canavarım, bu yüzden defolup gidebilirsin, seni lanet olası-"

İşaretleri tekrar parlıyor. Bacakları tutmazken yüzünü acı kaplıyor ama Maven hepimizden daha hızlı tepki veriyor. Hemen onun üst yarısını kucağına alıp yere yatırıyor, Crypt'in gözlerini sıkıca kapamasını izlerken yüzündeki duygular acımasızca ortaya çıkıyor. Tüm vücudu acıyormuş gibi kasılıyor ve dişlerini sıkıyor, yüzünde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Keder, öfke ve gerginlik omuzlarımdan düşerken, karabasanın nihayet bakıcımız yokken elde etmek için çok çalıştığı şeyi elde etmeye başladığını fark ediyorum.

Maven da ağlamamaya çalışıyor çünkü o da bunun farkında.

Güçlü, dirençli bakıcımı gözyaşlarının eşiğinde görmek, aslında lanetlerimizle ne kadar mücadele ettiğinin bir işareti. Bu benim kalbimi parçalıyor.

"Lanet olsun sana, Crypt," diye iç geçirdim ve asansöre doğru yürüdüm. "Nereye gidiyorsun, Yaralı Yüz?" Baelfire soruyor.

Kolumu geriye atarak, ağzını başarıyla kapattığımı anlamak için bakmama gerek yok. "Douglas'ı hâlâ nefes alırken bulmayı ve böylece bu bok çukurundan çıkabilmeyi umuyoruz."

ŞANSIMIZA leprikon hâlâ hayattaydı ve Everett bizden el konulan her şeyi buldu.

Ne yazık ki benim için lanet, Everbound'a dönene kadar beni bilincimi kaybedecek kadar ağırlaştı. Şimdi bile, altı ay sonra ilk kez beş kişilik dairemize geri döndüğümde, günün tüm benzinini ve dehşetini yıkayan bir duşun ılık spreyinin altında dururken, deliliğin ıslak, kıllı, uzun bacaklı örümcekler gibi uzuvlarımın üzerinde süründüğünü hissediyorum.

Isırıyorlar, sürünüyorlar ve ben sudan çıkana kadar kindar, acımasız ağlarını etimin her yerinde örüyorlar, nefesimi tutmaya çalışırken öfkeyle derimi kaşıyorlar.

Kafamın içindeki bir ses *kan* diyor. *Kan bunu düzeltir. Kan her şeyi düzeltir.*

Kendini güçlendirmelisin, babam da aynı fikirde. O Hortlak fahişe için kendini neye dönüştürdüğünü tüm dünya biliyor ve şimdi senin için gelecekler. Seni uykunda katledecekler. Kendini kan büyüsü kullanmaya hazırlamalısın!

Koridordaki banyo aynasında kendi çıplak yansımama bakarken parmaklarımı ıslak saçlarıma gömüp nefes almaya çalışıyorum. Yansımam bana acımasızca gülümsüyor ve elleriyle fae'lerin kötü niyeti uzaklaştırmak için kullandıkları işareti yapıyor.

Sesler bir konuda haklı. Maven'ın kanına ihtiyacım var.

Onu o kadar çok arzuluyorum ki, sadece onu düşünmek bile dişlerimin ağrımasına neden oluyor.

Ama baştan çıkarıcı, *inanılmaz* tadı bir yana, lanetimi yatıştırıyor ve beni bakıcım için biraz daha az tehlikeli yapıyor. Everbound'da gece oldu ve hepimiz Crypt'in kısa sürede acımasız, ölüme yakın bir halk aşağılamasına dönüşen kurtarma görevinden yorgun düştük.

İşkenceden bahsetmiyorum bile.

Çok fazla acı, kafamın içindeki iblisler ürpererek aynı fikirde. *Çok fazla.*

Frost'lar beni diğerlerinden ayrı tutarken, üst düzey otel odalarından birinde mor saçlı bir fae büyücüsüne üzerimde "basit sorgulama teknikleri" uygulattılar. Hepsi amatör büyülerdi ve büyücünün kendisi de hem saldırı hem de iyileştirme büyülerinde etkileyici değildi. Yine de, uyguladığı teknikler Garnet Büyücüsü'nün yüzüne gülmesine neden olsa da, kafamdaki sesleri çılgınca bir paniğe sürükleyecek ve beni defalarca dibe çekecek kadar canımı yaktı.

Kan çiçeğimin, benim gibi bir büyücüye ne yaptıklarından çoktan şüphelendiğine eminim. Onu üzecekken bunu ona anlatmaya gerek yok.

Tanrılar aşkına, zaten çok üzgün.

Crypt laneti yüzünden acı çekerken Maven'ın gözyaşlarını tutamadığını düşünmek bile hayal kırıklığıyla inlememe ve bir kez daha saçlarımı yolmama neden oluyor. Bakıcımı mutsuz görmekten nefret ediyorum ama şu anda onun için ne kadar işe yaramaz olduğumdan çok daha fazla nefret ediyorum. Aklım başımda olsaydı, belki de bir şeyleri çözene kadar diğerlerinin lanetlerini azaltmanın yollarını düşünebilirdim.

Bir şeyler bul, bir şeyler bul, bir şeyler bul-

"Kapa çeneni," diyorum seslere, banyodan çıkıp Maven'ın büyük, beş kişilik odasına girerken.

O burada değil ama Crypt yatakta, yeni duş almış ve deri ceketini hariç her zamanki kıyafetlerini giymiş, işaretleri yanmaya devam ediyor. Yüzü asık ama beni görünce homurdanıyor.

"Bir şey mi unuttun, Crane?"

"*Reverium*," diye geveledim sabırsızca. "Lanetine iyi geliyor, o yüzden git ve biraz al. Bakıcımızı ne kadar üzdüğünü görmüyor musun?" Kaşlarımı çatarak düzeltiyorum.

Baelfire, Maven'ın odasına bağlı banyonun kapısını açtığında üzerinde bir havlu, tasma ve kayışı ile parıldayan yeşil bir yapışkandan başka bir şey yoktu. Beni gördü ve güldü.

"Ne yani, sonunda şekil değiştirenlerin kıyafetlerin aptalca olduğu konusunda haklı olduğuna mı karar verdin? Bundan sonra hepimiz doğum günü kıyafetlerimizle mi takılmaya başlayacağız?"

Çırılçıplak olduğumu fark ediyorum ama o kadar heyecanlıyım ki, "En azından balçıkla kaplı değilim, seni lanet olası pasaklı" diye bağıriyorum.

Crypt kahkahalarını zor tutuyor. "Büyücü haklı, Decimus.

Sümüksü benliğini duşa geri götür."

Hepsine lanet olsun. Yüzümü buruşturuyorum. "Bu benim kafamın içinde, değil mi?"

"Her neyse, evet," diye mırıldanıyor Everett, her zaman giydiği o gülünç ipek pijamalarıyla odaya girerken. O da duşunu almış ve bitkin görünüyor, ama etrafına bakınca geriliyor. "Maven nerede?"

"Seninle birlikte ofisinde duş almaya gitti," diye kaşlarını çatıyorum.

"Bana burada duş alacağını söylemişti." Küfrediyor, belli ki onu aramaya gitmek üzereyken ayakkabılarını arıyor.

Ama gitmesine gerek yok, çünkü Maven'in odanın bir yerinden fısıldadığını duyuyorum. "Canımı yakacaksın, Silas."

"Hayır, *canımı* yakmayacağım," diyorum hemen, Everett onunla konuştuğumu anlayınca duraksıyor. "Yemin ederim yapmayacağım."

Verdiğim teminat işe yaramıyor ve bunu biliyorum. Bir delinin sözleri bir insanı nasıl rahatlatılabilir ki?

"Beni daha önce de incittin," diyor. "Bunu tekrar yapacağını biliyorum. Bu sadece bir zaman meselesi. Bak, şu anda canımı yakmak üzeresin!"

Korku dolu sesinin geldiği tarafa dönüyorum ve Tanrı aşkına, benden çok korkmuş görünüyor. Boğuluyorum, sendeleyerek uzaklaşıyorum ve Baelfire'ı önümde sürüklüyorum çünkü ona zarar verebileceğimi fark etmek beni iliklerime kadar yaralıyor.

"Durdur beni. Gerekiyorsa beni incit."

Şaşkın, dalgın bir şekilde yakasını çekiştirmek için uzanıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni şimdi yarala ki ben de *ima thanafluir*'e zarar vermeyeyim!" Bağırıyorum, kalbim hızla çarparken paniğim artıyor.

Crypt'in işaretlerinin parlaması durdu. Omuz silkiyor ve beş kişilik yataktan kayarak çıkıyor. "Madem ısrar ediyor-"

Baelfire kollarını kavuşturup bana bakmadan önce karabasanı kayıtsızca yatağa geri itiyor. "Çok cazip ama Maven şu anda burada bile değil dostum."

Az önce durduğu yeri kontrol ettim. Yeterince eminim, hiçbir şey yok.

"*Daingeath*," diye mırıldandım. "Delirmişim ben."

Baelfire ve Crypt eğlenmiş görünüyorlar, ama Everett gözüme iliştiğinde çok daha kötüsü oluyor.

Sempati duyuyor.

"Bana acıma," diye uyarıyorum onu.

"Çok geç. Hep acımışımdır," diyor sessizce, gözlerini kaçırarak.

Kaşlarını çatarak üçüne bakıyorum. "Eğer bakıcımız odadaysa ve ben onun için bir risk oluşturunca, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapın. Eğer

gerekli, öldür beni."

Crypt mırıldanmadan önce bu diğer ikisini ayıltır. "Bizim deli doğru yolda. Bu noktadan sonra, ister kendimizden ister başka bir şeyden olsun, yapacağımız şey Maven'ı güvende tutmak."

Baelfire yakasını tekrar çekiştiriyor. "Ne pahasına olursa olsun." "Onu bir daha kaybetmeyeceğiz," diye sessizce onaylıyor Everett.

Dördümüz de sessizleşiyoruz ama bir anlayış var. Bu aramızda konuşulmayan bir şey, beşli olarak bir şekilde o kadar kötü çuvallayan dört lanetli aptal, değerli bakıcımızı kaybettik. Geçmişte yaşadığımız farklılıklar ne olursa olsun ve şu anda bizi rahatsız eden lanetlere rağmen, Maven'ı her türlü tehditten korumak her şeyden daha önemli.

Sanki sen onu koruyabilecekmışsin gibi, diye alay ediyor babamın sesi. *Nerede olduğunu bile bilmiyorsun.*

Kapıya doğru dönüyorum, havada süzülen birkaç küçük meleği yolumdan çekiyorum. "Onu bulacağım. Baelfire, eğer tasma çiğneyen kertenkele beyinli bir canavar olmaya geri dönmezsen, Maven'ı geri getirdiğimde yemesi için bir şeyler bul."

"Seni kim görevlendirdi?" diye alay ediyor.

Yemek konusunu açtığım için "eşine" bakma içgüdüsüne karşı koyamayacağını bildiğimden onu görmezden geliyorum. "Everett, bu odayı daha az soğuk hale getir ki bakıcımız onu geri getirdiğimde hipotermiye yakalanmasın. Crypt, lanetini hafifletmek için git Limbo'dan *reverium* getir yoksa sikine iktidarsızlık büyüsü yaparım, böylece bakıcımızı haftalarca memnun edemezsin."

"Sanki sakin olmadan kızımızı memnun etmenin bir sürü yolu yokmuş gibi, seni kalın kafalı kan emici," diye sesleniyor arkamdan.

Ben çıkmadan önce sinirlenerek küfrettiğini duyabiliyorum, dairenin ön kapısı arkamdan kapanıyor. Koridorda ilerliyorum, beliren her gölgeyi ve zihnimi saran paranoyayı görmezden geliyorum. Everett Maven'ın bizimle olduğunu düşündüyse ve biz de onunla olduğunu düşündüysek, belli ki hepimizi farklı bir şeye inandırmıştı, böylece haberimiz olmadan bir şeyler yapabilecekti.

Muhtemelen endişelenmemizi engellemek için. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Son nefesime kadar Maven için endişeleneceğim. Benim güzel kısır kanım çiçek açacak sadece olacak büyümek alışmak için bize olmak

Hayatımızın geri kalanında onun için aşırı korumacı, gezinen, endişeyle bağlı deliler olacağız.

Eğer istediği şey boşluksa, bizi ondan ayırmak için tanrısal güçlerini kullanması gerekecek.

Gölgelerden oluşan dev bir örümcek bu donmuş koridorda sürünerek geçiyor. Bunun gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışırken duraksıyorum. Emin olamadığımdan ve boğucu şüphe yavaş yavaş boğazıma tırmandığından, kendimi gizlemenin en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Evet, saklan, kafamın içindeki sesler tıslıyor.

En son Maven'dan beslendiğim zamandan kalan kan büyümü kullanarak kendimi basit ama etkili bir gizlenme tılsımıyla örtüyorum ve boş koridorlardan görünmeden geçiyorum.

Everett'e göre, Everbound Kalesi'nin ön kapılarının dışında kamp kuran düzinelerce insan varmış. Vardığımızda onları görmedim çünkü lanetimin esiri olmuştum ama Nether insanları, Reformistler, gazeteciler ve diğer birkaç kişi, az önce canlı yayında ortaya çıkan yarı tanrıçayı bir an olsun görebilmek umuduyla dışarıda toplanmışlardı.

Maven'ın bildiği eski bir hizmetçi girişinden görünmeden içeri girmeyi başardık. Yine de bu kadar çok kişinin onu dışarıda beklediğini bilmek beni rahatsız ediyor. *O değil. Seni öldürmek için buradalar,* diye fısıldıyor kafamın içindeki iblisler,

tekrar tekrar yankılanıyor.

Yumuşak bir ısıklık sesi ve bir fenerin parıltısı dikkatimi çekiyor. Lillian köşeyi dönüyor, soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınmış, düşünceli görünüyor. Gece için odalarına dönerken yanımdan geçti, ama muhtemelen Maven'la konuştuğuna karar veriyorum, bu yüzden geldiği yönü takip ediyorum.

Çok geçmeden iki ses duydum. Kan çiçeğimin ve Kenzie Baird'in.

"-Lillian'ın sana getirdiği tüm bu tuzu gerçekten kullanacak mısın?" Kenzie soruyor.

"Tuz hayaletleri uzaklaştırır," diye açıklıyor Maven. "Onlar burada her yerdeler. Her gece huzursuz ruhların fısıltılarını ve feryatlarını dinleyerek büyüdüm ama bu gece sadece uyumak istiyorum."

"Aman Tanrım. Bu bana ikinci el travma sonrası stres bozukluğu yaşattı, keşiş."

"Bu travmatik değil," diye homurdanıyor Maven. "Travmatik olan, beşli üyelerinizden birinin yeni ölmüş ebeveynlerinin size musallat olması ve

Öteki Dünya'ya gönderilmeye çalışılıyor. Frost'lar ölürken bile çok haklılar."

Hâlâ gizlenmiş ve görünmez halde, Maven ve Kenzie'nin titreyen bir fenerin yanındaki eski bir taş bankta oturdukları bir oyuğa çıkıyorum. Maven yeni duş almış, saçları kış soğuşuna rağmen hâlâ nemli ve elinde büyük bir tuz torbası var. Soğuk oyukta, Everett'in öz anne babasının ve diğer birkaç yabancının ayakta durup ona baktığını gördüğüm bir yere bakıyor.

Ya hayaletleri onu buraya kadar takip etti ya da onlar da benim kafamın içinde.

Bu oyuktaki ölü ya da diri herkes sana karşı komplo kuruyor, diye fısıldıyor babam. *Zavallı, işe yaramaz oğlum. Ölümünü kendi kanınla imzaladın.*

Düştüğünde beni de kendinle birlikte aşağı çekeceksin, diye fısıldıyor Maven'in sesi kafamın içinde.

Şakaklarımı ovuşturuyorum, seslere karşılık verme dürtüsüne direniyorum.

Sarışın, kıvrıcık saçlı şekil değiştiren Maven'in kucağındaki çantaya bakıyor. "Şu anda bana baktığı için canımın tuz çekmesi garip mi?"

"Buyur."

Kenzie poşeti açıyor, tuzun tadına bakıyor, tıksırıyor ve Maven'a geri veriyor. "Boş ver. Tanrım, zengin kayınpederin tarafından canlı yayında neredeyse kazığa bağlanıp yakılacağına hâlâ inanamıyorum. Onların kışına yarı tanrıça gibi yapıştığına çok sevindim çünkü o aptal sahte duruşmayı izlemek *korkunçtu*. Ne kadar ağladığıma inanamazsın ve Vivienne de tam bir enkazdı. Ama artık herkes döndüğünü bildiğine göre, beşli grubum ve ben milyonlarca soruyla uğraşıyoruz ve tüm Halfon mültecilerinin kaleye saldırmasını engellemeye çalışıyoruz ve...oof. Tam bir kaos. Felix insanların senin dönüşünü iyi karşılamadıkları konusunda haklıydı. Yani, birçoğu döndüğün için çok heyecanlı ama bu konuda da çok garip davranıyorlar. Bazılarının sana tapmaya çalıştığından eminim."

Maven yüzünü buruşturuyor ve botundan eteryum bıçağını çıkarıp kurcalıyor. "Bu boktan gösteriyle uğraştığın için teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım," diye cevap veriyor Kenzie, saçlarını savurup atkısını düzelterek. "Ayrıca, takım için bir tane almaya hazırım. Artık tüm erkek arkadaşlarını geri aldığına göre, muhtemelen onlarla vahşi, çılgın seks yapmaya geri dönmen gerekiyor, değil mi? Hadi, dökül bakalım," diye takılıyor,

kalecime hafifçe dirsek atarak. "Çılgın insan seksi en iyi sekstir - artık birkaç bilyeleri eksik olduğu için yatakta ne kadar edepsizleşıyorsunuz?"

Maven bıçağını döndürerek köşedeki hayaletlere tekrar bakıyor. "Keşke bilseydim. Ama daha yeni çok şey oldu ve sindirmek için zamana ihtiyaçları var. Onlar için ne kadar üzülürsem üzüleyim, canım her istediğinde onların kemiklerini sızlatamam."

AĞRIYOR MU?

Tanrılara şükürler olsun. Beş kişi olduk.

Şu anda her şeyi bir araya getirme yeteneğim parçalanmış olsa bile, diğer beşli üyelerimin Maven'a bakışlarını, koşullarımıza rağmen onun için yanıp tutuşmalarını kaçırmadım. Hepimiz kendimizi dizginliyorduk.

Şahsen ben ellerimi bu kadar uzun süre ondan uzak tutmayı başardım çünkü kendime onun için bir tehdit olduğumu hatırlatıyorum, ancak dürüst olmak gerekirse diğerlerinin kendi başlarına davranmalarından etkilendim.

Küfürlerimiz ve yaşadığımız fiyaskoya rağmen, altı ay sonra bile, henüz kıyafetlerini yırtmamış olmamız bir mucize.

Ama eğer bakıcımız da kendini tutuyorsa, iyi haberi diğerleriyle de paylaşabilirim.

Yaşayanlar için iğrenç, sapkın bir iğrençlik, diye fısıldıyor biri kafamın içinde.

Öz annemin sesi nadiren ortaya çıkıyor. *Ne kadar şehvet düşkünü olmuştun oğlum.*

Maven iç çekerek, "Hepsinin çok kötü durumda olduğundan bahsetmiyorum bile," diye devam ediyor. "Ve benim takip etmem gereken bir planım var, yani şimdi-"

Kenzie elini kaldırır. "Dur bakalım. Maven takıntılı, akıl sağlığından yoksun, muhteşem ama lanetli, ahlaki açıdan *süper koyu gri* eşleşmelerden oluşan beşlinizi daha yeni geri aldınız ve bulduğunuz her küçük fırsatta onların canına okumaya başlamadınız mı? Kız. Ne halt ediyorsun sen? Bana ihtiyacın olduğu sürece dışarıdaki ucubeleri uzak tutacağım, ama hemen git ve onların penisleriyle ilgilen."

Konuşmaları damarlarımda heyecanlı bir uğultu yaratıyor ve ben kan çiçeğimin kıpırdanışını, boğazını temizlerken açıkça telaşlanışını gözlemledikçe bu uğultu giderek azalıyor.

O senin ölümün olacak, diye hatırlatıyor bir ses bana. Görmezden geliyorum.

"Zamanlama yanlış," diye mırıldanıyor Maven.

"*Zamanlama yanlış mı?*" Kenzie patlıyor, manikürlü ellerini havaya kaldırıp zil sesine benzer bir ses çıkarıyor. "Pardon reddedildi! Bak, beşli grubum ve ben bugüne kadar ne yaşamış olursak olalım, aramızdaki bağa ve her şekilde yakın kalmaya öncelik verdik ve bu bizi çok daha güçlü ve diğer her şeyi çok daha iyi hale getirdi. Beşlinin bakıcılarına yakın hissetmeye ihtiyacı var ve senin de buna ihtiyacın var, seni travma geçirmiş küçük orakçı bebek. Söz veriyorum. Şimdi git biraz DP aksiyonu falan yap. Onları kızdırın, bazı karışıklıkları keşfedin ve hepsinin geri dönmesini kutlayın!"

Şekil değiştirenin ilk önerisi beni o kadar kızartıyor ki soğuğa ve kıyafet giymeyi hiç hatırlamamış olmama rağmen ter içinde kalıyorum. Maven'ın bu erotik fikre vereceği tepkiyi ölçmek için neredeyse öne doğru eğileceğim ama o sadece hafifçe kaşlarını çatarak başını eğiyor.

"DP?"

Lanet olsun, hiçbir fikri yok.

Bir fahişeyi paylaştığım için çok heyecanlıyım, biri kafamın içinde kaşlarını çatıyor.

Ne kadar ahlaksızsın?

Çok ahlaksız. Ve kanımın mümkün olan her şekilde çiçek açmasına çok susadım, özellikle de onu aynı anda iki kez zevk alırken izleyeceksem. Yavaş yavaş büyüyen ereksiyonum arzusun kanıtı.

Şekil değiştirenin nefesi kesildi, eli göğsüne gitti. "*Ne oldu?* Oh, benim tatlı yaz çocuğum. Benim masum küçük yarı tanrıçam-"

"Masum mu? Az önce elitleri katlettim," diyor Maven kuru bir ifadeyle.

"-bu şimdiye kadarki en iyi şey," diye devam ediyor Kenzie dramatik havasını kaybetmeden. "Bir adam önde. Bir kişi arkada ama *kayganlaştırıcı kullanın*. Ve eğer kendini çok şımarık hissediyorsan, bir ding dong elde ve bir tane de ağızda," diye göz kırpmıyor.

Maven düşünceli. "Eğer DP buysa, bir keresinde bununla ilgili bir rüya görmüştüm.

Çifte penis anlamına mı geliyor?"

Kan çiçeğim çok sevimli.

Öyle olduğumu biliyorum, Maven'ın sesi kafamın içinde söylüyor. *Beni hak etmiyorsun.*

"Şşt," diye susturuyorum gerçek olmadığından neredeyse emin olduğum sesi.

Neyse ki susturma sesim Kenzie'nin muhtemelen beşlinin dairesinden duyulabilecek kıkırdamasıyla örtülüyor. "Çifte penetrasyon demek. Ve yine, eğer yaparsan, kayganlaştırıcı kullan -asında, Everbound'da her şey cehenneme dönmeden önce, bir ton yeni aldım,

kullanılmamış oyuncaklar, aromalı kayganlaştırıcılar ve bunun gibi şeyler. Sanırım hala beşlimin eski dairesinde saklanıyor, belki sizin için bir şeyler bulabilirim. Her neyse, acele etmeyin. Ve bu *harika*. Üst düzey. Cidden, bir keresinde Dirk ve Luka'nın arasında sıkışıp kalmıştım, Dirk elini uzatıp Luka'nınkiyle oynuyordu."

Maven elini kaldırır. "Anladım. Daha fazla ayrıntı yok, yoksa artık beşlinizin gözlerinin içine bakamayacağım."

"Biliyor musun, Dirk bunu tercih edebilir. Seni televizyonda yarı tanrıça gibi izledikten sonra bile, Hortlak şakandan hâlâ korkuyor."

"Güzel," diye sırtıyor bakıcım.

Kenzie tekrar ciddileşmeden önce ona şakacı bir şekilde vuruyor. "Cidden, git al onları keşiş. Görmezden gelmeye çalıştığın tüm o azgınlığını tatmin etmenin yanı sıra, bağını geri kazanmana da yardımcı olabilir, değil mi? Kutsal büyüün sayesinde daha önce yakınlaştıktan sonra kendini onlara bağladığından bahsetmiştin. Bu tekrar olamaz mı?"

Maven uzanıp koyu renkli, büyük beden temiz giysisinin içinden göğsünü ovuyor. "Eğer onlara bağlanabileceğim bir kalbim olsaydı olurdu."

Bu aklıma geldikçe nefesim kesiliyor. Tanrılar aşkına, bunu nasıl düşünemedim? Kalbi sökülmiş ve yerine gölge bir kalp konmuştu, ama eğer o da gittiyse ve gizemli bir şekilde geri döndüyse...

Kafamın içindeki bir ses, onun zombi olduğuna karar verdi. *Bir zombiyle yatamazsın.*

O bir şeytan. Kötü bir fahişe.

Kalpsiz, diye fısıldıyor son bir ses.

Kenzie de aynı şekilde şaşırmış görünüyor. "Bekle. Gölge kalbin olduğunu sanıyordum?"

"Artık yok."

"O zaman... açık sözlü olmak istemem May ama şu anda nasıl hayattasın?"

Maven tekrar göğsünü ovuşturur. "En iyi tahminim, kendimi kutsal büyüyle hayatta tutuyorum, bir tür koruma ya da yaşam uzatma büyüsü gibi. Ya da belki de insanların bana saygı duymasıyla ilgili bir şeydir - meğer gücü tapınmadan alıyormuşum. Her neyse... Bunu ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim."

Boğazım düğümlenmeye başladı.

Eğer sadece kendi büyüsüyle hayatta kalıyorsa... bu dengesiz bir durum. Tehlikeli. Yaşam uzatma büyülerinin bu kadar hatalı kabul edilmesinin bir nedeni var.

Bu onu da zayıflatıyor olmalı. Ya bir kerede çok fazla güç kullanırsa, yakıtı biterse ve tekrar ölürse? Tanrılar aşkına, Manhattan'daki hayranlık uyandıran güç gösterisi sırasında kendini aşırı zorlamaya ne kadar yaklaşmıştı?

Bu kadar yeter. Onun bu ölümlü dünyadaki varlığını şansa bırakmayı reddediyorum. Ayrılmak için dönüyorum, parlayan turuncu solucanlardan oluşan sürünen bir kütlenin üzerinden geçerken konuşmalarının koridorda yankılanan parçalarını yakalıyorum. Başka meleklerin altından geçerek hızla beşli dairemize geri dönüyorum.

Bakıcımın odasına girdiğim anda kelimeler ağzımdan çıkmaya başlamıştı bile.

"Maven kalpsiz."

Babamın sesi de aynı fikirde, *tam bir kaltak*.

Kafamın içindeki diğer iblisler de yüksek sesle birbirlerine söyleniyorlar. Gözlerimin seğirmesini durdurmaya çalışırken kulaklarımdaki çınlamanın şiddeti artıyor.

Crypt oturduğu yerden, "**Ç o k** güzel," diye mırıldanıyor. bir masada sigara içiyor.

Kıyafetlerinin yırtık hali ve boynundaki kan lekesi, acısını ve Maven'ın endişelerini hafifleteceğini umduğu otu elde etmek için Limbo'nun tehlikelerine katlandığını gösteriyor.

Düşündüm de, o sadece maddeyi içiyordu. Eğer karışırsam, büyülerde ya da iksirlerde denersem.

Belki de *Reverium*'un etkilerini karabasan için güçlendirebilirim. Kanımın tekrar gözyaşlarının eşiğinde çiçek açtığını görmemek için ne gerekiyorsa yaparım.

Kendimi şimdiki zamana geri çekerek, diğerlerine odaklanmadan önce başıma konmaya çalışan ışıldayan bir yarasadan ürkererek kaçıyorum. Everett yatakta bir harita üzerinde çalışıyor, Baelfire ise odadaki küçük masanın üzerinde dumanı tüten bir çeşit fasulye ve pirinç yemeği hazırlıyor.

"Yani, *kelimenin tam anlamıyla* kalpsiz," diye açıklıyorum.

Maven dönmeden önce kulak misafiri olduğum şeyleri hızlıca açıklıyorum, bakıcımıza yeni pis fikirler vereceğini umduğum tahrik edici cesaretlendirmeleri atlıyorum.

Bitirdiğimde hepimiz sessizleştik. Baelfire kaşlarını çatarak kendi başını tutarken, Everett ellerindeki buzları fırçalıyor.

Crypt büyü çakmağını çıkarıyor ve alevi incelemek için çakmağı çakıyor. "Amadeus'un baş büyücüsü Maven'ın kalbine sahip. Divide düştükten sonra Nether'ı terk ettiğinde onunla birlikte kaçtı."

Hepimiz ona bakıyoruz.

"Bir dakika, orijinal kalbi hâlâ duruyor mu? Bunu nereden biliyorsun?" Everett soruyor.

"Küçük bir kuş söyledi."

"Gerçek nedeni paylaş," diye çıkışıyorum. "Eğer bakıcımızla ilgiliyse, hepimizle ilgilidir."

Crypt önce bana sonra da dalgın dalgın başka bir yere bakıyor. "Kızımızın dediği gibi, müstakbel babası sadist bir mizah anlayışına sahip. Kızın kalbini saklamış ve şöminesinin üzerinde sergilemiş. Bunu bana kendisi söyledi," diye mırıldandı.

"Sergilemek *mi*?" Baelfire hırılıyor, en az geri kalanımız kadar öfkeli.

Crypt başını sallıyor. "Syntyche beni avlamadan önce son aradığım şey buydu. Ondan kalan her izi burada, onurlu mezarında saklamak istedim. Silas işe yaramadığı için başka bir Nether kaçkını büyücüyü ikna ettim ve o da bana onun kalbinin izini sürebileceğim bir büyü yaptı."

Demek ben deliliğin pençesindeyken bana izini buldurmaya çalıştığı şey buydu.

Baelfire homurdanarak karabasana baktı. "İkna etmekten kastın işkence etmek."

"Doğal olarak."

Everett, "Ve büyüü teslim ettiği anda onu öldürdün," diye tahmin ediyor.

"Elbette," diye hayıflanır Crypt. "Beni ne sanıyorsun? Bir amatör mü? Her neyse, büyü beni boşa kürek çekmeye yöneltti. Dagon'un *başyapıtım* dediği şeye takıntılı olduğunu anlamak için yeterince şeyi bir araya getirdim."

Dagon.

Bu ismi Crypt'in Maven'ın geçmiş kâbuslarına dair anılarından hatırlıyorum. O saplantılı büyücünün kan çiçeğine yaşattığı dehşetlerden bazılarını hatırlayarak dişlerimi gıcırdatıyorum.

Crypt öfkemi görüp başını sallıyor, kendi ifadesi de kararıyor. "Ona ne olduğunu öğrendiğinde, Amadeus'tan kalbini çaldı ve onunla birlikte kaçmaya başladı. Syntyche beni yakaladığında onun gerçekte nerede olduğunu daha yeni öğrenmiştim. Kötü zamanlama."

Hepimiz bu yeni bilgiyi düşünerek bir an sessiz kaldık. Ben volta atmaya başladım, düşünürken bir yandan da birkaç imps'i kenara itiyordum. Ama düşündükçe öfkem daha da artıyor.

"O nekromantik pislik Maven'a yıllarca işkence etti," diye feveran ediyorum. "Onun deneysel olarak bir hortlağa dönüşmesine nezaret etti ve bundan zevk aldı."

onun acısı."

"Ne?" Oda bir anda soğurken Everett tersledi.

Baelfire öfkeyle hırlıyor ve yüz hatlarını acı kaplarken hızla başını tutuyor. Bir kez daha canavarın kontrolüne girmek yerine tutarlı kalmak için mücadele ettiği açık.

"Bunu nereden biliyorsun ve daha da önemlisi, bu orospu çocuğunu nasıl öldüreceğiz?" diye soruyor.

Crypt bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. Maven'ın rüyalarıyla ilgili geçmiş anılarını gördüğüne dair tek kelime edersem bana zarar vereceğine dair şiddetli bir tehdit olarak yorumlanabilir. Bu yüzden konuyu açıklamak yerine Baelfire'in ikinci sorusuna odaklanıyorum.

"Onu tekrar izleyeceğiz," diye karar verdim ve adımlarımı durdurdum. "Eğer Maven'ın DNA'sının bir kısmını kalbinin izini sürmek için kullanırsam, biz-"

"İngilizce," diye hatırlatıyor Baelfire.

Bir noktada, Cehennem dili ile... ne olduğundan bile emin değilim arasında bir dile geçtiğimi fark ettim. Muhtemelen kafamın içindeki alaycı aptalların uydurduğu bir dil. Bu kez kelimelerimi dikkatle seçerek beşli arkadaşlarımin her birine baktım.

"Maven bunu bizden asla istemezdi. Bu büyücünün ellerinden zarar görmemizi engellemek için bu işi tek başına hallederdi. Ama o köhne, çarpık *scútráche*'ın bir daha onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Büyüyü yapacağım. Maven'ın kalbini geri alacağız ve sonra onun kokuşmuş varlığına son vereceğiz."

Hepsi açıkça aynı fikirde, ama Baelfire bana tepeden bakan bir gülümseme verince nadir birlik anımız çabucak bozuldu.

"Bir an için kıcını kaldırıp delirdiğini neredeyse unutuyordum. İyi iş çıkardın."

Pislik herif.

Ona da çoğu zaman aklını kaçırdığını hatırlatamadan, hepimiz beşli dairenin ön kapısının açılıp kapandığını duyuyoruz. Bu konuşma çabucak rafa kaldırıldı. Maven odaya adımını atar atmaz Baelfire onu kucağına alıp yatağa yatırıyor ve sanki onu kendi besleyecekmiş gibi elinde bir kaşık dolusu sıcak yemek tutuyor.

"Çok fazla baharatımız yoktu, bu yüzden biraz berbat, sade bir yemek. Ama yemek yemene gerçekten ihtiyacım var, Boo," diye yalvarıyor.

Pilav ve fasulyeyi inceliyor, belli belirsiz bir ısırık alıyor ve başını sallıyor. "Güzelmış."

Neredeyse gururlanıyor. Eşiyle ilgilenmekten duyduğu tahmin edilebilir şekil değiştiren gururuna gözlerini deviriyorum ama en azından birimizin mutfaktan anlıyor olması iyi bir şey.

"Güzel. Hepsini ye, Mayflower."

Everett'e ve bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Sizin yemeğiniz nerede? Hepimiz bu kaseyi paylaşıyor muyuz?"

Bael parlak bir sesle, "O puşlarla bir kâseyi paylaşmadan önce dilimi keserdim," diyor burnunu çekerek. "Burada pek bir şey kalmamış ama biz iyiyiz. Sabah yeriz."

"Hepiniz bu gece yemelisiniz," diye itiraz ediyor.

"Kesinlikle yiyeceğim, ister rüyalarınızda ister o güzel kalçalarınızın arasında," diye göz kırpmıyor Crypt.

Maven kızarır ve yemek meselesini tekrar protesto etmeye başlar ama Everett onun sözünü keser.

"Bu kadar zamandır hangi cehennemdeydin?" diye homurdanıyor ama ses tonu yaptıklarını yalanlıyor çünkü Maven'ın yanındaki yatağa girip nemli saçlarını nazikçe çözmeye başlıyor.

Maven bir lokma daha çiğnemenin ortasındayken cevap olarak tuz torbasını kaldırıyor.

"Hayaletler için," diye başını sallayarak anlıyor Crypt, sigaralarından birini yakıp bir nefes çekiyor.

Açmak için bir pencereye doğru ilerliyor ki bu iyi bir şey çünkü bu ot içildiğinde çok güçlü oluyor. Bunun aylardır aldığı ilk *reverium* darbesi olduğundan oldukça eminim, çünkü şimdiye kadar acıyı uyuşturmak için sadece sifon yaklaşımını kullanıyordu.

Maven başını sallıyor ve hayaletleri kovmak için yapılması gerektiğini duyduğum gibi, evimizin çevresine tuz serpmek üzereymiş gibi duruyor. Çabucak çantayı ondan alıyorum, başının üstünden bir şeytanı uzaklaştırıyorum ve şakağını öpüyorum.

"İzin ver. Sen ye."

"Elbette, hayalet görevinden halüsinasyon gören deli adam sorumlu olsun," diye mırıldandı Everett.

Yaralı elementali ters çevirerek odasından çıkıyorum ve tüm dairenin çevresini tuzla kaplamak için işe koyuluyorum. İşim bittiğinde sadece işimi incelemek için duraklıyorum ve işte o zaman yatak odasına geri döndüğümü ve Maven'ın yemeğini bitirdiği için *beni* yakından incelediğini fark ediyorum.

Sırıtıyorum. "Kıyafetlerimin nerede olduğunu unutmuş olmama aldırıyor gibisin, *thanafluir*."

O da sırtıyor. "Çıplak ve deli benim tipim gibi görünüyor."

Tam bu sırada Baelfire üzerindeki birkaç giysiyi hızla çıkarmaya başlıyor ve bakıcımızı güldürüyor.

Tanrım, bu ses muhteşem.

Yalancı, entrikacı, pis, küçük bir kaltağın kahkahası bu, diye hırlıyor içimden bir ses.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum Fae dilinde.

Ejderha şekil değiştiren tamamen soyunamadan acı içinde tıslıyor, başını tutuyor ve dişlerini gösteriyor. Maven'ın neşesi hemen başını kucağına alırken sönüyor. Geri kalanımız ejderhasının kontrolü ele geçirip geçirmediğini görmek için gergin bir şekilde izliyoruz. Eğer öyleyse, ona zarar vermeyeceğinden emin olmalıyız.

Ama Bael zorluyor, inerken nefes alış veriş zorlaşıyor. "Kahretsin, o alfaholden gerçekten nefret ediyorum. Bu noktada herkesin nefret ettiğine eminim."

Maven yüzünü buruşturuyor. "Ejderhandan nefret etmiyorum. Lanetinden nefret ediyorum, *tüm* lanetlerinden nefret ediyorum. Bir zamanlar onlardan faydalanmak istemiştin."

Baelfire'in kaşları havaya kalktı. "İstedin mi?"

"Evet. Beni reddetmeniz için hepinize ihtiyacım vardı... yani tam olarak olanları önlemek için. Son altı aylık cehennem için bana teşekkür etmelisiniz."

Crypt alay ederek ona delici bir bakış attı. "Özel teşekkürlerimizi sunacağımız tek kişi savaş sırasında Engela Zuma'yı öldüren kişi olacak. Olan bu değil mi, aşkım?"

Hepimiz onay için ona bakıyoruz. Bir kez başını sallıyor ama lanetiyle boğuşmaya devam eden Baelfire'in saçlarında ellerini gezdirmeye odaklanmış durumda.

"Maven," diyorum, şimdiden onun için yok edeceğimiz bir sonraki düşman hakkında daha fazla bilgi edinmek için can atıyorum.

"Daha sonra. Henüz o aşamaya gelmedik." Basamak mı?

Anlıyorum. Benim güzeller güzeli hırçın minx'imın henüz bilmediğimiz başka bir planı olmalı. Henüz bizimle paylaşmadığı bir şey.

Ama Everett bunun peşini bırakmıyor. Kızın yüzünü kendisine bakması için kaldırırken gözlerini kısıyor. "Vampir. Onun adını biliyordun. Bu yüzden mi?"

Vampir mi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Öfkelendi. "Ben hallederim."

"*Biz*," diye kaşlarımı çatıyorum ve tavandan sarkan kana bulanmış sarmaşıkları yarararak yatağa, ona doğru sürünüyorum. Everett bir yanında, Baelfire da kucağındayken, onu onlardan uzaklaştırıp kollarıma almak ve kulağına fısıldamaktan başka çarem yok. "Bunu *biz* halledeceğiz. Bizi kullan, Maven. Kendimizi affettirmemize izin ver. Kendi beceriksizliğimiz yüzünden seni bir kez kaybettik. Artık sizin için çok daha faydalı canavarlar olacağımıza dair size söz veriyorum."

"YARARLI OLMAK KIMIN UMURUNDA?" Maven dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan önce mırıldanıyor.

Başım dönmeye başlıyor ve fısıltılar kulaklarımı dolduruyor, ama kan çiçeğimin lezzetli ağzıyla beni ikna etme şeklinin tadını çıkarmak için hepsini görmezden geliyorum.

O günahla yoğrulmuş bir ilah ve ben de onun sunağında tapınmaya hazır saf bir deliyim.

Ama katran gibi yakıcı bir paranoya dalgası tenimi sararak her yerimi gerdiğinde, dişlerim bile aşağıya indiğinde, katıksız deliliğimi görmezden gelmek zorlaşıyor. Kendimi kontrol etmek için geri çekilmeme fırsat kalmadan, Maven'ın alaycı dili kasıtlı olarak dişlerimden birine çarpıyor ve onu batırıyor.

Onun *karşı konulmaz* tadı boğazımın arkasına çarpıyor ve daha fazlası için istekli bir şekilde ağzının derinliklerine doğru yaladığımda benden bir inilti kopuyor. Tepkimden memnun bir şekilde mırıldanıyor. Kan çiçeğim benim için o kadar mükemmel ki. Karanlığım, çılgınlığım, tapınmam, ona karşı hiç bitmeyen açlığım gibi her parçamı ele geçirmesini arzuluyorum.

Ve onun kanını.

Tanrılar aşkına, onun kanını istiyorum.

Ellerimden biri boğazının yan tarafını okşamak için hareket ettiğinde, güzel, zeytin tonlu boynunu teklif etmek için eğmek için sıcak alışverişimizi kesmeden önce dudakları benimkine karşı kıvrılıyor.

Konu ona geldiğinde tüm kontrolümü kaybetmişken onu ısırmak doğru değil. Ona zarar verebilirim. Ama sonra tekrar... izleyen diğerleri bakıcımıza gerçekten zarar vermemi engelleyeceklerini biliyorlar.

Ve bu kana ihtiyacım var. Beni dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde rahatlatıyor.

Beni rahatlatıyor.

İç, iç, iç, iç, kafamdaki sesler Maven'ın kanı olan bağımlılık yapıcı mükemmelliğe bir övgü niteliğinde.

Hiç düşünmeden boynunu ısııyorum, dişlerim şahdamarına iniyor. İçinden kopan iniltiyi artık durduramıyorum.

Deliliğimi utandıran bu kadın için aletimin sert ve çaresiz bir şekilde ağrımaya başlamasını durdurabileceğimden daha fazla.

Bir avuç dolusu coşkulu an boyunca, sessiz beşli üyelerimin cinsel çaresizliğiyle bu odadaki gerilim artarken Maven'dan besleniyorum. Kan çiçeğim aylar önce ağırlık merkezimiz olmuştu ve şimdi o burada, ben ondan içerken soluk soluğa kolumu tutuyor...

"Si," diyor Baelfire kalın bir sesle, başının yan tarafını tutarak, sonra da elinde olmadan bir hırıltı çıkarıyor. "Hepimiz onun için açlıktan ölüyorduk."

Yaklaşmalarına izin vermeyin. Seni öldürürler. Kimseye güvenme, biri kafamın içinde tıslıyor.

Ama hayır. Ejderha haklı.

Ondan beslenmek cennet gibi ama ben daha fazlasını istiyorum.

Maven'ın boynunu serbest bırakarak, parmaklarımı aşağı kaydırmadan önce boynundaki son ağız sulandırıcı kan izlerini yalıyorum, ne kadar sırlıslık olduğunu hissedene kadar pantolonunun ve külotunun altına daldırıyorum.

"*Naen mahk*," diye fısıldıyorum fae dilinde boğazına doğru, sikim zonklarken.

Aferin kızıma.

Maven zevkle beslendiği için hâlâ nefes nefese. Crypt daha iyi görebilmek için bir ara yatağın ucuna geçti ve şimdi ağzı yukarı kıvrılmış, menekşe rengi bakışları bakıcımızın üzerinde.

"Ne ilahi sesler çıkarıyor," diye fısıldıyor.

"Mükemmel," diye katılıyor Everett.

Sadece başımı sallayabiliyorum, bakıcımın kızarmış yüzündeki sanat eserini seyrediyorum. Yatakta yanımızda sürünen büyük bir yılan var, ama başka kimse fark etmediği için, Maven'a odaklanmaya devam ederken bunun zihnimin başka bir oyunu olduğuna karar veriyorum.

Crypt mırıldanıyor ve saçlarını yüzünden almak için yaklaşıyor, işaretleri sürekli yanmasına rağmen sesi ipeksi. "Sana tekrar tapmamıza izin ver, aşkım."

Maven gülümser. "Sanki herhangi birinizi durduracaktım gibi."

Ben de ona sırtıyorum, bu sese bayılıyorum. "O zaman belki de seni bu yatağa bağlamalı ve şafağa kadar sana tapmalıyız, *ima sangfluir*."

Gülümsemesi hafifçe soluyor ve başını sallıyor. "Bağlanmak yok. Anıları geri getirir."

Bu *anılar*ın ne kadar travmatik olduğunu anlamamız için cinsel maceracı bakıcımızın söylemesi gereken tek şey bu. Şimdi Crypt'in anılarındaki rüyalarda onun geçmişine dair gördüğüm anları hatırlamadan duramıyorum. Laboratuvar masalarına bağlanmış, oniks hücrelerde zincirlenmiş, bilekleri ve ayak bilekleri kanayana kadar bağlanmış...

Everett geriliyor, zorlukla yutkunuyor. "Seni o savaş alanından çıkarırken bu yüzden mi kendini kapattın ve ben..."

Sorduğu soru her neyse, dehşete düşmüş görünerek sözünü kesiyor.

Maven'in buna tahammülü yok. "Sadece kısıtlanmak istemiyorum. Bunu bir şey haline getirme. Hâlâ bana tapılmasını bekliyorum," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

Everett hızla hareket ediyor, yatağın ortasına doğru kayıyor ve Maven'i benden uzaklaştırmak için uzanıyor. Maven aniden Everett'in kalçalarının arasına giriyor ve Everett gömleğini ve sutyenini tek bir hareketle çıkarırken ona yaslanıyor, diğer eli hafifçe boynuna dolanırken göğüslerinden birini kabaca avuçluyor.

Kan çiçeğim nefes nefese kalıyor ve sırtını dikleştiriyor, ben izlerken bu hissin tadını çıkarıyor, sertliğini avuçluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Everett.

"Ve çok da giyinik. Pantolonum neden hâlâ üzerimde?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Çok haklısın," diye inliyor Baelfire, bacaklarının arasına kadar ilerliyor. "Kahretsin, kokun beni deli ediyor. Sadece bir tadına ihtiyacım var bebeğim. O mükemmel amcığın bir tadına. Tanrım."

Adam kızın giysilerinin geri kalanını da çıkarıp güzel ıslak girişini kucakladığı anda ikisi de inliyor. İzlerken ağzım kuruyor, kalbim Maven'in zevk almasının saf güzelliği yüzünden çarpıyor.

Her birimiz onun artık çıplak olan vücudunun bizi soktuğu büyüünün altında daha da derine düşerken inlemesi nefis. Crypt, Maven'in diğer memesiyle oynamak için yatağa doğru kayıyor ve onun soyunmuş ve muhtaç halinin muhteşem görüntüsüne bakıyor. Ben de aynı şekilde kendimi kaptırmış, bakıcımın canlı görüntüsünde boğuluyor ve ona her zaman vermemiz gereken zevkin tadını çıkarıyorum.

"Tanrım, tadın çok *güzel*," diye homurdanıyor Baelfire.

Vahşi ejderha şekil değiştiren daha da saldırganlaşıyor, kalçalarını daha geniş bastırmaya çalışırken inliyor, bakıcımızın lezzetli ıslaklığından daha fazla kucaklamak için çaresiz.

Ama Maven'in bir sonraki çığlığı acıyla karışıyor, tam da Ambrosian kanının kokusu burnuma çarparken.

"*Decimus*," diye tıslıyor Crypt, sesindeki cinayetle şekil değiştiren i yataktan itiyor. "ok uzak."

Bael ayağa kalkıp yere bakarken sarsılıyor, az önce ne yaptığını anlayanca gözleri dehşetle açılıyor. Biraz daha yaklaşınca Maven'in kalçalarının iç kısımlarında kan damlamaya başlayan pençe izleri bıraktığını görüyorum.

Bakıcımız acıyla azalan zevki uzlaştırmak için nefesini tutmaya alışıyor. Bacaklarını kapatmaya çalıştığında, Baelfire'ı hızla kenara itiyorum ve onu durdurmak için aralarına giriyorum.

Başımı eğip kanı olabildiğince nazikçe yalayarak uzaklaştırıyorum.

Tanrılar aşkına, her seferinde çok etkili oluyor. Bu tadı asla arzulamayacağım. Bu unutulmaz cennet beni diğer kalçasını da yalamaya itiyor, ham ihtiyaç başımı döndürürken kendi nabzım kulaklarımda çarpıyor.

"S-Silas," diye mırıldanıyor, ellerinden biri kabaca kalalarımaya dolanıyor. Sa.

Elimi kaldırmamı hatırlatan şey sesindeki acı hissi, Az önce yalayarak temizlediğim kırık deriyi onarmak için basit bir iyileştirme büyüşü çağırıyorum. Diğer kalasıyla işim bittiğinde onu da iyileştiriyorum ve sonra dilimi sırlıklam olmuş amında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Maven nefes nefese kalıyor ve elleri saçlarımda kenetleniyor. Everett arkasındaki pozisyonundan mırıldanıyor, kulağına bir şeyler mırıldanarak onu tekrar kıvrandırıyor.

"Tanrılar, çok üzgünüm Mayflower," diye mırıldanıyor Baelfire, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bakarken dizlerinden birini tutarak onu benim için daha iyi açıyor. "Sadece sana doyamıyorum."

"İstiyorum-" diye başlıyor.

Klitorisini dudaklarımdan arasına sıkıştırıyorum, öyle ki başka bir nefesle kesiliyor. Her tepkisi beni bu açlık dolu hezeyana daha da sürükleyen bir mükemmellik.

"Ne istiyorsun, sevgilim?" Crypt onun güzel çıplak tenini okşayarak fısıldıyor, bir yandan da zevkinin artmasını seyrediyor.

"İkinizi birden," diye mırıldanıyor.

Bu başımı kaldırmam için yeterli. Mahvolmuş zihnimin şehvet dolu bulanıklığında bir yerlerde, dikkatimi çekmek için yarışan sesleri ve fısıltıları hissedebiliyorum, bu güzel kadının dikkatimi bu kadar çok çekmesine kızıyorum. Ama

Crypt, Baelfire ve Everett onun sözlerini doğru yorumlayıp yorumlamadığımızı merak ederek hareketsiz kalırken ben kararlılıkla bakıcıma odaklanıyorum.

"Yani..." Everett sözünü kesiyor, sesi kararsız ve sert.

Kanım aynı anda hem kızarıyor hem de kararlı. "Yani, aynı anda ikinizi birden almak istiyorum. Çifte penetrasyonu denemek istiyorum."

"Siktir git," diye yemin ediyor Crypt, tamamen soyunmaya başladığında vücudunda beliren parlayan işaretleri görmezden gelerek.

"Daha iyi bir fikir. Beni hemen şimdi kıcımdan sık," diye karşılık veriyor.

Baelfire yatağın kenarına tutunmak zorunda kalmadan önce boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Tanrım, bebeğim, bu çok *ateşli*."

Maven ayağa kalkıp Everett'in üzerine oturduğunda hepimizi bir kez daha şaşırtıyor ve her zamanki gibi zarif bir şekilde saçlarını çekip başını geriye yatırarak kontrolü ele alıyor.

"Ben hazırım," diye ısrar ediyor.

Everett boğazını temizleyip başını sallamadan önce İngilizce sayılamayacak kaba bir ses çıkarıyor, yanakları pembeleşiyor. "Hayır."

"*Hayır mı?* Senin derdin ne lan?" Baelfire oflayıp puflayarak yatağa geri dönüyor. Gözlerini Maven'ın mükemmel kıcımdan alamıyor gibi görünüyor. "Eğer ona istediğini vermezsen-"

"Henüz değil demek istedim," diye tersliyor Everett, Maven kulaklarından birini öpmeye ve kemirmeye başladığında mutluluktan gözlerini kapatıyor. "Bunu ilk kez denemeden önce hazırlanmamız gerekecek."

"Neden zahmet ediyorsun?" Maven geri çekilerek talep ediyor. "Sadece tükür ve ittir

içer

i." "Hayır aşkım," diye araya giriyor Crypt. "Bu sana zarar verebilir."

"Acıya karşı toleransım yüksektir. Ben iyi olacağım. Şimdi sadece-"

Everett'in eli kıcına çarpıyor, onu ürkütüyor ve beni

Yemin ederim çünkü üzerinde hızla oluşan el iziyle teni çok güzel görünüyor. Maven keskin temasın etkisiyle hâlâ sersemlemiş durumda ve ona karşı hafifçe gıcırıyor ama elemental yine de ağzından sözcükler çıkarmayı başarıyor.

"İkimizin birden seni becermesini mi istiyorsun? İyi o zaman. Ama bunu doğru düzgün yapacağız, o yüzden seni hazırladığımız ve bunun için yalvaracağın zamana kadar bekleyeceksin."

Baelfire kısık sesle, "Zaten yalvarıyor," diyor. "Şuna baksana, sıırılsıklam olmuş. *Tanrılar aşkına* Mayflower, ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni sikmeyeceksen yeterince seksi değilim," diye mırıldanıyor.

Crypt homurdanıyor ve ayak bileklerini kavıyor, bacaklarını geriye itmeden önce onu yataktan aşağı çekiyor.

"Seni sikmeyeceğimizi kim söyledi?" diye sorar ve delinmiş, sert sikini Maven'ın içine sokar.

Maven çığlık atıyor ve bu muhteşem ses Crypt onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladığında geri kalanımızla birlikte benim de inlememe neden oluyor. Sırtını zevkten kamburlaştırıyor ama karanlık, çekici bakışları üzerime düşüyor.

Dudaklarını yalıyor, arzusu belli oluyor. "Silas-"

Aletim dudaklarına değerken kıyafetlerimi bulamadığım için minnettar bir şekilde yatakta çırpınmaya başladım bile. Maven benim için çok güzel bir şekilde açılıyor, sıcak, ıslak ağzını uzunluğumun etrafına sarıyor ve kalçalarımı pompalamaktan kendimi alıkoyamayana kadar emiyor.

Tanrılar aşkına, harika hissettiriyor.

"Thanafluir," diye inliyorum.

Maven sikimin etrafında mırıldanıyor, Crypt ona çarpmaya devam ederken daha derine batıyor. Everett kendini okşarken ve Baelfire Maven'ın memelerinden birini emerken, çiftleşmelerinin kaba sesleri erotik bir fon görevi görüyor.

Crypt inleyip aynı anda klitorisini kızdırmak için aşağı uzandığında, sınırına ulaştığını biliyorum ama bakıcımızdan önce bitirmeyi reddediyor. Onun mükemmel ağzına doğru daha derine itiyorum, çaresizlik beni ele geçirirken aynı çılgın baş dönmesi üzerime geliyor, onun sinsi ağzını doldurma dürtüsüyle omurgama sıcaklık çöküyor.

Ama Crypt hedefine önce ulaşıyor ve Maven orgazmı onu parçalara ayırırken haykırmak için sikimden fırlıyor. Küfredip mastürbasyon yapıyorum, onun sarsılmasını, eğilmesini ve küfretmesini izlerken üzerimde yükselen zevk dalgasını durduramıyorum.

Sırada Baelfire var, hırlıyor ve Maven yenilenen bir zevkle soluk soluğa kalırken kendini derinlere itiyor, orgazmı henüz bitmemiş. Meme uçlarını çimdikliyor ve onu sertçe sikerken küfrediyor ve övüyor ve her saniyesine bayılıyor.

Büyük şekil değiştiren tarafından vahşice sikildiğini, saçlarının dağınıklığını, gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarından dökülen tüm o lezzetli sesleri görünce inliyorum.

Görölmeye değer bir manzara. Doyumsuz, çarpıcı bir mucize.

Sarhoş olmuş durumdayız, her sesinde, her tadında, her çığlığında, her inleyişinde ve her soluk alışında onun büyüüne daha da kapılıyoruz.

Karanlık bir gölge görüş alanıma giriyor, ben onlarla savaşmaya devam ederken çılğın sesler hoşnutsuzluklarını tıslıyor. Bakıcımın yine orgazmın eşiğinde olduğu şu anda onları burada tutamam.

Yine de delilik zihnime dalıyor ve ben bu şehvetli, mükemmel anda kalmaya çabalarken anları benden çalıyor. Bir an, Maven haykırırken Baelfire'ın onu okşamasını izliyorum ve sonra Everett'in bacaklarının arasında olduğunu, çıplak, kızarmış iç uyluğunu uyarmak için soğuk nefes alırken acımasızca klitorisini okşadığını görüyorum.

Maven çarşafı iki yanından kavrarken titriyor, "Bekle, daha fazla dayanamayacağım," diyor.

"Çok kötü," diye fısıldıyor Everett, iki parmağıyla onu sertçe parmaklayarak haykırmasını sağlıyor. "Seninle işimiz henüz bitmedi."

Crypt onu öpüyor, bir başka orgazm onu şiddetli ve çığ bir şekilde yırtıyor. Bir kez daha parçalanırken bulanık bakışlarım onun güzel yüzünde sabit kalıyor.

Çok güzel.

İşte bu senin yıkımının yüzü, diye kafamın içinden bir ses kıs kıs gülüyor. Akıl sağlığını korumak için deli gibi çabalarken başka sesler de şarkı söyleyip beni çıldırtıyor.

Everett hala Maven'dan zevk almayı bırakmadı, kan çiçeğim nefes nefese kalıp küfredinceye kadar onu parmaklıyor, buzluyor ve amını tokatlıyor. Çarşafın içinde öyle bir titriyor ki, sikim yenilenmiş bir ihtiyaçla kalınlaşıyor.

"Bir tane daha," diye hırlıyor Baelfire, çenesini yalıyor ve boynunun sol tarafındaki çiftleşme izini ısıyor. "Bize bir tane daha ver, cehennem zebanisi."

"Yapamam-"

"Yapabilirsin ve kesinlikle yapacaksın," diye mırıldanıyor Crypt, esmer, sivri meme uçlarından birini okşarken diğer şakağını öpüyor.

Bu haliyle o kadar muhteşem ki. Yani *bizim*. İnliyor, nefesi kesiliyor, bize neye ve nasıl ihtiyacı olduğunu söylüyor. Her şey inlemeler, zevk ve çaresizlikten oluşan bir bulanıklığa dönüşene kadar istediğini alırken kanımın çiçek açışını hayranlıkla izliyorum.

Tekrar birleşmekten başka bir şey istemiyorum. Kalmak. Ama uzun kırkayaklar yatağın üzerinde bana doğru ilerlerken şiddetli bir panik üzerime çöküyor. Bu odadaki gölgelerden fısıltılar yükselirken duvarlardan kan damlıyor.

Delilik içime işlerken kalbim güm güm atıyor. Burası benim için güvenli değil.

Hayır, ben buradayken güvende değil. Ben onun için bir riskim.

Her an kendimi kaybedebilir ya da bayılabilirim. Maven'ı her yönden arzuluyorum, buna onun zevki de dahil, bu yüzden onu mahvedecek kişi olmayı reddediyorum.

Kafamdaki sesler giderek artıyor, fısıltıdan bağırışa ve dengesiz öfke çılgınlıklarına dönüşüyor.

Nefes

alamıyorum.

Kalamıyorum.

Yataktan tökezleyerek kalkıyor, titreyen ellerimi ve çarpan kalbimi görmezden gelerek odadan çıkıp deliliğin ve gölgelerin beni yutmasına izin veriyorum.

BAELFIRE

Başımın üzerinden ^{buz} gibi soğuk ^{su} akıyor ve beni sarsarak uyandırıyor. Ejderham bu kaba uyanışa hırlayarak karşılık veriyor ve sabahın ilk saatlerinde ekstra telaşlı bir şekilde arka koltuğa geçmeye çalışıyor.

Kekeleyerek yüzümdeki suyu siliyorum ve Crypt'in az önce yerde uyuduğum yerde koca bir sürahiyi kafama boşalttığını fark ediyorum.

"Bu da ne-" diye hırlamaya başladım.

Parmaklarını dudaklarına götürüyor ve yatağa bakarak Maven'ın hâlâ uyuduğunu işaret ediyor. Ama onu kontrol etmek için doğrulmaya çalıştığımda, tasmam acı verici bir şekilde çekiliyor, neredeyse beni boğuyordu - ve işte o zaman Everett'e beni gece boyunca bağlamasını söylediğimi hatırlıyorum, böylece ejderham yatağı kıkırdayarak ateşe vermeyecek ve beşlimi uykularında kızartmayacaktı.

Crypt açıklama olarak "Rüyan sayesinde yangın çıkarıyordun," diye mırıldanıyor ve Limbo'ya geri dönmeden önce yerde dans eden birkaç küçük mavi közü ezip geçiyor.

Muhtemelen Maven'ın rüyalarını kokain gibi çekmeye geri dönmek için.

Sessiz kalmaya çalışarak masanın ayağındaki lanet olası tasmayı çözüyorum ve sonunda ayağa kalkıp devasa yatağa bakabiliyorum. Arkadaşımı gördüğümde yüzümde aptalca bir sırıtma beliriyor.

Çarşafların içinde çırlıçıplak, her tarafı morluklarla kaplı ve siyah saçları huzurlu, uyuyan yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyordu. Derin bir uykuya dalmış, Everett'in göğsüne sımsıkı yaslanmış, Everett de sanki baygınken bile onu bırakmaya korkuyormuş gibi kollarını onun boynuna dolamış.

Bu arada, cam gibi bıçak-tırpan-şey elinde. Tekrar rahatlamadan önce uykusunda hafifçe kıpırdanışını, güzel dudaklarından yumuşak bir sesin kaçışını izliyorum.

Lanet olsun, her zaman çok iyi görünüyor. Ya dün gece? Hay sikeyim. Aynı anda ikimizi birden götürmek istediği gerçeğine takılmamaya çalışarak bir iniltiyi ısıriyorum. Benim küçük cadalozum yatakta maceracıdır ve lanet olası hayatım boyunca, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla tahmin edemiyorum.

Bu oda Everett'in varlığının serinliği ve Maven'ın tarifsiz kokusuyla dolu. Hafif, tatlı ve karanlık kraliçemin sevdiği kadar alaycı.

Tanrım, kokusuna bayılıyorum.

Bu beni o kadar sert ve çaresiz yapıyor ki, tenim onun dokunuşuna ihtiyaç duymaktan karıncalanıyor gibi hissediyorum. Belki onu Everett'ten uzaklaştırırsam ve onun için dizlerimin üzerine çökersem, amını yalayarak onu uyandırmama izin verebilir. Tasmamı çekiştirebilir, sabahları çıkardığı o cılız sesiyle bana küçük evcil hayvanım diyebilir, boynumu ısırıp beni delirtebilir ve...

Oh. Kahretsin.

Bu sadece bakıcıma ağzımın suyunun akmasından daha fazlası. Belli ki bu her zaman oluyor ama şu anda onun gülünç derecede sikilebilir vücudunu gördükçe neredeyse titriyorum. Onu o kadar çok yalamak, ısırarak ve becermek istiyorum ki canım acıyor.

İnsan formunda bu kadar uzun süre kalmayalı aylar oldu. Haftada en az bir kez ekstra güçlü kızgınlık bastırıcı almam gerekiyor. Eğer yakında bulamazsam...siktir. Beni silmeye çalışan pislik sağ olsun, zaten kontrolüm neredeyse hiç yok. Şu anda bir rutine girmek büyük bir cehennem hayır.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak dışarı çıkıyorum ve eski odamı karıştırıp uyumak için giydiğim şortla uyumlu bir sweatshirt arıyorum. Ayakkabılarımı giyerken yanımda kahverengi süet ceketimi görünce duraksıyorum. Her zamanki gibi soğuğu hissetmiyorum ama yakamı ve tasmamı biraz örtebilir.

Maven'ın bunları bana giydirmesine aldırmiyorum. Bunu neden yaptığını anlıyorum - ejderhamın onu Everbound Ormanı'nda bırakıp gitmesine ve neredeyse onu avlamasına hâlâ kızgınlım. Bir şeyleri çözene kadar benim yer değiştirme yeteneğimi elimden almak en akıllıca hareket.

Ama diğer insanlar bunu gördüğünde hissettiğim aşağılanmaya engel olamıyorum.

Silas, onu ve Maven'ı kazıkta yakmaya çalıştıkları sırada dünyanın geri kalanına yayınlandığımızla ilgili bir şeyden bahsetmişti. Ejderham sağ olsun, o kâbustan pek bir şey hatırlamıyorum. Yine de bu kadar çok insanın, özellikle de diğer şekil değiştirenlerin beni sıradan bir hayvan gibi tasmalı ve vahşi gördüğünü bilmek...

Oflayıp paltoyu bırakarak odadan çıkmak için dönüyorum. Yani, yaka aşağılayıcı. Ne olmuş yani?

İnsanlar benim hakkımda ne düşünmek istiyorlarsa düşünsünler, yeter ki eşim sağ salim kollarımda olsun.

Sonraki yarım saat boyunca, dışarıda gün ağarmaya başladığında, terk edilmiş üniversite mağazalarından birine, şifacıların bölgesine ve hatta kurt şekil değiştiren arkadaşım Cody'nin eski dairesine baskın yapıyorum. Hiç kızgınlık bastırıcı bulamadım.

Bu iş için eşimden uzak kalmak zorunda olduğum için sinirli ve huysuz bir şekilde, Everbound'daki eski bir eğitmenin burada bir şeyler saklamış olabileceğini umarak yönetim koridoruna giriyorum.

Ama bir kapı gıcırdayınca duraksadım.

Kıvırcık, sarı, beyaz telli saçları olan bir kadın beni görünce duraklıyor. Rengarenk kat kat giyinmiş ve parlak pembe bir bere takmış, beni incelerken elinde dumanı tüten sıcak çikolata dolu küçük bir tepsi tutuyor.

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Baelfire, değil mi?"

Karşımdakinin kim olduğunu anladığımda yakamı çekiştirme isteğine direniyorum. "Evet. Sen Lillian olmalısın."

Mavi gözleri parıltıyor. "Görüyorum ki Maven benden bahsetmiş. Buna hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Senin hakkında konuşmasına mı?"

"Başka insanlarla konuşması." Lillian uzaklara dalan bir ifade takınır. "Yıllarca ne kadar sessiz olmayı tercih ettiği konusunda endişelendim. Benimle konuşurken bile, bir seferde birkaç kelimedenden fazlasını söylemesini sağlamak zordu." Bana bakıyor ve tekrar gülümsüyor. "Ama bak şimdi neredeyiz. Sonunda seninle resmi olarak tanışabildiğim için mutluyum Baelfire. Maven sana karşı son derece korumacı, biliyorsun."

Sırıttıyorum. "Evet, biliyorum. O böyle mükemmel. Yardım ister misin?"

Lillian tepsideki dumanı tüten fincanları almama izin veriyor ama başını eğiyor. "Halfton'a gitmeden önce beşliniz için sıcak çikolata bırakacaktım. Maven'la ilgili haberlerin ardından bir sürü insan geldi. Ortalık karıştı, bu yüzden Baird beşlisi benden yardım istedi ama... buraya beni aramaya mı geldin?"

"Aslında ben-" Duraksayıp boğazımı temizliyorum. "Hayır, önemli bir şey değildi.

Unut gitsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana eşleşmeleri arasında en kibar olanın sen olduğunu söylediler. Senin de utangaç olacağını düşünmemiştim."

Ben mi utangacım? Ha.

Gerçek şu ki, bu sabah Maven'ın en eski arkadaşı ve bakıcısı dışında biriyle karşılaşsaydım, büyük ihtimalle burnunu kırardım

Eğer benimle konuşmaya çalışsalar. Eğer yürüyen bir zaman kaybı benim seks, küçük mucizevi bakıcıma geri dönmeme engel olsaydı, tereddüt etmezdim.

Ama Lillian? Nether'da Maven'a o baktı. Onun için aileden biri gibi. İyi ve gerçekçi birine benziyor, belki de...

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, umarım bu onu garipleştirmez. "Ejderha sınıfı bastırıcıların nerede olduğunu biliyor olabilir misiniz?"

"Ejderha sınıfı..." Hafifçe kaşlarını çatıyor ve sonra kafası dank ediyor. "Oh. Şekil değiştiren baskılayıcılar. Böylece kızışmayacaksın. Değil mi?"

Rut, ateş, aynı fark. Başımı sallıyorum, tepsiyi kaldırıp krem şantiyle dolu ev yapımı sıcak çikolata fincanlarından birinin kenarından yudumluyorum.

Çok lezzetli. Tüm çıplak vücuduma dökmek ve Maven'a yalması için yalvarmak istiyorum. Çırpılmış kremayı sikimden emebilir ve sonra göğüslerini daha fazla kremayla kaplayıp beni-

Lanet olsun, yine sertleşiyorum. Lillian'ın önünde kesinlikle ereksiyon olamam, bu yüzden uyarılmayı öldürecek herhangi bir şey düşünmeye çalışıyorum. Everett. Mahzen. Silas.

Kahretsin, bu hiç yardımcı olmuyor çünkü dün gece de Maven'dan her türlü seks sesi çıkarıyorlardı. Hiçbir zaman bir röntgenci olmadım, ama kutsal tanrılar, eşimin iyi memnun edilmesine ve doyurulmasına bayılıyorum. Ve ikimizi aynı anda almakla ilgili tüm konuşmalarıyla-

Mayday, mayday. Çadır kurma başladı.

Del Mar kendi gözbebeklerini yalıyor. Bunun yerine kendimi bunu düşünmeye zorluyorum. Aslında Ölümsüz Beşli'nin herhangi bir üyesini ve bize çektiydiklerini düşünmek sakinleşmek için iyi bir yol.

Neyse ki Lillian atkılarında birini düzeltip soğuktan pembeleşmiş burnunu ovuştururken benim kendimi soyutlama çabamı fark etmedi. "Aslında, sanırım bazılarının nerede olabileceğini biliyorum. Bir süre önce Halfton için bir sürü malzeme toplamak üzere Everbound Kalesi'nde büyük bir tarama yaptık ve... burada bekle."

O yakındaki idari personel odalarından birine girerken ben bekliyorum. Döndüğünde kupalardan bir ya da ikisi tamamen boşalmış olabilir.

Beni dava et. Açlıktan ölüyorum ve ne bulursam alacağım.

Sarışın insan muzaffer bir edayla bana ekstra güçlü bastırıcılarla dolu küçük bir plastik torba uzatıyor.

"Tanrılara şükür," diye sırtıyorum ve poşeti kabul ederken ona teşekkür ediyorum.

Lillian'la birlikte beşlinin dairesine doğru yürürken ne olur ne olmaz diye kocaman haplardan iki tane alıyorum. Etkisini göstermesi birkaç dakika sürecek ama-

İçimdeki ejderha hırlıyor ve tıslıyor, daha aşağı bir maddeyi onun boğazına zorla soktuğum için öfkeleniyor. Zihnimin işlevimi yerine getiremediğim o köşesine sertçe itilmeden önce acı beynimi delip geçiyor. Göremiyorum ve net düşünemiyorum ama bildiğim bir şey var: Az önce Lillian için bir tehlike haline geldim.

Lanet olsun. Ya onu bir kömür yığının
dönüştürürsem? Ya tüm kaleyi yakarsam?

Çıkarın beni, diye hırlıyorum canavarıma.

O da akılsızca hırlıyor. Ona karşı tüm gücümle savaşıyorum, bu şekilde ne kadar çaresiz olduğumu bir kez daha fark ettiğimde panik kaplıyor. Eğer onunla savaşmayı bir an için bırakırsam, kendi kafamın içinde kaybolacağım ve bir daha asla bulunamayacağım.

İçimdeki ejderha Lillian'a zarar vermeden önce kurtulmak için deli gibi çabalıyorum ama sonra ağzıma kan tadı doluyor. Ejderhamın sertçe ısırıldığını, bir şeyleri parçaladığını söyleyebilirim ve sonra-

Ahh.

İçinde sıkışıp kaldığım belirsiz hiçlik, acının ejderhanın tutuşunu kesmesiyle yok oluyor. İrkiliyorum ve gözümü kırıpıştırarak kendime geliyorum ki az önce şiddetli bir parlak kırmızı büyü patlamasıyla taş duvarlardan birine savrulduğumu fark ediyorum. Silas şu anda Everbound koridorunda, Lillian'ın ayağa kalkmasına yardım ediyor.

Omuzlarından birinden bolca kan akıyor çünkü görünüşe göre onu dengesiz, vahşi bir hayvan gibi defalarca ısırmışım.

Belki de aslında öyle olduğum
içindir. Lanet olsun.

Başım zonklarken kanının tadını tükürüyorum, ejderham acının onu kontrol etmekten alıkoyduğu için dünya çapında bir kriz geçiriyor.

"Çok özür dilerim, Lillian," demeyi başarıyorum.

Yüzündeki gerginlikle omzuna baskı uyguluyor olsa da, bana güven verici bir şekilde gülümsemekte gecikmedi. "Bunu yapmak istememiştin. Neyse ki Asher iyileşme konusunda son derece yetenekli. Dün gece hepiniz döndüğünüzden beri iddia ettiği dairede dinleniyor, bu yüzden uğrayıp ondan yardım isteyeceğim."

"Seni oraya götüreceğiz," diye teklif ediyor Silas.

Onu kendisinin iyileştirmeyi teklif etmemesine şaşırmadım. Kafasındaki sesler ve gördüğü şeyler yüzünden büyüsünü kullanma konusunda çok titiz davranıyor. Başımdaki yarık ağrısıyla yüzümü buruşturarak çenemdeki kanı siliyorum ve Asher Douglas'ın Everbound'da kaldığı yere doğru yürürken Lillian'ın diğer tarafına geçiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum yine.

"Ben daha çok dökülen sıcak çikolata için üzgünüm," diye şaka yapıyor.

Böylesine iyi bir insanı incittiğim için kendimi bir pislik gibi hissederek, başının üzerinden Silas'ın gözlerinin altındaki gölgelerle dosdoğru baktığı yere bakıyorum. Fae, deliliğinin onu dün gece bakıcımızla olan tüm eğlenceden alıkoymasından sonra gözünü bile kırpmamış gibi görünüyor.

"Crypt'ten uyumak için yardım isteyebilirdin," diye belirtiyorum. "Ya da daha iyisi, Maven'dan ondan istemesini isteyebilirdin. Ona asla hayır demezdi."

"İsterdim ama dispeptik tek boynuzlu atlar eski yurt odamdan çıkmama izin vermediler."

"Doğru ya," diye gülüyorum. "O sinir bozucu, aldatıcı tek boynuzlu atları unutmuşum."

"*Dispeptik*," diye düzeltiyor Silas, sanki buradaki asıl sorun buymuş gibi. Başının yanındaki bir şeye vuruyor ve bu dondurucu şatoda bir köşeyi daha dönerken Lillian'a bakıyor. "Senden kabul etmeyebileceğin bir iyilik isteyeceğim."

"Neden kabul etmeyeyim ki?" Bir yatakhane odasının kapısının önünde durup yaralanmamış koluyla sessizce kapıyı çalıyor.

"Biz... bir şey alırken Maven'la vakit geçirmene ihtiyacımız var."

Lillian istediklerimizi bir araya getirirken aramıza bakıyor ve sonra gülüyor. "Üzgünüm ama Maven'ın *dikkatini dağıtmamı* mı istiyorsunuz? Eminim siz çocuklar bakıcınızı daha iyi tanıyorsunuzdur. Bir şeyler döndüğünü hemen anlayacaktır."

Silas ve ben bakıştık. Lillian Maven'ın çok zeki olduğu konusunda haklı ama onun kalbini Dagon'dan geri alacağız ve o nekromantik sürüngenin bir daha bakıcımızın yanına yaklaşmasına imkân yok.

Eşimden birkaç saatliğine bile ayrılmak berbat olacak ama şu anda Everbound'da başka bir yerden daha güvende. Bu yüzden onu bir süreliğine burada tutmak için yardıma ihtiyacımız var.

Kapı nihayet açılıyor ve uyku sersemi, esneyen Asher Douglas'ı görünce homurdanıyorum. "Bok gibi görünüyorsun."

Dikkati Lillian'ın kanlı omzuna kayıyor ve tekrar bana dönüyor. "Az önce savunmasız bir insanı ısırın vahşi bir sik kafalı gibi görünüyorsun. İçeri gel ve otur, Lillian."

Odasına giriyor ve şöminenin yanındaki küçük tahta sandalyeye tünayıp omzundaki ısırıkları kontrol ediyor. Silas ve ben onu içeride takip ediyoruz ve hızlıca düzenli alanı inceliyorum. O kadar temiz ki, ocaktaki ateş ve masanın üzerinde temizlenmekte olan bir silah dışında, bu yatakhanede birinin yaşadığından neredeyse hiç şüphelenmiyorsunuz.

Douglas, Lillian'ın omzunu iyileştirmeye başlarken gözleri yeşil renkte parlıyor, bir saniye sonra kendi omzunu çeviriyor ve bana ters ters bakıyor. Bir saniye sonra Lillian yumuşak bir iç çekişle rahatlıyor ve başını eğerek ona gülümsüyor.

"Teşekkür ederim, Asher. Umarım olanlardan sonra kendini daha iyi hissediyorsundur."

"*Stad cantare ad'ihm!*" Silas bağılıyor ve parmak uçlarında dans eden kan büyüyle boş mutfığa doğru dönerek bakıyor.

"Evet," diyorum sessizce, omzunu kavrayarak geri çekilmesini sağlıyorum. "Orada kimse yok."

Sonunda şöminenin yanındaki boş tahta sandalyelerden birine çöküp başını ellerinin arasına alana kadar hızlı hızlı nefes alıyor.

"Sadece birkaç saatliğine," diye mırıldanıyor, zihninde olup bitenlerle uğraşırken yine Lillian'la konuştuğu belli. "Kesinlikle gerekli görmediğimiz sürece *ima sangfluir'in* yanından ayrılmayacağımızı biliyorsun."

Lillian düşünceli bir şekilde onu inceler. Douglas onu iyileştirmeyi bitiriyor ve kollarını kavuşturmadan önce tekrar esniyor.

"Cidden onu bir günlüğüne ekmeye mi çalışıyorsun? Unuttuysan söyleyeyim, psikopat bakıcın en son sinirlendiğinde, iblis tavukları herkesin gözünü oyarken yüzünde bir gülümsemeyle şişman kedi mirasçılarının çoğunu katletmişti. Yerinizde olsam bu kötü huyun ikinci raundunu istemezdim."

"Onun öfkesi mükemmel," diye hırlıyorum, bir öfke dalgası derimin altındaki mavi ısıyı titretirken. "Dikkat etmen gereken kişi benimki, o yüzden konu benim dostum olduğunda o lanet çeneni kapalı tut. Ayrıca, onu terk etmiyoruz, sadece kalbini alacağız."

Silas hemen doğruluyor ve beni susturmak için bacağıma tekme atıyor. Bu iyi bir şey çünkü Maven'ın kayıp kalbini kimin bilip bilmediğini bilmiyorum.

Ama Lillian biliyor olmalı, çünkü artık iyileşmiş omzunu ovuştururken yüzü farkındalıkla değişiyor. "Ah. Neredeyse hâlâ onda olduğunu unutuyordum. Ama peşinden gidersen, eğer hâlâ olduğu yerdeyse, Cehennem'in çok uzaklarına yolculuk etmiş olursun-"

"Değil," diye açıklıyor Silas. "Artık Dagon'un elinde."

Kadının beti benzi atıyor ve Arati'ye bir dua fısıldıyor. Douglas'ın hakkını yemeyelim, ne demek istediğimizi ya da Dagon'un kim olduğunu sorma zahmetine girmiyor. Onun yerine, sanki biz burada değildik gibi silahını temizlemeye devam ediyor.

Lillian ayağa kalkıyor ve parlak mavi gözleriyle ikimizi ciddiyetle süzüyor. "Pekâlâ. Maven'ın dikkatini elimden geldiğince dağıtacağım, çünkü açıkçası *onu* bir daha asla onun yanında görmek istemiyorum. O... o sadece... bir *pislik*," diye şaşırtıcı bir acılıkla sözlerini bitiriyor.

Silas'ın kaşları havaya kalkıyor. Gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyor, bu da bana bunun onu şaşırtan bir tür fae laneti olduğunu düşündürüyor.

"Maven'a gerçekten de fae'liğini öğrettin," diye düşünüyor. Sonra ona kapıyı açmak için ayağa kalkıyor. "*Scútráche*'in icabına bakacağız. Teşekkür ederim, Lillian."

Kanlı dış ceketini düzeltiyor ve son bir kez daha aramıza bakıyor. "Pekâlâ. Ama lütfen sağ salim dönün, çünkü dönmezseniz hiçbirimizi asla affetmez."

"İyi olacağız," diye teminat veriyorum ona, gülümseyerek. "Bastırıcılar için tekrar teşekkürler. Ve seni ısırdığım için tekrar özür dilerim. Geri döndüğümüzde, bunu telafi etmek için hepimize yemek hazırlayacağım."

Asher Douglas masadan, "Eğer yarı tanrıçanın kendisiyle tanışmak için Everbound'a girmeye çalışan herkes o zamana kadar burayı yerle bir etmemiş olursa, tabii," diye homurdanıyor.

Lillian bize bir kez daha veda ediyor ve gidiyor. Silas boynundaki kan tılsımını sıkıca tutmasına rağmen yine dalgın, gözbebekleri şişmiş, nefesinin altında Fae dilinde mırıldanıyor. Bu paralı asker pisliğin görmesi için bu kadar kötü durumda olmasından hoşlanmıyorum, Silas'ın gazabını daha sonra çekmeye karar veriyorum ve onu omuzlarımdan birinin üzerine atıp yataktan çıkarıyorum.

Everbound Kalesi tamamen boş. Reformistler yok, paralı askerler yok, hiçbir şey yok. Crypt ortaya çıkana kadar bu durum beni garipleştirmeye başlamıştı.

hiçbir yerde, beni korkutuyor. Koridorun duvarına yaslanmış, işaretleri yanmaya devam ederken yavaşça sigara içiyor.

"Frost dün gece tüm Reformistlerini Halfton'da kalmaları için gönderdi. Biz yokken Baird beşlisi dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor."

"Güzel," diye homurdanıyorum, Silas'ın omzumdaki ağırlığını hafifçe kaydırarak Fae dilinde gevezelik etmeye başlıyor. "Maven nerede?"

Kabus Prensi sırtarak duvarı itip Everbound'un yakındaki avlu çıkışlarından birine doğru yürümeye başladı ve "Dün gece ona yaşattıklarımızdan sonra hâlâ Frost'un yatağında uyuyor," dedi. "Frost bu tarafta, Nether büyücüsünün buraya gelmesini bekliyor."

Nether caster? Takip ederken anlamam bir saniye sürdü. "Nether insanların kaçmasına yardım eden kişi mi? Francis ya da Finn ya da... adı neydi?"

"Ben nereden bileyim?"

Gözlerimi deviriyorum, sonunda Silas debelenmeye başlayınca onu yere bırakıyorum. "Bilmiyorum, belki de son altı aydır yirmi beş tonluk pullu bir canavarın içine hapsolmadığın için bir noktada onun adını tekrar duymuşsundur."

"Duymuş olsam bile, neden hatırlamaya zahmet edeyim ki?" diye omuz silkiyor ve daha fazla duman çıkarıyor.

"Adı Felix," diyor Silas kısık sesle. Fae biraz sendeliyor ama onu sabitlemeye çalıştığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Yeter. Ben iyiyim. Şu işi bitirelim ve *ima sangfluir ante fhada*'ya gidelim."

Bu kez, anladığımız kelimeleri kullanmadığını fark ettiğinde, ellerini havaya kaldırıp kapıdan avluya fırlıyor, biz de hemen arkasından. Dışarıda kar yağıyor, bunda şaşılacak bir şey yok ama en azından Manhattan'daki kadar bulutlu değil. Everett yakınlarda duruyor, aylar önce kısa bir süre tanıştığım Nether doğumlu büyücüyle sessizce konuşuyor.

Biz yaklaşırken Felix geri kalanımıza bakıyor, Maven'ın duygularını tanımadığı insanlardan saklama eğilimini hatırlatacak şekilde yüzünü boş tutuyor. Ölümlüler âleminde geçirdiği birkaç aydan sonra daha az ceset gibi görünüyor ama derisi hâlâ grimsi, sanırım bu da Nether insanına özgü bir şey olmalı.

Tam onu selamlayacakken Silas'ın sırtına çarpıyorum. Yakındaki buzdan heykellerden birine ters ters bakmak için durmuştu.

"Az önce ne dedin sen?" diye homurdandı.

Everett iç geçirdi. "Kimse bir şey demedi. Onlar donmuş, unuttun mu?"

Donmuş mu? Merakla dönüp yanımdaki heykellerden birine daha yakından bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Adam haklı. İçeride koca bir insan var.

"Vay anasını," diye alay ediyorum. "Bütün bu insanları, canavarları falan mı *dondurdun?*"

Everett bana yavaşmışım gibi bir bakış attı. "Onların ne olduğunu sanıyordun?"

"Sanırım senin o tuhaf, üst düzey zengin sanat zevkin için bir sürü heykel yapmaları için adam tuttuğunu düşündüm," diye omuz silkiyorum.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Yaşayan buzlu şekerlerden oluşan bir bahçe tutmandan daha mantıklı."

Everett Felix'e dönmeden önce bana gözlerini deviriyor. "Biz hazırız. Büyüyü başlat."

Yalnız uyanmak, bir şeyler döndüğüne dair ilk ipucumdur. Beşli grubum çok iyi bir nedenleri olmadıkça yanımdan ayrılmazdı, ben de bu nedenin ne olabileceğini bulmak için hemen yola koyuldum.

Duş aldım ve dün geceki vahşi ihtiyaçlarının hatırlatıcısı olarak hala üzerimde taşıdığım tüm aşk ısırıklarını örtmek için giyindim. En sevdiğim iki hançerimi de kazağımın cebine sokarak boş kaleye doğru süzülüyorum. Önce Silas'ı bulmak istiyorum. Zavallı, işkence görmüş büyücü dün gece aptal laneti yüzünden onun tadını çıkaramadan gitmek zorunda kaldı.

Ama fazla uzaklaşmadan, uzun, gotik kemerli pencerelerden birinden dışarı bakıp kahvesini yudumlayan Lillian'a rastlıyorum.

"Tuz işe yaradı mı?" diye masumca soruyor. Çok masumca.

Yine de, Lillian bir şeyler olduğunu biliyor ve bana söylemiyorsa, bir nedeni olmalı. Sabah sabah onu sorguya çekmemeye karar vererek başımı sallıyorum ve neye baktığını görmek için yanına gidiyorum. Burası kalenin en büyük avlusu, büyük seranın tek başına ve buzlu bir şekilde durduğu yer. Gördüğüm diğer avluların aksine, Everett burada kimseyi donmuş halde tutmuyor.

"Mezarın orada."

Ona göz kırpyorum. "Benim bir mezarım mı var?"

Lillian usulca gülümsüyor ama hüznü bir gülümseme. "Everett bir araya getirdi. Hatta solmasınlar diye Asher'a fahri mezarın etrafındaki çiçekleri efsunlattı. Aslında orada çok zaman geçirdi. Görmek ister misin?"

Gözlerim kısıldı. Bir yandan, Lillian'ın benim dikkatimi dağıtmak için hastalıklı zevklerimi kullandığını kesinlikle biliyorum.

Ama öte yandan...

Kim kendi mezarını görmek istemez ki? "İyi," diye karar verdim, çünkü bu muhtemelen hızlı olacaktı.

Avluya çıkmak için küçük bir merdivenden inene kadar beni koridorda yönlendiriyor. Kar burada büyük ölçüde bozulmuş, sanki

biraz kargaşa. Lillian bunu fark ettiğimi görünce gülümsüyor. "Asher sık sık zebanisini getir götür oynamak için buraya getirir."

Cehennem köpeğiyle getir götür oynamak mı? Fena değil.

Seranın kilidini açarken koğuşların beni dışarıda tutmamasını ummakla ilgili bir şeyler söylüyor ama üç kuzgun seranın tepesine konup bana bakınca dikkatim dağılıyor. Hoşlanmaya başladığım büyük olanı boğazının altından vıraklayarak başını eğiyor.

Sonunda Lillian seraya girmeme izin veriyor ve derimin üzerinde dalgalanan koruyucuları hissetsem de beni durdurmuyorlar. İçeri girip basit düzeni inceliyorum.

Koyu mavi nevermelten yapılmış bir mezar taşı var, üzerinde "Maven Amato" yazıyor ve yirmi üç yıldır yaşamadığımı gösteren tarihler var. Mezar taşının dibinde bir çift deri eldiven, Everett'in bana hediye ettiği masaj yağından geriye kalanlar ve nöbetlerimi hızlandırmak için kullandığım küçük kraken mürekkebi şişeleri gibi birkaç rastgele geçmiş eşyam duruyor.

Mezar taşını çevreleyen seranın geri kalanı da neredeyse yas tutuyormuş gibi sarkan, gelişen, ruhani beyaz çiçeklerle dolu.

Kardelenler.

"Şiirsel olduğunu kim bilebilirdi?" Çiçeklerden birini parmağımla hafifçe okşayarak sırtıyorum. "Bayıldım buna."

Lillian gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Aç mısın? Kahvaltı hazırlayabilirim."

Kaşlarımı bilerek çatıyorum. "Tabii. Beşlimi de davet edelim. Onlara yolu göster yeter."

İşin bittiğini anlıyor ve mezarıma bakarak iç geçiriyor.

"Senin için iyi bir eşleşme, biliyorsun. Onlarla tanıştığında endişelenmiştim. Lanetlerinden dolayı çok acı çekiyorlardı ama ben sadece... Her zaman seni hak ettiğin kadar seven insanlar bulmanı umdum. Bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu görebiliyorum," diyerek gülümsüyor. "Seni böyle aşık görmek çok güzel."

"Lillian. Beşlim nerede?" Endişelenerek üsteliyorum.

Cevap vermeye başlıyor ama dışarıdan yüksek bir havlama sesi geliyor, ardından da hırçın bir hırlama. Seranın kapısından dışarı baktığımda, Asher Douglas'ın kendisine hırlayan devasa siyah bir cehennem köpeğiyle sahte güreş yaptığını görüyorum. Cehennem köpeğini yakalamadan önce geri çekiliyor.

Lillian kapıdan dışarı baktığında yüzü aydınlanıyor.

"Dev'i günlerdir görmedim," diye sesleniyor ve ben durup onu daha fazla sorgulayamadan yanımdan geçip gidiyor. "Onun için köpek maması yapmayı denedim. Gidip getireyim."

İtiraz ediyorum ama aceleyle avludan çıkıyor ve beni ölümcül hayvanıyla oynayan paralı askere bakakalıyorum. Ama ölümcül hayvanlardan bahsetmişken...

Artık cevapları almak için kendi yöntemim var.

Hâlâ seranın üzerinde tüneyen kuzgunlara dönerek büyük kuzguna odaklanıyorum. "Beşlimin nerede olduğunu bul ve rapor ver."

Üç kuzgun da ciyak ciyak ötüyor ve kış sabahı gökyüzüne doğru kanat çırpıyor. Çok daha yakından yüksek bir havlama sesi duyulduğunda, Douglas'ın cehennem köpeğinin şimdi önümde durduğunu görmek için dönüyorum. Kocaman, tazı gibi başını eğmiş, kırmızı gözlerini bana dikmiş, jilet gibi keskin dişlerinden salyalar damlıyor.

"Şeytan sana zarar vermeyecek," diye garanti veriyor Asher Douglas hiç gerek yokken. Kışlık giysilerindeki kiri ve karı temizleyip yanıma geliyor ve yaratığın kulağının arkasını ovma için uzanıyor. "O sadece bir iş için avladığımız her şeyi öldürür."

Devasa köpeği inceliyorum. Cehennem köpekleri tek bir düşünceye odaklanmaları, avlarını kilometrelerce takip etme konusundaki mükemmele yakın yetenekleri, üzerine bastıkları kişiye sarsılmaz sadakatleri ve Cehennem'den gelen diğer yaratıklara kıyasla bile eşsiz vahşilikleriyle tanınırlar.

Evcil hayvan olarak, bunların bariz bir seçim olduğunu düşünüyorum.

Ama bir zamanlar beni Kuzey Amerika boyunca avlamış olan bu şeyi evcilleştirecek değilim.

Douglas'a yan gözle bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Beşli grubum ve ben seni Manhattan'da neredeyse öldürüyorduk. İstifa etmeni bekliyordum. Neden hâlâ Everett için çalışıyorsun?"

"Para için."

"Senin yeteneklerine sahip bir büyücü için daha az ölümcül pozisyonlar var," diye belirtiyorum.

"Meydan okumayı severim. Özellikle de dolgun maaşlı olanları."

Gözlerimi deviriyorum. "Manhattan'dan sonra, erken bir maaş çeki talep edebilir, kayıplarınızı kesebilir ve şimdiye kadar neşeli yolunuza devam edebildiniz. Demek ki burada kalmanın başka bir nedeni var."

Kızıl saçlı kısa bir süre bana baktıktan sonra cehennem köpeğinin kuyruğunu kovalamasını izlemek için geri döndü. "Tamam, evet. Belki Manhattan'dan sonra gemiyi terk etmeyi düşündüm ama Pietro yüzünden kaldım."

Bir kez daha baktım. "Açıkla."

"Babanı tanıyordum," diye sessizce itiraf ediyor Douglas. "Tanımaktan da öte. Benimki bir pislikten başka bir şey değilken o benim için bir baba gibiydi. Pietro annemi ve beni berbat bir durumdan kurtarmaya çalıştı."

Oh.

Tanrım, babam kimi tanıımıyordu ki? Daha duygusal bir insan onun dokunduğu pek çok hayatla yollarımın kesişmesini kader olarak görebilir ama bana göre dışa dönük öz babamın bir hobi edinmesi gerektiğini düşünmeye başladım.

Asher Douglas devam ediyor. "Baban ve annem eski arkadaşlardı, aynı mahallede büyümüşlerdi. Atipik bir büyücü olduğu ortaya çıktı ama ergenlik çağındayken benden hamile kaldı ve çok genç yaşta, bir Seeking'e katılacak yaşa bile gelmeden, şerefsiz babamla evlendi." Omuz silkiyor. "İlk yıllar iyiydi, pek hatırladığım söylenemez. Ama Pietro'nun aileme çok yardım ettiğini hatırlıyorum. Annem çalışırken ve babam içki alemindeyken benimle ilgilenirdi. Tıp fakültesindeki ödevlerini mutfak masamızda yapar ve bana incinen insanlara yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu anlatırdı. Ben daha sihrin kırıntısını bile göstermeden bana şifa hakkında çok şey öğretti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin *hem* bir pislik hem de bir aziz olduğunu tahmin edemezdim."

"Tekrar söylüyorum, ben bir aziz değilim ama bu başka bir hikaye. Her neyse, iyi günler uzun sürmedi ve babam çok daha kötüleşti. Sorunlarının acısını annemden ve benden çıkarmaya başladı. Pietro bir sonraki gelişinde morlukları gördü ve çok öfkeleni. Babamla büyük bir kavgaya tutuştu ve babanı eşek sudan gelinceye kadar dövüp küvette ölüme terk etti."

Douglas'ın yüzü, cehennem köpeğinin yakınlarda tünemek için çırpınan bir kuzguna saldırışını izlerken kararıyor. "Gerçekten Pietro'nun gidici olduğunu düşünmüştüm. Babam annemi ve beni topladı ve gecenin bir yarısı yeni bir eyalette, onun yeni bir başlangıç fikri için daha da boş bir kileri olan yeni bir boktan daireye taşındık. Pietro'yu bir daha hiç görmedim - ta ki yıllar sonra Miras Konseyi tarafından idam edildiği haberlerine çıkana kadar." Yeşil bakışları bir bana bir uzağa kayıyor. "Bir kızı olduğundan haberim yoktu ama açıkçası çok kıskandım. Benim babam olması için her şeyimi verirdim, başıma gelen o pislik yerine."

Şeytan'ın avluyu koklayıp adımlamasını, hedef alacağı başka bir kuzgun ararken kocaman kuyruğunu sallamasını izlerken sessiziz.

Douglas, "Normal bir insanın sempati duyacağı kısım burası," diye kestirip atıyor.

Ben de ona bakıyorum. "Teselli olacaksa, ben de Amato'nun babası olma şansını kaçırdım. Benim Amadeus'um var."

Dövmeli boynunu ovuşturarak homurdanıyor. "Bunun yardımı oldu aslında. Senin garip yarı tanrı kıçını da açıklıyor. Zombi görür, zombi yapar." Yakındaki öfkeli fısıltılar dikkatimi çekiyor ve Daphne Frost'un darmadağınık hayaletinin yakınlarda olduğunu ve bana baktığını fark ediyorum. Alaric'in hayaleti yanında duruyordu, burnu cehennem köpeğine karşı tiksintiyle kırışmıştı.

Acaba Everett ailesinin gerçek anlamda bize musallat olduğunu bilseydi ne hissederd?

Daphne'yi öldüren mavi saçlı genç kadının ruhundan bahsetmiyorum bile. Bana küçük bir el sallayarak avludan geçiyor, başka bir duvarın içinden kaybolmadan önce hayalet kafasının içinde müzikle dans ediyormuş gibi sallanıyor.

Karşılaştığım hayaletleri biçmiyorum, çünkü iki yönlü bir deney yapıyorum. Eğer onları biçmezsem, sonunda beni yalnız bırakıp Syntyche'yi aramaya gidip gitmeyeceklerini görmek istiyorum. Ayrıca Frost kalesinde yaptığım gibi onları tekrar tekrar ölümlüler âlemine getirip getiremeyeceğimi de görmek istiyorum.

Ama Daphne Frost'un huzursuz ruhu bana dik dik bakmaya devam edince, bu deney için Frostlara ihtiyacım olmadığına karar veriyorum.

Eteryum bıçağını çıkararak tam bir tırpana dönüşmesini izliyorum. Douglas'ın eli hemen tüfeğinin normalde sırtında asılı olduğu yere gidiyor ve temkinli bir adım atıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor, sanki ona saldıracağımı sanıyormuş gibi. Onun bu temkinli tavrı bana hâlâ güvenmediği anlamına geliyor ki bu da arkadaş olarak sınıflandırılmayacağımız anlamına geliyor.

Ne kadar rahatladım.

Fısıldayan, hoşnutsuz hayaletlere yaklaşırken ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Sachar'ın onlara özellikle boktan bir öbür dünya atadığını umarak, Everett'in ebeveynlerinin ruhlarını biçiyorum. Tırpanımın parlaması durur durmaz aniden başka bir anıya daldım.

"Pekâlâ," diye yankılanıyor Arati'nin sesi yine. "Sana ilahi olanın ölümlülüğe nasıl kalıcı olarak dönebileceğini anlatacağım."

Öfkesi aniden yatışırken tekrar o garip, cennet gibi odaya geri dönüyoruz. Ve şimdi bana neden bu kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum.

Çünkü yaklaşık üç hafta boyunca tanrıların canını sıkmak için elimden gelen her şeyi yaptım ki Arati bana ölümlüler âlemine nasıl kalıcı olarak dönebileceğimi anlatsın. Kraliçenin altın zırhını çaldım ve Pheli'nin bitmek bilmeyen şarap mahzenine sakladım. Koa'nın kütüphanesini başlıkların kulağa ne kadar sıkıcı geldiğine göre yeniden düzenledim. Başlangıçta kendi beşli grubum için yazdığım *Benden Nefret Etmelerini* Sağla listesindeki her şeyi takip ettim - sadece tanrılarla drama yaratmakta çok daha başarılı oldum.

Paradisyalıları da dahil ettim. Pheli'yi sevgilisi Raan'ın meleklerden biriyle ilişkisi olduğuna ikna ettim. Ormanlardan birini ateşe verdim ve herkes ateş perilerinden şüphelendi. Hatta ilahi bir örümcek türünün izini sürmeyi başardım ve Koa'nın yastıklarını yumurtalarıyla doldurdum.

Ne demek istediğimi anlatmak için tam bir sürtük gibi davrandım ve görünüşe göre işe yaradı.

Çoğunlukla.

Bu anıyı hatırlarken yine kendimi çenemi kaldırırken buluyorum. "Harika. O zaman anlat bana."

"Anlatacağım ama bir şartla. Kaderinin sana verdiği maçlara dönmeyi gerçekten bu kadar çok istiyorsan, bunun zaten çok iyi bildiğin bir bedeli olacak. Önce benimle bir kan yemini etmelisin."

Şaşkınlık içime işledi.

En son kan yemini ettiğimde, kaderimi Cehennem'deki insanlara bağlamak ve onlara umut vermek içindi. Kendi isteğimle yapmıştım, onları özgürleştirme sözümü tuttuğumdan emin olmak için acımasız bir önlemdi. Bu yemin pişman olmadığım bir şey ama beşlimi tehlikeye attı.

Bu, onlara geri dönmek için bir yemin olacaktı.

Aradaki fark ne? Kan yemini etmek her iki taraf için de geçerli. Ben tanrıların kraliçesine çok önemli bir şey için söz vereceğim, o da karşılığında aynısını yapacak.

Memory Me seçeneklerini tarttıktan sonra, dehşet içinde başını salladı.

"Kabul ediyorum."

Arati gülümsüyor. "Kabul edeceğini biliyordum. Her ne kadar bir tehdit olsan da, sevgili yeğenim, tutkun ve derin sevgin saygımı kazandı. İçinde korkunun olması gereken yerde ateş var. Umalım da sonradan pişman olmayasın."

Bu anı aniden değişiyor, kendimi bir kez daha bulut denizinin kenarında bulana kadar dalgalanıyor ve değişiyor. Ancak bu sefer, aşağıda bir şeyin karanlık silueti donerken gsumde boş bir ağrıyla aşağıya bakıyorum.

Donuyor ve donuyor.

Bu anıda, doğrulup bir bıçak çıkartıyorum. Ve elimi kestiğimde, goremediğim bir şeyin zerine damlamasına izin verdiğim kırık derimden kıpkırmızı yerine altın rengi kan sızıyor.

Bu bana başka bir belirsiz anıyı hatırlatıyor. Altın kanım - hayır, *ichor* -çok iyi bildiğim kelimeler dudaklarımdan doklurken Arati'nin altın kanıyla birlikte bir kasenin içinde donuyor.

"Bu yemini kendi kanım zerine ediyorum, eğer lumlulğe duşuşumdan sağ çıkarsam..."

Bir solukla kendime geliyorum, boş ve yanan gsume rağmen nabzım hızla atıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, elimdeki tırpanı sıkıca kavıyorum.

"Bu da neydi şimdi?" Douglas rahatsız olmuş bir sesle soruyor.

Sorulara ayıracak vaktim yok. Adamlarımı bulmam ve onlara bir kez daha her şeyi berbat ettiğimi soylemem gerekiyor.

unku bir yemin daha ettim.

Tanrıların kraliesiyle lanet bir *kan yemini* ettim ve ne yapıp yapmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bir kan yeminini bozmak, zunuzun tum varoluş duzlemlerinden sonsuza dek silinmesi anlamına gelir ve yine de bunu kabul ettim ve şimdi...

"Neredeler?" Ağzımdan kaçırdım.

Asher Douglas homurdanıyor. "Bilgin olsun, onlara giderek seni kızdırmamalarını soyledim."

"Nereye gidiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Dagon'dan bir şey almakla ilgili bir şeyler soylediler. Birinin senin kalbinden bahsettiğine eminim, ki bu hiç mantıklı değil."

Aman Tanrım.

Eğer Dagon'dan kurtulurlarsa, onları ldureceğim.

"Seni kafamın içinde *scútrácha* duymayı özlediğime ^{İNANAMIYORUM,}" diye mırıldanıyor Silas. "Şu anda Crypt'le telepatik olarak iletişim kurmak faydalı olabilirdi ama tanrılar biliyor ki kafatasımda yeterince aptalca girdi dolaşıyor."

"Bir de uğraşmak zorunda olduğun o sinir bozucu sesler var," diye karşılık veriyor Baelfire, bu karlı, ağaçlarla dolu arazide ilerlerken hırlayarak kendi kafasını kavırıyor.

Her zamanki şakalaşmaya girmeye zahmet etmiyorum. Maven'dan neredeyse bir saattir uzaktayız ama şimdiden ciğerlerimin yavaş yavaş çöktüğünü hissediyorum. Yürüyüşümüze ara verip buzla kaplı ellerimi dizlerime koyuyorum ve dönerken nefes almaya çalışıyorum.

Ya kaledeki koğuşlar başarısız olursa ve yarı tanrıçayı kanlı canlı görmek için can atan tüm insanlar içeri girmeyi başarırsa? Ya onu bunun dışında tuttuğumuzu fark eder ve bunun onun yeteneklerinden şüphe ettiğimiz için olduğunu düşünürse?

Kendime bunun gerekli olduğunu hatırlatıyorum. Kalbini mümkün olan en kısa sürede almamız gerekiyordu çünkü kutsal büyüsünün aniden tükenmesi ve tekrar ölüp gitmesi düşüncesi beni boğuyor.

Tabii...

Ya çoktan olduysa ve bu sefer ölürken onu tutmak için yanında bile değilsem?

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar, oh-

"Hey. Nefes al," diyor Baelfire, omzumu tutup beni dikleştirmek için. "İçeri. Dışarı."

"Nefes almanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyorum kar etrafımıza daha da kalın yağmaya başlarken.

Felix grubumuzun en önünde ve arkasını dönmek için duraklıyor, "O iyi mi?" diye sesleniyor.

"O iyi," diyor Silas çabucak. Hafifçe adım attığının farkında olduğunu sanmıyorum. içinde ön . Ben için tutmak Felix itibaren görmek benim Sarmal

hiperventilasyon. Belli ki beşlimizin zayıf olarak algılanması konusunda hâlâ paranoyak. "İşinize bakın ve izleri takip etmeye devam edin."

Silas'ın elinde hâlâ Maven'in bizi onun kalbine götürmek için bir tür nekromantik takip büyüsü yapmakta kullandığı tişörtü var. Bu da Felix'in bizi buraya, Batı Virginia'daki sürekli yayılan Nether sınırının renksiz dış mahallelerine götürmesine yol açtı.

Buraya daha önce de gelmiştim. Aslında, sanırım en utanç verici savaş alanlarımdan birine yakınız.

Felix nefesinin altında nekromantik büyüünün etrafında olmanın ne kadar iğrenç olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ama bizi bekliyor. Bir an sonra, tüm düşüncelerimi bir kenara itip avladığımız pisliğe odaklandığımda nihayet tekrar nefes alabiliyorum.

Dagon.

Silas'a göre eskiden Amadeus'un baş büyücüsüymüş ve Maven üzerinde deneyler yapmış, hortlak olana kadar yıllarca işkence etmiş. Crypt keşif için Limbo'ya gitmeden önce, Dagon'un Maven'in kabuslarında sık sık görüldüğünden kısaca bahsetti.

Ayrıntı vermedi ama buna gerek de yoktu. Hepimiz onun kalbini geri getirmek istesek de, o sapkın orospu çocuğunu öldürmek de öncelik listemizde oldukça üst sıralarda yer alıyor.

Silas ve Felix, Baelfire'in ve benim göremediğim büyüü takip ederken bu karlı arazide yürümeye devam ediyoruz. Silas bazen burada olmayan insanlarla konuşuyor ve Baelfire'in başı belli ki acı çekiyor ama sonunda büyük bir tepenin zirvesine ulaşıyoruz ve işte orada, aşağıda.

Kaskatı donduğum küçük kasaba, insanları ve her şeyiyle.

Baelfire buzla kaplı ürkütücü manzaraya göz kırpmıyor. "Vay anasını. Ne kadar çok buz-olmayan heykel var."

Bazı insanlar kaçmaya çalışırken donmuş. Diğerleri arabalarının içinde buzla kaplanmış, ya da ön kapılarından dışarı fırlamış, ya da herhangi bir şey. Evler ve kasaba yolları kalın bir buz tabakasının altında parıldıyor ve yavaş yavaş yeni bir kar tabakasıyla kaplanıyor.

Felix bana bakıyor, hala ifadesiz, ama sesindeki suçlamayı kaçırmak mümkün değil. "Bunu duydum. Cidden bu masum insanları çözme nezaketini bile göstermedin mi?"

Keşke yapabilseydim.

Hiçbir şeyi dondurmak istememişim. Aylar önce bu bölgenin yakınlarında beklenmedik bir gölge zebanisi akını olmuştu ve ben de birliklerle

onu savununca işler çirkinleşti. Kötü bir şekilde yaralandım ve ardından şarkısı beynimin derinliklerine işleyen, duygularımdan beslenen ve beni tahribat yaratmaya zorlayan bir Nether sireni tarafından hipnotize edildim.

Yeteneklerimi kullandığımı bile hatırlamıyorum. Daha sonra uyandığımda Asher Douglas yaralarım ile ilgileniyordu ve masum insanlardan oluşan koca bir kasaba zaman içinde donmuştu. Siren şarkısı yeteneklerimi bir şekilde etkilemiş olmalı, çünkü ne kadar eritmeye çalışsam da erimeyen şey kalıyor.

Belki yeteneklerimi kontrol edebilseydim, burada yaptıklarımı geri alabilirdim. Ama o zaman bile, aylarca nevermelt içinde hapsolmanın hayatta kalma oranını bilmiyorum.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, daha önce gittiğimiz yöne dönerek.

"Hayır," diye mırıldanıyor Felix, yüzündeki ifade anlaşılmasa da. "Onlar masum insanlar. Onları bu şekilde bırakmak yanlış. Seni buraya getirmemi her ne için istediysen, aşağı inip bunu geri almalısın."

Crypt önümüzde cisimleşiyor ve hepimiz irkilirken Nether büyücüsünün yüzüne *reverium* dumanı üflüyor. "Ahlak dersi vermekle uğraşmayın. Onu ben buldum," diye ekliyor geri kalanımıza hitaben.

Felix öksürerek dumanı uzaklaştırıyor. "O mu? Kimi?"

"Dagon," diye homurdanıyor Baelfire, sanki şimdiden büyücünün kafasını koparmayı hayal ediyormuş gibi.

Felix'in yüzü ilk kez soğukkanlılıktan başka bir şeye bürünüyor ve geri çekiliyor. "Affedersiniz? Buraya lanet olası bir intihar görevi için geldiğimizi söyleyebilirdin. Buraya gelme sebebinizin *o olduğunu* bilseydim Kenzie'nin yanından asla ayrılmazdım."

"Kenzie Baird mi?" Baelfire anlamadan önce kafası karışmış bir şekilde sorar. "Oh, kahretsin. Sen onun beşlisindeki kayıp büyücü olmalısın. Tebrikler, bunu duymamıştım."

"Tabii ki duymadın. Kanatlı bir canavar olarak kuzeyi yakıp yıkmakla meşguldün," diye homurdanıyor Felix, sonra da bana ters ters bakıyor. "Bu da ne demek oluyor? İntikam mı? Çünkü her ne kadar Dagon'un ya da Amadeus'un sarayındaki diğer büyücülerin sonlarının geldiğini görmek istesem de, hepiniz onunla başa çıkabilecek durumda değilsiniz. Dagon'u şahsen sadece bir kez gördüm, o da yerleşkenden bir grup insanın onun büyü yapan birini kurban edip bir lich olarak geri getirmesini izlemek zorunda kaldığı zamandı. Ve bu arada, birini lich olarak geri getirmek inanılmaz miktarda güç ve büyümlü metanet gerektirir-"

"Anladık," diye esniyor Baelfire. "Korkunç biri. Aman ne önemli. Gevezeliğe gerek yok."

Nether büyücüsü gözlerini deviriyor. "Sen de en az Maven kadar kötüsün. Bir keresinde konuşmayı kesmezsem ağzımı kendi parçalanmış dilim ile dikmekle tehdit etmişti, oysa ona on kelime bile söylememiştim."

Crypt hüzünle iç geçiriyor, sanki şu anda Everbound'da olmayı diliyormuş gibi beyaz kış manzarasına bakıyor. "İşte bizim kızımız."

"Çok vahşi," diye sırtıyor Baelfire.

"Dün geceyi düşünmekten kendimi alamadığım için yanaklarım ısınırken, ben de aynı fikirdeyim."

Felix canına tak etmiş gibi tek kolunu havaya kaldırıyor. "Tanrılar aşkına, hepiniz gerçekten birbirinize aitsiniz. Güzel. Eğer kendinizi öldürtmeye ve ölümsüz kuklalara dönüştürmeye kararlıysanız, sizi durdurmaya çalışmayacağım-ama bu aptalca plan için mutlu bir şekilde bağlı olduğum hayatımı riske atmayacağım, bu yüzden burada bekliyor olacağım. Eğer ölürsen, ben de giderim."

Crypt omuz silkerek sigarasını söndürüyor. "Her açıdan adil."

Başka bir şey söylemeye başlıyor ama ani bir öksürük krizine girmeden önce işaretleri parlak bir şekilde yanıyor ve dizlerinin üzerine çökerken yüzünü buruşturuyor. Bir sonraki öksürüğünde beyaz karın üzerine parlak kırmızı bir kan püskürüyor.

Yemin ederim. Baelfire da öyle. Silas, öksürük nöbeti geçerken karabasanın yanına çömelir. Crypt ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışan Silas'ı sopayla uzaklaştırıyor ve bunu yaparken ellerinde dönen aydınlık ve karanlık işaretlerin kaybolduğunu fark etmeden edemiyorum.

Felix şaşkınlığını gizleme zahmetine girmiyor. "Ona ne oluyor?" Crypt... ölüyor.

Diğer beşli üyelerim ve ben, bu gerçek her zamankinden daha açık hale gelirken ciddi bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Gençken Kâbus Prensi'nin lanetini bir türlü çözemezdim. Bazen belki de bir laneti bile olmadığını düşünürdüm. İnsanlık dışı derecede acımasızdı, çoğu karabasanın hayal bile edemeyeceği kadar güçlüydü ve hiçbir şey umurunda değildi. Kısacası, dokunulmazdı.

Ama şimdi, laneti vücudunu sararken onu ayağa kalkmak için mücadele ederken görmek?

Neredeyse izleyemeyeceğim.

"İyi misin?" Sessizce kontrol ediyorum.

Crypt ağızındaki kanı siliyor, benim sorumu ve herkesin endişeli bakışlarını tamamen görmezden geliyor. Bunun yerine Silas'ın büyüünün bizi götürdüğü yönü işaret ediyor.

"Hıyar şu tarafta terk edilmiş bir kulübede," diye homurdanıyor. "İçeri girmeden önce onu zayıflatacağım."

"Bu kadar şarkı yeter!" Silas, Crypt'e kaşlarını çatmadan önce yakındaki ağaçlardan birine doğru tıslar. "Onu nasıl zayıflatacaksın?"

"Wisps. Devam edin ama çılgınlık kesilene kadar içeri girmeyin," diye belli belirsiz bir öneride bulunuyor ve sonra Limbo'ya geri dönüp gözden kayboluyor.

Felix geri dönmek için buluşma noktamız olarak orada kalıyor ama geri kalanımız sadece Silas'ın görebildiği izleme büyüünü takip etmeye devam ediyoruz. Uzakta, kar yağışı altında zar zor seçebildiğim bir kulübeye doğru ilerlerken, yakınlardan gelen alçak bir vırak sesi etrafıma bakmama neden oluyor.

Üç kuzgun bizi izlemek için yakındaki bir ağaca tünemişti.

O boncuk gözlü kuşlar bana eziyet ederdi. Onlardan nefret ederdim ve onları tanrıların benimle alay ettiğinin bir işareti olarak görürdüm.

Şimdi ise ta Cennet'ten beri beni gözetleyenin Maven olduğunu biliyorum.

Tanrım, ona bayılıyorum.

"Maven'ın kuzgunları ona yakında nerede olduğumuzu söyleyecek," diye mırıldanıyorum, tekrar önüme bakarak.

Baelfire bir kahkaha atıyor. "Maven'ın Kuzgunları bir müzik grubuna benziyor. Merak etme. Bu pisliğin kömürleşmiş kemiklerini toplayıp, o bizi tehlikeye atmaya çalışmadan önce ona geri getireceğiz."

Silas sanki bir tür uçurumdan geçiyormuş gibi karın içinden atlıyor. Deliye buranın şimdiye kadar karşılaştığımız en düz, en güvenli arazi olduğunu söyleyecek yüreğim yok.

"Neden kemiklerini geri getirdin?" Silas kaşlarını çatıyor.

"Neden olmasın ki?" Baelfire omuz silkiyor. "Maven'ın onları gördüğünde yüzünün alacağı hali düşünsene."

Bu doğru. Dudaklarını kıvıran o hastalıklı, güzel gülümsemeyi şimdiden hayal edebiliyorum. Bekçimiz böyle intikamcı ve korkunç bir hediyeye bayılırdı.

Önümüzdeki karla kaplı kulübeye yaklaştığımızda Silas durdurmak için kolunu uzatıyor.

Biz.

"Bekle. Burada yapmam gereken birkaç ciddi büyü tuzağı var. önce silahsızlandırın."

Bael şakaklarını ovuşturarak ejderhasına küfrediyor. "Gerçekten orada olduklarından emin misin, yoksa sen sadece... bilirsin işte. Hayal mi görüyorsun?"

Silas bunu düşünüyor, eğilip yakındaki bir dalı alıyor ve birkaç metre önümüze fırlatıyor. Karlı zemine değdiği anda patlayıp toza dönüşüyor.

"Lanet olsun. Hâlâ emin değilim," diye kaşlarını çatıyor kan fae. "Eğer sopa patlasaydı, cevabımı almış olurum ama belli ki zarar görmemiş."

Yaralı yüzümü ovuşturuyorum. "Lanet olası tanrılar, boku yedik."

Baelfire Silas'ın omzunu sıvazlıyor. "Sopa gitti Si. İçerideki pislik çığlık atmaya kesmeden önce işini yap."

Bazen yüksek duyuları için şekil değiştirenleri kıskanıyorum. Ruh büyücüsünün bu mesafeden çektiği acıyı duyamıyorum, ona her ne yapıyorlarsa.

Silas kan büyüsünü ellerine çağırıyor ve sihirli tuzak büyülerini hızlıca yapıyor, arada sırada kafasının içindeki sesleri tersliyor ya da hiçbir şeyden ürküp kaçıyor. İşini bitirdiğinde kulübeye doğru hızla yaklaşıyoruz ve sonunda duymaya başlıyorum.

Boğuk, çığınca çığlıklar. Cam kırılmaları. Ve sonra, birkaç saniye sonra, ani bir sessizlik.

Konuşmadan, uyumlu bir ekip olarak hareket ediyoruz. Baelfire kapıyı kırıyor, aynı anda Silas da etrafımıza koruyucu bir büyü fırlatıyor. Kulübenin yağmalanmış, parçalanmış iç kısmına adımımızı atar atmaz gri tenli büyücüyü boynundan aşağı donduruyorum.

Dagon'un her tarafı kesiklerle kaplı, sanki kanı pıhtılaşmış gibi koyu, mürekkepli bir çamur sızıyor. Kesilen bir kulağı eksik. Sanki bir bıçak kasırgası buradan esmiş gibi görünüyor ve Crypt'in buraya bir şeyler salmış olması gerektiğini anlıyorum.

Karabasani göremiyorum ama oturma odasının yanındaki devasa mutfak masasının üzerinde mumyalanmış iki ceset yatıyor. Bu zavallı insanlar muhtemelen kaçak büyücü burada saklanmaya karar vermeden önce bu ücra kulübenin sahibiydiler.

Dagon garip bir dilde ilahi söylemeye başlar ve odaya karanlığın dolmasına neden olur. Silas karanlık sisi geri iten bir karşı büyü fırlatır ama diğer büyücü çoktan etrafındaki buzun çatlayıp tamamen parçalanmasına neden olan başka bir şey tıslamaya başlamıştır.

Lanet olsun. Hiç erimemesini sağlamaya çalışmıştım.

Dagon elleriyle garip bir hareket yapıyor ve onun serap benzeri görüntüleri odayı dolduruyor, o hızla bir kapıya doğru topallayarak ilerlerken etrafımızı saran hayaletimsi optik illüzyonlar.

Optik illüzyonlardan biri bana dokunur dokunmaz cildim kabarmaya ve su toplamaya başlıyor, derim kararıyor. Yayılmaya başladığında acı içinde bağıriyorum - ama bu sadist hilkat garibesi, Maven'a yaptığı onca şeyden sonra gitmesine izin vereceğimi düşünerek hata yaptı.

Dalga geçmiyorum. Mecazi eldivenler çıkıyor.

O kapıya ulaşmadan önce, kabaran kolumu havada savuruyor, kudurmuş yeteneklerimi mümkün olduğunca isabetli hale getirmek için konsantre oluyorum.

Çok keskin bir buz bıçağı havayı kesiyor. Dagon parke zemine düşerken çığlık atıyor, parçalanmış bacakları yakınlarda seğiriyor.

Silas'tan gelen kan kırmızısı bir büyü dalgası Dagon'un serap kopyalarını yok eder. Bu büyüünün fae'yi çok etkilediği açıktır çünkü burnundan kan damlamaya başlar. Bu sırada Baelfire eğilerek artık bacaksız olan düşmanımızı boğazından kavırıyor ve onu daha yakına sürüklüyor.

Dagon kararmış parmak uçlarıyla Baelfire'in kolunu pençelemek için uzanıyor. Tekrar saldırmaya hazırlanırken ellerinde bir tür kara büyü toplanmaya başladığında, bu boku tomurcukta durdurmaya karar veriyorum ve bir nevermelt bıçağı çağırıyorum.

Bileğimin iki hareketiyle Dagon'un kararmış elleri de yere düşüyor. Anlamadığım bir dilde bağıriyor ve küfrediyor. Baelfire ağır yaralı büyücüyü kabaca yakındaki tahta bir sandalyeye ittiğinde, nihayet ona iyice bakabiliyorum.

Dagon cehennem gibi kemikli ve geçmiş bir zamandan fırlamış gibi gri cüppeler giymiş. Teni Felix'inkinden daha kül rengi ve kukuletası geriye düşmüş, karanlık rünlerle kaplı kel bir kafa ortaya çıkmış. Gözleri çökük ve tamamen renksiz, sadece ruhsuz, parıldayan kötülüğün soluk havuzları.

Akıl almaz bir sırtışla sivriltilmiş, sararmış dişlerini gösterdiğinde daha da kötü görünüyor. "*In te olfaca palmarius me ume. Im telum,*" diye kahkahayla tıslıyor.

Silas kaşlarını çatar. "Üzerimizdeki şaheserinin kokusunu alabildiğini söyledi. Onun belası."

"O senin hiçbir şeyin değil," diye düzeltiyorum, bıçağımı boğazına doğrultarak.

"Geri döndü," diye ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşmayı başaran Dagon'un koyu, yoğun, insanlık dışı kanı aşağıdaki parke zemine damlamaya başladığında yüzü terden boncuk boncuk olmuştu. "Her zaman onun sadece

ölümlü. Başyapıtımın kaderinde lordumun planından daha fazlası vardı. Onu ben yarattım."

Baelfire hırılıyor, "Kapa o iğrenç çeneni ve bize kalbinin nerede olduğunu söyle."

Dagon yine güler, tahta koltukta debelenirken çıkardığı ses havadar bir tıslamadır.

Crypt sonunda odada belirir. Kahretsin, belli ki wisps onu da etkilemiş. Kıyafetleri hâlâ kanayan kesiklerle dolu. Göğsünde özellikle kötü bir tane var.

Yine de Dagon'a bakarken birkaç eşyayı yere atıyor. Neye baktığımı anlamam için bir saniye kaşlarımı çatmam gerekiyor.

Birkaç örgü ipeksi siyah saç var. *Maven'in* saçları. Yanlarında eski, huysuz, kan lekeli bandajlar var; Silas'ın tepki verdiği bu bandajların bakıcımızın kanıyla kaplı olması gerektiğine karar veriyorum. Bir şişe daha kan, deri ciltli, ağır çizgili iki günlük, kırık bir hançer ve Crypt'in bu terk edilmiş kulübeden topladığı diğer ıvır zıvırlar var.

Bu lanet olası ürkütücü büyücü kardelenimle ilgili her türlü şeyi topluyormuş.

Crypt haklıydı. Belli ki ona kafayı takmış.

Sinirlenerek kılıcımın ucunu Dagon'un üst omuzlarından birine gömüyorum. İğrenç gözleriyle buluşmak için eğildiğimde acı içinde bağıyor.

"Kalp nerede?" diye soruyorum.

Tekrar gülmeye başlamadan önce nefesi kesiliyor, kan kaybından histerik bir hale geliyor. Zorluk çıkardığı için Silas dönüp ellerine daha fazla büyü çağırıyor ve daha hızlı bulmak için bir büyü yapıyor. Bu sırada Crypt, yüzünde tehlikeli bir gülümsemeyle topalsız büyücüye doğru yaklaşır.

"Eğleniyoruz, değil mi? Ona yaşattığın her şeyi gördüm, seni iğrenç domuz. İşkenceyi. O lanet *çığlıkları*."

"Ne güzel çığlıklar," diye hırıldıyor Dagon, hâlâ anlamsızca gülerek. Sonra bakışları yakınlardaki mumyalanmış cesetlere kayıyor. "*Vivere rursus ad mortem!*"

Kara büyü havada titreşerek bu terk edilmiş kulübenin sıcaklığını daha da düşürüyor. Masanın üzerindeki cesetler bir anda ayağa kalkıyor ve Hortlakların doğal olmayan hızıyla hareket ederek bize doğru fırlıyorlar.

İçlerinden biri hemen Crypt'e saldırıyor ve Dagon yere yığılırken zaten zayıflamış olan karabasanı yere seriyor. Diğer Hortlak zaten yaralı olan koluma kırık dişlerini geçiriyor. Acının şoku, saldırgan şeytandan kurtulmak için mücadele ederken buzdan bıçağımı düşürmeme neden oluyor.

Crypt, Silas'ın kırmızı büyüsünün parlak bir patlaması alanı aydınlatmadan hemen önce acı içinde bağırıyor ve Kabus Prensi'ne saldıran Hortlak'ı parçalıyor. Sonunda beni ısıranı tekmeliyorum ve buz kılıcımı almak için çabalıyorum, lanet şeyi ikiye bölmek için hızla kesiyorum. Her iki yarısı da hâlâ bana ulaşmaya çalışıyor ama onları görmezden geliyorum ve Baelfire'in şimdi Dagon'u cüppesinin önünden tutup havaya kaldırdığını görmek için dönüyorum.

"Bu hasta herife bir soru daha sormak zorunda kalmadan Maven'ın kalbini bulma şansımız nedir?" Baelfire hırlıyor.

Silas burnundaki kanı siler. "Yüksek diyebilirim çünkü takip büyüm bodruma kadar gidiyor."

"Güzel." Şekil değiştiren, büyücüyü hızla tutuşturan mavi ateşi üflemeden önce Baelfire'in boğazından garip bir ses yükselir.

Dagon'un çılgılığı bu sefer farklıydı. Daha fazla acı çekiyor, alevler onu tüketirken çaresizce çırpınıyor ve odayı neredeyse midemi bulandıracak kadar güçlü, korkunç bir koku dolduruyor.

Ve Maven'ın eski işkencecisi yandığı süre boyunca, Baelfire onu havada tutuyor ve tipik gülen yüzünde saf, tatmin olmuş bir tehditle izliyor.

BAELFIRE

İnsan formunda ateş solumak her zaman acıtır. Elimden geldiğince bundan kaçınırdım, çünkü içimi yakıyor ve şekil değiştiren iyileşme sürecim hasarı gidermek için üç kez çalışmak zorunda kalıyor.

Ama bu sefer? Buna değdi.

Eşime işkence eden pisliğin ben onu tutarken küle dönüşmesini izlemek tatmin edici. İçimdeki vahşi ejderha da bundan hoşlanıyor, bu yüzden uzun, mutlu bir dakika boyunca beynimin ve bedenimin kontrolü için yarışmıyor.

Dagon'un çılgınlıkları kesilip de için için yanan, işe yaramaz bir kömür yığımından başka bir şey olmadığında, onu kulübenin zeminine bırakıp ellerimi fırçalıyorum.

İyi ki kurtulmuşum.

Diğerlerine döndüğümde, topun tepesinde olmalarını ve çoktan Maven'ın kalbini aramalarını beklerken, hepsinin beni izlediğini fark ediyorum. Silas'ın kaşları kalkmış ve Crypt düpedüz sırtıyor. Önceden gergin olan Frost bile hoş bir şekilde şaşırmış görünüyor.

"Fena değil Decimus," diye gülüyor Crypt parlayan işaretlerine ve yavaş yavaş iyileşen kesiklerine rağmen.

"Git kendini becer," diye homurdanıyorum, dünyanın en seksi kadınından gelmeyen övgülerle ilgilenmiyorum, ki ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Hâlâ derimi yalayan öfkeli mavi alevleri görmezden gelerek bodrum kapısına doğru dönüyorum. "Hadi ama. Maven'ı bekletmekten bıktım."

Bodrumu aramak çok uzun sürüyor. Tozlu saklama kutularını, örümcek ağıyla kaplı tahta sandıkları ve hazine avcılarıyla ilgili eski bir siyah-beyaz filme aitmiş gibi görünen bir sürü ürkütücü şeyi karıştırırken, kendi kafamın içinde kalmak için dişimle tırnağımla savaşıyorum.

Sonunda, zar zor evim diyebildiğim küçük köşeme geri itildiğim için savaşı kaybediyorum.

Ejderhamın ya birine zarar vereceğini ya da etrafta dolanıp benim üzerimdeki hâkimiyetinin tadını çıkaracağını bilmek çok sinir bozucu.

muhtemelen onun yanından ayrıldığımız için üzgündür.

Sen bir pisliksin, diye homurdanıyorum ejderhama.

Lezzetli örümcekler.

Pardon? Vücudum üzerinde kontrolüm yokken ağzıma örümcek sokmasa iyi olur. Lanet olası iğrenç.

Acı, yarı-varlığımın bulanık sisini kestiğinde ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyorum. Kendimi Felix'in bizi bekleyeceğini söylediği yerden çok da uzak olmayan bir yerde, yoğun karın içinde buluyorum. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırırken Silas'ın az önce beni büyüyle şok ettiğini fark ediyorum.

"Beni kendime getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum, boğazımdaki tasmayı çekiştirirken tekrar çoğunlukla kafamın içinde olduğum için rahatlamışım.

"Bu bir iyilik değildi. Kulak sülüklerini korkutup kaçırmam gerekiyordu," diyor sanki bu cümle çok mantıklıymış gibi.

Crypt ve Everett yanımda duruyor, neler olup bittiğini görmek için Felix'e geri dönüş yürüyüşünü durdurmuşlar. Everett trençkotuna yapışan kırağı yüzünden sabırsız görünüyor ama benim dikkatim hemen Crypt'ın elindeki cam eczacı kavanozuna kayıyor.

Kavanozun içinde karanlık, girdaplı bir büyüyle çevrelenmiş, usulca atan bir kalp var.

Aman Tanrım.

Bu benim bakıcımın içine ait.

Hem rahatsız oldum hem de rahatladım. Büyüleyici, ürkütücü görüntüye bakarken kendi kalbim çarpıyor. "Siktir. Sadece...siktir."

"Her zamanki gibi açık sözlüsün Decimus," diyor Crypt ama işaretleri tekrar tekrar parlarken alttan alta bir acı hissediyorum.

"Belki de onu tutan sen olmamalısın," diye kaşlarımı çatıyorum. "Eğer tekrar düşersen-"

"Buna bir şey olmasına izin vermektense kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim, bunu sen de biliyorsun."

Kulübeye yaptığımız yolculuktan geriye kalan silik patikadan devam etmek için dönüyor, ancak o kadar çok kar yağmış ki izlerimiz neredeyse çoktan gömülmüş. Geri kalanımız da onu takip ediyor, birkaç kuzgun tek başlarına çırpınıyor ve sevimli ürkütücü dostumun ürkütücü küçük hatırlatıcıları gibi bize gaklıyorlar. Birkaç dakika sonra Felix'i devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturmuş, kolundaki kehanet işaretiyle biriyle iletişim kurarken buluyoruz.

Bizi görür görmez ayağa kalkıyor ve soğuktan titreyen kalın paltosunu düzeltiyor. "Oh, güzel. Maven'a hepinizin öldüğünü söylemek zorunda kalmayacağım."

Yeterince uzun süredir yoktunuz, ben-" Bakışları Crypt'in taşıdığı kalbe kayar ve nefesi kesilir. Sesli bir şekilde yutkunuyor, gözleri korku ve hayranlık arasında bir şeyle komik bir şekilde genişliyor. "Demek buraya gerçekten bunun için geldin. Demek istediğim, onun kalbini söküp çıkardığını duymuştum ama hâlâ durduğunu bilmiyordum-"

"Bir taşıma büyüünün ona zarar vermesi için en ufak bir ihtimal bile var mı?" Everett talep ediyor. Belli ki havadan sudan konuşmaktan bıkmış ve ona geri dönmek için en az benim kadar çaresiz.

Felix kaşlarını çatarken gözlerini Maven'ın kalbinden ayıramıyor gibi görünüyor. "Hayır, bundan oldukça şüpheliyim. Bu son derece güçlü bir koruma büyüüne benziyor, bu yüzden iyi olmalı. Ayrıca, eğer Dagon onu buraya getirdiyse, muhtemelen onunla birçok kez nakil yapmıştır. Söylentilere göre Ayaklanma'dan sonra pek çok büyücü Amadeus'un krallığından kaçmış çünkü Amadeus ölümlüler diyarını fethetmeye başladığında sarayından pek çok kişiyi kalıcı olarak öldürmeye başlamış. Dagon olmalı-"

"Dagon, Shmagon," diye araya girdim, cam kavanozu işaret ederek. "Dünyanın en seksi, en ölümcül yarı-tanrıçasına dönmek için bir kalbimiz var, o yüzden kes kes Grayscale."

Bana ters ters baktı. "Kenzie bir keresinde seni biraz öfkeli, dev, dost canlısı bir golden retriever olarak tanımlamıştı. Şahsen, senin gibi hantal bir canavarı neden tasmalı tuttuklarını anlıyorum."

Ahmak.

Büyücü taşıma büyüünü yapmaya başladığında, Silas'ın ceketinin cebinden bir el çıkardığını fark ediyorum. Lanet olası bir *el*. Kararmış parmak uçlarına bakılırsa muhtemelen Dagon'un ama yine de. Ne sürüngen ama.

"Si," diye başlıyorum, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuşum gibi, elimi uzatıyorum. "Kafandaki sesler sana ne söylerse söylesin, ürkütücü bir şekilde parçalanmış bir eli saklamana gerek yok. Ver onu."

Sanki geri zekâlı olduğumu düşünüyormuş gibi bana hiç de steril olmayan bir bakış atarak beni şaşırtıyor. "Ona ihtiyacımız var, çünkü kavanoz boynundaki o şık tasmada bulunan büyüünün aynısıyla mühürlendi. Dagon'un eli olmadan, hiçbir şey yapmamamız imkansız olurdu."

Bu çok garip bir şey. Bir an sesi çok keskin geliyor, sonra da var olmayan yaratıkları tokatlayarak uzaklaştırırken ne anlatmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

Sonunda Felix hazır ve hepimiz birbirimizin kollarına dokunarak kucaklaşana kadar yaklaşıyoruz. Parlak bir yeşil ışık parıltısı

Birdenbire, Everbound Kalesi'nin eski hizmetkâr girişinin hemen dışında durmadan önce dünyanın içi dışına çıkıyor.

Sorun şu ki, bu giriş artık görmezden gelinmiyor. Az önce kalenin dışında kamp kuran düzinelerce insan, mirasçı ve Nether insanının ortasına taşındığımızı fark ediyorum. Beklenmedik girişimiz onları heyecan içinde soluk soluğa bırakıyor ve bağırımlarına neden oluyor.

Biz tepki vermeye vakit bulamadan, kamera flaşları beşimizi de kör etmeye başlıyor.

Bize.

"*Telumun* ilahi olduğu doğru mu?" diye bağırıyor birisi. "Nasıl oldu da ölümden geri mi döndü?"

"Yarı tanrıça şimdi nerede?"

Başka biri öne doğru itiyor, neredeyse Crypt'i itip kakıyor, o da daha fazla flaş bizi kör ederken kavanozu kameranın görüş alanından uzak tutmak için yırtık deri ceketıyla hızla koruyor.

"Bir mucizeye ihtiyacım var! Lütfen, Azrail'in kızıyla tanışabilir miyim? Size yalvarıyorum!"

"Maven Oakley için bir tapınak inşa ediyoruz! Onun onuruna bir heykel yapmak için ölçüsünü almamız gerekiyor, lütfen-"

Deliliğin ezici yaylım ateşi, düzinelerce kuzgunun çığlık atıp gaklayarak kızgın bir kovandan çıkan arı sürüsü gibi yukarıdan inmesiyle kesilir. Belli ki burada toplanan yarı tanrıça takıntılı insanlar, kuzgunların gözbebeklerini gagalaması da dahil olmak üzere Frost'ların yayını görmüşlerdir, çünkü ezici heyecanları hızla dehşete dönüşür. Düşman kuşlardan korunmaya çalışarak dönüp kaçarlar.

Hizmetkârların giriş kapısı gıcırdayarak açılır-

Ve Maven orada duruyor, kollarını kavuşturmuş, beşimize bakarken yüzünde hiçbir ifade yok.

Bunun kızgın olduğu anlamına geldiğine eminim.

Ama lanet olsun, o çok muhteşem, mükemmel ve *benim*. Kocaman bir gülümsemeye boğuluyorum, çünkü lanet olsun, tüm evrendeki en iyi bakıcı ile kutsanmışım.

"Selam, Boo."

Kuzgunlardan saklanmaya çalışan insanlardan biri onu fark ediyor ve fotoğrafını çekmek için telefonunu kaldırıyor. Everett çılgına dönmüş hayranlarının kurduğu pusunun şokunu üzerinden atmaya çalışırken, adam bir anda kaskatı kesiliyor. İçeri giriyor ve Maven'ı nazikçe kapı aralığından uzaklaştırarak gözden uzak olmasını sağlıyor. Felix de dahil olmak üzere geri kalanımız hızla onları takip ediyor.

Hepimiz dar koridora girdiğimizde ve kapı kapandığında, bakıcımı tam da bu noktada ilk kez köşeye sıkıştırdığım zamanı hatırlamadan edemiyorum. Dövüş eğitiminden sonra sırlıslık ve gömleğimi giyerken yüzüme yumruk atmıştı. *Tanrım*, Maven'ın uyarılmışlığının kokusunu ilk kez aldığımı asla unutmayacağım.

O zamandan beri çok şey değişti, ben de dahil. Ama değişmeyen bir şey var mı? Güçlü ve inanılmaz eşimin yanında olduğum her an kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Maven'ın karanlık bakışları Crypt'in elindeki kavanoza kayıyor. Felix'e bakmadan önce çenesini sıkıyor. "O Amadeus'un örtüsünün üzerindeydi. Beşlimi kaleye sen mi götürdün?"

"Hayır Kardelen. Biz sadece gittik-" diye söze başladı Everett, onu yatıştırmaya çalışarak. "Düşman hattının gerisinde miydiler?" diye soruyor, hâlâ Felix'e bakarak. "Evet," diye itiraf ediyor atipik büyücü.

"Tehlikede miydiler?"

"Evet."

"Ve sen de benim haberim olmadan onları tehlikeye atmayı *kabul ettin* öyle mi?" diye öfkeleniyor, öfkeli bakışlarının tüm gücüyle Felix'in ayaklarını sürüyüp rahatsızca yutkunmasına neden oluyor.

Kahretsin, onun ne kadar korkunç olabileceğini unutmuşum. Şu anda onun gazabına uğradığı için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

"Hellion-" Deniyorum ama o da sözümü kesiyor.

"Kenzie'yi gördüğünde ona teşekkür et, çünkü onun beşlisinde olman kalbinin hâlâ o lanet olası göğsünün içinde atmasının tek ve *yegane* sebebi," diyor Maven yumuşak bir sesle, hâlâ geri kalanımıza bakmadan. "Bir daha arkamdan iş çevirirsen bu değişecek. Anladın mı?"

Felix başını sallarken ne dediği anlaşılmıyor. Sonra dudaklarının köşesi hafifçe kalkıyor ve gülümsemesi neredeyse *kardeşçe*.

"Şu haline bak, ne kadar da önemsiyorsun. Bir yıl önce biri bana, bizi özgür kılmak için kan yemini eden bu korkunç kızın bir gün dört mirasa umutsuzca aşık olacağını söyleseydi, o n a asla inanmazdım."

Beşli grubumun geri kalanı ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz, hepsi *de* açıkça onun eğlencesinin Maven'ı kalbini sökecek kadar sinirlendirmesini bekliyordu.

Ama ettiği kan yemininden bahsettiği anda gözlerini kaçırdı ve öfkesinin bir kısmı gözle görülür bir şekilde onu terk etti. "Seni öldürmeden önce kaleden çık."

Felix daha fazla şansını denemez. O gider gitmez Silas öne atılıp Maven'i kendine çekiyor ve boynundan öpüyor. Maven'ın onu gözleme gibi çevirmesini keyifle izlemeye hazırım ama o da ona sarılıyor.

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyor Silas.

"Yine de bana teşekkür etmen daha etkili olur," diye mırıldanıyor ve onu inceleyecek kadar geri çekiliyor. Adamın boynunda asılı duran kan muskasına dokunuyor. "Nasılsın?"

"Derinden rahatsızım, ama her zamankinden daha çok seninim, *thanafluir*. Zihnimin berbat durumu senden ayrı olmanın yanında hiçbir şey."

Çok duygusal.

Yani, yüzde yüz anlıyorum ama yine de.

Maven koyu renk buklelerini yüzünden uzaklaştırırken başımı eğiyorum. "Yani sadece Felix'e kızgındın, bize değil? Bu rahatlatıcı, çünkü ben-"

Bakışları sözümü kesti. "Hepinize çok kızgıyım." "Ona hatırlatmanın tam zamanı," diye iç geçiriyor Everett.

Crypt'in işaretleri parlıyor ve Maven'in kalbinin bulunduğu kavanozu dikkatle bana uzatıyor. Sonra onu kendine çekiyor, kulağına benim bile duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler fısıldamadan önce onu derinden öpüyor. Her ne ise, sırtmasına ve onu tekrar öpmesine neden oluyor.

"Gülümsüyorsun," diye işaret ediyorum umutla. "Yani bize o kadar kızgın olamazsın, değil mi?"

Crypt'ten uzaklaşıyor ve oflayıp puflayarak onun kollarından kurtulup dördümüzün arasına bakıyor. Crypt, "*Seni öldüreceğim*," diye bağılıyor, eve hoş geldin mesajını sonlandırdığım için.

"Kızgıyım," diye mırıldanıyor Maven, "ama aynı zamanda hepinizi Ötesi'ne giden yedi yoldan sikkem istiyorum. Duygularla hokkabazlık yapmak tam bir baş belası." Kaşlarını çatıyor ve her birimize beklenmedik, sevimli bir sırıtışla bakıyor. "Ama kışkımdan bahsetmişken..."

Hatırlatma karşısında hemen ateşlenip rahatsız olarak inliyorum. Maven'ın kışkı *olağanüstü*. Yatakta daha fazla şey denemeye hevesli olduğunu bilmek... Tanrım. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Crypt ona hınzırca sırıtıyor. "Devam et ve bize sor, sevgilim. Frost ikinci kez karşı koyamaz."

"Maven." Everett, koridordaki büyücü ışıklarının soluk parıltısında yanakları kesinlikle pembeleşmiş olsa da burnunun kenarını sıkıyor. "Bu-"

"Kenzie, siz dördünüz beni burada bırakırken yardımcı olacağını düşündüğü kayganlaştırıcı ve birkaç açılmamış oyuncak bıraktı," diye masumca ekliyor.

Hay sikeyim. Maven'ın üzerinde oyuncak kullanmak kulağa cennet gibi geliyor.

Ama Everett şu anda üç kat daha fazla kızarmış durumda ve doğru kelimeleri ararken, "Lanet olası tanrılar, *bunu* daha yeni getirmişken *bunu* konuşmanın sırası değil," diye geveliyor. Elimde tuttuğum kavanozu olabildiğince dikkatli bir şekilde işaret ediyor.

Silas bakıcımıza bakıyor ve şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde mırıldanıyor: "Biliyor. *Ima sangfluir* gergin olduğu için hem kendisinin hem de bizim dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor."

Ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu doğru mu, Raincloud?"

Maven elimdeki kavanoza bakarken dudaklarını birbirine bastırıyor. Her ne düşünüyorsa, bunu yüzüne yansıtmamaya dikkat ediyor ama ellerinden biri dalgınca göğsüne gidiyor.

"Tekrar kendi kalp atışlarıma sahip olmak... tuhaf olacak," diye itiraf ediyor sessizce. Sesinde, Everett'e sihirle korunmuş kalbini teklif etmek için hemen dönmemi sağlayan küçük bir temkinlilik var. Bir adım geri çekiliyor ve buzla kaplı ellerini, onu tutmanın kendisi için güvenli olmadığına dair açık bir uyarı olarak kaldırıyor. Onun yerine kalbi Silas'a verip, bakıcımızı kucağıma alıyorum. ve yüzümü boynuna gömüp onu öpüyorum.

"Kendi kalp atışına sahip olman, kutsal büyüünün dibe vurup seni tekrar benden uzaklaştırma ihtimalinin olmadığı anlamına gelecek," diye sessizce hatırlatıyorum ona, kafamda bile hâlâ o ana takılıp kalamıyorum. Yüzünü incelemek için geri çekiliyorum, sonunda gardının düştüğünü ve gergin olmaktan çok daha fazlası gibi göründüğünü fark ediyorum. "Hey. Güzel küçük ölüm meleği. Seni rahatsız eden başka ne var?"

Başını iki yana sallayıp kavanoza bakıyor. "Her seferinde bir şey. Silas, sence sen...?"

Kırmızı bakışları derin bir pişmanlığa dönüşüyor. "Bunun gerektireceği büyüyle göğsüne uzanmak şöyle dursun, sana yakın olmak için bile kendime zar zor güveniyorum *sangfluir*. Şu anda senin için işe yaramaz olduğumu biliyorum ama yemin ederim-"

"Bu kadar zeki bir fae için gerçekten aptalca şeylere inanıyorsun," diyor derin bir nefes almadan önce nazikçe. "Sadece korkaklığımdan soruyordum. Bunu kendim yapabileceğimden oldukça eminim, sadece..."

Aww. Bu konuda söylediğinden daha endişeli.

Arkadaşımı bununla yüzleşmek için daha rahat edeceği bir yere götürmeye karar vererek, onu dar geçitten çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıyorum. Diğerleri de beni takip ediyor. Ejderham kafamın içinde tıslayıp yavaşça tekrar kontrolü ele almak istediğine karar verdiğinde, onu birkaç dakikalığına kafamdan uzak tutmak için gerektiği kadar acıya katlanacağımı ona hatırlatmak için ayak parmaklarımı bilerek birkaç kez vuruyorum.

Beş kişilik dairemize varıp onun odasına girer girmez Maven'ı büyük yatağa yatırıyorum. Yanına oturup burnunu, yanaklarını ve o yumuşak dudaklarını öptükten sonra ona gülümsüyorum.

"Hey. Hoşuna gidecek bir sürprizimiz var. Silas, göster ona." Kaşlarını çattı. "Neyi göstereyim?"

"Bilirsin işte. Cebindeki şeyi." Şaşkın şaşkın bakmaya devam eder.

Maven başını öne eğiyor. "Bu bir ima mı? Cebindeki şey onun siki mi?"

"Hayır," diye iç geçiriyorum ve Silas'a yaklaşmak için ayağa kalkıyorum. "Senin fae şu anda sadece hayal görüyor. Silas. Ver şunu."

Ceketinin cebine uzanıyorum ama kaşlarını çatarak beni durdurmak için elimi tutuyor. "Sen ne halt ediyorsun-"

"Çıkar şunu," diye çıkışıyorum.

Belli ki aklını kaçıranın *ben olduğumu* düşünüyor. Crypt tüm bu olanları keyifle izlerken açıkça gülüyor, Everett ise hayatının onu tam da bu ana nasıl getirdiğini sorguluyor gibi görünüyor.

Silas'tan daha hızlı hareket etmek için şekil değiştiren hızımı kullanarak, beni tekrar durduramadan büyücünün elini cebinden kapıyorum. Muzaffer bir edayla havaya kaldırdım. Maven'ın gözleri büyüdü.

Ve sonra, tam da istediğim gibi, güzel yüzünde karanlık bir sırtma belirdi.

Yüz

ünü. "Bu..." diye başlar.

"Dagon'un eli," diye başlar Silas, aniden yüzündeki ürkütücü ifadeyi incelediğini hatırlar.

Maven'in kalbinin bulunduğu cam kavanozu nazikçe yatağın üzerine koyup benden elini alırken hatıra.

Tabii ya, *şimdi* hatırladı. Lanet olası deli kan fae.

"Sana onun kömürleşmiş kemiklerini getirmek istedim ama sana hızlıca dönmek istediğim kadar değil," diye itiraf ediyorum.

"Ne kadar da vahşisin. Yine de bayıldım."

Silas büyücünün elini dikkatle yatağın üzerinde duran kavanozun üzerine yerleştirirken hepimiz nefeslerimizi tutarak izliyoruz. Cansız, kararmış parmakları kapağın etrafına sıkıştırıyor, anlamadığım kelimeler fısıldıyor ve sıkıp büküyor.

Kavanoz açılıyor.

Hepimiz sessiz kalıyoruz, bu yüzden bu odadaki tek ses, diğerlerinin duyabildiğinden bile emin olmadığım, onun korunmuş kalbinin sessiz atışları. Maven kararsız bir nefes alıp çenesini kaldırarak kavanozun içine uzanana kadar kimse ne diyeceğini bilemiyor.

"Bu muhtemelen çok acıtacak, o yüzden bir an önce halletmek en iyisi."

Arkadaşım cesur görünmeye çalışıyor ama parmakları gölge kaplı kalbin etrafına dolanıp onu cam kafesinden çekerken hiç bu kadar sarsılmış görüldüğünü görmemiştim. Bir an için elindeki kalbe bakıyor, yüzü okunmuyor. Bu sırada hepimiz yatağın etrafında toplanmış ona bakıyoruz. Odadaki gerilim neredeyse tadılacak kadar yoğun.

Bekçimiz Everett'e bakıyor. "Bir saniye tutabilir misin?" "Hayır, tutamam. Bana izin vermemelisin. Eğer tutarsam ona zarar verebilirim."

"Yapamayacaksın. İşte," diyor ve kalbi elementalin eline tutuşturuyor.

Buzlu, çıplak ellerinde atan kalbe aval aval bakarken daha da solgunlaşıyor ama Maven koyu renk ceketini, büyük boy siyah tişörtünü ve siyah sütyenini çıkarınca dikkatim hemen dağılıyor. Birdenbire eteryum bıçağını çıkarıp yüzünde kararlı bir ifadeyle ucunu göğsüne dayadığında görüşüm neredeyse kararıyor.

"Hayır!" Onu durdurmak için elimi bıçağın sapının üzerine koyuyorum. "Siktir, hayır."

"Baelfire. Onu göğsümün içine koymalıyım," diyor beni ikna etmeye çalışarak.

Kalple bir şeyler yapması gerektiğini biliyordum ama bunun lojistiğini düşünmemiştim. Bu imkânsız durumla ilgili yardım almak için diğerlerine baktığımda, onlar da en az benim kadar onun kendine zarar vermek zorunda kalması fikrinden dolayı yıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar.

Sonunda Silas yatakta Maven'ın yanına gidiyor. Ethereum bıçağını dikkatle Maven'ın elinden alıyor ve gerekeni yaparken dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyor.

"Ellerimde zaten senin kanın var. En azından bu sefer sana yardımı dokunacak."

Everett, Maven'ın kalbini hâlâ dünyanın en değerli şeyiymiş gibi tutarak, "Şu anda kendi gölgenden neyin gerçek olduğunu anlayamazsın," diyor - çünkü öyle. "Cidden onun üzerinde lanet olası bir ameliyat mı yapacaksın?"

Silas derin bir nefes alıp onun gözlerinin içine bakıyor. "Bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Tha galeath."

"Tha galeath," diye fısıldıyor, kendini destekleyerek.

Annesinin ona hediye ettiği bıçakla dikkatlice bir kesik açarken eşimin kanının kokusu içime çarpıyor. Crypt ileri atılmamı engellemek için omzumu tutana kadar hırladığımı fark etmiyorum. Silas sonunda bıçağı bırakana kadar Maven'ın göğsünden durmadan kan damlıyor, elleri titriyor ama bakıcımız çoktan onun kalbini Everett'ten geri alıyor.

Kar taneleri odanın içine düşmeye başlarken, "Maven," diye boğuluyor.

Acı çekiyor ama yine de ilahi söylemeye başlıyor. Hiçbir şey anlamıyorum -Belki de biliyorum ve her şey bulanıklaşıyor çünkü Maven'ın kalbinin etrafında dönen gölgelerin yerini yavaş yavaş parlayan ışığın almasını izlerken *nefes* alamıyorum.

Tam büyüünün etkisinden kurtulacakken, Maven kalbi tekrar göğsüne saplıyor. Yatağa yığılmadan önce attığı acı çılgılığı ruhumun derinliklerine işliyor.

"Maven!" Bağırıyorum, panik beni ele geçiriyor.

Diğerlerinin alarımını da duyabiliyorum ama ejderham kontrolü bir kez daha ele geçirirken karanlık görüşümü vahşice pençeliyor. Beni o aptal köşeye doğru itiyor. Geri itiyorum. İçimdeki her şeyle savaşıyorum ama canavarın içinde bir kez daha boğulduğum için yine de kaybediyorum.

Maven.

Büyü işe yaramalı. Uyanmak zorunda. Eğer onu tekrar kaybedersem-

Hayır. İlk seferinde onu kaybetmekten zor kurtuldum. Beşlimizi yeniden bir araya getirmek ve birlikte bir geleceğimiz olması için lanet *Cennet*'ten geri geldi. Eşim bir yarı tanrıça ve tanıdığım en güçlü insan. Hayatta kalmak zorunda.

İçimdeki ejderhanın üzerimdeki ezici kontrolünü bir şey delip geçene kadar bu umuda dört elle sarılıyorum. Canavarın pençesinden kurtulduğumda, Everett'in odasının köşesindeki masaya tasmamla bağlı olduğumu görüyorum.

Crypt yerde yanımda oturuyor. Karabasan'ı daha önce hiç bu kadar üzgün görmemiştim ama elinde Maven'ın eteryum bıçağı var ve belli ki sadece

kolumu kesti.

Hızla iyileşen kolumu ovuyorum, buzla kaplı odaya bakarken kafam karışıyor. Everett volta atıyor, her adımında daha fazla buz bırakıyor. Silas yatağın yanındaki sandalyede sallanıyor, kafasının içindeki seslere bir şeyler mırıldanırken saçlarını tutuyor.

Crypt'e bakarken midem o kadar hızlı düşüyor ve çalkalanıyor ki kusacak mıyım yoksa bin parçaya mı ayrılacağım bilemiyorum.

"Ne kadar zamandır ben... ne kadar zamandır o-" "İki saat," diye mırıldanıyor.

Silas'a bakıyorum, kalbim atmakta zorlanıyor. "Si. Yaptığı büyüyle, ne kadar sürmesi gerekiyor?"

Sallanmaya devam ederken cevap vermiyor.

"Everett-" Bir sonraki denememde aptal tasmamı çözmeye çalışıyorum.

"Bilmiyorum," diye tersliyor, yüzünü kapatmak için volta atmayı bırakıyor. Parçalanmaktan bir nefes uzakta görünüyor. "Ben sadece... Bilmiyorum işte."

Hemen yatağa, Maven'in yanına uzandım ve panik içinde ona baktım. Silas'ın onu kesip açmasıyla oluşan kan birikintisi yatağın ayakucunu kirletmiş ama belli ki yerini değiştirmişler. Baş yastığının üzerinde, saçları dikkatlice kenara taranmış, battaniye beline kadar çekilmiş. Göğsündeki taze yara kapanmış ve biri kanı silmiş olmalı ama dostum öylece yatıyor.

Öyle. Lanet olsun.
hareketsiz. Nefes
almıyor.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde kulağımı Maven'in iki kez yara almış göğsüne bastırıyorum, gözlerimi sıkarak bekliyorum ve bunu bana bir daha yapmamaları için altı tanrıya dua ediyorum. Onlar bile bu kadar zalim olamaz.

"Beni bir daha terk etmeyeceğine söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona sessizce. Saniyeler geçiyor. Dakikalar. Neredeyse bir yarım saat daha.

Ve sonunda -sonunda- duyuyorum. Yenilenmiş
bir kalp atışının zayıf çırpınışı.

BÖLÜM II

BAĞLANTI

BA-DUM.

Ba-dum.

Ba-dum.

Göğsümdeki sıcaklık artık farklı. Ritmik, sabit bir vuruşa dönüştü.

"Git, Frost ve Crane'i getir," diyor lirik bir ses. "Yakında uyanacak."

Başka biri sessizce bir şeyler söylüyor ama doğal olmayan uyuşukluk bilincimle oynamaya devam edip beni tekrar altına çekerken milyonlarca mil uzakta hissediyorum. Bu, Kâbus Prens'im'den aldığım türden bir huzur değil. Bu kendime yaptığım bir şey. Daha önce okuduğum nekromantik esintili canlandırma büyüsünün içine örmeye çalıştığım ağır anestezi benzeri bir fae büyüsünün sonucu-

Kalbimi ait olduğu yere geri koymadan önce.

Aman Tanrım.

Yine bir kalbim var. Göğsümdeki alışılmadık ritmin sebebi bu.

Kendi büyümün kalıcı etkileriyle savaşmak ciddi bir meydan okuma. Bayılmadan önce tüm kutsal büyümü kanalize etmeye çalıştım ve *lanet* olsun, neredeyse Amadeus'un kalbimi söktüğü an kadar acıttı.

Ama şimdi iyi hissediyorum. Üstünü çiziyorum, hatırladığımdan çok daha iyi hissediyorum.

Anestezi seviyesindeki uyuşukluk dışında yani.

"Uyandı mı?" Everett'in telaşlı sesi zihnimin ağırlığını delip geçiyor. Sesi nefes nefese, sanki buraya koşarak gelmiş gibi geliyor.

Baelfire, şakağıma sıcak bir şey bastırmadan önce, "Geliyor," diye onaylıyor. "Hadi ama Ölüm Meleği. İki gün güzel gözlerini görmeden geçirmek için çok uzun bir süre."

İki gün.

Bu iyi bir haber değil. Çünkü dönüş haberim ortalığı kasıp kavururken, Amadeus artık kesinlikle biliyordur. O gidiyor

yakında bir hamle yapacak. Bu hamlenin ne olacağını bilmeme imkân yok ama ben dışarıdayken kibritlerimin korumasız kalması hoşuma gitmiyor.

Elementalimden dünyanın en rahatlamış iç çekişini duymadan önce göğsüme bir serinlik yerleşiyor. Stres sesinden dışarı sızmıştı. "Bütün gün onun kalp atışlarını dinleyebilirim."

"Crane neden seninle dönmedi?" Nazik parmak uçları çenemde gezinirken Crypt Everett'e soruyor.

"Şu anda yolda. Ona ulaşmam biraz zaman aldı ama o lanet olası savaş toplantısından kaçmaya çalışmam kadar uzun sürmedi," diye mırıldandı. "Reformistler umut için burada toplanıyor ama tanrılar üzerine yemin ederim ki, bir kişi daha Everbound'a girmeyi talep ederse, onları şeytanların atıştırmaları için ön saflarda belden aşağısı donmuş halde bırakacağım."

Çok vahşi. Rakiplerimin benim dilimde konuşması her zaman hoşuma gitmiştir ama Baelfire'ın nefesi kesilene kadar bunun yüzüme yansıdığını fark etmiyorum.

"Bizi duyabiliyor. Az önce neredeyse gülümsedi."

"*Ima sangfluir?*" Silas nazikçe soruyor. Sinirli bir ses çıkarmadan önce parmak uçları şakağımda geziniyor. "Hâlâ büyü üzerinde çalışıyor. Crypt, belki sen-"

"İki gün boyunca denedim, Crane. Kullandığı kutsal büyü her neyse, beni onun güzel zihninden uzak tuttu." Sesi kulağımın dibinde yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. "Senin için yanıp tutuşuyorum, aşkım. Bize geri dön."

Kalan etkilerden kurtulmaya kararlı bir şekilde, göğsümde yanan kutsal büyü'nün eksikliğine odaklanıyorum. Artık hayatta kalmak için kullanmıyorsam, daha güçlü olmalıyım. Yapabilmeliyim-

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim ama odaklandıkça eterik, sıcak bir his bedenimi sarıyor. Sonunda gözlerimi açıp doğrulana kadar yorgunluğumun geri kalanını yakıp yok ediyor.

Tanrım, ne manzara ama. Son derece çekici dört miras, hepsi de bana gülümsüyor. Baelfire ışıldıyor. Everett'in kalan tek gamzesi tam teşhirde. Crypt'in mor bakışları parıldıyor ve Silas oturduğu yatağın kenarından yoğun bir şekilde bana bakıyor.

Onlara bakmak içimde dayanılmaz derecede güçlü ve hassas bir şeyi harekete geçiriyor ama aynı zamanda göğsümdeki ritmin aniden dalgalanmasına neden oluyor.

Bu tuhaf his karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ugh. Ne oluyor lan?" "Ahh. Gerçekten o kadar kötü mü görünüyoruz?" Everett iç geçirdi, içgüdüsel olarak yüzündeki yara izini hissetmek için uzanıyor.

Varsayımı o kadar mantıksız ki, şaşkın bir kahkaha atmama neden oluyor. Daha önce beni uyanık gördükleri için mutlu göründüklerini düşünüyordum ama şimdi tüm beşli beni gülerken gördüğüne sevinmiş görünüyor.

"Uzaktan bile değil," diye açıklıyorum, gülümsememi gizleme zahmetine girmeden. Hâlâ çıplak olmasına şaşırmadığım, fazladan yara bere içindeki göğsüme dokunuyorum. Dürüst olmak gerekirse, elimde olsa erkeklerimi her zaman çıplak tutardım. "Ben sadece... her ne yapıyorsa ona alışkın değilim."

Baelfire kaşlarını çatıyor ve kalbimi dinlemek için eğiliyor. Bana dokunur dokunmaz daha da hızlanıyor, bu da beni korkutmaya devam ediyor ta ki o kocaman bir gülümsemeyle doğrulana kadar.

"Bebeğim, heyecanlandığında ya da gerildiğinde kalbin böyle yapar. Vücudun sana her yerinde benimkini istediğini söylüyor."

"Ya da vücudu ona senin ne kadar stresli olduğunu hatırlatıyor," diye gözlerini deviriyor Everett.

"Tuhaf hissettiriyor." Yeni yara izini hissediyorum, ona bakıyorum. Göğsümün artık onların izlerini göstermemesi beni hâlâ rahatsız ediyor-

Ama bekle.

Onları şimdi geri alabilirim.

Kafamı kaldırıp kibritlerimin her biriyle göz teması kuruyorum. Düşüncelerimin nereye gittiğini anladıklarında gülümsemeleri ve eğlenceleri kayboldu. Ben onlara hınzırca sırıtırken kovan zihnimiz bir kez daha tam gaz ilerliyor.

Everett'in yutkunması duyulabiliyor ama mavi bakışları delici. "İyileşmen için sana biraz daha zaman vermeliyiz."

"Pas. Başka itirazı olan var mı?"

İlk saldıran Crypt oluyor ve beni tüketen bir öpücükle yatağa sabitliyor. Dudakları benimkilere karşı hareket ederken talepkâr, dili benimkilerle alay ederken dizlerinden birini kullanarak bacaklarımdan birini itiyor ve beni iyice açıyor.

Boynumdan aşağı öpmeye ve meme uçlarımı öpmeye başladığında nefes nefese kalıyorum. Crypt vücudumda ilerlerken Baelfire ve Everett'in iki yanımda olduğunu fark ediyorum ve Kabus Prensimin dili hafif bir daire çizerek klitorisimi okşadığında sarsılıyorum.

Baelfire'in dudakları boğazıma bastırıyor, beni sıcaklığıyla dağlarken, Everett'in serin parmakları göğüslerimin üzerinde geziniyor, beni soluk soluğa bırakan bir ürpertiyle meme uçlarımla alay ediyor. Bael inliyor ve öpebilmek için yüzümü çeviriyor.

ve bir an sonra Everett beni nazikçe öpüyor.

Bu sırada Crypt diliyle kesinlikle çok *kötü* şeyler yapıyor. Kucaklıyor, inliyor ve benimle ziyafet çekiyor, dili daha derinlere iniyor ve kalçalarımı kavrarken her son tadımı avlıyor.

"İlahi olduğunu bilmeliydim," diye nefes alıyor, açlıktan kararmış, gümüş benekli mor gözleriyle beni sabitlemeden önce klitorisimi emiyor. "Tadın her zaman ambrosia gibiydi."

Beni yiyip bitirirken, Silas'ı bir anlığına görmeyi başarıyorum. Yatağın ucunda, Crypt'in yayılmış formunun yanında oturuyor ve bana verdikleri zevkten dolayı nefes almaya ve sırtımı eğmeye başladığımda genişlemiş göz bebekleriyle izliyor.

Everett'in memelerimi sertçe çimdiklemesiyle tekrar nefes nefese kalarak ona doğru uzandığımda, Silas elimi tutmak için hareket ediyor. Elimin arkasını neredeyse saygıyla öpüyor, ama sonra Everett'e bakmak için bırakıyor.

"Neredeler?"

"Alt çekmecedeyim," diyor Everett, Crypt inlerken beni öpmeye devam ediyor ve sonunda beni acımasızca aşağıya doğru çekiştirmekten vazgeçiyor.

Ne aradıklarını sormak istiyorum ama sorum bir saniye sonra muhteşem eşleşmelerim öpücük yağmurunu durdurduğunda cevaplanıyor ve Silas'ın elinde kayganlaştırıcı tüpü ve beşli gitmişken Kenzie'nin bıraktığı açılmamış popo tıkaçlarından birini tuttuğunu görüyorum.

Bunu benimle yapacaklarını anladığımda yeni kalbim sarsılıyor. Kibritlerimden ikisi aynı anda beni becerecek ve yutkunmaya çalışırken bu düşünce bile tüm omurgamı ısıtıyor.

Tanrım, evet. Çok heyecanlıyım. Ve kalbim hâlâ göğsümde garip şeyler yapıyor ama bu normalmiş gibi davranacağım.

"Dört ayak üzerinde, aşkım," diye mırıldanıyor Crypt, bakışları ıslık ıslık.

Gülümsüyorum ve kıcımlı göstermek için dört ayak üzerine dönüyorum. Dördü de çok lezzetli bir uyum içinde inliyor. Bir şişenin açıldığını duyuyorum ve birden Crypt tam altımdaki Nether'dan çıkıyor, yüzümü yakından izleyebilmek için yukarı bakıyor.

"İçine koyuyorum, *sangfluir*," diyor Silas, sesi boğuk.

Nefes nefese başımı sallıyorum. Bir an sonra soğuk ama iyi yağlanmış bir şey arka kapıma hafifçe bastırıyor. Silas onu içeri sokmaya çalışmıyor. Sadece benimle alay ediyor, beni hazırlıyor.

Crypt yüzündeki ifadeyi beğenmiş olmalı çünkü mırıldanıyor. "Ona biraz daha ver, Crane."

Silas daha sert bastırıyor, sonra daha sert. Direnç var ama hâlâ içimi tıkaçla dolduracak kadar sert bastırmıyor. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı anlamaya çalışıyorum ve hoşlandığıma karar veriyorum. Hem de çok. Oyuncakla işimin bitmesine hazırım, böylece arkada maçlarımdan birini yapabileceğim.

"Sadece sok şunu," diye ısrar ediyorum, tüm bu alaylardan bıkmış bir halde. Crypt tuts. "Sana zarar vermek istemiyoruz, sevgilim."

Kalbimi geri kazandığım için bana cam gibi davranıyorlarsa, bunu aştım. Silas bir dahaki sefere tıkaçla kıcıma bastırdığında, tıkaç içeri girene kadar ona geri bastırıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve Everett ile Baelfire inliyor.

"Şuna bak," diye homurdanıyor Baelfire. "Kahretsin, tanrıçamız çok iyi görünüyor."

"Nasıl hissediyorsun?" Everett kontrol ediyor.

"İki deliğimden de sikilmek ister gibi," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. "Ve önce seni kıcımda istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve sertçe yutkunuyor, ama arkama geçip kıcımın yanaklarını sıkıyor ve ovuyor, çıplak göğsü aşağı yukarı inip kalkıyor. Crypt beni öpmek için başımı çevirirken, Everett içimdeki tıkaçla oynuyor, gerçekten hazır olduğumdan emin olmak için onu çevirip içeri dışarı hareket ettiriyor.

Ve hazırım. Hem de çok hazırım.

"Becer beni," diye talep ediyorum, Crypt'in dudaklarından ayrılıp sabırsızca sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Haklısın. Kenarlardan nefret ediyor," diye gülüyor Everett, belli ki Silas'la konuşuyor - ama sesi nefessiz ve istekle kalın.

Bir an sonra nihayet tıkaçın çıkarıldığını hissediyorum. Soğuk hava geride kalan gerginliğe dokunduğunda beklentiyle ürperiyorum - ve sonra sıcak ve tıkaçtan çok daha kalın bir şeyin ona sürtündüğünü hissediyorum.

Sarsılıyorum ve inliyorum. "*Evet.*"

Silas, Everett'e şişeyi uzatarak, "Önce biraz daha kayganlaştırıcı," diyor.

Eşit derecede soğuk parmaklar kıcımı ovuşturup kızdırmadan ve oynamadan önce arka ucumun etrafına daha fazla soğuk sıvı damlatıldığını hissediyorum - ama yine de Everett'in horozunun başının alay ettiğini hissediyorum, şimdi bana sürtünürken kayganlaştırıcıdan ıslak.

"Eğer ikimizi de istiyorsan, Crypt'le başlamak daha kolay olabilir," diyor Everett sonunda.

Crypt hiç tereddüt etmiyor. Beni öpmek için eğiliyor ve aynı anda kendini amıma hizalayıp yukarı doğru itiyor. Piercingleri dışarı çıkıp tekrar içeri girmeden önce ne kadar sert ve kalın olduğunu görünce nefesim kesiliyor.

"Siktir, sevgilim," diye inliyor, memelerimi çimdiklemek ve sıkmak için uzanırken başını yastığa geri bırakıyor. "Tanrım, amin cennet gibi."

Tekrar ittiğinde yemin ediyorum ve şimdiden içimde yavaşça oluşan o karıncalanmayı hissediyorum. Boşaldığımda ikisinin de içimde olmasını istiyorum, bu yüzden omzumun üzerinden tekrar bakıyorum ve Everett'in de diğer ikisi gibi Crypt'in gerçekten derinlere kaymasını ve geri çekilmesini izlediğini görüyorum.

"Everett," diye mırıldanıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Kutup bakışları bana yöneliyor ve tekrar ileriye doğru hareket etmeden önce beklenmedik bir şekilde kabarıyor, bir eliyle kalçalarımın birini kavırıyor ve diğer eliyle gergin ereksiyonunu kıkıma doğru yönlendiriyor.

"Siktir, bırak gireyim," diye inliyor, kendini bana sürüyor ve bastırıyor. "Lanet olsun o kadar darsın ki, yapamıyorum..."

"Yavaş ol, Frost," diye yönetiyor Crypt.

İçime girmeye çalışmakla o kadar meşgul ki cevap veremiyor, ama Crypt yavaşça amıma girip çıkarken Everett'in kıkıma girmeye çalıştığını hissetmek bile nefesimin kesilmesine neden oluyor. Alnımı Crypt'inkine yaslıyorum, istediğimi elde edene kadar öğütmek ve itmek istiyorum.

Kabus Prensım saçlarımı yüzümden çekip yanağıma, çeneme ve dudaklarıma öpücükler konduruyor. "Arkana yaslan, aşkım."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama deniyorum.

Everett'in sikinin ucu içeri giriyor ve boğuk bir küfür savuruyor. Crypt de keskin bir nefes alıyor, elementalin yavaşça içime girdiğini hissederken elleri göğüslerimi daha sıkı kavırıyor.

Ağzım açık kaldı. Aman Tanrım. Bu... farklı hissettiriyor.

Farklı ama gerçekten çok iyi.

Elementim kıpırdamadan duruyor, hâlâ nefes nefese. "Canını yakıyor muyum?" "Hayır. Daha fazla," diye talep ediyorum, zaten ona karşı geri bastırmaya çalışıyorum.

"Kahretsin, bunu sevdim."

"Tanrılara şükürler olsun," diye inliyor Everett. "Kıpırdama Kardelen. Canın yanarsa söyle, ben de durayım."

"Durma. Sadece sik beni," diye homurdanıyorum, Crypt'in sikini bu kadar zevkten bile ne kadar ıslattığının farkındayım.

Everett yavaşça içime giriyor, çekip tekrar sokuyor ve ara sıra daha fazla kayganlaştırıcı eklemek için duruyor. Crypt, elementim ilerledikçe artık hareket etmiyor, ama varlığının merkezi benmişim gibi bana bakıyor.

Everett daha da derine indiğinde nefesim kesiliyor, kazara sıkıyorum. Crypt sarsılıyor, içgüdüsel olarak itiyor ve yeni hisler üzerimize yıkılırken hepimiz inliyoruz.

Silas yatağın ayak ucundan, "Baksana ne kadar güzel, böyle tıka basa dolu," diye inliyor.

Everett tamamen içine girdiğinde, kendimi ne kadar dolu ve inanılmaz hissettiğimi görüp *titriyorum*.

"Sen iyi misin?" Everett

boğuluyor. Başımı sallıyorum.

"Kelimeler, sevgilim." Crypt kendini tutamıyormuş gibi yine içime doğru sallanıyor. "Hayır. Ben *harikayım*," diye fısıldamayı başarıyorum sonunda.

"Daha fazla. I

daha fazlasını istiyorum."

Baelfire yemin ediyor. "Tanrım, şu haline bak bebeğim. Çok açgözlü ve mükemmelsin."

Crypt içeri bastırırken Everett yavaşça dışarı çekiliyor. Sonra yer değiştiriyorlar, Crypt geri çekilirken Everett arkamdan o kadar derin bastırıyor ki nefesim kesiliyor. Bir an için ritme alışmaya çalışıyorlar ve sonra birdenbire ritmi yakalıyorlar ve ikisi de beni birlikte beceriyorlar, dikkatli ve yavaş ama beni sahiplenme arzusunda acımasızlar.

Haykırıyorum. Ben arada kalmışken birbirlerine doğru kayan yaraklarının hissi ezici ve ilahi. Doldurulmanın, becerilmenin ve tapınmanın sürekli uyarılması, ciğerlerim zevkten boğulurken göğsümün yanmasına neden oluyor. Crypt meme uçlarımdan birini tekrar sıkıştırırken ve Everett daha da sertleşirken, küfür edip kış yanaklarımdan birini tokatlarken, serbest bırakılmanın coşkusu beni hızla yakalıyor.

Evet, evet, evet. Buna bayılıyorum.

"Yukarıdaki Tanrılar," diye yemin ediyor Crypt, itiş gücü daha da acımasızlaşıyor.

Onunla göz göze geliyorum ve orada gördüğüm tüketen saplantının tadını çıkarıyorum.

Hınzırca sırtıyor. "O güzel, günahkâr amcığın seni ne hale getirdiğini görüyor musun sevgilim? Bizim için olduğun tanrıça gibi açılmışsın - tıpkı her zaman olman gerektiği gibi."

Ağırlığımı bir koluma vererek, diğer kolomla aşağı uzanıyorum ve parmaklarımın uçlarını, içime girip çıkarken sikinin etrafında toplanan ıslaklığın içinden geçiriyorum. Crypt'in bakışlarını tutarak meme uçlarımı nemle çevreliyorum.

İçimde sarsılıyor, meme uçlarımı emmek için başını kaldırmadan önce küfrediyor, onun için bıraktığım ambrosia'yı yalıyor.

Silas ve Baelfire şimdi yatağın başındalar, sikleri çoktan sertleşmiş ve iki yanımda ağrıyor. Boştaki elimle önce Baelfire'a uzanıyorum ve ben onu okşarken bir elini başlığa dayayarak inliyor. Silas başımı çevirip dudaklarımı onun sert ereksiyonuna yaklaştıırken küfrediyor. Baelfire'a dönüp onun gergin ihtiyacını okşadığımda boğuk bir ses çıkarıyor.

"Tanrım, sikimi emme şekline bayılıyorum bebeğim. Benim için çok sıcak ve mükemmel. Siktir."

Bir an için, tüm beşli beni aynı anda sikerken saf cennetteyim. Baelfire'ı emmekle Silas'ı emmek arasında gidip geliyorum, pantolonlarının ve inlemelerinin ve Everett'in arkamda hızla kontrolünü kaybetmesinin tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor, sesinden çaresizlik damlıyor.

"Dayanmakta zorlanıyor musun, Frost?" Crypt alay ediyor, yüzünün her yerinde yazılı arzuyla her mikro ifademi izliyor.

"Siktir git," diye tersliyor Everett, ama sikinin içimde nasıl seğirdiğini kaçırmıyorum.

Elementalim öne doğru eğilip omurgamı yaladıktan sonra üzerine serin nefesini üflediğinde yine nefesim kesiliyor. Hemen buza dönüşüyor ve vücuduma hoş bir soğukluk şoku gönderiyor.

Bir dahaki sefere Silas'ın üzerine eğilip daha fazlasını almaya çalıştığımda, onu boğazıma sokmayı başarıyorum ve bağılıyor, kalçaları sarsılıyor, sıcaklık fişkırıyor ve ağzıma doluyor. Beni terk eden şaşkın, memnun inilti Baelfire'ın küfretmesine ve bir elini saçlarıma dolmasına neden oluyor, tekrar benim için çaresiz.

"Bizi öldüreceksin bebeğim," diyor dudaklarım dudaklarına yaklaştığında.

"Ben-ben-" Bağımlılık yapan tüm hisler zihnimi bulandırırken konuşmakta zorlanıyorum.

"Siktir, evet," diye fısıldıyor Crypt. "Bizim için gel, sevgilim. Parçalandığında ne kadar çarpıcı olduğunu göster bize."

Göğsüm yanmaya başlıyor - acıdan değil, parlak, doğru ve bütün bir şeyden. Aniden bunun kutsal bir sihir olduğunu fark ediyorum, zevkim keskin ve ani bir zirveye ulaşırken tüm bedenimi yakıyor.

Ve sonra her şey bir anda açılıyor ve yerine oturuyor.

Zevk beni o kadar sert vuruyor ki nefes alamıyorum ve diğerleri de hemen arkamda. Kalbim çarpıyor, bağ bir kez daha üzerimizden geçerken güçle dalgalanıyor - her çılgılık, itme ve inlemeyle onları bana daha sıkı çeken sonsuz bir bağ.

Her biri bitirdikçe, göğsümdeki sıcaklık daha da artıyor, ta ki göğsümün yandığından gerçekten emin olana kadar. Crypt'in üzerine yığılıp titremeye başlamadan önce içimden büyük bir sel halinde büyü akıyor.

Nefes nefese kaldığım uzun bir coşku anı boyunca öylece kalıyorum ve kalbimin küt küt attığını hissediyorum. Sonunda göğsümdeki sıcaklık kayboluyor ve *aman tanrım*.

Artık resmileşti. Grup bağının eşi benzeri yok.

Aynı anda bağ kurmanın eşsiz heyecanı hepimizi yatağın üzerinde nefessiz, coşkulu bir karmaşaya sürükledi. Ben hâlâ Crypt'in üstündeyim. Elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezinirken, kalbinin benimkiyle senkronize bir şekilde çarptığını hissedebiliyorum.

Buna alışmak zaman alacak.

Cinsel ilişki sonrası doyunluğun verdiği sersemliğe rağmen, hâlâ karabasanımın üzerinde oturmaya devam ediyorum. Benimki de dahil olmak üzere beş çift göz hemen yaralı göğsüme yöneliyor. Sevinç beni öyle hızlı ve sert bir şekilde sarıyor ki ikinci kez nefesimi kesiyor.

Başardım.

İşte oradalar. Beşlimin amblemleri, göğsümün ortasında daha önce olduğu gibi aynı deseni oluşturmak için mükemmel bir şekilde üst üste bindirilmiş.

Tanrım, bunu kaçırmışım.

Bu, aynı anda dört inanılmaz seksi iniltiyle karşılandı. Crypt'in parmak uçları yanlarıma batıyor, kalçaları elinde değilmiş gibi hafifçe sallanıyor, menekşe rengi bakışları beni tüketiyor.

Everett bir sonraki telepatik bağı test ediyor. *Ben de öyle.*

Evet, geri döndük, diyor Baelfire ve beni Crypt'in üzerinden çekmek için ayağa kalkıyor. Beni kucaklıyor, yüzüme ve boynuma küçük öpücükler konduruyor, ta ki ben gülmeye başlayana kadar.

Silas da ayağa kalkıyor. Yakut rengi gözleri boyumda geziniyor, yeni amblemlerimde ve sonra bir kez daha uyluklarımın tepesinde, benden damladıklarını hissedebiliyorum.

"*Ut ath'ann lei fhuil, la'restituas orm ais d'chal,*" diyor hıncır bir gülümsemeyle.

Bu *da şu anlama geliyor: Ne güzel bir manzara, beni akıl sağlığıma geri döndürüyor.*

Onun haklı olduğunu ve bazı iğrenç lanetlerinin az önce bozulduğunu fark edince kalbim bir anlığına duruyor.

Eyvah. Bu normal mi?

Duraklıyorum, hissetmeye çalışıyorum. "Ölüyor olabilirim."

Everett birden ayağa fırladı, güzel, yaralı yüzünde endişe okunuyordu. "Ne oldu? Acı mı çekiyorsun? Kalbin mi? Ne demek istiyorsun? Neler oluyor? Neden-"

Baelfire kakhahalara boğuluyor ve alnımdan öpüyor. "Sakin ol, olanları duydum. Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu da bazen olur Mayflower. Profesör Popsicle'a anevrizma geçirtirken seni izlemeyi ne kadar sevsem de, yaşayacaksın."

Silas ve Crypt aynı derecede eğleniyorlar ama Everett yüzünün sağ tarafını ovuşturarak nefes veriyor.

"Lanet olsun, Maven. *Bağlam.* Seni daha yeni geri aldık. Sinirlerime biraz merhamet et."

Sırıtarak Baelfire'ın kollarından kurtulup Everett'in yanındaki yatağa diz çöküyorum ve onu öpüyorum. Pozisyonum beni tam Crypt'in yanına getiriyor, o da bu fırsatı değerlendirip çıplak kıkımını avuçlayıp sıkıyor ve onaylayarak mırıldanıyor.

"Sık beni, bu çok güzel. Ağrın var mı, aşkım? Yoksa seni mahvetmeye devam edelim mi?"

Onlara bakmak için Everett'in öpücüğünden uzaklaşıyorum. Kibritlerimin dördü de boğazlarını tıkayan bir hayranlıkla bana bakıyorlar. Bana baskı yapmıyor olsalar da, hepsinin yeniden sertleştiği gerçeğini gözden kaçırmak zor.

Bir yanım onlara Cennet'te Arati'ye ettiğim kan yeminini anlatmam gerektiğini biliyor. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama yine de bilmeleri gerekiyor.

Çok daha baskın bir parçam ise bu konuşmanın bekleyebileceğine karar veriyor. Ne de olsa, haksız yere çekici beşli üyelerime olan yeni çekim şu anda görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Dürüst olmak gerekirse biraz ağrım olsa da, onlarla kaybettiğim zamanı telafi etmeye fazlasıyla hazırım.

"Dünyanın sonu gelmeden yatakta kalabileceğimiz gerçekçi süre nedir?" Crypt'in eli bacağımın etrafından dolaşp damlayan amımda alaycı bir şekilde gezinirken, Everett'in çenesini öpmeye başlamıştım bile.

"Gerçekçiliğin canı cehenneme," diye inliyor Everett, boynunu hiç de nazik olmayan bir şekilde ısırduğımda. "Bırak dünyanın sonu gelsin."

Görünüşe göre, ön kapının dışında bekleyen herhangi bir şeyi aktif olarak görmezden geldiğinizde yatakta uzun süre sevişebilirsiniz.

Crypt'in beni adını haykırmaya zorlarken birkaç kez Limbo'ya kaçıp çalıntı yiyecek maddeleri ve ihtiyacımız olan diğer şeylerle beşli dairemize dönmesi de işe yarıyor. Syntyche'nin büyüsünden uyandığından beri uyumaktan kaçınan Crypt hariç, bayılana kadar beşlimi becermenin zihin eriten zevki arasında, ancak uyandığımızda yeniden başlaması için, birkaç buharlı duş, kısa yemekler ve neredeyse sürekli kucaklaşma ile serpiştirilmiş ...

Tanrım, neredeyse zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ayrıca sürekli dokunmaktan da rahatsız olmaya başladım.

Bu muhteşem mirasları daha yeni geri almışken, bu konuda tek kelime etmeyeceğim. Yeni bağlanmış ve son derece iyi doymuş olmak *inanılmaz* bir şey. Geçmişteki aptal şartlanmalarım bana neyi hatırlatmak isterse istesin, hâlâ her birine elimden geldiğince dokunmak ve tapmak istiyorum.

Ancak, geri kalanımız başka bir sikiş festivalinde uyurken şu anda beni kaşıklayan Crypt, boynumun arkasında durgun öpücükler izlemeye başladığında jig yukarı çıktı.

Gerginleşmek istememiştim. Bunu yaptığımda, hemen hareketsizleşiyor. "Ben iyiyim," diyorum çabucak.

Ama artık çok geç. Aramıza mesafe koymaya başladı bile. Ona bakmak için döndüğümde, ışıklı işaretlerine rağmen bana hülyalı hülyalı bakıyor.

"İhtiyacın olan tüm zamanları al, aşkım."

"Ben gayet iyiyim," diye tekrar ısrar ediyorum.

Baelfire'ın hâlâ uyuduğunu sanıyordum ama diğer tarafıma dönüp başını kaldırarak uykulu gözlerle beni inceliyor. "Hayır Boo, bencilce davrandık. Ve kaba. Tanrım, şu aşk ısırıklarına bak," diye ekliyor, neredeyse gülümseyerek. Bana doğru uzanmaya başlıyor ve sonra kendini kontrol ederek geri çekiliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Dokun bana. Bununla başa çıkabilirim."

"Mesele senin başa çıkman değil, sevgilim. Bu senin zevk almanla ilgili," diyor Crypt.

Hâlâ itiraz etmek istiyorum ama işaretleri arka arkaya birkaç kez parlıyor. Limbo'da kaybolmadan önce yüzünde sadece kısa bir acı parıltısı görüyorum.

Kalbim sızlıyor.

Tanrım, ne korkunç yeni bir his.

Kabus Prensimin acı çektiğini biliyorum. Yeniden bağlandığımızdan beri laneti onu daha az rahatsız ediyor ama kırılmadı ve kırılmaz da. En kötüsünü benden saklamak için Limbo'ya gittiğine bahse girerim.

Yeniden bağlanmış beşlimin tadını çıkarmak ne kadar cennet gibi olsa da, bu başımdan aşağı dökülen soğuk su şoku gibi. Benim olanı koruyamamaktan *nefret ediyorum*.

Hayır. Sanırım bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım.

Beşli bağ aracılığıyla iletişim kurmak istememiştim, ama görünüşe göre Everett'i uyandırıyor çünkü kolu beni arkamdan sarıyor. Crypt'in diğer tarafındaki devasa yatakta yatıyordu, ama şimdi beni göğsüne doğru çekiyor ve serinletici dudaklarıyla şakağımı öpüyor.

"Bir yolunu bulacağız," diye düzeltiyor usulca.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve yataktan kaymak için kendimi yavaşça kollarından kurtarıyorum. Belki *de gerçekten* boşluğa ihtiyacım var, çünkü omurgamın üzerinde gezinen o rahatsız edici sızı nihayet yatışıyor.

Havanın artık eskisi kadar soğuk olmadığını fark ederek pencerelerden birine bakıyorum ve artık buz ve don katmanlarıyla kaplı olmadığını görüyorum. Aslında, bu oda neredeyse normal bir sıcaklıkta.

Silas uyanıyor ve oturuyor, kıpkırmızı bakışları üzerimde gezinirken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Şekil değiştirenlerin eşlerini işaretlemekten neden bu kadar hoşlandıklarını anlamaya başlıyorum. Göz kamaştırıcısın, *ima sangfluir*."

Hepsi hiç utanmadan aşk işaretiyle kaplı vücudumu incelediğinden, onları kızdırma isteğime engel olamıyorum. Dönerek, kıyafetlerimin ve bıçaklarımın bir noktada atıldığı köşeye doğru yürüyorum. Eğilip, eşyalarımın uzanırken çıplak kıkırmı tam olarak görmelerini sağladığımda, üç güzel işkence iniltisiyle ödüllendirildim.

Ama elim eteryum bıçağının sapına değdiğinde, her zamankinden daha güçlü bir şekilde başka bir anı dalgası üzerime çöküyor.

"Zihnimi okuyabiliyor olman onu değiştirebileceğin anlamına gelmez," diye uyarıyor Hafızam.

O pastoral, güneş ışığıyla kaplı ormana geri döndüm, Galene ile yan yana yürüyorum. Altın sarısı saçları ışıkta parıldıyor, sürekli değişen gözleri mordan maviye ve yeşile dönerek bana bakıyor.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, korkusuz kıyım, seni düşündüğünden çok daha iyi tanıyorum. Fikrini değiştirmeye çalışmanın ne kadar beyhude olduğunun farkındayım," diyor usulca. "Bundan sonra ne sormak istediğini de biliyorum."

Yine de soruyorum. "Arati daha önce bana neden sırrın dedi?"

Galene yavaşça konuşuyor, sanki daha fazla haberi nasıl vereceğinden emin değilmiş gibi. "Sen benim sırrımsın çünkü senin var olma sebebin benim."

Iker Del Mar'ın varlığının düzenlendiğine dair sözlerini hatırlayarak hızlıca bazı çıkarımlarda bulunuyorum ve bir deneme yapıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Ölümsüz Beşli'nin insanları Cehennem'de hayvanlar gibi acı çekmeleri için kurban ettiğini fark ettiğinde, geleceğe baktın ve bunu düzeltmenin yolunun beni Cehennem'e göndermekten geçtiğine karar verdin."

Galene bana üzgün, neredeyse *suçlu* bir gülümseme veriyor. "Pek sayılmaz. Gerçek şu ki, ben seni Ölümsüz Beşli'den çok önce gördüm. Gördüğün gibi... Amadeus'un ilk etapta Nether'i fethetmesi ve bozması benim hatamdı. Uzun zaman önce ölümlü günlerinde benim seçtiğim azizlerden biriydi."

Bu söz aklıma geldikçe durup ona bakıyorum. Sanırım Amadeus yeteneklerini kehanet tanrıçası Galene'den aldıysa, bu onun öngörüsünü açıklıyor.

Ama Amadeus insanken bile bir aziz miydi? Bu...

"şimdi inanması zor," diye sessizce onaylıyor tanrıça. Sanki zamanda geriye bakıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Binlerce yıl önce, Nether yaşımla dolup taşıyordu. Fae'lerin ve vahşi büyüünün ülkesiydi ve oradaki canavarlar yüzünden insanlar için tehlikeli olabilse de, bu canavarlar çoğunlukla kendilerini tutuyor ve zarar vermiyorlardı. Sık sık Cennet'ten inip o topraklara hayranlıkla bakardım. Amadeus'la orada, fae'lerin inşa ettiği tapınaklarımdan birinde tanıştım. O zamanlar saf bir ruhtu, bir gün kendi ailesine sahip olmaktan başka bir şey istemeyen biriydi."

Bu anıda bana dönüp bakarken yüz ifadesi kararıyor. "Bana Bilen derler ama ben her şeyi bilen değilim. Her zaman her şeyi göremem. Amadeus'un bana, herhangi bir ölümlünün tanrılara duyduğu saygı gibi hayranlık duyduğunu sanıyordum. Ama neredeyse yirmi yıl azizim olarak hizmet ettikten sonra, bana tapınması

garipleşti. İffetsiz. Beni arzuladığını fark ettim ve hiçbir şey onu cennette benim yanımda bir yeri hak ettiğine inanmaktan alıkoyamazdı."

Tekrar yürümeye başladığımızda etrafımızdaki gülünç güzellikteki ormanı işaret ediyor. Ağaçların tepelerinde periler uçuşuyor ve takımyıldızlar tepemizdeki mükemmel gökyüzünde dans etmeye devam ediyor. Gevrek sonbahar ormanı gibi kokuyor ama sıcaklık mükemmel.

Buradan nefret etmek istiyorum ama bembeyaz bir geyik sürüsü önümüzden geçerken bakmaktan kendimi alamıyorum. Onları, sanki yapraklardan ve tahtadan yapılmış gibi görünen, kıkırdayan iki kız takip ediyor. El ele tutuşarak uzaklaşmadan önce bizi gördüklerinde eğiliyorlar.

"Dryadlar," diyor Galene, yanlarından geçerken elini uzun altın eğrelti otlarının üzerinde gezdirerek. "Cenneti sevmenin kolay olduğu konusunda haklısın. Aslında, eğer kalmaya karar vererseniz, çok uzak bir gelecekte burada bir tür mutluluk bulacağınızı görebiliyorum."

İlgilenmiyorum.

"Tam da bana Amadeus'u nasıl reddettiğini anlatmak üzereydin. Dur tahmin edeyim. Bunu iyi karşılamadı ve Hortlakların kralı olarak misilleme yaptı," diye düşünüyorum.

Yine üzgün görünüyor. "Oldukça basitleştirilmiş bir ifadeyle, evet, olan buydu. Bir aziz seçildikten sonra kutsal güçleri elinden alınamaz. Ama ben onu reddettikten sonra, Amadeus kutsal meselelerle hiçbir şey yapmak istemedi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen iğrenç bir karanlık ayinle güçlerini yozlaştırdı ve ölümsüzlüğünü ve nekromantik güçlerini kazanmak için kendi kalbini feda etti."

Evet. Bu benim sevgili özenti babama daha çok benziyor.

Galene başıyla onaylıyor. "Amadeus daha sonra yaşam gücünü Nether'ı yozlaştırmak için kullandı, fae'leri kitleler halinde ölümlüler alemine kaçıp orada yeni bir varoluş başlatana kadar katletti. Nihayet Bölünme'yi devreye soktuğumuz Büyük Savaşlar'a kadar zaman son derece karanlıktı. Nether çoktan şu anda olduğu gibi korkunç bir karanlık boyutuna dönüşmüştü - artık o karanlık yeri göremiyorduk bile, ne de biz tanrılar oradan gelen duaları duyabiliyorduk. O alemde hiçbir gücümüz yok. İnsanların orada çok büyük acılar çektiğini fark ettiğimizde artık çok geçti. Ulaşamayacağımız bir yerdeydiler."

Bunu düşündüm. "Ölümlüler âlemine geri dönüp Amadeus'u kendin öldürmeyi düşünmedin mi?"

Yolun ikiye ayrıldığı bir yere geldik. Bilme Tanrıçası iç çekip başını sallarken sola dönüyor.

"Biz tanrıların ölümlüler dünyasının işleyişine doğrudan karışmamız, kader öyle emretmediği sürece, açıkça yasaklanmıştır. Sadece mesajlar, hizmetkârlar ve benzerlerini gönderebiliriz. İzinsiz karışan herhangi bir tanrının varlığı sona erer. Sizi ve beşlinizi meydana getirmek için yaptığım müdahaleler çok azdı, ama diğer tanrıların yok olacağımdan korkmalarına yetecek kadar çoktu."

Galene yüzünü bana dönüyor, ifadesi aydınlanıyor. "Ama kader her şeyin en iyisini bilir, çünkü uğursuz bir gece yarısı çok güçlü bir imgelem gördüm. Syntyche'nin Cehennem'deki insanları özgür bıraktığını gördüm. Dünyanın asırlardır görmediği rakipsiz bir barış döneminden hemen önce büyük kan dökülmesine ve dehşete tanık oldum. Daha sonra Amato'yu görene ve Amadeus'un hükümdarlığına son verenin Syntyche değil, *sen* olduğunu fark edene kadar bu imgelem kafamı karıştırdı. Elbette..."

Duraksıyor ve mahcup görünüyor. "İnsanlar ve tanrıların birlikte gebe kalması oldukça zordur. Diğer tanrıların bu tür birliktelikleri hoş karşılamadığından bahsetmiyorum bile. Amato ölümlüler aleminde takdire şayan bir doktor olana kadar onlara bunlardan hiçbirini söyleyemedim. Sonunda Syntyche'ye söyledim, çünkü Amadeus'un yenildiğini ve Nether'in temizlendiğini gördüğüm tek gelecek senin var olduğun gelecekti." Hafifçe gülüyor. "Ve böylece yaşam tanrıçasının ölüm tanrıçasından bir iyilik istemesi gerçekleşti."

Bir iyilik.

Galene'nin Syntyche'den beni Amato'dan hamile bırakmasını istemesi gibi. İyilik *benim*.

Vay be. Varlığım gerçekten planlanmış. Bir amaç için araç olmak üzere doğmuşum.

Galene başını hızla sallar, güzel yüzü sıkıntılıdır. "Hayır, Maven. Sen bundan çok daha fazlası için doğmuşsun. Seni Cehennem'de gözlemleyemedim ama vazgeçmen ya da bencilce davranman için pek çok fırsat olduğunu biliyorum. Yapılması gerekeni yapacağına dair hiçbir kesinlik yoktu ama başardıklarına bir bak. Yepyeni bir varoluş kazandırdığınız gelecekteki tüm insan yaşamlarını düşünün. Senin sayende ileriye dönük çok daha parlak şeyler görüyorum."

Bana söylediği tüm güzel sözleri duymazdan gelerek gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Syntyche bir ölümlü tarafından hamile bırakılma karşılığında ne aldı?"

"Henüz hiçbir şey. Annene hâlâ büyük bir iyilik borcum var, ne zaman isterse o zaman yaparım."

Yine de. Kadim hatasını düzeltmek için ölüm tanrıçasını pazarlamıştı.
Ne kadar klas.

Galene'nin gülüşü saf bir eğlenceydi. "Seni temin ederim ki kimse Syntyche'yi 'pazarlayamaz'. Annen bunu asla kabul etmeyecek olsa da, Pietro'ya ne kadar derin bir saygı duyduğunu hissettim. Ona düşkündü. Yıllar sonra, asil bir davranış Pietro'nun hayatına mal olduğunda, annenizin ölümle burun buruna gelmesine rağmen affettiği birkaç ölümlüden biri oldu. Kim ve ne olduğunu bilmesine rağmen ona derin bir sevgi ve hayranlık duyuyordu. Bu çoğu kişinin bildiği türden bir sevgi değildi, ama annenizin şimdiye kadar deneyimlediği en yakın şeydi."

Yumuşak, yankılı sözleri anıların dalgalanmasıyla birlikte buharlaşıyor. Sarsılarak kendime geliyorum ve yapılacaklar listemi en son sakladığım büyük boy kapüşonlunun içine geri döndüğümü fark ediyorum. Crypt'in kucağındayım, beş dairesel mutfağımızdaki ahşap sandalyelerden birinde beni tutarken ona bakıyorum. Tıpkı yatak odasında olduğu gibi, beş kişilik dairemizin her yeri çok daha az soğuk.

Everett'in lanetinin geçtiğinin bir işareti. Her şey yavaş yavaş çözülüyor.

Diğerleri de burada. Baelfire sadece şort giymiş, ocakta bir şeyler karıştırıyor. Silas yanımızdaki masada iksir malzemelerini dikkatle birleştiriyor ve Everett masanın öbür ucunda o çok sevimli okuma gözlüklerini takmış, şakağını ovuşturarak el yazısıyla yazılmış bir mektuba kaşlarını çatıyor.

Crypt trans halinden çıktığını görür görmez sırtıyor. "İşte bizim kız. Hafıza şeridindeki son gezintinin nasıldı, sevgilim?"

Hâlâ beynime geri dönen tüm bilgilerin etkisindeyim.

Amadeus'un gizemli geçmişi, tanrıların sınırları, benim nasıl var olduğum...

Sayıları hesaplamak ve Syntyche'nin Pietro Amato'nun hayatını, Asher Douglas'ın babasını durdurmaya çalıştığı için dayak yedikten hemen sonra bağışlamış olması gerektiğini anlamak için matematikçi olmaya gerek yok. Douglas'ın babasının çoktan ölmüş olma ihtimali bu kadar yüksek olmasaydı, onu takip edip kendim öldürmeyi düşünürdüm. Belki bunu daha sonra paralı askere sorarım.

Crypt'e yeniden odaklanarak sorusuna cevap vermeye başlıyorum ama bakışlarım boynuna kilitleniyor. Orada hâlâ aydınlık ve karanlık girdaplar var ama... eskiden daha fazlası vardı. Seks sırasında da fark etmiştim. Elllerinde, bacaklarında ve gövdesinde birkaç işaret eksik.

Ona bakıyorum, sadece telepatik olarak konuşuyorum. *İşaretlerinin geri kalanı nerede?*

Alnımdan öpmeden önce bir süre beni inceliyor. *Sonra, aşkım. Zaten yeterince şey oluyor.*

Bu duyduğum en iyi fırça.

Baelfire'ın bir eliyle karıştırma kaşığını tutup diğer eliyle dikkatimi çekebilmek için çenemi hafifçe yukarı kaldırarak yanımıza gelmesiyle bölünüyoruz. Lanet olsun, tasma ona çok yakışıyor. Bana gülümserken tüm lezzetli altın kasları sergileniyor. Erimiş kehribar gözlerinde artık acı ya da vahşi bir parıltı yok; sadece büyüleyici eşleşmemin karakteristik heyecanı var.

"Bir süredir kendinde değildin. Nasıl hissediyorsun, Yağmur Bulutu?"

Gerçekten mi? Hâlâ kafamda yer eden anıları bir kenara bırakırsak, kendimi inanılmaz hissediyorum. Güçlü.

Sanki yeniden *onlarınmışım* gibi.

Amblemele işaretlenmiş göğsümde durmadan atan kalbimle ben de kendimi daha güçlü hissediyorum. Aradaki fark artık o kadar açık ki, kutsal büyümün bu kadar zayıf olduğunu hissetmemе şaşmamalı. Hepsi beni hayatta tutmak içindi.

Ama artık kibritlerimi geri aldığımı, göğsümde bir kalp attığına, tekrar bağlandığımıza ve onları saatlerce anlamsızca becerdiğime göre... düşünmemek için kendimi zor tuttuğum kötü haberi vermenin zamanı gelmiş olabilir.

Onları uyarmak adil olur.

Boğazımı temizliyorum. "Bir sorunumuz olabilir."

"Yeni olan başka ne var?" Everett, okumakta olduğu mektuptan başını kaldırarak mırıldanıyor.

"Kan yemini ettim."

Silas iksir malzemelerine eklemek üzere *reveriumun* saplarını dikkatle ayırırken başını sallıyor. Ne kadar tuhaf. Crypt için bir şey mi yapıyor? Karabasanımın fark ettiğini sanmıyorum.

"Biliyoruz, *sangfluir*. Nether insanları o yemin sayesinde özgürler." "Bir tane daha," diye açıklıyorum. "Başka bir kan yemini ettim."

Dört kafa o kadar hızlı bana doğru savruluyor ki, beşli yarı şok olmuş yarı öfkeli görünmese komik olurdu.

"Ne?" Everett okuma gözlüklerini çıkarıp bana delici mavi bakışını tüm gücüyle yöneltiyor. "Ne zaman? Ve kime yemin ettin?"

"Arati."

"Ne?" Baelfire karıştırma kaşığına yanlışlıkla ikiye bölerken hepsi birden bağıyor.

Sesleri şaşırtıcı derecede uyumluydu ama hepsi küfür edip bu kadar sert tepki verirken bundan bahsetmenin sırası değildi herhalde.

"Peki bu sefer *tam olarak* ne yapmaya yemin ettiniz?" Crypt talep ediyor, menekşe rengi gözleri benimkileri ararken sertleşiyor.

"Eğer seni tehlikeye atacaksa, lanet tanrılar üzerine yemin ederim ki..." Everett koltuğunu masadan uzaklaştırmadan ve ayağa kalkıp yürümeye başlamadan önce tehlikeli bir şekilde duraksıyor.

Baelfire kırık kaşığı bir kenara fırlatırken Silas'ın kırmızı bakışları kaçınılmazdır, gülümsemesinin tüm izleri kaybolmuştur. Öfkeli bakışları fırın zamanlayıcısı çalıştığında da dağılmıyor.

"Hatırlamıyorum. Henüz," diye ekliyorum, sanki bu tek kelime iyi habermiş gibi. "Allah kahretsin, Maven," diye iç geçiriyor Silas, bıkkın bir halde.

"Her şeyi bize bunu yapıyor."

"Bu noktada, kan yemini etmemeniz için size kan yemini ettireceğim," diye homurdanan Baelfire, zamanlayıcıyı kapatmak için fırına geri döndü.

Tepkilerinde haklılar. Onlara yaşattığım cehennemi düşününce, beni odalardan birine bağlayıp bir daha kapıdan dışarı adım atmamamı sağlamaya çalışmadıklarına biraz şaşırdım. Ama hangi yemini ettiğimi hatırlayamadığım için ne kadar sinirli olsam da bildiğim bir şey var.

"Cennette her ne olduysa, siz dördünüzü ben seçtim," diyorum onlara sessizce. "Sizi tehlikeye atacak bir yemini asla etmem."

"Bizi mi? *Bizim* için endişelendiğimizi *mi* sanıyorsun?" Baelfire homurdanıyor.

Fırının kapağını çarparak kapatmadan önce çıplak eliyle fırından bir çeşit güveç çıkardı ve dönerek tekrar bana doğru yaklaştı. Baelfire'ın öfkesinin ne kadar etkileyici olduğunu unutmuşum ama... Tanrım. Bu kadar kızginken biraz korkutucu olabiliyor, bronz teninin altında mavi ateş uğursuzca titreşiyor.

"Senin için yaşarız. Senin için ölürüz. Biz *seniniz*, *o yüzden* bizimle ne halt etmek istiyorsan onu yap. Sorun bu değil," diye tersliyor. "Sorun sizin çok fedakâr olmanız. Tanımadığın insanları Cehennem'den çıkarmak için kelimenin tam anlamıyla cehennemden geçtin. Ya kan yemininin buraya geri dönmekle bir ilgisi olsaydı? Bize dönmek için daha ne kadar acı çekmeyi seçerdin?"

"Çok daha fazla," diye cevap veriyorum, Crypt'in kucağından inip ayağa kalkıyorum ve öfkeli, kule gibi yükselen şekil değiştirenime daha iyi bakabiliyorum. "Haklısın. Siz dördünüzü incitmek dışında her şeyi yapardım. Yani ödemeyi kabul ettiğim bedel ne olursa olsun, burada seninle kalmaya niyetliydim. İşe yaradı, çünkü geri döndüm ve bağlandık ve bana yardım edin, hiçbir şey ve hiç kimse sonunda sevdiğim adamlarla uzun, huzurlu bir hayatın tadını çıkarmamı engelleyemeyecek-"

Kendimi tutuyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Kahretsin. Her birine ayrı ayrı söyledim ama bunu beşlinin önünde yüksek sesle söylemek çok farklı.

Silas kaşlarını kaldırıyor, masanın diğer tarafından bana sırtırken hayal kırıklığı dağılmaya başlıyor. "Evet? Senin adamlar...?"

"Biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Biliyoruz ama duymak isteriz," diye sırtıyor Crypt. "Hadi sevgilim. İtiraf et."

Bu konuşmanın yeterince verimli geçtiğine karar veriyorum ve Baelfire'in yaptığı yemeği incelemeye dönüyorum. Her ne ise, içinde patates ve peynir var ve harika kokuyor. "Bu şaheser soğuyacak."

"Nasıl oluyor da lanet olası *Cennet*'ten bize geri dönmek için düşünüyorsun ve hâlâ '*L-kelimesini*' yüksek sesle söylemenin tuhaf olduğunu düşünüyorsun?" Everett şaşkınlıkla soruyor.

Tüm dikkatim patates güvecindeymiş gibi davranamadan, Baelfire beni güçlü, sıcak kollarıyla sarıyor. Başımın tepesini öpüyor ve şekil değiştiren öfkesi kızgın olduğu kadar çabuk yatışırken iç çekiyor.

"Biliyor musun tatlım, aşkıdan aptalca şeyler yaptığını bildiğim halde kızgın kalmak gerçekten çok zor. Ama eğer tüm anılarını geri alırsan ve bu kan yemininin sana acı vereceğini öğrenirsek, ben..." Durdu, düşünüyordu.

Ona sırtıtmak için başımı arkaya eğiyorum. "İyi bir tehdidi severim, o yüzden devam et.

Ne yapacaksın?"

Kararını verdi. "Hayatımızın geri kalanında sana sadece yeşil jöle servis edeceğim."

İşte bu çok zalimce.

Kan çiçeğime ^{BAĞLI}OLMAK bu sefer farklı.

Maven'ın gölge kalbine bağlı olmak ile *gerçek* kalbine bağlı olmak arasındaki fark gibi. Baş döndürücü yarı tanrıçamızın bunun geri kalanımız üzerindeki etkisinin henüz farkında olduğundan bile şüpheliyim, ama son bağlanmamızla aramızdaki fark şaşırtıcı.

Önceden inanılmazdı. Başıma gelen en iyi şeydi.

Bu kez, bağ yerine oturduğunda, anında rakipsiz, uhrevi bir aydınlanmaya dönüştü. Doğrudan ruhuma inen ilahi bir yıldırım, kalbimi ve kaderimi Maven'inkine mühürledi.

Yeni bağlanma dürtüleri de bu sefer çok daha güçlü. Son bir buçuk günü Maven'ın tadını çıkararak ve ister benden ister beşli üyelerimden kaynaklansın, onun her anından zevk alarak geçirmiş olmama rağmen, hâlâ ondan daha fazlasını arzuluyorum. Lanetimden geriye kalan tek delilik onun bana ilham verdiği delilik.

Yine de bir kez daha, lanetim *sonunda* yok oldu.

Bu akıl sağlığı hissi çok dokunaklı. Baelfire'ın yaptığı güveci yemek için masanın etrafında toplandığımızda, beşlimle yemek yemek kadar basit bir şey bile kutsanmış bir şekilde huzur verici - Maven'ın yeni eteryum kılıcını incelemeye başlayan Crypt hariç.

Her ne kadar laneti onu etkiledikçe işaretleri parlıyor olsa da, bakıcımıza geri döndüğümüzden beri bunun daha az sıklıkta olduğunu fark ettim. Damarlarımda hissedebildiğim neredeyse kontrol edilemez güç artışını göz önünde bulundurduğumda, onun da genel olarak daha güçlü olması ve biraz daha az acı çekmesi gerektiğine karar verdim.

Yine de, kırılmaz laneti için onu kıskanmıyorum, bu yüzden bir *reverium* iksiriyle uğraşıyordum. Dün muhteşem bakıcımızla sevişirken deri ceketini gözetimsiz bir şekilde yerde bıraktı ve ben de ceplerinden birinde birkaç dal renksiz bitki buldum.

Lanetinin acısını dindirmek onun tek çaresi. Belki de Kâbus Prensi'nin kâbus dolu geçmişi hakkında bildiklerimden sonra bunu ona borçlu olduğumu hissediyorum.

Lanetimin tekrar ortadan kalkması... Tanrılar aşkına, altı uzun ve berbat aydan sonra ilk kez kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Artık kafamı parçalayan sesler yok. Artık parlayan balıkçılar, impsler ya da hayal gücümün çırpınan diğer figürleri yok. Geriye kalan tek şey Maven'a ve onun nefis derecede güçlü kanına duyduğum aynı yakıcı susuzluk - ama o zaman, mükemmel gaddar bakıcım buna aldırıyor, ben de öyle.

Yemek yerken kendi zihnime sahip olmanın basit zevkinin tadını çıkarıyorum, diğerleri de ön kapı sert bir şekilde çalınana kadar havadan sudan konuşuyorlar. Baelfire şekil değiştiren hızını kullanarak kapıyı hızla açtı ve Asher Douglas'ı gördü. Everett'in lanetinin bozulmasının ardından hava sıcaklıkları yavaş yavaş normale dönmeye başladığından, paralı asker artık kışlık giysiler içinde değil.

Douglas seçkinlerin güvenli sığınağında olanlardan sonra tamamen iyileşmiş durumda ve Baelfire'in omzunun üzerinden Everett'e bakarken geri kalanımıza göz ucuyla bile bakmıyor.

Everett'in okuduğu mektubu başıyla işaret ederek, "Eee?" diye soruyor.

Everett iç geçiriyor. "Sadece onu öldür ve bu işi bitir."

"Kimi öldüreyim?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Senin bakıcına kafayı takmış olan çatlak büyücüyü," diye homurdanıyor Douglas. "Gerçek yüzünü canlı yayında göstermeye karar verdiğinden beri kalenin dışında yandaş topluyor. Bu arada, ne kadar pervasız bir yol-"

"Dur bakalım," diyerek Baelfire onun sözünü ters ters bakarak kesti. "Maven'a takıntılı başka biri daha mı var? Boş versene, dostumun zaten dört takıntılı ucubesi var. Daha fazlası için yerimiz yok. Kim bu büyücü?"

Douglas yediğimiz yemeği fark ediyor ve mutfağa göz atıyor ama hâlâ yerinde duran korumalar yüzünden içeri giremiyor. "Hiç yemek artığı var mı? Açlıktan ölüyorum."

"Hayır," diyorum diğerleriyle aynı anda -kaşlarını çatan Maven hariç.

"Yine de artan yemeğimiz var," diye belirtiyor.

Crypt sonunda eteryum bıçağını yere bırakıyor. "Bu senin için aşkım. Sevdiğin patatesleri seni vuran birinin boğazına tıkmak için aramaya gitmedim."

"Bunun için özür diledim," diye homurdanıyor Douglas. "Bana sorarsanız aşırı özür diledim."

"Dilemedik," diyor Everett soğuk bir sesle. Sonra elemental iç geçiriyor ve okuma gözlüğünü yerine takarak mektubu tekrar gözden geçiriyor, geri kalanımıza hitap ederken kaşları çatılıyor. "Lillian bunu benim için kapının altından attı. Douglas'ın bahsettiği çatlak Orlando Coates adında bir tarikat lideri. Onunla daha önce, uzun zaman önce, tarikat üyeleriyle birlikte Syntyche'nin tapınaklarından birine yerleşmeye çalıştığında tanışmış. Görünüşe göre Sytyche'ye kafayı takmış ve müritlerine onun göksel üçüzlerin ilk çocuğu olduğu için Cennet'in kraliçesi ve dünyanın hükümdarı olması gerektiğini ve bunun gibi bir sürü deli saçmalığını öğretiyor. Lillian bunu Coates'un sonunda seninle tanışabilmek için dikkatimizi çekmek amacıyla çaresiz yollara başvurmaya başladığı konusunda beni uyarmak için yazdı," diye ekliyor Everett, Maven'a bakarak.

O da başını öne eğiyor. "Çaresiz yolları tanımla."

"Tüm müritlerine ve Everbound'un güvenli sığınağına toplanan diğer insanlara öğlen vakti senin onuruna büyük bir fedakârlık yapacağını söylüyor," diye homurdanıyor Asher Douglas kapı aralığından, hâlâ ocaktaki güvece bakarak. "Ayrıca senin için bir tapınak inşa ediyor."

"Benim için mi?"

Paralı asker başını sallıyor ve boğazının sütunundaki dövmeyle kaşıyor. "Evet."

"Adam kafayı yemiş."

"Evet." Asher tekrar Everett'e bakar. "Orlando Coates'u öldürmek onun şaşırtıcı derecede büyük tarikatını kızdıracaktır. Diğer Reformistleri ve Nether insanlarını da kışkırtabilirler. Burada ancak bu kadar uzun süre saklanabilirsiniz."

"O zaman tarikatı da öldür," diye omuz silkiyor Everett, kayıtsızca.

"Daha büyük bir sorun haline gelmeden," diye kolayca kabul ediyor Crypt, Maven'in eteryum bıçağını masanın üzerinde döndürerek.

Kaşlarını havaya kalkıyor ve aynı derecede şaşkın görünen Baelfire ile bakışıyoruz. Yukarıdaki Tanrılar. Biz düzen dışındayken gösteriyi yöneten *bu* ikisi miydi? Everett'in son altı ayda biraz değiştiğini anladım ama tam bir imha emri bizim için bile aşırı.

Bu arada, kan çiçeğim düşüncelerini ele vermeden Everett'i inceliyor.

"Kafayı yemişsin," diye kaşlarını çatıyor Douglas. "Sırf sen bakıcına yakın olmalarından hoşlanmıyorsun diye bütün bir tarikatı öldürmeyeceğim."

Everett gözlüklerini tekrar çıkarır. "Ona takıntılı olduklarını kendin söyledin. Takıntı insanları tehlikeli yapar."

"Hadi canım. Kanıt A," diye alay ediyor paralı asker, hâlâ giremediği eşikten tüm beşlimizi işaret ederek.

"Onunla ben buluşurum," diye karar veriyor Maven, masadan kalkarak.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz, birbirimizle konuşurken anlık itirazlarımız beşli bağda yankılanıyor. Ama o tek bir sert bakışla her şeyi kesiyor ve sonra telepatik olarak bizimle konuşuyor.

Tarikat lideri faydalı olabilir. Amadeus'u alt etmeden önce müttefiklerimizi geri çevirmeyeceğim.

Amadeus'u alt etmek mi? Asher Douglas'a hemen çıkacağımızı söyleyip kapıyı kapatırken hepimiz şaşkınlıkla ona bakakalıyoruz. O bize doğru döndüğünde ben de ona yetiştim.

"Sadece bizim için döndüğünüzü söylediniz. Gerçekte Varlık'ı öldürmek mi istiyorsun?" Kontrol ediyorum.

Maven cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp açıyor ve kendinden emin bir şekilde, "Birlikte kalıcı bir gelecek istiyorsak onu bitirmem gerekiyor. Ben de öyle."

Crypt, Everett, Baelfire ve ben buna iyice bakmak için etrafta toplandık

List

e. Crypt sırtıyor. "Tüm iyi listeler gibi pastel boyayla yazılmış."

Dikkatim sonuna kayıyor ve neredeyse güleceğim. "*Sangfluir*, 'rest in Barış' genellikle ölen birinin kaderini tanımlamak için kullanılan bir deyimdir."

"Biri öldü," diye sırtıyor ve komik bir şeymiş gibi eliyle kendini işaret ediyor.

Tanrılar yukarıda.

Crypt durum farklı olsaydı gülecekmiş gibi öksürüyor. Baelfire ve ben ona bakıyoruz ve eminim ki o da benim gibi, onu *gerçekten* terapiye götürmemiz gerekebileceği ihtimalini düşünüyor.

Everett burun kemiğini sıkıyor. "Hayır. Çok erken."

Tatsız şakasına verdiğimiz tepkiler onun eğlencesini azaltmıyor. Kâğıdı tekrar katlayıp kapüşonunun ceplerinden birinde kaybolmadan önce arkasındaki karmaşık harita taslağına kısa bir bakış atmamızı sağlarken kan çiçeğim daha da sırtıyor.

Sonra Maven ciddileşiyor. "Kendimizi korumanın yanı sıra, Amadeus'u yenmek miraslar ve insanlar için her şeyi değiştirecek. Nether bir zamanlar olduğu gibi geri dönebilir ve canavarlar kaçmaya çalışmaz.

artık ölümlüler diyarına giremez. Bu herkes için barış getirecektir, ama özellikle de bizim için."

En son geri dönen anılarından bazılarını kısaca anlatıyor - Galene'in ona Amadeus'un nasıl ortaya çıktığı ve bunun da Maven'ı nasıl ortaya çıkardığı hakkında anlattığı her şeyi.

Sözlerini bitirdiğinde, Amadeus'u ele geçirme konusunda hemfikir olup olmamamızı bekliyor ama benim dikkatim dağıldı. İfadelerinden bazıları bana, Amadeus'a inanıp inanmadığını merak ettiriyor.

"Sen tanrıların bir entrikasından çok daha fazlasısın, *ima sangfluir*," diye mırıldanıyorum. "Bana bunu bildiğini söyle."

Uzaklara bakıyor, bir süre sessiz kaldıktan sonra saf Maven'a özgü o güzelim kararlılıkla bize geri dönüyor.

"Belki bir amaç için doğdum ama umurumda değil. Nasıl var olduğum önemli değil, artık kendi kaderimi kendim seçiyorum. Ve ben bizi seçiyorum. Amadeus'u öldürmek sadece bir yan fayda ve sevdiğim mirasları korumanın en iyi yolu-" Heyecanlı ifadelerimizi görüyor ve hemen "sevişmek" diye ekliyor.

Böylesine ciddi ve güzel bir ifadenin böylesine inatçı bir sonla bitmesi bizden şaşkın kahkahalar koparıyor. Baelfire kollarını bakıcımıza dolayarak onu sersem bir aptal gibi etrafında döndürüyor.

"Bu kadar sevimli olmayı bırak," diye inliyor ve Maven'ı alnından öpmek için yere bırakıyor. "Bu beni sertleştiriyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Onun yaptığı her şey seni sertleştiriyor, seni aşırı seks düşkünü kertenkele."

"Sanki sen daha iyisin de, seni azgın kan emici," diye alay ediyor Everett.

Crypt sırtıyor. "Şimdi, şimdi. Hiçbirimizin siki sevimli bakıcımız tarafından tamamen büyülenmemiş gibi davranmayalım."

Baelfire başını sallıyor. "Ne güzel söyledin. Çok tuhaf şeyler söylüyorsun."

"O mu?" Everett aval aval Baelfire'a bakıyor. "Ciddi misin? Koca ağzını açıp spermimin sıcaklığını sorduğun zamanı hayal mi ediyorum, yoksa hiç mi öz farkındalığın yok?"

Maven'ın kahkahası hepimizin dikkatini aynı anda çekiyor ve güzel dudaklarında kıvrılan gülümsemeyi gördüğümde kalbim hızlanıyor. "Şimdi neyini sordu?"

Everett'in yüzü pembeleşiyor. "Önemli bir şey değil. Senin şekil değiştirenin lanet olası bir filtresi yok."

Crypt, Everett'in omzunu sıvazlayarak, "Ben kendi adıma, Baelfire'in son derece makul sorusuna vereceğin cevabı hâlâ bekliyorum," diyor.

Everett onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor, daha da kızarıyor. "Kapa çeneni."

Bael, "Boo, bana ilk ve son kez söyle," diye söze başlıyor. "Dondurması patladığında, sanki-"

Everett, Baelfire'in ağzını donduruyor, oflayıp pufluyor ve Maven'la yüzleşmeden önce ceketini düzeltiyor. "Neyse, konumuza dönelim."

"Senin spermin," diye öneriyorum, dayanamayarak.

Yaralı elemental bana tehditkâr bir şekilde baktıktan sonra bakıcımıza çok daha yumuşak bir bakış attı. "Gerçekten Amadeus'u öldürmek mi istiyorsun?"

Maven hâlâ maskaralıklarımıza sırtıyor ama başını sallıyor. "Ya da şu anda onun için ölüme en yakın şey neyse onu. Saltanatı sona erdiği ve siz dördünüz ondan güvende olduğunuz sürece."

O da daha güvende olacak, diye düşünüyor Crypt bağ aracılığıyla, ama sadece bana, Everett'e ve Baelfire'a karşı.

Benim düşüncelerim de aynen böyle, diye cevaplıyor Everett. *Varlık için biz bir hiçiz. Sadece ona ulaşmak için bize zarar verir. Onun geri döndüğünü biliyor olmalı, bu yüzden harekete geçmesi an meselesi.*

Ona herhangi bir şekilde zarar vermeye cüret ederse, kaderi kanla imzalanır, diye ekliyorum, Maven'ın Hortlak baba figürünün ona bir daha ulaşmaya çalışması fikri bile beni rahatsız ediyor.

Baelfire başını sallıyor.

Bakıcımız her birimizin arasına bakıyor, belli ki onsuz iletişim kurduğumuzun farkında. Her zaman etkileyici bir şekilde gözlemci olmuştur ve hiçbirimiz duygularımızı gizleme konusunda onun kadar yetenekli değiliz, bu yüzden konuyla ilgili hislerimizi kolayca çözerek memnun görüldüğünde şaşırmadım.

"Güzel. O zaman tahtaya bir piyon daha koyalım."

Tarikat liderini kastediyor.

Her ne kadar kan çiçeğimin acımasız pratikliğine bayılsam da, yine de onun bu daireden ayrılması fikrinden hoşlanmıyorum. İster yeni gelen çok daha güçlü dürtülerim yüzünden olsun, ister cehennem gibi geçen altı ayın yaralarını daha yeni sarmaya başladığımız için olsun, Maven'ı burada tutmak istiyorum. Burada, koşuşlar tarafından korunuyoruz ve ona gönlümüzce tapabilir ve onunla ilgilenebiliriz.

Dışarıda...

"Dışarıdaki ucubelerden biri sana zarar vermeye kalkarsa, hepsini ateşe verebilir miyim?" Baelfire kontrol ediyor.

"Yakmazlar," diyor kendinden emin bir şekilde ve daha fazla kıyafet ve bot aramak için mutfağı terk edip odasına gidiyor.

Kulak misafiri olmadığında, beşli grubumun geri kalanıyla birbirimize bakıyoruz.

Baelfire omuz silkti. "Siktir et. Eğer biri ona karşı hoşumuza gitmeyen bir hareket yaparsa-"

"Eğer ona hoşlanmadığımız bir şekilde *bakarlarsa*," diye düzeltiyor Crypt, işaretleri tekrar tekrar yanarken pencerelerden birine bakarak.

"Onlar ölü," diye onaylıyor
Everett. Başımı sallıyorum.

Tuzla korunan dairemizden dışarı adımımızı atar atmaz, koridorda bekleyen birkaç düzine hayalet tarafından karşılanıyorum. Çoğu taze görünüyor, ancak bazıları biraz bulanık, örneğin yanımdan geçerken iyi arkadaşmışız gibi bana el sallayan mavi saçlı genç kadın hayalet gibi.

Hasat edilip yoluna devam etmek için acelesi varmış gibi görünmüyor. Geçen gün, beşli grubum bensiz kalbimi almaya gittiğinde, ne kadar kalacaklarını görmek için ona planımı anlatmaya çalıştım. Planımın ne kadarının tercüme sırasında kaybolduğundan emin değilim, ama görünüşe göre durumu diğer hayaletlere açıklıyordu, çünkü hiçbirisi Everbound'a musallat olurken özellikle sabırsız değildi.

Koridorda dolaşırken beşli grubumun tamamı normal kıyafetler giymiş durumda. Sıcak havayı takdir etsem de Everett'in pencereleri süsleyen o güzelim buz desenlerini özlüyorum.

Koridorlardaki yürüyüşümüze ara verip, tonozlu kale pencerelerinden birinden dışarı bakıyorum.

Tanrım. Dışarıda bir sürü insan toplanmış.

Halfon'u çevreleyen mülteci çadır kenti şimdi Everbound Kalesi'ni çevrelemek için yayıldı. Kış havası nihayet hafiflediğine göre, dışarıda kamp kuran herkesin keyfi yerinde görünüyor. Bazıları Everbound'un eteryumla çalışan koğuşlarında korunmak için başka bölgelerden gelen mültecilere benziyor. Diğer kampçılar ise birbirlerine yardım eden ve birbirlerine bağlı kalan, gri ten rengine sahip Nether insanları.

Daha uzakta, bükülmüş Everbound Ormanı'na daha yakın olan çadırların hepsi siyah. Dışarıda dolaşırken gördüğüm figürler de siyah giyinmiş. Muhtemelen tarikat üyeleri.

Bir de insan muhabirler var.

Ellerindeki kameralar yüzünden muhabir olduklarını biliyorum, ama aynı zamanda Lillian açık renk bir ceketle orada durduğu için. Onlardan elinden geldiğince nazik bir şekilde gitmelerini istediği çok açık.

Fotoğrafçılardan biri bir şey söyler ve onu tersler. Diğerleri gülüyor.

Crypt çenesini omuzlarımdan birine dayayana kadar ona ne kadar sert baktığımı fark etmiyorum.

"Ona bir örnek vereyim mi aşkım?" diye soruyor ve yanağımdan öpüyor.

Ona bakıyorum, bir an için o koyu mor gözlerindeki gümüş beneklere hayranlıkla bakıyorum. O kadar *yakışıklı* ki, ama boynunu süsleyen birkaç açık ve koyu renk girdabı fark edince sinirleniyorum. Eğer kayıp izlerini tekrar sorarsam, bir fırça daha yiyeceğimi tahmin ediyorum ve şimdi bunun zamanı değil.

Muhteşem karabasanımın aramızdaki derin bağı ne kadar arzuladığını bildiğimden, telepatik olarak sadece onunla konuşuyorum. *İnsanların Lillian'a saygısızlık etmesinden hoşlanmıyorum. Onu korkut ama öldürme.*

Ortadan kaybolmadan önce bakışları lezzetli ve karanlık bir sırtışa dönüşüyor. Bir an sonra, beşli grubumun geri kalanı ve ben Kabus Prensi'nin Lillian'ın hemen yanında belirmesini izliyoruz. Saygısız muhabirin elini sıkmak istercesine uzandı. Adam o kadar şaşırılmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı ki, sanki otomatik pilota gibi kendi elini uzattı ve ağzı açık kaldı.

Crypt adamın elini tutar tutmaz ikisi de ortadan kaybolur.

Diğer fotoğrafçılar çılgına döner. Bu arada Lillian tedirgin bir ifadeyle kaşlarını çatarak kaleye bakar. Bizi bu pencereden görüp görmediğinden emin değilim ama yine de el sallıyorum.

Crypt aşağıda tekrar görünmüyor ama muhabir görünüyor. Limbo'dan sendeleyerek çıkıyor, gazeteci kalabalığından ite kaka sıyrılıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere düşmeden önce kusuyor.

"Sadist," diye mırıldanıyor Everett, gülümsediğimi belirtmek için serin parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor.

"Bunu hak etti," diye savunuyorum iç çekmeden önce. "Tarikatçılara ulaşmadan önce diğerlerinin icabına bakmamız gerekecek."

"Kolayca halledilir," diyor Silas, kan büyüleriyle parlayan kararmış parmak uçlarını kaldırarak. "Onları istediğin şekilde büyüleyebilirim."

"Onları dondurmak daha az zaman alır," diye belirtiyor Everett.

Baelfire omuz silkiyor. "Elbette, ama bahse girerim o davetsiz misafirleri ateşe verip çılgınlıklarını dinlemek küçük tanrıçamızı yeniden gülümsetir."

Aman Tanrım. Aşırı uçlara atlamakta en ufak bir tereddüt yok. Artık hepsi *kafayı* yemiş durumda.

Buna bayılıyorum.

Ama her ne kadar daha fazla kamera önünde olma fikrinden nefret etsem de, aşağıdaki muhabirler mecazi satranç tahtasındaki bir başka taş.

Yedi yaşındayken ve Amadeus'un kalesinin dışındaki kulübemde o kadar izole olmuştum ki bazen yüksek sesle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyordum, Lillian bana satranç öğretti. Oyun taşlarını ölü odun parçalarından oydu, kulübemin zeminine kömürle derme çatma bir tahta çizdi ve bana bildiği her şeyi öğretti. Fae olan eski kocasının satrancı çok sevdiğini söyledi ve bana hayata bir satranç oyunu gibi bakarsam, olayları tahmin edebileceğimi ve çok daha iyi strateji kurabileceğimi söyledi.

Lillian'la satranç oynamadığım zamanlarda kendimle oynuyordum. Bu bana hem rakibimi hem de kendimi analiz etmeyi ve gelecekteki olası her saldırıyı ve sonucu aramayı öğretti. Bu beceriler eğitimim sırasında ve daha sonra Amadeus'un arenasında karşılaştığım herkesten daha iyi düşünmemi ve daha iyi manevra yapmamı sağladı.

Amadeus düştükten ve beşli grubumla ben huzur içinde kaldıktan sonra, dünya kendini onarmaya başladığında muhabirlerin odaklanacakları daha çok şey olacak. Ama şimdilik, istesem de istemesem de en büyük odak noktaları ben olacağım. Onları öldürmek ya da onlara zarar vermek misillemelere ya da daha kötüsü beşlimin kindar, bencil Ölümsüz Beşli ile kıyaslanmasına yol açacaktır. O ölümsüz pislikler gibi olmaktansa dilimi başka bir kazığa geçirip ateşe vermeyi tercih ederim.

Şu anda dünya geri dönüşüm konusunda aşırı heyecanlı ve doğru ya da yanlış olsun, bu muhabirlerin onlara aktardığı her ayrıntıyı yalayıp yutacaklar.

Gerçeği doğrudan kaynağından öğrenmelerini tercih ederim.

"Onlara zarar vermeyeceğiz," diye karar verdim, tam o sırada Crypt koridorda tekrar belirdi. "Birkaç soruya cevap vereceğim ve tarikatçılara geçeceğim."

Everett yüzünü buruşturdu. "Kardelen, ben yıllardır paparazzilerle, kameralarla falan uğraşıyorum. İnan bana, sadece birkaç soru ya da fotoğrafla yetinmeyecekler. Sana çok yaklaştırmaya çalışacaklar."

"O zaman onları kuzgunlarımla tanıştıtırırım. Ya da hayaletlerle. Ya da sizlerle. Ya da yeni bıçağımla." Endişeli beşlime sırtımdan önce parmaklarımla listeliyorum.

Baelfire gözlerini kısıyor. "Peki ya...

Cuttrina?" "Ne?"

"Diğer hançerine Pierce adını vermiştin, o halde tırpan-bıçak şeyine de bir isim bulman gerekecek, değil mi?" diye işaret ediyor. "Bu Pierce'ın kız arkadaşı Cuttrina olabilir."

Sırıttıyorum. "Artık tüm silahlarıma isim mi vereceğiz?"

"Neden olmasın, cehennem çocuğu? Hazır başlamışken hepimizin sikine isim verebilirsin," diye cilve yapıyor, kaşları zıplıyor.

Everett alay ediyor, yanakları pembeleşmeye başlamış bile. "Bu bir hayır. Bunu yapmayacağız."

"Gerçi yapsaydı, benimkinin adını da Pierce koyması gerekirdi," diye takılıyor Crypt, bana bir öpücük kondurarak. "Malum sebeplerden dolayı."

Asher Douglas yanımdan yüksek sesle homurdanıyor ve biz dikkatimizi dağıtırken bu koridora döndüğünü fark ediyorum. Büyük ödül avcısı, Crypt'in aleti hakkında istemeden de olsa öğrendikleri yüzünden tiksinti dolu bir yüz ifadesi takınırken, mavi saçlı kız hayalet gelip onun yanağını öpüyormuş gibi yapıyor.

"Tarikat lideri aptalca bir şey yapmadan önce siz beşinizin nihayet yataktan çıkıp çıkmadığınızı görmeye geldim," diye homurdanıyor. "Ama lütfen, tüm tanrılar aşkına, birlikte çalışmaktan hoşnutsuzluk duyduğum en tuhaf beşli olmayı bırakın."

Onu bu kadar rahatsız görünce yine sırttmaktan kendimi alamıyorum.

"Kaba." "Pek sayılmaz. Sadece senin hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok.

Beşlinin süprüntüsü," diye titriyor ve koridordan çıkmak için dönmeden önce tekrar öğürüyor.

Bunu yaparken, giydiği uzun kollu savaş kıyafetinin altından görünen garip, parıldayan altın rengi bir dövmenin üst kısmını fark ediyorum. Kızılın görünürde daha küçük başka dövmeleri de var ama bu dikkatimi çekiyor. Onda bir şeyler var.

Baelfire dikkatimin nerede olduğunu fark etti. "Eğer mürekkep seviyorsan, biraz getireyim. Ne istersen. Crypt'in o çok sevdiğin garip, girdaplı dövmelerini bile yaptırırım."

"Son kez söylüyorum, onlar dövme değil," diyor Crypt ve koridorda yürümeye devam ederken elimi tutuyor. İşaretleri birkaç kez parlıyor ama acısını göstermekten dikkatle kaçınıyor.

Hâlâ onlara ne olduğunu bilmek istiyorum, ona telepatik olarak hatırlatıyorum.

Sonra, aşkım. Her şeyden önce, istenmeyen hayranlarınla ilgilenelim.

Everbound Kalesi'nin ana batı çıkışından dışarı adımımızı attığımız anda ortalık karışıyor. Nether insanları alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, kameralar çalışıyor ve insanlar bize yaklaştırmaya çalışıyor. Neyse ki, yüzlerce kuzgun

kalenin tepelerinde. Uğursuz kuşlar beni dışarıda gördüklerinde, birkaç düzinesi yanıma üşüşürken, çok sevdiğim büyük kuş bir kez daha omzuma tünüyor.

Bu yeterli bir hatırlatma. Kampın içinden geçip bizi karşılamak için acele eden fotoğrafçı kümesine doğru yürürken seyirciler hızla geri çekilip bize daha geniş bir alan bırakıyorlar.

Seçkinlerin güvenli sığınağında maruz kaldığımız onca şeyden sonra huşu içinde, heyecanlı bir kalabalığın arasından yürümek tuhaf geliyor. Küfür eden, bağırان ve tiksintiyle yüzüme tüküren insanlar yerine, bu insanlar ve Reformistler, beşlimin ve benim geçişimizi izlerken yüz hatlarının her yerinde bir hayranlık var. Bazıları heyecanlı görünürken, diğerleri korku dolu bir huşu içinde izliyor.

Damarlarımdaki taze güç dalgası bana ruhları toplamanın yanı sıra, kutsal büyüümün artık bana bu şekilde saygı duymalarıyla beslendiğini hatırlatıyor. Ama daha da önemlisi, tüm bu bakışlar arasında yürürken kalbim *çok fazla* çarpıyor.

Şunu yapmayı kes, diye kafamın içinde kaşlarımı çatıyorum.

Baelfire sırtlıyor ve şaşkın kalabalığı bana doğru herhangi bir tehlike işareti var mı diye tarıyor. *Yine kalbiyle konuşuyor.*

Aww. Gergin mi hissediyorsun? Everett diğer elimi tutmak için Crypt'in karşısındaki yanıma geçerek alay ediyor.

Bir kalple gergin hissetmek böyle bir şey mi?

Ugh. Kalpler tam bir drama kraliçesi.

Sonunda muhabirler ve fotoğrafçılar bizi cesaret edebildikleri kadar yakın bir şekilde çevreliyor, benim beşli grubum ve kuzgunlardan oluşan bir komplo onları uyarırcasına bakıyor.

"Maven Oakley!" diye bağırıyor içlerinden biri. "Bu tarafa! Bize bir gülümseme ver!"

Yine mi gülümseme saçmalığı? Yanıp sönen kameraları görmezden gelerek ona bakıyorum ve bu öneriyi yaptığı için ne kadar aptal olduğunu yüz ifademle belli ediyorum. Telaşlanıyor ve dikkatimi çekmek isteyen diğer muhabirlerin arkasına saklanıyor, çılgınca bir heyecanla birbirleriyle konuşuyorlar.

"Beşlinize geri döndüğünüz için mutlu musunuz?"

"Ayaklanmanın sebebi siz miydiniz?"

"Yarı tanrıça olduğunuz doğru mu?" diye bağırıyor bir üçüncüsü. Tanrılar. Hep böyle bariz sorular mı sorarlar?

"Biri hepimizin cevabını zaten bilmediği bir şey sorsun," diye iç geçiriyorum.

Görünüşe göre bu yanlış bir uyarıydı, çünkü beşlime göz attığını saklamaya bile çalışmayan bir kadın öne çıktı. Boğazını temizleyip mikrofonu bana doğru iterken bakışlarını dört muhteşem eşleşmemden ayırmıyor.

"Maven Oakley. Kabus yiyen bir yarı canavara, ölüm büyücüsüne dönüşmüş bir dahiye, insanoğlunun bildiği en sıcak ateşi püskürten bir ejderhaya ve zengin, erimeyen bir generale aitsin. Oldukça etkileyici bir beşli, görünüşlerinden bahsetmiyorum bile! Çok şanslısınız. Böyle bir gücün emrinde olması nasıl bir duygu? Tanrıların sizi bu kadar cömertçe kibritlerinizle kutsamasının nedeni Cennet'le olan bağlantınız mı?"

Tut şu lanet telefonu, diye hırlıyor Baelfire bağın içinden. *Bu kaltak gerçekten de seninki hariç tüm yeteneklerimizden mi bahsetti? Senin yarı tanrıça olduğun gerçeğini görmezden mi geliyor?*

Beşli grubumun geri kalanının da onun üslubundan aynı derecede rahatsız olduğunu anlamak için bakmama gerek yok ama birinin beni görmezden gelmesi umurumda değil.

Asıl hatası, hâlâ beşlime salyalarını akıtıyor olması.

Mikrofonu kapatıp uzaklaştırarak sadece kadınla konuşabiliyorum ve ona yanıltıcı bir şekilde tatlı bir gülümseme veriyorum. "Onlara şehvetle baktığın için seni suçlamıyorum ama bana ait olana bir daha bakarsan, hızla kısalan ömrünün geri kalanında seni cam parçalarına işetirim."

Gözleri açılıyor ve kıcı yanıyormuş gibi geri çekiliyor.

Çok sahiplenici, thanafluir, diye kıkırdıyor Silas bağın içinden.

Seninki gibi tehditler varken şiire ne gerek var? Crypt elimi şefkatle sıkarak ekliyor.

Birini ya da ikisini birden kenara çekip öpmek için ani ve güçlü bir istek duyuyorum. Baelfire hâlâ bize hayran hayran bakan insanlara bakıyor ve *tanrılar*, onun tehlikeli tarafını seviyorum. Everett de güzel, yaralı yüzünün fotoğrafını çekmeye çalışan fotoğrafçıları tamamen görmezden gelirken dikkatimi çekiyor.

Karnımın alt kısmında hoş bir sıcaklık hissediyorum. Belki de hepimiz tekrar birbirimize bağlandığımız içindir, ama bu işi bitirip tekrar kemiklerinin üzerine atlamaya şimdiden o kadar hazırım ki. Bu kadar koruyucu, yakışıklı ve *benim olduklarında* onlara uzun süre direnemem.

Tanrım, kokusunu alıyorum ve bu muhteşem bir koku, diye inliyor Baelfire bağın içinden sadece bana doğru.

Sahiplenici düşüncelerimi bölmek için bir başkası öne çıkıyor, bana doğru bir mikrofon kaldırırken etrafımızdaki kuzgunlara endişeyle bakıyor.

"M-Maven Oakley, altı aydır hakkınızda pek çok söylenti duyduk. Bu söylentilerden bazıları açıkça yanlış, ancak son dönüşünüz ve sürekli büyüyen Nether'ın sınırlarındaki beklenmedik dalgalanmalar ve saldırılarla-"

Eteryum bıçağımın hâlâ botumda bıraktığım yerde olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve güzel, berrak bıçağı incelemek için çekip çıkarıyorum. "Sadede gel."

Muhabirlerden birkaçı dönüp kaçıyor.

Bu onları tekrar tehdit ediyormuşum gibi görünmesine neden oldu, değil mi? Fark ettim.

Everett, *belki de gündelik konuşmalarda bıçak çıkarmamayı* öneriyor.

Belli ki o da diğerleri gibi eğleniyor. Crypt bana düpedüz gülüyor, elimin arkasını öpüyor.

Sonunda, mikrofonunu uzatan muhabir bir çift büyüdü, boğazını temizledi ve sordu, "Ayaklanma'nın sonunu getirmek için geri döndüğünüz doğru mu?"

"Onun gibi bir şey."

Muhabirler heyecanlanıyor, fotoğraf çekiyorlar ve içlerinden biri "Size nasıl güveneceğiz?" diyene kadar bu sorunun varyasyonlarını tekrarlıyorlar. Siz hâlâ Varlık'ın belası değil misiniz?"

Şuna bakıyorum. "Bana güvenip güvenmemeniz umurunda değil ama ben artık Amadeus'un belası değilim. Ben onun hesaplaşmasıyım."

Lillian'ın yaklaştığını ve beni daha iyi görebilmek için muhabirlerin üzerinden bakmaya çalıştığını fark ettiğimde onlar hâlâ çılgına dönmüşlerdi. Dünyanın ellerine geçen fotoğraf ve boktan şeylerle yetinmek zorunda kalacağına karar vererek Lillian'a ulaşmaya çalışıyorum. Heyecanlı fotoğrafçılardan biri yüzümü yakından çekmek için çok yaklaştığında, fiziksel temas tehdidinden içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Everett en yeni buz heykelini tekmeleyip kameralara dik dik bakmaya başladığında, Everett hemen olduğu yerde dondu ve kırılmayacak kadar kalın bir buzla kaplandı.

"Ona katılmadan önce gözümün önünden kaybolun," diye gazetecileri uyarıyor elementalim.

Tanrım, yara izi onu çok vahşi gösteriyor. Kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor ve bana tüm o lezzetli hınzırlıkları yeniden hatırlatıyor.

Onun ve diğer kibritçilerimin son bir buçuk gündür yatakta bana yaptıkları şeyler.

Şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Muhabirler dağılıp çadırlarına saklanırken ya da kaleyi çevreleyen derme çatma yaşam alanlarının geri kalanında kaybolurken kuzgunlarım mutlu bir şekilde vıraklıyor, çırpınıyor. Yol açılır açılmaz Lillian hemen yanıma geliyor. Bugün parlak pembe bir ceket ve elle boyanmış, rengârenk çiçekli bir kot pantolon ile renkli ayakkabılar giymiş.

Tanrım, renk özlemi konusunda şaka yapmıyormuş. Gözlerim biraz acıyor.

Gözlerimi kısarak ona baktığımı görüyor ve gülüyor, dağınık saçlarımı düzeltmek için uzanırken tüm hayran izleyicilerimizi tamamen görmezden geliyor. "Ölümlüler âlemine girer girmez renklere aşık olmamana şaşırmadım. Her zaman düz siyah giysileri tercih ederdin."

"Kalıtsal olmalı."

Lillian gülüyor ama sonra beşlimi ve beni incelerken daha da ciddileşiyor. Onu benim kadar iyi tanımıyorlar, ama üç eşimin ne kadar iyi performans gösterdiğini bir araya getirdiğini görebiliyorum - ve eğer lanetleri bozulduysa, bunun tek bir anlamı olabilir.

"Kalbini tekrar kazanmışsın," diye mırıldanıyor bana gülümseyerek. "Güzel. Bu alçaklar döndükten sonra beni tamamen karanlıkta bıraktılar, biliyorsun

-Kontrollden çıktıklarında senin dinlendiğini söyleyip durdular."

"Böyle umutsuzlar," diye takılıyorum ve Baelfire'ın hafifçe yan tarafımı dürtmesini kazanıyorum. "Yine de iyiyim. İyiden de öte... kendimi iyi hissediyorum."

Lillian bana bir şey hatırlatmak istercesine boynuma dikkatle bakmadan önce, "Yeni bağlanmış olmak muhtemelen buna yardımcı oluyor," diyor.

Ah, doğru ya. Kibritlerimle yatakta geçirdiğim saatler yüzünden üzerime yapışan aşk ısırıklarını unutmuşum.

Saplantılı bir yanım beşlimin bana olan ilgisinin kanıtını üzerimde taşımayı seviyor. Bunun kamerada ölümsüzleştirilmesi umurumda değil. Dünyadaki herkesin işimize burnunu sokmasını istemiyorum, ama onlar araya girdiğine göre, beşlime ne kadar taptığımı öğrenmiş oluyorlar.

Beşlime gülümseyen Lillian'ın yüz ifadesinde hiçbir yargılama yok. "Artık hepinizi o sinir bozucu lanetler olmadan tanıyabilirim. Oh

"-Baelfire, o ceket seni çok mu ısıtıyor?" diye ekliyor kaşlarını çatarak.

Haklı olduğunu fark ediyorum. Benim her zaman sıcaktan kavrulan ejderha şekil değiştirenim, dış dünyayı nihayet çözen bahar havasına rağmen kahverengi bir ceket giymiş. Kaşlarımı çatarak ceketini neden giydiğini sormaya başlıyorum ama sonra aklıma geliyor.

Yakasını gizliyor.

Ona taktığım yakayı. Şekil değiştirenlerin çok aşağılayıcı bulduğu.

Tanrım, ben gelmiş geçmiş en kötü bakıcı mıyım? Daha önce fark etmeliydim.

Hâlâ çadırlarından bizi izleyen mültecilere bakarak ona yaklaşıyorum. "Eğil. Ben çıkarırım."

"Hayır."

"Baelfire, onu daha önce çıkarmalıydım. Sadece-"

Yağmur Bulutu, bana taktığın tasmayı takmayı seviyorum, diyor sadece bağımızın içinden, altın bakışları beni yakıyor. Ben de tasmayı seviyorum. Kimse görmediği sürece bana daha çok seninmişim gibi hissettiriyor. Ayrıca, yeni gelen dürtüler bu sefer o kadar kötü ki, sanırım bir süre daha seni yatakta çıplak göremeyeceğim için beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor.

Onun yeni dürtüleri de mi kötü?

Diğerlerinin de aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Ben daha sormadan, Crypt başka bir şey söylemeden Limbo'da kayboldu.

39

KRİPT

SYNTYCHE'S SCYTHE, *her şey acıtıyor.*

En kötüsü için buraya çekilirken, ilham perimin çarpıtılmış ölümlüler aleminde endişeli bırakılmasından nefret ediyorum. Ancak başkalarının fikirlerini ne kadar az önemsemem de, burada toplanan mültecilerin gözü önünde acı içinde yere yığılmak Maven'in uğraşmak zorunda kalmaması gereken bir kargaşaya neden olurdu.

Beni son kez bu şekilde gördüğünde tuttuğu o güzel gözyaşlarının neredeyse lanetim kadar acı verdiğinden bahsetmiyorum bile. Bir gün benim için dökceğini bildiğim gözyaşlarından daha fazlasını dökmemesi için her şeyi yaparım.

Kendi üzerime kıvrılıp, acı tekrar tekrar içime işlerken yüzümü buruşturuyorum. Uzuvarım yanıyor. Milyonlarca iğnenin damarlarıma batması gibi bir hisle ciğerlerim oksijen çekemiyor. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, bu hızla öksürüğe dönüşüyor ve daha fazla kan geliyor.

Kalbim Maven'inkine geri dönmeden önce olduğundan daha az şiddetli, ama sonuçta bunun için bir yardım yok.

Bu lanetin beni tekrar ondan uzaklaştırması uzun sürmeyecek. Tahminimce bir ya da iki hafta, belki de günler. Sachar'ın Öteki Dünya'daki cezam için aklında ne varsa, takıntımdan tekrar koparılmamın yanında hiçbir şey olacak.

Tabii...

Sevgilim şimdi ruhları biçiyor. Belki benimkini biçmez. Belki de bunun yerine sonuna kadar ona musallat olmama izin verirdi.

Geri dön. Acı ç e k e r k e n benden saklanmayı bırak, diye yalvarıyor Maven'in hayal kırıklığına uğramış sesi bağın içinden.

Keşke benden başka bir şey isteseydi. Geçmişte yaptıklarımın bizi yakalamasını telafi edecekse, onun için gece gökyüzündeki lanet yıldızları tek tek çalabilirim.

İyi olacağım sevgilim, diye ısrar ediyorum, ağzımdan daha fazla kan tükürmek için Limbo'da oturuyorum.

Yalancı.

Onu rahatlatmak için bir yol ararken Crane ölümlü dünyada kaşlarını çatıyor, çarpıtılmış görüntüsü tam da oturduğum noktaya bakıyor. Neredeyse gözlerimin içine bakıyordu.

Bir dakika. Beni görebiliyor mu? Bu daha önce kafamın içinde olmasının bir sonucu mu?

"Sanki Crypt..." diye devam ediyor.

"Oh, şükürler olsun, bu sefer delirdiğimi sanmıştım," diye homurdanıyor Frost, tam olarak oturduğum yeri işaret ederek. "Orada olduğunu hissediyorsun, değil mi?"

Decimus başını sallıyor, eli başımın olduğu yerde geziniyor. "Evet, burası gibi. Oturuyorum."

Tanrılar aşkına.

Bu diğerlerinin de artık beni Arafta hissedebildikleri anlamına mı geliyor? Belki de bu sefer aramızdaki bağın daha güçlü olmasının bir sonucudur. Ne lanet bir kabus - o üç piçi korkutmak için Limbo'dan çıkmanın tüm eğlencesini bozduğundan bahsetmiyorum bile.

Ölümlüler dünyasına geri dönüp Maven'i rahatlatabilmek için ayağa kalkıp son nefesimi geri kazanmaya çalışırken, Lillian Decimus'un işaret ettiği noktaya bakıyor.

"O iyi mi?"

"Bu onun laneti," diye açıklıyor Decimus sessizce.

"Onların kırıldığını sanıyordum," diye kaşlarını çatıyor ve rüzgârda savrulan kıvrıkcık soluk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıyor.

"Evet, ama Crypt'in laneti farklı çünkü aslında daha çok a-"

Lanet olası tanrılar, bu kertenkele cidden her şeyi dökmek üzere mi? *yine* lanetimi mi biliyor? Araftan çıkıp boşboğazın karnına sert bir dirsek atıyorum, böylece susuyor ve laneti gitmiş olsa bile benimkinin biraz mahremiyeti hak ettiğini hatırlıyor.

"Göt herif," diye homurdanıyor, karnını ovuşturarak.

"Boşboğaz." Maven'a bakıyorum, onun karanlık bakışları karşısında hemen donup kalıyorum ve göğsümde bir şeyler eriyor. "Gördün mü? Ben yeterince iyiyim, aşkım."

Beni izlerken ifadesi tamamen boş ve sonra kampın tarikatçılar bölümüne doğru adım atmak için dönüyor.

"Sana sonra yetişiriz," diye sesleniyor omzunun üzerinden, bizimle birlikte tarikatçıların bölgesine girmeye cesaret edemeyecek olan Lillian'a.

Maven iyi olmadığını biliyor, diye telepatik olarak uyarıyor Crane, yakut bakışlarıyla beni kıştırarak. Zaten bununla ne kadar mücadele ettiğini biliyorsun. Yalan söylüyorsun.

Sahte bir teselli için ona başvurmak işe yaramayacak.

Defol, diye karşılık veriyorum, varlığımın her yönüne sahip olan ilham perisinin arkasına düşerken sinirleniyorum.

Şu anda ona verebileceğim tek şey sahte bir teselli olacaksa, yine de vereceğim.

Beşlimiz kampın kara çadır bölümüne yaklaşır yaklaşmaz, karşılaşma şeklimizde açık bir fark var. Nether insanların ve Reformistlerin tezahürat yaptığı, alkışladığı ve heyecanlı, meraklı bir hayranlıkla baktığı yerde, bu siyah giyimli tarikatçılar yaptıklarını bırakıp koruyucumun önünde derin bir şekilde eğiliyorlar. Hepsi mirasçı gibi görünüyor ve birçoğu daha yaşlı olsa da birkaçı Decimus'tan daha yaşlı olamaz.

Frost telepatik olarak *neredeyse öğlen olduğunu* söylüyor. *Psikopat liderleri nerede ki kurban edilmesini durdurabilelim?*

Kamplarının yeni bir alanına dönüyoruz ve manzarayı seyrederek duruyoruz. Burada dev bir tahta kazık daha inşa edilmiş. Etrafında bir tür ziyafet düzenleyen daha fazla tarikatçı var -görünüşe göre büyük ölçüde tütsülenmiş et şişlerine bağlı bir ziyafet. Hayvan leşleri kanlarının akması için asılmış ve diğer birkaç tarikatçı da hayvan kanını kullanarak ölüm ve mezarlık sahneleri içeren tuvaler boyuyor.

Bu tarikatçılar Maven'ı görür görmez onlar da eğiliyor. İçlerinden bir başkası devasa tahta kazığın arkasındaki büyük çadırdan çıktığında, onun Orlando Coates olduğundan şüphe yoktur. İlham perimi görür görmez gözleri doğal olmayan bir saplantıyla parlıyor.

Saçları hafif kırlaşmış orta yaşlı büyücü hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve aval aval ona bakarken hayvan kanıyla kaplı ellerini kalbinin üzerine bastırıyor. "Syntyche'nin kızı! O kadar güzelsin ki ölebilirim."

"Lütfen yap," diye mırıldanıyor hiç vakit kaybetmeden, bu da beni sırtıtmaya itiyor. Dikkati tahta kazığa yöneliyor. "Kimi kurban ediyorsun?"

"Sadece senin karanlık iştahını tatmin edecek bir yaratığı," diye söz veriyor.

Yakındaki takipçilerinden bazılarını parmaklarını şıklatıyor, onlar da hızla çadırlardan birine koşuyor. Bir dakika sonra bir Dönüşen çıkarırlar. İlk başta, gerçek şekil değiştiren formundadır, boynuzları ve her şeyiyle. Onlar onu kazığa doğru sürüklerken tıslıyor ve birçok bağına karşı mücadele ediyor.

Ancak yaklaştıkça, Nether yaratığının derisi hızla şekil değiştiriyor ve dalgalanıyor, şekil değiştiren şimdi bakıcıma bakan mavi saçlı genç bir kadına benzeyene kadar değişiyor.

Hem Maven'in hem de Crane'in yaratıktan kimsenin olmadığı bir noktaya bakıp tekrar geri döndüklerini gözden kaçırmıyorum, sanki göremediğim bir şeyle karşılaştırma yapıyorlarmış gibi. Belki de bir hayalet.

Crane telepatik olarak *"Bu şekil değiştiren onu ölmeden önce görmüş olmalı"* dediğinde şüphelerim doğrulandı. *Belki de Nether'da.*

Demek ki Frostlar tarafından Amadeus'a gönderilmiş bir haraçtı, diye kabul ediyor Maven.

"Veriba pateris thui da'tib!" diye hırlıyor mavi saçlı sahte, kazığa doğru sürüklenirken bile.

Hiçbir şey anlamıyorum ama Crane bağ aracılığıyla konuşuyor. *Bu Nether dili. Babasından bir mesajı olduğunu söylüyor.*

"Yeter, yeter. Onu kazığa götürün ki hayatı uygun bir adak olsun," diye emrediyor Coates, şekil değiştiren çılgılık atmaya devam edince parmaklarını daha hızlı şıklatıyor.

İlham perimin şekil değiştirenlerden ne kadar hoşlanmadığını biliyorum ama bunu merakla inceliyor. "Hayır. Bırak önce o konuşsun."

Tarikatçılar liderlerine bakıyor, o da emin görünmüyor ama durmalarını emrediyor. Dönüşen, Maven'ı yine soğuk, insanlık dışı bir bakışla süzüyor ve bana her bir boynuzunu koparıp gırtlığına tıkmayı hayal ettiriyor.

"Imperrat teb pateris, ut retheas ad illum, recipiet semel dedit. Cavo, mon'neth gemas, telum," diye tıslıyor yaratık.

Çeviri, Frost bağ aracılığıyla talep ediyor.

Crane dönüşene bakarken hiç tereddüt etmez. *'Baban ona dönmeni emrediyor, yoksa bir zamanlar sana hediye ettiği şeyi alacak. Bu uyarıya kulak ver yoksa ağlarsın, bela.'*

Bu yaratık ilham perimi tehdit mi ediyor?

"Onu öldürmeden önce, duyduğumuz en aptalca şeyin bir hatırası olarak ses tellerini toplayalım," diye öneriyorum beşlime, çoktan Dönüşen'e doğru adım atmışken.

Coates umutla Maven'a bakarken diğerleri hemen kabul ediyor. "Kesinlikle! Onun hayatını kendiniz biçme onurunu mu tercih edersiniz?"

"Hayır, onu öldürmeyeceğiz," diye ekliyor Maven, içimden hüznle geçirmeme neden olarak. Tekrar tarikatçılara bakıyor. "Dönüşen'i kibritlerime verin."

Crane ona meraklı bir bakış atıyor ve bağ aracılığıyla konuşuyor. *Aklında ne var, ima sangfluir?*

Henüz tam bir plan değil ama bu şekil değiştiren işe yarayabilir. Everett, kalede onu daha sonraya kadar tutabileceğimiz bir yer var mı?

Başını sallıyor. *Zindanlar.*

Decimus, *oraların artık rahat eğitim odaları olduğunu* söylüyor.

Hayır, sen vahşi bir yaratırken onları tekrar zindana dönüştürdüm, diye açıklıyor Frost. Dünya fethedilirken zindanlar eğitim odalarından çok daha kullanışlıdır.

Tarikatçılar bağlı şekil değiştireni bize doğru itiyor ve Maven Orlando Coates'a dönerken Decimus çırpınan yarattığı kolayca tutuyor. Boncuk gözlerinin bakıcıma sabitlenmiş olmasından hoşlanmıyorum. Umarım hoşumuza gitmeyen bir şey söyler de bir daha ilham perime bakmasını engellemek için gözlerini oyabilirim.

"O halde, yüce yarı tanrıça, senin onayını kazanmak için kimi kurban edelim?" Coates dizlerinin üzerinde dururken ellerini bir yalvarış gibi birbirine kenetleyerek soruyor.

"Hiç kimseyi. Ayağa kalkın." Maven diğer tüm tarikatçılara bakar. "Herkes ayağa kalsın."

Hemen itaat ediyorlar ve Coates birkaç adım daha yaklaşırken bakışları bakıcımın güzel yüzüne takılı kalıyor. Belli ki onun hevesli dikkatinin yanlış yöne çektiği tek kişi ben değilim, çünkü hem Frost hem de Decimus Maven'ın önüne geçip dirseklerini sürüyorlar, böylece Maven onların arkasına saklanıyor.

"Endişelenmeyin!" diyor tarikat lideri hızla. "Yarı tanrıçaya asla zarar vermem. O dünyamız için büyük bir nimet. Bize yeni ve huzurlu bir gelecek için rehberlik edecek!"

Diğer tarikat üyeleri alkışlıyor, birçoğu Maven'e saygı göstermek için tekrar eğiliyor.

Poker suratını korumasına rağmen, bakıcımın tüm bu açık tapınmadan rahatsız olduğunu biliyorum. Everbound'a katılırken de tanınmaktan ve kendisine bakılmasından hoşlanmıyordu. İlgi odağı olmaktan hoşlanmaması, sevimli antisosyal eğilimleri göz önüne alındığında anlaşılabilir.

Crane, ahşap yapıya ters ters bakarak Coates'a "Kazığı indir," diyor.

"Syntyche'nin kızı talep etmedikçe olmaz," diyor Coates, Maven'in önünde eğilerek. "Geçmişteki tüm yarı-tanrı ve yarı-tanrıçaların onurlandırıldığı gibi biz de onu onurlandırmak için buradayız. Sevgili yarı tanrıçam, ben özünde bir tarihçiyim. Uzun zamandır sizin gibi dünya üzerindeki değerli ve nadir ilahların tarihlerini ve örneklerini inceledim. Bu amaçla, buraya geldik.

Kutsamanızı ve rahatınız için uygun bir tapınak inşa etmenizi istiyorum, çünkü kutsal büyüü ölümlülerin resmi tapınmasından elde ettiğinizi biliyorum."

Crane'in dikkati Maven'a kayar. *Bu doğru mu?*

Evet, ne yazık ki, diye cevap veriyor bağın içinden, hâlâ Coates'u inceliyor. *Gerçi herkes dönüşüme bu kadar yatırım yapmışken, lanet olası bir tapınağa ya da resmi bir şeye ihtiyacım yok.*

"Eğer gidersen seni kutsayacağım," diyor yüksek sesle tarikatçılara.

Diğer tarikatçılar heyecan içinde fısıldaşıyor. Orlando Coates doğrulur, kanlı ellerini bir kez daha birleştirerek ona yalvarır.

"Gerçekten de kutsamanızı istiyoruz ama lütfen tapınağınızı inşa etmeyi bitirmeden bizi göndermeyin! Gece yarısına kadar tamamlanmış olacak. Yarın akşam büyük bir kutlama sırasında size sunmak istiyoruz. Sizi onurlandırmak isteyen herkese kapımız açık. Zaten bir ziyafet hazırlıyoruz," diye ekliyor ve kampın bir tarafındaki ateş çukurlarının üzerinde yavaşça kızaran et şişlerini işaret ediyor.

Maven yüzünü buruşturarak, "Hayır, teşekkürler," der.

"Ama-" Coates kazığa bakmadan önce boyundan büyük işlere kalkışır. "Seni Syntyche'nin hoşuna gidecek şekilde onurlandırmadığımız için olmalı. Senin onuruna birini kurban etmemizi tercih edeceğini biliyorum. Phoebe!"

Tarikatçılardan biri, genç bir kadın, eğilmek için öne atılır. "Evet, liderim?"

"Kendini kazığa bağla."

"Kendini kazığa bağlama, Phoebe," diye karşı çıkıyor Maven, kuzgunlar yakınlarda uğursuzca vıraklarken tarikat liderine bakıyor.

Bu sırada Phoebe diğer birkaç tarikat üyesine heyecanla bakarak "Adımı biliyor!" diye fısıldar.

Eminim annen - Crane telepatik düşünceye ara verip hafifçe ürperir - senin onuruna birinin kurban edilmesini gerçekten istemiyordur. Öyle değil mi?

Maven'ın cevabı kesin. *Şimdiye kadar onun hakkında hatırladığım kadarıyla, bunu istemezlik etmezdi.*

Frost etrafımızdaki tarikatçıları düşünürken düşünceli. *Reformist liderlerden birkaçı moral için bir şeyler önerdi. Birliklere resmi bir tanıtım ya da bir tür savaş galası. Bundan sonra olacıklardan önce biraz rahatlatacak bir şey.*

"Ne olmuş yani?" Decimus bağı kullanmayı unutarak sorar.

Belki de tapınak kutlamaları işe yarayabilir, diye tahmin ediyor Maven başını eğerek. *Kenzie işlerin ne kadar umutsuz olduğundan bahsetmişti.*

oldu. Ve Amadeus'u bitirmeye hazırlanmak üzereyiz, gelecek görüşü olan birine saldırmak için iyi bir plan bulmayı bitirdiğimde. Sanırım bir savaşın başlangıcını kutlamak da sonunu kutlamak kadar mantıklı.

Decimus sırtıyor. *Yani kalbini yerinden söken pislğe saldırmadan önce çılgın bir parti yapabileceğimizi mi söylüyorsun? O aptal muhabirler davet edilmediği sürece ben varım, Boo.*

Yeni bağımız için bir kutlama olacağından bahsetmiyorum bile, diye ekliyor Crane.

Geri kalanımız başını sallayarak onaylıyor.

Maven Orlando Coates'a hitap ederken çenesini kaldırıyor. "Kabul ediyorum. Kimseyi kurban etmediğiniz ya da bana garip bir tarikat saçmalığı yapmadığınız sürece kutlamaya katılacağız."

Coates bu habere çok sevinir. Tarikat üyeleri tekrar tezahürat yapar, eğilir ve yeni bir heyecanla birbirleriyle konuşurlar. Dönüşen, Decimus'un güvenli tutuşunda tıslayarak bağlarına karşı tekrar mücadele eder.

"Herkes! Yarı tanrıça şimdi bizi kutsayacak," diye duyuruyor tarikat lideri.

Herkes sessizliğe bürünür ve iri gözlerle Maven'a bakar. Eldivenlerini ayarlamak istercesine ellerinden birini ovuşturuyor ve ben de kaleye döndüğümüzde onun için bir eldiven bulmayı hemen aklıma not ediyorum. Artık bizim yanımızda onlara ihtiyacı yok, ama başkalarının yanında olduğumuzda istenmeyen dokunuşlara karşı ilham perim için ekstra bir koruma önlemi.

"Pekâlâ. Bu vesileyle sizi kutsuyorum," diyor Maven, bir elini büyük bir kavis çizerek sallayarak.

Bu hareketinin hiçbir işe yaramadığı buradaki herkes tarafından açıkça görülüyor. Decimus kahkahasını zar zor tutuyor. Ben de daha iyi değilim, Frost başını sallarken eğlencemle savaşıyorum. Crane suratını asmıyor ama bekçimize yan gözle bakıyor.

"Ah, hayır, sevgili yarı tanrıçam," diyor Coates, tam onun önüne geçip tekrar dizlerinin üzerine çökerek. "Uygun bir kutsama ancak senin elini başımızın üzerine koymanla tamamlanabilir."

İşte böyle, tüm eğlencem kaçtı.

"Sana dokunmuyor lan," diyorum karanlık bir sesle ve büyücüye tek uyarımı yapıyorum.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor Maven, boğazını temizlemeden önce yine olmayan eldivenlerini düzeltmeye gidiyor.

Decimus sessizce homurdanıyor ve elini Coates'un başına koyarken dişlerini sıkıyorum. Yine yüzünü okunmaz hale getiriyor ve yine ilham perimin rahatsızlığını gizlediğini biliyorum. Doymuş, memnun ve beşlimiz dışındaki herhangi birinin yabancı dokunuşundan güvende olmaktan başka bir şey yapmasına katlanamıyorum.

Orlando Coates'un gözleri Maven'ın eli kafasına dokunduğu anda açılıyor ve hızla yaşlarla doluyor. Maven'ın duygu gösterisinden ürkmüş olacak ki elini geri çekiyor ama tarikat lideri tekrar ona doğru eğiliyor.

"Ne büyük huzur. Teşekkür ederim, Syntyche'nin Kızı. Teşekkür ederim!" diye hıçkırır.

Sanırım bir tarikat liderinin saçmalaması hiç de şaşırtıcı değil, diye telepatik olarak hayıflanıyor Crane.

Beni Syntyche'nin cezasından kurtarmadan önce bana yaptıklarını hatırlayarak başımı eğiyorum. *Doğru söylüyor. Kızımız artık sadece dokunuşuyla bile barış yayabiliyor. Sanırım bu onun yeni yeteneklerinden biri ve verdiği diğer tüm dokunuşlardan neredeyse daha inanılmaz hissettiriyor.*

Böyle bir şey fark ettim, Frost kaşlarını çatıyor.

Maven kendi çıplak eline bakıyor, merakla inceliyor. *Annem benim acı ve huzur getirdiğimle ilgili bir şeyler söylemişti. Eğer sadece bir dokunuşla huzur yaratabiliyorsam, acıyla da aynı şeyi yapıyor olmalıyım - belki de Baelfire'in ejderha formundan bu kadar kolay çıkmasını bu şekilde sağladım. Kenzie'yi de.*

Aynen öyle oldu, Decimus da aynı fikirde. *Ejderham acı söz konusu olduğunda korkak küçük bir sürüktür.*

Bir kedi kadar meraklı olan Crane, Maven ve Coates'un arasına girip başını eğiyor. *"Tha mi a'faire pacem."*

Fae dilinde tek kelime bilmiyorum ama Maven'ın dokunuşunu deneyimlemek istediği çok açık. O da ona fae dilinde bir şeyler söylüyor. Yanağına şefkatle dokunduğunda, gerginlik Crane'in tüm vücudunu kaplıyor. Duygu yüzünü kaplıyor ve onu kendine çekip yüzünü boynuna gömmeden önce keskin bir nefes veriyor, böylece kimse onu böyle savunmasız bir halde görmeyecek.

Bu konuda ona takılmıyorum, diğerleri de takılmıyor. Çoğumuz, büyüleyici ilham perimin şu anda sadece elinin bir fırçasıyla sahip olduğu türden bir huzuru nadiren, hatta hiç yaşamadık.

Tarikat üyeleri heyecanla sıraya girmeye başladılar ve liderlerinin hâlâ açıkça ağlamasına neden olan şeyi görmeye hazırlandılar. Maven'ın onlardan herhangi birine dokunması fikrine pek sıcak bakmıyorum ama aynı zamanda onu yeterince iyi tanıyorum.

İtiraz edersem, kendi özerkliğinin tam kontrolünde olduğunu hatırlatmakla birlikte kıcıma tekme basacağını anlıyorum.

Crane nihayet doğrulur ve beşlinin geri kalanına katılırken kimseyle göz göze gelmez. Daha fazla kutsama başlamadan önce Maven Frost'a bakıyor.

"Eğer yarın bir tür kutlama yapacaksak, diğer Reformist liderleri de davet etmeliyiz. Onların burada, Everbound'da olduğundan bahsetmiştin, değil mi?"

"Aslında çoğu burada," diyor boynunu ovuşturarak. "Sen kalbini geri aldıktan sonra iyileşirken bu güvenli sığınağa toplanmaya başladılar. Decimuslar bize en son katılanlar. Brigid yarın sabah savaş odası toplantısı için burada olacaklarını söyledi."

"Gerçekten mi?" Decimus canlanır.

Maven gülümsüyor. "Güzel. O zaman o Dönüşen'i kaçamayacağı bir yere götür. Nasıl işe yarayacağı konusunda şimdiden bir fikrim var ama bir süre daha burada kalabilirim."

Maven'ın o saplantılı, saygılı tarikat üyelerinin her birinin kafasına kısaca dokunması neredeyse akşama kadar sürdü. Bu işi bitirmek için akşam yemeğini kaçırdı, bu da Decimus'u inanılmaz derecede somurtkan yaptı. Her şey bittiğinde, ilham perimi tekrar yatakta, güvenli ve sağlam bir şekilde ve zevkten ağlayana kadar horozla doldurmak için ezici bir yeni dürtü ile neredeyse boğuluyordum.

Tam olarak da öyle oldu.

Şimdi, beşli grubumun çoğu dairemizdeki beşli yatakta huzur içinde uyukluyor - mutfakta bir iksirle uğraşan Crane hariç.

Maven yanımda derin ve huzurlu bir şekilde uyuyor, huzurlu vücudu beni en güzel şekilde bükülmüş aleve en büyülenmiş pervane gibi çekerken her zamanki gibi karşı konulmaz. Fısıltıyla söylediği aşk itirafının anısı, kalbimin baş döndürücü bir kaos içinde göğsümde çarpmasına yetiyor.

Yaşamda, ölümden ya da ikisinin arasında, sen benimsin.

Bu güzel kelimelerin benimki gibi zaten azgın bir saplantıya ne yaptığından haberi yok. Hayatımın geri kalanında onun büyüüne kapılıp

zaman, bizim için bir seçenek olsaydı. Onunla birlikte sonsuza kadar hayal kurmak, yaşamak için her şeyi yapabileceğim bir lüks.

Teknik olarak, eğer isteseydim şimdi uyuyabilirdim. Maven kendini benim ilham perim yaptığında, bana da o ne zaman isterse o zaman dinlenebilme olanağı verdi. Artık ruhumu onunkine açabilir ve o benimkini deneyimlerken ben de onun bilinçaltının tadını çıkarabilirim. Kuluçka için bunun eşsiz bir zevk olduğunu söylerler.

Ama üç ay boyunca kabus gibi, uykuya benzer bir cehennemde kapana kısılmıştım. Onun yanında ne tür bir kalıcı gelecek arzuladığımdan bahsetmiyorum bile, bu varoluş düzleminde sadece çok fazla anım kaldı.

Bu nedenle, son beni bulana kadar Maven'i elimden geldiğince tutmak için ölümlüler aleminde kalacağım.

Elimi yavaşça Maven'in çıplak vücudunda gezdirirken, başı benimkinin yanındaki yastığa yaslanırken çıplak sırtının yumuşak ve pürüzsüz hissinin tadını çıkarıyorum. Güzel hayalperestimin bu gece uykuya dalmak için benim yardımına ihtiyacı yoktu. Onca insanı kutsamak onu etkilememiş gibi görünse de, kalbini güzel göğsünün içine geri hapseden büyüünün etkisinden hâlâ kurtulamamış olmalı.

Sevdiğim kadına olan sessiz hayranlığım, yakınımda hızla gelişen bir kabus hissettiğimde kesintiye uğradı. Ölümlüler âleminde olmama rağmen, bunun buruk ağırlığını hissedebiliyorum. Soğuk, yürek parçalayan bir öfke.

Aynı rüyayı daha önce de görmüştüm. Frost savaştan sonra neredeyse her gece bunu görürdü. O zamanlar, onunla karşılaştığımda bir şey yapamayacak kadar uyuşmuş ve boştum; bunun yerine, ölümcül mücadeleme devam ettim.

Ama onu kaybettiği anı yeniden yaşadığını bilmek... Sessiz bir iç çekişle

Maven'in alnından öpüyorum ve kendimi bırakıyorum

Limbo'ya geri dönerek yatakta rahatça dinlenmeye devam etmesine izin verdim. Dönerek, yanımızdaki azgın kâbusun dallarını kavırıyorum ve Frost'un kâbusuna dalıyorum.

Dünya buza ve kara gömülürken onu tutuyor. Yakınlarda, Crane deliriyor. Ben bu anımsamanın içinde bir yerdeyim ve Decimus çılgına dönerken kraliyet mavisini alevler uzaktaki savaş alanını hızla yiyip bitiriyor.

Bunun sadece bir anı rüyası olduğunu biliyorum ama yine de Maven'in hareketsiz bedenine bakmaya kendimi alamıyorum. O anı çok net hatırlıyorum - Frost'a zarar veren kişinin kafasıyla geri döndüğümde, sadece onu bulmak için

Çalkantılı gökyüzüne cansız bir şekilde bakarken unutulmaz güzellikteki gözleri açık kaldı.

Bu korkunç anı Syntyche'nin cezasının içinde beni de rahatsız etti.

Frost'un ıstırabı, kendini uyandırmaya çalışırken bu rüyayı titretiyor. Bilinçaltı, o gittikten sonra her gün onda gördüğüm keder ve çaresiz çaresizlikle dolup taşıyor. Bu işi bitirmeye karar vererek, rüyasını evirip çevirip yeniden örerken uzuvlarımdaki acıyı ve ciğerlerimdeki sıkışmayı görmezden geliyorum.

Sonunda Frost bizi, beşlimiz kaçaktayken bakıcımızla ilk bağ kurduğu küçük kulübede bulduğunda gözlerini kırıştırmak zorunda kalıyor.

Maven'ın ilk Starfall Eve'i için içeri getirdiğimiz küçük ağacın dallarından birini sallayarak, "Gerçekten burada olduğumuzdan beri sonsuzluk gibi geliyor," diye not ediyorum.

Kısık sesle iç çekip yaralı yüzünü ovuşturduğunda yeni çevresine alıştığını anlayabiliyorum. "Lanet olsun. Teşekkürler."

Gidebilirdim ama sonra yine... Ona bir şey borçluyum.

Bunu yapmak düşündüğümde daha zor, bu yüzden havayı koklayıp kaşlarımı çatıyorum. "Güçlü bir hafızan olmalı çünkü rüyaların tuhaf bir şekilde berrak. Nane kadar taze."

Frost bana bir bakış fırlattı. "Sormadım ki. Şimdi, söylemek için kafamın içinde dolanıp durduğun şeyi söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Haklı. Bu işi bitirmek en iyisi.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Zamanımı doldurmam için beni serseri görevlere göndermeseydiniz, onu aramak için Öteki Dünya'ya çok daha erken varabilirdim. Yani..." Sözümlü kesiyorum ve iç çekerek tekrar deniyorum. "Sen benim..."

Frost gözlerini devirir. "Kendine zarar verme."

"Ödeşlik diyelim," diye karar verdim sonunda.

"Ödeşlik mi?"

"Bir keresinde Maven'ı korumak için ne yazık ki yanlış bir girişimde bulunarak onun kalbini kırmıştın. Ancak, onunla biraz daha fazla zaman geçirmemin nedeni de sensin. O yüzden ödeşlik diyelim ve ben de önümüzdeki birkaç on yıl boyunca seni rüyalarında yavaş yavaş delirtme fikrinden vazgeçeyim."

Bana bakıyor. "Beni delirtmeyi mi planlıyordun?" "Elbette. Ona zarar verdin," diye omuz silkiyorum.

Sonra bir de baktım ki Frost'un bilinçaltından kovulmuşum, nihayet ölümlüler alemine geri dönmüş, çılgınca etrafına bakınıyor. Maven'ın şimdi Decimus'a sarılmış olduğunu görünce rahatlayarak nefes veriyor.

"Lanet olası karabasan," diye mırıldanıyor ve Limbo'daki yatakta tam olarak oturduğum noktaya bakıyor.

Diğerlerinin şu anda tam olarak nerede olduğumu söyleyebilmesi ne kadar can sıkıcı.

Crane odaya giriyor, onun da dikkati benim Arafta oturduğum yere yöneliyor. "Lanetin için geçici olarak yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Merakla ölümlüler alemine geri dönüyorum. Hemen vücudumu bir acı kaplıyor. İşaretlerim parlayıp derimi yakarken kan yutarak boğuluyorum. Sonunda acı dindiğinde, sağ kolumda daha önce başka yerlerde de hissettiğim o tanıdık, tuhaf soğukluğu hissedebiliyorum. Hızlı bir bakış, işaretlerimden birinin daha tamamen yok olduğunu doğruluyor.

Devam eden acıyı görmezden gelerek Crane'e bakıyorum. "Sadece *reverium* yatıştırır

"

Crane başını sallar ve bir adım öne çıkarak garip gri bir şırıngayı uzatır.

Sıvı. "Biliyorum. Ceketinde ne kaldıysa onu aldım. Sadece bana güven ve bunu damardan enjekte et."

"Bir Crane, bana özgürce yardım mı ediyor?" Alay ettim. "Bu daha önce ne zaman oldu ki?"

Başını sallamadan önce yüz ifadesi neredeyse hüzünlü bir hal alıyor. "Asla, ama ailemi mazur göremem. Sadece şu lanet iğneyi yap, Crypt. Yardımı olacaktır."

"Evet ya da hayır. Bu, geçmişimde gördüklerinden sonra duyduğun yersiz suçluluk duygusunu yatıştırmak için mi?"

Yalan söyleyemeyen Fae kolayca konuyu saptırıyor. "Bu Maven'ın içini rahatlatacak. Hayatım boyunca ailemin ölümünden seni sorumlu tuttuğum için bunu özrüm olarak kabul etmeyeceksen, o zaman sonsuza dek bağlı olduğumuz kadın için kabul et, seni pislik."

Huzur içinde dinlenirken her zamanki gibi muhteşem görünen Maven'a bakıyorum.

Beni acı içinde görmekten nefret ediyor.

İç çekerek Crane'den şırıngayı aldım ve lanet şeyi koluma soktum.

BAELFIRE

Altı ay boyunca aptal, akılsız bir canavara dönüşmekten ve sayısız insanı sebepsiz yere kızartmaktan daha utanç verici ne olabilir?

Ailemin tüm bunlara şahit olması.

Everett bana ejderhamın son altı ayını nasıl geçirdiğinin özetini verdi. Yemek, bok yakmak, mağaralarda uyumak, bok yakmak, insanları öldürmek ve büyük sürpriz, daha fazla boku ateşe vermek. Kontrolden çıkmıştım. Vahşiydim. Tüm ailemi çileden çıkarmış olmalıyım ki beni avcılardan ve dönüştüğüm tehdidi yok etmeye çalışan diğer herkesten korumayı kendilerine görev edindiler.

Lanetimin bozulması harika bir şey. Bu, içimdeki ejderhayla yeniden mükemmel bir uyum içinde olduğum anlamına geliyor ama bir parçam hâlâ son altı ayda yaptığı her şey için onun pullu boynunu sıkma istiyor.

Geldiklerinde annemin bana nasıl bakacağını şimdiden hayal edebiliyorum. Beni tekrar kendi kafamda görmekten mutlu olacaktır, ancak sadık komutan annemin de şekil değiştiren duygularına kapılıp biraz ağlamamasına imkan yok. Babalarım ya da kardeşlerim bana her şeyin normale döndüğünü hissettirmek için bir şaka yapabilirler ama son altı aydır ne kadar kötü olduğumu düşünürsek...

Benim için geri dönebileceğim bir normal yok.

Kargaşa sırasında iyi oldukları için ne kadar rahatlamış olsam da yalan söyleyemem. Onları tekrar görmekten korkuyorum; özellikle de alıştıkları o iyi, mutlu Baelfire olmadığım için.

Elbette iyi olabilirim. Gerekirse hâlâ çekici olabilirim.

Ama çoğunlukla insanlardan hoşlanmayı bıraktım. Eski güzel günlerdeki "arkadaşlarımın" hiçbirinin, ben vahşileşip tüm dünyada manşetlere çıktığımda dünyanın geri kalanıyla birlikte bana aval aval bakmaktan başka bir şey yapmadığından eminim. Ailem bunu bana asla söylemezdi, ama aile ismimize zarar verdim ve yine de, kendi kafamın içinde zar zor hayatta kalırken sadece onlar ve beşli üyelerim bana yardım etmeye çalıştı.

O yüzden herkese sırf iyilik olsun diye iyi davranmanın canı cehenneme. Maven'in izni olmadan ona yaklaşan herkesi yakmakla daha çok ilgileniyorum.

Sanırım altı ay boyunca bir canavarın içine hapsolmak insanı değiştiriyor.

Bu sabah Maven'in bu geceki tapınak kutlamasından önce çağırdığı savaş toplantısı var ama ailem toplantıdan önce burada olacak ve bu da bana çok yakınmış gibi geliyor.

Beşli apartmandaki eski odamda volta atarken Maven içeri girmesine izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi kapıyı hafifçe çalıyor. Ki bu delilik. Sanki elimde olsa hayatımın geri kalanını bir koala gibi etrafımda dolanarak ve aramızda hiç boşluk olmadan geçirmekten mutluluk duyacağımı tam olarak anlamamış gibi.

Onu odaya çekiyorum, kollarımla sarıyorum ve alnından öpüyorum. "Merhaba, Mayflower. Bunu sevdim," diye ekliyorum at kuyruğunu karıştırarak. "Ben de bunu *seviyorum*," diye ekliyorum sırtarak, mükemmel kıcığını sıkarak.

"Yani seni kıcımdan bir ısırık almak ister gibi bakarken yakaladığım onca zaman tamamen kayıtsız olduğun için değil miydi? Şok oldum." Çenemi öpmek için parmak uçlarında durdu. Sonra bilmiş bir bakışla gözlerimi inceliyor. "Aileni göreceğin için gerginsin."

"Bu konuda kafam karışık. Beni hâlâ sevdiklerini biliyorum ama..." Yüzümü buruşturuyorum. "Sadece son altı aydaki anıları hatırlayabiliyorum ve o anıların çoğunda da insanları kızartıyordum. Decimus ailesi için hiç de iyi bir görüntü değil."

"Seni aile imajından daha çok önemsiyorlar."

Bunu biliyorum. Yine de...

"Bu biraz zor olacak," diye iç geçiriyorum ve kokusunu içime çekmek için burnumu boynunun kenarına gömüyorum. Nasıl bu kadar rahatlatıcı ve aynı anda bu kadar tahrik edici olabiliyor, aklım almıyor.

Ama eğer bunun tahrik edici olduğunu düşündüysem, Maven'in tasmanı şakacı bir şekilde çekiştirdiği anla kıyaslanamaz bile.

Vay anasını. Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikri var mı? Beni delirtmeye mi çalışıyor?

Uzaklaştığımda, gözlerindeki yaramaz ışıltıyı gördüğümde nefesim ciğerlerimden fırlıyor.

Oh, lanet olsun. Bana ne yaptığının kesinlikle farkında.

Ama parmakları yakamın kenarını takip edip mandalla oynadığında kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla yetişebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum - ki bu benim güçlü yanımdır *değil*. Dünyada hiçbir şekil değiştirenin soğukkanlı davranamayacağından eminim, hele ki lanet olası ejderha şekil değiştirenler. Bizler çok sıcak kanlı ve duygusalız.

"Buraya bunu üzerimden çıkarmak için mi geldin?" Acımasızca hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak kontrol ediyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, bana hınzırca sırıtmadan önce parmaklarını çıplak göğsümde hafifçe gezdiriyor. "Ama seninle işim bitene kadar değil. Bir keresinde benim bedava seks oyuncağım olmayı teklif etmiştin. Eğer bu hâlâ geçerliyse-"

"Öyle," diye mırıldanıyorum, nefes alışım hızlanırken tenime bir sıcaklık yayılıyor. "Her zaman. Tam anlamıyla her zaman. Beni istediğin gibi kullanabilirsin ya da sadece-"

Maven taslamamı tekrar çekiyor, bu sefer çok daha sert, bu yüzden onun göz hizasına kadar eğilmek zorunda kalıyorum. Kontrolü ele almasının verdiği lezzetli telaşla kalbim acıyla çarpıyor.

"Sözümü kestir," diye uyarıyor, hâlâ şakacı.

"Üzgünüm," diye nefes alıyorum ama gerçekten üzgün değilim çünkü *lanet olsun*, taslamamı çekmesine bayılıyorum.

"Bana ne kadar üzgün olduğunu göster. Dizlerinin üzerine çök, evcil hayvan." Evcil hayvan.

Oh, lanet olsun *evet*. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum.

İtaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum, bu da beni onun göz hizasının biraz altına getiriyor çünkü ben büyük bir orospu çocuğuyum ve o benim için her yönden mükemmel bir beden. Şortumun içinde sertleşmeye başlamıştım bile ama onun izni olmadan çıkarmaya cesaret edemiyordum. Maven aylar önce boynumda bıraktığı çiftleşme izini nazikçe takip etmek için uzandığında çadırlaşma daha da kötüleşiyor.

"Beni işaretlemene bayılıyorum," diye fısıldıyorum.

"Yapmak zorundaydım," diye mırıldanıyor ve beni delirtmek için eğilip ağzımın hemen yanını öpüyor. "Seni her zaman böyle taslamayamayacağıma göre, benim olduğunu göstermenin bir yolunu bulmalıydım."

"Tamamen senin," diye kabul ediyorum, onu öpmeye çalışıyorum, ama o benimle alay edecek kadar uzaklaşıyor. "Ne giydiğim ya da beni nasıl işaretlediğin önemli değil - eğer başka biri bana dokunursa, ölür. Bana sadece kraliçem dokunabilir. Tanrıçam. Benim eşim. Siktir, *lütfen* seni öpmeme izin ver."

Onun da beklediği buydu ve tatlı, sıcak dudakları dudaklarıma değdiğinde ödüllendirildim. Öpücük hızla derinleşiyor.

dili benimkine doğru ilerliyor. Ağgözlölük edip dilimi ağzına daha fazla sokmaya çalıştığımda ısıyor. Gerçekten acıtacak kadar değil ama beni inletecek kadar.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, Maven beni yutmanın en iyi yoluna karar veriyormuş gibi bana bakmak için geri çekiliyor. O ne isterse, ben varım. Kontrolü ele geçirdiği ve bu dinamikle benimle alay ettiği için o kadar heyecanlıyım ki istediği her şeyi yapacağım. Eğer bana ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi söylese, saatlerce sırtımda oturup onun tahtıymışım gibi yap-

Yani, yüzüme oturması kadar ağız sulandırıcı değil, ama siktir et, yapacağım.

"Yatağa uzan," diye fısıldıyor.

Kalbim göğsümde çarparken hemen itaat ediyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışırken sikim şortuma doğru geriliyor. Yine de faydası yok. Şu anda hiçbir şeyi sakinleştiremeyecek kadar heyecanlıyım.

İyi ki Maven benim bu kadar heyecanlanmamdan hoşlanıyor, çünkü yatağa, bacaklarımın arasına sürünerek giriyor ve kara gözlerinde lezzetli bir parıltıyla bana sırtıyor. "Tanrım, şu haline bak. Eşim çok seksi."

Bu övgü zaten beynimi mutlu bir lapaya dönüştürüyor, ama elini alaycı bir şekilde ereksiyonumun üzerinde gezdirdiğinde inliyorum.

Siktiğimin *iniltisi*.

Bunu yatakta yaptığımı hiç sanmıyorum ama burada aklımı kaybediyorum. Dostumdan alabileceğim her şey için çaresizim. Ona imrenmek ve takıntı haline getirmek için ölüyorum.

"Çıplak daha da iyi görünürüm," diye deniyorum.

"Hazır olduğumda," diye düşünüyor, hâlâ bana bakıyor.

Beni onun için daha da berbat hale getirecek şekilde kontrolü tamamen elinde tutuyor. Eli yine tasmamın ucunu buluyor ve çekiştirmesini beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sanki bir dahaki sefere ihtiyaç duyduğunda nerede bulacağını not almış gibi olduğu yerde bırakıyor.

Maven'ın güzel bakışları tekrar benimkileri buluyor. "Bu sefer üç kural var. Sen bana dokunmayacaksın, ben sana dokunacağım."

Ona dokunmamak her zaman işkence gibi gelir ama başımı sallıyorum. "Ben gelebilirsin diyene kadar gelmeyeceksin."

Bu neredeyse tekrar inlememe neden olacak, ama istekli sıcaklık omurgam boyunca yavaşça kıvrılırken tekrar başımı sallıyorum.

"Diğerleri erzak alışverişinden döndüklerinde kulak misafiri olabilirler, bu yüzden tek bir ses bile çıkaramazsın. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, istediğimden daha fazlasını elde etmek için üçüncü kuralı şimdiden çiğnemeye karar verdiğimde sertçe yutkunuyorum. "Lütfen bana dokun. Kullan beni. Siktir, bebeğim, sadece ihtiyacım var-"

Tasmamı bir tarafa doğru sertçe sallıyor - neredeyse bir saniyeliğine beni boğacak kadar ve o saniye için yemin ederim gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor.

Kendime not. Ondan beni daha fazla boğmasını iste. Bir şeylerin peşinde olabilirim.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye hatırlatıyor Maven, karnımın alt kısmını öpmek için eğilmeden önce tasmamı bırakarak. "Sadece kıpırdama ve benim için sessiz kal."

Tanrım, bu yeni oyuna bayıldım.

Keşfedici öpüşmesi ilk başta hoşuma gitse de, Maven'ın dili karnımdaki çıkıntılar boyunca ilerlediğinde başka bir uyarılma sarsıntısı doğrudan taş gibi sertleşmiş sikime vuruyor. Karın kaslarımı yalamaya ve alay etmeye devam ediyor, *sonunda* şortumu çekip çıkarana kadar gittikçe daha aşağıya iniyor.

Zorlanan, çaresiz horozumu görünce mırıldanıyor. "Çok sert ve benim için hazır. Zaten sızdırıyor da. Aferin oğlum."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, bu sözler içime işlediğinde, bana kelimelere dökemeyeceğim bir şey yapıyorlar. Kalçalarım kendi isteğiyle sallanırken nefes alış verişim düzensizleşiyor. Parçalanıyorum ve o daha bana dokunmadı bile.

Lütfen, bağın içinden inliyorum, sadece ona. *Sana ihtiyacım var. Tanrım, lütfen dokun bana.*

"Bağı kullanmak yok," diye fısıldıyor. "Bu hile yapmaktır."

Ve sonra benim muhteşem, sinsî, lanet olası zalim eşim, en sevdiği ikrammış gibi sikimin başını kucaklıyor. Benden kaçan boğuk ses utanç verici olurdu, eğer hemen ardından bir başkası ve bir başkası daha inçlerimin Maven'ın ağzının sıcak, ıslak, lanet olası *mükemmel* emişine batması olmasaydı.

Cüssemle biraz mücadele ediyor ama bu beni daha da çıldırtıyor. Her iki yanımdaki çarşafı can havliyle kavırıyor ve inlemelerimi minimumda tutmaya çalışıyorum. Ama çoğumu ağzına ve boğazına alıp uzunluğumun etrafından yuttuğunda, o akıl eriten his beni lanetletiyor.

Maven hemen sikimden çekilip kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Siktir. Özür dilerim. Siktir, *lütfe*n durma," diye yalvarıyorum, kalçalarım tekrar sallanırken nefes nefese kalıyorum.

"Çok gürültü yapmayacağın konusunda anlaşmıştık," diye iç geçirerek yataktan kalkıyor.

Alarm beni ayağa kaldırdı, cidden çekip gitmek üzere olduğu ve beni cehennemden gelen öfkeli bir ereksiyonla bırakmak üzere olduğu için panikledim. "Bekle. Hayır. Özür dilerim, daha iyi olacağım-"

Pantolonunu çıkarışını ve ardından basit bir çift siyah külotu yavaşça çıkarışını izlerken kelimeler boğazımda düğümleniyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, beni yatakta yatar pozisyona geri ittiğinde nefesim kesiliyor.

Bakışları saf, karanlık, lezzetli bir arzu. "Üzülme. Sadece benim için ağzını aç."

Hiç düşünmeden açıyorum. Ona itaat etmek cehennem gibi tatmin edici, öyleyse neden direneyim?

Maven külotunu nazikçe ağzıma soktuğunda hemen başım dönüyor. Temiz kokuyorlar, çok az giyilmişler ama üzerlerinde onun kokusu da var. Ağzımı parfümleyen taze uyarılmışlığının tadını alabiliyorum ve bu beni ölmek üzere olan bir adam gibi inletiyor.

Bu kadar hoşuma gideceğini nasıl bildi bilmiyorum ama *aman Tanrım*.

Yani. Lanet olsun. Sıcak.

İnlemelerim oynadığımız bu oyun için hâlâ çok yüksek olduğunda, Maven eliyle külotla dolu ağzımı kapatıyor ve bana sırtıyor. "Şşş. Hâlâ oynucağımla oynuyorum."

Onun boğucu, alaycı tonu ve tüm bu yumuşak küçük dokunuşlar ve onun uyarılma kokusu beni öldürecek. Sikimi ağzının sıcak, ıslak mükemmelliğine daha derin ve daha derin emmek için aşağı inerken, zar zor düzgün düşünebiliyorum.

Ve *lanet* olsun, dostum müthiş bir sakso çekiyor. Muhtemelen beni bir kitap gibi okuyabilmesine yardımcı oluyor ve her seferinde kenara yaklaştığımı anladığında geri çekiliyor ve beni kızdırmaya devam ediyor. Kenara çekilmekten nefret eden biri için, kenara çekmede acı verici derecede iyi.

Tekrar tekrar, tenimin her santimi sıcaktan kızarana kadar beni neredeyse bitiş çizgisine götürüyor. Üçüncü kurala rağmen nefes nefese ve inleyerek kalıyorum. Boşalma ihtiyacı o kadar kötü ki, umutsuzca külotunu ağzımdan çıkarmaya çalışıyorum ve "Lütfe. Sikeyim. Lütfe, boşalabilir miyim?"

"Henüz değil" diye mırıldanmak için sikimi

bıraktı. "Maven, *lütfe*n-"

Taşaklarımı sıkıyor ve beni emmeye devam ediyor.

Oh fuck oh fuck oh fuck oh fuck-

Başka bir ses çıkarmamak imkansız, bu yüzden kanımın tadını görmezden gelerek yumruğumu ısıyorum.

Daha önce hiç bu kadar sert bir orgazmıla mücadele etmemiştim, ama tekrar etrafımda yutkunduğunda, horozuma aynı anda mümkün olan en iyi ve en kötü şekilde masaj yaptığında dayanılmaz zevkin bir sonraki dalgasında neredeyse boğuluyorum. Taşaklarım ağrıyor, o kadar dolu ki acıyor. Hâlâ prekum sızdırdığımdan oldukça eminim. Gözlerimi sıkıp kapatırken şakaklarımdan nem damlıyor, eşime iyi davranmak için o kadar çaresizim ki.

Beni *ağlatana* kadar beceriyor ve ben hâlâ daha fazlası için yalvarmayı bırakamıyorum. Arkadaşım etrafımda mırıldanıyor, beni dönüştürdüğü karmaşadan memnun.

Ama *aman tanrım*, o uğultu. Her şeyi daha da kötüleştiriyor, ta ki "Lütfen. Lütfen. Lanet olsun, lütfen-"

"Ne kadar mükemmel, açgözlü bir eş. Benim için gel," diye fısıldıyor Maven, taşaklarımı tekrar nazikçe sıkarken sikimi sertçe okşuyor.

Patlıyorum.

Boşalmam o kadar sert ve hızlı oluyor ki hem acı hem de rahatlama içinde bağıriyorum, hayatımda bir gün bile orgazm olmamışım gibi boşalırken zevk beni yakıyor. Tüm bu süre boyunca Maven beni sevdiğimi bildiği şekilde okşuyor, ta ki ben akılsız ve nefes nefese kalana, başım dönerken tavana bakana kadar.

"Siktir. Sadece... *lanet olsun*," diye inliyorum, kelimeler bulanıklaşıyor.

Maven tasmamı hafifçe çekiştirerek dikkatimi çekmeye yetecek kadar ayarlıyor ve yatakta daha yükseğe çıkıyor. "Bir dakikaya daha ihtiyacın var mı, yoksa sıra bende mi?"

"Senin sıran," diyorum hemen, aklımdan geçenleri anladığımda ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Kısa süre sonra kalçaları başımın iki yanında, amı ağzıma doğru bastırıyor. Girişini kucaklarken uyarılmışlığının kokusu beni sarıyor. O kadar sıırılsıklam ki... Tadına bayılıyorum, neredeyse eşimin yatakta bana hükmetmesini sevdiğim kadar.

Bu kez ısrarla tasmamı çekiştirdiğinde, çenemin altına yerleştirdiği tasma başımı geriye doğru eğiyor ve ağzımı amına daha sıkı bastırıyor. Ona karşı hırıltılı bir şekilde inliyorum, bunun her saniyesine bayılıyorum.

Üstümden nefessiz, muhtaç bir ses çıkarıyor ve içime başka bir uyarılma dalgası gönderiyor. Yüzüme karşı sürtünmeye başladığında klitorisine odaklanarak kucaklıyorum, emiyorum ve kısıtıyorum.

"Baelfire," diye soluk soluğa bağıyor, kalçaları başımın etrafında kenetleniyor.

Sikerim böyle işi. Artık ona dokunmadan duramıyorum. Ellerim hemen kalçalarını olabildiğince açmaya gidiyor, böylece tüm ağırlığını bana verebilecek. Klitorisini tekrar emiyorum, Maven'in salıverilmesine doğru ilerlerken çıkardığı küçük zevk seslerinin her biri için yaşıyorum.

Sonunda çığlık atıyor, amcığı hafifçe kasılıyor ve ilahi uyarılmasından daha fazlası kucaklamam için damlarken inliyorum.

"Tadı çok güzel," diye inliyorum ona karşı. "Eşim çok güzel geliyor. Lanet olsun, cehennemlik."

Arkadaşım haklı. Ağgözlüyüm ve yüzümden çekilmeye çalıştığında hâlâ daha fazlasını arzuluyorum. Kıcını kavrayarak tatlımı bitirmek için onu bir süre daha orada tutuyorum, o küfür edip inerken parmakları saçlarıma dolanıyor.

Sonunda, onu bırakmam için sessiz bir yalvarış olarak bileklerimden birini kavıyor. Memnun bir iç çekişle bırakıyorum ve Maven yatağa yanıma uzanacak şekilde yerleşiyor.

Ben yavaşça o güçlü yükselişten inerken, Maven boynuma eğiliyor ve eski çiftleşme izimi alaycı bir şekilde ısıyor. Kolunu bana doladığında neredeyse bir şekil değiştirenin eşini yatıştırmak için yapabileceği gibi nazikçe yalıyor.

Siktir, ona çok aşığım.

Ama Maven'in dokunuşu tüm o yoğunluktan sonra beni sakinleştirmekle kalmıyor, bundan daha güçlü. Farkında olduğunu bile sanmıyorum ama huzur yayıyor. Memnuniyet. Farkında bile olmadan yeteneklerini beni yatıştırmak için kullanıyor ve bu cennet gibi bir şey.

"Beni ısırmana bayılıyorum," diye mırıldanıyorum mutlulukla.

Maven bana gülümsemek için geri çekiliyor. Gülümsemesinin her seferinde ayaklarımı yerden kestiğinin farkında olmadığından yüzde bin eminim.

"Böyle seksi bir eşe sataşmayı seviyorum."

Seksi eş. Ekstra dozda övgü karşısında eriyorum, dönüp yüzümü boynuna bastırarak kokusunu tekrar derin derin içime çekiyorum. O kadar bağımlıyım ki. Tüm bu kavgâ ve saçmalıklar sona erdiğinde, ona sarılmak ve saatlerce kesintisiz sevmek için sabırsızlanıyorum.

Ben hâlâ bunun tadını çıkarırken, Maven yavaşça uzanıp boynumdaki tasmayı çözüyor. Kolayca çıkarıp komodinin üzerine atıyor.

İç çekmekten kendimi alamıyorum. "Bunu çıkarmak güzel olacak, ama yine de..."

Maven güler. "Hadi, giyinelim. Birazdan burada olurlar. Sana daha sonra daha iyi bir tasma alırım, sadece ikimiz olduğumuz zamanlar için."

Artık resmileşti. Tüm evrendeki en şanslı ejderha benim.

Otuz dakika sonra, tüm beşli batı kütüphanesinde ailemin içeri girmesini beklerken gergin görünmemeye çalışıyorum. Ve kapılar nihayet açıldığında, içeriye ilk giren kişinin annem olmasına şaşırmadım, beni görene kadar görevdeki bir kadın gibi kalan gözleriyle odayı taradı.

Bir anda, şekil değiştiren hızıyla bana çarpıyor, kollarını bana doluyor ve-
Tanrım, neden bundan korkuyordum ki?

Anneme sıkıca sarılıyorum, titreyen bir nefes veriyorum ve her türlü duygu üzerime çökerken sesimin çatlamaması için dua ediyorum. "Selam anne."

"Baelfire Finbar Decimus," diye burnunu çekiyor ve geri çekilip bana ters ters bakıyor. Gerçek bir sıcaklık yok. Hatta gözleri yaşardı. "Bu ne cüret, Decimuslar öylece-"

Hayatımda ilk kez güçlü, kararlı, militan annemin kendi duygularıyla bu kadar mücadele ettiğini görüyorum. Aslan değiştiren öz babam Oscar yanıma gelip ikimizi de kocaman kucaklayarak annemin sözünü kesiyor.

"Altı tanrıya da şükürler olsun. Senin için çok endişelendik oğlum," diye nefes alıyor. "Bael!" Declan kütüphaneye doğru yürürken kocaman bir sırtışla sesleniyor.

Cace hemen arkasında, beşlilerinin birkaç üyesi ve ailemin geri kalanıyla birlikte. Bir anda etrafım sırtan, aşırı duygusal, hepsi de bana sarılıp hoş geldin diyen yaklaşık iki düzine Decimus'la doldu.

Quinn bile burada, bacağıma sarılmak için koşarken gülümsüyor. Yedi yaşındaki bir çocuğa göre ufak tefek ama cüssesi boyunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Baelfire Amca! Artık büyükannemin evini ateşe veren koca bir ejderha değilsin!"

Anneme baktım. "Kahretsin. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Tabii ki yapmadınız. Ev çoğunlukla iyi durumda ve zaten öyle olmasaydı hiçbirimizin umurunda olmazdı. Önemli olan senin hâlâ-" Annem burnunu çekerek sözünü kesiyor, kendini toparlamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Sadece bebeğimi önemsediğimi biliyorsun. Beni çok korkutsa bile

Aylarca uykularımı kaçırıyor ve laneti bozulup nihayet kendi kafasına döndükten sonra bana ulaşip güven vermenin bir yolunu bulamıyor" diye ekliyor.

O haklı. Aileme güven vermeyi düşünmeliydim ama kahretsin, her şey çok hızlı geliyor. Ayrıca, aslında bu konuda üzgün olmadığını söyleyebilirim. Annem durumları anlamakta iyidir.

"Özür dilerim," diyorum yine de, "Her şey için," diye eklemeyen önce.

Declan bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Senin hatan değildi, küçük kardeşim."

Annem boğazını temizlemeden önce gözlerini siliyor ve kendini toparlamaya çalışıyor. "Böyle güçlü bir beşliniz olduğu için altı tanrıya da şükürler olsun. Everett'in yardımının dualarıma kaç kez cevap verdiğini ya da Crypt'in biz oraya zamanında varamadan avcıların icabına kaç kez baktığını sana anlatamam bile."

Crypt ben vahşiyken bana göz kulak mı oluyordu? Bunu bilmiyordum. Yakınımda duran beşlime bakıyorum, karabasan Quinn'i dinliyor ve onunla mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

Beni mi kontrol ediyordun? Bağ aracılığıyla sadece Crypt'e soruyorum.

Hayır.

Öyle gibi görünüyor.

Bana dev bir siğilmişim gibi bakıyor. *Son altı ay boyunca senin aptal postun için endişelenebileceğimi düşünerek kendini kandırma. Uyuşmuştum. Hedefler arasında ne zaman sıkılsam, avcılar benim için sadece öldürülecek bir eğlenceydi.*

Yüksek sesle homurdanmamak çok zor. *Uh-huh. Tabii. Yani bunun pullu kıcımlı korumakla bir ilgisi yoktu.*

Kendine gel, kertenkele.

"Maven," diyor annem, telepatik alışverişimizi yarıda keserek Decimus ailesinin topluluğundan ayrılıyor ve muhteşem eşime yaklaşıyor.

Annem benim olmayı umduğumdan on kat daha gözlemci ve sezgiseldir, bu yüzden Maven'a sarılmaya çalışmadığında şaşırmadım. Son karşılaşmalarında bunun eşimi ne kadar rahatsız ettiğini anlamış olmalı.

Yine de, ailemin geri kalanının dikkati benden odadaki yarı tanrıçaya kayarken bakıcımın gerginliğini gizlemeye çalıştığını söyleyebilirim. Onun yarı-ilah statüsüne nasıl tepki verecekleri konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok ama neyse ki Cace Everett'in yüzünü ilk kez gördüğünde buzlar kırılıyor.

"Vay anasını, şuna bakar mısın!"

Quinn de görür ve nefesi kesilir. "Olamaz! İhtiyar moruk yüzünü yaralamış."

Silas kahkahasını gizlemek için öksürür.

Everett telepatik olarak konuşurken iç çekiyor. *Ailenizde koca ağızluların olduğunu unutmuşum.*

Bunu ona Crypt'in öğrettiğini belirtiyorum.

Annem Cace ve Quinn'e onları susturan bir bakış attıktan sonra Everett'e dönüp göz bandının kenarına dokunuyor. "Boş ver onları. Sana daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim; savaş yaraları bir ayrıcalıktır. Kendimizi kanıtladığımız ve hayatta kalabileceğimizi hiç düşünmediğimiz şeylerden sağ çıktığımız için kalıcı hatıralardır."

"Artı, seksidir," diye ekliyor Maven hiç vakit kaybetmeden.

Sırıtiyorum. İşte benim dostum. Onun şakacılığı bende onu öpme isteği mi uyandırıyor yoksa tüm dünyaya onun ne kadar benim olduğunu gösteren bir iz daha bırakacak kadar sert ısırma isteği mi uyandırıyor bilemiyorum.

Everett kıpkırmızı kesilirken, aile üyelerimden birkaçı onun bu utanmaz ifadesi karşısında şaşkın kahkahalar atıyor. Quinn dönüp Cace'in beşli üyelerinden birine yara izinin neden seksi olduğunu soruyor, bu da daha fazla gülmelerine neden oluyor. Ailemin Maven'ın yarı tanrıça olmasını nasıl karşılayacağına dair gerginliğim çoktan gitmişti. Annemin eşime saf bir gurur ve anne şefkatiyle gülümsediğini gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

"Aptalca görünmediğini söylemedim," diye kıkırdıyor Cace, Everett'e dönerek. "Sadece şaşırdım, çünkü ailen imaj konusunda çok büyük ve... bilirsin işte. Sen bir Frost'sun."

Everett telepatik olarak konuşurken hâlâ yüzü kızarmış olan Maven'a bakıyor.

Uzun sürmez.

Bu Crypt'in ilgisini çekti. *Maven'ın soyadını mı alıyoruz? Ben alıyorum. Kendine ait bir şey bul,* Everett kaşlarını çatıyor.

Cace, Everett'in kendisine kaşlarını çatıldığını düşünüyor olmalı, çünkü tekrar özür dilemeye başlıyor ve Everett'in yara izini bir zamanlar kışına aldığı gümüş sıyrığıyla karşılaştırarak durumu daha da kötüleştiriyor.

"Dikkatli ol yoksa Kar Tanesi seni dondurur ve koleksiyonuna ekler," diye uyarıyorum Cace'i.

Declan sesini alçaltırken iyi huylu bir şekilde omzuma tokat atıyor. "Dikkatli ol, yoksa sana daha uzun bir yol alman gerektiğini hatırlatmak zorunda kalacağım,

kapsamlı bir duş. Bazılarımız şekil değiştirenler, Bael."

Oh. Kahretsin. Yani Maven'la benim bundan önce ne yaptığımızın kokusunu alabiliyor ve büyük ihtimalle ailem de öyle.

şu anda Everett kadar kızardığıma eminim.

BENİM QUINTETim ve Decimus ailesi koridorlarda birlikte yürüyerek şatonun ana yemek salonuna doğru ilerliyor; görünüşe göre oldukça kalabalık bir grup olacağından Reformist toplantısını burada yapmaya karar verdik.

Baelfire'in farkında olmayan babalarından birinin yanından geçmeden önce bana tekrar el sallayan mavi saçlı genç kadın da dahil olmak üzere, ortaya çıkmamış hayaletler koridorlarda bizimle birlikte ilerliyor. Silas onu görüyor ve Fae'lerdeki hayaletler hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Baelfire'in kardeşi Cace bana yetişip yan gözle bakıyor. "Yani sen gerçek bir yarı tanrıça mısın? Yarı tanrı, yarı insan mı?"

"Evet."

"Ve Syntyche senin annen mi?"

"İstersen seni tanıştırebilirim."

Geri çekiliyor ve Decimus'ların geri kalanıyla birlikte yürümek için geri çekiliyor, bu da Silas'ın sol tarafımda yürüdüğü yerden karanlık bir şekilde gülmesine neden oluyor.

"Sonunda, uygun bir tepki," diye mırıldanıyor Fae. "Tüm saygımla söylüyorum, annen son derece ürkütücü."

"Teşekkürler."

Bu arada Baelfire arkamızda yürüyen ailesiyle gülüp sohbet ediyor. Son birkaç ay onu çok etkilemiş ama seksi ejderha şekil değiştiricimin sesinin eskisi kadar neşeli olduğunu duymak beni mutlu ediyor.

Yemekhanenin çift kapısına yaklaştığımızda, Kenzie ve beşlisi başka bir koridordan bu koridora dönüyor. Kenzie beni fark ediyor ve aceleyle yanıma gelip sarılmak için hazırlanırken ciyaklıyor. Kendimi tutuyorum, çünkü beşli grubumun dışında sevgisine alışmak istediğim çok az kişiden biri o-

Ama Everett son anda kalkan görevi görmek için önüme geçiyor.

"Sınırlarına dikkat et," diye hatırlatıyor dişi aslan şekil değiştirene sertçe.

Şekil değiştirenlere göre, Kenzie çoğu zaman yoğun ve değişken duygularını kontrol etmekte oldukça başarılı - bu yüzden kendini kaybedip ona yüksek sesle hırladığında irkiliyorum.

"En iyi arkadaşım için aklımı kaçıracak kadar endişelendim, o yüzden o otoriter, donmuş, yaralı kışını yolumdan çek!" diye tıslıyor dişlerini göstererek.

Vay canına.

Hayaletler etrafa dağılıyor, sanki öfkeli şekil değiştirene çok yakın olmak istemiyorlarmış gibi kısık ve anlaşılmaz ses tonlarıyla konuşuyorlar. Gözbebeklerinin yuvarlak olduğundan ve başka bir şekil değiştiren Kenzie ile karşı karşıya olmadığımdan emin olmak için hızlıca kontrol ediyorum ama hayır, bu o.

"Hey." Baelfire adımlarını yavaşlatıyor ve Decimus ailesinin geri kalanı önümüzde yemek salonuna girerken Kenzie'ye hitap etmek için yanımızda duruyor. "Kar Tanesi seni kızdıracak ne yaptı?"

Beşli grubumun geri kalanı da Baird beşlisine bakarken aynı şaşkınlığı yaşıyor.

Vivienne, Kenzie'nin ellerinden birini tutup arkasını yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

Tipik olarak neşeli olan aslan değiştirici, verdiği sert tepki karşısında hepimizin kafasının karıştığını fark edince yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, çok özür dilerim Everett, sana öyle çıkışmamalıydım. Bu utanç verici. Beni kara falan gömmekten çekinme."

O kadar pişman ki, asabi elementalim bana bakarken etkileşimi bir kenara bırakıyor. "Ben içeride senin için kaosu organize ediyor olacağım."

Başımı sallıyorum. *Teşekkür ederim.*

Silas da önümden içeri girerken yanağımı öpüyor ve tonozlu koridorda sürüklenen birkaç hayaleti atlatıyor.

Baelfire ve Crypt benimle birlikte dışarıda kalıyor. Dirk, Baelfire ile sohbet ediyor ve Vivienne de dinliyormuş gibi yapıyor. Kabus Prensini, Kenzie ve bana mahremiyet yanılması vermek için kolayca Araf'a kayıyor, ancak onun yanımızda durduğunu açıkça hissedebiliyorum.

Kenzie'nin beşlisi de bize küçük bir mahremiyet görüntüsü verdiğinden, bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Bunun için tekrar özür dilerim. Tanrım, buraya daha fazla gelemediğim için de çok üzgünüm, çok büyük ve beklenmedik bir şey yaşadım. Birkaç gündür uyuduğumu biliyorum ve dışarıda kamp yapan o tuhaf tarikatçılarla ilgili bir şeyler olduğumu duydum ama... Kahretsin May, gelemediğim için çok özür dilerim. Seni zar zor geri getirdim ve konuşacak zamanımız bile olmadı. Gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaş gibiyim-erkek arkadaşlarınla bile yeniden bağlandın! Özledim," diye hayıflanıyor ve birden gözleri doluyor.

Tamam, bir şey kaçıyorum. Normalden çok daha fazla ağlamasının sebebi ne?

Beşli üyelerinin iyi olduğundan emin olmak istercesine takıntılı bir şekilde ona baktıklarını fark ediyorum. Beşlilerin bakıcılarına karşı aşırı sahiplenici ve koruyucu olmaları normaldir ama Kenzie camdan yapılmamıştır. Onun için bu kadar endişelenmeleri için hiçbir sebep yok, tabii eğer...

Kenzie'ye tekrar baktığımda, bu beni çok etkiledi.

Oh, kahretsin.

"Hamilesin."

Kenzie'nin ağzı açık kalır. "Sen nasıl-"

Kalbim o garip, alışık olmadığım şekilde çarparken "Daha güçlü duygular yaşıyorsun" diye işaret ediyorum. Beşlime göre bu ya endişeli ya da heyecanlı olduğum anlamına geliyor. "Büyük ve beklenmedik bir şey yaşadığını söylemiştin ve beşli grubun normalden çok daha korumacı. Ayrıca göğüslerin de büyümüş."

"Aynen öyle," diye gülüyor ve sonra bana gülümsüyor. "Ve evet. Hamileyim!"

"Vay anasını, tebrikler!" Baelfire, Dirk'e ve Kenzie'nin beşlisinin geri kalanına sırtıyor. Vivienne heyecanla zıplarken, Dirk gururla eğlenirken ve Luka Kenzie'ye varlığının merkeziymiş gibi bakarken hepsi havalara uçuyor.

Seni geciktiren ne, kan çiçeğim? Silas bağı kontrol ediyor.

Kenzie hamile, açıklıyorum.

Neredeyse kafamı koparmasına şaşmamalı, diye homurdanıyor Everett.
Lanet olası hamilelik hormonları.

Dişi aslan şekil değiştirene gülümsüyorum. "Çok fena bir anne olacaksın," diye onu bilgilendiriyorum.

Kenzie gözyaşlarına boğuluyor ve tenime dokunmamaya dikkat ederek kollarını bana doluyor.

"Siktir, umarım öyledir," diye yarı gülerek yarı ağlayarak bir dizi kelimeyi o kadar hızlı sıralıyor ki hepsini zar zor yakalıyorum. "Her zaman bir beşli ve bebekler istemişimdir ama şimdi fırınımda pişen küçük bir kasık cini var, çok heyecanlıyım ama aynı zamanda çok da korkutucuyum - ya bu bebek bana çekerse? Çok fazla şey hatırlamıyorum ama hikayelerden ve eski günlüklerimden biliyorum ki çocukken çok asi bir serseriydim ve ailemi çok strese soktum ve eğer bu sevimli küçük cin fırınımdan çıktığında bize aynı şeyleri yaparsa-"

Aman Tanrım. Onu dinlerken bile nefesim tükeniyor.

Bir teselli işareti olarak başını okşamak için beceriksizce uzandığımda, Kenzie'nin telaşlı panik telaşı yavaşlıyor.

"Vay be. Tamam, tamamen erime önlendi. Az önce her ne yaptıysan, işe yaradı. Ağladığında bebeğimi sürekli kucağına almanı isteyeceğim çünkü onu yatıştıracaksın ve benim bir bebeği nasıl yatıştıracağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ya da bez değiştirmeyi. Ya da diğer bebek işleriyle uğraşmayı. Aman Tanrım, bir sürü ebeveynlik kitabı okumam gerekecek ve ben kitap okumaktan nefret ederim. Belki de kitapları es geçirim ve böylece kasık goblinim disiplinsiz ve vahşi bir şekilde büyür ve-"

Felix Kenzie'yi nazıkçe benden uzaklaştırıyor, çünkü benim herhangi birini herhangi bir nedenle teselli edebilecek en kötü kişi olduğumu biliyor. Kolunu Kenzie'ye doluyor ve yanağından öperek ona gülümsüyor. Onu gülümserken pek görmemiştim, belki de hiç, ama bu sadece ölümlüler âleminde ne kadar değiştiğini hatırlatıyor.

"Kasık cinimiz, senin deyimimle, mükemmel olacak. Özellikle de sana çekerlerse."

Bu sadece dişi aslan şekil değiştirenin daha çok ağlamasına neden olur. Beşlisi hamile bakıcılarını teselli etmeye çalışırken etrafta toplanır.

Seni gözden uzak tutmak tam bir cehennem, Kardelen, diyor Everett bağ aracılığıyla sadece bana. Kenzie'ye söyle bir bilet alsın ve sıraya girsin, sonra da kışını yanıma getir ki tekrar nefes alabileyim.

Çok muhtaçsın, alay ediyorum.

Hiçbir fikrin yok.

Kenzie'yle daha sonra konuşmaya karar verip Baird beşlisine biraz yer açıyorum ve sessizce uzaklaşıyorum. Crypt sırtarak hızla yanımda yeniden beliriyor.

"Etrafında ağlayan birini izlemenin ne kadar eğlenceli olduğundan bahsetmiş miydin, sevgilim?"

"Yüzlerinden akıyor. Bununla ne yapmam gerekiyor?" Titreyerek işaret ediyorum.

Elindeki bir şeyi uzatmadan önce bana gülüyor. Eldiven olduğunu fark ediyorum. Kaçarken kaybettiğimi sandığım en sevdiğim eldivenlerimden bir çift. Birinin bana dokunacak kadar aptal olma ihtimali düşük olsa da, eldiven giymek kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Bu, o ana kadar çok özlediğimi fark etmediğim psikolojik bir rahatlık.

Düşünceli jestini kabul ederek ona bakıyorum. *Sanki sana zaten yeterince takıntılı değilmişim gibi, bağ aracılığıyla sadece onunla dalga geçiyorum.*

Bana en yoğun bakışını atarken mizahı kayboluyor. *Şimdi beni affediyor musun?*

Hayır. Affetmiyorum.

Aksine, burada geçireceği zamanın sınırlı olduğunu her hatırladığımda daha da acı verici oluyor.

Sonunda çift kapıya doğru ilerlerken eldivenlerimi giyiyorum.

"Onlar için çok heyecanlıyım," diyor Baelfire, yanımıza gelerek. "Bu bebek çok şımarık olacak, özellikle de dünyanın en belalı teyzesine sahip olacağı için."

"Kenzie'nin kardeşi olduğunu sanmıyorum."

"Senin, Boo," diye sırtıyor. "Senden bahsediyorum." "Oh."

Aklıma bir fikir geldi.

Kenzie beşlisine bağlandığında ve laneti bozulduğunda orada değildim ama Amadeus'u alaşağı edip dünyayı düzeltmeyi başarırsam bunu kaçırmamın imkanı yok. Bebekler hakkında bildiğim tek şey nasıl yapıldıkları, tuhaf bir şekilde kırılğan oldukları ve çok ağladıkları.

Ama yine de. Çabuk öğrenirim. Baelfire haklı - bebeği düşürmediğim sürece, belki Kenzie çocuğunun hayatının bir parçası olmama izin verir.

Çift kapıdan içeri adım attığımızda, bu uzun ve geniş odanın toplanan Reformistlerle ne kadar kalabalıklaştığını fark ediyorum. Hepsi gevezelik ediyor ve birbirleriyle yüksek sesle konuşuyorlar. Everett odanın sonunda Silas'ın yanında duruyor, ikisi de Brigid Decimus ve diğer birkaç Reformistle sessizce konuşuyorlar.

Aralarında epeyce hayalet de var. Mavi saçlı genç kadın hayaletin, farkında olmayan kadın mirasçılardan birini öpüyormuş gibi yapmasını izliyorum.

Burada tanıdığım bu kadar çok insan olması beni şaşırtıyor.

Asscater empatisi Monica, beşli grubundan birkaç kişiyle birlikte burada. Profesör Crowley de öyle, görünüşe göre Everbound Üniversitesi'nin kaotik çöküşünden sağ kurtulan eski profesörlerimden biri. Odanın diğer tarafında Amelia Lykoudis, Harlow Carter ve daha önce gördüğüme emin olduğum birkaç ciddi görünümlü eski paralı askerle sohbet ediyor.

Tanımadığım daha da fazla Reformist var. Çok kalabalık, kaotik bir alan, ama en azından bu henüz herkesin bana bakmadığı anlamına geliyor. Baelfire, Crypt ve ben küçük bir Reformist grubun yanından geçerken

Savaş teçhizatı, içlerinden biri bizi fark etti ve aceleyle yanımıza geldi. Benim yaşlarımda, koyu tenli, soluk saçlı ve kolay, parlak beyaz bir gülümsemeye sahip görünüyor.

"Nihayet! Maven Oakley. Tanrım, insanların bana söyleyip durduğundan çok daha çekicisin. Haberlerde her yerde gördüğüm fotoğraflarından çok daha güzelsin. Sonunda seninle tanışmak bir zevk, ama umarım birlikte paylaşacağımız tek zevk bu değildir," diyerek sırtıyor ve sıkmak istercesine elime uzanıyor.

Crypt elini kapıyor ve bir şey kırılana kadar sertçe büküyor, yabancının acı içinde inlemesine neden oluyor. Kabus Prensi sesini yanıltıcı bir şekilde sakın tutuyor. "Bir karabasandan diğerine, bir daha *ilham perime* dokunmaya kalkarsan derini canlı canlı yüzer ve çürüten bağırsaklarını yosunlara yediririm."

Crypt yabancıyı serbest bıraktığında, iyileşen elindeki acıyı çabucak silkeliyor ve bana biraz garip bir şekilde bakıyor. "Kahretsin. İlham perisi mi? Tamam, *belli ki* beşliniz bir arkadaşımın bana söylediği kadar platonik değilmiş. Bunun için gerçekten üzgünüm. Ben Collins."

"Seks partisi adamı," diye hatırlıyorum.

Sanki her zaman başına geliyormuş gibi iç geçiriyor. "Yani. Şu anda Güney Amerika'daki en kötü Wraith saldırılarına karşı birliklere liderlik eden yüksek madalyalı bir yüzbaşıyım ama... tabii. Evet. Eskiden birkaç seks partisi de vermiştim. Güzel zamanlardı, değil mi Bael?" şekil değiştirenime eski dostlarmış gibi sırtıyor.

Baelfire yüzünü tiksintiyle buruşturarak kolunu sahiplenici bir şekilde bana doluyor. "Hatırlatma lan bana."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor tanıdık bir ses yakınlarda. Baktığımda Ross'u görüyorum; Garnet Büyücüsü'nün Sığınak'taki yardımcılarında biri. Bana aval aval bakarken hâlâ sihirli bir şekilde gizlenmiş olan üçüncü gözü olan. Eğiliyor ama saygıdan çok korkudan eğilmiş gibi görünüyor. "Dönüşün hakkında çok şey duydum ama... iyi ki dönmüşsün."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Sırtıyorum.

Geri döndüğüm için çok mutlu olduğuna dair beni ikna etmeye çalışırken neredeyse takla atıyor ama arkamda biri yüksek sesle boğazını temizleyince konuşması kesiliyor.

Döndüğümde hem Amelia Lykoudis hem de Harlow Carter ile yüz yüze geliyorum. İki yüksek rütbeli mirasçı beni neredeyse Everbound'daki ilk günümde olduğu kadar yoğun bir şekilde izliyorlar - sadece şimdi ne kadar büyük bir tehdit olduğumu değerlendirmiyorlar. Bunun yerine, herkesin beni incelediği gibi inceliyorlar.

sanki daha önce hiç görmedikleri bir varlıkmışım gibi davranmaya başladılar.

"Carter. Lykoudis," Baelfire daralmış gözlerle düz bir şekilde selamlıyor, belli ki onlardan hoşlanmıyor.

Harlow'un önceden rengârenk olan saçları artık tamamen kazınmış, ki bu ona çok yakışmış. Sert miras kollarını kavuşturuyor ve sırtarak bana doğru başını sallıyor. "Vay canına. Ölüm ilanına gerçekten de kaltağı koymuşsun, değil mi?"

Ross az önce ölüm fermanını imzalamış gibi yakınlarda boğuluyor. Baelfire hırlıyor.

"Sanırım bunun bir iltifat olması gerekiyordu," diye hızlıca açıklıyorum, Crypt'in öne çıkıp omurgasını parçalamasını ya da aklındaki güzel ceza her neyse onu engellemek için bir elimi kaldırıyorum.

"Öyle," diye hızla onaylıyor Harlow, Kâbus Prensi'ne uygun bir korkuyla bakarak.

Amelia Lykoudis beni incelerken burnunu çekiyor. "Biliyorsun, şu anda kuzeydoğu kurt şekil değiştiren sürüsünü ben yönetiyorum. Babam öldürüldükten sonra, bir şekil değiştiren olmamama rağmen beni sürünün başına getirdiler. Bırakın sürüye liderlik etmeyi, sürülerinde yer alan ilk şekil değiştirmeyen benim. Bu büyük bir onur."

"Bu çok hoş." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü bunların hiçbiri benimle ilgili değil.

"Babamın ölümüyle ilgili komik bir şey var. Görünüşe göre biri kalbini göğsünden söküp çıkarmış. Tıpkı Iker Del Mar'ın kalbinin sökölüp haberlere konu olması gibi. Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Zaten kendi başına anlamadığın bir şey değil."

Amelia huffs. "Biliyordum. Dinle, senin yarı tanrıça olduğuna inanmıyorum. Kuzgunlar, hayata geri dönmen ve yaptığın garip şeyler... Tüm bunların karanlık ve rahatsız edici başka bir nedeni olmalı. Harlow da dahil olmak üzere buradaki pek çok Reformist, Ayaklanma'yı iyi niyetle başlattığını söylüyor ama tahmin et ne oldu? Bu odada ve dünyanın her yerinde pek çok insan yaptıklarınızdan dolayı sizden nefret ediyor ve her zaman da edecekler."

Bırak da onun kıskanç, zayıf ruhunu parçalara ayırayım, aşkım, diye yalvarıyor Crypt.

Sadece bir dakika sürecek.

Onun sözleri Silas'ın bağ aracılığıyla konuşmasını tetikler. *Biri Maven'i rahatsız mı ediyor?*

Fae'lerim ve Everett durdukları yerden odayı taramaya başlıyor, Baelfire, Crypt ve Maven'in etrafında toplanan insanları gördüklerinde öfkeyle bakıyorlar.

Ben.

Kızgın kibritlerimi ve Ross ile Harlow'un Amelia'ya ters ters bakarken ona bakıyorum. "Güzel. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Yakın çevrem zaten yeterince kalabalık."

Etrafımda toplanan bu sinir bozucu derecede yakın gruba katılan bir sonraki kişi, Ross'u kenara iten ve insanları uzaklaştırmaya başlayan Asher Douglas. "Hey. Komutan Decimus toplantıyı resmen başlatmak üzere. Kışınızı sandalyelere koyun ve çenenizi kapatın."

Uzaklaştırdığı insanlardan birkaçı hiç kıpırdamadan ona bakmaya devam ediyor.

"Bazılarını kaçırdın," diye işaret ediyorum onlara doğru.

İşaret ettiğim yere bakıyor ve sonra sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana dönüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Orada kimse yok."

Oh. "Boş ver. Bunlar sadece taze hayaletler."

Beşli üyelerimle birlikte uzaklaşırken iri yarı kızılın yüzünde beliren derin rahatsızlık ifadesi günüme harika bir katkı sağlıyor.

Eski yemek odası masaları ve sandalyeleri, herkesin birbirini görebilmesi için içeriye bakacak şekilde odanın çevresine yerleştirilmiş. Reformistler yerlerini almak için sıraya girerken, Baelfire elimden tutup kaosun içinde bana rehberlik ediyor, Crypt ise bize yaklaşan herkese yer açmaları için göz kırpmıyor.

Kısa süre sonra Brigid Decimus ve diğer birkaç yüksek rütbeli liderle odanın aynı ucuna oturuyorum. Everett sol tarafıma oturuyor ve elimi tutuyor. Baelfire onun diğer tarafında ve Silas da sağımdaki sandalyeye oturuyor.

Crypt boş sandalyesini hiç görmezden geliyor ve yakındaki bir duvara yaslanıp bir *reverium* sigarası yakıyor.

İçeride sigara içmek yasak, diyor Everett bağıın içinden. Crypt onu tersliyor ve dumanını dışarı veriyor.

Silas'ın telepatik sesi, dikkatli bir hesaplamaıyla odayı gözlemlerken dikkatini dağıtıyor. *Bırak onu. İğne istediğim kadar işe yaramadı.*

İğnenin Crypt için üzerinde çalıştığı şey olduğunu sanıyorum. Kuluçkama zar zor yardım ettiği fikri kalbimin göğsümde tatsız bir şekilde çarpmasına neden oluyor ama Brigid Decimus nihayet ayağa kalkıp odaya hitap ederken odaklanmaya çalışıyorum.

Böylesine ufak tefek bir mirasa göre varlığı çok güçlü. Herkesin dikkatini çekmekte hiç zorlanmıyor.

"Reformistler. Ölümlüler âlemini Varlık'ın ilerleyişine karşı savunmanın bir sonraki ve umarım *son* aşamasına giriyoruz. Gelinimin Nether insanları ve dünyanın geri kalanı için yaptıklarını tam olarak takdir etseniz de etmeseniz de, buradaki hiç kimse onun yeteneklerini tartışamaz. Onun buradaki varlığı, pek çok insanın ön saflarda toplanması için gereken tek şeydi. Artık burada olduğuna göre, *neden* geri döndüğüne dair söylentiler sona erebilir."

Bana bakıyor ve cesaretlendirmek için küçük bir gülümseme sunuyor. "Maven. Söz senindir."

Düzinelerce çift göz bana kayıyor. Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ama duraklıyorum. Oh, Tanrım.

Göğsümde neler oluyor? Kalbim çılgına dönüyor.

Kalbim kırılmış olabilir, beşlime haber veriyorum.

Sadece gerginsin, diyor Baelfire bana güven verici bir şekilde gülümseyerek. *Bu normal çünkü topluluk önünde konuşmak çok zordur. Ama bu iş sende, Raincloud.*

Kalbimi geri taktırdığıma gerçekten pişman olmaya başlıyorum çünkü odaya bakmak için ayağa kalktığımda bir türlü sakinleşmiyor. Herkes beklenti içinde, büyülenmiş, saygılı ve hatta korkmuş bir şekilde beni izliyor. Amelia Lykoudis gibi birkaçı iğrenmiş görünüyor. Aralarında görünmez kıcını buradaki iyi görünümlü eski ödül avcılarından birine sallayan mavi saçlı hayaletin de bulunduğu birkaç hayalet beni izliyor.

Odanın diğer ucundaki sandalyelerden birinden bana el sallayan Kenzie'yi gördüğümde psikotik nabzım biraz olsun yavaşlıyor. Beşlisi onun yanında oturuyor ama tanımadığım bir avuç mirasçı da var.

Onları işaret ediyor ve "*Ailem sizi seviyor!*" diyor. *Bastır Monk!*

Biri sabırsızca boğazını temizliyor. Onları görmezden gelerek sonunda odaya hitap ediyorum.

Reformistlere "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz" diyorum. "Zamanınızı boşa harcamayacağım ya da size yalan söylemeyeceğim. Beşli grubumla yeniden bir araya gelmek için geri döndüm ama şimdi Amadeus'un sonunu getirmenin ve Nether üzerindeki hakimiyetini kaldırmanın zamanı geldi."

Reformistler fısıltıyla mırıldanıyor.

Ben devam ediyorum. "Buradasınız çünkü ölümlülerin dünyasını savunmaya yardım etmek istiyorsunuz. Bundan daha fazlasını istemiyorum. Sadece kendinizi savunmak yerine, eskiden Cehennem olan yerin sınırlarına doğru bir saldırı başlatacağız. Gördüğünüz diğer savaşlar kadar kanlı ve ölüm dolu olacak ama Amadeus'un ilerleyişini durduramazsak ölümlü dünyanın geleceğinden daha kötü olmayacak. Ve bu varoluş düzlemi yaşadığı onca şeyden sonra barışı hak ediyor."

Amelia Lykoudis'in yanında oturan mirasçılardan biri, "Ölümlü dünya *senin* yüzünden çok şey yaşamadı mı?" diye soruyor.

Baelfire sessizce homurdanıyor, tıpkı beşlinin geri kalanının bu ifadeden rahatsız olduğundan emin olduğum gibi.

"Evet, Varlık'a karşı durmamızın nedeni senin onun belası olman!" diye alay ediyor bir diğeri, başını bana doğru sallayarak.

Mavi saçlı kız hayalet onları tersliyor ama ben homurdanmadan edemiyorum. Beni suçladıkları sorunu çözmek için tasarlandığımı bildiğim için iddiaları çok ironik.

Amelia Lykoudis kaşlarını çatarak, "Tüm sorunlarımızın nedeni olmanın komik olduğunu düşünüyor," diyor.

"Tüm sorunlarınızın nedeni mi?" Tekrar ediyorum. Bu noktayı yüksek sesle ve net bir şekilde ifade etmek için bir adım öne çıkıyorum ve odadaki tüm yüzlere bakıyorum. "Mirasçılar ve insanlarla ilgili tüm sorunların benimle, altı ay öncesine kadar adını bile duymadığınız yirmi üç yaşındaki bir gençle başladığına inanan var mı? Miras Konseyi ve Ölümsüz Beşli'nin işleri yürütme şeklini, mirasçılara mezun olur olmaz hayatlarını Bölünme'de feda etmek istemedikleri sürece bu dünyada bir yeri hak etmeyen ikinci sınıf vatandaşlar gibi davranılmasını onaylıyor muydunuz?"

Reformistlerin çoğu başlarını sallayarak ne demek istediğini kanıtlıyor. Amelia'nın yanında oturan mirasçılar bile kaşlarını çatarak daha dikkatli bakıyorlar.

Amelia kollarını kavuşturup başka tarafa bakıyor. "En azından özür dileyebilirdin."

Baelfire "Bir torba sikin içinde boğulabilirdin," diye homurdanıyor ve yakındaki lejyonerlerden kıs kıs gülüşmeler alıyor.

Bir omzumu silkiyor, doğrudan ona değil odadakilere hitap etmeye devam ediyorum. "İstediğiniz kadar Ayaklanma için beni suçlayın ama bu dünya ben gelmeden çok önce de boktan bir yerdi. Cehennem'deki insanlar özgürlük için bir şansı hak ediyordu, ben de o şansı kullandım ve yine kullanırım. Üzgün olmadığım bir şey için özür dilemeyeceğim. Ben sadece Nether'a yapılacak son saldırıya kimlerin katılıp kimlerin katılmayacağını öğrenmek için buradayım. Bu toplantı gerçekleşiyor çünkü korkakların bizi terk etmesi gereken yer burası. İnanın bana, ölümlüler diyarına giren şeytanlarla savaşmakla Hortlaklar diyarına izinsiz girmek arasında büyük bir fark var."

Reformistler bakışlarını değiş tokuş eder. Bazıları rahatsız görünüyor ama kimse ayrılmıyor. Amelia Lykoudis bile ağzını kapatır ve razı olur.

"Nereden döndün?" Ross kıpır kıpır oturduğu yerden Otur.

"Ne?"

"Beşlinizle yeniden bir araya gelmek için geri döndüğünüzü söylemişsiniz.

Eğer sorabilirsem, benim

Hanımfendi, tam olarak nereden döndünüz? Öteden mi, yoksa...?"

Nerede olduğumdan açıkça şüpheleniyor. Düzinelerce meraklı göz

Ben.

"Fark etmez," diye karar veriyorum, eldivenlerimi ayarlıyorum. Son derece hazırım

Tüm bu ilgiden ve kalbimin aptalca çarpmasından kurtulmak istiyorum.

Harlow Carter yüksek sesle "Eminim öyledir," diye karşı çıkıyor. "Bazı insanlar hâlâ senin elit güvenli sığınaktaki takım elbiselilerin iddia ettiği gibi bir iblis olup olmadığını merak ediyor - hepsini katletmeden önce. Bir iblisin yapacağı gibi. Yani, dünya boka sararken son altı aydır nerede olduğunu bile bilmiyorsak seni savaşta nasıl takip edebiliriz ki?"

Pot karıştırıcı.

"Peki. Cennet'ten geri döndüm," diye itiraf ediyorum ve hemen dönüp Everett'in yanındaki yerime oturuyorum.

Reformistler yeni keşfettikleri şaşkınlığı paylaşarak soluk soluğa konuşurlar. Brigid Decimus'un bile kaşları havaya kalktı, sonra Baelfire'a baktı.

Onay. Elimi tutmadan önce başını sallıyor ve harika iş çıkardığımı fısıldıyor. Everett sanki benden şüphe eden herkesi dondurmak istiyormuş gibi kaşlarını çatarak odaya bakıyor. Crypt de aynı derecede sinirli görünürken sigarasını söndürüyor.

Bu arada Silas derin düşüncelere dalmış, sanki hâlâ bir şeyler planlıyormuş gibi mevcut hayaletleri ve mirasları inceliyor.

Mirasçılar peş peşe sorular soruyor, bazıları heyecan içinde ayakta duruyor.

"Cennet nasıl bir yerdi? Tanrılarla tanıştınız mı?"

"Yükselip sonra geri gelmen nasıl mümkün olabiliyor? Bu kalıcı değil mi?"

"Yarı tanrıça olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?"

Daha pek çok soru var ama Monica'nın odanın kenarındaki koltuğunda hasta hasta oturduğunu fark ettiğimde dikkatim dağılıyor. Odadaki tepkiler artmaya devam ederken daha fazla mirasçı ayağa kalkıp birbirlerinin üzerinden bana doğru konuşmaya başladığında Monica bayılıyor. Beşli üyelerinden biri empati hemen kucağına alıyor ve aşırı heyecanlı Reformistlerin geri kalanına onları suçluyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm.

On beş yaşındayken Amadeus beni ve *telumu* olmak için yarışan diğer birkaç kişiyi kalenin dışındaki arenasına bakan özel balkonuna getirmişti. Tüm tebaasının özel bir muameleyi gözlemleyeceğini söyledi. Amadeus'un sarayındaki canavarlar izlerken, büyücüler kanatları parçalanmış ve kuyruğu kesilmiş cılız bir karabasanı arenaya sürüklediler.

Dagon da oradaydı. Heyecanla bu karabasanın bir empat olduğunu açıkladı; canavarlarda, mirasçılarda ve tezahür etmiş büyücülerde görülen nadir bir mutasyondur bu ve Hortlaklar kendi eğlence anlayışları için kullanmayı çok severdi.

Kendisine tek bir darbe bile isabet etmeden tüm acılarını çeken karabasanın yanında diğer yaratıklara işkence edilmesini izlemek zorunda bırakıldık. Oradaki herkes bunun büyüleyici ve gülünç olduğunu düşünüyordu, hatta yanımda oturan diğer çocuklar bile. Sadece Gideon bu gösteriden benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

Sonunda karabasan, maruz kaldığı herkesten hissettiği duyguların büyüklüğü nedeniyle felç geçirerek bayıldı. Dagon

buna empatik aşırı yüklenme diyordu. Amadeus, karabasan bundan kurtulamadığında çok memnun oldu.

"Hellion?" Baelfire şakağımı öperek fısıldıyor.

Kucağındayım. Bu ne zaman oldu?

Bir başlangıçla, Nether'daki geçmiş hayatımı düşünürken bir noktada bağlantımı kopardığımı fark ediyorum. Şimdi, Brigid Decimus odayı tekrar düzene soktu. Reformist liderler sorumlu oldukları savaş bölgeleri hakkında ayrıntılı raporlar veriyor, ancak bazıları hala merakla bana bakıyor. Cevaplanmamış sorularının ellerine fırsat geçtiği anda tekrar gündeme geleceği aşikâr.

Monica yine uyandı, haberleri dinlerken çok daha iyi görünüyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama bu kadar çok duyguyu aynı anda yaşamanın nasıl bir kabus olduğunu hayal bile edemiyorum. Bırakın başkalarınınkini, *kendi* duygularımın bu kadar çok olması bile yeterince kötü.

Empatları düşünmek bana Everett'in kız kardeşi Heidi'yi hatırlatıyor. Kendi zalim ailesi tarafından Cehennem'in derinliklerine atılan kız kardeşini. Everett muhtemelen hala gizlice onun yasını tutuyordur.

Elementalime bakıyorum ve onun da zaten endişeyle bana baktığını fark ediyorum.

İyi misin? Endişeyle kontrol ediyor. Kendinden geçmişsin. Cennet'te bir şey mi hatırlıyordun?

Tam olarak değil. Ben iyiyim, onlara güvence veriyorum.

Birkaç dakika daha böyle devam edersek, kimse seni tekrar rahatsız etmeden buradan gideceğiz, diye söz veriyor Silas bağ aracılığıyla. Nether'a yapılan saldırı sırasında her bir Reformist liderin yardım sözü verdiğini gözden kaçırmışsın.

Güzel.

Sonra, bu gece tapınakta tarikatçılarla kutlama yaptıktan sonra, planımı cılalayacağım.

Bu berbat bir fikirdi, diye düşündü Everett bağ boyunca.

Korkunç, Crypt de aynı fikirde. Sadece rüya yakalayıcıları indirmesini söyle, aşkım. Orada olduğumu fark etmezsin bile.

Ya da sadece dairemize gel, Baelfire ekliyor. Hazırlanmana yardım ederiz.

Kenzie saçımın bir bölümünü daha kıvrırken sessizce gözlerimi deviriyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir zaman önce paylaştığımız yurt odasının bitişik banyosundayız. Yeni hamile dişi aslan şekil değiştiren daha sonra bir kutlama yapılacağıнын haberini alır almaz, birlikte hazırlanabilmemiz için beni Reformist toplantısından neredeyse sürükleyerek çıkardı.

Hem toplantıdan sonra istenmeyen konuşmaların içine çekilmeyeceğim için hem de dişi aslan değiştiricimi özlediğim için bu fikre katıldım.

Kenzie'ye göre, bu "ürkütücü tuhaf tarikat partisini" aylar önce Eşli Balo için benimle hazırlanamadığı zamanın yerine koyacağız. O kadar heyecanlı ki, saçımın bir bölümünü daha kıvrırken ve banyo tezgahının üzerinde duran telefonundan tanımadığım bir müzik çalarken neredeyse zıplıyor.

Orada hazırlanamam, diye işaret ederek beşlime bağın içinden söylüyorum.

Neden olmasın? Everett talep ediyor.

Çünkü hepiniz beni kıyafetlerden kurtarmakta, onlara sokmaktan çok daha iyisiniz.

Bakıcımız haklı, diye düşünüyor Silas. Onu Ötesi'nin yedi yolunda siker ve kutlamaya kalçalarının arasından döl damlarken getirerek kime ait olduğumuzu herkese hatırlatırdık.

Diğer üçü de şiddetle aynı fikirdeyken, bu canlı görüntü kalbimin çılgınca çarpmasına neden oluyor. A, Kenzie'yle vakit geçirmek için burada olduğumdan ve B, telepatik konuşmamdan çok fazla tahrik olduğumda kokusunu alabilecek bir şekil değiştiren olduğundan, beşlimi şimdilik geçici olarak kapatıyorum.

Kenzie buklelerimden birini düzeltirken bana "Reformist toplantısı sırasında annemle babam seni öve öve bitiremedi," diyor. "Yani, tabii ki senin hakkında benden çok şey duydular ama sonunda Pietro Amato'nun kızını ve Syncytche'yi gördükleri için çok heyecanlandılar," diye ekliyor. "Ama demek istediğim... çoğunlukla Pietro. Daha fazla insanın onun baban olduğunu bilmemesine şaşırdım doğrusu."

"Reklamını yapmıyorum."

Öz babam dünyaya büyük bir damga vurdu ve pek çok insana yardım etti. Onun anısına neden bir yıldız işareti eklemem gerektiğini anlamıyorum.

Ayrıca bir tanrıçadan bir kızı oldu ve kızının *Telum* olduğu ortaya çıktı. Benimle ilişkilendirilmek insanların Amato'yu ne kadar sevgiyle hatırladığını gölgeleyebilir.

Konu değişikliğine hazırım, özellikle de adamlarımın kafamın içinde iletişim kurmalarını engelleyen bariyeri aşmaya çalıştıklarını hissedebildiğim için Kenzie'ye bakıyorum. "Yani... hamile misin?"

"Evet. Yakında taze bir ceset gibi şişmeye başlayacağım," diye burnunu çekiyor. "Aslında cesetler taze olmadıklarında şişerler. Yaklaşık üç ila beş gün işareti."

İç çekiyor. "Mayıs. *Muhteşem* fiziğimin gelecekteki geçici kaybına üzülüyorum. Şimdi bana ne kadar travmatize olduğunu hatırlatmanın zamanı değil, seni zavallı, kısa orakçı bebek."

Ben orta boyluyum, kısa değil. Bu ifadenin geçmişte yaşadığım travmanın bir göstergesi olduğunu da anlamıyorum ama yine de ona sırtıyorum. "İkimiz de hamile bir kadın olarak çok güzel görüneceğini biliyoruz."

Kenzie alt dudağını büzerek umutla bana bakıyor. "Biliyor muyuz?"

"Kesinlikle. Beşliniz ellerini üzerinizden çekemeyecek." "Tabii, ama ne zaman..."

"Ve beni alışverişe götürdüğünde gösterdiğin tüm o sevimli hamile kıyafetlerini alabilirsin."

Yüzünü buruşturuyor. "Yani, eğer dünya normale dönerse ve bebek doğmadan önce mağazalar yeniden açılırsa, sanırım..."

"Eğer yapmazlarsa, Crypt'ten ihtiyacın olan tüm sevimli bebek kıyafetlerini çalmasını isteyeceğim."

Kenzie tekrar gözyaşlarına boğulur.

"Bu çok *hoş!* Aman Tanrım, May, benim için bebek kıyafetleri mi çalacaksın? Tanrım, seni çok özledim," diye burnunu çekerek yüzünü siler. "Sürekli ağlamaktan nefret ediyorum. İyi ki henüz makyajımı yapmamışım ama seninkine başlamamız gerekiyor çünkü saçın tamamlandı ve çok çarpıcı görüneceksin. Ödünç alabileceğin birkaç elbisem var. Çok uzunlarsa etek uçlarını keserim. Tanrıya şükür kış sonunda bitiyor da ne kadar seksi olduğumuzu ceketlerle falan örtmek zorunda kalmayacağız. Seni harika göstereceğim - zor olduğundan değil," diye ekliyor, sonunda saç maşasının fişini çekerken hâlâ yarı ağlıyor.

Burnunu silmesini ve akan gözlerini silmesini izlerken yüz ifademi kontrol etmeyi unutuyorum. Kenzie beni bakarken yakalayınca kahkahayı basıyor.

"Aman Tanrım. Yüzün! Merak etme May, hamile kaldığında çok daha akli başında biri olacağına eminim."

Aynaya bakıp saçlarımın nasıl kıvrıldığını inceliyorum. Belki daha sonra, beşli için kendi başıma giyinmeye karar verirsem, bunu nasıl yapacağımı hatırlarım. Kenzie benim ailemden biri gibi, bu yüzden ona şimdiden haber vermek en iyisi.

Artık bir hortlak olmayabilirim ve kalbimi geri kazanmış olabilirim ama bu vücudumun geçmişte yaşadıklarını tersine çevirmiyor. Tüm o deneyler bana zarar verdi. Beni mükemmel bir silaha dönüştürme konusunda çok titiz ve son derece pratiktiler.

Yıllar önce beni kesip açarken Dagon'un ürpertici sesini hâlâ duyabiliyorum. *"Mükemmel bir silah olacaksın. Benim şaheserim. Ama başyapıtların kanı akamaz."*

Karanlık anıyı silkeleyerek boğazımı temizliyorum. "Aslında, benim çocuğum olamaz."

"Oh." Sonra Kenzie'nin parlak mavi gözleri daha da açılıyor ve iki elini yanaklarına götürüyor. *"Ah, doğru ya. Yarı tanrıça olduğun için, değil mi? Tanrıların insanlardan çocuk sahibi olmasının son derece zor olduğunu duydum, bu yüzden tarih boyunca çok fazla yarı tanrı veya yarı tanrıça olmamıştır. Bu seni bir tür mucize yapıyor, ama bu muhtemelen senin için ekstra zor olurdu-"*

"Ben kısırım," diye açıklıyorum. "Bu, büyücüler Nether'da üzerimde deney yaparken oldu. Beşli grubum zaten biliyor."

Kenzie gözyaşlarına karşı koymaya başladı. Aman Tanrım.

"Çocuk sahibi olacak bir tip olduğumu sanmıyorum," diye ekliyorum hızlıca, yağmur fırtınasının önüne geçmeye çalışarak.

"Ah, Monk, konu bu değil," diye homurdanıyor ve beşlisinin geçici yaşam alanından getirdiği birkaç elbise çantasını karıştırmak için beni banyodan çıkarıyor. "Başından geçen onca şeyi bir anlığına unuttum. Çocuk sahibi olmamayı seçmek başka bir şey, başka birinin bu seçimi tamamen elinden alması başka bir şey. Aptal lanet olası büyücüler," diye hırlıyor ve elbise çantalarından birini duvara fırlatıyor.

Hırıltılar duyuyorum, Crypt'in telaşlı sesi nihayet kafamın içinde yankılanıyor. Tanrılar aşkına, bu psikopat, hormonlu hamile kadın sana mı saldırıyor?

Bir başkasına psikopat demendeki ironi hakkında yorum bile yapmayacağım.

Benden bir saniye önce söyledin, Boo, Baelfire gülüyor. Ama ciddi, Kenzie'nin sesi kızgın geliyor. Sen iyi misin?

Ben iyiyim.

Biz iyi değiliz, Everett inliyor. Her zaman muhteşem görünüyorsun, Kardelen.

Dışarı gel.

Bekle bir dakika. Hepiniz koridorda öylece beklemiyorsunuz, değil mi?

Bunu mu tercih edersin, yoksa apartmanda birbirimizi parçalamamızı mı?

Silas soruyor. Çünkü sen yokken birbirimize arkadaşlık etmekten çok uzağız.

Tanrım. Çok gülünçler.

Tekrar Kenzie'ye odaklanırken gülümsemeye karşı koyuyorum ve bu onu çok üzdüğü için konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Hangi elbiseyi giyiyorsun?"

"Henüz 'momnezim' yok, o yüzden bu konuşmanın bir anda bittiğini düşünme. Bu konuya başka bir zaman döneceğiz," diye uyarırken yüzü aydınlanıyor ve çıkardığı ilk elbiseyi havaya kaldırıyor. "Bu benimki. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım biri elbisenin geri kalanını çalmış."

"Hayır. Hepsi bu," diye kaşlarını çatıyor. "Bak, hâlâ yapabiliyorken gösteriş yapmalıyım, tam bir balona dönüşmeden ve vücudumdaki en iyi kıvrım bebek şişliğim olmadan önce."

Melodramına gülüyorum. "Son kez söylüyorum, muhteşem görünmeye devam edeceksin."

"Teşekkürler," diye iç geçiriyor. "Mantıken, iyi olacağımı biliyorum ama Tanrım, kibrimin bu hamileliği nasıl atlatacağını bilmiyorum. Haysiyetimden bahsetmiyorum bile. Bazı kadınların doğum yaparken altlarına sıçıklarını biliyor muydun? Altlarına sıçıyorlar, May. Ugh! Beşli grubum bana bir daha asla aynı gözle bakmayacak."

"Bebek muhtemelen sevimli olacak," demeye çalışıyorum, bu iyimserlik numarasına alışkın değilim.

"Muhtemelen mi?" Kenzie neredeyse çılgık atıyor, ne demek istediğini anlatmak için yüzüne çılgınca işaretler yapıyor.

"Kesinlikle," diye düzeltiyorum hemen. "Gelmiş geçmiş en şirin bebek."

Az önce sana bağırdı mı? Baelfire bağıın içinden hırlıyor. Yükselen bir ses duydum.

Belki de kapıyı tekrar kırmalısın, dedi Silas. Yap, diyor Everett, bu öneriyi tamamen ciddiye alarak. Aman Tanrım.

Siz dördünüzün bir hobiye ihtiyacı var.

Benim bir hobim var, diye iç geçiriyor Crypt. Ama o lanet olası rüya kapanları takılıyken doğru düzgün eğlenemiyorum.

Takip etmek hobi sayılmaz, Everett homurdanıyor.

Bekçimiz aynı fikirde değil. Değil mi, sevgilim?

Tamamdır. İşte bu kadar.

Beşlimin koridorda surat asmasına izin vermeyeceğim, onlara bağ aracılığıyla kesin bir dille söylüyorum. Seksi kıçlarınızı giydirin, tarikat kutlamasına gidin ve beni orada bekleyin. Kenzie ve ben geç kalıyoruz zaten.

Bu düzenlemeden memnun olmadıklarını söylemek hafif kalır ama Kenzie'ye bir çift ayakkabı seçmesinde yardım edebilmek için itirazlarını duymazdan geliyorum. Çok geçmeden, sırtını, karnını ve bir trisepsindeki beşli amblemini göstermek için birden fazla kesimi olan ışıltılı, askılı, kısa elbiseyi giydi.

Döndüğünde gülümsüyorum. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en uygunsuz şekilde çarpıcı ve şaşırtıcı derecede uygunsuz hamile dişi aslan değiştiricisin."

Alkışlıyor ve iki elbise çantasının daha fermuarını açıyor. "Tamam! Küçük siyah bir numaram vardı. Çok zarif ama aynı zamanda çok güvenli. Bir de bu kırmızı olan var. Bence kırmızı sana çok yakışır ama biraz uzun..."

Elbiseler hakkında konuşmaya devam ediyor, ama artık başımın etini yemedikleri için şimdiden çocuklarımı özlediğime dair ani bir acıyla sarsılıyorum. Adamlarımla tekrar yalnız kalmadan önce geçmem gereken koca bir parti olduğunu fark ediyorum...

Lanet bir kaşıkla bağırsaklarımı deş.

Tanımadığım insanların etrafında olmak çok yorucu. Yine de, tuhaf bir şekilde tapınan tarikatçıların kısa bir süreliğine gelmemi sorun etmeyeceğinden eminim. Sadece bir süreliğine orada olabiliriz. Ya da daha iyisi, kutlamadan erken ayrılmak için bir bahane bulabilirsem...

Açılmamış diğer çantalara bakıyorum.

"Beşlimi çıldırtacak bir şeyiniz var mı?"

Kenzie ışınlanıyor. "Sadist zihninin çalışma şekline bayılıyorum keşiş. Sana uyabilecek biraz daha skandal bir şey getirdim."

Başka bir çantanın fermuarını açıyor ve elbiseyi tutuyor. "Genelde çok dekolteli şeylerden kaçındığınızı bildiğim için bundan emin olamadım."

Başımı sallayıp inceliyorum. "Mükemmel."

Birkaç dakika sonra, makyaj fırçalandıktan sonra, ikimiz de son bir kontrol için banyo aynasının önünde duruyoruz.

Ben onun yansımasına bakıyorum. "Biri senin beşliyi uyarmalı. Tehlikeli derecede iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fışkırıyor. "Beşlisini yatağa çekip ruhlarını yiyip bitirmek üzere olan ilahi, uhrevi bir varlık gibi görünüyorsun."

Aww.

BAELFIRE

Lanetleneyeceğim. Görünüşe göre tarikatçılar nasıl parti verileceğini biliyormuş.

Silas, Everett ve ben koruyucu koğuşlardan geçip Everbound Ormanı'ndaki eski bir kalenin kalıntılarının bulunduğu devasa açıklığa adım atarken partiyi izliyorum. Bu etkinliğe yer açmak için ölü ağaçlar temizlenmişti.

Birden fazla masa et şişleri, şarap kadehleri ve kırmızı şarap şişeleriyle donatılmıştı. Birkaç minyatür şenlik ateşi, güneş batarken burayı aydınlatıyor ve karsız, bahara benzeyen havaya rağmen ekstra sıcaklık sağlıyor.

Buradaki kültistlerin çoğu hala yas tutuyormuş gibi siyah giyiyor, ancak düne göre çok daha az asık suratlı bir grup. Ziyafet sofrasında yemek yiyor ve bir tür sihirli tılsımla çalınan enstrümantal müzik eşliğinde dans ediyorlar.

Birkaç düzine Reformist burada savaş kıyafetleri içinde birbirlerine kadeh kaldırıyor, şarap içiyor ve bakıcımınla resmi olarak tanışmayı bekliyorlar. Bazı Nether insanları da katılıyor ama onlar çok daha yumuşak başlı ve sessizler, köşelere çekilip bir kutlamada ne yapacaklarından emin değilmiş gibi gözlem yapıyorlar.

Tarikatçılar rekor sürede nasıl tapınak inşa edileceğini de biliyorlar.

Bir köşedeki yeni inşaatı inceliyorum. Kısmen eski kalıntılardan inşa edilmiş küçük bir tapınak. Bir tapınaktan çok bir katedrale benziyor ve bana ejderham Maven'ın izini bulmadan önce ejderhamın beni rastgele sürüklediği Syntyche'nin yıkık tapınağını hatırlatıyor.

Gotik mimari. Biraz uğursuz. Çan kulelerinin yanına tünemiş düzinelerce uğursuz kuzgunla kaplı, sanki bu ürkütücü küçük pislikler herkesi uyarıyormuş gibi boncuk gözlerle dışarı bakıyorlar.

"Maven buna bayılacak," diye sırtıyorum.

Everett başını sallıyor, ama bakıcımızın yokluğunda sınırları bozulduğu için sürekli olarak keskin takım elbisesini düzeltiyor. Üçümüzün de üzerinde

Takım elbise giydim ama paltoyu atladım çünkü benim gibi bir ejderha şekil değiştiren için zaten yeterince sıcak.

Silas az önce geçtiğimiz koğuşlara kaşlarını çatarak bakıyor. "Bu koğuşları her kim koyduysa, tam bir şaka. Bu ormanda pusuya yatmış olabilecek alçak yaratıklar bir yana, sivrisinekleri bile uzak tutacaklarından şüpheliyim. Daha önce onları takviye etmem gerekecek-"

"Baelfire Amca!" Quinn'in sesi çağırıyor.

Yeğenimin Lillian'ı da peşinden sürükleyerek bana doğru koştuğunu görünce gülümsüyorum. Küçük su elementali mavi bir elbise giymiş, saçlarında beyaz fiyonklar var ve bize bakıyor. Kardeşim Grady'nin beşli üyelerine, öz anne ve babasına çok benziyor. Annem, Grady ve Aidan'ın Kanada'nın doğusunda bir yerlerde oldukça şiddetli Limbo Bölgeleri yakınlarında acil bir gulyabani salgınıyla uğraştıklarından bahsetmişti, yoksa onlar da beni görmeye buraya gelirlerdi.

"Güzel elbise Quinn," diye selamlıyorum, yeğenimin maskaralıklarına gülen Lillian'a bakarak. "Görünüşe göre bir arkadaş bulmuşsun."

"Evet! Çok iyi biri ve bugün kütüphanede bütün gün bana kitap okudu, adı da Lilly," diye yanlışıyla tanıtıyor Quinn. Lillian'a bakıyor ve Everett'i işaret ediyor. "Saçları beyaz ve yara izi çok seksi."

Silas ve ben Lillian'ın yüzündeki ifadeye kahkahalarla gülüyoruz; bu ifade neredeyse yara izli buz elementalinin yüzündeki dehşete düşmüş ifade kadar iyi.

"Bu- bu değil-" Everett burnunun kenarını sıkmadan önce tükürüyor. "Lanet olsun Baelfire, ailenin bazı filtrelere ihtiyacı var."

"Bunu bakıcımızdan öğrendi, onlardan değil," diye güldükten sonra çömelerek Quinn'e gülümsedim. "Büyükannen nerede?"

Omuz silkiyor, kaşınıyormuş gibi yanağını ovuşturuyor. "Bilmiyorum. Lilly'yi aldım ve partinin başladığını söylemek için büyükannemin kaldığı büyük şatodaki odanın kapısını çaldım ve büyükannem kapıdan meşgul olduklarını ve daha sonra burada olacaklarını söyledi."

Kaşlarımı çatıyorum. Annem hiçbir şeyden kaçacak bir tip değildir.

Lillian utanmış gibi boğazını temizleyene kadar endişelendim. "Ailen meşguldü."

Ama yine de, onlar gibi değil-

Oh. *Meşgul* demek istedi.

Silas ve Everett yüzlerini buruştururken ben de aynı anda öğürdüm. Hiçbirimizin bu küçük bilgiyi bilmesine gerek yoktu.

Eğer bunun rahatsız edici olduğunu düşünüyorsanız, tapınağın arkasını kontrol etmeyin, diyor Crypt, ben onu yakınlarda bir yerde belli belirsiz hissederken bağ aracılığıyla. Üç gözlü yardımcının Carter'ın kızıyla seviştiğini görmek istemiyorsan tabii. Ne yazık ki onun üç gözünün de zevkle geriye doğru yuvarlandığını asla göremeyeceğim.

İğrenç. Neden bu detayı vermek zorundaydın ki? Yüzümü buruşturuyorum. Bu gece rüyalarına girecek. Bir şey değil.

Everett kaşlarını çatı. *Sana söylediğim gibi, Maven geldiğinde bize haber vermek için kaleye göz kulak olmak yerine neden buradasın?*

Ya sen? Diğer her şeyle birlikte bunu da unutmuş olmalıyım.

Söyl

e. *Mahzen-* Everett sinirli bir şekilde başlar.

"Burada Maven'ı görmezden gelerek öylece dolaşmayacak," dedi Silas. dikkat çekiyor. "Ne kadar uçarı olursa olsun, onun da bizim kadar umutsuzca ona takılıp kaldığına her zaman güvenebiliriz. Geri dönecektir."

Belli ki, Crypt bağ yoluyla aynı fikirde. Tarikatçıların bakıcımız için uygunsuz bir şey planlayıp planlamadıklarını görmek için bu kutlamayı araştırmak zorunda kaldım. Başkalarının da en az benim kadar ona takıntılı olmasından hoşlanmıyorum.

Buna alışın, çünkü biz de sizin yanınızdayız, diye belirtiyorum.

Başka bir cevap vermiyor ve bizi Quinn'in heyecanla Lillian'a küçük şenlik ateşlerini göstermesine odaklanmaya bırakıyor. Quinn bir tarikatçının ziyafet masalarından birine üzüm bıraktığını görüyor ve hemen ardından Lillian'ı oraya sürüklüyor. Mavi gözlü insan gülümsüyor ve bize el sallıyor, küçük su elementaliyle vakit geçirmekten mutlu olduğu belli.

Biz de ziyafet masalarından birine doğru ilerlerken kutlama hız kazanıyor. Bana el sallayanları görmezden gelirken et şişlerden birini deniyorum. Eminim pek çok insan beni tekrar gördüğüne şaşırmış ve sohbet etmeye heveslidir ama içimdeki ejderha ve ben, Maven'ın yanında olmadığımız süre uzadıkça daha da huysuzlaşıyoruz.

Silas ve Everett, Silas şarabı tadarken aynı derecede somurtkan görünüyorlar. Asher Douglas birkaç eski ödül avcısıyla birlikte ortaya çıktığında, Everett onlara kutlamaya katılmadan önce bölgeyi hızlıca keşfetmelerini söylüyor. Douglas, Everett'e evcil cehennem köpeğinin ve diğer avcılara ait birkaç cehennem köpeğinin bu ormanda takıldığını, dolayısıyla bir sorun olmayacağını söyler.

Tekrar yalnız kaldığımızda, bağ aracılığıyla Maven'a tekrar ulaşmayı deniyorum. Bizi hâlâ kapalı tutuyor.

Çok inatçı.

Arkadaşıyla konuşmak için zamana ve alana ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama lanet olsun, ben dostumu kucağımda tutarken ve onu hiç bırakmazken o Kenzie'yle sohbet edemez mi?

Tanrılar aşkına, Crypt'in sesi bağın içinden geliyor.

Ne diyor? Everett talep ediyor.

Kuluçka cevap vermiyor ama birkaç dakika sonra onu yine yakınımnda hissediyorum. Crypt ortaya çıktığında artık ödümün bokuma karışmaması çok güzel.

Bu yüzden Kabus Prensi Limbo'dan çıkıp yanında durduğumuz et-şiş-şarap masasının yanına geldiğinde onu gördüğüme şaşırmadım.

Ama ne kadar telaşlı olduğunu görünce şaşırdım. Hepimiz gibi o da takım elbisenin bir çeşidini giymiş. Karabasanı ilk kez uzaktan da olsa şık giyinmiş görüyorum ama hemen gevşeyip kravatını çıkarıyor, sonra da aşırı ısınmış gibi takım elbisesinin kollarını sıvıyor.

"Sorun nedir? Daha da önemlisi, Maven henüz bu tarafa gelmedi mi?" Everett sabırsızca soruyor.

Crypt oflayıp puflayarak çok sayıdaki kadehten birini kapıyor, şarap dolduruyor ve kaşlarını çatmadan önce hepsini tek seferde mideye indiriyor. "Bu kutlamanın yeniden planlanması gerekecek."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü mükemmel, acımasız bakıcımız önümüzdeki bir hafta boyunca onu delirtmemiz için yalvarıyor," diye geveliyor Crypt ve işaretleri birkaç kez parlayınca kaşlarını tekrar çatıyor. "Önceden uyarılmıştınız."

Bir bardak şarap daha içtiğinde Silas homurdanıyor. "Gerçekten mi? Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum-"

Fae'nin sesi boğuk bir şekilde kesiliyor ve dikkatinin açıklığın kenarındaki bir şeye takıldığını fark ediyorum. Ve baktığı yere doğru baktığımda-

Oh.

Kutsal. Lanet olsun.

Tanrılar. Bu elbise. O

kadın.

Ben de kendimi vahşi sanırdım.

Crypt haklı. Halkın içine bu şekilde çıkarsa yataktan çıkmasına izin veremeyiz.

Maven tarikat partisine adımını atarken Silas, "Oh, *lanet olsun*," diye fısıldıyor ve kendini belli etmeden ayarlıyor.

Hayal meyal, tarikatçıların onun gelişini alkışladığını ve diğer Reformist katılımcıların da alkış tutup ona hayranlıkla baktığını fark ediyorum. Kenzie bakıcıma yakın bir yerde onunla konuşuyor ama benim odaklanabildiğim tek şey Maven.

Beyaz giyiyor. Eteğinde neredeyse kalçasına kadar inen bir yırtmacı olan saf beyaz bir elbise. Ne zaman bir adım atsa, dolgun bacaklarını ve bir çift sade ayakkabısını ağız sulandırıcı bir şekilde görüyorum.

Ama asıl vurucu olan elbisenin dalan yakası. O kadar dekolte ki neredeyse göbek deliğine kadar iniyor, göğsünün ortasındaki yara izini cesurca ve kasıtlı olarak sergiliyor... ve beşli amblemimizin dördünü de.

Hem öldürücü vücudunu sergiliyor hem de bizim ona sahip çıkmamızı istiyor. "O-" Everett durup tekrar konuşmayı denemek zorunda kaldı, sesi o kadar

Titreyerek dönüp kendi şarap bardağını doldururken sesi kısılıyor. "Lanet olası bir *sütyen* bile giymemiş. Meme uçlarını bu şekilde gösteren o elbise yasadışı olmalı ve tüm bu insanlar ona bakarken," diye inliyor.

Silas kendi kravatını gevşetirken sesi kalınlaşarak Fae dilinde konuşuyor. "*Vitiosus minxe.*"

Anlamış gibi başımı sallıyorum, ama aynı zamanda açıkça nefes nefese kalmanın eşiğinde olduğumdan da eminim. Elimde olan bir şey değil. Maven'ı daha önce hiç beyazlar içinde görmemiştim ama sıcak zeytin tonlarındaki teni ve siyah saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde çok çarpıcı. Arkadaşımın üzerindeki elbiseyi yırtıp atmak, onu yere yatırmak ve bu kadar güzel görüldüğü için onu cezalandırmak üzere ormanın zemininde becermek istiyorum.

Maven başını çevirip bize ne kadar işkence ettiğini gördüğünde dudakları kıvrılıyor.

"Tanrılar aşkına, işte bu," diye homurdanıyor Crypt, takım elbisesinin ceketini çıkarırken daha da öfkeleniyor, bize doğru yürürken aç bakışları onu takip ediyor. "Onu Limbo üzerinden beşli daireye geri götüreceğim. Geri kalan serseriler ya bizimle orada buluşur ya da siktirip gider - gerçekten umurumda değil."

Maven yaklaşırken onun hayal kırıklığının sonunu duymuş olmalı, çünkü beşli bağ aracılığıyla yanıt veriyor. Ne söylerse söylesin, kafamdan uçup gidiyor çünkü o yürürken seksi, ısırılabilir kalçalarının salınımını izlerken dikkatim çok dağılıyor. İpeksi beyaz kumaş üzerine yapışıyor ve zarif hareketlerini o kadar iyi gösteriyor ki yutkunmakta zorlanıyorum.

"Elbette kalmak istediğini biliyoruz," diye homurdanıyor Silas, Maven'ın kıvrılmış saçlarının ucuyla oynamak için yaklaşıırken. "Bize böyle işkence etmekten zevk alıyorsun. Bu çok zalimce, *sangfluir*. Küçük hayalet ordunuz bile benimle aynı fikirde."

Açıklığın kenarındaki hiçbir şeyi işaret etmiyor. Maven'ın da ruhları görebildiğini bilmesem, Silas'ın yeniden delirmeye başladığını düşünürdüm.

Bekçimiz sırtıyor. "Otuz dakika sonra gidiyoruz."

"Beş," diye tersliyor Everett, gözleri yine onun üzerinde geziniyor. "Bu, buradaki insanların sana aval aval bakması için fazlasıyla yeterli bir süre. Şanslılar ki hepsini burada, beşlimiz dışında kimsenin seni böyle görmemesi gerektiğini ebedi bir hatırlatma olarak nevermelt içinde dondurmuyorum."

Doğru kelimeleri bulamayınca küfrediyor ve şarabının kalanını içiyor.

"On beş dakika," diye karar veriyor Maven, Crypt göğsünün ortasına amblemini çizmek için uzanmaktan kendini alamayınca sırtarak.

"Pekâlâ," diyor karabasan, az önceki telaşlı tonundan çok daha yumuşak, çok daha tehlikeli bir tonda. Ona karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Bu on beş dakikanın tadını çıkar, sevgilim. Çünkü ondan sonra, dört canavar istediğimiz süre boyunca senin o alaycı küçük amcığından aldığımız zevkin her bir zerresini sıkarken, tahrik olup ağlayacak ve merhamet için yalvaracaksın."

Az önce söylediği her şeye evet.

Bakıcımız sırtıyor ve sahneye yaklaşarak kulağının dibinde, hepimizin duyabileceği kadar yüksek bir sesle fısıldıyor. "Söz mü?"

Yemin ediyor. Silas Fae dilinde bir şeyler mırıldanıyor. Everett'in sırf bakıcımızı daha çabuk yalnız bırakabilelim diye buradaki herkesi dondurmayı ciddi ciddi düşündüğünden eminim.

"On dört dakika kaldı Yağmur Bulutu," diye uyarıyorum onu, bana işkence eden azgın ereksiyonumu görmesinler diye kutlamadaki diğer herkese sırtımı dönmek zorunda kalarak.

"Maven Oakley!" diye sesleniyor biri.

Bu Orlando Coates, tarikat lideri. Hızla Maven'ın yanına koşuyor ve dizlerinin üzerine çökerek eğiliyor.

"Yarı tanrıçamız, gelmişsin!"

Hayır, ama o gelecek, bağın içinden kaşlarımı çatıyorum. Tekrar ve tekrar, benim sayemde.

Silas mırıldanıyor. *Sadece iki orgazm mı? Yoksa üç müydü? Her iki durumda da, ona çok daha fazlasını vereceğim.*

Ama benim kadar çok değil, diye araya giriyor Everett, sabırsız bir uyarılmışlıkla adım atmaya başlıyor.

O zaman bir bahis daha, diyor Crypt, gözleri bakıcımızın üzerinde sabitlenmişken. *Kızımıza en iyi kimin tapabileceğini kanıtlamak dışında bir son tarihi ya da ödülü yok.*

Ben varım, neredeyse diğerleriyle aynı anda söylüyorum.

Telepatik susuzluğumuza rağmen, tarikat lideri ona bakarken Maven'ın yüzü tamamen boş kalıyor.

"Bu gece buradaki konuklarımızın çoğu seninle tanışmak için can atıyor," diyor Coates.

"Gerçekten mi?" diye kontrol ediyor, etrafta başka bir dev tahta kazık arıyor.

Coates sanki bu komik bir şakaymış da onu görmek için ne kadar aşırıya kaçmaya hazır olduğunu hatırlatmıyormuş gibi gülüyor. "Hayır, hayır - sadece sizinle tek tek tanışma şerefine nail olmak istiyorlar."

Kahretsin, hayır, dedi Everett hemen, buradaki insan denizine bakarak. *Bu, kalan on iki dakika kırk iki saniyenden daha uzun sürecek ve benim şimdi senin içinde olmam gerekiyor.*

Maven sırtarak buz elementaline nazikçe el sallıyor ve tarikat liderini takip ederek onu tanıştırmak istediği ilk insan grubuna doğru ilerliyor. Crypt onu takip ediyor ve Silas da hemen arkasında.

"O kadar acımasız ki," diye iç geçiriyorum.

Everett de aynı fikirde, "Bu kadar seksi olması çok sinir bozucu," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum ve sonra onu inceliyorum. "Ne yani, sen mazoşist ve röntgenci misin?"

"Biliyor musun, Silas'ı dondurmadım çünkü uzun vadede beynine ne yapabileceğinden endişelendim." Bana baktı. "Sen mi? Tereddüt bile etmezdin. Hatta daha zeki bile çıkabilirsin. Belki o zaman bazı sınırlara dikkat edersin."

Dick.

Coates, Maven'ı yemek dolu masaya geri götürdüğünde dikkatimiz başka yöne çekiliyor.

"Lütfen yiyin," diye heyecanla davet ediyor. "Bu et çubuklarını sadece senin için yaptık."

"Teşekkürler ama hayır," diye mırıldanıyor, sosa bulanmış ete bakarken.

"Sevdiği tek etli çubuk benimki," diye ciddi bir şekilde bilgilendiriyorum onu.

Everett boğuluyor. Maven kahkahasını güçlükle zapt ediyor, kara gözlerinde parılda an bir eğlence. Ve onu tekrar karşımda görmek, tüm o güzel çıplak teni, kokusu ve benim ısırık izim ve amblemim gururla sergilenirken...

Lanet olsun. Yine sertle tim.

Maven'a saldırmamıza daha ne kadar var? Sadece Everett'e soruyorum.

Hatırlayamıyorum. Her neyse, çok uzun bir süre, diye kaşlarını çatıyor.

Onu ne kadar sert inceledi ini bildiğinden bile emin değilim, ama ben daha iyi değilim.

Yakınlarda bir kuzgunun vırakladığını duyuyorum ve parlak siyah ku lardan birkaçının Azrail tanrıçasının kızını dikkatle izlemek için tapınaktan buraya u tu unu fark ediyorum. Kuzgunların her zaman u ursuz küçük tüy yumakları olduğunu d   nm   md r ama Maven'ın onları etkileyebildi ini bilmek, onları çağırdığı için mi burada olduklarını yoksa sadece... burada mı olduklarını merak etmeme neden oluyor.

Altı dakika sonra, Crypt Maven'ı uyarıyor.

Hızlı bir tarama yaptığımda onu partinin hiçbir yerinde göremiyorum, o yüzden Araf'ta olmalı. Silas şu anda partinin karşı tarafında duruyor ve Orlando Coates'un Maven'ı partinin merkezine geri götürmesini izlerken bir bardak şarap daha içiyor.

Coates, "Ve  imdi tanrıçaya hediyesini takdim edeceğiz!" diye seslenene kadar ben de dostumun her hareketine hayranlıkla bakıyordum. Eski zamanlarda olduğu gibi, bu tapınağı aramızdaki yarı tanrıçaya armağan ediyoruz. Azrail'in kızı, lütfen içeri gir ve senin onuruna inşa ettiğimiz ve adadı ımız tapınağı incele. Sen bize l tfunu kazandı ımızı söyleyene kadar buradan ayrılmayaca ız ve bu dünyadaki varlığını kutlamayı ve ziyafet çekmeyi bırakmayaca ız!"

Tüm bunları k  ından mı uyduruyor yoksa geçmişte yarı-tanrılara ve yarı-tanrıçalara nasıl davranıldığına dair bir ton tarih kitabı mı okudu emin değilim. Her iki durumda da herkes alkı lıyor ve ıslık çalıyor. Utangaç Nether insanları bile onun adına mutlu görünüyor.

Maven, Coates'a teşekkür ediyor ve tapına a doğru yürümeye başlıyor, ama  a ıran sesi beşli ba ın içinden yankılanarak geri kalanımıza ulaşıyor.

Evet? Hadi ama. Bu tapınak kendini kirletmeyecek.

EVERETT

Sevdiğim kadını onun için inşa edilmiş tapınağa kadar takip ederken kalbim küt küt atıyor.

Bizimle alay ediyordu. Bize eziyet ediyor.

Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, canım acıyor. Önümde yürürken gözlerimi kışının sallanışından alamıyorum.

Uzaktaki kutlamaların yankısı hâlâ taşın ötesinde uğulduyor ama burada, tapınakta her şey bozulmamış taş zeminler ve ahşap sıralar ile mekânı loş bir şekilde aydınlatmak için dışarıda bırakılmış titrek mumlardan ibaret. Küçük bir tapınak ama bırakın yarı tanrıçayı, bir tanrı için bile yeterince güzel...

Sıraların sonundaki sunağı gördüğümde duruyorum.

Büyük bir sunak.

Kâfir bir günahkâr gibi fanteziler kurmaya başlamama yetecek kadar büyük. Ama bu tapınağın yeni sahibine kendi sunağında tapınmak istemem gerçekten küfür mü?

Ona asla layık olamayabilirim ama yine de izin verse ona her yerde, her zaman tapabilirim - ama özellikle burada.

Sanki Maven aklımı okuyabiliyormuş gibi, biz içeri girerken dönüp sunağın üzerine tüneyip beşlisine bakana kadar durmuyor. O elbisenin içinde kesinlikle karşı konulmaz görünüyor ve bunu bildiğinden eminim çünkü hınzırca gülümsüyor ve arkasına yaslanıp kalçalarını ayırarak elbisesinin yırtmacını açıyor.

Bu bize külot giymediğini gösteriyor.

Aman Tanrım. Etrafta dolaşıyor, sutyen *ya da* külot giymeden tüm o lanet Reformistlerle buluşuyor muydu?

Avuçlarım kaşınıyor. Kışına öyle bir şaplak atmak istiyorum ki, beşlimiz dışında kimsenin onu iç çamaşırsız göremeyeceğini hatırlatmak için

-Ama kaşlarını kaldırıp kadife gibi bir sesle konuştuğunda çaresiz kalıyorum.

"Diz çök," diyor basitçe, kendini daha da açarak.

Dördümüz de tapınır gibi, itaatkâr ve açgözlü bir şekilde diz çöküyoruz. Diğerleri de öyle. Crypt ona gülümsüyor, Baelfire başlamak üzereymiş gibi görünüyor

Salyaları akıyor ve Silas'ın bakışları o kadar yoğun ki Maven'in yüzünün alev almamasına şaşırıyorum.

Gözlerim bakıcımın üzerinde geziniyor; mum ışığında parlayan o çıplak, güzel teni, bukleler halinde dökülen siyah saçları, bize odaklanmış karanlık bakışları. Parmakları karnından aşağıya doğru kayıyor, gittikçe daha da aşağıya iniyor, ağzım sulanıyor.

Baelfire, Maven'in parmakları nihayet amından içeri girdiğinde kısık sesle küfrediyor, gözlerini kapatıp keskin bir şekilde nefes verirken bizimle alay ediyor. Vücudunun bize bu kadar güzel tepki vermesine tüm dünyam daralıyor gibi görünüyor ve sonunda öne doğru ilerleyip eğiliyorum.

Sormuyorum. Sadece yutuyorum.

İstekli dilim kalçalarının arasındaki ıslak mükemmellikte gezinirken Maven'in nefesi kesiliyor. Tadı dilimin üzerinde patlıyor, aynı anda hem ince hem de baş döndürücü. Ona karşı inliyorum, uyluklarını kavıyorum ve dilim klitorisinde sıkı daireler çizene kadar onları daha geniş açıyorum.

Çok geçmeden küfrediyor ve çaresizce yüzüme sürtünüyor. Onu çaresiz görmeye bayılıyorum.

Bununla ilgili her şeyi seviyorum, hatta sikimin artık pantolonumun içinde acı verici bir şekilde zorlandığı gerçeğini bile.

"Şu haline bak, bu sunağı ıslatıyorsun," diye fısıldıyorum bir parmağımı onun daracık amına sokarken, sesim huşudan pürüzlü çıkıyor. "Çok güzelsin ve tapınmamız için hazırsın."

"Tanrılar," diye inliyor Maven, zevkten nefesi kesilmiş bir halde beşlimizin geri kalanına bakarken.

Baelfire çoktan pantolonunu indirmiş ve kendini okşamaya başlamıştır, Maven'in kıvranışını izlerken gözleri yarı kapalıdır. Silas ayağa kalkar, o da fermuarını açmaya başlarken gözleri Maven'a dikilmiştir.

Crypt beklemekten bıkmıştır. Ayağa kalkıp yaklaşır ve tapınağın mum ışığında işaretleri hafif mor parlarken soyunur. Maven'in yüzünü okşamak için uzanıyor ama nazik hareketlerine rağmen sesi vahşi bir ihtiyaçtan ibaret.

"Arkana yaslan, aşkım. Kirlenmenin başlama vakti geldi."

Maven zarifçe dönerek sunağın üzerine uzanırken, başı bir ucundan hafifçe sarkarken ve eteğindeki yırtmaç hâlâ mükemmel amına erişim sağlarken ben de ayağa kalkıyorum, umutsuzca kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyorum.

Mahzen, bakıcımızın başının sunağın kenarından sarktığı yere doğru ilerler. Önce eğilip onu agresif bir şekilde öpüyor, ardından ayağa kalkıp

Delinmiş sikinin başını alt dudağının üzerinden geçiriyor ve bir mırıltıyla yaladığı ön spermi bulaştırıyor.

"Ne kadar pis bir tanrıça," diye mırıldanıyor düzensiz bir şekilde.

Maven karabasanın sertliğini ağzına almakta tereddüt etmiyor, derin ve pürüzsüz. Adam soluk soluğa, elleri kızın koyu renk saçlarında ve lanet olsun, kızın ona tapınma şeklini izlerken bile boşalmama saniyeler kaldı.

Kardelenimin bacaklarının arasına girdiğimde sıcaklık omurgamı kavıyor, ama onu becermek için hareket etmiyorum. Bu gösteriden çok fazla zevk alıyorum. Sırada Silas var, kararmış parmaklı ellerini Maven'in açılmış kalçalarında nazikçe gezdirdikten sonra kendini hizalıyor ve Maven'a sert ve hızlı bir şekilde sokuyor. Onun içinde olmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi inliyor ama hepimiz bunun bağlı olduğumuz kişiyle birlikte olmanın ne kadar iyi ve doğru hissettirdiğinden kaynaklandığını biliyoruz.

Maven'ın Crypt'in pompalanan sikinin etrafında çıkardığı bir sonraki inilti, Baelfire da sunağın yanında dururken, nefes almakta zorlanırken alanı dolduruyor. Şimdi ben de kendimi okşuyorum, beklemek için deli gibi çabalarken sikimi yavaşça yumrukluyorum. Ama tanrılar, onu böyle izlemek-

Bakıcımızın sırtı sunaktan aşağı doğru eğilir ve nefes alış veriş kesilir. Crypt yemin ediyor ve Silas ona daha sert vurmaya başladığında onun mükemmel, istekli ağzına boşalıyor. Fae küfür ediyor ve Maven onu sikerken kalçalarını kavıyor, klitorisini çimdiklemek için aşağı uzanıyor ve sonunda ilk orgazmı onu haykırıyor.

Ses o kadar güzel ki, umarım sonsuza dek bu tapınakta yankılanır.

Silas da kendini kaybetmeden önce sesi gergin bir şekilde, "Bu bir," diye mırıldanmayı başarıyor. Sarsılıyor ve bakıcımızın içine girerken Fae dilinde küfrediyor.

Maven'ın muhteşem amının içine girmek istiyordum ama şimdi gözlerimi nefesini tutmaya çalışırken göğüslerinin aldığı şekilden alamıyorum. Elbisesi değişti, şimdi ikisi de açıkta, amblemlerimizin yanlarını ve yara izini kucaklıyorlar - hepsi sergileniyor ve tıpkı o lanet partide olduğumuz gibi beni delirtmek için alay ediyor.

Tanrım, bakıcımın göğüslerini çok seviyorum. Onlara boşalmak istediğime karar vererek sunağın etrafında dolaşıyorum ve ne kadar muhteşem olduğuna hayret ederek saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırıyorum.

Maven bana sırtıyor ve beni ağzına kabul ediyor. Dili sikimin başının altında gezinirken inliyorum, aynı anda hem alay ediyor hem de keşfediyor.

Bunun için çok açgözlü, her ittiğimde daha fazlasını alıyor.

O inerken ve beni emerken zevk taşaklarımı lanet olası bir mengene gibi kavıyor - ve etrafımda yutkunduğunda, çığlığını zar zor tutuyorum. Kendimi hızla ağzının kaygan mükemmelliğinden çekerek, serbest bırakılmam onun güzel göğsünü tekrar tekrar boyayana kadar kendimi okşuyorum.

İşim bittiğinde, onu bu kadar mahvetmişken gözlerimi hâlâ ne kadar güzel olduğundan alamıyorum.

"Yukarıdaki Tanrılar, çok ısıltılısın, aşkım," diye nefes alıyor Crypt, seksi, ilahi bakıcımız tarafından benim kadar büyülenmiş.

Ama Baelfire'ın sırası gelmemiştir. Ne kadar heyecanlandığının bir göstergesi olarak derisinin altında mavi alevler yanıp sönmeye başladı bile. Normalde neşeli olan şekil değiştiren, Maven'ı sunağın üzerinde nazikçe çeviriyor, kıcının yanaklarından birini öpüyor ve sıırıslık olmuş amına arkadan girene kadar onu ayırıyor.

Sonuna kadar soktuğunda, kadının çıkardığı ses doğrudan taşaklarıma gidiyor. Baelfire onun içinde olmanın hissine kendini o kadar kaptırıyor ki, onu sert ve hızlı bir şekilde becermeye başlıyor, ta ki inlemeleri ve soluk alıp vermeleriyle birlikte tokatlayan ten sesleri şakağı doldurana kadar.

"Becer beni," diye yalvarıyor Maven, sunağın kenarlarına tutunuyor, böylece ona ne kadar sert çarptığının gücüyle onu düşürmüyor. "Sık beni, sık beni, sık beni-"

Bir sonraki boşalmasına o kadar yakın ki, ejderha şekil değiştiren kalçalarını sıkıca kavrayıp ona ihtiyacı olanı verirken küfrederken tamamen çözülüyor, terden sıırıslık oluyor ve nefes nefese kalıyor.

Maven sonunda yüzünü kollarından birine gömüp coşkulu salıverilme çığlığını bastırmaya çalıştığında, Baelfire'la birlikte ben de inliyorum. Baş omuzlarına düşüyor ve onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, yavaşça pompalıyor ve sonunda tapınak beni çok azdıran seks sesleriyle yankılanmayı bırakana kadar küfrediyor.

"İki etti," diye mırıldanıyorum, Baelfire'ın çekilmesini izlerken sesim kalınlaşıyor.

Silas ve Crypt, Maven'ın kızarmış kalçalarının arasından döl damlarken küfür ediyor. Sunakta dik oturmak için kendini ayarlıyor ve nereye baktığımızı fark ediyor. Sinsi bakıcım uzanıp bacaklarının arasından damlayan salgının bir kısmını alıp tatması için dudaklarına götürdüğünde kalbim tekliyor ve sikim tahrikten zonkluyor.

Aman Tanrım.

"Bize biraz merhamet et," diyor Crypt yarı gülerek, yarı homurdanarak. "Bizler sadece ölümlüyüz, aşkım."

"Bunu sana karşı kullanmayacağım," diye alay ediyor Maven, dudaklarını yalayarak.

Silas kendini ayarlarken benim hissetmeye başladığım kadar vahşi görünüyor, gözleri ona sabitlenmiş. "Bir tur daha, *sangfluir*?"

Maven'ın dudakları kıvrılıyor ama durup düşünüyor. "Burada olmaz. O tarikatçılardan biri her an içeri girip gözlerini dikebilir." Sonra bana bakıp sırtıyor. "Hepimiz bundan diğerleri kadar hoşlanmayız."

Gülümsememe karşı koyuyorum. O haklı. Seyirci umurumda değil.

Ancak, birinin *onu* bu kadar inanılmaz görünürken görmesi fikri içimde birinin iç organlarını dondurma isteği uyandırıyor.

"Partiye veda edelim ve bunu dairemize taşıyalım," diye öneriyorum.

Hepimiz aynı fikirdeyiz. Geri kalanımız yeniden giyinirken, Crypt Maven'ın sunaktan inmesine nazikçe yardım ediyor. İşaretleri parlarken bakıcımızı yavaşça öpmek için yüzünü tutuyor. Onu bıraktıktan sonra, muhteşem bakıcım elbisesini düzeltiyor, dölümüzü temizlemek için ona verdiğim atılmış ceketimi kullanıyor ve kıvrılmış saçlarını açmaya başlıyor.

Tanrım, kızarmış ve yeni sikilmiş halini çok seviyorum.

Bunu önümüzdeki birkaç saat boyunca sürdürmeye hazırım - ya da bakıcımızın bir molaya ihtiyacı varsa, yorgun kaslarına masaj yapacağım ve onun için saçlarını şampuanlayacağım ve istediği her şeyi yapacağım. O kadar çok şey oluyor ki, kardelenimi hak ettiği şekilde şımartmak için ancak zaman bulabildim.

Hepimiz acele etmiyoruz, Maven gerilene kadar seks sonrası mutluluğun sisinde oyalanıyoruz.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Boo?" Baelfire kaşlarını çatıyor, dikkati Maven'ın göğsüne yöneliyor. "Kalbinin yine çarptığını duyuyorum. Neler oluyor?"

Tapınağın girişine doğru dönüyor, korkudan boğazı düğümleniyor.

"Wraithler."

Sesindeki bu dehşet tonunu daha önce sadece bir kez duymuştum. Ne anlama geldiğini hemen anlıyorum ve yemin ediyorum.

"Gideon burada," diye anons ediyorum.

İşaret verildiğinde, tapınağın dışından çılgınlıklar yükselir.

EVERETT

DIŞARIDAKİ ÇIĞLIKLAR kalın taş duvarlara rağmen duyulabilecek kadar yüksek. Maven eteryum bıçağını çekiyor ve doğal olmayan hızıyla tapınaktan dışarı fırlarken hızla bir tırpana dönüşüyor. Geri kalanımız da onun hemen arkasındayız.

Çift kapıyı açar açmaz, dehşete düşmüş kaosun sesi büyüyor.

Kutlamadaki herkes en büyük korkularına gerçek zamanlı olarak tepki veriyor. Birçoğu koşuyor, birbirlerine ya da ağaçlara çarparken kafalarının içinde gördükleri şeylerden dolayı kör oluyorlar. Birçok tarikatçı ve Reformist birbirlerine saldırıyor. Eski ödül avcıları, sanki iblisler tarafından kovalanıyormuş gibi açıklıktan koşarak çıkarken saçma sapan bağırlıyorlar.

Felix, Dirk olduğunu tahmin ettiğim bir çakalı beşli üyelerinden birinin üzerinden çekmeye çalışıyor. Kenzie bir tarikatçının gözüne yarısı yenmiş bir et şişi fırlatarak panik ve delilik içinde ona saldırmalarını engelliyor.

Diğer Reformistler hıçkıra hıçkıra ağlamakta, o mutasyona uğramış, mide bulandırıcı hayaletin fısıltıları bu ölü ormanın gölgelerinden yaşayanlarla alay ederken dehşetten felç olmuş bir halde yatmaktadır. Cehennem köpekleri ulumaya başlamadan önce uzaklarda bir yerde birkaç el silah sesi duyuluyor.

Dikkatim tam zamanında Maven'a kayıyor ve onun çılgın bir Reformist'ten kaçtığını, bir ziyafet masasının üzerinden atladığını ve tırpanını parlayan bir kavisle savurduğunu görüyorum. Islık çalarak, bu ormana nüfuz eden çığlıkların geri kalanından bile daha yüksek sesle uluyan ve tıslayan bir wraith'in ortasını kesiyor.

Başka bir wraithin tıslayan kahkahası yakınlarda yankılanıyor, bu ormana nüfuz eden çığlıkların üzerinde zar zor duyuluyor.

Bağ aracılığıyla konuşurken Maven'ın sesinde hâlâ korku var, bu da bana Gideon'un hâlâ buralarda bir yerde olduğunu söylüyor. *Coates'un kurduğu koğuşlar bu insanları koruyacak kadar güçlü değil. Silas, bu insanların-*

Koruma. Çoktan tapınağın merdivenlerinden aşağı koşuyor ve açıklığın kenarına doğru yöneliyor, kan büyüsü fırlatıyor.

birkaç değişen gölgeyi yok eder. *Onu bana bırak.*

Yakınlardaki keskin bir acı çığlığı dikkatimi çekiyor. Korkudan gözü dönmüş Orlando Coates farkında olmadan küçük ateş çukurlarından birine girmiş. Şimdi açıklıkta koşarken diğer dehşete düşmüş insanlara çarparak yanyor.

Elimi kaldırarak onu donduruyorum ve birkaç saniye içinde çözerek alevleri söndürüyorum. Tarikat lideri yere yığılıyor, bayılıyor. Elime bakıyorum. Lanetim bozulduğunda elementimi ne kadar doğru kullandığımı neredeyse unutuyordum.

Hayatımın çoğunu yeteneklerim konusunda iltifat alarak ve bu iltifatları boş bir övgü olarak kabul ederek geçirdim, çünkü açıkça eksiktim.

Peki ya şimdi? Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. "Hayır! *Maven!"*

Baelfire'in yanımdan gelen kükremesi korku ve paniğin sistemime yayılmasına neden oluyor. Lanet olsun, yaralı mı? Yine mi ölüyor? Nerede o? Gölgelerle dolu, harap olmuş kutlamanın kaosa doğru koşuyorum, kardelenimi göremeyince aresizliğim hızla artıyor.

Sevgilim, Crypt Arafta her neredeyse boğuluyor. Gözlerine ne oldu? Tanrılar aşkına, her yerin kanıyor. Crane, buraya gel ve-

Maven bağın içinden yemin ediyor. *Her ne görüyorsanız, Wraithler sizi ele geçiriyor. Ben gayet iyiyim.*

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, başka bir Wraith'in acı dolu çığlığı açıklığı çevreleyen ormanda yankılanır. Maven ağaçların arasından çıkıyor, hâlâ tırpanını tutuyor, güzel beyaz elbisesi bu soyut, korku salan gölge iblislerin koyu kanıyla lekelenmiş.

Korkudan gözü dönmüş bir tarikatçı yan tarafıma çarpıp beni yere sermeden önce rahatlamak beni bir anlığına güçsüzleştiriyor. Başım sert bir şeye çarpıyor ve kulaklarım ınılıyor. Tarikatı kör dehşetiyle derimi penelemeye çalıştığında, onu kaskatı dondurup üzerimden iterek ayağa kalkıyorum.

Başımı arptığım için görüşüm bulanıklaştı ve uzaklarda bir yerde daha fazla silah sesi duyduğumda kafam daha da karıştı. Ama uhrevi bir tıslama sesi kulaklarımı doldururken hareketsiz kalıyorum.

"Seçilmişler, yalnız yürürsünüz..."

Bu sözler tüylerimi diken diken ediyor. Hiçbir zaman tam olarak tercüme edilmedi ama bu satırlar benim kişisel kehanetimden. Korku boğazımda pıhtılaşıyor ve kalbimin hızı tehlikeli bir seviyeye yükselirken hareket edemiyorum.

Birdenbire tek görebildiğim Maven'ın kollarımda ölü olduğu. Ölmüştü.

Kaderimde hep onu hayal kırıklığına uğratmak vardı. Yalnız kalmaya.

Everett, eğil, diyor güzel sesi bana.

Ama bu uyarıyı zar zor fark ediyorum, çünkü mükemmel vücudu kollarımda gevşiyor. Cansız gözlerindeki boşluk içimde bir şeyleri yeniden kırıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, dokunduğum her şeyle birlikte donuyor.

"Telum lanetli... bakıcı *ölülerin yardımcısı*," diye alay ediyor fısıltılar, yıllardır bana eziyet eden kehaneti okumaya devam ediyorlar. *"Beşe kadar ölüm..."*

Bir şey yine bana çarptı. Bu cehennem kadar rahatsız edici çünkü tek görebildiğim hayatımın en kötü anının tekrarı, ama birinin fiziksel bedenimi ele geçirdiğinin farkındayım. Öfkeli bir tıslama ve çığlık kulaklarıma saldırmadan önce bir ıslık havayı kesiyor-

Ve aniden, kararan alacakaranlık gökyüzüne göz kırpyorum.

Maven az önce bu açıklıktaki herkese eziyet eden son Wraith'i öldürmüştü. Crypt beni yolumdan çekerek lanet şeyi ortadan ikiye ayırdı. Açıklıktaki çığlıkların çoğu, wraithlerin etkisi onunla birlikte ölürken azalmaya başladı.

Ayağa kalkarken şakaklarımdaki nemi titreyerek silerek nefes veriyorum. Maven beni görüyor ve hemen kucaklamak için yaklaşıyor.

Wraith kanıyla kaplı olması umurumda değil. Onu bir saniyeliğine kendime doğru sıkıca çekiyorum, içimden kendime onun burada olduğunu, hayatta olduğunu ve tekrar bağlandığımızı tekrar tekrar hatırlatıyorum. Bu sadece kafamın içine giren başka bir lanet hayaletti.

Yine de...

Tüm dünyamı yeniden kaybetme düşüncesinin beni her zaman rahatsız edeceğinden eminim.

Bana tekrar söyle, diye yalvarıyorum Maven'a, onunla sadece telepatik olarak konuşuyorum.

Bana bakarken ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Wraithleri öldürmesine rağmen hala o kadar nefes kesici ki parmak uçlarında durup çenemi öperken canımı acıtıyor.

Seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum.

Bu sözler benim yaşam çizgim.

Crypt, Maven'ın çenesini geriye yatırıyor ve gözlerinin hâlâ olması gereken yerde olduğundan emin olmak için yüzünü inceliyor. Sonra sırtıyor. "Sen

Şeytanların kanını çok iyi taşıyorsun, sevgilim. Tırpanını sallamama izin verme şansın var mı? Eğlenceli görünüyor."

"Öyle," diye gülümsüyor bakıcımız, sonra tekrar ciddileşiyor, kararlı bakışları açıklığı tarıyor. "Ama bir sorunumuz var. Az önce öldürdüğüm Wraithlerin hiçbiri Gideon değildi. En sevdiği oyunu oynuyor."

Saklambaç. O şeytani pisliğin, onunla yollarımız ilk kesiştiğinde bu konuda onunla alay ettiğini hatırlıyorum. Son altı aydır bu şerefsizden tek bir iz bile görmedim; Maven'in onu Alaska'da öldürdüğünü umuyordum.

Belli ki o kadar şanslı değiliz.

Herkes yavaş yavaş korku kaynaklı histeriden çıkarken kutlama darmadağınaktır. Tarikatçılar yanmış, bilinçsiz liderleriyle ilgilenirken Baird beşlisi koruyucu bir şekilde Kenzie'nin etrafında dolanıyor. Reformistler birbirlerini kontrol ediyor, etraflarını korkuyla incelerken hâlâ gerginler.

Çok sayıda yaralı var ama kimse ölmemiş. Muhtemelen bunun için bekçimin hızlı tepki süresine teşekkür etmeliler.

Silas ve Baelfire bize katılırken yakındaki tüm gölgelere bakıyorum. Baelfire'in üzerine kendi kanı olmayan kan bulaşmış. İnanılmaz derecede suçluluk duygusu içinde görünmesi dışında Silas iyi.

"Geldiğimiz anda koğuşları takviye etmeliydim. Affet beni, *sangfluir*. Bu benim hatamdı," diyor Maven'a.

"Buna inanmak onu doğru yapmaz," diye mırıldanıyor ve hâlâ tırpanını sıkıca tutarak en kötü wraithlerin izlerini arıyor. "Ayrıca, eğer Gideon daha önce Bölünme'den geçebilmiş olsaydı, senin koğuşları değiştirmen onu dışarıda tutamazdı."

Ormanın uzaklarından gelen üç el silah sesi dikkatimizi çekiyor.

"Birinin yardıma ihtiyacı var," diye fark ediyor Baelfire. Sonra hızla Wraith saldırısının ardından olanlara bakıyor ve yüzündeki kan açıklanamaz bir şekilde çekiliyor. "Bekle bir dakika. Nerede..."

Vivienne'in bacağındaki çakal ısırıklarının tedavi etmekte olan Felix dikkatimi çekti.

"Komutanım." Felix kolunu kaldırarak Reformist kehanet damgasının parladığını gösteriyor. "Bu bir tehlike sinyali. Douglas az önce patlattı."

"Quinn," diye boğuluyor Baelfire, yeni korunan açıklığın kenarına doğru tökezlemeye başlamış bile. "O kayıp. Lillian da öyle."

Kahretsin.

Geri kalanımız onun peşinden koşmakta tereddüt etmiyor. Maven'a açıklıkta kalıp diğerlerinin Wraith'lerin dehşetinden sonra iyileşmesine yardım etmesi için yalvarmak istesem de, bakıcımın bizi tehlikeye atmaya ve geride kalmaya asla razı olmayacağını biliyorum.

Orman bükülmüş, ölü ağaclar ve dönen sisle dolu. Alacakaranlık tamamen karanlığa dönüşürken, beşimiz birbirimize yakın durup koşarak ve herhangi birine dair işaretler ararken karanlık bastırıyor.

"Lillian!" Baelfire bağılıyor. "Quinnie?"

Geri kalanımız da onları çağırıyor. Ama sonunda, yakınlarda yere yığılmış ölü bir eski paralı askere gözüm ilişince çığlık atarak duruyorum.

"Bu tarafa," diyorum diğerlerine.

Hareketsiz efsaneye ulaştığımda, diğerlerinin de bu sık ağaçlık alanda ya ölü ya da ağır yaralı olarak yere dağılmış olduğunu fark ediyorum. İki cehennem köpeği de burada cansız bir şekilde yere yığılmış.

Bu insanlardan bazılarının defalarca ısırıldığını ve bir paçavra gibi etrafa savrulduğunu düşününce, Asher'ın evcil cehennem köpeği Şeytan'ı yakınlarda kendi üzerine kıvrılmış halde gördüğümde şaşırıyorum. Bir ya da iki kez vurulmuş gibi görünüyor ama hâlâ nefes alıyor.

Diğer hareketsiz eski ödöl avcılarının da vurulduğu belli.

"Gideon yakınlarda," diye mırıldanıyor Maven yanımda, ellerine çağırdığı ışık büyüünün ötesindeki karanlık ormanı tarıyor.

Silas ölü bedenlerden birinin üzerinden geçerken gölgelere bakıyor ve kırmızı renkte parlayan kendi ışık büyüünü çağırıyor. "Ya bu mirasçıların aklına girdi ya da Asher Douglas'ın aklına girdi. Eğer ikincisiyse, paralı askerin yardım sinyali Wraith tarafından bizim için düzenlenmiş bir tuzak olabilir."

Lanet olsun. Adam haklı.

"Hayır, tuzak yok. Sadece o gölgeli orospu çocuğu sayesinde arkadaşlarım tarafından pusuya düşürüldüm."

Hepimiz Asher Douglas'ı gömleksiz, aşırı büyümüş çalılıkaların arkasındaki bir ağaca yaslanmış görünce şaşıyoruz. İnciklerinden birindeki kurşunu çıkarmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. Vücudundaki tek kurşun bu değil, belli ki birkaç kez vurulmuş. O kadar çok kanla kaplı ki çıplak gövdesini kaplayan diğer dövmeleri seçmek neredeyse zor.

Maven onun içinde bulunduğu durumu görünce Silas'a bakar. Asher'ın daha ciddi yaraları iyileştirmesine yardım etmek için çömelmeden önce yapması gereken tek şey bu.

Kurşun yaraları. Paralı asker, vücudu fae'nin kan büyüü altında yavaşça iyileşmeye başladığında rahatlayarak nefes verir.

"Burada ne oldu?" Dikkatli bir şekilde soruyorum. Ya bu da başka bir Wraith numarasıysa?

"Lillian ve birkaç kişinin açıklıktan koşarak çıktığını gördüm, ben de neler olduğunu görmek için peşlerinden gittim. Bir Wraith tarafından etkilendiklerini bilmiyordum," diye homurdanıyor Douglas. "Arkadaşlarım ormana girer girmez akıllarını kaçırdılar. Dev ve ben onları durdurmaya çalıştık, şimdi ikimiz de İsviçre peyniriyiz. Tek bildiğim bu."

Baelfire gözlerini kısarak ona bakıyor. "Peki Wraithlerin seni hiç etkilemediğine inanmamız mı gerekiyor?"

Douglas, Silas omuzlarından birine saplanmış başka bir kurşunu çıkarmak için onu öne eğdiğinde acıyla yüzünü buruştururken cevap veremez. Maven başını eğerek iri yarı eski ödöl avcısının kanlı, çıplak sırtının büyük kısmını kaplayan altın anka kuşunu inceliyor.

"Demek bu yüzden Wraithler sana ulaşamadı," diye düşünüyor. "Bu bir kutsama, dövme değil. Arati tarafından dokunulmuşsun."

"Tanrıların kraliçesini sapık gibi göstermenin yolu."

"Onunla akrabayım. Tabii ki sapık." Doğruldu ve ağaçların arasında bir yerlerde kuzgunlar vıraklarken tekrar etrafına bakındı. "Lillian ve Quinn nerede?"

Paralı asker kıvrılmış, kanlar içindeki devasa cehennem köpeğine bakıyor ve ıslık çalıyor. "Dev. İyi çocuk. Bırak onu gitsin."

Zebaninin kırmızı gözleri bize doğru kayıyor, sonra oflayıp puflayarak vücudunu açıyor ve kara kuyruğunu da yoldan çekiyor. Baelfire yeğeninin baygın bir halde zebaninin yanına yığıldığını görür görmez, zebaninin uyarı hırıltısını duymazdan gelerek nabzını kontrol etmek için yanına koşuyor.

"Yaralı mı?" Crypt, Douglas'a dönerek sorar.

Silas sonunda kurşunu omzundan çıkardığında Douglas yemin eder. "Lillian'ın peşinden koşarken ayağı takıldı ve kafasını bir yere çarptı. Muhtemelen sadece bir beyin sarsıntısı. Onu Komutan Decimus'a geri götürene kadar Dev ve benimle güvende. Dev'in onu canı pahasına koruma emri var."

Bu beni şaşırttı. Bu paralı askerin yemek, uyku ve para dışında önemseddiği tek şey o lanet olası cehennem köpeği.

"Tanrılara şükürler olsun. Sana borçluyum," diyor Baelfire ayağa kalkarken ve zebaninin küçük su elementini tekrar korumasına izin verirken.

"Lillian'ın peşinde misin?" Maven paralı askerin sözlerini tekrarlıyor. "Lillian nereye gitti?"

Yüzü düşer. "Kendi isteğiyle gitmedi. Gölgeler bir anda canlandı ve onu sürükleyerek götürdü," diye ekliyor ve şaşırtıcı derecede sempatik görünmeden önce çenesiyle başını sallıyor. "Ben bu adamlarla uğraşmayı bitiremeden çığlıkları kesildi. Özür dilerim."

Lanet olası tanrılar.

Maven'a dönüyorum, çoktan ona uzanmıştım ama esrarengiz maskesi kayıyor. Dönüyor ve karanlık ormanda onun gösterdiği yöne doğru ilerliyor.

"Maven!" Biz onun peşinden koşarken Silas bağıyor.

Baelfire bile ağaçlardan kaçarken, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlarken ve ormanın bu kısmında Lillian'ı ararken bekçimizin hızına yetişmekte zorlanıyor. Elindeki ışık büyüsü ve yanındaki Silas'ın kırmızı ışığı etrafa loş, rahatsız edici bir parlaltı yayıyor. Gölgeleleri zar zor uzakta tutuyorlar.

Maven aniden sağa dönüp şeytanları hissetme yeteneğini kullanarak Gideon'u takip ederken ormandaki karanlık neredeyse elle tutulur gibi. Etrafımızı saran ölü ağaçların arasında bir yerde tıslayan bir fısıltı duyduğumda tüm vücudum ürperiyor.

Maven kıpırdamadan duruyor. Geri kalanımız Everbound'da bize öğretilen beşli düzende, sessiz ve tarayarak onun etrafını sarıyoruz.

"Ben kalıp onu arayacağım," diyor Crypt, Maven'a bakarak. "Ama kalırsan, bu tam da onun istediği şey olur. O senin peşinde, aşkım. Seni yemliyor."

"Biliyorum. Bana sahip olabilir. Lillian'ı değil," diye homurdanıyor, yüzü elindeki ışıkla uğursuz bir şekilde aydınlanıyor.

"Hayır," diye tersliyorum, ona ters ters bakarak. "Crypt haklı. Saldırması için mükemmel bir yerdeyiz. Bu pislik senin korkundan beslenmek istiyor, ama eğer gidersen-"

"Onu bulana kadar gitmiyorum."

Tekrar itiraz etmek istiyorum ama Maven'ın sesindeki hafif titremeyi hepimiz duyuyoruz. Onu böyle duymak beni öldürüyor.

Ama Gideon'un ona yaklaşmasına izin vermeyeceğiz. Alaska'da kafamın içinde bana yaşattığı şeyler mide bulandırıcıydı. Bakıcımın aklına girmiş olmasından nefret ediyorum. Hiçbirimiz ona bir daha eziyet etmesine izin vermeyeceğiz.

"Boo-" Baelfire onu buradan çıkarmak için aynı derecede çaresiz bir şekilde söze başlıyor.

Ancak gölgeler kalınlaşıp bir saniye içinde etrafımızda canlanınca sözleri kesiliyor. Karanlık, yapışkan siyah bir duman dalgası gibi üzerimize çöküyor, her şeyi gözden gizliyor ve Maven ile Silas'ın az önce tuttukları ışık büyülerini söndürüyor.

İçgüdüsel olarak, Maven'a doğru ilerlediğini gördüğüm bir gölgeye buz fırlatıyorum ama Crypt onun yerine acıyla bağırıyor. Hay sikeyim. Baelfire hırlıyor, bakıcım soluk soluğa kalıyor ve sonra etin ve bağların yırtılıp koptuğu o mide bulandırıcı ses etrafımızda yankılanıyor-

Ve sonra yüzüme ılık bir sıvı sıçradı.

Şimdiye kadar başkasının kanının sıçramasının nasıl bir his olduğunu bilecek kadar ön saflarda savaştım.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Hayır. Maven.

Ne konuşabiliyorum ne de bağa gönderecek kadar odaklanabiliyorum. Kan yüzümden aşağı damlarken dehşet içinde donup kaldım. Ama bağın koptuğunu hissetmedim. Peki az önce ne oldu?

"Maven-" diye bağırmaya başlıyor Silas, en az benim kadar telaşlanmış ve kafası karışmış bir halde. *"Tatlı kuzgun, daha tatlı korku, bulanın sakladıkları burada biter,"* diye fısıldıyor, karanlık ormanda yankılanıyor. *"Onun senden hoşlanmasından hiç hoşlanmadım. Gözyaşlarını görme zamanı."*

Silas başka bir büyü okumaya başlıyor ama tam o sırada acı içinde haykırıyor, barbarca bir şey kafatasıma takılıyor, beynimin derinliklerine kayana kadar bükülüyor ve burkuluyor.

Midemi bulandıran görüntüler gözümün önünden geçerken yere yığılıyorum. Maven'ın daha genç bir versiyonu, burnu kanarken buna çok benzeyen budaklı bir ormanın zemininde çaresizce çırpınıyor ve hıçkırıyor. Bağırsakları deşilmiş canavarlar, oniksten yapılmış büyük, ürkütücü kapıların dışında sergileniyor. Genç delikanlılar devasa, süslü bir arenada birbirleriyle ölümüne dövüşüyor, tüyler ürpertici görünümlü seyirciler izlerken taş zeminde kan birikiyor.

Ama bu hayaletin aklıma son girdiğinden farklı olarak, Maven anlamadığım bir dilde bağırmadan önce sadece bir saniye sürüyor. Kutsal büyü ışığının parlaması beni bir anlığına kör ediyor, Everbound Ormanı'nın bu bölümünde kalan tüm karanlığı söndürüyor. Eminim bu kadar güçlü bir ışık parlaması kaleden bile fark edilebilir.

Gölgeler tamamen çekilirken, ormanda gün ortası ışığına benzer bir parıltı kalırken, büyü o hasta pisliği tamamen aklımdan çıkarıyor. Bu boşlukta öyle aniden yalnız kalıyoruz ki, kafam karışıyor.

Kısa bir an için Maven'in güçlü büyüğü için minnettarım.

Sonra dikkatim az önce her ayrıntıyı vurgulamak için aydınlatılmış olan tüyler ürpertici sahneye kayıyor.

Aman Tanrım.

Maven bu mide bulandırıcı sahneyi uyuşuk bir şekilde izlerken dizleri ormanın zeminine çarptığında kalbim parçalanıyor.

Lillian kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrılmıştı. Kanı yakındaki ağaç gövdelerinden damlıyor ve benim ve beşlinin geri kalanının dehşete düşmüş yüzlerine sıçırıyor. Kan ve vücut parçaları ormanın zeminine saçılmıştı. İnsanın kafası yakınlarda, sarı kıvrırcık saçları kanla lekelenmiş.

Mide bulantısı boğazıma kadar yükselme tehdidinde bulunurken hızla başka tarafa bakıyorum.

Maven'in şu anki gibi kırıldığını hiç görmemiştim. Bu unutulmaz ormanın şok edici sessizliğinde, onun ilk keder çığlığı kalbimi ikiye ayırıyor. Dirençli, güçlü bakıcımla tanıştığımdan beri ilk kez yürek parçalayan gözyaşlarına boğuluyor.

Bu onun bakıcısıydı. En eski arkadaşı. Son altı ay boyunca kendi versiyonumdan kurtulmama yardım etmeden önce Maven'in cehennemden kurtulmasına yardım eden tek kişi. Maven, Lillian'ı zar zor hayatına geri soktu. O lanet olası Wraith'in ona zarar vermek için yapabileceğı onca şey arasında en kötüsü buydu.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen korkunç bir an boyunca hiçbirimiz harap olmuş bakıcımızı teselli etmek için ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz.

Nefes alamıyorum.

Sonunda Baelfire Maven'in önünde diz çöküyor ve onu göğsüne doğru çekerek korkunç görüntüyü dikkatle engelliyor. Diğerlerine ilk kez bakıyorum ve Crypt'in yan tarafının, karanlıkta yanlışıklıkla bir buz dikeniyile kestiğim yerden hâlâ iyileşmekte olduğunu görüyorum. Bunun dışında, Maven'in çok derin bir kayıpla yüzleştiğı bu yeni dehşetle yüzleşirken beşlime zarar gelmedi.

Onu güvenli bir yere götürmeliyiz, diyor Silas sonunda bağın içinden ve etrafımızdaki büyüye bakarken koruyucumuzu dikkatlice bağın dışında bırakıyor. *Bu solacak ve o lanet olası hortlak onunla alay etmek için geri gelecek.*

Evet, onu güvenli bir yere götürün ve ben de o lanet olası Wraith'i kendim avlayayım, diye telepatik olarak homurdanıyor Crypt.

Kutsanmış kemik olmadan onu öldüremezsin, diye hatırlatıyorum Baelfire'a bakmadan önce.

Bael başını sallıyor ve Maven'ın yüzündeki gözyaşlarını koca gövdesinin arkasını görmesine izin vermeden silmeye çalışıyor. "Hadi Yağmur Bulutu," diye mırıldanıyor usulca, onu hareket ettirmeye çalışarak. "Hadi buradan çıkalım."

"Hayır," diye direniyor, yanaklarından ve çenesinden süzülen gözyaşlarını siliyor. "Onu bekliyorum."

Silas önümüzde duran korkunç sahneye bir kez daha bakarken yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. "Onun ruhu burada değil, *sangfluir*."

"L-Lillian değil," diye mırıldanıyor, ağlamaktan sesi titriyor. "Annem. Dua ettim, o yüzden gelmek zorunda. Bunu düzeltmek zorundayım."

Syntyche'nin Lillian'ı geri getireceğini mi düşünüyor? Sevdiğim kadının bu kadar acı çekmesini izlerken kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Ve Silas haklı. Everbound Ormanı'nın bu bölgesine karanlık geri dönerken ışık büyüsü etrafımızda yavaş yavaş kayboluyor. Maven'ın şu anda gölgelerin yakınında olmasını istemiyorum; o pislik ona tekrar ulaşmaya çalışabilecekken olmaz. Yas tutmak için zamana ihtiyacı var ama hayatımın geri kalanında onun güvenliği benim en büyük önceliğim.

Syntyche'yi beklemek bir seçenek değil.

"Kardelen," diye mırıldanıyorum, düşürdüğü eterium bıçağını yerden alarak. "Gitme vakti geldi."

"Hayır," diye hıçkırıyor.

"Yarın ona uygun bir cenaze töreni yapacağız, sevgilim," diye söz veriyor Crypt nazikçe, yüzünü kucaklamak için yanına çömeliyor. Onu bu halde görmekten en az bizim kadar acı çekmiş görünüyor. "Gün ışığında. İstersen senin mezar taşının yanına defnedilecek ama seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

"Hayır."

Yas tutarken bile tanıdığım en inatçı insan. Baelfire ağlarken ona sarılıyor. Silas, Maven'ın bu trajediyi daha fazla görmesini engellemek için sessizce büyü kullanarak korkunç sahnenin en kötü kısımlarını temizlemeye başladı.

Maven bir an Baelfire'ın kollarına sıkıca sarılmış halde teselli bulamıyor. Ama tam büyüsü nihayet kaybolmaya başlarken ve kim bilir nereden gelen şeytani, tüyler ürpertici kahkahalar duyarken, öfkesi onu ele geçiriyor. Maven hemen kendini Baelfire'ın kollarından kurtarıyor ve bıçağını almak için elini bana doğru uzatıyor.

Silas onu görüyor ve başını sallıyor. "Hayır, *sangfluir*. Şimdi zamanı değil-"

"Şimdi tek zamanı," diye öfkeleniyor. "Amadeus'un emrini yerine getirmek için geldi."

Uyarı. Sadece korkumdan beslenmek için oyalanıyor ve sonra ortadan kaybolacak.

tekrar. Onun intikamını almak için beklemeyeceğim."

"Maven-" diye itiraz etmeye başlıyorum, o sapkın piçin ona yaklaştığı düşüncesi kalbimi panikle sıkıştırıyor.

Sözlerimi, kırık dış görünüşünün altında sakladığı tüm ham öfkeyi bana gösteren bir bakışla susturuyor.

Tartışmamın ölmesine izin verdim. Ne de olsa bakıcım, tanrılar kalması için ısrar ettiğinde lanet olası *Cennet*'ten geri dönmenin bir yolunu bulmuştu. Aklına koyduğu şeyi başarmasına tanrılar bile engel olamıyorsa, benim nasıl bir şansım olabilir ki?

Ama onun yanından ayrılmayacağım. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Son kutsal büyü de yavaşça buharlaşıp geride Crypt'in ışıklı işaretlerinin loş parıltısından başka bir şey bırakmazken hepimiz gergin ve sessiziz. Maven eteryum hançerini elinde tutuyor ve yavaşça çevirerek zamanını bekliyor.

Gideon'un ürpertici fısıltıları karanlığın içinde dans ediyor, alay ediyor. *"Küçük tanrıça, kırık kuş, ağlayan kız, hiç duymadım. Artık sana satranç yok."*

Kahkahayla tıslıyor.

Sessizliğini koruyor, poker suratı acısını gizlerken bekliyor.

Bekçime yakın dururken çenem sıkılıyor, ne yapmaya hazırlandığımı bile bilmeden parmak uçlarıma buz çağırıyorum. Diğer Wraith'lerin aksine o elle tutulabilir ama buzum ona zarar vermeyecek.

"Ne kadar lezzetli bir korku, en tatlı kuzgun Maven," diye şarkı söylüyor Gideon.

Baelfire çok kızgın. Etrafına bakınırken derisinin altında mavi alevler titriyor. *"Çık ortaya, seni lanet olası korkak."*

Deneysel Wraith bizimle oynarken ağaçların arasından daha başka dünyalara ait kahkahalar yükseliyor. Gölgeler değişiyor, dönüyor ve hazırda beklediğimiz yerin etrafında ara sıra katlaşıyor.

Mahzen. Araf'a git. Seni orada göremez, diyor Maven telepatik olarak.

Hemen içine düşüyor.

"Beni avlıyor, seni avlıyor. Bir mezardan dönüp bir mezarda yas tutmak," diye alay eder Wraith. *"Seni hiç sevmemiş olsaydı, hayatta kalırdı. Seni sevenler ölmeli."*

Wraith, söylediklerinin altını çizmek için nihayet bir sonraki hamlesini yapar. Gölgeler Baelfire'a doğru ilerliyor ama şekil değiştiren tam zamanında kenara kaçıyor.

Zaman. Dikkatim dönen, dokunulabilir gölgelere sabitlenmiş durumda. Maven'in eteryum bıçağı ona doğru savrulmadan önce Silas'ın arkasında yükselen belirsiz, karanlık figürü fark edecek zamanım bile olmuyor.

Bıçağı Silas'ın başının hemen üzerinden geçip wraith'in ortasına saplanıyor. Gölgeler Silas'ın boynuna sarılıp bıçağı tek seferde çekerken Gideon'un acı dolu tıslaması havayı dolduruyor. Bıçak aşağı doğru kıvrılıyor, boğulmakta olan fae'nin göğsüne nişan alıyor-

Ta ki Crypt Limbo'dan çıkıp kendi kılıcını yukarı doğru savurarak kadının bıçağını gölgelerden kurtarana dek.

Maven, Wraith'in geçici kafa karışıklığından faydalanıyor, spiral çizen bıçağı yakalayıp ileri atılırken gözlerimin algılayabileceğinden daha hızlı hareket ediyor. Birden Maven'in eteryum bıçağını şeytana saplayışını izliyorum.

Gideon çığlık atıyor ve onun somut gölgeleri binlerce keskin bıçak gibi Maven'in etrafını sarmaya çalışıyor ama Maven öyle bir şey haykırıyor ki kutsal büyü etrafında parlıyor. Büyüsü ona zarar verme girişimlerinin her birini delip geçerken, Maven onu tekrar bıçaklıyor ve siyah wraith kanı fışkırıyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar bıçaklıyor.

Gideon'dan geriye kalanlar ormanın zeminine düşüp ölmekte olan bir gölge yığını içinde kıvrılırken çığlıklar kulakları sağır ediyor. Maven kıvrınma durduktan sonra bile vazgeçmiyor ama hortlak da diğerleri gibi buharlaştığında kardelenim bitkin görünüyor.

Silas neredeyse boğulmak üzereyken hâlâ nefes almaya çalışıyor ama Baelfire ona yardım ederken Crypt ve ben hemen Maven'in yanına çömeliyoruz.

Onu kendime çekip sessizce her şeyin yoluna gireceğini tekrarlarlarken güzel yüzünde yeni gözyaşları beliriyor.

Baelfire ona yumuşak bir sesle "O öldü," diyor ve az önce Wraith'in olduğu yere bakıyor.

"Onun intikamını çok güzel aldın," diye ekliyor Crypt, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzündeki saçları tarayarak.

"Öyle de oldu," diye mırıldanıyor yanımızdan bir kadın sesi.

Sadece bu üç kelimeyle bile içimi kaplayan dehşeti anlatacak kelime bulamıyorum. Wraithlerin kör paniğinden tamamen farklı bir korku bu. Kontrollü. Mutlak. Hiç beklemediğiniz bir anda size musallat olan ilkel bir korku.

Kalbim boğazımda düğümlenirken, kayınvalidemi ilk kez canlı olarak görmek için Maven'in başının üzerinden bakıyorum.

SON BİRKAÇ DAKİKA öylesine bulanık geçti ki sadece üç şeyi algılayabildim.

Bir, Gideon'u öldürdüm.

İki, annem burada. Üç,

Lillian öldü.

Ya da belki de sonuncusunu henüz idrak edemedim çünkü kalbim hâlâ göğsümün içinde korkunç bir şey yapıyor. Onun parçalara ayrılmış görüntüsünün gerçek dışılığından boğuluyorum.

Korku içinde öldü. O kadarını biliyorum. Ve ben ona yardım etmek için burada değildim.

Ölüm her zaman hayatımın bir parçası oldu. Kendimi bildim bileli etrafım ölümle çevriliydi. Onu her zaman hissedebildim de, tıpkı hayatın kıvılcımını da beraberinde götüren ağır bir gelgit gibi.

Ama bu kez onu hissetmek farklı. Acıtıyor. Lillian'ın ruhunu görmedim, gittiğini hissetmedim ya da veda etmedim.

O vedaya *ihtiyacım var*. Zamanda geriye gidip onu korumak için burada olmadığım gerçeğini değiştiremiyorsam, en azından onu tekrar görmeliyim. İşte bu yüzden gururumu ayaklar altına aldım ve kim bilir ne zamandır ilk kez dua ettim.

Şimdi annem yanımda dururken dört kibritimin de korkuyla gerildiğini hissediyorum. Bu ürkütücü, kan lekeli ormanda üzerimizde belirirken, gölgelerden oluşan kukuletası yüzünü tamamen gizliyor. Omzunda bana hediye ettiğinin neredeyse bir kopyası olan başka bir tırpan duruyor.

"Geldin demek," diyebildim sonunda.

Syntyché gizlediği başını eğiyor, sesi hatırladığım kadar yumuşak ve sessiz. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, yüksek sesle söylenmiş olsun ya da olmasın, gelecekteki dualarınızda tehditlere yer vermemenizi tavsiye ederim."

Sıcak bir varlıktan en uzak şey o, ama beşli üyelerimin onun sesinden nasıl ürktüklerini kaçırmıyorum. Crypt bile onun varlığına alışmakta ya da doğrudan ona bakmakta büyük zorluk çekiyor gibi görünüyor.

Silas denemiyor bile. Olduğu yerde donup kalmış, kıpkırmızı gözlerini kocaman açmış, Azrail tanrıçasının aksi yönüne bakıyor.

Ondan korkuyorlar.

Ben bir şey hissetmiyorum ama onun korku tanrıçası olduğunu duymuştum. Belki bu onları etkiliyordur. Ama göğsümdeki acıdan dolayı onları rahatlatmaya çalışamayacak kadar uyuşmuş durumdayım. Onun yerine Syntyche'ye bakıyorum.

"Lillian'a veda etmem gerek."

"Tehditlerin arasında bahsetmiştin."

Kukuletalı figüre bakıyorum. Ne ses çıkarıyor ne de hareket ediyor.

"Yapabileceğin bir şey olmalı," diye ısrar ediyorum sonunda, bu durum işe yaramazsa tekrar yıkılacağımdan korkarak.

"Var. Sadece sormadın."

Tanrıların beni *memnun* etmeye çalışması da neyin nesi? Önce Galene, şimdi de o mu?

"*Lütfen*," diye inliyorum, teslim olacak kadar çaresizim.

Syntyche karanlık sessizlikte bir süre düşündükten sonra kapüşonu tekrar öne eğildi.

"Seni varoluşun en alt iki düzlemi arasındaki girişe götüreceğim. Giriş, biçtiğim ruhların kardeşimi beklediği ve onları kendi öbür dünyalarına götüreceği yarı yoldur. Orada sadece kısa bir süre kalabilirsin, çünkü sadece tamamen ilahi bir varlık sonuçsuz bir şekilde orada kalabilir."

"*Sonuç mu?*" Crypt, yaydığı korkuyu üzerinden attığında nihayet kapüşonlu figüre bakarak telaffuz ediyor. "Hayır. O kalıyor."

Syntyche'nin kukuletası ona doğru dönüyor, sesinde hoşnutsuzluk var.

"*Hayır mı?*"

Everett anneme tekrar bakmayı başararak, "Biz olmadan hiçbir yere gitmiyor," diye açıklıyor. "Özellikle de tehlikeliyse."

"Muhtemelen geri dönecektir," diye düşünüyor tanrıça.

Bu Silas'ın kaşlarını çatmasına neden oluyor ve sonunda o da omzunun üzerinden kapüşonlu figüre bakıyor.

Baelfire kaşlarını çatar. "*Muhtemelen* derken ne demek istiyorsun? Bu riski almamızın imkânı yok-"

Syntyche kapüşonunu geriye atıyor ve bir anlığına yüzü öyle rahatsız edici bir iskelet maskesine dönüşüyor ki hepimiz şaşkınlıkla irkiliyoruz. Yüzü hemen normale dönüyor, sanki bu sadece korkunç bir uyarıymış gibi. Yüzünde hiçbir ifade olmadan beşlime bakıyor ama sesinde bir tehdit var.

"Beni bir daha sorgulamaya cüret ederseniz, dördünüzün tüm anılarını varoluştan sileceğim ve ölümlü cesetlerinizin yıkık tapınaklarımın çan kulelerinde erimesini izleyeceğim."

Daha önce duyduklarımın çok daha ustaca savurduğu bu tehdit karşısında hepsinin beti benzi attı. Ama bu Baelfire'ın bağ aracılığıyla konuşmasını engellemiyor.

Lanet olsun, Mayflower. Aynı şuna benziyorsun.

Benzerlik... Everett aynı fikirde olduğunu söylemeye başladı ama aynı dehşet dolu hayranlıkla sözünü kesti.

Silas tekrar diğer tarafa dönmüş, sanki kayınvalidesinin dikkatinden kaçmasına yardımcı olacağını düşünüyormuş gibi kıpırdamadan durmaktadır. Bu arada, Syntyche'ye ters ters bakarken Crypt'in çenesi sıkıca kenetlenmişti. İşaretleri yeniden parlıyor ama o bunu tamamen görmezden geliyor.

Gitme sevgilim, diye fısıldıyor kafamın içinde. Seni oraya kadar takip edemem.

Bunu bana bir daha yapma.

Göğsüm daha da acıyor. Onları bu varoluş düzleminde bir an bile yalnız bırakmak acı verecek ama...

Onu bir kez daha görmeliyim. Atan kalbimin üzerine yemin ederim ki geri döneceğim.

Silas'ın hızlı çalışmasına rağmen geride kalan bazı kan lekelerine bakmadan önce bir an beni inceliyor. Sonunda, bağ aracılığıyla tekrar mırıldandı. *Lillian'a teşekkürlerimi ilet.*

Ve benimkileri de, diye ekliyor Everett. Benim için gerekenden çok daha fazlasını yaptı.

Hepimizin minnettarlığını hak ediyor, diye onaylıyor Silas, hâlâ anneme bakmadan.

Baelfire beni rahatlatmak için elimi sıkıyor. *Lillian'a benim için kocaman sarıl, onunla vedalaş ve sonra biz yine aklımızı kaçırmadan buraya dön. Lütfen.*

Başımı salladım ve Syntyche ile yüzleşmek için beşliden ayrıldım. "Beni girişe götür."

Zarifçe hareket ediyor, tırpanını çevirirken içi boş bir ısıklık sesi havayı dolduruyor. Yumuşak bir şekilde parlayan kutsal büyü rünleri, tırpan bir yay çizerek sallanırken tırpanın izlediği yolu takip ediyor, bu düzlemin dokusunu yırtıyor, böylece şimdi... hiçbir şeyi görebiliyorum.

Saf beyaz boşluğu.

Neye baktığımdan emin olmadan analiz ediyorum. Beşli grubumun buna nasıl tepki verdiğini görmek için omzumun üzerinden baktığımda, hepsinin

bir an önce bulundukları konumdaydılar. Zaman mükemmel bir şekilde dururken nefes bile almıyorlardı.

"Döndüğünüzde, onları zamandaki bu askıdan kurtaracağım," diyor Syntyche, Ötesi'nin girişine adım atarken beni beklemeyi bırakmış gibi görünüyor. "Ölümlüler olarak, geri dönüşü olmayan bir şekilde Ötesi'ne çekilmeden Ötesi'nin sınırlarına göz atamazlar. Gelin."

Kalbim ne halt ediyorsa görmezden gelerek, varoluş düzlemleri arasındaki yarıktan geçiyorum. Beyaz boşluğa adımımı atar atmaz hafıflediğimi hissediyorum. Annemin peşinden yürürken Lillian'ın ölümünün ezici ağırlığı omuzlarımdan ve göğsümden kalkıyor.

Etrafıma bakıyorum, buranın ne kadar kokusuz ve sessiz olduğunu fark ediyorum. Hiçliğin içinden beyaz kum benzeri bir madde üzerinde yürürken hava son derece ılıman.

"Öteki Dünya böyle bir yer mi?"

"Hayır. Giriş, ruhların geçmişteki yardımlarını ve başkalarına verdikleri zararları gözden geçirmelerine olanak tanıyor, böylece kardeşimin ölümden sonraki yaşamları hakkındaki nihai kararını daha iyi anlayabilirler." Duruyor ve tırpanıyla daha fazla hiçliği işaret ediyor, saf siyah gözleriyle bana bakıyor. "Bakıcınız en asil anlarından bazılarını yeniden yaşıyor. Şimdi seni bekliyor. Dönmeden önce kardeşimle konuşmam gereken bir iyilik var."

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve beni daha boş bir beyazlık gibi görünen bir yere doğru çekingen bir şekilde ilerlemeye bırakıyor. Ama ben adım attıkça çevrem değişiyor ve dönüşüyor.

Neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar, tekrar Cehennem'deki eski kulübemde duruyorum. Birçok yalnız gün geçirdiğim ve çoğu gece dışarıdaki hayaletlerin ağlamalarını, fısıltılarını ve feryatlarını dinleyerek uyanık kaldığım yer.

Derme çatma bir şöminenin yanında yerde oturan Lillian, bir parça kömürle dikkatlice bir satranç tahtası çiziyor. O kadar odaklanmış ki beni henüz görmedi, ama duygular boğazımı o kadar hızlı tıkıyor ki çıkardığım küçük sese engel olamıyorum.

Tanrım, onu tekrar böyle görmek çok güzel. Canlı ve tek parça halinde başını kaldırıp bakıyor ve hem şaşkın hem de sevinçli bir şekilde gülümsüyor.

"Maven!" Ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor ve önümde durmadan önce ellerindeki kömürü fırçalıyor. Her zaman olduğu gibi, ben başlatmadan kucaklaşmaya gitmiyor.

Ve ben de yapıyorum.

Tabii ki yapıyorum.

Kolları beni sıkıca sardığında sinirlerimin gerilmesi umurumda değil. Lillian'a bir kez daha sarılabileceğim gerçeği dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum. "Çok özür dilerim."

Korku içinde öldüğü için üzgünüm. Buna ben sebep olduğum için üzgünüm. Ona yaşattığım her şey için özür dilerim.

Lillian geri çekiliyor ve parlak mavi gözlerinde yaşlar görüyorum. Gülümsüyor. "Hayır, küçük kuzgun. Artık kendini suçlamak yok. Olanların hiçbiri senin suçun değildi."

"Bana ulaşmaya çalışmasaydı Gideon sana zarar vermezdi. Amadeus onu asla göndermezdi eğer ben-"

"Şşş," diye yatıştırdıktan sonra derme çatma tahtaya bakıyor. "Bahsettiğin oyun için uygun bir zaman mı? Annen bana çok uzun kalamayacağını söyledi."

Aşağıya bakınca, yıllardır birlikte oynadığımız el oyması taşları görüyorum. Uzun zaman önce "doğum günlerimden" birinde bana hediye ettiklerini.

Aman Tanrım.

Tıpkı Kenzie gibi gözyaşlarına boğulmak üzereyim.

Kendimi tutmayı başarıyorum ve başımı sallıyorum. Lillian ve ben tıpkı eskiden yaptığımız gibi kulübenin zeminine oturduk. Ancak, eski zamanların aksine, gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve bu köhne eski mekânı sanki artık mutlu bir yermiş gibi aydınlatıyor.

Sessizce, tahtanın benim tarafımı düzenliyorum ve o da aynısını yapıyor. Ben bir hamle yapıyorum. O da bir hamle yapıyor. Ben bir hamle daha yapıyorum.

Sonunda, artık dayanamıyorum. Ona bakıyorum. "İşe yaradı mı?"

Başını eğiyor ve soluk bir tirbuşon kıvrımını örgüsünden dışarı fırlatıyor. "Ne işe yaradı mı?"

"Kendini kurtarmak için Galene'nin görevini kabul ettin." Duraksıyorum, onu incelemeden önce eski püskü kulübeme bakıyorum. "Annabel'i tekrar görebilecek misin?"

Lillian satranç tahtasını inceliyor, başka bir taşı hareket ettiriyor. "Henüz bilmiyorum. Sachar yeterince şey yapmadığıma karar verebilir. Geçmişim sandığınızdan daha karanlık olabilir."

Dişlerimi sıkıp oyuna bakıyorum. Satrançta her zaman iyi olmuştur, bu güzel bir şey çünkü bir sonraki hamlemi düşünmek zorunda olduğum için küçük bir dikkat dağıtıcı sunuyor.

Atlarımdan birini oynatırken ona tekrar bakıyorum. "Ona ulaştığından emin olacağım. Ben Sachar'la konuşacağım."

"Maven."

"Hayır," diye hayıflanıp başımı sallıyorum. "Yaşadığın onca şeyden sonra mı? Eğer Galene'in söz verdiği şeyi alamazsan bu tam bir mantikor boku olur. Bu kadar. Ne pahasına olursa olsun, yapacağım-"

"Yeter!" Lillian öyle şaşırtıcı bir ses tonuyla bağırıyor ki susuyorum. Parlak mavi gözleri inatçı. "*Yaşadığım* her şey mi? Maven Amato, artık kendini düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Ben seçimlerimi yaptım, bu yüzden hangi öbür dünyaya atanırsam atanayım, artık pişmanlık duymuyorum. Ama seni yıllarca izledim ve ne gördüm biliyor musun?"

O hızlı bir hamle yaptıktan sonra bir taş daha oynatıyorum. "Gerçek doğası hakkında hiçbir fikri olmayan bir yarı tanrıça mı?"

Başını sallıyor ve bana ofluyor. "Ben zeki, son derece kararlı, başkalarını her zaman kendinden önde tutan ve karşılığında hiçbir şey istemeyen bir kız gördüm. Sana yaşattıkları her şeyi görmenin beni öldürdüğü en kötü günlerde bile oturup kendin için üzülmedin. Her şeyi sineye çektin ve hayatta kaldın, böylece yapmak için seçildiğin şeyi yapabildin - bu konuda hiçbir fikrin olmasa bile" diye ekliyor.

Amadeus'u öldürmek için özel olarak yaratıldığımı değil de seçildiğimi ima etmek hoş bir düşünce.

Lillian taşlarından birini tekrar oynatıyor ve şah mat etmeye düşündüğümünden çok daha yakın olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Ama daha çok, mutlu olmayı hak ettiğini unutmuş bir kız gördüm," diye mırıldanıyor sonunda, tekrar bana bakarak. "Her zaman trajik bir sona hazırlanmakla meşguldün. Başkaları için hayatta kaldın ama artık başkalarını incelemeyi bırakmanın zamanı geldi. *Kendin* için yaşamamanın zamanı geldi. Başkalarını her zaman kendinden önde tutmadan yaşayacağına, seveceğine ve mutlu olacağına dair bana söz vermeni istiyorum, çünkü sen bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun. *Söz ver.*"

Söylediği her şeyi düşündüm.

Geçmiş hayatımda, hayatta kalan biriydim. Seçimlerimin çoğunu zorunluluklara göre yaptım. Meseleleri kendi ellerime aldığımı gerçekten hissettiğim tek an, Nether insanlarını kurtarmak için *telum* olarak eşsiz *konumumdan* yararlanmaya karar verdiğim zamandı.

Belki de bu yüzden düzenlenmiş varlığımı öğrenmek beni bu kadar rahatsız etti. Bu seçim bana verilen başka bir şeymiş gibi geliyordu; basitçe yapmam için yaratılmış başka bir şey.

Ama şimdi? Lillian haklı.

Her zaman beklediğim trajik kaderi çoktan atlattım. İnişe geçememiş olsam da, Nether insanların özgür olduğu gerçeğiyle gerçekten gurur duyuyorum. Gelecekte nasıl bir mutluluk için savaştığımı zaten biliyorum - beşlimle bir ömür boyu.

Onlar her zaman benim önceliğim olacak, ama bunun dışında... Biraz daha bencil olmayı umursamıyorum.

Ne de olsa yarı tanrıça bir sürtük ara sıra dinlenmeyi hak eder.

"Söz veriyorum," diye gülümsüyorum ona.

Lillian taşlarımdan birini devirmeden önce rahatlamış görünüyor. "Şah mat."

Lanet olsun.

Yüz ifadem karşısında gülüyor. Uzaklarda bir yerde garip bir çan çalmaya başladığında, Lillian ayağa kalkıyor, ellerindeki kömürü temizliyor ve ben de ayağa kalkarken bana gülümsüyor.

"O çan benim. Demek ki Sachar benim için hazır. Beni uğurlamanın bir sakıncası yoksa..."

Başımı sallıyorum ve sonra melankolik çocukluğumun büyük bir parçası olan derme çatma satranç tahtasına bakarak duraklıyorum. "Eşyaları girişten Öteki'ye götürebilir misin?"

"Emin değilim."

Yine de denemeye değer. Satranç tahtasından iki veziri de alıp birini cebe atıyor, diğerini ona uzatıyorum. "Beni Öteki Dünya'da unutmadan için bir şey," diye mırıldanıyorum, gülünç derecede duygusal hissederek.

Kulübeden çıkıp beyaz hiçliğe doğru yürürken Lillian gülüyor.

"Pek unutulacak biri değilsin, Maven. Ama bunu yanımda götürebilirim, kıymetini bileceğim-"

"Anne!" diye bağılıyor uzaktan bir kız sesi.

Lillian'ın gözleri açılıyor ve yeni yaşlarla doluyor, sesi duyduğumuz yöne doğru dönüyor. Bir an sonra, komodininin üzerinde gördüğüm resimdeki kıvrıkcık saçlı kız, yüzünde kocaman bir sırıtişla gözden kayboluyor.

Annem olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu, iri yarı, pelerinli bir figürün yanında yürüyor. Ancak bizden çok uzakta durmadıklarında, figür kapüşonunu çıkarıyor ve annemin ikiz kardeşine baktığımı fark ediyorum.

Sachar.

Ötelerin ebedi yargıcı, annemle aynı simsiyah saçlara ve gözlere, aynı renksiz tene ve simetrik, sert yüz hatlarına sahip. Tek fark çok daha kısa saçları, kare çenesi ve tırpan taşımaması. Bakışları üzerime düşüyor ve sanki benimle ilgili her şeyi aynı anda görüyormuş gibi inanılmaz derecede *delici* bir şey var.

Lillian öne doğru koşup Annabel'i kucağına alırken hiçbir şey söylemiyor, ikisi de sevinçten ağlıyor. Bu dokunaklı bir görüntü ve onun adına gerçekten mutlu oluyorum.

Ama aynı zamanda kalbim göğsümün içinde garip bir şekilde çarpıyor. Onu çok özleyeceğim.

Annabel Lillian'ın elini çekip onu beyazlığın içine doğru sürüklerken, "Hoşça kal," diye fısıldıyorum.

Lillian arkasına bakıyor ve ağlamaklı yüzünde parlak bir gülümsemeyle bir kez daha el sallıyor.

Ben de el sallıyorum.

Annabel omzunun üstünden gülümsüyor, teşekkür ediyor ve bir anda uzaktaki beyaz sisin içinde kayboluyorlar.

Çan çalmayı bırakıyor.

Birkaç sessiz dakika sonra, gözyaşlarım hâlâ gözlerimden kaçmaya çalışıyor. Sachar'a dönmeden önce hızlıca derin bir nefes alıyorum.

"Tamam, Yargıç Amca. Beni geri

götür." Sessizce başını sallıyor.

Geriliyorum, kelimelerim keskin çıkıyor. "Hayır da ne demek?

Syntyché burada sadece kısa bir süre kalabileceğimi söyledi. Artık gitme vaktim geldi."

Sachar yine başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yüz ifadesi bana hiçbir şey söylemiyor.

Kahretsin. Eğer geri dönemeyeceğimi söylüyorsa, beşli grubum gittiğim için bana çok kızacak.

Öteki Dünya'nın yargıcıyla dövüşmek zorunda mı kalacağım? Gideon'u öldürdükten sonra Cuttrina'yı ormanın zemininden almadım ama Pierce botlarımdan birinin içinde saklı. Adamantinin tanrısallara zarar verip vermediğini merak ederken elim ona doğru kaçınmaya başladı bile.

Ama amcama saldırıp ölümlüler diyarına tek başıma dönmenin bir yolunu bulamadan arkamdan biri boğazını temizliyor.

"O konuşamaz, Tatlı Bezelye."

Tatlı Bezelye mi?

Bana çiçekli bir lakap daha takmaya çalışan bu yabancıya en iyi ölüm bakışımı atmaya hazır bir şekilde döndüğümde içimi *bir* öfke kaplıyor.

"Sen kimi arıyorsun lan-"

Tam olarak kime baktığımı fark ettiğimde sözlerim kesiliyor. Bilmediğim bir duygu içime işlerken kalbim çarpmaya başlıyor.

Sıcak zeytin rengi teni ve dağınık siyah saçları dışında Pietro Amato'ya pek benzemiyorum. Gülümsemesi ve ışıltılı ela gözleri dışında hoş görünümlü ama çarpıcı değil. Basit beyaz bir düğme, pantolon ve ayakkabı giymiş.

Ama varlığı elle tutulur bir şey. Bir ruh olarak bile, sanki kendi çekim gücüne sahip. Sıcak, nazik, güçlü ve... babacan. Bu son derece garip ama kötü değil.

En azından gözleri yaşarana kadar kötü değil.

"Benim küçük mucizem," diye fısıldıyor, yarı gülerek yarı ağlamanın eşiğinde. "Sevgili tanrılar, şu haline bak. Ne kadar büyümüş ve güzelleşmişsin. Annenin tıpatıp aynısı. Sonunda seni görünce, öyle..."

Bekliyorum, yüz ifademi dikkatle boş tutuyorum, böylece benim gibi berbat bir kızı olduğu için utandığını itiraf ederse, acımıyormuş gibi davranabilirim.

Pietro Amato sonunda başını sallıyor ve yanaklarından birinin nemini siliyor. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, canım acıyor. Öteki Dünya'daki yerimden senin büyümeni, savaşmanı ve *sen* olmanı izlemek isteyebileceğim en büyük ödül oldu."

Oh.

Boğazımdaki yumru, bulamadığım kelimeleri bile oluşturmamı imkânsız kılıyor, bu yüzden biraz fazla agresif bir şekilde başımı sallıyorum. Bu öylesine yabancı bir alan ki, tamamen boyumu aşıyor, bu yüzden konuyla ilgili olduğunu düşündüğüm tek şeyi ağzımdan kaçırıyorum.

"Keşke seni hayattayken tanışaydım."

Hüzünlenmemek için çok fazla.

Amato gülümsüyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru taramak istercesine uzanıyor, ama eli içimden geçiyor. "Seninle birlikte o kadar çok zaman geçireceğiz ki

Bir gün öbür dünyada benden bı kacaksın. Ama şimdilik, en mutlu anlarınızı buradan mutlulukla paylaşacağım. Tamam mı?"

Tekrar başımı salladım. İçime yerleşen duyguya engel olamıyorum. Bu adamı tanımıyorum ama bir şekilde tanıyorum. Hayatını başkalarıyla ilgilenerek geçirmiş. Benden çok daha saf bir ruha sahip olduğu açık olsa da, en azından onun fedakâr yanının bir kısmını miras aldığımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Sachar pelerininin ceplerinden birinden tuhaf bir cep saati çıkarıyor ve Amato'ya anlamlı anlamlı bakarak bir kenara koyuyor. Babam başını sallıyor ve bana tekrar gülümsüyor.

"Seni seviyorum, tatlı bezelyem. Hep sevdim ve hep seveceğim. Sadece senden bir iyilik isteyeceğim."

Bir iyilik mi? Tereddüt ettim. "Tamam."

"Soyadımızı lekelediğini düşünmeyi bırak. İstemiyorsan Amato soyadını kullanmak zorunda değilsin ama... kullanırsan b u n d a n büyük onur duyayım."

Lanet olsun, şimdi gözlerimdeki nemin kaçmasını engellemek için ciddi bir mücadele veriyorum. Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum.

"Pekâlâ. Benim de bir ricam var." "Nedir o?"

"Bir gün buraya geldiğimde bana Sweet Pea deme. Ben lanet bir çiçek değilim."

Gülüyor. Sachar ellerinden biriyle garip bir işaret yapmadan önce bana söz verme zahmetine girmiyor ve ikisi de ortadan kaybolup beni beyaz hiçlikte yalnız bırakıyorlar. Birkaç dakika boyunca gerçek babamla tanıştığım gerçeğinin kafama dank etmesine izin vererek gerçek hiçliğe baktıktan sonra Syntyche tekrar beliriyor.

O pelerinin altında yürüyor mu yoksa yüzüyor mu hala emin değilim ama hareketleri o kadar zarif ki her iki şekilde de aynı etkiyi yaratıyor. Önümde durdu.

"Dönme vakti geldi."

Onu inceliyorum. "Sachar'dan istediğin iyilik buydu. Sadece Amato'yla tanışmamı istedin."

"Evet."

"Yani onun hakkında *böyle* mi hissediyorsun?" Kendi iyiliğim için fazla meraklı bir şekilde kontrol ediyorum.

"Bu bana sorduğun ilk aptalca soru," diyor ölüm tanrıçası tırpanını sallayarak bir girişi yırtmadan önce

ölümlüler diyarına geri döndü.

Kişisel bilgilerimi vermekten hoşlanmamamın bana nereden miras kaldığını anlıyorum.

Varoluşun en alt düzlemleri arasındaki girişten çıkıyorum ve kendimi başladığım noktada buluyorum. Beşli grubum bu karanlık, önsezili ormanda hâlâ olduğu yerde donup kalmış durumda ama *tanrılar*, tekrar onların yanında olduğum için çok rahatladım.

Onlara doğru adım atar atmaz Syntyche ve benim arkamdaki yırtık kendini mühürlüyor ve dört kibritim de çözülüyor. Beni karşılarında görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyorlar. Silas annemi görüş alanının dışında tutmak için hafifçe dönüyor.

Fikrini mi değiştirdin? Baelfire kaşlarını çatarak bağları kontrol ediyor.

Hayır. Daha yeni döndüm.

Vay anasını, çok hızlı bir vedaydı.

Crypt, *annesinin zaman tanrıçası olduğunu söylüyor, seni ahmak.*

Everbound Ormanı'nın karanlık esaretinde durduğum son zamandan bir milyon kat daha huzurlu hissediyorum. Lillian'ın Öteki Dünya'da olduğunu ve onu bu hayatta bir daha göremeyeceğimi bilmek göğsümü hala ağrıtıyor. Bu acının ne kadar sürede geçeceğinden emin değilim ama kapanış büyük bir fark yaratıyor.

Syntyche'ye geri dönüyorum. "Teşekkür ederim."

Başını hafifçe eğiyor. "Gelecekte senden daha kibar dualar bekliyorum. Ya da ölümlü eşlerinizden. Bazı duaları beni eğlendirdi."

Karanlık bakışları Everett'e yöneldiğinde, Everett daha önce hiç görmediğim kadar kızarıyor ve yüzünü kapatıyor.

Ne hakkında konuşuyor? Sadece ona soruyorum.

Hiçbir şey. Ama bu anın daha çabuk bitmesi için ruhumu biçmekten çekinmeyin. Ölüm tanrıçası onun tepkisine sırtlıyor. Bu, beşli grubumun

huzurunda takındığı ilk gerçek ifade ve hepsinin ondan tekrar ürkmelerini

kaçırmıyorum. Bununla birlikte, annem kapüşonunu yukarı çekiyor

ve gölgeler içinde kaybolur.

Wraithlerin kült tapınağına saldırmasından bu yana geçen üç gün içinde, beşli grubum ve ben bakıcımızı teselli etmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Sorun şu ki, Maven kaybıyla oyalanmayı reddediyor.

Saldırının ertesi sabahı Lillian'ın sade cenaze töreninde gözyaşı dökmemeye dikkat etti. Everett, Lillian için zarif ve hiç erimeyen bir mezar taşı hazırladı ve bu mezar taşı şimdi Everbound'un en büyük serasında Maven'inkinin yanında duruyor. Bizim beşli, Baird beşlisi, Douglas ve diğer birkaç Reformist, bakıcımı yetiştiren iyi kalpli insana saygılarını sunarken, oradaki kardelen çiçekleri Asher Douglas'ın ortak büyüü altında memnuniyetle açtılar.

Maven, Lillian'ın onursal mezarına renkli bir kutu boya kalemi ve bir genç kız fotoğrafı bıraktı. Ne bizim ne de başkalarının önünde bir damla gözyaşı dökmedi. Bekçimiz bize Ötesi'nin girişinde yaşadıklarını anlatırken bile kısa tuttu ve ardından Amadeus'u nasıl alt edeceğimize dair dikkatli planlarına devam etti.

O doğanın bir gücü ama dördümüz de onun hâlâ yas tuttuğunu biliyoruz.

Yatağın kenarına oturmuş, Baelfire'in kollarında derin bir uykuya dalarken kanımın çiçek açmasını izliyorum. Şafak, beş kişilik dairemizin ana yatak odasının dışındaki karanlık gökyüzüne doğru yol alıyor. Son birkaç gündür hava yaz sıcaklığına döndü, bu yüzden aşağıda çiçek açan bitkilerin başlangıçlarını görebiliyorum. Everett'in sürekli soğuklarından sonra doğal dünya nihayet normale dönüyor.

Ne yazık ki havanın düzelmesi dışarıdaki kampçıları burada kalmaya teşvik etmekten başka bir işe yaramadı. Ormandaki son Wraith saldırısına rağmen mülteciler, Nether insanları, tarikatçılar ve diğerleri yılmıyor. Varlıklarının "Maven Oakley "i desteklediklerini gösterdiğine inanıyorlar.

Reformist liderlere komplo kurmak ve talimat vermekle o kadar meşguldü ki oyalayıcılara hiç dikkat etmedi. Meşgul olduğumuzu söylemek

Ama kan çiçeğim hâlâ planının tamamını bizimle paylaşmadı.

Maven'ın sonunda Baelfire'in ekstra sıcak kucağında aşırı ısınmasını izliyorum. Koca adam o kadar kendinden geçmiş ki, bizim yarı uykulu *sevimli bakıcımız* onun kollarından kurtulup Everett'e yaklaştığında kıpırdamıyor bile. Buz elementali içgüdüsel olarak onu çıplak, yaralı göğsüne doğru çekiyor. Bir anda serinledi ve tekrar dinlenmeye başladı.

Yanımda cisimlenmeden bir an önce Crypt'in yakınlarda olduğunu hissediyorum. Bana sözsüzce boş bir şırınga uzatıyor - son birkaç gündür lanetini yatıştıracak bir *reverium* karışımı bulmak için uğraştığım birkaç şırıngadan biri.

"Eee?" Maven'ı uyandırmamak için sesimi alçak tutarak kontrol ediyorum.

Deri ceketini çıkarıp kollarından birini uzatarak cevap veriyor. Üzerinde dönen açık ve koyu renkli işaretler kızgın bir desenle parlıyor. Ama yine de geriye çok az işaret kalıyor.

Lanet olsun.

Bu hayal kırıklığını sonraya bırakarak bakıcımıza dönüp son birkaç gündür hepimizin üzerinde düşündüğü çok daha büyük meseleye odaklanıyorum.

"Bilinçaltında, Arati'ye ettiği kan yemine dair bir şey gördün mü?"

Başını sallıyor, menekşe rengi bakışları ciddileşirken yırtık deriye geri dönüyor. "Onun Cennet'te kanayan altın iksirini çok fazla gördüm ama o lanet yemin hakkında hiçbir şey görmedim."

Baelfire dönüp gözlerini kısarak Crypt'e bakıyor. Alçak sesle konuşmamızın, keskin kulaklarıyla şekil değiştireni uyandırmasına şaşırmadım.

"Bir dakika. Neden bu kadar çok kanaması vardı?" diye soruyor, sesi sessiz ve halsiz.

Kâbus Prens düşünceli. "*Neden* hala kayıp bir bulmaca parçası, tıpkı onun gizemli, ruhunu bağlayan yemini gibi. Değil mi aşkım?"

Hâlâ uyuduğunu sanıyordum ama Maven doğrulup esnedi. Gecenin büyük bir bölümünde ona gösterdiğimiz ateşli hayranlığı hatırlatan nefis çıplaklığını örtmek için çarşafı yukarı çektiğinde iç çekişimi gizlemeye çalışmıyorum. Her zamanki beklenmedik, güzel bakıcım elindeki konuya değinmek yerine pencereye bakıyor.

"İblisler bu sabah gelecek," diyor sanki peynir sevdiğini ilan ediyormuş gibi.

Everett hemen uyanıyor ve uyku sersemi kaşlarını çatarak ona bakıyor. Elemental her zaman asabidir, ama özellikle de sabahın ilk saatlerinde. "Ne?"

"Planın son kısmını tedarik etmek için onlara ihtiyacım vardı." Ah, evet. Onun planı.

Dünün büyük bir kısmı Maven'in diğer Reformist liderlerle saldırı stratejilerini gözden geçirmesini izlemekle geçti. Cephede başka yerlerde tam olarak kullanılmayan birçok birlik, saldırıya hazırlanırken Halfon'un dışında harekete geçti. Toplu saldırı stratejisi bir yana, Maven'in planından şu ana kadar anladığım tek şey sayımızı artırmak için hayaletleri kullanmayı planladığı.

Ben de aynısını Hortlaklarla yapmak niyetindeyim.

Ne de olsa bir büyücü olarak neden karanlık sanatlardan bizim yararımıza faydalanmayayım ki? Son üç gün boyunca, Everbound çevresindeki sayısız ölüm yerini araştırdım ve çok sayıda yeniden canlandırılmış varlık yetiştirmeye hazırlandım. Diğerleri itiraz edebilir ama kan çiçeğimin ona söylediğimde bu tür önlemlerin pratikliğini anlayacağımı biliyorum.

Saldırının iki gün içinde gerçekleşmesi planlandığı için ona şimdi söylemek daha iyi.

"Bu plan hakkında-" diye başlıyorum.

"O haklı, iblislere kesinlikle güvenemeyiz," diye homurdanıyor Everett, yerdeki o aptal ipek pijamaları aramak için yataktan kalkarken.

Kaşlarımı çattım. "Ben öyle düşünmüyordum-"

"Dur bakalım, bu şeytani piçler tam olarak ne tedarik ediyor?" Baelfire kafası karışmış bir halde Maven'a soruyor.

Benim kan çiçeğim de yataktan kalkıyor. Hafifçe gerinip güzel, güçlü ve çıplak vücudunu gösterdiğinde söyleyeceklerimi unutuyorum. Crypt yanımda onaylarcasına mırıldanıyor ve Baelfire onu daha iyi görebilmek için doğruluyor. Everett ona bakarken kıyafet aradığını unutmuş gibi görünüyor.

"Bilgi ve Dönüşenler," diye cevaplıyor.

Maven siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdığında, dikkatim onun ağız sulandıran boynuna kayıyor.

Bekle.

"Değişkenler mi?" Onu yanlış duyduğumdan emin olarak tekrar ediyorum.

Maven başını sallıyor ve bize planının geri kalanını kısa, basitleştirilmiş terimlerle anlatıyor. Bitirdiğinde hepimiz aval aval ona bakıyoruz ve bunun nedeni sadece dün gece neredeyse üzerinden söküp attığımız giysileri aramaya başlarken yaptığı her hareketin büyüleyici olması değil.

Çok iyi bir plan.

"Demek bu yüzden tarikatçıların yakaladığı Dönüşen'in canını bağışlamayı tercih ettin," diye fark ediyorum.

"Bu Dönüşenler üzerinde de işe yarayacak mı?" Baelfire büyülenmiş bir halde soruyor.

"Bugün öğreneceğiz," diyor atılmış kapüşonunu karıştırırken. "Eğer işbirliği yapmayı seçmezlerse, onlara rüşvet vermenin birkaç yolunu düşündüm. Bu sürpriz olmaz, çünkü Nether'daki çoğu yaratık gibi Amadeus'tan o kadar nefret ediyorlar ki-"

Cuttrina'yı kapüşonunun içinde kavradığı sırada keser. Everett onun başka bir hafıza transında olduğunu fark eder etmez, onu kucağına alıyor ve yatağın kenarına oturup onu tutuyor. Biz onun kendine gelmesini beklerken, Crypt parlayan işaretlerine rağmen kıkırdıyor.

"Varlık'ın savaşla ilgili imgelemlerini karıştırmak için bir Mavens ordusu. Ne kadar zeki bir tanrıçamız var."

"Kusursuz derecede kötü niyetli," diye katılıyorum.

"Kalbi yapmayı ve Amadeus'un göğsüne yerleştirmeyi beceremediğin sürece, bence bu gerçekten işe yarayabilir," diye sırtıyor Baelfire.

Everett Maven'in boşluğa bakarkenki yüzünü inceliyor ve Cennet'ten bir şey hatırlıyor. "Planı harika ama savaşın başlangıcında bazılarımızı ondan ayıracak."

"Amadeus onun beşli üyelerine yakın kalmasını beklerdi," diye belirtiyorum. "Amadeus'un taktiklerini boşa çıkarmak için yeterince kaos yaratılana kadar bizi Dönüşenlerle eşleştirmekte haklı."

"Ve aslında sadece birimiz onunla birlikteyiz, çünkü sadece birimiz Limbo'da fark edilmeden dolaşabilir," diye homurdanıyor Baelfire, Crypt'e ters ters bakarak. "Şanslı piç kurusu."

Karabasan hepimizi şaşırtarak yatağa yığılıyor ve işaretleri daha da aydınlanırken acı içinde yüzünü buruşturuyor. "Ölmekte olan bir adam ne kadar şanslı olabilir ki?"

Bunun üzerine hepimiz sustuk.

Sonunda Maven gözlerini kırptırıp etrafına bakınıyor ve kendini Everett'in kollarında bulunca ne yapacağını şaşıyor.

"Ettiğin kan yemini hakkında bir şey var mı?" Everett gergin bir sesle soruyor.

"Hayır. O sadece Arati'nin süslü resmi yemeklerinden birini mahvetmek için çırılçıplak ortaya çıktığım zamanın anısıydı, böylece beni Cennet'ten kovacak kadar sinirlenecekti," diye iç geçiriyor, bilinmeyen yemini hakkında hepimiz gibi hayal kırıklığına uğramış.

"Sen ne?" Baelfire öksürüyor.

"Sorun değil. Eninde sonunda atlattı," diye mırıldanıyor bakıcımız ve Everett'in kollarından kurtulup banyoya doğru ilerliyor. Çıplak omzunun üzerinden bize sırtıyor. "Giyinin. Eisha'nın geçmişte olduğundan daha fazla benim olana salyalarını akıtmasını istemiyorum."

Everett, banyo kapısı arkasından kapanmadan önce bakıcımızın iblisin adını kullanmasına kaşlarını çatıyor. Geri kalanımız hızla hazırlanıyor. On beş dakika sonra, beşimiz Everbound Kalesi'nden doğu çıkışına doğru ilerliyor. Ne kadar yararlı olurlarsa olsunlar, ibislere koruyucu koğuşların içine girme izni vermemiz mümkün değil.

Yerden fırladığında neredeyse mavi saçlı hayaletin içinden geçiyordum. Ölü haracın etrafından dolanırken, kan çiçeğimin onlar için aklında ne varsa onu beklerken bu kaleye musallat olmak için daha da fazla hayaletin biriktiğini fark ediyorum.

Unutmayın, Maven kemerli kapıya yaklaşırken bağ aracılığıyla bize hatırlatıyor. Aşırıya kaçmadan önce Dönüşenlerle diplomasiyi denemek istiyoruz. Onlar gerçekten istedikleri bir şeyi sunduğumuzda anında sadakatlerini değiştirecek duygusuz yaratıklar. Ölümlü parası, güvenlik, bunun gibi şeyler.

Başımızı sallıyoruz ve Baelfire doğudaki büyük kapıyı iterek açıyor ve hepimizi... bir yığın ölü Dönüşen'e göz kırparken bırakıyor.

"İşte orada!" Eisha gürlüyor, etrafındaki iblisler alkışlarken mutlu bir şekilde ölü yaratık yığınının işaret ediyor. "Hediyelerle geldik!"

"Diplomasi buraya kadarmış," diye sessizce alay ediyor Everett, Maven'ı bu cehennem varlıklarının görüş alanından uzak tutmak istercesine hafifçe önüne geçiyor.

Her zaman olduğu gibi, iblislerin huzurunda olmak tatsızdır. Burada Eisha ve onun yapmacık iblis sevgilisiyle birlikte neredeyse bir düzine iblis var.

-Crypt'in hâlâ iblisin boynuzlarını koparmak istiyormuş gibi baktığı iblis. Diğer iblisler görünüşe göre Ayaklanma'dan bu yana insanların arasına karışmaktan vazgeçmişler ve şimdi Maven'a hayranlıkla bakarken boynuzları, kuyrukları, sivri dişleri ve mürekkep karası gözleri tam teşekküllü olarak sergileniyor.

Onların varlığının tek iyi yanı, Everbound Kalesi'nin bu tarafındaki diğer tüm kampçıları geri çekmiş olması. Sadece birkaçı

yakınlarda oyalanıyor, bu etkileşimi izliyorlar.

Eisha'nın yanında duran erkek iblislerden biri çenesini kaldırıyor. Gözleri açılmadan önce burun delikleri genişliyor. "Oh, *lanet olsun*. Lanet olası bir yarı tanrıçanın bu kadar lezzetli kokacağını kim bilebilirdi? Her tarafını yalamak ve o güzel, kutsal derisinden bir ısırık almak istiyorum," diye inliyor.

Maven'in soğukkanlılığı bozulmuyor ama öfke ve tiksinti, büyüünün kararmış parmak uçlarına doğru yükselmesine neden oluyor.

Ben iblisi bakıcım hakkında böyle konuştuğu için cezalandıramadan Everett elini kaldırıyor ve iblisi yerden çıkan devasa bir buz kütesine saplıyor. Diğer iblisler çığlık atıp sıçrayarak uzaklaşıyor, kıvranan ve ölmekte olan yoldaşları için kendi güvenliklerinden çok daha az endişeli görünüyorlar.

"Bakıcım ya da onun hakkında konuşurken çatallı dillerinize dikkat edin, yoksa daha kötü olursunuz," diye uyarıyor, cehennem topluluğuna ters ters bakarak.

Eisha'nın erkek arkadaşı -sanırım Melchom- elementale şöyle bir bakıyor ve kahkahayı basıyor. "Peki, bana bir dirgen sapla ve bana kebab de! Görünüşe göre yaralı güzel çocuk hakkındaki tüm o söylentiler doğruymuş. Askerlerin gölge şeytanlar tarafından yutulurken korkakların nasıl ses çıkardığını duyabilsin diye ön saflarda bir grup asker kaçağını belden aşağı dondurduğunu duydum. Bahse girerim çığlıklar harikaydı -neredeyse keşke orada olsaydım da o korkak piçlerin üst kısımları yalanıp yutulmadan önce aşağılandıklarını görseydim diyeceğim.

Maven merakla Everett'e bakıyor, ben ve beşli grubumun geri kalanı gibi, çünkü bu ceza şaşırtıcı derecede etkileyici. İblislere ters ters bakmaya devam ediyor ama bağ aracılığıyla bakışlarımıza karşılık veriyor.

Onlar sadece firari değillerdi. Onlar arkalarına yaslanıp birliklerindeki düzinelerce insanın ön saflardaki bir dalgalanmada katledilmesini izleyen mirasçılardı. İnsanlar hayatta kalamazken kendilerinin nasıl hayatta kaldığını sorduğumda, insanların 'bizim türümüze' kıyasla ne kadar zayıf olduğu hakkında şakalar yaptılar. Politik olarak önyargılı pislikleri bu karışıma eklemekten baş etmem gereken yeterince sorun vardı, ben de onlardan bir örnek aldım.

Güzel, Maven başını sallıyor.

Eisha alay ediyor ve beşlimin telepatik iletişiminden habersiz Melchom'a bakıyor. "Keşke sen de orada olsaydın, pısıırıklara katılabılırdın ve sadece sevdiğim yanın buzda korunmuş olurdu."

"Gevşek kaltak," diye kaşlarını çatıyor iblis.

"Amcık suratlı, mikro penisli erkek fahişesi," diye karşılık veriyor ve onu iterek yolundan çekiliyor.

Bütün bu flörtleşme beni hasta ediyor, diye ofluyor Maven bağın içinden.

Bael kaşlarını çatıyor. *Um... aynı şeyleri mi duyuyoruz, Boo? Birbirlerinden nefret ediyorlar.*

İblisler hakaret ederek flört eder. Bu onlar için tahrik edici bir şey.

Baelfire iblislere iki kez bakıyor, belli ki geçmişteki etkileşimlerini yeni bir ışık altında görüyor. İblisler hakkında bunu ben de bilmiyordum ama bu Melchom'un kız arkadaşının kıcını incelerken kendini neden o kadar da ince ayarlamadığını açıklıyor.

İblis tekrar Maven'a odaklanıyor ve keskin dişleriyle sırtıyor. "Ee! Ganimet hakkında ne düşünüyorsun? Tüm bu küçük sikkafalıları avlamak birkaç gün sürdü, ama eminim ki burada senin için bir düzine kadar vardır."

Maven ölü Dönüşen yığınının bakıyor. "Onları canlı getirin demiştim."

"Öyle mi dedin? Lanet olsun! Bize gönderdiğin o iletişim büyüsünü net bir şekilde duymak çok zordu," diye iç geçiriyor Eisha. "Oh, pekala. Bu salakları gidip biraz daha toplamaları için göndereceğim."

"Yapma," diye karar veriyor bakıcım, planın daha uç ama güvenilir versiyonuna geçtiğimizi söylemek için kısa bir süre bana bakıyor. "Bunu başaracağız."

Eisha, Maven'ın bana bakışını fark ediyor ve kahkahayı patlatmadan önce siyah gözleri açılıyor. "Lanet olsun, ne kadar cesur olduğunu unutmuşum! Ölümlüler dünyasına geri döneceğini hissetmişim, *Telum*. Mahzen bekçisi olsa bile annen seni gerçekten Öteki Dünya'ya götürecek değil ya."

Aslında ben Mahzen bekçisiyim, diye düzeltiyor Maven bağ aracılığıyla, Kabus Prensi'ne bakarak.

Crypt sırtıyor. *Öylesin, aşkım. İyi oynadın.*

Baelfire onun kelime oyununa güler ve Everett gülümseyerek başını sallarken bazı iblislerin şaşkın bakışlarını üzerine çeker.

Maven tekrar Eisha'ya bakar. "Şimdi bilgi için."

İblis yüzünü buruşturuyor, sesini alçaltmak için diğer iblislerden uzaklaşıyor, böylece bu daha özel bir konuşma oluyor. "Doğru, şu. Mel'in ikiz kuzenlerini öttürmeyi başardım ama onlar bile o vampir hakkında pek bir şey bilmiyor."

"Vampir mi?" Kaşlarını çatarak Maven'a bakıyorum. "Ne vampiri?"

Bertram, Everett bağ sayesinde fark etti. Engela'yı öldüren oydu. *O ortadan kaybolmadan önce ailem Varlık'la iletişim kurmak için onu kullanıyordu.*

Baelfire homurdanıyor. "O zaman yakıp kül edeceğimiz ahmak Bertram'dır."

"Sakin ol, ejderha çocuk," diye kıkırdıyor Eisha, boynuzlarından birini kaşımak için uzanırken. "O vampir gerçekten yapışkan biri. Anladığım kadarıyla yüzyıllardır ölümlüler âlemine girip çıkıyor, Varlık'ın emirlerini yerine getiriyor ya da ortalığı karıştırıyor. Hipnotizma konusunda çok iyi, neredeyse tespit edilemiyor. Söylentilere göre uzun zaman önce Zuma'nın kafasının içine bile girmiş."

Maven bunu düşünür. "Ölümsüz Beşli'nin bir üyesini hipnotize edebiliyorsa, Sığınak'tan birini hipnotize ederek Engela'yla kendisini oradan çıkarmakta hiç zorlanmazdı."

Bir vampirin yeteneklerinin, eski akıl hocamın yardımcılarının çoğunun taktığı önemli koruyucu tılsımların üstesinden gelebilecek kadar güçlü olması fikri endişe verici.

"Bu vampir şimdi tam olarak nerede?" Crypt talep ediyor, kalan işaretleri parlarken yüz hatlarının her yerinde intikam yazılı.

Eisha omuz silkiyor. "İzini süremedim. Tahminim o lanet kalenin arkasında bir yerde, ama kim bilir? Her neyse, yarı tanrıçanız Dönüşenlerin daha öncelikli olduğunu söyledi." Cesetlerden birini kenara itiyor. "Umarım bu sık kafalılar yardım eder, ama Reformistler bize saldırmadan önce geri çekileceğiz. Ve biliyorsun, Mav-"

"Adımı söyleme," diye uyarıyor bakıcım, ifadesi birkaç iblisin daha da uzaklaşmasına yetiyor.

İstedığı zaman bu kadar korkutucu olmasına bayılıyorum.

Bu cehennem varlıklarından herhangi birinin onun huzurunda adını söylemesini engellemesi de akıllıca. Uzun zaman önce Garnet Büyücüsü'nün kütüphanesindeki yasaklı demonoloji büyü kitapları üzerinde yaptığım çalışmalarda, demonolojinin büyük ölçüde isim söylemeye dayandığını öğrendim. Büyülerinin pek çoğu bir isimle başlıyor ve ruh çağırma, ebedi bir borç talep etme, şeytani bir anlaşma yapma ya da daha kötüsüyle bitiyor.

Bu iblisler Maven'ı destekliyor olsalar bile, onlara güvenmemek en iyisi.

Eisha homurdanıyor. "Pekala, o zaman Syntyche'nin kızı. Belki de bir sonraki boktan olaydan sağ çıkarsan, bir

Ölümlüler aleminde devam eden iblis avcılığına son vereceğiz. İnsanlarla iyi kaynaşamayabiliriz ve belki de farklı hobilerimiz var-"

"İblisler için ahlak diye bir şey yoktur. Siz de hile yapmaktan, çalmaktan ve masumların acı çekmesini izlemekten hoşlanıyorsunuz," diye açıklıyor Maven.

"Dediğim gibi, farklı hobiler. Bu bizim yok edilmemiz gerektiği anlamına gelmiyor," diyerek omuz silkiyor ve diğer iblislere bakıyor. "Hey. Biz buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık. Yürü bakalım. Sen de, seni zavallı küçük pislik," diye ekliyor ve şeytani erkek arkadaşını tersliyor.

Melchom ona Nether dilinde tam olarak tercüme edemediğim bir şeyler söylüyor, ama iblisin sırıtmasına neden olacak kadar aşağılayıcı. Diğer iblisler kalenin yanından uzaklaşıyor. Eisha onları takip etmeden önce Maven'a veda ediyor, diğer seyircilerin tiksiniş ve rahatsız bakışlarından keyif aldığı belli.

Bakıcımın dikkati ölü Dönüşenlere kayıyor. "Cesetleri zindana taşımalarını istersek Asher Douglas'ın ne kadar rahatsız olacağını düşünüyorsun?"

"Son derece," diye karar
verdim. O da
gülümsüyor.
"Mükemmel."

Silas daha da sertleşip inleyerek boynumdan beslenirken beni zindanın duvarına sabitlediğinde bir zevk sesi çıkarıyorum. Boynumdan tekrar derin bir şekilde çekerken sert ereksiyonu bana karşı sert bir şekilde öğütüyor.

Dönüşenleri diriltmek için saatler harcadıktan sonra ona en azından bunu sunabilirim.

Kan kaybı beni bu kadar sersemletmese, sürekli benden beslenmesini isteyeceğimden bahsetmiyorum bile. Dişlerinin boynuma batması, acı ve zevkin damarlarımda dolaşması, kanım için daha da çaresiz hale gelirken aç iniltilerini duymak...

Bir kızın isteyebileceği her şey var.

Everett sandalyesinden, "Bu kadar yeter," diye mırıldandı.

Zindanların bu bölümüne derme çatma bir çalışma masası kurduk, böylece beşlinin geri kalanı listemin arkasına çizdiğim karmaşık kırmızı krayon haritayı inceleyebilecekti. Crypt hâlâ haritayı inceliyor ama Everett okuma gözlüklerini takmış, Silas'ın benden beslenirken ne kadar agresifleştğine bakıyor.

Baelfire, yeniden canlandırılmış bir Maven benzerini daha birçok hücreden birine kilitlemeyi bitiriyor. Birkaç mırıldanan hayalet bu zindanın etrafında dolanıyor ve ürkütücü sürecimizi merakla izliyor.

Silas boynumu bırakmadan önce son bir kez yutkunuyor ve kalan kan izlerini yalayarak temizlerken titriyor.

"Lanet olsun bana, senin ilahi tadına asla doyamıyorum," diye inliyor.

Sırtarak parmaklarımı siyah buklelerinin arasından geçiriyorum ve onu öpebilmek için başını hareket ettiriyorum. Dili dilime değdiğinde tadının kanım gibi bakırımsı olması umurumda değil. Tekrar bana sürtünüyor, kanlı dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Nefes nefese soruyorum.

"*Than comper nas leathu,*" diye mırıldanıyor, o da nefesini tutmaya çalışıyor. "*Tha galeath.*"

Bu da "*Seninle her zaman daha iyiyim*" demek oluyor. *Seni seviyorum*.

Ona bakıyorum, ciddileşiyorum. "*Tha galeath*. Ama kalbi hazırlarken ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Halledebilirim, *sangfluir*," diye söz veriyor, kararmış parmak uçlarıyla yüzümdeki saçlarımı tarıyor.

Kıpkırmızı bakışları o kadar derin ki içinde yüzebilirim ama Asher Douglas bir kez daha zindana girince konuşmamız yarıda kesiliyor. Baelfire'in da Nether'ın haritasını ezberleyen diğerlerine katıldığı masaya bir göz atıyor ama Silas'ın boynumdaki bir başka kan damlasını yaladığını görünce öğürüyor.

"İğrenç. Kendine bir oda bul."

Everett haritada bir işaret yaparak, "Miras Konseyi kaçtıktan sonra mal varlıklarını satın aldım, yani bu kaledeki her odanın sahibiyim," diye hatırlatıyor ona. Douglas bana tekrar bakmadan önce mutsuzca homurdanıyor, yeşil gözleri

kısa bir süreliğine parlıyor, çünkü eşsiz yeteneği bir başkasının Uzakta büyü var.

"Burada da hayaletler var mı?" diye kontrol ediyor.

"Beni takip ediyorlar," diye açıklıyorum, mavi saçlı hayalet kıcına şaplak atma pandomimi yaptığında sırtıyorum.

Paralı asker gitmek için dönmeden önce bir hücredeki tüm Hortlak Dönüşen Mavilere bakarak yüzünü buruşturuyor. "Şu dişi aslan şekil değiştiren, saldırı sırasında nerede olacağı konusunda seninle görüşmek istiyor."

Saldırı sırasında Baird beşlisinin bu güvenli sığınaktan sorumlu olmasını planlamıştım ama Kenzie aksiyondan uzak kalmaktan hoşlanmıyorsa, beşlisini koyabileceğim birkaç yer düşünebilirim. Başımı sallayarak, iç çekmesine rağmen Silas'ın kollarından sıyrılıyorum ve zindandan çıkmak için harekete geçiyorum. Bunu yaparken Baelfire'in Crypt'e bir şeyler mırıldandığını duyuyorum, o da her ihtimale karşı beni takip etmek için derhal Limbo'ya iniyor.

Zindana inen dik taş basamakların tepesinde Kenzie ve Luka'yı buluyorum. Kadın volta atıyor ve sinirli görünüyor, adam ise kollarını inatla kavuşturmuş. Birbirlerine mi yoksa bana mı kızgın olduklarından emin olamayınca Kenzie'ye gülümsüyorum.

"İşte tanıdığım en seksi hamile kadın."

Işıl ışıl parlıyor. "Hay aksi. Dikkat et keşiş, yoksa seni de beşlime katmaya çalışırım."

Luka yüzünü buruşturuyor. "Bunun şakasını bile yapma."

Kenzie ciddiyle bana dönmeden önce onun koluna vuruyor. "Saldırıya yardım etmek istiyorum. *Gerçekten* yardım etmek. Bu güvenli sığınağa göz kulak olmanın gerçekten önemli olduğunu anlıyorum ve eğer birilerinin buraya geri çekilmesi gerekirse, onları iyileştirmekten falan biz sorumluyuz ama bu saldırının nasıl gideceği konusunda çok endişeliyim. Sayıca azız May. *Gerçekten* sayıca azlar. Kaç tane gölge şeytan olduğunu bile bilmiyoruz ama Reformistlerin sayısı Ayaklanma başladığından beri azalıyor, yani bir ya da iki kişi daha yardım edebilirse, ben-"

Luka bana bakarak, "O savaşa katılamaz," diye araya giriyor.

"Kenzie kendi başının çaresine bakabilir," diyorum soğuk bir şekilde, onu hafife alması fikrinden hoşlanmadığımı belirterek.

"Hadi canım," diye homurdanıyor vampir. "Ama hamileyken beden değiştirmemesi gerekiyor. Bu çok tehlikeli."

Hamileyken şekil değiştirmenin bir şey olup olmadığını hiç düşünmemiştim bile ama Kenzie iç geçiriyor. "Kesinlikle tavsiye edilmiyor ama ben hâlâ o kadar ilerlemedim. İkinci üç aylık dönemin büyük bir hayır olduğunu söylüyorlar."

Luka başını sallıyor. "Şimdiden büyük bir hayır. Seni ya da bebeği riske atmıyorum, Kenz. Sadece yapmayacağım."

Kenzie yıpranmış ve sinirli görüldüğünde boğazımı temizliyorum. "Sayılar sorun olmayacak. Desteğimiz var."

"Nereden?" Luka kaşlarını çatıyor.

Arkalarından hayaletlerle dolu koridora bakıyorum ve Silas'ın Everbound'un dört bir yanında yeniden canlandırmak üzere olduğu tüm cesetleri düşünüyorum. Everbound Üniversitesi'nde eğitim görürken kaç efsanenin öldüğünü düşünürsek, bol miktarda Hortlak askerimiz olacağına bahse girmeye fazlasıyla istekliyim. Kuzgunların, onlara ihtiyacım olacağının farkındalarmış gibi Everbound'a akın ettiklerinden bahsetmiyorum bile.

"Huzursuz ölümler," diye cevap veriyorum sonunda, koridordaki diğer iki canlı insana bakarak.

Kenzie'nin gözleri yuvarlaklaşıyor. "Oh, kahretsin. Bir tür yarı tanrıça numarası mı yapacaksın? Tanrım, bu beni çok daha iyi hissettirdi. İnsanların senin için burada toplandığını biliyorum ve planına tamamen güveniyorum, sadece endişelenmeye başlamıştım. Ama eğer elimizde olduğunu düşünüyorsan..."

"Yapabiliriz," diye başımı salladım, her zamankinden daha kararlıydım.

Kenzie'nin endişeleri yatıştıktan sonra, asıl saldırıdan önce ona veda etmemi hatırlatıyor ve sonra Luka ile birlikte ayrılıyorlar. Bir an için bu koridorlarda dolaşan hayaletleri merakla izliyorum. Hayaletlerle ve

Hortlaklar, Reformistler ve yardım etmek için burada toplanan diğerleri ve yeniden canlanan Dönüşenler...

Acımasız bir savaş olacak ama her şey Amadeus'un sonunu getirmeye bağlı.

Önceden, sadece güçten düşmesine razı olurdum. Beşli için artık bir risk oluşturmıdığı sürece, huzur içinde gözden kaybolmasına izin verirdim.

Ama Amadeus o ilk şekil değiştiren aracılığıyla bana bir uyarı gönderdi. Dinlemedim, o da Lillian'ı benden aldı.

Şimdi, onun sadece güçten düşmesini istemiyorum. Gitmesini istiyorum. Lillian'inki gibi bir ışığı bu dünyadan aldıktan sonra, Öteki Dünya'da başına gelecekleri hak ediyor. Ve onu öldürebilmemiz için tekrar ölümlü olması gerekiyor. Galene'den öğrendiğime göre, Amadeus'un da kalbi yok. Onu hayatta tutan bozulmuş büyüden başka bir şeyi yok - ama göğsüne tekrar bir kalp koyarsam, daha önce onda tanımlayamadığım zayıflığı ona vermiş olacağım.

Ve Amadeus öldüğünde.

Lanet olsun, umarım ettiğim kan yemini, beşli grubumla yaşamak için canla başla çalıştığım sonsuza dek mutlu yaşamı mahvetmez.

Beni zindana geri götürecek merdivenlerden aşağı inmek için döndüğümde, Pierce'ın kollarımdan birindeki yerinde olduğundan emin olmak için dalgınca kontrol ediyorum. Cuttrina belime yakın bir yerde saklı ama eteryum kılıcına dokunduğum anda yeni bir anı beni sarıyor ve Cennet'te geçirdiğim zamana geri götürüyor.

Arati ve ben havada, muhteşem manzaralara bakan altın bir balkonda duruyoruz. Aşağıda, kanatlı melekler, doğa ruhları ve kutsal günlerine devam eden sayısız Paridisli ile dolu, beyaz ve altın rengi güzel bir şehir var. Tanımlayamadığım çiçekler ve bitkilerle çiçek açan rengârenk bir dağ uzakta yükseliyor. Takımyıldızlar hâlâ gökyüzünde dans ediyor. Sağımızda, çok aşağıda pastoral bir orman yumuşak bir esintiyle hışırdıyor. Onun hemen ötesinde, milyonlarca sıvılaşmış yıldız gibi parıldaayan bir göl güneş ışığında ışıltıyor.

Avucumdan daha fazla altın rengi kan -hayır, *ichor- damlarken* bu anıda elimi kavradığımı fark ediyorum.

"İşte," diyor Arati, bana nereden bulduğu belli olmayan bir sargı bezi uzatarak.

Elimi sarıyorum ve onun da aynısını kendi ellerinden birine yaptığını fark ediyorum. Bu, birbirimize ettiğimiz kan yemininden hemen sonra olmalı. Ne yapmak için yemin ettiğimi hatırlamadığım kadar, tanrıların kraliçesinin karşılığında bana ne yemin ettiğini de hatırlamıyorum.

Teyzem bir kez daha Cennet'e bakarak iç geçiriyor. "Pekâlâ. Şimdi iş bittiğine göre, size bir zamanlar bir Paridisik varlığın nasıl tanrısallığını bırakıp ölümlüler alemine indiğini anlatacağım. Sizi uyarıyorum, zar zor hayatta kaldı."

Uyarısını görmezden gelerek, "O mu?" diye soruyorum.

Arati başını sallıyor, çağlar öncesine ait bir anının içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Evet. Görüyorsun, Cehennem'den sürüldükten sonra, fae'ler kültürlerini korumak ve geçmişlerini hatırlamak için çalıştılar, ama onların bile unuttuğu şeyler var... beşinci kraliçelerinin hikayesi gibi. O ortaya çıktığında dünya henüz çok gençti, ama ben bile onun ne kadar güzel ve halkına karşı ne kadar koruyucu olduğunu hatırlayabiliyorum. Hepimiz tanrılar olarak onu severdik - tabii o zamanlar panteonumuz farklıydı," diye ekliyor omuz silkerek. "Binlerce yıl içinde çok şey değişti. Sadece kız kardeşim, erkek kardeşim ve ben aynı kalmış gibiyiz."

Tanrıların kraliçesi iç geçiriyor ve daha önce bu balkonda fark etmediğim bir koltuğa yerleşiyor. Ben de başka bir koltuğa oturuyorum ve dinlerken takımyıldızların üzerimizde dönüp durmasını izliyorum.

"O kadar beğenildi ki, biz tanrılar ona Cennet'ten fae halkını kutsaması için hediyeler vermeye karar verdik. Hediyeleri götürmesi için bir melek gönderdik. Ona hemen aşık oldu ve ben daha ne olduğunu anlamadan sarayıma gelip, bir ömür boyu onun yanında yaşayabilmek için kendisini ölümlü yapmam için bana yalvarmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım - aşağıda hiç bitmeyen zorluklar için burada sonsuza dek sürecektir bir mükemmellikten vazgeçmek," diye ekliyor Arati, başını eğlenerek sallayarak. "Ama kararlıydı. Ona bunun benim gücümün dışında olduğunu söyledim ama eğer kader onun ölümlü olmasına karar verirse, bir yol bulabilirdi."

"Ve sağladı da," diye belirtiyor Memory Me sabırsızlıkla. "Peki o ne yaptı?"

Arati uzaktaki dağa bakıyor. "Cennette corruinum denen bir çiçek vardır, o kadar zehirlidir ki insanın ruhunu zehirlediği söylenir. Dağın eteklerinde yetişir. Melek o çiçekten bir tohum aldı ve tamamen açana kadar aylarca her gün kanıyla suladı ve sonra o zehirli çiçeği çaya dönüştürdü. İçerken

Onu ölümlülüğe düşebilecek kadar zayıflattı - ve düşmekten bahsediyorum, çünkü ölümlü hiçbir şey Cennet'te kalamaz," diye ekliyor.

Yani bir kan çiçeği sayesinde ölümlü oldu.

Bu terimin hala fae sözlüğünde yer etmesine şaşmamalı. Silas'ın bana böyle seslendiğini hatırlamak Hafızam'ı neredeyse gülümsetiyor ama aynı zamanda içimi acıtıyor. Ölümlüler aleminde kuzgunlar aracılığıyla maçlarımı izledim, bu yüzden burada oturup Arati'yle konuşurken bile ne kadar acı çektiğini biliyorum.

"Meleğe ne oldu?" diye soruyorum.

Aşk tanrıçası teyzem, meleğin ölümlüler âlemine düşüşünden zar zor kurtulduğunu ve bu süreçte kanatlarını kaybettiğini, ancak fae kraliçesinin onu bulup sağlığına kavuşturduğunu anlatırken memnun görünüyor. Kısa sürede birbirlerini saplantı haline getirmişler ve birlikte pek çok çocukları olmuş. Amadeus'un yozlaşmasına yenik düşmeden çok önce, Nether'da hüküm süren en onurlu hükümdarlardan ikisiydiler.

Hikâyesini bitirdiğinde ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun yeğenim?" Arati kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Sevgilinle konuşmadan önce avlamam gereken bir tohum var, çünkü aylarım yok," diyorum ona ve uzaklaşmak için dönüyorum.

"Koa'nın büyüğü süreci hızlandıramaz," diye sesleniyor arkamdan. "O çiçek olgunlaşana kadar senin ikorunla sulanmalı. Çiçeği büyüyle büyütme sadece diğerleri gibi başka bir corruinum filizlendirecektir."

Hafızam bu anıyı hatırlarken şiddetle yemin ediyor ama yeni bir anıya sürüklenirken etrafımdaki her şey değişiyor. Bu anıda, bir kez daha Cennet'in kenarında oturmuş bulut denizine bakıyorum. Kanayan elimi, toprağın üzerinde zar zor görünen küçük yeşil bir filizin üzerinde tutuyorum.

Her bir iksir damlası çiçeğin başlangıcının etrafındaki toprağa yavaşça süzülüyor ama Hafızam çiçeğe odaklanmış değil. Dikkati Cennet'in çok altında, tam da oturduğum yerin altında dönüp duran kanatlı bir silüette.

Aman Tanrım.

Bu Baelfire'ın ejderhası.

Cennette bile bana doğru çekiliyordu, bana ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Bu anıda yanımda uzun bir gölge beliriyor ve Syntyche'nin bir tırpan uzattığını görmek için başımı kaldırıyorum -Cuttrina.

"İstediğin hafızalı tırpan. Bunu, tanık olduğum çoğu yavrudan çok daha az sinir bozucu olduğun için bir ödül olarak kabul et," diyor yüzünde hiçbir ifade olmadan.

Keskin eteryum silahı almak için ayağa kalkarken, "Bana duygusal davranma," diye takılıyorum.

Annemin dikkati küçük filize kayıyor. "Cennetten düşmek daha önce hiç yaşamadığın bir acı olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Bulut denizinin üzerinden dışarı bakıyor. "Yıllar önce kardeşimden Öteki Dünya'ya gitmesini ve düşmüş meleğe bunu sormasını istedim. Melek, huzurlu öbür dünyasında bile o acıyı hatırlamaktan ürperdi."

Yavaşça bir araya getirerek ona bakıyorum. Eğer Öteki Dünya'daki birinden bu süreci öğrenecek kadar ileri gittiye...

"Aman Tanrım. Pietro Amato ile ölümlü bir hayat yaşamak için Cennet'ten düşmeyi düşünüyordun," diye fark ettim yüksek sesle, ona aval aval bakarak.

Syntyché uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra kapüşonunu tekrar yukarı çekip aşağı inmeye ve daha fazla ruh toplamaya hazırlanıyor. "Tüm olası girişimlerde Galene sadece benim ölümümü öngördü, çünkü kader benim yolumun ölümsüz bir biçme yolu olduğunu biliyor. Sen içinde daha fazla insanlık taşıyorsun, bu yüzden belki senin sonun daha hayırlı olur."

"Sevgilim?" Günümüze geri döndüğümde Crypt'in sesi usulca kontrol ediyor.

Hatıralar kaybolurken, hâlâ zindana inen merdivenlerde durduğumu fark ediyorum. Kuluçka makinem altımdaki basamakta duruyor ve beni her zamanki gibi saplantılı bir şekilde incelerken kendine çekiyor. Tatlı *reverium* ve deri gibi kokusu rahatlatıcı.

"Tanrıları kızdırma girişimlerinden daha fazlasını mı hatırlıyorsun?" diye soruyor Kabus Prensi sırtarak.

"Onun gibi bir şey," diye idare ediyorum.

Belki daha sonra onlara, göklerden düşmek için aslında kendimi kendi ikurumla zehirlediğimi söylerim. Ama bu önemli değil. Önemli olan, hayatta kalmış olmam ve şimdi tek yapmam gereken Amadeus'u bitirmek ve ne halt etmeye yemin ettiğimi bulmak - ve sonra önümüzde tüm geleceğimiz var.

Ama sanki evren benimle alay etmek istiyormuş gibi, Crypt işaretleri bir kez daha yanarken yüzünü buruşturmamaya çalışıyor. İşaretlerinin yavaş yavaş kaybolduğunu görmemi engellemek için bütün gün deri ceketini çıkarmadı.

Dün gece gördüm ama. Birçoğu gitmiş.

Çarpan kalbim ağrıyor. Belki de onunla bir geleceğim yoktur. "Bana işaretlerinin neden solduğunu söyle," diye talep ediyorum.

"Aşkım, şimdi zamanı değil-" "*Anlat bana.*"

Crypt bakışlarını kaçırmadan önce gözlerimi inceliyor. "Tarihsel olarak konuşursak, her seferinde sadece bir karabasan tanrıların işaretlerini taşıyabilir. Mevcut kâhyalık sona erdiğinde, bir sonraki karabasan lanetin içine doğmadan hemen önce kâhya kutsal işaretlerinden kurtulur."

Bu çok açık bir şekilde ifade etmenin hassas bir yolu.

Kabus Prensini işaretlerini kaybediyor çünkü fark ettiğimden daha hızlı ölüyor.

Ve ona bunu yapan lanet kırılmıyor.

Midem o kadar ani ve öfkeyle çalkalanıyor ki Crypt'in kollarından kurtulmaya çalışıyorum. İç çekerek onları sıkıyor. "Bana kızgın ol sevgilim, ama sana sarılmama izin ver. Ya da dokunuşum seni rahatsız ederse-"

"Hasta olacağım," diye uyarıyorum onu, öğürerek.

Ben dönüp merdivenlere kusmadan önce beni hemen bırakıyor. Tekrar doğrulmam, ağzımı silmem ve maçlarımdan birinin öleceği düşüncesine verdiğim içgüdüsel tepkiyi yutmam bir an alıyor.

Reddediyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bir şekilde bunu düzeltmenin bir yolu olmalı. Bulacağım.

Crypt beni hemen kollarına geri çekiyor, o kadar sıkı sarılıyor ki kulağıma doğru mırıldanırken neredeyse beni tekrar bir araya getirebilecekmiş gibi hissediyorum. "Böyle lanet bir aptal olduğum ve bu lanetli süreci hızlandırdığım için özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Beni affetmene nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapmayacağım," diye sonunda başardım, güzel menekşe gözlerine bakmak için uzaklaştım. "Lillian'ı zaten kaybettim. Bunu yapamam. Eğer seni kaybedersem, beni terk ettiğin için seni asla affetmeyeceğim. Anladın mı?"

Bunlar kızgın sözler. Muhtemelen hepsini kastetmedim.

Yine de başını sallıyor, yüzümü nazikçe kucaklıyor ve onu hiç görmediğim kadar ciddi görünüyor. "Anlıyorum."

"Hayır, sen- bu değil-" diye hayıflanıyorum, o kadar sinirliyim ki bunu kelimelere bile dökemiyorum.

Kuluçka makinem nefes veriyor ve alnıma hafif bir öpücük konduruyor. "Buna ihtiyacım var, sevgilim. Öfkenizin, mutluluğunuzun, hatta dehşetinizin her tonu. Her

Senin bir parçan. Seninle elde edebileceğim her şeyi istiyorum, bu yüzden hayaletten vazgeçtiğimde-"

"Dur," diye bağıryorum, yüzümü siliyorum çünkü neden yanaklarımda nem var?

Crypt yine de devam ediyor, fısıltısı çaresizlik sınırında. "Sevgilim, senden tek istediğim zamanı geldiğinde ruhum için sahip olduğum her şeyi toplamaktan geri durman. Bundan sonra ne olursam olayım, aynı şekilde sana ait olacağım. İstersen benden kalanları bir şişede sakla. Bırak sefil ruhum sana musallat olsun ve benden nefret etsin, eğer bu daha kolaysa, ama lütfen *beni sakla*."

Tekrar hasta olabilseydim, olurdu. Crypt'in beni her yerde takip eden hayaletlerden biri olması fikri çok fazla.

Ama aynı zamanda, beşliden herhangi birinin gitmesine asla izin veremeyeceğimi de biliyorum. Bu savaşta başımıza bir şey gelirse, onlar hâlâ *benim*. Öldüğüm güne kadar bana musallat olmaktan başka seçenekleri olmayacak ve eğer annem onları toplamaya çalışırsa, lanet olsun bana, onunla kendim savaşacağım.

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. Yapabildiğim tek şey bu.

Crypt hüzünle gülümsüyor ve alnını kısa bir süreliğine benimkine yaslıyor. "Ne kadar cesur bir ilham perim var."

Tüm bu duyguları hissetmeye dayanamıyorum, bu yüzden tıpkı gençken yaptığım gibi, onları göğsümün içindeki bir kutuya kilitliyorum.

Hepimizin bundan kurtulması için bir yol var. Sadece bulmam gerek.

KRİPT

Decimus, "BOO, Profesör Popsicle'a bir dönüşe ihtiyacım olduğunu söyle," diye homurdanıyor.

Eklemlerimdeki ve omurgamdaki sakatlayıcı ağrıyı görmezden gelerek *reverium* içiyorum ve Decimus ile Frost'un şafaktan önce Maven'a veda etmelerini izliyorum. Seranın huzurlu bir sessizlik içinde oturduğu bu avlunun üzerinde gökyüzü karanlık ve yıldızsız.

Frost Maven'ı daha da sıkı tutuyor, kendine gelmeye çalışırken yavaşça nefes alıyor. "Sadece bir saniye daha. Ben sadece... Henüz yapamam."

Eğer bu savaştan önce bakıcımızı Crane ya da ben tutuyor olsaydık, Decimus'un sabırsızlıktan bizi çoktan ateşe vermiş olacağını hayal edebiliyorum. Ama Crane bir grup Reformistle birlikte Hortlak ordusunu yönetmek üzere yola çıkmadan önce çoktan vedalaştı ve en son hep birlikte bir savaşa girdiğimizde Frost ölmekte olan bakıcımızla son anlarını tek başına yaşadı. Bu sefer ona izin verilmesi konusunda sessizce anlaştık.

"Hisarda buluşacağız," diye hatırlatıyor Maven elementale, düzensiz nefes alıp veriş daha da kötüleşirken sırtını ovarak.

Beşlimiz savaşın başında ayrılacak. Diğerlerinin, Crane'in bekçimizi taklit etmelerini emrettiği diriltilmiş şekil değiştirenlerle yola çıkacakları gerçeğini kıskanmıyorum. Decimus, Decimus ailesiyle birlikte kuzeye doğru ilerliyor. Crane ve Hortlak ordusu, Maven'ın bu ölümlü diyara çağırdığı tüm hayaletlerle birlikte güneyden hareket edecek. Diğer tüm Reformist birlikler, Maven'ın Brigid Decimus'la kararlaştırdığı stratejiyi izleyerek ilerleme emri aldılar.

Maven ve ben Limbo'dan geçerek doğrudan kaleye gireceğiz. Takıntım basit siyah savaş kıyafetleri giymiş, ancak bu kıyafetlerin onun nefis vücudunu sarması dikkatimi sürekli dağıtıyor.

Ben de bir kereliğine savaş kıyafetleri giydim, ama aynı zamanda basit, güvenli bir kese taşıyorum. İçinde eskiden Maven'ın kalbinin bulunduğu kavanoz var. Şimdi ise içinde karanlık, uğultulu bir gölge kalp var. Crane dün yorgunluktan bayılmadan önce onu yapmak için saatler harcadı.

Görevimiz Amadeus'u öldürmeden önce onu içine sokmak. Son birkaç gündür sevgili saplantım ve Crane'in mantıksal lojistiği uzun uzun tartışıklarına kulak misafiri olduğumdan, Maven'in onu sürekli canlandıran gölge kalbinin aksine, bunun geçici bir büyü olduğunu biliyorum. Ölümsüz Varlığa zayıflık kazandırmak için sadece bir araç.

"Tamam, planı değiştirmek zorundayız," diyor Frost sonunda, sanki her an sürüklenip gitmesini bekliyormuş gibi hâlâ Maven'a tutunarak. "Crypt, sen bir Dönüşen al. Ben bunu yapamam."

Maven çekilip ona bakıyor ve belli ki geri kalanımız olmadan telepatik bir alışveriş yapıyorlar. İlham perimin dahil olduğu bir konuşmanın dışında kalmaktan her zaman hoşlanmamışımıdır ama sonunda Frost derin, topraklayıcı bir nefes alıp onu serbest bırakıyor.

Decimus "Sonunda," diye mırıldanıyor ve ardından onu sıkıca kucaklıyor. "Tanrım, senin için endişelenmekten dikkatim çok dağılacak, Boo."

"Dikkatin dağılmayacak," diye düzeltiyor Maven, Decimus'un yanağını öperek. "Planı unutma. Elimizden geldiğince telepatik olarak birbirimizi kontrol edeceğiz."

Maven'in altını çizmek istercesine, Crane'in sesi bağda yankılanıyor.

Hortlak ordun resmen harekete geçti, ima thanafluir.

"Bu bizim işaretimiz, aşkım," diyorum ve ona doğru uzanırken sigaramın üzerine basarak söndürüyorum.

"Bekle," diye itiraz ediyor Decimus. Onun boynuna doğru nefes alıyor ve orada bıraktığı çiftleşme izini öpüyor. "Sadece bir dakika daha."

"Siktiğimin ikiyüzlüsü," diye homurdanıyor Frost.

Sonunda Maven ejderha değiştiricisinden uzaklaşıp bana doğru adım atıyor ve eldivenli elini benimkinin içine sokuyor. "Pekâlâ. Hadi gidip Hortlaklar'ın kralını öldürelim."

Bu sefer Limbo'ya kaymak çok acı tı y o r ama belli etmiyorum. Maven bu

kez gözlerini kapatma zahmetine girmiyor, ben de onu paramparça olmuş, çarpıtılmış rüyalar âleminde hızla yönlendiriyorum. Sanırım şimdi sevgilimin Limbo'dan hiç etkilenmemiş olması mantıklı geliyor - ne de olsa annesi tüm inkübilerin en çok taptığı rüya tanrıçası.

Belli ki bana değil. Ama belli ki kayınvalidem de benden pek hoşlanmıyor.

Bana hala iyi olduğunu söyle, Frost Limbo'da büyük ölçüde hızlanan yolculuğumuzun yirmi dakikası geçmeden bağ aracılığıyla talepte bulunuyor.

Yağmur gibi iyiyim, ama endişen için çok teşekkürler, benim kar beyazı güvercinim, diye sakarca cevap veriyorum.

Decimus'un bağıın içinden güldüğünü duyabiliyorum çünkü mizaha değer veriyor ve Maven sırtıyor ama Frost sadece bana küfrediyor.

Maven?

Ben iyiyim, ona söz veriyor. Kaleye varmak üzereyiz.

Decimus şaşırđı. Kahretsin, çok hızlıydı. Limbo'da uçmak çok rahat olmalı.

Sen lanet olası bir ejderhasın, diye hatırlatıyor Crane ona. Sen de uçabilirsin.

Tabii, yirmi beş tonluk pırıl pırıl altın bir canavar olarak. İster inan ister inanma, iş inişe gelince pek de uygun değil. Hâlâ hayatta mısın, Boo?

Şimdilik.

Muhtemelen bunu komik olsun diye söylemiştir ama beşli grubumun geri kalanı bu cevaptan hiç hoşlanmadı. Nether'in derinliklerine geçene kadar bağ boyunca ona bağlamı ve "çok yakında "yı hatırlatıyorlar. Burada Limbo, varoluşun bu diğer, daha sönük düzlemine sızarken güçlü bir şekilde ozon kokan puslu bir karmaşadan daha fazlası. Yırtık pırtık hayal dünyam burada daha çok bir sis gibi sürüklenirken, uzaklarda her yöne doğru birkaç soluk ışık süzölüyor.

Maven farkı fark ediyor ve bana bakıyor. "Limbo, Nether'in sınırlarının ötesinde farklı."

Başımı sallıyorum, karanlık bakışlarındaki renklerin ince kakofonisine hayranlıkla bakıyorum. İşaretlerim yeniden parlıyor ve acıyı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Rüyaların alanı ancak son birkaç aydır, parçalanmasına izin verdiğimde Arafa sızmaya başladı. Limbo çoğunlukla ölümlüler alemiyle örtüşüyor, ama bunun gibi Bölünme'nin ötesine uzandığı bölgelerde çok daha zayıflıyor ve geçilmesi daha zor hale geliyor," diye açıklıyorum.

Kaşları çatılır. "Eğer sana zarar veriyorsa-"

"Öyle olsa bile, her şeyi daha iyi öpmek için sana sahibim," diye hatırlatıyorum ona, şakağını öperek.

Kolumu varlığımıdaki en önemli kişiye daha sıkı sararak yerden tekmeliyorum, böylece şekilsiz, kadim ağaçlar olduğunu tahmin ettiğim şeylerin arasından hızla süzölüyoruz. Maven'ın yaptığı haritaya göre, burası Amadeus'un arenası ve kalesinin eteklerini çevreleyen çarpık orman. Rüyalarından, bu ormanların yakınındaki bir açıklıkta küçük, sade bir kulübede izole bir şekilde büyüdüğünü biliyorum. Sadece Lillian'ın Amadeus'un gözde ölümlü çocuğuna bakabilmesi için korunaklı kulübeyi ziyaret etmesine izin verildi.

Eminim ki bu anılar Maven'ın zihnindedir, çünkü o da sisli, deforme olmuş görüntüsüyle bu ormanın belirsiz şekillerini inceliyor.

Araf. Çizdiği haritada burada her türlü ölümcül şeyden bahsediyordu. Kana susamış yaratıklar. Zehirli bataklıklar. Canavar inleri.

Onun sürekli tehlike içinde büyüdüğünü bilmek, ölmekte olan kemiklerimdeki ağrıları daha da kötüleştiriyor.

Maven? Crane'in sesi kontrol ediyor.

Hâlâ iyiyim.

Sesin iyi gelmiyor, Frost kaşlarını çatıyor. Neyin var?

Amadeus'un krallığını Pierce'in elimdeki tam ağırlığını ve hissini bildiğim gibi biliyorum, diye mırıldanıyor bağın içinden, kolları beni daha sıkı sarıyor. *Geri dönmek çok garip.*

Artık kalede misin? Decimus soruyor.

Karanlık ormandan çıktık. Bir anda, Limbo'nun çarpıtmaları arasından oniksten yapılmış heybetli bir duvara ve kapılara baktığımızı fark ediyorum. Kalenin duvarlarını çevreleyen zeminden birkaç büyük adamantine diken çıkıyor ve bunlardan sarkan, gri tonlamalı Nether'da çürüyen, bağırsakları çıkarılmış canavarlar var. Kapıların ötesinde, Varlık'ın cansız krallığının iç koğuşunun üzerinde tapınak benzeri devasa bir yapı yükseliyor.

Şimdi buradayız, diye onaylıyor Maven derin bir nefes almadan önce. *Tamam. Bunu atlattıktan sonra dondurma istiyorum.*

Bana tek parça halinde döndüğün sürece sana dünyadaki tüm dondurmaları alacağım, Frost söz veriyor.

Ve daha fazla orgazm istiyorum, diye ekliyor. "Benim için bir zevk olur," diye sırtıyorum.

Decimus bağın içinden inliyor. *Sana diğerlerinin toplamından çok daha fazla orgazm yaşattığım için, bu işi bana bırak Mayflower.*

Hiçbirimiz kertenkele beynini sayma konusundaki beceriksizliğinden dolayı suçlamıyoruz ama konu bakıcımıza zevk vermeye gelince ben açık ara öndeyim, diye tartışıyor Crane.

Bağımızın arka planında devam eden tartışmalarına sırtarak bakan Maven bana bakıyor ve yüksek sesle konuşmaya geçiyor. "Hazır mısınız?"

"Yolu göster, aşkım."

Elimi tutuyor ve kaleyi çevreleyen duvarların yeni bir bölümüne ulaşana kadar beni Limbo'nun çarpık tuhaflik kaleydoskopunun içinden çekiyor. Bana dışarı ile tamamen aynı görünüyor, ama sevgili takıntım hayatının çoğunu Araf'ta geçirdi ve oniks içinden geçilecek yeri tam olarak biliyor.

Kendimizi eski taş spiral basamakların yanındaki karanlık bir koridorda buluyoruz. Maven o basamakları çıkarken elimi sıkıca kavıyor ve dipsiz karanlığın derinliklerine doğru iniyoruz.

"Neredeyiz biz?" Karanlığın, güzel takıntımı neredeyse karabasan gece görüşümden gizleyecek kadar yaygın olmasına sinirlenerek fısıldıyorum. Onu bir an bile gözümün önünden ayırmak dayanılmaz bir şey.

"Burası aşağıya iniyor ve kalenin yeraltı mezarlarına bağlanıyor," diye mırıldanıyor Maven. "Ne zaman büyü yapan bir insan ya da Amadeus'un üzerinde çalışmak istediği ya da büyücülerinin oynamasına izin verdiği yaşayanlar arasında başka bir anormallik bulsalar, ya bir lich'e dönüştürülene ya da arenaya atılana kadar burada zincirleniyorlar."

"Çok hoş. Ama oraya neden gidiyoruz sevgilim?"

"Hücrelerden birinde bizi Amadeus'un odalarına yaklaştıracak bir koridora bağlanan eski, unutulmuş bir merdiven var, oradan gizlice girebiliriz. Eğer odasında değilse, arenayı kontrol ederiz."

Tereddüt ediyorum. "Ya geldiğimizi görürse?"

"Şu anda Amadeus yaklaşan saldırıyla ilgili bir imgelem sağanağına maruz kalacak, buna kafasını karıştırmak için bir düzine benzerim de dahil. Gördüğü bazı şeylere hazırlanabilir ama her şeye değil. Geleceği tahmin etmek, çok kısa bir süre kalana kadar gerçekten mümkün değil" diye ekliyor. "O zamana kadar saldırı burada olacak ve ben de bu kalbi onun iskelet göğsüne yerleştireceğim."

Sonunda spiral taş basamakların dibine ulaşıyoruz ve şimdi bir duvardaki küçük yeşil bir meşalenin titremesi sayesinde şaşırtıcı derecede süslü bir tünel sistemini seçebiliyorum. Geçerken taş duvarlara kazınmış rünleri fark ediyorum.

"Bu Fae, değil mi?"

"Tüm bunlar binlerce yıl önce, Amadeus onları kovup yönetimi ele geçirmeden önce Fae'lere aitti. Felix bana tüm bu bilgileri anlatırdı."

Her ne söyleyecekse, Crane telepatik olarak konuşurken kesiyor.

Hortlaklar Nether'a girdiler ve hayaletlerin onların çok önünde, sangfluir. Mavi saçlı olan onlara liderlik ediyor gibi görünüyordu ama izini kaybettim.

Decimus klanı resmi olarak kalenin üzerinde uçuyor, Decimus ekliyor.

Lütfen bana güvenli bir yerde olduğunu söyle ki bu lanet yeri aydınlatabilelim.

Yapın, Maven kabul ediyor.

Bu yeraltı mezarlarının derinliklerinde ve Limbo'nun içinde, dış dünyadan hiçbir şey duymuyorum ama bir şeyler olmalı çünkü bu karanlık tünellerin bir yerinden ürkmüş bir ses haykırıyor.

"Yukarıda neler oluyor?" diye soruyor dehşete kapılmış bir adam, sesi gözyaşlarına boğulacakmış gibi titriyor.

İşaretlerim tekrar parlıyor ve bir acı şoku o kadar hızlı bir şekilde sistemime yayılıyor ki neredeyse bayılıyorum. Acı içimde nabız gibi atıyor, işaretlerimden daha fazlası bedenimden kaybolurken derim yanıyor. Maven'in endişesini duyabiliyor ve başımı tekrar kucağına aldığını hissedebiliyorum, ancak acı bir kez daha azalırken kulaklarımın tekrar tam olarak işlev görmesi biraz zaman alıyor.

İşte o zaman bizi Limbo'dan çıkardığımı fark ediyorum.

"Mahzen mi?" diye fısıldıyor sevgilim, serin eli alnıma değiyor.

Dokunduğunda çok soğuk olduğunu fark ediyorum çünkü yanıyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

Yine de ona gülümsüyorum. "Her açıdan ağız sulandırıcı görünmek bir yarı tanrıça özelliği mi, yoksa bu sadece sana mı özgü?"

Az önce yere yığıldığım gerçeğini geçiştirme çabama ofluyor ama tünelde başka biri konuşuyor.

"Kim var orada?" diye soruyor yaşlı bir kadın sesi, en az yaşlı adam kadar korkmuş.

Diğer sesler mırıldanıyor ve fısıldıyor, bu karanlıkta dehşete düşmüşler. Maven elini kaldırıyor, daha önce hiç duymadığım bir kelime fısıldıyor ve kutsal ışık elinin etrafında dönerek bu alanı aydınlatıyor.

Daha fazla nefes sesi duyuluyor. Zincirlenmiş Nether insanların geniş gözlü, cılız yüzleri dehşet içinde bize bakıyor ama bitişik tünellerden birinden gelen sessiz bir inilti ilgimi çekiyor.

"Sen Maven Oakley'sin," diyor zincirlenmiş haraçlardan biri, kan çanağına dönmüş gözleri cılız yüzünde o kadar büyük ve geniş ki tüyler ürpertici görünüyor. "*Telum!* Senin ölmüş olman gerekiyordu-"

"Hayatına ve özgürlüğüne değer veriyorsan, konuşmayı bırakacaksın," diye uyarıyorum ayağa kalkarken. Yaşlı bir iskeletin üzerinden geçerek, bakıcıma iniltiyi duyduğum tünele doğru dönmesi için rehberlik ediyorum.

Maven'in ışığı soğuk bir taş köşede kendi üzerine kıvrılmış genç kadının üzerine düştüğü anda duruyorum.

"Bu Frost'un kız kardeşi."

Maven haklı olduğumu anlayarak keskin bir nefes aldı. Empatın yanına çömelmek için öne atılıyor ve kızı daha iyi aydınlatmak için büyüünü kullanıyor.

Frost'un kız kardeşi kötü bir şekilde lekelenmiş ve yırtılmış bir kot pantolon ve ceket giyiyor. Karamela rengindeki saçları dağınık. Bu tünellerde yaşayan diğer insanlar gibi onun da el ve ayak bilekleri paslı prangalarla sıkıca birbirine bağlanmış. Zavallı kızın sessizce hıçkırdığını duyabiliyorum ama Maven omzunu hafifçe salladığında cevap vermiyor.

"Heidi?" Maven fısıldıyor.

Bu yeraltı mezarlarının yukarısında bir şey patlıyor ve etrafımızdaki zemin titriyor. Diğer koridordaki insanlar korku içinde haykırırken, Heidi hıçkırıyor ve daha fazla içine kapanıyor.

"Kahretsin." Bakıcım bana bakıyor. "Etrafındaki herkesin her zaman hissettiklerini hissetmesini engelleyen cazibesi olmadan, empatik bir aşırı yüklenme yaşıyor. Yapmamız gereken..." Hafifçe kaşlarını çatarak sözünü kesiyor. "Onu tanıdın. Onunla daha önce tanıştınız mı?"

"Bir kez, çocukken."

Merakını burada ve şimdi lehine bırakıyor. "Onu ve diğerlerini zincirlerinden kurtarabilir misin? Dışarıda kıyamet kopmadan önce onları serbest bırakmalı ve güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Hemen sevgilim," diye cevap veriyorum elimden geldiğince neşeli bir şekilde, sonra da Limbo'ya geri dönüyorum ki daha fazla acıya tanık olmasın.

NEREDESİN? Everett telepatik olarak soruyor, sesini endişe kaplıyor.

Şimdi ona, bir grup hayalet izlerken öldüğünü sandığı baygın kız kardeşinden bir yanıt almaya çalıştığımı söylemek için muhtemelen doğru zaman değil.

Yeraltı mezarlığındayım, diye cevap veriyorum.

Mahzen ve ben burada uzun süre kalmayacağız. Saldırı başladığına göre Amadeus'un odasının yakınında olduğundan şüpheliyim. Bu iyi bir şey. Bir savaşta onu bulmak daha kolay bile olabilir.

Önemli olan hayatta kalanları buradan çıkarmak, özellikle de Heidi'yi.

Kibritimin kız kardeşinin herhangi bir yerinin incinip incinmediğini görmek için dikkatle parlayan elimi kaldırıyorum ama dikkatim bir an için yüzüne takılıyor. Everbound'da gördüğüm fotoğrafta makyajlı olmalıydı, çünkü şimdi elmacık kemiklerinden birini ve kulaklarını kaplayan, sağ gözünün hemen altında, üst dudağına kadar inen pembe şarap lekesi doğum lekesini seçebiliyorum.

Demek kaltak annesi bu yüzden çocuklarının şekilsiz olduğu yorumunu yapmış.

Ne salak ama. Heidi'nin yumuşak ve güzel yüzünü çok daha ilginç kılıyor. Burnu dışında Everett'e pek benzemiyor. Onu bir süre daha inceledikten sonra, çok uzun süredir hapiste ve cehennemde olduğuna karar veriyorum, ama bunun dışında zarar görmemiş.

Arkamdaki tünellerde bir yerde, Crypt diğerlerini serbest bırakırken zincir şakırtılarını duyuyorum. Bu yeraltı mezarlarında sürüklenen hayaletler anlaşılabilir bir şekilde fısıldıyor ve tıslıyorlar.

"Heidi?" Tekrar

fısıldıyorum. Yanıt yok.

Orospu çocuğu, Baelfire bağın içinden göremediğim bir şey hakkında yemin ediyor.

Gerginleşiyorum, aklımdan onun alarmı için her türlü korkunç olasılık geçiyor. *Bael mi?*

Aww. Bana neredeyse hiç böyle seslenmiyorsun. Bu çok şirin. Bir sonraki inlemeni duymak için sabırsızlanıyorum.

Boş ver. Eğer flört edebiliyorsa, iyidir.

Varlık'ın gelecek görüşünü bozmak için yaptığın çok yönlü planlar işe yarıyor gibi görünüyor, Sangfluir, diyor Silas. Güçleri çabalıyor. Şu anda üstünlük bizde.

Bu boktan gösteriye yanımızda bu kadar çok Hortlak getirmemiz çok iyi bir şey, diyor Everett bağ aracılığıyla. Dışarıda bir sürü gölge iblisi ve eski dünya canavarı var.

Silas kendini *beğenmiş bir şekilde, sıradan bir 'en iyimiz olduğunuz için teşekkür ederim' demenin yeterli olacağını* söylüyor. Sonra da küfrediyor. *Baelfire, drakon kardeşine Hortlak ordumuzu ateşe vermemesini hatırlat. Everett, diğer Reformistlere yakında yukarıdaki tanrıların arenasında toplanacağımızı haber ver, bu arena mı? Çok büyükmüş.*

Baelfire gülüyor. *Maven beni ilk gördüğünde de böyle demişti- Kapa çenenin kertenkele,* diye iç geçirdi Everett.

Onların ileri geri konuşmalarını Reformist saldırısının üzerimizde tüm hızıyla devam ettiği anlamına alıyorum. Şimdi Amadeus'u erkenden hedef almanın tam zamanı, savaşın gidişatı iki tarafa da dönmeden önce ve hala onun imgelemlerinin tüm olasılıklar yüzünden çarpıtılmış olmasının avantajına sahipken.

Everett'in kız kardeşi sessizce ağlarken hâlâ tepki vermiyor, etrafındaki herkesin duygularından dolayı hareket edemeyecek kadar bunalmış ve felç olmuş durumda. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar uzun süredir burada olursa olsun, hala hayatta olmasına şaşırdım. Everett kız kardeşinin savaşma yeteneği hakkında ne düşünürse düşünsün, buna dayanabilmek için kendi çapında güçlü olmak zorunda.

"Hazır mısın, sevgilim?" Crypt arkamdaki yeraltı tüneline geri kayarak soruyor. Dikkati etkisiz hale gelmiş empata yöneliyor. "Onu diğerleriyle birlikte Limbo'dan dışarı taşıyabilirim. Rüya alemi Nether'da o kadar incelmış ve hasar görmüş ki, kimsenin zihnini çarpıtacağından şüpheliyim."

Bu konuda onun kararına güveniyorum. Yukarıdaki kaosta Amadeus'un izini bulmadan önce bu insanları mümkün olduğunca çabuk buradan çıkarmamız gerektiğinden, başımı sallıyorum. Crypt Heidi'nin bileklerindeki prangaları açmak için çalıntı bir anahtarla aşağı uzanıyor. Bunu yaparken parmakları Heidi'nin koluna değiyor.

"*Lanet olsun,*" diye tıslıyor Crypt ve hemen geri çekiliyor. Yüzü acıyla buruşurken işaretleri parlıyor. "Ona dokunma, aşkım. Ne olursa olsun

Cehennem'in bu bölgesinde yaşadığı duygu ve acıları da iletiyor gibi görünüyor."

Yukarıdaki bir başka patlamayla yeraltı mezarının tavanından tozlar savruluyor. Küfrederek Heidi'ye bakıyorum. Acı çekiyor ve burada bırakılamaz.

Sanki evren bana bir kez olsun rahat veriyormuş gibi, mavi saçlı genç kadın hayalet yeraltı mezarının duvarlarından birinden fırlayarak Crypt ve benim önümde beliriyor. Heidi'yi kontrol etmek için hemen çömeliyor, bana bakarken endişeli görünüyor.

Önce kendini, sonra Heidi'yi işaret ediyor ve "*En iyi arkadaşlar*" diyor.

"Oh, kahretsin," diyorum yüksek sesle.

Bu kız burada ölmeden önce Heidi ile arkadaştı. Eğer Heidi'nin en iyi arkadaşısıysa, Daphne Frost'a da özellikle kızgın olmasına şaşmamalı.

"Hayaletimsi bir etkileşimi kaçırıyorum, değil mi?" Crypt tahmin ediyor.

Onu buradan nasıl çıkaracağımı düşünürken Heidi'ye tekrar bakıyorum. Sonra aklıma geldi ve karabasanıma doğru döndüm. "Onu uyut. Şu anda empatik bir erime yaşıyor ama bilinci yerinde olmadığına çok fazla şey hissetmeyecektir."

Başını sallıyor ve Heidi'nin zincirlenmiş ellerinden birine dokunmak için uzanıyor, sadece kısa bir süre, sonra yanmış gibi sarsılarak uzaklaşıyor. Yine de bu kısa dokunuş empatın sessiz gözyaşlarını durdurmaya yetiyor. Kıvrılmış bedenindeki tüm gerilim eriyip gidiyor.

Crypt ona bir sonraki dokunuşunda nefes verir. "Hâlâ acı verici ama biraz daha katlanılabilir. Hayatta kalanları nereye götürüyoruz aşkım?"

Seçeneklerimizi düşünerek durakladım. Burada canlı insan bulmayı beklemiyordum ama sanırım şaşırmadım. Ölümsüz olduğu için Amadeus zamanı farklı görme eğiliminde. Dünyayı fethetmek ya da ele geçirdiği veya Frost'lardan haraç olarak aldığı insanlarla oynamak söz konusu olduğunda acelesi yok.

Ama şimdi bu bir avuç insanı ve Heidi'yi bulduğumuza göre...

"Onları kalenin dışına çıkarmalısın," diye karar verdim. "Ormanın eteklerindeki eski kulübeme. Koşullar hâlâ yerinde olmalı, bu yüzden savaş bitene kadar onlar için en güvenli yer orası olacaktır."

Crypt'in güzel menekşe rengi bakışları daralıyor. "Ve seni burada yalnız mı bırakayım? Sanmıyorum."

"Yalnız olmayacağım. Hayaletlerim var."

Tam olarak dokuz tane. Yeraltı mezarlarının duvarları arasından yavaşça bana doğru çekilmeye devam ediyorlar.

"Sevgilim-" diye itiraz etmeye başladı, başını sallayarak.

"Bu yeraltı mezarları arena ve çevresindeki alanın altına bağlanıyor," diye hızlıca açıklıyorum. "Tüm aksiyonun olduğu yerde ortaya çıkacağım ve diğerleri zaten orada. Bana bir şey olmaz."

Pekâlâ, o çirkin dev akrepler de ne? Baelfire bağ aracılığıyla soruyor. Daha önce hiç böyle bir gölge şeytanı görmemiştim.

Savaşı göremiyorum ama hangi şeytandan bahsettiğini çok iyi biliyorum. *Onlara namghirr deniyor ve zehirleri cehennem gibi acıtıyor. Ayrıca yakın zamanda kanlarını içmediysen saniyeler içinde öldürür, bu da zehrin yavaşlamasına yardımcı olur. Ama kanlarını içmenizi tavsiye etmiyorum çünkü tadı bok gibi.*

Tüm bunları nasıl bildiğini anlamaktan nefret ediyorum, Silas telepatik olarak homurdanıyor.

Sadece onlardan uzak dur. Yakında orada olacağım, diye ekliyorum Crypt'e bakmadan önce. "Bu kalbi Amadeus'a yerleştirip bu işe bir son vermem gerekiyor ama aynı zamanda bu masum insanları güvenli bir yere götürmene de ihtiyacım var."

Kabus Prensi Heidi'ye bakıyor, iç çekiyor ve beni kendine çekmek için doğrulup başımın üstünü öpüyor. "Tamam, ama biz ayrıken sana zarar gelirse..."

Sırıtiyorum, başımı arkaya eğiyorum. "Dikkat et. Yeşil jöle tehdidi Baelfire tarafından çoktan kullanıldı."

"İçlerindeki en iyi tehdidi aldığı için o koca kertenkeleye lanet olsun," diye gülümsüyor Crypt. Ciddileşmeden önce beni nazıkçe öpüyor. "Eğer biz ayrıken zarar görürsen, beni affedemeyecek tek kişi sen olmayacaksın. Elimden geldiğince çabuk döneceğim aşkım."

"Güzel. Arenada düşmanlarımızın kanına bulanmış bir şekilde bekliyor olacağım."

Heidi'nin yırtık ceketinin kenarını kavrayıp Limbo'da kaybolmadan önce, "Baştan çıkarmanın en iyisi," diye iç geçiriyor. Bir saniye sonra, diğer tutsak insanların korku dolu inlemelerinin kesildiğini duyuyorum ve muhtemelen onları da Limbo'dan geçirmek için uyuttuğunu anlıyorum.

Geriye ben ve hayalet hayranlarımın soğuk, loş, renksiz yeraltı mezarlıklarında hızla ilerleyerek yeraltı mezarlıklarını Amadeus'un arenasının altından ayıran küçük ahşap bir kapıya ulaşmamız kalıyor.

Derin bir nefes alarak çocukluğumun büyük bir bölümüne açılan kapıyı açıyorum.

Oniks parmaklıklı hücrelerle dolu bu karanlık yerin kokusu bana saldırıyor. Bayat ter, kan, sidik, çürüme ve ölümün ezici kokusuyla birlikte gelen anılarda neredeyse boğuluyorum.

Telum olmak için eğitim alan genç bir delikanlıyken, diğer yarışmacılar ve ben burada saatlerce zincirlenmiş bir şekilde bırakılır, acımasız dövüşte yeni becerilerimizi göstermek için dışarı çıkarılana kadar beklerdik. Yaşlandıkça, ölümüne dövüslere dönüştüler.

Ben hiç kaybetmedim.

Gençken, beni dönüştürdükleri şey için ağladığımı kimsenin görmesine izin vermedim, Lillian'ın bile. Aylar ve yıllar geçtikçe dövüşü sevmeye ve iyi bir dövüşün adrenalini için can atmaya başladım. Ölümün vızıltısı bir siren çağrısına dönüştü. Kan ve vahşet benim için bir hiç oldu.

Bu arena beni bugün olduğum kişi yaptı. Burada olmak, Amadeus'la tekrar yüzleşmek için kaleye adım atmak üzere olduğumu bilmek...

Kalbim göğsümün içinde alışılmadık bir güçle çarpmaya başladı. Çok küçükken, sözde "babam" beni dehşete düşürmüştü. Soğuk ve insanlık dışıydı. Acımasız. Merhametsizdi.

Doğal olarak ona hayrandım.

İnsanların Cehennem'de hayvan muamelesi gördüğünü öğrenmeden önce tek bildiğim hayatta kalmak istediğimdi ve hayatta kalmak için de Amadeus'u etkilemem gerekiyordu. Bu yüzden onun için eğitildim, savaştım, öldürdüm ve kendimi bir canavara dönüştürdüm.

Tüm bu kan dökmelerden, en doğaüstü baba-kız ilişkisi doğdu. O kendi çarpık yöntemiyle benimle gurur duyuyordu, ben de aynı şekilde ondan korkuyor ve hatta ona *saygı duyuyordum*.

Ve sonra kalbimi söküp aldı.

Sanırım iyiliğine karşılık vermemin zamanı geldi.

Kokuşmuş nostaljiden bir nefes daha alarak, diğer çocukların ve canavarların hırıltılarını ve ağlamalarını duyduğum hücrelerin önünden geçiyorum. Eski merdivenlerden kana bulanmış tuzak kapısına çıkıyorum ve ahşap kapıyı açarak bir zamanlar evim dediğim bu dünyanın loş ışığına çıkıyorum.

Bir anlığına tek görebildiğim, içinde çok zaman geçirdiğim bu devasa arena oluyor. Eşmerkezli seyirci tribünlerinin sıraları, kanla lekelenmiş devasa toprak zemine b a k m a k için her taraftan yükseliyor. Kemik ve kafataslarından yapılmış çok sayıda uzun sütun yükseliyor ve Nether'in daimi karanlığına rağmen bu alanı aydınlatmak için tepeden yeşil alevlerle aydınlatılıyor. Arenanın bir tarafında,

Amadeus'un süslü balkonu dışarıya bakıyor ve burada yapılan kanlı dövüşleri mümkün olan en iyi şekilde görebilmek için kenarına tünemiş, kemiklerden yapılmış tahtı var.

Şu anda içinde oturmuyor.

Aslında, anılarımdan sıyrılıp içine adım attığım kaosu nihayet fark ettiğimde Hortlakların kralını hiçbir yerde göremiyorum. İnsan ve eski Reformistler, düzinelerce somut hayalet ve yüzlerce kuzgun arenanın dört bir yanında hortlaklara, Hortlaklara, ibislere, Nether canavarlarına ve diğer cehennem yaratıklarına saldırıyor. Savaşın büyüklüğü şaşırtıcı ve bana savaşın bu arenanın dışına, muhtemelen tüm kaleye yayıldığını söylüyor. Hava ölümle dolu ve savaşın adrenalini ile elektrikleniyor.

Nether'in loş, grimsi gökyüzünde, üç altın ejderha tepemden süzülerek geçiyor. İçlerinden biri, arenanın dışında bir yerde kör edici kraliyet mavisini ateşi üflemeden önce tüyler ürpertici bir kükreme salıyor. İçgüdüsel olarak bunun benim ejderham olduğunu biliyorum. Ejderhamı vahşi değil de iş başında görmek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Hem Pierce'ı hem de Cuttrina'yı geri çekiyorum, kanım zaten savaşın heyecanı ile pompalanıyor.

Savaşın başlamasına on saniye kala devasa, hantal bir gulyabaninin önünden yuvarlanıyorum ve aynı anda ayak bileklerinin arkasındaki tendonları kesiyorum. Karmakarışık bir çılgınlıkla düşüyor ve düşerken bir düşman karabasanını eziyor.

Maven. Kahrolası tanrılar, sonunda seni görebiliyorum, diyor Everett, sesi saf bir rahatlama.

Arenanın tepesine yakın bir yerde şiddetli savaşın içinden bir buz patlamasının geçtiğini ve düşmanları bir dalga halinde dondurduğunu görüyorum. Bakışlarım hızla bana doğru ilerleyen beyaz saçlı elementale kilitleniyor. Tıpkı bana benzeyen bir şekil değiştiren onun yanında duruyor ve elinde basit bir hançer tutarken gelen her saldırıyı savunuyor.

Savaş alanında mı? Kahretsin evet, Baelfire bağın içinden tezahürat yapıyor. Dostum isim almak ve bazı Nether kışkırlarını tekmelemek üzere.

Birkaç adım ötedeki bir lich'in büyü saldırsını savuştururken, yine de gülümsemeden edemiyorum - çünkü *tanrılar*, seslerini tekrar kafamda duymaya bayılıyorum.

Lich iskelet ellerine başka bir büyü çağırırken, somutlaştırdığım hayaletlerden biri içinden geçiyor. Lich boğuluyormuş gibi feryat edip yere yığılıyor ve bana doğru koşan bir grup düşman Hortlak tarafından eziliyor.

Omuzlarımı geriye atarak içgüdülerimin ve eğitimimin devreye girmesine izin veriyorum ve Hortlaklara saldırıyorum. Yaşayan ölümlerin parçaları her yere dağılana kadar kaçıyorum, dalıyorum, kesiyorum ve parçalıyorum. Tam sonuncusuyla yüzleşmek için döndüğümde, kaskatı kesiliyor.

Everett aniden arkamda beliriyor, elinde erimeyen maddeden yapılmış bir kılıç var ama bana yumuşak mavi bir bakış atıyor. "Buraya gelmen biraz uzun sürdü," diye işaret ediyor, etrafımızı saran çılgılık, gümbürtü, feryat ve bağırış sesleri arasında sesini yükseltmek zorunda kalarak.

"Bir işim çıktı," diyorum ona, Heidi'yle ilgili haberlerin etrafımız bu kadar ölüm ve şiddetle çevrili olmayana kadar bekleyebileceğine karar vererek.

İhtiyacım olan son şey onun dikkatinin dağılması ve yaralanması. Bunu bir daha asla yaşamayacağım.

Bize doğru koşan bir iblisin adamantine bir topuz kullandığını fark edince Pierce'ı olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum, böylece topuz canavarın kafatasının derinliklerine batıyor.

Yine de bir topuz görmek bile beni sırtıtıyor. Ölümlüler aleminde topuzların silah olarak modası ne zaman geçti bilmiyorum ama onları geri getirmeye niyetliyim.

Vampir Everett'in hemen arkasına düşüp ölüyor, o da bana karşı bir tehdit var mı diye etrafımızı tararken omzunun üzerinden bakma zahmetine bile girmiyor. Bu arada, yanındaki Sahte Maven yakındaki bir banshee'ye gerçekten takdir ettiğim bir şevkle saldırmaya başladı.

Uzakta, arenada yarışan bana benzeyen bir başkasına gözüm takılıyor. Onlardan on iki tane var, bu savaşın etrafına dağılmış durumdalar ve eminim Amadeus her neredeyse, bu onu rahatsız ediyordur.

Sadece onun ortaya çıkmasına ihtiyacım var. O zaman tüm bunlara bir son vereceğim.

Silas? Kan fae büyücümünden haber almalı çok uzun zaman olduğunu fark ederek kontrol ediyorum.

Cevap yok, bu da zaten çarpmakta olan kalbimi daha da acıtıyor.

Baelfire devasa arenanın kenarına inmeden önce yine bir ejderha kükremesi duyuyorum, bana benzeyen bir şekil değiştiren sırtına binmiş. Loş ışığa rağmen ejderhamın altın pulları bir hortlağı ikiye bölerken parıldıyor. Arenanın karşı tarafındaki devasa girişten içeri doluşan Reformistlere saldıramadan önce kuyruğunu savurarak bir başka lich'i deviriyor.

Si, Baelfire da bağ aracılığıyla söylüyor. *Dünyadan Silas'a. Alo?*

Hâlâ cevap yok. Panik damarlarımda dolaşmaya çalışıyor ama ben dövüşmeye odaklanıyorum. Yine de Crypt telepatik insan avına katılınca rahatlıyorum.

Her neredeyse Crane, bakıcımıza cevap ver yoksa seni sivri kulaklarından tutup onun yanına sürüklemekten başka çarem kalmayacak. Hayatta kalanlar güvende canım, ben de her an orada olabilirim, diye ekliyor.

"Kurtulanlar mı?" Everett merakla bana bakmadan önce bir banshee'yi keserek soruyor.

"Sonra," diye söz veriyorum, Pierce'ı ölü iblisin içinden çekip çıkarıyor ve elimde döndürüyorum. Etrafımız o kadar çok gölge iblisle çevrili ki, savaşa yeniden katıldığımda tüm içgüdülerim neredeyse acı verici bir şekilde artıyor, sanki iğne uçları gergin sinirlerimin üzerinde dans ediyor.

Bu savaş tam anlamıyla korkunç bir kaosa dönüştü. Silas'ın tepkisizliğinden duyduğum endişeyi bir kenara bırakırsak, sayısız şeytana karşı kendimizi savunmaya devam ederken her dakikasından keyif alıyorum. Artık lanet bir hortlak olmamam da güzel, yani savaşa ne kadar girersem gireyim, kendimi kaybetme endişesi yaşamıyorum.

Ayrıca Amadeus'a da göz kulak oluyorum. Bir ya da iki büyücünün yanı sıra lichler ve hatta ara sıra wraithler bile görüyorum ama Galene'nin bir zamanların peygamberinden hâlâ bir iz yok.

Geliyor, Baelfire uyarıyor. Ama endişelenmeyin, bu çürüyen cesetler dost canlısı.

Tam zamanında, Silas'ın düzinelerce Hortlağı son sürat girişten arenaya akın eder. Hayatları için savaşan Reformistlere saldırmak yerine, bu ceset benzeri müttefikler kendilerini canavarlara, ölüm perilerine, likenlere, iblislere ve diğer Nether yaratıklarına fırlatıyor. İçimden geçip somutlaşmadan ve yeniden yükselen savaşa katılmadan önce yakınlarda el çırpın birkaç hayaleti bir anlığına yakalıyorum.

Bir saniye sonra, yaşayan ölülerin arasında gezinen kan fae'min ortaya çıktığını görmek beni rahatlatıyor. Yoğun kırmızı bakışları bana gelene kadar katliamı tarıyor. Ama tam ben ona doğru adım atarken, Silas kararmış ellerini kaldırıyor ve bana doğru güçlü bir kan büyüsü gönderiyor.

Ne-

"Lanet olsun!" Everett bağılıyor, kan büyüsü yanımızdaki Dönüşen'i yok etmeden hemen önce beni yolumdan çekip alıyor.

Az önce ne oldu öyle? Baelfire'ın drakonik boynunu eğip, hızla gelen bir wendigoyu ateşe verdiğini görmeden hemen önce bağın içinden havlıyor.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak Silas'a doğru koşmaya başlıyorum. Çoktan başka bir saldırıya hazırlanıyordu, bu sefer bir tür nekromantik büyü. Ama kendisine ya da başkalarına tehlike oluşturmamasını engellemek için onu sıkıştıramadan, Crypt Limbo'dan düşüyor ve fae'nin kollarını geriye doğru bükerek onu yere seriyor.

Ben onlara ulaşırken Silas karabasana karşı mücadele bile etmiyor. Yakındaki bir iblis dikkatimizin dağılmasından faydalıyor ve bir bıçak yanımı sıyırdığında tıslıyorum. Fae'min yanına çömelmeden önce bu rahatsızlığı çabucak yok ediyorum.

Yine çıldırdı, diye kaşlarını çatıyor Everett, bize doğru gelen birkaç düşmanı dondurarak.

Tepemde, arenanın dışında bir yerde bir patlama olmadan önce Decimus'lardan birinin daha kükrediğini duyuyorum. Ayrıca uzaktan bir habercinin endişe verici şarkısını duyuyorum ve umarım hiçbir müttefik onu öldürmeye çalışmaz - Brigid Decimus ve diğer Reformist liderlere, geriye dönük ölümcül kuğu şarkılarından kaçınmak için birliklerine habercileri öldürmemeleri talimatını vermelerini açıkça söyledim.

Silas yavaşça ölümcül bir büyüyü Crypt'e doğrultmaya çalıştığında, çenesini kavrayıp gözlerini kısıarak gözlerini seçmeye çalışmadan önce saldırısını engellemek için ustalaştığım birkaç kutsal büyüden birini kullanıyorum. Bu bir Dönüşen değil, zaten ne kadar güçlü olduğunu tahmin etmiştim ama gözbebeklerinin ne kadar geniş olduğunu görüyorum.

Bu, yavaş hareketleri ve tuhaf sakinliğiyle birleşince yemin etmeme neden oluyor. Bunların hepsi bir vampir tarafından hipnotize edildiğinin işaretleri.

Bertram, diğerlerini telepatik olarak uyarıyorum, sıyrılan tarafım acıdığında yüzümü buruşturuyorum, siyah savaş kıyafetimin altından sıcaklık yayılıyor.

Lanet olsun, Crypt öfkeden kuduruyor, kalan işaretleri parlıyor. *Frost-*

"Ben onu kendine getiririm. Git, bekçimiz için o piçin kellesini al," diye emrediyor Everett, Silas'ı yere sabitlemeyi üstlenerek. Crypt ortadan kayboluyor ve benim elementalim bana bakıyor. "Aylar önce bazı Reformistleri ön saflarda bir vampirin etkisinden kurtarmak zorunda kaldım. Pek hoş olmayacak ama-"

Omurgamı bir ürperti kaplıyor ve içgüdülerimle hareket ederek Cuttrina'yı bize sinsice yaklaşmaya çalışan bir büyücünün ortasına sıkıştırmak için dönüyorum. Bunu tanımıyorum ama ben onu tekmeleyip uzaklaştırırken çılglık atıyor ve acı içinde kıvranıyor.

Hay sikeyim. Maven, kanaman var mı? Baelfire telepatik olarak soruyor, sesinde panik var.

Birazcık.

"Ne? Nerede?" Everett kollarının hareket etmesini engellemek için Silas'ın göğsünü buzla kaplamaya başlarken bile soruyor.

Kokusunu alabiliyorum, diyor Baelfire çabucak. *Yarı tanrıça kanın çok güzel kokuyor ve sanırım zebaniler de bunu fark ediyor. Bu bizim tüm şekil değiştirme numaramızı suya düşürecek.*

Kahretsin. O haklı.

Ama yan tarafım kana bulanmışken onu iyileştirmenin bir anlamı yok. Hasar verildi, bu yüzden Everett Silas'ı kendine getirmeye çalışırken ben de yakınlardaki tehditleri öldürmeye odaklanıyorum. Yaralı elementalimin Silas'ın vücudundaki bir şeyi dondurup çözdüğünden oldukça eminim ama buna odaklanamıyorum çünkü arenanın kenarında devam eden savaştan bir çılgılık yükseliyor.

Bu çılgılık dikkatimi iki namghirr'in sürünerek görüş alanıma girmesine çekiyor. Dev, son derece zehirli namghirr göz kamaştırıcı bir hızla hareket ediyor, müttefiklerini kazığa oturtuyor ve kıvranan, zehir dolu cesetleri bir kenara fırlatıyor. İğneleri kolum kadar uzun ve onlar tarafından defalarca iğnelenmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Baelfire özellikle büyük bir hortlak grubunu alt etmeye odaklanmış durumda ve ben de o namghirr'lerin Silas ve Everett'e yaklaşmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden bıçaklarımdaki kanı siliyorum ve birkaç taze hayaletin etrafından dolanarak yaratıklara doğru yola çıkıyorum.

Bu yaratıklara yaklaşırken, zehirli iğneleri yüzünden en son ne zaman öldüğümü hatırlıyorum. O zaman on dokuz yaşındaydım ve daha sonra kulübemde uyandığımda Lillian yanımda ağlıyordu.

"Ağlama. Ben iyiyim," demiştim ona.

"İyi olmak yeterli değil," diye ısrar etti. *"Arenada ne kadar acı çektiğini gördüm. Bana bunu bir daha izletme, küçük kuzgun. Bir dahaki sefere o şeylerle savaşırken daha iyi bir stratejin olacağına söz ver. Sen bu ölü diyardaki her şeyden çok daha güçlü ve zekisin, bu yüzden bir daha sana böyle zarar vermelerine izin verme."*

Ve o zamandan beri Namghirr ile her savaşımda olduğu gibi onu dinledim.

Bu yaratıkların düzinelercesini öldürmek için kullandığım aynı stratejiyi uygulayarak, Everett ve Baelfire'ın kafamın içindeki endişeli bağırışlarını duymazdan geliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Arenanın zemininde kayarak

Bir namghirr'in iki ön kısıncıyla, ölümcül yaratığın alt tarafına vurmak için bıçaklarını kaldırıyorum. Kanı tepemden fışkırıyor ve beni ıslatıyor.

Altından sıyrılarak, arka iğnesi az önce bulunduğum yere saplanırken sertçe kesiyorum. Parçalanmış iğnesi işe yaramaz bir şekilde arenanın zeminine düşüyor. Tek yapmam gereken sırtına sıçrayıp çılgın atan kafasını bıçaklamak ve denenmiş ve doğru namghirr öldürme yöntemimi tekrarlamak için bir sonrakine geçiyorum.

İşim bittiğinde ikisi de kan kaybından ölmüş, arenanın zemininde seğirirken savaş kale boyunca devam ediyordu. Namghirr kanıyla kaplıyım, gülümsüyorum ve bu ölümcül yaratıkları alt etmenin heyecanı ile zor nefes alıyorum, o sırada Crypt Limbo'dan önümde belirliyor.

O da taze kanla kaplıydı ama beni incelerken bakışlarında saf bir saplantı vardı ve yanımdaki arenanın zeminine bir kafa bıraktı.

Bu Bertram'ın kafası, parlak kızıl saçlarıyla birlikte.

"Eğleniyor musun, sevgilim?"

"Yeni hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum," diye sırtıyorum.

Beni bir öpücüğe boğmadan önce, "Tanrım, bu halinle çok çekicisin," diye nefes alıyor.

Muhtemelen ona bunun öpüşmek için dünyanın en kötü zamanlarından biri olabileceğini söylemeliyim, ama ağzı benimkine karşı çok çaresiz ve mükemmel. Savaşta bile mis gibi *reverium* ve deri kokuyor ve çok geçmeden savaş etrafımızda şiddetlenirken ben de onu öpüyorum.

Crypt beni bırakmadan hemen önce arkamda bir serinlik hissediyorum ve

Everett'in benden bir öpücük çalmasıyla aniden başım geriye eğiliyor.

Yanağımdaki Namghirr kanını silmeden önce daha kısa ama daha az tutkulu değil. "Silas döndü," diyor bana, buz gibi bakışlarıyla etrafımızı kontrol ediyor. herhangi bir tehdit için.

Silas? Omzumun üstünden bakarak kontrol ediyorum, dizlerinin üstüne çöküp nefesini tutmaya çalışırken fae'min sadık Hortlaklar tarafından kuşatıldığını görüyorum. *Sen iyi misin?*

Ben- Telepatik sesi tam yalan söylemeye çalışacakmış gibi kesiliyor. Savaşın içinden bakışlarımla buluşmak için doğruldu ve Fae dilinde konuştu. *Hayatımın aşkına neredeyse zarar verdiğim için güzel kalçalarının arasında tekrar özür dileyebildiğim için iyi olacağım.*

Tanrım.

Bana bir özür borcu yok, ama bana özür dileme konusunda ne kadar harika olduğunu hatırlattığı için bunu belirtecek değilim.

Ağız.

Bir ejderha tekrar tepemizde kükrüyor ve mavi ateş Amadeus'un kalesinde uzakta bir şeyi yıkıyor. Hepimiz saatler gibi gelen ama daha çok dakikalar olan bir süre boyunca savaşa geri çekiliyoruz. Yarı tanrıça kanımın kokusu yüzünden daha fazla gölge iblisi bana doğru çekiliyor.

Umursadığımdan değil. Etrafımın böyle bir savaşla çevrili olmasını arzuluyorum ve beşlimin yanında savaşmak tatmin edici, özellikle de aramızdaki bağ sayesinde hepimiz çok daha güçlü olduğumuzda.

Ama havaya taşılaştıracı bir ürperti yayıldığında, hareketsiz kalıyorum.

Amadeus burada.

Tam olarak nerede olduğumu bilmeden ortaya çıkmayacağını bilmeliydim.

Varlık'ın varlığı hata yapılamayacak kadar bozulmuş ve tanındık. Önümdeki basilisk'i öldürmek yerine, ben dönerken Crypt'in hafif kılıcıyla onu kesmesine izin veriyorum. Onu aramama bile gerek kalmıyor; bakışlarım bana "benim" diyen ölümsüz varlığı hemen buluyor.

Arenasına bir yan girişten girdi. Etrafını saran gri örtülü büyücülerin ve lichlerin üzerinde yükselen Amadeus tam da hatırladığım gibi. Tüm renklerden arındırılmış eski kralların kıyafetlerini giymiş, aksi takdirde neredeyse nazik görünecek duygusuz bir yüze yerleştirilmiş zifiri siyah, beyaz gözleri olan heybetli bir iskelet figürü.

Sarayındaki diğer büyücüler gibi onun da kel kafası sayısız nekromantik rünle süslü ama şu anda, yıllar önce çaldığım eteryum parçasının hâlâ eksik olduğu karmaşık tacını takıyor.

Onu görmek daha fazla anıyı canlandırıyor. Sözde babamın, artık et yemeyi reddettiğimi öğrendikten sonra iki büyücüsüne bana zorla et yedirmelerini emretmesi gibi bilerek unuttuğum şeyler. Onları öldürdüğümde, beni şartlandırıldığım zindana kilitledi ve üç gün boyunca, ben ölene kadar Hortlaklarla savaşmam için orada bıraktı.

Hayatımın son iki yılında beni her gün bu arenada dövüştürdü ve kaybedersem Lillian'ı sarayına beslemekle tehdit etti.

Beni şekillendirdi. Eğitti. Bana kızım dedi ve bir amaç verdi. *Telumundan* beklentilerini karşılayamadığımda beni ağır bir şekilde cezalandırdı ve bu beklentileri aştığımda da en ufak bir takdir gösterdi.

Hastalıklı bir şekilde, bu hale geldiğim için Amadeus'a teşekkür etmeliyim. Ayrıca Lillian'ı benden aldığı için de ona teşekkür etmeliyim.

Bu düşünce, kılıçlarımın saplarını kavrarken Amadeus'a daha dikkatli bakmamı sağlıyor. Cuttrina tırpanıma uzanıyor, eteryum kıvrımı bu arenanın etrafında yanan yeşil ateşlerin soluk ışığında parlıyor. Benim

Kalbim öyle bir ritimle çarpıyor ki ya büyük bir şey olmak üzere ya da bu sefer gerçekten arızalı.

Lanet olsun, diyor Baelfire, dikkati nihayet arenaya giren Hortlaklar Kralı'na yöneldiğinde bağın içinden. *Sahte Baba burada ve dehşet verici.*

Beşli grubumun her bir üyesi, binlerce yıldır Nether'ı yöneten ve yozlaştıran varlığı ilk kez gördüklerinde dikkat kesiliyor.

Silas yüzündeki düşman kanını silerken sol tarafımdaki yerinden kaşlarını çatıyor. *Tüm o büyücülerin arasından ona ulaşmakta zorlanacaksınız*, sangfluir. *Senin için onları halledebilirim.*

Kahraman olmaya çalışmayı bırak. Hepimiz o pislikleri haklayacağız, diyor Everett, iki iblisi kolaylıkla birbirine saplayan bir buz dikenini daha fırlatarak. Diğer tarafıma geçiyor.

Bütün bu piçleri kızartabilirim, diye öneriyor Bael, boynundaki pullarda kraliyet mavisini bir parıltı yükselmeye başladığında boynunu döndürmeye başlamış bile.

Yapma, diye uyarıyorum, bir grup liken ve büyücü savaşta önlerine çıkan her şeyi yıkarak yaklaşırken. *O büyücülerden bazılarını tanıyorum.* Vita Lathantiem tılsımlarıyla işaretlenmişler.

TM tılsımından çok ayak da neyin nesi? diye soruyor ejderha şekil değiştirenim.

Tanrım, bunu dinlemek çok zordu, Crypt'in içi cız etti.

Yarı çürümüş Hortlaklardan oluşan düşman sürüsü zalim efendilerini aralarında görünce paniğe kapılıyor ve saf bir korkuyla beşlime doğru fırlıyorlar. Silas nekromantik bir büyü fısıldıyor ve kara büyü Hortlakları bir anda tüketiyor, kemikleri yere çarpana kadar çürüten derilerini ve içlerini yiyip bitiriyor.

Silas'ın burnu hafifçe kanamaya başlıyor. Kanı silerken yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini görmemiş gibi davranıyor ve bağ aracılığıyla cevap veriyor. *Maven'ın bahsettiği tılsıma yaşam gücü bağı da deniyor. Bu tılsımı taşıyan ölü çağırıcılar birbirlerini canlandırabilir; diğerlerinin yeniden dirilmesi için birinin hayatta kalması yeterlidir.*

Hepsinin aynı anda öldürülmesi gerektiğini söylüyorsun, diye özetliyor Everett. *Harika.*

O zaman onları ateşe vermek işe yarayacaktır, diyor Bael kanatları parlarken, yakındaki bir hortlağı pençeli elinin altında ezerken boğazı bir kez daha parlıyor.

Bağlantılı büyücülerin hepsini aynı anda göndermezler, diye açıklıyorum sonunda Amadeus'un yavaşça ilerleyen grubuna doğru ilerlerken.

Tamam. Kayıp bağlantının peşine düşeceğim, diyor Crypt Limbo'ya inerken.

Bunun bir kavgaya dönüşmesine izin verme, yoksa Amadeus bunu görür ve planımızı öğrenir, diye uyarıyorum.

Çok kolay, sevgilim.

Ben Amadeus'la arenasının zemininde buluşmak için adım atarken, beşli grubumun geri kalanı yanımda yer alıyor. Yürürken birkaç yeni ölmüş ruhu biçiyorum, savaş değişirken tırpanımın içi boş ıslığı zar zor duyuluyor. Müttefikler ve düşmanlar Varlık'ın yolundan hızla çekiliyorlar ama benim ilerleyişimin yakınında olmak istemiyorlar, bu yüzden bir açıklık oluşmaya başlıyor.

İleriye doğru attığım her adımda düşünebildiğim tek şey Lillian'ın bana öğretilen mantraları ilk kez duyduğu andı.

Bunları ona ezberden okumuştum. *"Hiçbir şey hissetmiyorum. Kendi başımayım. Kimseye ihtiyacım yok. Ben ölümle bir olan bir silahtan başka bir şey değilim. Ölümcül sakinlikten başka bir şey değilim."*

"Ne? Bunların hiçbiri doğru değil!" diye tersledi, o kadar sinirlenmişti ki, Fae dilinde küfretmeden önce yanlışlıkla birkaç satranç taşını devirdi. *"O scútráche. Hayır, Maven. Sen bundan çok daha fazlasısın."*

Başından beri haklıydı.

Olmak için yaratıldığımdan ya da eğitildiğimden daha fazlasıyım. Yaşıyorum. *Hissediyorum.* Yaklaşan tehlikeye yaklaştıkça kalbim çılgınca çarpıyor - ama ölümden tekrar korkabilecek kadar canlı olmak ne lanet bir hediye.

Ölümlülüğü bu kadar ağır hissetmek heyecan verici.

Belki de bu yüzden elimi kaldırıp kendimi ve beşlimi büyücülerin ve lichlerin üzerimize savurduğu ilk saldırılardan korumak için kutsal büyüü çağırırken gülümsüyorum. Kara büyü'nün kakofonisi, etrafımızda dönen ışıktan zararsız bir şekilde sekiyor.

Saldırıları azaldığı anda beşlim harekete geçiyor. Artık o kadar sorunsuz bir takım gibi çalışıyorlar ki neredeyse nefesim kesiliyor. Buz uçuşları ve kan büyü'sü patlamaları tüylerimi diken diken ediyor. Arkamızda, Baelfire'ın kraliyet mavisini alevleri beşlimize yaklaşmaya çalışan herkesi yok ederken bir ısı dalgası hissediyorum.

Kibritlerim Amadeus'un büyücülerini o kadar meşgul ediyor ki, yüz yüze gelmeden önce sadece birini tırpanımla yolumdan çekmem gerekiyor.

Varlıkla yüzleşiyorum. Parıldayan siyah gözleri ilerleyişimi takip ediyor ve konuştuğunda sesi her zamanki gibi aynı derin, tehditkâr gümbürtüyle çıkıyor.

"Ve böylece kızım bana geri döndü."

Tırpanımı kavriyorum. "Ben senin kızın değilim."

Monoton cevabı uzaktaki başka bir ejderha kükremesi tarafından neredeyse bastırılıyor ama soğuk, insanlık dışı bakışları üzerimde kalıyor. "Seni benden başka kim bu hale getirebilir? İçinden Azrail'in kanı akıyor olabilir ama varlığının dokusu sadece benim tarafımdan örüldü."

Belli ki gerçek ailemi öğrenmiş, ama ben daha çok hâlâ saldırmamış olmasıyla ilgileniyorum. Kendini tutuyor.

Hortlakların duygusuz kralı beni ikinci kez öldürmekten çekiniyor mu yoksa ben mi bir şey kaçırıyorum?

Yedeği buldum, Crypt'in sesi bağda yankılanıyor. Onu öldürebilirim.

Şimd

i. Everett'in dediğine göre, geri kalanını bir kerede halledebilirim. Ben sayınca.

"Teslim ol, *telum*," diye gürlüyor Amadeus, ben yüzümü mükemmel bir şekilde

Beşlimin yapmak üzere olduğu şeyi saklamak için boş bir alan. "Bu savaş bizim gibiler için sadece geçici bir an. Bu ölümlüler geçici bir varoluşa tabidir, ancak sizin tanrısallığınız kolayca sonsuzluğa değişilebilir. Size göstereceğim-"

Everett bağ boyunca geri saymaya başlıyor, ben de Amadeus'u duymazdan gelip kendimi hazırlıyorum.

Sıfıra ulaşır ulaşmaz, yerden devasa buz dikenleri çıkıyor ve buradaki büyücülerin ve liklerin her birini şişliyor. Canlanmak yerine feryat edip solup gittiklerinde, Crypt'in sonuncusunu da öldürdüğünü anlıyorum.

Amadeus korumasız kalmasına hemen tepki veriyor. Her ne söylüyorsa, etrafından çatırdayan bir kara büyü dalgası yayılmadan önce kesiyor. Kutsal büyüü ellerime toplayarak, bir kez daha beşlime kalkan oluyorum.

Everett, bacaklarını dondur.

Everett daha sözlerimi algılayamadan, Amadeus elementalimi kenara fırlatmak için büyü kullanmaya başladı bile. Arenanın duvarlarından birine çarpıyor ve bağın içinden küfrediyor.

Kahretsin. Bu bir kavgaya dönüştüğü için Amadeus'un bir sonraki hamlemizi görme şansı yüksek. Öngörüsü mükemmel değil ama Silas'ın

Bir sonraki güçlü büyü Amadeus'un iskelet elinin bir dalgasıyla mükemmel bir şekilde karşılanır.

Geleceği tekrar karıştırmamız gerek. İletişim kurmayın ya da strateji geliştirmeyin.

Sadece saldırın.

Beşlim hemen anlıyor. Çok geçmeden her birimiz elimizden gelen her şeyi Amadeus'a her açıdan fırlatıyoruz. Baelfire sürünerek Amadeus'a yaklaşıyor, Amadeus saldırının geldiğini görüyor ve Silas daha fazla büyülü saldırı savururken Baelfire'ı bir büyüyle geri püskürtüyor. Tırpanımı savuruyorum, Amadeus'un bana doğru fırlattığı ölümcül bir büyüden sıyrılıyorum ve Everett dövüşe yeniden katılırken onun buz dikenlerinden birinin altından yuvarlanıyorum.

Ayak uydurmakta zorlanmaya başladı. Kaotik stratejimiz işe yarıyor-

Ve sonra Crypt Cehennem'den fırlayarak gölge kalbi doğrudan Amadeus'un iskelet göğsüne saplar.

Amadeus, Crypt'i boynundan kavrarken beyaz gözleri büyür. Kabus Prensi Varlık'ın pençesinden kurtulmak için Nether'a geri düşüyor ama Amadeus çoktan kendi göğsüne uzanıp kalbi geri çıkarmaya çalışıyor.

Hepimiz ileri atılarak onun yeni zayıflığını geri çıkarmasını engellemeye çalışıyoruz. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Amadeus'un dikkatinin Everett'e kaydığı anı görüyorum. İskelet gibi, güçlü eli ileri atılıyor ve-

Everett'in kalbini söküyor.

Elemental seğirerek hemen yere yığılıyor.

"Hayır!" Hem yüksek sesle hem de bağ aracılığıyla çığlık atıyorum.

Belli belirsiz, Silas'ın bir büyü bağırıldığını duyuyorum ama kör bir öfke ve benzersiz bir dehşet beni ele geçirdiği için farkına varamıyorum. Bu öfkeyle birlikte kutsal büyü içimde yanıyor ve aniden Amadeus'a çarpıyorum, ikimiz de yere düşene kadar tırpanımla bacaklarını altından çekiyorum. Elleri kara büyü çağırıyor, bana korkunç bir şey yapmak üzere.

Ama ben daha hızlı hareket ediyorum.

Pierce'ı geri çekerek, parmak uçlarım neredeyse krepon kağıdına benzeyen doğal olmayan etine batana kadar Amadeus'un artık işgal edilmiş göğsüne saplıyorum.

Varlık'ın boğuk çığlığı, şimdiye kadar duyduğum en güzel ilahi gibi havayı kesiyor.

Daha fazlasını istiyorum. Bana çektirdiği acıyı ona da çektirmek istiyorum.

Cuttrina diğer elimde bıçak formuna çoktan dönüşmüştü ve onu da göğsüne sapladım. Tekrar tekrar. Öfke ve hiddetten o kadar bunalmışım ki Amadeus'un ağladığını fark etmem bir anımı alıyor. Etrafımızdaki yeşil ışığın loş titreşiminde nem parıltısını ayırt etmek zor, ama o ağlarken renksiz şakaklarından damlıyor.

hırıltılı.

"D-kızım....kızım..."

"Ben senin anasını siktiğimin kızı değilim," diye hırlıyorum, kalbim acı içinde sıkışırken nabzım kulaklarımda atıyor.

Amadeus'un nefes alış verişi titriyor, mürekkeple çizilmiş kanı altımızdaki arenanın zemininde birikiyor. Yakınlarda bir yerde, ölü Varlık'ı gören bir zebaninin çığlık attığını duyuyorum. Bu savaştaki diğerleri onun ölümünü fark etmeye ve tepki vermeye başlıyor ama Silas hızla Amadeus'un gevşek elinden Everett'in kalbini alıp Everett'in hareketsiz yanına koşarken buna hiç aldırmiyorum. Ölüm büyücüm onu ters çeviriyor ve ilahi söylemeye başlıyor.

Nefes alamıyorum. Silas her ne yapıyorsa, işe yaramak zorunda. *İşe yaramak zorunda.*

Amadeus'un siyah gözleri bana bakmak için dönüyor. "Ben... Ben hissediyorum. *Hissediyorum,*" diye soluk soluğa kalıyor.

İskelet ellerinden biri kolumu kavırıyor ve içimi tiksinti kaplıyor ama yüzündeki bir şey beni durduruyor.

Bu bir merak. Dehşet. Korku.

Bir düzine başka duygu birbirine karıştı.

Amadeus binlerce yıldır ilk kez ölümlülüğün ağırlığını yeniden hissediyor ama benim aksime buna dayanamıyor. Yanımda ölürken tek yapabildiği ağlamak.

"G-Galene bunu benim için seçti," diye mırıldanıyor. "Bu son. Eğer kızımın elleriyle öbür dünyaya gitmemi istiyorsa... merhametli olsun. Bitir beni. *Bitir beni kızım.*"

Eskiden bu ağlayan yaratıktan korkardım, ama şimdi?

Acınacak halde. Sadece solmuş, boş bir kabuk, bir zamanlar olduğu peygamberin gölgesi.

Yine de...

Küçük bir iç çekişle eldivenlerimden birini çıkartıyorum ve parmaklarımdan birini Amadeus'un Everett'in kalbinden hâlâ kanlı olan elini sıyırmaya zorluyorum. Ona nasıl bir huzur aşıladıysam, gözleri açılıyor ve sonra öylece açık kalıyorlar.

Göğsünün inip kalkması durdu.

Ve bir an sonra, onu hissediyorum. Yeni ölüm, kalın, ağır bir gelgit gibi bu kıyıdan uzaklaşıyor.

Amadeus'un ruhu bedeninden ayrıldığı an, Nether etrafımızda dalgalanıyor. Karanlık kalkıyor ve bulutlar dağılıyor. İnsanlar kalenin her yerinde bağırıp çığlık atıyor, gölge iblisler bu alacakaranlık diyarını istila eden yeni ışıktan kaçarken çığlık atıyor.

Ama ben tüm bunları görmezden gelerek hızla Everett'in yanına gidiyorum ve kalbim boğazımda çarparak Silas'ın yanına oturuyorum. Bağın koptuğunu hissetmedim. Bu bir şey ifade ediyor, değil mi?

Başardın, diye mırıldanıyor Baelfire bağın içinden. Doğru söylüyor. Başardım.

Everett'i kaybetsem de fark etmez. Tüm bunları beşli grubumla bir gelecek için yaptım. Onsuz.

Crypt beni arkamdan kucaklıyor, kaosu görmezden gelirken arkamda diz çöküyor. Zebaniler dört bir yana kaçıyor. Reformistler onları Nether'in derinliklerine doğru sürüyor, emirler yağdırıyor ve hareketsiz yoldaşlarının nabızlarını kontrol ediyor.

Silas'ın sonunda Everett'in kalbini göğsündeki deliğe geri yerleştirmesini izliyorum. Daha fazla nekromantik ilahi fısıldarken büyücümün alnında boncuk boncuk terler beliriyor. Burnu kanamaya başlıyor ama sebat ediyor.

Everett hâlâ çok hareketsiz yatıyor.

Bir dakika sonra Baelfire bize katılıyor. Sırtını değiştirdiğinden beri çıplak ve is, kan ve kirle kaplı ama o da Silas'ın çalışmasını izlerken kaşları çatılmış.

Bir hıçkırık kaçmaya çalışıyor ama onu bastırıyorum. Crypt hâlâ fark ediyor ve üzerinde kalan birkaç işaret art arda parlarken beni daha sıkı sıkıyor.

Benim için bir şey yapmana ihtiyacım var, diyorum telepatik olarak sadece Everett'e, aramızdaki bağın kopmadığı gerçeğine sımsıkı tutunarak. Kalmana ihtiyacım var.

Silas ilahisini söylerken tökezliyor ve hafifçe sallanıyor. Baelfire çabucak sabitliyor

Onu.

"Si?"

"Bunu yapabilirim," diye homurdanan Fae büyüsüne devam ediyor. "Bir koruma büyüsü yaptım

Amadeus kalbini çıkardıktan hemen sonra ona büyü yaptı. Bu da yaşam gücünün güçlü olduğu anlamına geliyor; tek yapmam gereken kalbinin bunu fark edip tekrar atmasını sağlamak."

Hangi büyüyü kullandığını bile bilmiyorum. İyileştirme mi? Ölü çağırma mı? Kalbim göğsümden kurtulmaya çalışırken tüm kelimeler birbirine karışıyor.

Ve sonunda -sonunda- *Everett* nefes nefese kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Silas'ın yarasını iyileştirmeye çalıştığı yere çarpmamaya dikkat ederek kendimi elementalimin üzerine atarken evrenle mi, tanrılarla mı yoksa beşliyle mi konuştuğumdan emin değilim. *Everett*'in kollarından biri zayıfça bana sarılıyor ama hâlâ hırıltılı nefes alıyor.

"Kahretsin, çok acıttı," diye inliyor ve beşlime bakıp yüzünü buruşturuyor. "Kertenkele yine çıplak. Neden şaşırmadım ki? Uyanmak için en kötü manzara."

Az önce olanlardan dolayı o kadar histerik durumdayım ki, *Baelfire*'a attığı iğneler beni güldürüyor.

Baelfire rahatlamış bir şekilde nefes veriyor ve gülümseyerek çıplak halini işaret ediyor. "Elbette, Profesör *Popsicle*. Hepimiz sadece buna iyice bakmak için uyandığınızı biliyoruz."

Silas göğsünü mühürlemeyi bitirdiğinde *Everett* öğürür ve acı içinde tıslar. Yara izi hala duruyor, ki bu beni şaşırtmıyor - eminim benim fae'm zar zor dayanıyordur ve yara izleri daha sonra iyileştirilebilir.

"Kahraman olmaya çalışmamakla ilgili söylediğin neydi?" Silas alay ediyor ama sesi benim hissettiğim kadar rahatlamış.

"Elma koparır gibi kalbimi söküp aldı. Bunda kahramanca bir şey yok," diye mırıldanıyor *Everett*, yorgunluktan kanlar içinde yere yığılıyor.

"En azından o serserinin dikkatini dağıttı da kızımızın peşinden bir daha gelmedi," diyor *Crypt*, *Everett*'in başını okşayarak elementalın ona ters ters bakmasına neden oluyor. "Takım için bir tane almanın yolu, *Frost*. Neredeyse senden hoşlanacağım."

Beşlimin hayatta olmasından duyduğum rahatlamayla neredeyse çılgına dönmüş bir halde, çevremizi incelemek için onların alaylarına kulak tıkıyorum. *Nether*, ölümlüler diyarındaki öğle vakti ışıltısı gibi olana kadar aydınlanmaya devam etti. Ölü gölge iblisleri, canavarlar, likler, büyücüler, Reformistler ve kuzgunlar arenanın zeminini kaplarken, ölümün çekici havası havada yoğun bir şekilde asılı duruyor.

İki parıldayan altın ejderha tepemizde süzülüyor ve kükrediklerinde zafer kazanmış gibi ses çıkarıyorlar. *Amadeus*'un savaşını nasıl bildiğimi kelimelere dökmem.

Kontrol artık bu varoluş düzlemini tutsak etmiyor, sadece hissediyorum. Babam olacak kişinin gölgesi eriyip giderken Nether aydınlanıyor. Ve sonunda, Amadeus'un bedeninin üzerinde gezinen ruhuna bakıyorum. Bozulmuş ve yırtılmış, bulanık ve üzgün görünüyor. Amadeus'un ismini bile zar zor seçebiliyorum.

Yüzünü bırakın, kafasının şeklini bile.

Onu biçmeye karar vermeden Everett'in yine ölüyormuş gibi boğulduğunu duyuyorum. Telaşla etrafımda dönerken, onun iyi olduğunu görüyorum; sadece annem tekrar ortaya çıktığı için çıldırıyor.

Syntyche'nin iri, karanlık, kapüşonlu figürü sanki birdenbire ortaya çıkınca beşli grubumun geri kalanı kaçışıyor. Sanırım daha önce biçemediği, Cehennem'de bekleyen birçok hayaleti biçmek için gelmesi şaşırtıcı değil.

Ama Galene'nin de ortaya çıkması sürpriz oluyor.

Galene, Pia kılığına girdiğinde giydiği kıyafetlerin aynısını giymektedir: tepeden tırnağa beyaza bürünmüş, güzel yüzünü gizlemiştir. Tek fark, kanlı arena zemininde bize doğru ilerlerken ıslıl ıslıl parlıyor olması.

Etraftaki Reformistler nefes nefese kalıp dizlerinin üzerine çökerek bu tanrıçaların herkes tarafından görülebildiğini söylüyorlar.

"Kızım," diye basitçe selamlıyor Syntyche.

Bu tek kelime Reformistlerin daha fazla soluk almasına neden oluyor, sanki hepsi benim bu tanrıçanın Kenzie'nin deyimiyle "kasık cini" olduğuma tam olarak inanmamış gibi.

"Merhaba." Amadeus'un yıpranmış, yüzen hayaletine elimle işaret ediyorum. "Bu senin."

Kukuletalı başını eğiyor. Sessiz bir ıslık sesi tırpanını takip ediyor ve bir anda Amadeus'un izi kayboluyor. Başka bir kelime etmeden, tamamen ortadan kayboluyor. Belki de burada ekin biçmiyordur?

Galene zihnimi gerçek zamanlı olarak okurken sorum cevaplanıyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Cennet'e ziyaretini beklemek üzere geri döndü, korkusuz kızım."

Ben gerildim ve adamlarım da gerildi. Crypt beni Everett'ten uzaklaştırıp sıkıca tuttu, çenesi sıkılmıştı. Baelfire kollarını kavuşturarak tanrıçaya bakıyor, doğduğu günkü gibi çıplak olmaktan hiç utanmıyor.

Tüm o kaslar, muhteşemlik ve böyle bir aletle utanmasına gerek de yok zaten.

"Gitmiyor," diye homurdanıyor Baelfire.

"Gitmiyor," diye onaylıyor Everett, kararlı görünmeye çalışıyor ama çok zayıf olduğu için başarısız oluyor. Silas da kullandığı onca büyü yüzünden bitkin görünüyor ama Syntyche gittiği için rahatlamış görünüyor.

Galene gülüyor. "Korkularınızı dinlendirin, Maven'in kibritleri. Geçen sefer yaptığı gibi Cennet'e gelmeyecek. Bu, kraliçeme ettiği kan yeminini yerine getirmek için ruhunun sadece bir yansıması olacak, ama korkarım ki çabukluk son derece önemli."

Kahretsin.

Lanet olsun.

Kan yeminim. Beyaz pelerinli tanrıçaya bakarken ağzım kurudu. Savaş daha bitmedi ama şimdiden Arati'yle konuşmaya mı çağırılıyorum? Bunun doğru zamanlama olması için ne halt ödemeyi kabul ettim?

Beşli grubumun midesi bulanmış gibi görünüyor. Baelfire'ın altın bakışları bana yöneliyor ve başını sallıyor.

"Yapma. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben kertenkeleden yanayım," diye geveliyor Crypt, yüzünü boynuma gömüyor.

"Korkuların yersiz," diyor Galene yatıştırıcı bir şekilde. "Sana söz veriyorum, Maven'in ruhu en hızlı şekilde geri dönecek. Bunun neden bu kadar hayati olduğunu henüz hatırlayamıyorum ama yakında öğrenecek. Haydi gel benim korkusuz kızım. Yeminli kaderin seni bekliyor."

Elini sallıyor ve bir anda görüşüm bembeyaz oluyor.

BU KEZ, Cennet'te uyandığımda burayı hemen fark ediyorum.

Arati'nin büyük yemek odasında oturuyorum. Burayı buraya çıplak geldiğim zamandan hatırlıyorum, hala teyzemi kızdırmaya çalıştığım zamanlardan. Cennet'e bakan balkonla bağlantılı süslü, devasa bir yemek odası.

Yemek odasındaki sandalyelerden birinde, ateş gibi desenlerle işlenmiş uzun, altın bir masanın yanındayım. Alevlerden yapılmış mavi figürler, garip, güzel yiyeceklerle dolu pırıl pırıl tabakları ve kaseleri düzenliyor ve altın kadehlere parlayan mor bir sıvı döküyorlar. Birkaçı dumanın içinde kaybolmadan önce bana el sallıyor.

Görünüşe göre bir kutlama için hazırlanıyorlar ama tek konuk benim. Kafam karıştı, daha iyi görebilmek için kadehlerden birine uzandım ama elim altının içinden geçti.

"Projeksiyonlar bedensel değildir," diyor Syntyche arkamdan.

Yanımdaki sandalyelerden birine oturmadan önce görüş alanıma giriyor. Eli önündeki kadehin etrafını sarıyor ama içindeki sıvıyı içmiyor. Düşünceli bir sessizlik içinde öylece oturuyor.

"Ne yemini ettim?" Sonunda soruyorum.

"Bu seninle kız kardeşim arasındaydı. Ama Cennet'te sadece ruhun olsa bile, zihnindeki eksik parçalara özgürce erişebilmelisin," diye düşünüyor Syntyche ve sonunda kadehten bir yudum alıyor.

Anılarım var mı?

Aman Tanrım.

Doğru söylüyor.

Artık o kan yeminiyle ilgili her şeyi hatırlayabiliyorum. Tam burada, bu odada yapmıştım. Arati'nin bana sırtışını hâlâ hatırlayabiliyorum.

"Kaderinin sana verdiği eşleşmelere dönmeyi gerçekten bu kadar çok istiyorsan, bunun zaten çok iyi bildiğin bir bedeli olacak. Önce benimle bir kan yemini etmelisin."

"Kabul ediyorum."

"Kabul edeceğini biliyordum. Her ne kadar bir tehdit olsan da, sevgili yeğenim, tutkun ve derin aşkın saygımı kazandı. İçinde korkunun olması gereken yerde ateş var. Umalım da sonra pişman olmayasın."

Ve kırılmaz yeminler ederken altın iksirim Arati'ninkiyle birlikte bir kâsede dönüyordu.

Önce benim sözlerim zihnimde yankılanıyor. *"Bu yemini kendi kanımla ediyorum, ölümlülüğe düşüşümden sağ çıkarsam, Nether'ı onu bozan kişiden talep edeceğim. Kendimin ve beşlimin ruhlarını bu varoluş düzlemine bağlayacağım ve günlerimizin sonuna kadar onu temizleyip üzerinde hüküm süreceğim. Buna yemin ediyorum ve kanla mühürlüyorum."*

Oh, kahretsin.

Nether'ı yönetmeyi kabul ettim mi? Benimkiyle birlikte beşlimin ruhlarını da mı mühürledim? Bu delilik. Arati'den bu kalıcı değiş tokuşa değecek ne istemiş olabilirim ki?

Ardından Arati'nin güçlü sesi yükseliyor, parıldayan iksiri kâseye damlıyor. *"Bu yemini kendi kanımla, tüm tanrılar ve tanrıçalar adına ve bizzat kaderin onayıyla ediyorum ki, bugün kanla mühürlenene yeminine sadık kalırsan, yaşayan ve gelecekteki tüm mirasları bu çağdışı yükten kurtarmak için Miras Laneti'nin tamamını ölümlüler aleminin yüzünden kaldıracacağım. Buna yemin ediyorum ve kanla mühürlüyorum."*

"Lanet olası tanrılar aşkına," diye yüksek sesle nefes veriyorum ve büyük bir şok içinde gözlerimi kırıpıştırarak kendime dönüyorum.

Arati'den Miras Laneti'ni bozmasını istedim.

O da kabul etti.

Ben de pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdim. Bu da şu anlama geliyor... "Huzurumuzda küfrediyorsun! Neden, ben asla," diye gülüyor biri

masanın karşı tarafında.

Ben Cennet anılarımda kaybolmuşken, panteonun geri kalanının bu odaya girdiğini fark ediyorum. Birine bakıp aynı anda hem yabancı hem de tanıdık olduğunu hissetmek kafa karıştırıcı ama Arati, Koa, Galene, Raan ve Pheli'ye bakarken böyle hissediyorum.

Karşımda oturan Pheli neşeyle gülümsüyor. O gökyüzünün, değişimin, mutluluğun, umudun ve daha pek çok şeyin tanrısı. Teni gök mavisi, diğer tanrılardan daha kısa boylu, sağlam yapılı, gök mavisi gözlü ve saçlarına uygun kıvrıkcık sarı bir sakalı var.

Kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırırken gülümsemesi göz kamaştırıcıdır. "Aşağıda iyi iş çıkardın, canım!"

Dikkatim yanındaki tanrıya kayıyor. Bu daha uzun boylu ve güzel bir zarafete sahip. Koyu gece mavisi teni, ay ışığı rengindeki ciddi gözbebeklerine karşı çarpıcı. Üzerindeki beyaz cübbe sanki suyun altındaymış gibi hafifçe dalgalanıyor, uzun siyah saçları da öyle. Bana nazik, yumuşak bir gülümseme sunarken, onunla ilgili her şey ince ve narin.

Onu hatırlıyorum. Raan, okyanusların, ay ışığının, huzurun ve bir sürü başka şeyin tanrısı. Su üzerindeki hakimiyetiyle Everett'i bebekken buz yetenekleriyle kutsayan oydu. Hatta Raan'ın aylar önce bana Everett'i nazik ruhu nedeniyle tercih ettiğini ve elementalime güçlü yeteneklerinin gerektirdiğinden daha hafif bir lanet bahsettiğini söylediğini hatırlıyorum.

Koa da bir kadeh kaldırıyor. "Maven'a."

"Maven'a," diye yankılanıyor diğer tanrılar da kadehlerini indirmeden önce.

"Fate divine, bu iyi bir ambrosia!" Pheli hıçkırarak kadehlerden birinden daha dökmek ister. Raan elini sallar ve Pheli ne kadar dökmeye çalışırsa çalışsın, sıvı kadehine girmez. Güneş Tanrısı oflayıp puflayarak Ay Tanrısı'na bakar. "Sadece bir yudum daha. Kutlama yapıyoruz!"

Raan küçük, sevecen bir gülümsemeyle başını sallar.

"Evet, yeğenim, başardın. Amadeus'u yendin ve Cehennem'i özgürleştirdin," diye duyuruyor Arati, masanın başındaki ağzına bir tür Cennet meyvesi atarken, o da kadehini kaldırıyor.

Diğerleri beni daha fazla tebrik etmek için sıraya giriyor ama daha önemli anılar yeniden ortaya çıktıkça dikkatim dağılıyor.

Sonunda altın corruinum çiçeğinin açtığını fark ettiğim günü hatırlıyorum. İlahi statümden vazgeçip beşlime geri dönebilmek için onu zehirli bir iksire dönüştürüp içmekte tereddüt etmemiştim.

Altın sıvıyı içtiğimi ve yaşayıp yaşamayacağımdan emin olamadan göklerden düşerken hiç bilmediğim bir acı hissettiğimi hatırlıyorum.

O anıları silkeleyerek tekrar uyum sağlıyorum ve Arati'ye bakıyorum.

"Ee?" "*Yani* tam bir cümle değil," diyor yine ambrosia'sını yudumlarken.

"O zaman beynini kullan ve satır aralarını oku," diye karşılık veriyorum.

Vay be. Bu tepki ani bir tepki gibi geldi ve şimdi kendimi şirret hissediyorum. Gerçekten de Cennet'te geçirdiğim süre boyunca teyzemle o kadar çok tartıştım ki bu ikinci doğam haline mi geldi?

Koa ambrosia'sını tükürerek içiyor, boğazını temizliyor ve bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Tam olarak hatırlamıyor olabilirsin ama bunu defalarca konuştuk Maven. Tanrıların kraliçesine hakaret edemezsin. Sadece annenin hatırı için bile olsa biraz edepli ol."

Syntyché hiç istifini bozmadan, "Sanki umurumda," der ve kadehini yere bırakır.

Arati üçüzüne gözlerini deviriyor, sonra masanın başında duruyor, aynı anda hem yüksek, hem güzel, hem de vahşi. Bana doğru gülümsüyor.

"Pheli haklı. İyi bir iş çıkardınız. Şimdi senin bana ettiğin yeminin ikinci kısmını tamamlama zamanı, sonra da ben sana ettiğim yemini yerine getireceğim."

"Gerçekten de yeryüzündeki tüm lanetleri kaldıracak mısınız?" Aval aval bakıyorum. "Evet."

Bir şeyin farkına varıyorum ve gerilerek ona bakıyorum. "Limbo'nun kâhyasını bile mi?"

Arati onu rahatsız ediyormuşum gibi elini bana doğru sallıyor. "Bu konuyu yemin etmeden önce bile konuşmuştuk. O ölümlü karabasanın laneti diğerleriyle birlikte hafifletilmediği sürece hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini açıkça belirtmiştin. Yoksa Miras Laneti'nin sona erdirilmesi ve Araf'ın bakımının yaşayan tüm karabasanlara kaydırılması lehine yaptığınız tartışmaları hatırlamıyor musunuz?"

Sözleri biraz tanıdık geliyor. Haklı olduğunu anlamadan önce bir an kafamdan doğru anıyı seçmekte zorlanıyorum. Bu konuyu tam da bu odada tartışmıştık.

"Miras Laneti eski canavarları birleştirerek savaşlarını durdurmak için yapıldı. Dünyadaki tüm mirasçılar buna inanıyor ama bu manticore saçmalığı," diye belirtmiştim. "Galene'in kendisi bana kaderin eşleşmeleri seçtiğini söyledi. Miras Laneti uzun zaman önce daha vahşi mirasları evcilleştirmenin bir yoluydu. Onlara eşleşmelerini kabul etmeleri ve birlikte çalışmaları için bencilce bir neden verdi, ama şimdi mirasların insanlığına güvenmenin zamanı geldi. İlk elden deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, beşlinizi bulma dürtüsü artık mirasçıların içine o kadar işlemiş durumda ki, bunun üzerine bir de lanet eklemek çok saçma. Bu çağdışı bir şey."

"Peki," diye tersledi Arati beni. "Miras Lanetini kaldıracağım."

"Herkesten mi?"

"Evet. Yaşayan ve henüz doğmamış tüm miraslardan. O halde devam edelim."

Kan yemini etmek için elini kesmesine engel olmuşum. "Limbo'nun kâhyasının da serbest bırakılması gerekiyor."

"Ne? Hayır. Limbo'ya bakılmalı."

"Katılıyorum," diye omuz silktim. "Ama dünyada binlerce incubi var. Hepsi Araf'a girebilir. Neden hepsi bunu sürdüremiyor? Neden sadece bir tanesi acı çeksin? Eğer tüm lanetler ortadan kalkacaksa, bu yükün paylaşılması gerekir. Ya benim karabasanım da diğer tüm miraslarla birlikte özgür kalacak ya da bu kan yeminini hemen şimdi bırakacağım ve ruhunu Araf'a bağlayacak kadar aptal birini bulma konusunda bana bol şans dileyeceğim."

Biraz daha tartışmak gerekti ama Arati kabul etti.

Masanın etrafındaki altı tanrıya yeniden odaklandığımda rahatlama hissi beni sert ve hızlı bir şekilde etkiliyor. Hepsi beklentiyle beni izliyor ama içimde güçlü duygular kabarırken yüzümü dikkatle okunmaz halde tutuyorum.

Crypt'e bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağımı söyledim, çoktan bulduğumu fark etmemiştim.

İzinlerini almadan beşlimin kaderini kendiminkiyle birlikte Cehennem'e mühürlemiş olabilirim ama... pişman değilim.

Galene haklıydı. Buraya gelmek hayati önem taşıyordu.

"Pekâlâ," diye başımı salladım. "Ruhumu Nether'a mühürle."

"Yapacağım," diye omuz silkiyor Arati ve altın bir çatalla tabaklarından birine bir şeyler koyup tadına bakıyor. Yarı kendini beğenmiş yarı eğlenmiş bir halde gülümsüyor. "Ama önce bizimle yemek yiyeceksin. Bu sefer *giyinik* olarak."

Ona bakıyorum. "Ben yiyemem. Ya da içemem. Ya da hiçbir şey dokunamam."

Koa bana bakıyor. "Seni ölümlüler âleminde izlemekten keyif aldık ama Cennet'e ilk geldiğinde bize yaşattığın o korkunç sıkıntıya rağmen, seni... yani, seni özledik."

Galene, "Gelecekte bizi bu tür projeksiyonlarda ziyaret edeceksiniz, ancak sık sık değil," diye ekliyor. "Bu nedenle, dünyada bu kadar büyük değişiklikler yapmadan önce sizinle birlikte bu küçük kutlamanın tadını çıkarmamıza izin verin. Özellikle Syntyche burada olmanızdan çok memnun."

Beni kandırabilirdi. Sıkılmış gibi tabağında bir şeyler kaydırırken her zamanki gibi ifadesiz görünüyor.

Her neyse. Beşli grubumla sonsuza dek mutlu olmadan önce tanrılar benimle tek taraflı bir akşam yemeği yemek istiyorsa, sanırım buna katlanabilirim.

Tanrılar yemek yerken birkaç melek görkemli altın odaya giriyor. Enstrümanları kurmaya başladılar. Müzik çalmaya ve dans etmeye başlamadan önce içlerinden biri boğazını temizliyor.

"Akşam yemeği bir şovla birlikte geliyor," diye ekliyor Arati, bana sırtarak

"Ve tatlı!" Pheli sırtıyor, bir kadeh şarap daha yudumluyor. "Bir süre daha burada olacaksın canım ve biz bundan daha mutlu olamazdık."

Aman Tanrım. Bu sadece bir akşam yemeği ve gösteri değil. Buraya ilk geldiğimde onlara ektirdiklerimin intikamı. Bu kutsal sadistlerin, ben burada oturup birlikte akşam yemeğinin tadını çıkarmalarını izlerken böyle sıkıcı bir dans rutinini izlemek istemelerinin başka bir açıklaması olamaz.

Beni lanet bir bıçakla tıka.

BAELFIRE

Savaşın resmen sona ermesinin üzerinden NEREDEYSE TAM BİR GÜN geçti ve dünyaya yeniden renk gelmeye başladı.

Aptallar da öyle.

"Ama şimdi ne yapıyor?" diye soruyor muhabirlerden biri. "Herkes onu görmek istiyor!"

"Beşliniz yeni Ölümsüz Beşli mi?" "Bize Varlık'a ne olduğunu anlat!"

"Şimdi Nether'a ne olacak? Hâlâ yayılıyor mu?" diye bağırır bir başkası. "Gitti mi? Limbo ne olacak?"

"Dünyanın bundan sonra ne olacağını bilmesi gerekiyor!"

Hepsi birbirinin üzerine konuşuyor. Silas'ın yanında durup Everbound Kalesi'nin dışında toplanmış insanlardan, mirasçılardan ve Nether insanlarından oluşan devasa kalabalığa bakarken kameralar yanıp sönüyor.

Burası dün Galene onu bir tür transa soktukten sonra Maven'ın cesedini getirdiğimiz yer. Eşim sıkı korunan kalenin içinde, Crypt'in onu yakından koruduğu dairemizin içinde.

Varlık son nefesini verdikten ve Maven'ın annesi onun ruhunu aldıktan sonra her şey çok çabuk oldu. Silas'ın Hortlak ordusundan geriye kalanlar bu bölgedeki mezarlarına geri döndüler. Zebaniler ve canavarlar, artık ölümlüler diyarına doğru büyümeyen Nether'in daha derinlerine saklanmak için kaçtılar. Reformistler ve tüm müttefiklerimiz toparlanıyor, ölülerini gömüyor ve yas tutuyorlardı ama aynı zamanda kutlama da yapıyorlardı.

Dün Nether'da neler olup bittiği konusunda kafaları biraz karışık olsa da pek çok insan kutlamalara başladı. Reformistlerin lideri olarak annem, tıpkı bunun gibi yüzünde bir ton kamerayla uğraşıyor.

Herkesin soruları var ve sürekli bize geliyorlar. Bu kadar şey yaşamışken odayı okuyamamaları ve bizi rahat bırakmamaları çok can sıkıcı. Özellikle de Maven'ın şu anki durumu dışında neredeyse hiçbir şey düşünemezken.

Tanrılarla konuşurken hâlâ bilinci yerinde değil. Bu da beşlimin son derece gergin olduğu anlamına geliyor, bu da Everett'in ona yanlış bakan herkesi dondurmaya devam ettiği anlamına geliyor, Silas yine aklını kaybetmekten bir nefes uzakta, Crypt her zamanki gibi bir kabus ve Maven'dan ayrı olmaktan bıktım.

Dostuma ihtiyacım var. Tüm bu kaostan sonra ona sarılmak ve onu arzulamak için o kadar çaresizim ki canım acıyor.

Sonunda Silas öne çıktı ve herkesin dikkatini çekti. Eldivenlerini ayarlıyor. Muhtemelen onları giymesi iyi bir şey - pek çok insan onun bir büyücü olduğunu zaten biliyor ama şu anda pek çok Nether varlığı öldürülüp Nether'e geri sürülürken, insanlara neler yapabileceğini hatırlatmaması akıllıca olur.

"Tarihteki her büyük değişimde olduğu gibi, her şey oturana kadar pek çok şey belirsiz kalacaktır. Bilmeniz gereken tek şey Varlığın öldüğüdür," diye duyurdu.

Kalabalıktan nefes sesleri yükseliyor ve yüzüne hızla bir mikrofon tutuluyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Tanrım, bu insanlar ne kadar da hak sahibi. Hepsini ateşe versem gerçekten o kadar kötü mü olur?

Silas, derimin altında titreyen mavi alevleri gördüğünde telepatik olarak bana öfkелendiğimi hatırlatıyor.

Hadi şu işi bitirelim ve ona geri dönelim, diye homurdanıyorum.

Onunla bu işi birlikte halletmeye karar vermemiz iyi oldu çünkü sinir bozucu ama masum bir insan şu anda Crypt'in ya da Everett'in suratına bir şey fırlatsa ölmüş olurlardı.

Çılgına dönmüş bir insan "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" diye sorduğunda sabrımın daha iyi olduğunu söyleyemem.

Silas'ın ifadesi beni neredeyse güldürüyor. Adama aptalmış gibi bakıyor ve sivri kulaklarını işaret ederek yavaşça telaffuz ediyor. "Ben *Fae*'yim. Yalan söylemekten aciziz."

"Peki *fae*'lerin yalan söyleyemeyeceğine dair somut bir kanıtınız var mı?" diye soruyor insan, sanki büyük bir şey yakalamış gibi.

Beyinsizliğin Hortlaklara mahsus olduğunu sanırdım, diye bağın içinden homurdanıyor. Yüksek sesle gülmemeye çalıştığımı görünce ofluyor. *Hıyar. Sıra sende.*

Güzel. İç çekerek mikrofonu yüzümüzden uzaklaştırıyorum ve buradaki herkese bakıyorum. "Bakın, Varlık bir kapı çivisi kadar ölü. Yarım beyni olan herkes Ayaklanma sırasında kaybettiğimiz şeyleri yeniden inşa etmeye başladı.

Nether'da neler döndüğünü henüz bilmiyoruz ama öğrendiğimizde Reformist Konsey resmi bir açıklama falan yapacaktır. O zamana kadar, bakıcımın değerli ismini sizin lanet olası manşetlerinizde görmesem iyi olur."

"Peki ya-" diye mızızlanmaya başlayan bir başkası yüzüme bir mikrofon daha tutuyor.

İçimdeki ejderha benimle aynı anda homurdanıyor, anlamadıkları için sinirlenmenin ötesinde.

Geri döndüm, Everett bağ aracılığıyla hepimizi bilgilendirdi. Altı tanrıya da şükürler olsun. Bu bizim işaretimiz.

Hararetli acıyı görmezden gelerek ateş püskürüyorum ve lanet mikrofonu ateşe veriyorum. Ben herkese ters ters bakarken muhabir bağırıp mikrofonu düşürüyor.

"İşte bu kadar. Paylaşım zamanı sona erdi, ejderha yemi olmadan önce Everbound arazisinden defolup gidin."

Yanıp sönen ışıklar bir an için çığına dönüyor, muhabirler az önce aldıkları küçük güncellemeyle buradan canlı çıkmaya hevesli bir şekilde uzaklaşıyorlar.

Biz kaleye geri dönerken Silas, "Sakinliğini korumanın yolu," diye homurdanıyor.

O nasıl? Büyük çift kapılar arkamızdan kapanırken ve koridorlarda aceleyle ilerlerken telepatik olarak soruyorum.

Hâlâ tanrılarla iletişim halinde olan Crypt törpülemeyi başarıyor.

Sesi bok gibi çıkıyor. Gerçekten zayıf bir bok gibi. Galene, Maven'a her ne halt ettiyse yaptıktan sonra karabasan yere yığıldı ve ben de onu buraya kadar taşımak zorunda kaldım.

Eski beşli dairemize adım atıp Maven'ın odasına girdiğimizde, Kâbus Prensi daha önce olduğu gibi ateşli ve bitkin görünüyordu. Maven'ın yanında yatıyor, alnında boncuk boncuk terle ona bakıyor. Herhangi bir izi kalıp kalmadığından emin değilim ama acı çektiği çok açık.

Everett de çoktan odaya girmiş, yatağın yanında oturuyor ve elinde tuttuğu okuma gözlüğüyle durmadan kıpırdanıyor. Dikkati bize ve tekrar bakıcımıza yöneliyor. "Tam zamanında."

Eşim huzur içinde dinleniyor gibi görünüyor, ama ruh projeksiyonunun bu kadar uzun süredir Cennet'te olması beni çok rahatsız ediyor. Beşimiz arasında gelişen bağı hâlâ hissetmiyor olsaydık, şu anda dünya yanıyor olurdu.

"Nasıl geçti?" Silas Everett'e soruyor ama kırmızı bakışları Maven'da kalıyor. "Kasaba resmen donmamış," diye esniyor Everett.

Küçük tanrıçamız bu transa girdiğinden beri hiçbirimiz uyumadık.

"Peki ya avlulardaki tüyler ürpertici buz heykelleriniz? Onları da çözecek misin?" diye sordum.

Omuz silkiyor, yaralı yüzünü ovu st rurken kayıtsız. "Belki daha sonra. Onu tekrar bırakamam. Çok uzun sürüyor."

Crypt'e bakıyorum, nefes alışının ne kadar düzensiz olduğunu fark ediyorum. "Hey. Stalker Boy. Bilinçaltında bir şey görüyor musun?"

Uzanıp siyah saçlarından bir parçayla oynuyor. "Uyumuyor, bu yüzden bilinçaltına giremiyorum. Hissedemiyorum."

Bir  ks r k nöbetiyle Maven'dan uzaklaşıyor.  ks r rken çıkardığı kanı görünce irkiliyorum ve sonra g  s  tıkırdayarak nefes almaya  alı ıyor.

Hay sikeyim. Kötü durumda. Ne kadar ömrü kaldığını bile bilmiyorum. "Bir i ne daha ister misin?" Silas sonunda ciddi bir şekilde soruyor.

"Defol git, Crane," diye inliyor Crypt, yüzünü siliyor ve yüzünü buru turuyor.

Bir an için hepimiz sessiz kalıyoruz ama sonra dairemizin  n kapısının dışından gelen en ufak sesi duyunca başımı e iyorum. Burada başka kimse duymuyor ama Maven'ın kalbine yeniden ba landı ımdan beri diğer her şey gibi  ekil de i tiren duyma yetimin de g  lendi ine yemin edebilirim.

"Geliyor," diye uyarıyorum diğerlerini. Diğerleri sinirlenerek küfrediyor.

Hiçbirimiz başka birinin dairemize yakla ı ını duydu umuzda  a ırmıyoruz. Neredeyse son yirmi dört saat, Kenzie ve be lisi, Harlow Carter, Asher Douglas, annem ve be lisi ve neredeyse bir düzine başka kişi de dahil olmak üzere, yeni kurulan Reformist Konsey'in çeşitli üyelerinin aralıksız ziyaretleriyle doluydu.

Yatak odasından çıkıp  n kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açmaya ve her kimse ona defolup gitmesini söylemeye hazırım. Ama kapıyı a ı ımda, sıcak karamel rengi saçları, iri kahverengi gözleri ve yüzünün yarısını kaplayan pembe benekli doğum lekesi olan genç bir kadınla kar ıla ınca duraksıyorum. Elinde bir tür muska tutarken ve boğazını temizlerken çok gergin görünüyor ve arkama bakıyor.

"Bunun bu kadar kötü bir zaman olduğunu fark etmemi tim. Özür dilerim. Daha sonra gelip Everett'le konu abilirim."

Ka larımı  atıyorum. Kötü bir zaman, ama bunu ben söylemedim, o zaman nasıl-

Everett kapı aralığında yanımda beliriyor ve sanki dünya onun altından kayıp gitmiş gibi görünüyor. Çok içinde sertçe nefes veriyor.

"Heidi?"

Whoa. Dur bakalım. Bu onun kız kardeşi mi?

Aralarına baktım, kafam karışmıştı. Everett'in uzun boylu ve soğuk görünümlü olduğu yerde, kız kardeşi minyon, kıvrımlı ve kardeşine rahatlamış bir şekilde gülümserken sıcak. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Everett onu kucaklayacakmış gibi daireden dışarı adımını atıyor ama Heidi geri çekiliyor ve sanki onu uzaklaştıracakmış gibi tılsımı tutuyor.

"Yapma! Üzgünüm, sen değilsin. Uzun hikaye ama..." Merakla bakmadan önce yüzünün sol tarafını işaret ederek onunkini gösteriyor. "Acıdı mı?"

Everett elini tekrar indirmeden önce neredeyse yara izini kapatacağı. "O zamanlar. Şimdi iyi."

"Çok özür dilerim. Bu kadar acı verici bir anıyı gündeme getirmek istememiştim. Ve sevgili tanrılar, şu anda bakıcın yüzünden zaten çok streslisin, çok yorgunsun ve hayal kırıklığına uğramışsın ve beşliniz çok fazla mücadele ediyor ve-"

"Yaşıyorsun," diye nefes alıyor Everett, aşırı korumacı bir ağabeyin yoğunluğuyla onu inceleyerek. "Nasıl?"

"Bu uzun bir hikaye. En iyi arkadaşım bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağladı," diye ekliyor, gömleğinin eteğiyle oynamadan önce yüzü bir anlığına düşüyor. "Ve... şey, buraya iki nedenden dolayı geldim. Birincisi, beni kaleden çıkardıkları için bakıcınıza ve Crypt DeLune'a teşekkür etmekte."

"Ne? Kale mi?"

Uh oh. Görünüşe göre Frosty anevrizma geçirmek üzere.

Heidi sert bir şekilde irkiliyor, sanki adamın korkusu ona fiziksel olarak saldırıyormuş gibi büyük bir adım geri atıyor. Everett bunu fark edip küfrediyor, derin ve sakinleştirici bir nefes alıp Heidi'nin elindeki tılsıma bakıyor.

"Sönümleme tılsımını kaybetmişsin."

"Lichler alıp götürdü," diyor belli belirsiz.

Everett burnunu sıkıyor, kendini kaybetmemeye çalışır gibi iki derin nefes daha alıyor. "*Likenler*. Likenlerin yanındaydın. Tamam."

Heidi gülümsüyor ama zoraki bir gülümseme. "Şimdi iyiyim. Gerçekten iyiyim. Yardımcı olacak başka şeyler bulacağım. Ve bunun gerçekten kötü bir zaman olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden seninle konuşmak istediğim diğer şey hakkında daha sonra geri geleceğim, çünkü bu biraz büyük. Ben sadece..." Tekrar sözünü kesiyor, kapı aralığından arkamıza bakarken kaşları çatılıyor. "Vay canına. *Gerçekten çok* sinirli. Her şey yolunda mı?"

Bekle. Şu anda Maven'ın duygularını hissedebiliyor mu?

"Sen bir empatsın," diye fark ediyorum, daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Heidi yine kıpırdanarak başını sallıyor.

"Bana başka neler hissettiğini söyle," diye bastırıyorum, eşim hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı için çaresizce.

Everett'in kız kardeşi tereddüt ediyor, tılsımı göğsüne yakın tutuyor. "Bu çok fazla bloke ediyor, bu yüzden küçük duyguları algılayamıyorum, ama... sabırsızlanıyor gibi görünüyor. Ayrıca gerçekten mutlu, sanırım ama umutlu bir şekilde. Sanki dört gözle beklediği iyi bir şey varmış gibi."

Bu tekrar tam anlamıyla nefes almam için yeterli oldu, iyimserlik sistemime doldu. Heidi'ye teşekkür edip ön kapıdan çıkıyorum ve Maven'in odasına dönüyorum. Everett onunla konuşmasını çabucak bitirip bize katılıyor ve yatak odasında volta atmaya başlıyor.

Silas yatağın yanındaki sandalyeden bize bakıyor. "Kimdi o?"

"Everett'in kız kardeşi," diye açıklıyorum.

"Heidi," diyor Crypt, Maven'in yanında hırıltılı bir şekilde nefes alırken hâlâ bitkin. "Demek sonunda hayatta kalmış. Güzel."

"Bir noktada bana kız kardeşimi nereden tanıdığını söyleyeceksin," diye uyarıyor Everett, Crypt'e ters ters bakarak.

Crypt tekrar hırıltılı bir öksürük krizine girmeden önce, "Hayatının bu kısmını seninle paylaşmadıysa, paylaşmak benim işim değil," diye söyleniyor. Acı içinde tıslıyor, ağzındaki kanı siliyor ve kalp atışlarını dinlemek için başını Maven'in göğsüne koyuyor. "Ben uyuyacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Uyuyamadığını sanıyordum."

Karabasan şaşkınlığıma cevap verme zahmetine girmeden gözlerini kapatıp mırıldanıyor: "Eğer tanıçamız o güzel gözlerini tekrar açana kadar dayanamazsam, ona bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi dinlenme olduğunu söyle."

Odadaki sessizlik her geçen saniye daha da ağırlaşıyor. Silas ve ben Maven ve Crypt'in yatakta hareketsiz yatışını izlerken Everett volta atıyor. Umarım Kabus Prensi sadece uyuyordur. Sanırım hala nefes aldığını görüyorum ama emin olamıyorum. Sadece ateşli ve solgun görünüyor ve...

"Siktir," diye mırıldandım. "Gerçekten ölüyor, değil mi?"

Silas parmak uçları kararmış ellerini inceliyor. "Evet."

"Ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

Başını sallıyor.

Lanet olsun, bu Maven'ın canını çok yakacak. Lillian yüzünden yıkıldığını görmek tam bir işkenceydi ama şimdi bu mu? Crypt'in Araftan çıkıp bizi sürekli kızdırmak için ortalıkta olmayacağı fikri de cabası.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, beşlimiz cidden bir daha asla tamamlanamayacak mı?

"Şu lanet olası karabasan," diye mırıldanıyor Everett, adımlarını durdurup yüz.

Göğsünün ortasındaki yeni yara izinin ucu Amadeus'un kalbini sökmesinden arta kalan gömleği. Silas'tan hâlâ yara izini iyileştirmesini istemedi ve yüzüne bakarak, çılgınca bir tahminde bulunacağım ve artık nasıl görüldüğünü gerçekten umursamadığını söyleyeceğim.

Biraz daha zaman geçiyor. Sonunda daha fazla dayanamıyorum ve ağzımdan kaçırıyorum: "Ya Maven kötü haberlerle geri dönerse? Ya da ya tanrılar onun tekrar ölümlüler diyarına dönmesine izin vermezse?"

Silas, "Cennette kalamaz," diye savunuyor. "O varoluş düzleminden düşmek için kendini ölümlü yaptı ve ölümlülerin oraya gitmesine izin verilmiyor. Galene ruhunun geri döneceğini söyledi."

"Ayrıca *son derece aceleyle* dedi ve bu açıkça lanet bir yalandı," diye homurdanıyorum.

Everett kollarından birini arka arkaya altı kez düzeltiyor. "Kan yeminini yerine getirmesinin bu kadar uzun sürmesi hoşuma gitmiyor, her ne ise."

Hiçbirimizin bilmediği bir şey üzerine yemin ettiğini hatırlatan bu eğlenceli küçük hatırlatma kusma isteği uyandırıyor. Everett'le birlikte odada volta atmaya başlıyorum, derimin altındaki sıcaklığı ve beni bu boğucu sabırsızlığı yakmak için yer değiştirmeye ve uçmaya iten huzursuzluğu görmezden geliyorum.

Saatler geçiyormuş gibi geliyor, ama muhtemelen en garip şey gerçekleşmeden önce sadece birkaç dakika daha var. Perdelerin arasından sızan sabah ışığı aydınlanırken etrafımızdaki hava basıncı değişiyor. Tüm vücudum, büyücüler yakınımda güçlü bir büyü yaptıklarında hissettiğim duyguyla karıncalanıyor.

"Bu kutsal büyü," diye fark ediyor Silas, ayağa kalkarken. "O kadar güçlü ki. Dışarıda tanrılar seviyesinde büyü yapılıyor."

Telaşla perdeleri açıyorum ki neler olduğunu görebilelim.

Beşli dairemizin en yüksek noktasında, Everett'in Everbound'un çok dışında inşa ettiği erimeyen duvarların manzarasına sahibiz. Everbound'daki dünya

Mesafe gri ve renksiz, bu da Nether'in erişiminin oraya kadar uzandığının kanıtı-ama biz izlerken göklerden ışıklar yağmaya başlıyor. Gün ortasında bir meteor yağmuru gibi, binlerce kutsal büyü dalları yeryüzüne düşüyor.

Bir ışık huzmesi aniden yön değiştiriyor, hiçbirimiz tepki vermeden pencereden geçip Crypt'ın hareketsiz bedenine saplanıyor.

Crypt soluk soluğa ayağa fırlıyor ve sanki yanıyormuş gibi kıyafetlerini çıkarmak için çabalıyor.

"Az önce ne oldu lan?" Kalbim küt küt atarak soruyorum.

Karabasan gömleğini yere fırlatıyor ve hepimiz iri gözlerle derisinde su yüzüne çıkan mürekkep gibi dönen işaretlerin yeniden ortaya çıkışını izliyoruz. Hem açık hem de koyu işaretler yerine, bunlar vücudunu bir kez daha kaplarken sadece koyu renkte.

Crypt ellerini kaldırıyor, kollarının ve avuçlarının her yerinde kıvrılan işaretleri görüyor ve bize geniş mor gözlerle bakıyor.

"Ben... bir şeyler değişti," diye nefes alıyor ve Maven'a şaşkınlıkla bakıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kızımız tanrılardan bazı ağır taleplerde bulunuyor."

"Ne demek istiyorsun? Lanetin geri mi döndü?" Everett hepimiz gibi kafası karışmış bir halde soruyor.

Kabus Prensi yeni işaretlerini inceliyor. "Hayır. Artık Limbo'nun kâhyası olmadığımı hissediyorum."

Silas gözlerini kırptırıyor. "Ama nasıl? Lanetinin kırılmaz olduğunu sanıyordum. Seni öldürüyordu."

"Öyleydi," diye mırıldanıyor Crypt, pencereden dışarı bakarken bize katılmak için yataktan kayıyor. Gökten ışıklar yağmaya devam ederken düşünceli. "İşte bu yüzden küçük tanrıçamızın önemli bir kozmik müdahale yaptığından şüpheleniyorum."

Göksel ışık gösterisi, görüş alanımızdaki her şeyde bir enerji dalgalanması oluşmadan hemen önce sona eriyor. Everbound Ormanı'ndaki ağaçlar az önce olan şeyin gücüyle hafifçe eğiliyor, kale titriyor ve göğsümün içinde bir şey yarım anlığına hafifçe yanıyor.

Yemin ederim ki tüm renkler bir anda daha da parlaklaşıyor ve her şey kıpırdamadan duruyor.

Az önce her ne olduysa, parmağımı koyamadığım farklı bir şey var.

"Dört seksi kığın görüntüsüyle uyanmanızı şiddetle tavsiye ederim," diye esniyor Maven arkamızdan.

Tanrılara şükür.

Hemen onun üzerine çıkıyorum, kollarımı omuzlarına koyarak ona sarılıyorum, böylece eşimi derin ve sert bir şekilde öpebiliyorum. İçimi kemiren gergin endişe, o da beni öperken nihayet yok oluyor, dudakları dünyanın en güzel gülümsemesine dönüşüyor.

İşte benim Boo'm, diye telepatik olarak iç geçiriyorum, kokusunu ve varlığını içime çekiyorum.

Silas yanımıza geliyor, onu öpmek için beni üstünden itiyor ve sonra Crypt ikisinin arasında beliriyor, Silas'ı geri iterek Maven'ı kollarıyla sıkıca sarıyor.

"Onu hırpalamayıcı bırak," diye homurdanan Everett, gülmekte olan Maven'ı hızla bir köpek yığınına dönüşen yerden çekip çıkarıyor ve ayakları üzerinde sabitliyor.

Yüzünü incelemeden önce onu nazikçe öpüyor. İfadelerinden telepatik olarak onu kontrol ettiğini anlamak çok kolay ve eminim ki eşim de onu kızdırmak için araya biraz hastalıklı kuru mizah katarak ona güven veriyor.

Bakıcıma sarılmaktan başka bir yerde olmaya hazır olmadığımından, yataktan atlayıp ona arkadan sarılıyorum ve ona gülümsüyorum. "Pekala, Boo. Önümüzdeki on beş dakika boyunca bize az önce ne olduğunu ve neden bütün bir gün boyunca Cennet'te olduğunu anlatacaksın-"

Göz kırıyor. "Bu bütün bir gün müydü?"

"Evet. Ve bu çok uzun bir süre, bu yüzden işin özünü anladığımızda, seni saatlerce becermeden önce seni yıkıyor, besliyor ve muhteşem kıcını şımartıyoruz," diye açıklıyorum.

"Bu planı destekliyorum," diye sırtıyor Crypt.

Everett ve Silas aynı anda, "Üçüncüsü," diyorlar.

Maven gülümsüyor ama aynı zamanda şaşkınlıkla etrafına bakınırken kafası karışmış gibi görünüyor. "Cuttrina nerede?"

Şu andan itibaren ona ihtiyacı olan her şeyi ve her şeyi sağlamaya hevesli bir şekilde yatak odasından fırlıyorum ve bir saniye sonra geri dönüp eşime son derece keskin eteryum bıçağını uzatıyorum. Bıçağa dokunduğu anda, bıçak parlarken keskin bir nefes alıyor. Gözleri odaktan çıkıyor ve sonra birkaç kez kırıştırıyor.

"Oh, lanet olsun."

"Eee?" Silas gergin bir sesle kontrol ediyor, onu yatağa geri çekip kendine yakın tutuyor. "Kan yeminin neydi, *sangfluir*? Bize ne söyleyeceksin?"

özledim."

Maven siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve tereddütle aramı z a bakıyor. "Kahretsin. Kaderinizin içine ettim. Hepiniz kızmış olabilirsiniz."

Everett kararlı bir şekilde, "Sadece sizi tehlikeye atarsak kızarız," diyor.

Hepimiz başımızı sallayarak onaylıyor ve onun açıklamasını bekliyoruz.

Maven'ın güzel, unutulmaz gözleri bir an için bana takılıyor ve iç geçiriyor. "Arati'ye ettiğim kan yemini Araf'ı temizlemek, onarmak ve... yönetmek içindi. Ruhum hayatımın sonuna kadar oraya bağlı kalacak."

Bu sözler kafama dank edince topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Vay anasını."

"Ben de benimkiyle birlikte sizin ruhlarınızı da Nether'a bağladım," diye ekliyor boğazını temizleyerek. "Benim hatam."

"Tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyor Everett, rahatlamış gibi onun ve Silas'ın yanındaki yatağa oturuyor. "Bunu tek başına yapmayı kabul ettin diye endişelenmişim. Güzel."

"Çok iyi," diye sırtıyorum. "Sana bağlı olduğum sürece, Yağmur Bulutu, kan yemininin bundan ibaret olmasından gerçekten çok mutluyum."

Yüzünde güzel ve muzip bir gülümseme beliriyor. "Hepsi bu değildi."

"Tanrılar aşkına," diye yüzünü buruşturur Silas. "Lütfen bana yemin etmediğini söyle."

daha fazla."

"Etmedim. Ama Arati Miras Laneti'ni kalıcı olarak kaldıracığına yemin etti ve az önce de bunu yaptı."

Bekle.

Bekle, bekle, bekle.

"Ne?" Aval aval bakıyorum.

Şok olmuş yüzlerimiz paha biçilemez olmalı, çünkü Maven gerçekten gülüyor. Bu ses muhteşem ama tek düşünebildiğim bunun ne anlama geldiği. Eğer Miras Laneti kalkarsa... lanet olsun, bu türümüzün varlığının değişmek üzere olduğu anlamına gelir. Bu yeni bir sayfa açmak gibi bir şey; hayatlarımızı Divide'da feda etmek zorunda kalmadan nihayet ölümlüler âlemine ait olma şansı.

Maven az önce tüm kuralları yeniden yazdı.

"Kardelen," diye nefes aldı Everett, başını sallayarak. "Bu..."

"Çok fazla," diye kabul ediyor. "Arati ilk başta bundan hoşlanmadı ve bu da tanrıların bazı değişiklikler yapması gerektiği anlamına geliyordu. Örneğin, Bölünme'yi tekrar inşa etmeyecekler. Bunun yerine, Cehennem'e tek bir Geçit yapacaklar. Amadeus artık Nether'ı yozlaştırıp terörize etmeyeceği için, çok daha az gölge şeytan ölümlüler âlemine kaçmaya çalışacak. Nether'dan biz sorumlu olacağız ve herhangi bir şeyin kaçmasını engellemek için Geçidi biz koruyacağız."

Maven duraksıyor ve dikkati Crypt'e kayıyor, sonra da usulca gülümsüyor. "Bu aynı zamanda Limbo ile ilgili bazı şeyleri değiştirmek anlamına geliyordu. Artık kâhyalar yok."

Yutkunuyor. Kabus Prensi'ni hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim.

"Sevgilim..."

"Tüm inkübiler Limbo'ya bakma yükünü eşit olarak paylaşacak," diye açıklıyor ve onun yanağını öpmek için hareket ediyor. Yeni işaretlerini izlemek için elini kaldırıyor ve hayranlıkla izliyor. "Syntyche tüm kuluçkaları işaretleyeceğini, böylece çağrıyı anlayacaklarını söyledi, her ne demekse."

"Bunlar yağmur gibi yağdığını gördüğümüz diğer ışıklardı," diye fark ediyor Silas, şaşırmış bir halde.

Hepimiz şaşırmış durumdayız.

Maven başını sallayarak tekrar Crypt'e baktı. "Ama senin işaretlerin farklı. Seninkiler Geçit'e bağlı. Artık Limbo'yla ilgilenmek zorunda değilsin ve lanetli değilsin. Sen-" Derin bir nefes almadan önce sesi kesiliyor ve ona tamamen kendisine ait olan o şiddetli kararlılıkla bakıyor. "Ölmüyorsun. Buraya kadar hiçbirinizi kaybetmek için gelmedim ve şimdi geriye kalan tek şey sevdiğim adamlarla geçireceğim bir ömür."

Eriyip gidiyorum.

Tüm bu aşırı değişim, hepsi daha iyisi için. Hepsi eşim sayesinde. Az önce kim bilir kaç miras için ne kadar çok şey yaptığını biliyor mu merak ediyorum ve bunu bizi düşünerek yaptı.

Silas da gülümsemeye karşı koyuyor. "Tanrılar aşkına, sana tapıyorum. Kaderimizin sonuna kadar beni çıldırtabilirsin ama bunun her anını senin değerli kanını arzuladığım kadar şiddetli arzulayacağım."

Maven fae'nin hastalıklı aşk itirafına gülümsüyor ve ardından hepimize ciddi bir bakış fırlatıyor. "Artık Nether'a zincirliyim, ama sormadan varlıklarınızı benimkine örmem adil değildi. Ruhlarınızla takas yaptığım için özür dilerim."

Gülüyorum. "Hayır, değilsin."

"Haklısın. Y a p m a y a c a ğ ı m . Yine olsa yine yaparım çünkü hepiniz *Benim.*"

Hepimiz aptal gibi sırtıyoruz. O kadar mutluyum ki, bakıcımızı Crypt'in yanından alıp kollarımın a r a s ı n a aldım ve dudaklarına yapıştım.

"Evet, senin seksi, ebediyen sahiplenici tarafınla aramızın iyi olduğundan eminim, Boo."

"Son kez söylüyorum, o lakap öldü."

"Hayır," diye sırtarak burnunun ucunu öpüyorum.

Everett ayağa kalkıp elini beyaz saçlarında gezdirirken gülümsemesi düşünceli bir ifadeye dönüşüyor. "Nether'ı temizlemek ve korumak için gölge şeytanlarla savaşmamız gerekecek, değil mi?"

"Ben yapacağım. Siz dördünüz ne isterseniz yapabilirsiniz. Fotoğrafçılık da dahil," diye ekliyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

Aman Tanrım.

Decimus bölgesindeki odamda ona geçmişteki tutkumdan bahsettiğimde eşim beni bir kitap gibi okumuştı. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Seni gerçekten çok seviyorum," diyebildim.

"Benim sevdiğim kadar değil," diye sırtıyor Crypt ona. "Ve Nether'ı iyileştirme hayatımız sona erdiğinde, cesetlerimiz el ele çürüyene kadar senin yanında kalacağım."

Maven bu tüyler ürpertici düşünce sanki gelmiş geçmiş en romantik düşünceymiş gibi gülümsüyor. Beni öpüyor. Everett beni yatağa doğru itene kadar onun öpücüğüne kendimi iyice kaptırıyorum.

İpucunu anladım.

Bakıcımızı yatağa bırakıp, Crypt kıyafetlerini nazikçe çıkarmaya başlarken onu öpmeye devam ediyorum. Everett onun çıplak vücudunu görünce inlerken Silas çoktan soyunmaya başlamıştı. Geri çekildiğimde Maven'ın nefesi kesilmişti, güzel, karanlık bakışları yüzümü bir yemin gibi hissettiren sevgi dolu bir sahiplenmeyle tüketiyordu. Bir söz gibi. Bir lütuf.

Hepiniz benimsiniz.

Kahretsin, evet, kabul ediyorum, koruyucumu tekrar öpüyorum.

EPİLOG

MAVEN

Crypt'in uyandığında benim çoktan başladığımı fark ederek kontrolünü kaybetmesinden ASLA BIKMADIM.

Öfkeli bir somnofili eğilimi olan biri için, alıcı tarafta olmaya doyamıyor. Onun ilham perisi olmak her şeyi daha da güzelleştiriyor çünkü her birimizin bilinçaltı arzu, saplantı ve şiddetli ihtiyaçların samimi bir potasında eriyor.

"*Siktir,*" diye ısııyorum, Crypt içime daha da sert girdiğinde nefes nefese kalıyorum.

Bir saattir bunu yapıyoruz ve onu neredeyse ağzımla bitirdiğime uyandıktan sonra hâlâ sakinleşmedi. Şimdi hızı sert ve cezalandırıcı, o lanet olası *harika* piercingler beni tüm doğru yerlere sürterken her vuruşta ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Boynuma doğru kırık bir şekilde inerken eli başımı kavırıyor. Ayaklarım kulaklarıma yakın bir yerde çünkü beni lanet bir simit gibi katlıyor ve yapmazsa ölecekmiş gibi beceriyor.

Karnımda bir orgazm daha hissedip sıkılaştığımda, bilinçaltım onunkinin içinde eriyip kendi evimizdeki bu rüya alanını bulanıklaştırırken onu öpebilmek için karabasanımın yüzünü sıkıca kendime doğru yönlendiriyorum. Crypt'in yoğun zevkinin benimkiyle birlikte sıcak ve hızlı bir şekilde arttığını hissettiğimde aramızdaki samimi ilham perisi bağı titriyor.

Tam kontrolünün kaybolduğunu hissettiğimde, Kabus Prensım aramızdan uzanıp klitorisimi öyle acımasızca ve lezzetli bir şekilde çimdikliyor ki, salıverilmem nefesimi kesiyor. Kendi keskin zevki benimkini takip edip bizi nefes nefese ve sayıklayarak bırakırken, titriyorum ve küfrediyorum, ona sıkıca sarılıyorum.

Tanrım, bundan hiç bıkmadım. Bu takıntıdan. Bu boğucu ihtiyaç. Tüm beşli takımım için sürekli yanımda.

Lafı açılmışken.

"Beni daha ne kadar oyalaman gerekiyor?" Sonunda tekrar kelimeleri kullanabildiğimde, Crypt'in boynuma ve çeneme tatmin edici öpücükler serpiştirirken sözünü keserek kontrol ediyorum.

Çekilmeden önce dudakları tenimde kıvrılıyor, gümüş benekli menekşe gözleri hınzırca parlıyor. "Gerçekten bu kadar belli mi ediyorum?"

"Hepiniz aşıkârsınız. Özellikle de Baelfire."

Bu sürprize öncülük edenin ejderha şekil değiştirenim olduğundan oldukça eminim çünkü o telefonuyla uğraşırken ben odaya her girdiğimde neredeyse yerinden fırlıyordu. Baelfire'ın son birkaç hafta içinde bana on yediden fazla farklı kek çeşidi tattırdığından bahsetmiyorum bile.

Ama beni uyaran tek kişi o değildi. Everett de kaçamak cevaplar veriyordu ve Silas da doğum günüm konusundan vebadan kaçır gibi kaçırıyordu. Ne zaman bu konuyu açsam, konuyu hemen yaklaşır Yıldız Yağmuru Arifesi'ne getiriyor - yalan söylemek zorunda kalmayacağı bir şey.

Zavallı Fae'm. Onun kıvrınmasını ve masum rolü oynamasını izlerken çok eğleniyordum.

Şimdi gün burada olduğuna göre, diğerlerinin beni uyumaya teşvik etmelerine ve Crypt'i iyi bir önlem için dikkatimi dağıtmak için burada bırakmalarına şaşırmadım. Onların savunmasına göre, benim karabasanım neredeyse her şey için mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Sürpriz bir parti de dahil.

Crypt mırıldandı ve beni tekrar öptü. "Doğruyu söylemek gerekirse, herkes bizi beklediği için diğerleri son on beş dakikadır telepatik olarak beni çarmıha geriyor. Boş zamanlarımda ilham perimin tadını çıkarmaktan bu şekilde vazgeçebileceğimi düşünmeleri gerçekten onların hatası."

Gülümsüyorum, boynundaki ve çıplak omuzlarındaki koyu renk girdaplı işaretleri takip ediyorum. İşaretleri artık Maine'de bir sahilde bulunan çok daha küçük bir Geçit'e uyumlanmış durumda. Güvenlik şefim olarak Crypt, düşmanca niyetleri olan herhangi biri ya da herhangi bir şey Nether'a girmeye ya da çıkmaya çalıştığında bunu ilk öğrenen kişidir, çünkü işaretleri ona haber vermek için yanacaktır.

Bu bizi diken üstünde tutacak kadar sık oluyor ama sakinleşiyor. Bugünlerde beşlimiz dışında çok az insan gölge şeytanları görüyor. Var olmayan Bölünme'nin ön saflarına gönderilen mirasçılar yok ve Everbound Üniversitesi artık sadece bir mirasçı veya atipik bir büyücü olarak doğduğunuz için savaş ve olası ölüm için eğitim alacağınız bir yer değil.

Bunun yerine, mirasçılar ve insanlar yeni ve eşit bir uyum yakaladıkça dünya da yavaş yavaş uyum sağlıyor. Mirasçılar, tıpkı diğer insanlar gibi, kendilerini ölümlüler aleminde bir hayata ve kariyere hazırlamak için ne isterlerse onu öğreniyorlar.

Üniversite. Her şeyin yerli yerine oturması zaman alacak ama ben kendiminkini çoktan buldum.

Burada, Nether'da, kibritlerimle birlikte. Zebanileri avlamadığım her saniyeyi onlarla birlikte geçiriyorum.

Bu benim kendi Cennet versiyonum.

Hey, Boo? Baelfire telepatik olarak kontrol ediyor, Crypt ile yaptığı konuşmadan duyduğu kızgınlığı gizlemeye çalıştığı belli. Seni rahatsız ettiği için Crypt'i eşek sudan gelinceye kadar dövsem ne kadar rahatsız olursun?

Dün gece sen de beni engelledin.

Üç röntgencin de gösteriden zevk aldığı için sayılmaz. Onların senden zevk almasını umursadığımdan değil, ama bu farklı.

Evimizin içinde benim dedikleri devasa odadaki beş kişilik yatağa oturdum. Everett burayı rekor bir sürede inşa ettirmek için torpil yaptı ve ellerini yağladı ve söylemeliyim ki, üst düzey zevkleri gerçekten işe yarıyor.

Eskiden güvenli sığınakları koruyan eteryum kalkanlarla çevrili bu evde artık lüks içinde yaşıyoruz. Burada herkesin kendine ait bir alanı var. Benim ana süitin dışındaki odam son derece minimalist, Baelfire'inki Nether'da çektiği manzara fotoğraflarıyla dolu bir stüdyo, Silas'ın sürekli denediği büyü ve iksirler için küçük bir laboratuvarı ve Everett'in de artık neredeyse hiç kullanmadığı bir eskrim odası var. Zamanının çoğunu iş için ve Nether insanlarına yardım etmek için başlattığı kâr amacı gütmeyen kuruluş için burası ile ölümlüler diyarı arasında gidip gelerek geçiriyor.

Ama onca alana ve ekstra odalara rağmen hepimiz burada uyuyoruz. Ve burada sevişiyoruz.

Söylemeye gerek yok, burası benim en sevdiğim oda. Gerçek bir eve sahip olmak hâlâ garip olsa da, burayı seviyorum. Özellikle de burada sadece benim beşlim olduğu için. Pek rahat bırakılmıyoruz ama burası bizim kendi balonumuz.

Tabandan tavana cam pencerelerden birine bakarak, ruhumu bağladığım varoluş düzlemini seyrediyorum. Nether yavaş yavaş kendini iyileştirmeye başlıyor, daha az bükülmüş, daha az budaklı bitkiler büyümeye başladıkça renk geri dönüyor.

Özellikle de Everett'in özenle buraya taşıdığı serada, benim sahte mezar taşım ve Lillian'ın neredeyse her gün ziyaret ettiğim mezarıyla birlikte.

Ölüm Meleği, Baelfire bağdan sesleniyor. Seni kendim alabilirim.

Ejderhamla dalga geçmeden duramıyorum. *Bir saat önce hepiniz Crypt'in beni süpürüp götürmesini destekliyordunuz. Neden değiştin? Kaçırdığım bir şey mi var?*

Beni, diye ısrar ediyor hemen. Beni özlüyorsun. Stalker Boy'a söyle, kanepeyi bıraksın ve gelip bizi bulsun.

"Canoodling" hala yasaklı bir kelime, ona hatırlatırım.

Bunu kullandığım için beni sonra cezalandır ve o tatlı kışını buraya getir.

Crypt sanki bu dünyanın en büyük rahatsızlığıymış gibi iç geçiriyor ve ayağa kalkmama yardım etmeden önce ellerini fırsat bulduğu her yerde gezdirip çenemi öpmeye devam ediyor.

İçimi çekmek için Crypt'ten uzaklaşıyorum. "Sadece bizim beşlimiz olmayacaksa kıyafet giysem iyi olacak."

"Ya da bir gösteri yapmalısın," diye sırtıyor ve sonra kaşlarını çatarak başını eğiyor. "Gerçi Frost seni çıplak gördüğü için Baird beşlisini yok edebilir. Decimus ailesini de."

Sırtarak, temizlenip giyinmeden önce onu bir kez daha öpüyorum. Birkaç dakika sonra, savaş botlarımdan birini bağlarken, Baelfire odaya giriyor ve intikam almak için Crypt'in koluna sert bir yumruk atıyor, bu da karabasani güldürüyor. Uzun boylu ejderha şekil değiştiricim yakışıklı yüzünde parlak bir gülümsemeyle önümde durdu.

"Gelin kraliçem. Sizin için küçük bir şeyim var."

"O senin *küçük şeyini* çoktan gördü Decimus, bu konuda onu pek çok kez hayal kırıklığına uğrattın," diyor Crypt, başka bir yırtık deri ceketin içinde omuz silkerek.

Bunları yırtıp duruyor, bu yüzden cebimde sakladığım boşluğu beğeneceğini umuyorum. Birkaç ay önce büyüü doğru yapmak için birkaç deneme yapmışım ama en azından kutsal büyüü öğrenmeye başladım.

Baelfire homurdanıyor. "Evet, hepimiz ne kadar küçük olmadığımızı biliyoruz ve bu bahiste hepinizden çok öndeyim."

"Rüyada görürsün," diye alay ediyor Crypt.

Gülümsemeye karşı koyuyorum. Beni en çok kimin orgazm edebileceğine dair girdikleri iddiayı biliyorum. Son iddiaları gerçekten sinir bozucu olsa da, bunun ödülleri almayı umursamadığımı söylemeliyim.

Baelfire ve Crypt benimle birlikte evimizden çıkıp Nether'e doğru yürüyorlar. Geçit, evimizi çevreleyen koğuşlardan yaklaşık çeyrek mil uzakta.

Bu yüzden devasa, kemerli, sise benzeyen beyaz duvara yaklaşmamız uzun sürmüyor. Duvarın kenarları kutsal bir sihirle parlayan eteryumla çevrili ve beni kendine çekiyor.

"Hazır mısın?" Baelfire sırtarak elimi tutuyor. Başımı sallıyorum, sürpriz bir partiye hazırım.

Sorun şu ki, daha önce hiç sürpriz bir partide bulunmadım. Geçmişte doğum günlerimin çoğu Lillian ve benim aramda sessizce kutlandığından, nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

Bu yüzden kapıdan içeri adımımı atar atmaz bir ton insan "*Sürpriz!*" diye bağırınca gerçekten irkiliyorum ve Cuttrina'yı neredeyse yanımdan çekiyorum.

Crypt'in haklı olduğunu ve beşlimin, Baird beşlisinin, Decimus klanının ve Everett'in kız kardeşi Heidi'nin beni alkışlayarak ve tezahürat yaparak karşıladıklarını gördüğümde kalbim artık şoktan çarpıyor.

Lanet Maine'de Aralık ayı olduğu için herkes sıkı giyinmiş, ama birisi - muhtemelen Silas- burayı rahat bir alan haline getirmek için ısıtıcı büyüler yapmış. Uzakta fırtınalı gri denizlerin olduğu sahilde birkaç masa kurulmuş ve masalardan birinin üzerinde hediyeler kümelenmiş. Birkaç kuzgun yakınlara konmak için kanat çırpıyor ve beni gördüklerinde mutlu bir şekilde vıraklıyorlar. Henüz burada hayalet yok ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum çünkü Nether'da ya da ölümlüler âleminde nereye gidersem gideyim beni buluyorlar.

Everett hemen yanıma geliyor, şakağımı öpüyor ve trençkotunu iyice sarıyor. "Mutlu yıllar Kardelen."

Silas da geri kalanımıza katılmak için hareket ediyor, kızıl gözleri bana sırtırken büyülüyor. "Bu yıl yirmi dört orgazm olacağına inanıyorum."

"Yirmi bir," diye düzeltiyor Crypt. "Tanrıçamızı doğum günü orgazmlarına çoktan başlattım."

Baelfire homurdanıyor. "Onunla geride kalan ben olsaydım, daha fazlasına ihtiyacı olmazdı. Yani, yine de sana daha fazlasını verirdik," diye ekliyor bana sırtarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Siz dördünüz saçmalıyorsunuz."

"Gülünç derecede *aşık*," diye flört ediyor Bael, kaşlarını bana doğru zıplatarak. "May!" Kenzie mutlulukla ciyaklıyor, yaklaşan ilk misafir.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum yanlışlıkla karnını gördüğümde.

Onu son gördüğümünden bu yana yaklaşık bir ay geçti ve yemin ederim o şey iki kat büyümüş. Sanırım bu mantıklı, çünkü iki bebek

daha fazla yer kaplıyor. Kenzie ona baktığını görüyor ve beşli grubunun geri kalanı masalarından bana el sallayıp gülümserken kahkahalara boğuluyor.

"Hey, şimdi. Unutma, bir keresinde benim tanıdığın en seksi hamile kadın olduğumu söylemiştin. Buna sadık kalmalısın çünkü bu altı aydan sonra, bu küçük kasık cinlerini çıkarmaya çoktan hazırım. Ayaklarımı tekrar görmek ve her 16 saniyede bir işemek zorunda kalmamak istiyorum. Hey, sence önümüzdeki birkaç on yıl içinde mirasçıların profesyonel spor takımlarına katılmasına izin vermeye başlarlar mı? Eğer başlamazlarsa kendi liginizi falan kurmalıyız çünkü yemin ederim bu çocuklar kaburgalarımı futbol topu sanıyorlar ve ben de buna hazırım."

"İşte benim en sevdiğim baldızım!" Cace Decimus gülümseyerek yaklaşıyor. "Bugünlerde şeytan avı nasıl gidiyor?"

"Onları kolaylıkla katlediyor ve kanlarıyla Cehennem'in toprağını suluyor." Crypt gülümseyerek elimi sıkıyor.

Cace buna ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor ama Brigid Decimus ve beşlisi hemen onun arkasında, beni selamlıyor ve bir kez daha Declan'ın beşlisinin bir bebeği olduğu gerçeğinden bahsediyor. Bebek kesinlikle Declan'ın, yani Baelfire'in ejderha şekil değiştirenlerin doğurganlık sorununu çözmesi için Silas'a verdiği pullar işe yaramış. Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez, nihayet bir ejderha şekil değiştiren daha dünyaya geliyor.

Brigid Decimus da Everbound Üniversitesi'nin müdürü olarak yeni görevinde başarılı oluyor. O ve beşlisi oraya yerleşti ve zayıf mirasların ayıklanması gerektiğine dair eski gelenek ve inançların çoğunu değiştiriyor.

Decimus'lar ve Kenzie pizza yemek ve mutlu bir şekilde sohbet etmek için masalarına döndüklerinde, beni utangaç bir gülümseme ve büyük kahverengi gözlerle karşılayan bir sonraki kişi Heidi-hayır, Elise.

Göbek adı olan Elise'i kullanmayı tercih ettiğini unutup duruyorum.

Buz elementalimin kız kardeşi, yaşadığı şeylere rağmen inanılmaz derecede tatlı ve mutlu. Ayrıca inanılmaz derecede faydalı oldu. Nether'daki son savaştan sonra, dördüncü tip empat Everett'e Nether'da hapsedilmişken, kalenin çok altında uyuyan insanlar hissettiğini söyledi. Altında bir şey olduğunu hiç duymamıştım, ama haber Felix'e yayıldı. O zamandan beri, aşağıda ne ya da kim olabileceğini keşfetmek için kazılara başladık.

Her ne ise, uyutulmalarının üzerinden binlerce yıl geçmiş. Felix, Silas ve birkaç kişi daha kazıları yönetiyor,

ve sonunda Heidi'nin hissettiği şeye yaklaştıkları için heyecanlılar.

Everett'in kız kardeşi bana gülümsüyor ve parlak pembe ambalaj kağıdına sarılı küçük bir hediye uzatıyor.

"Mutlu yıllar," diye cıvıldıyor. "Hadi, aç bakalım!"

Açtım. Bir çift eldiven. Gerçekten yumuşak, siyah eldivenler.

Ona teşekkür ediyorum ve Baelfire beni üzerinde iki kubbe görünümlü şey bulunan masalardan birine götürürken o da partinin geri kalanına dönüyor.

"Maven pastayı kesecek," diye yüksek sesle anons ediyor şekil değiştirenim. İlk kubbe görünümlü şeyi kaldırarak ortaya çıkardı-

Üzerinde yeşil jöle resmi olan bir pasta. Ona baktım. "Çok kötüsün."

Beşli grubumun geri kalanı ve doğum günü partimdeki diğer herkesle birlikte kahkahalara boğuluyor.

Baelfire kahkahaları arasında bana "Bu dondurmali pasta," diyor.

Dondurmadan *pasta* da mı yapıyorlar?

Dahice.

Everett masadaki diğer kubbeyi kaldırarak, "Bu da senin keseceğin pasta," diye ekliyor.

Siyah kalp şeklindeki pastayı inceliyorum, ne kadar basit olduğunu takdir ediyorum. Crypt bana pasta kesme bıçağını uzatıyor ve kulağıma, "Sapla, aşkım," diye mırıldanıyor.

Saplamak mı? Tamam.

Bıçağı pastaya sapladığımda, içinden tatlı kokulu bir sıvı fışkırıyor ve partimdeki konuklar şaşkınlık ve kahkahalarla tepki veriyor. Kendini çok beğenmiş görünen Baelfire'a sırtarak bakmamı sağlayan hastalıklı bir tatlı.

Bana kanayan bir pasta yapmışsın, diyorum bağ aracılığıyla sadece ona.

Beğeneceğini biliyordum.

Bayıldım. Dostum dünyadaki en iyi dosttur, diye ekliyorum, övgünün doğrudan sikine gideceğini bilerek.

Bakışları eriyor. *O güzel ağzına dikkat et, zebani. Seni kaçırıp kumsalda becermek gibi bir niyetim yok ama önce sana hediyelerimiz var.*

Pastalar tabaklara kondu ve herkese servis edildi. Yemeğimizi yiyoruz ama beşli grubumun hediyelerle dolu büyük masadan bana hediyelerini almaları uzun sürmüyor ve beni bir anlığına yalnız bırakıyorlar. Pastadan bir ısırık daha alıp

Son altı aya kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir memnuniyet duygusuyla toplantıyı inceledim.

Miras ve insan hükümetlerinin birleşmesi ve yeniden yapılanması sayesinde pek çok olumlu değişiklik yapılıyor. Atipik büyücüler ve varoluşun bu renkli düzlemine hala alışmaya çalışan Nether insanları gibi artık Dört Ev'in de temsiliyeti var. İnsanlar ve mirasçılar artık şeytanların bu dünyaya sızma tehlikesiyle karşı karşıya değil ve tanrıların tapınakları temizlenip yeniden inşa ediliyor.

Lillian bu konuda mutlu olurdu.

Eminim yine de mutludur, kızıyla birlikte öbür dünyanın tadını çıkarıyordur. Bu düşünce beni gülümsetirken, yakınlarda tüneyen başka bir kuzgunun başını bana doğru eğmesini izliyorum.

"Hediyelerin için hazır mısın, *ima sangfluir*?" Silas, beşli grubumun geri kalanıyla birlikte beni düşüncelerimden çekip çıkarmak için yeniden yaklaşırken bana gülümseyerek soruyor.

Masada yanıma oturuyor ve yanağımı öpmeden önce özenle paketlenmiş bir hediye koyuyor. Kibritçilerimin geri kalanı beni izlerken, Silas'ın hediyelerini hızla açıyorum.

İlki şeffaf saplı bir bıçak ve sapında dört çiçek var - bir orkide, ölü bir aslanağzı, bir kardelen ve bir gül.

Belli ki beşlimin her bir üyesini temsil etmesi gerekiyor. Bıçağı inceliyorum. "Buna *bayıldım*. Teşekkür ederim."

"Benim sıram," diye ısrar ediyor Baelfire, bir zarfı bana doğru kaydırarak.

Zarfı açtığımda neye baktığımdan emin olamıyorum. Bir şeyin fotoğrafı. Gözlerimi kısıyorum.

"Bu bir... eyer mi?"

Başını sallıyor, bana gülümsüyor.

"Eyer resmi için teşekkürler."

Diğer beşli üyelerim gülüyor ama Baelfire aceleyle açıklama yapıyor.

"Hayır.

-Bu sadece bir resim değil, sadece gerçek şey biraz büyük ve Declan tarafından hala inşa ediliyor. Ama bu bir ejderha eyeri. Senin için," diye ekliyor. "Böylece sonunda üzerime binebilirsin ve ben de senin düşmenden ölesiye korkmam."

Oh.

Ona sırtıtıyorum. "Sana binmeyi seviyorum. Seni bir ejderha olarak sürmek için sabırsızlanıyorum,

"

"Dahası da var," diyor zarfı göstererek.

Eyerin daha fazla resmini bir kenara bıraktığımda, burada birkaç sayfalık bir tür liste olduğunu fark ediyorum. Bunun ne olduğunu anlamam için ilk birkaç satırı okumam ve yüzümün ısındığını hissetmem gerekiyor.

"Bu... beni becerme yollarının listesi mi?" Aval aval bakıyorum.

"Seninle Everbound'da tanıştıktan hemen sonra yazdığım liste, sen hâlâ benden nefret ediyormuş gibi yapıyordun," diye onaylıyor. "Yazdığım şeylerin bazılarını çoktan işaretlediğimizi söylemekten memnunum, ama hala bitirmekten çok uzağız, Cutie Pie."

Aman Tanrım. Bunu sakladığına inanamıyorum.

Bunun için daha sonra beşli grubumun geri kalanıyla birlikte onun da canına okuyacağım.

Everett boğazını temizleyip masanın üzerinde küçük bir kutuyla birlikte başka bir zarfı bana doğru ittiğinde hâlâ aptal gibi gülümsüyorum. Şaşırtıcı derecede gergindi, kollarından birini düzelterip önümdeki hediyeleri birkaç kez düzelttikten sonra mırıldandı: "Tamam, artık dayanamıyorum. Aç şu lanet şeyleri."

Zarfin içinde bir sürü yasal belge var. Göz gezdiriyorum, yine neye baktığımdan emin değilim - ta ki bakışlarım en üstteki bir isme takılana kadar.

Everett Amato.

"Gerçekten de adını değiştirmişsin," diye fark ediyorum, iri gözlerle ona bakarken.

Silas, Crypt ve Baelfire şaşkınlıkla hemen Everett'e bakıyorlar, anlaşılan bu hediyeden haberleri yok. Everett yara izini kaşırken yanakları pembeleşiyor.

"Evet. Söylediğimde ciddiydim. Sadece size göstermek istedim."

Baelfire omzumun üzerinden belgelere bakıyor. "Vay anasını. Sen artık Everett Amato'sun. Crypt bizi sadece soyadımızla çağırdığı için işler iyice karışmak üzere," diye ekliyor gülerek.

Everett omuz silkerek, "Sonunda beni ilk adımla çağırmak zorunda kalacak," diyor. Crypt uzun bir süre ona bakıyor. "Tamam... Everett."

Kibritlerimin dördü de aynı anda titriyor, Baelfire daha da dramatik olması için tüm vücuduyla yuvarlanıyor. Onların maskaralıklarına kahkahalarla gülüyorum. Crypt ağzında kötü bir tat varmış gibi görünüyor ve Everett başını sallıyor.

"Kesinlikle hayır. Hepsini geri alıyorum. Bu çok garipti." Silas yine ürpererek, "Çok tuhaftı," diye katılıyor.

"Bunu bir daha asla yapma, Crypt. Bana Frost demeye devam et," diye homurdanıyor Everett.

Hâlâ gülerek küçük kutuyu açtığımda bir dizi göz alıcı siyah elmas küpe buluyorum. Kulaklarımı dört ay önce, Kenzie ve beşlisinin şu anda yaşadığı Halfton'a yaptığım ilk ziyaretlerden birinde deldirmiştim. Çocuklarının kulaklarını deldirmek için en uygun zamanı tartışıyordu, ne kadar acı verici olduğundan bahsediyordu ve ben de merak ediyordum, bu yüzden yaptırdım.

Hiçbir şey hissetmemiştim ama bana bunun "acayip acı toleransım" yüzünden olduğunu söylemişti.

"Çok güzeller," dedim, onları takmaya başlamıştım bile.

Everett yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kulaklarımı kontrol ediyor. "*Sen de çok güzelsin.*"

Sırada Crypt var ve hemen bir buket orkide ve bir dizi anahtar çıkarıyor. Göz kırparak ikisini de bana uzattı. "O iblislerin motorlarını ne kadar sevdiğini biliyorum, aşkım."

Bekle. "Bana motosiklet mi aldın?" Gözlerimi kırıştıtırıp etrafıma bakındım.

"Ona *lanet bir motosiklet mi* aldın?" Everett tekrarlıyor. Elementalim paniklemekten kıl payı kurtulmuş, beynimin bir arka yola bulaştığını hayal ediyormuş gibi bakıyor. "Henüz ehliyeti bile yok."

"Bu yüzden bisiklet hâlâ Nether'daki garajımızda duruyor," diye omuz silkiyor Crypt ve bana dönüp sırtıyor. "Üzerinde bir kafatası var."

"Şimdiden bayıldım," diye sırtıyorum.

Everett elini kaldırdı. "Ona dokunmadan önce ehliyet almalısın. Ve bir motosiklet güvenlik kursu al. Ve her zaman bir kask ve koruyucu giysi tak-"

"Ben bir yarı tanrıçayım. Sanırım bir motosikleti idare edebilirim."

"Umarım araba sürmeyi becerdiğinden daha iyi becerirsin," diye takılıyor Crypt ve koluma bir şaplak indiriyor.

Bana verdikleri tüm hediyeleri seviyorum ama onlar bittiyse sıra bende. Cep boşluğuna uzanıp etrafı karıştırıyorum ve ilk hediye çıkıp Baelfire'ın önüne koyuyorum. Görünüşe göre ambalaj kâğıdı kullanmayı hiç bilmediğim için kötü paketlenmiş ama şaşkınlıkla göz kırıyor.

"Nedir bu?"

"Sizin için. Geçen Starfall'da size hediye alamamıştım, o yüzden bu yıl iki katını almaya karar verdim." Omuz silkerek bir sonraki kötü paketlenmiş hediye Crypt'in önüne koyuyorum.

"Bize hediye borcun yok," diye itiraz ediyor Silas, önüne koyduğum kutuyu dürtüyor. "O bir yıl önceydi, *sanfluir*."

"Ne olmuş yani? Ver şunu bana."

Crypt merakı galip geldiği için karşı koymuyor ve çok geçmeden onun için özenle seçtiğim siyah deri ceketin paketini açıyor. Bana sırtıyor. "Gördüğüm kadarıyla gardırobumu iyi biliyorsun."

"Bu büyülü," diye açıklıyorum. "Garnet Büyücüsü'ne gönderdim, kendi kendini tamir etmesini istedim, böylece iki haftada bir yenilerini almak zorunda kalmayacaksın."

Eskisini çıkarıp yenisini giyiyor. "Doğru. Çünkü ben *satın alıyorum*," diye göz kırpıyor. "Bayıldım, sevgilim."

Baelfire hediyesini çabucak açıyor ve güzel kamerayı görünce gözleri parlıyor. Kenzie'den iyi bir tane seçmesi için yardım istemiştin ve o çoktan çalıştırmaya başladı. "Kahretsin, bu çok güzel."

"Bununla birkaç fotoğraf çektim bile," diye ekliyorum masumca.

"Gerçekten mi?" diye soruyor, geçmiş fotoğrafları görmek için tutuyor. "Ne yaptığını görmek isterdim-oh, kahretsin. *Sik beni*, bu çok ateşli."

"Bekle, bunlar çıplak mı?" Crypt, Baelfire'in elinden kamerayı almaya çalışarak soruyor. "Bir bakayım."

"Siktir git, bunlar benim," diye sırtıyor Baelfire, bir sonrakine geçmeden önce karabasani itip kakıyor ve inliyor. "Deri giyince iyi görüneceğini biliyordum."

"Tamam, hepimiz bir noktada o fotoğrafları göreceğiz. Değil mi?" Everett umutla bana bakarak talep ediyor.

Güldüm ve Silas'a sıradakini açmasını söyledim. Açtı ve içinden kadim Fae dilinde yazılmış birkaç kalın kitap çıkardı. Kapaklara göz gezdiriyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunlar...?"

"Binlerce yıllık Grimoire'lar. Felix bunlardan birkaçını buldu ve ilk bana söyledi. Onları eski fae'lerden yeni fae'lere çevirmen gerekecek ama senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Gerçekten de yok," diye gülümsüyor, Yıldız Yağmuru sabahında heyecanlı bir çocuk gibi ilk tozlu grimoire'a göz atmaya başlamıştı bile.

"İnek," diye homurdanıyor Baelfire.

Sonunda Everett'e dönüyorum ve hediyesini cebimdeki boşluktan çıkarıp kâğıtları dikkatle ona uzatıyorum.

Neye baktığını fark ediyor ve hareketsiz kalıyor. "Sen... bu tamamen tercüme edilmiş."

"Artık kutsal dili biliyorum, böylece çocukken sana verilen kehanet hakkındaki gerçeği öğreneceksin."

Everett gözlükleri olmadan okumak için gözlerini kısarak sayfaya bakarken zorlukla yutkunuyor.

Replikleri ezberledim bile.

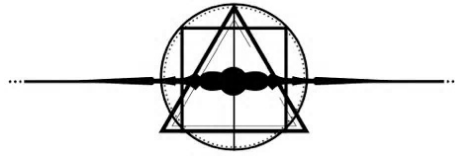
*Raan'ın gözdesi, yalnız yürüyorsun,
İlahi kan bağlar bilinmez kaderini, Sen
teluma bağlı, lanetli, uzun zamandır
yanıltılmış, Buzdan yardımcın ve bakıcın
ölü,
Yine de ölümün çocuğu geri döndü, ichor
taçlandırıldı, Kayıp kalp bağlandı, beş
kader bağlandı.*

Benim güzel, yaralı buz elementalim bana bakıyor, yüzünde rahatlama ve şaşkınlık var. Sanırım kehanetin başından beri ne kadar zararsız olduğuna şaşırdı - sadece olacakların bir ifadesi ve elbette kutsal dilde yazılmış diğer her şey gibi iğrenç bir şekilde kafiyeli.

Everett beni öpüyor ve kehaneti hışırtilı bir sesle cebe indiriyor. "Teşekkür ederim."

Quinn, getirdikleri hediyelerin geri kalanını açmamın zamanının geldiğini duyurduğunda parti devam ediyor. Yanımda beşli grubum ve etrafımda değer verdiğim insanlar varken, kendime yeni mantralarımı bir kez daha hatırlatıyorum.

Ben yaşıyorum. Mutlu olmayı hak ediyorum. Kendi kaderimi kendim seçerim ve bu her zaman onlar olacaktır.

Son

MORGAN'DAN BİR NOT

Bu seri benim paranormal akademi romantizmi türüne aşk mektubum oldu.

Aynı zamanda hayatımı da değiştirdi.

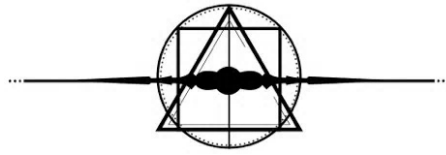
İşin acıklı kısmına girmeden, Lanetli Miraslar serisini kişisel hayatımın gerçekten zor bir döneminde yazmaya başladım. Bu hikayeyi yazmak, bu karakterlerle tanışmak ve bu dünyayı yaratmak basit bir kaçış olarak başladı ve ilk aşkımın ve sonsuza dek sürecektakıntımın yeniden canlanmasına dönüştü: hikaye anlatıcılığı.

Neden paylaşmayayım ki diye düşündüm. Zararı olmazdı.

Hızlıca bugüne geldim ve *vay* canına. Heyecan, destek, sevgi ve kesinlikle komik mesajların miktarı, ilk doğan çocuklardan, bir sonraki adımı okumak için karanlık sanatları üstlenmeye kadar her şeyi teklif etmek bana dürüstçe katıksız bir neşe getirdi.

Bu dünyada bana katıldığınız ve benim kadar keyif aldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Sizi seviyorum küçük ucubeler ve umarım ileride daha fazla türe yazacağım aşk mektuplarında bana katılırsınız. <3

YAZAR HAKKINDA

Morgan uzun köpüklü banyoları ve büyük, kötü, seksi tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarını seven sertifikalı bir inektir. Baharat okumakla ya da yoga pantolonundaki kedi tüylerini temizlemekle meşgul olmadığı zamanlarda, daha önce bahsi geçen tarçınlı rulo kitap erkek arkadaşlarıyla ilgili hayaller kurarken günlük bir işte çalışıyor. Yakında çıkacak kitaplardan veya imzalı kopyalardan haberdar olmak için <https://prodigious-knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8> adresindeki e-posta listesine katılın.

[knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8](https://prodigious-knitter-8903.ck.page/48d02b6fe8).

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

